

Giới thiệu Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rỡ

Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rỡ mang lại cho bạn đọc cái nhìn đầy xót xa về cô nàng bị mù nhưng sở hữu nhan sắc vạn người mê. Tình khiết tựa như giọt sương mai nắng sớm, trớ trêu thay cuộc đời cô là một chuỗi ngày đầy bất hạnh, khiến bất cứ ai chiêm nghiệm tựa truyện tình cảm này đều phải cảm động.

"Anh là ai? Anh muốn làm gì..." Khuôn mặt nhỏ nhắn như đứa con nít lo lắng, hoảng sợ.

Hai tay cô quơ loạn, ngó quan xa lạ, đây là ai?

Tuy cô bị mù hai mắt nhưng lại thanh thuần như một bông hoa sen, trong sạch như một tờ giấy trắng.

Đêm nay, mẹ kể tặng cô một 'món quà' khiến cả đời này cô cũng không thể nào quên,

Vào ngày sinh nhật tròn mười tám tuổi, một người đàn ông xa lạ đã cướp đi sự thuần khiết của cô.

Năm năm sau, tại sân bay quốc tế thành phố A, một cô gái xinh đẹp nắm tay một bé gái mới chỉ vài tuổi.

"Mẹ, dẫn con đến đây để làm gì ạ?" Bé gái mở to đôi mắt trong như nước, đưa ánh mắt ghét bỏ quét xung quanh.

"Tôi tìm ba con..." Cô gái lạnh lùng cười, nắm chặt chiếc chìa khóa màu vàng trong tay.

Năm năm trước cô không hiểu, cuối cùng bây giờ cô cũng đã hiểu rõ rồi...

Cô muốn nói cho toàn bộ thế giới này biết, cô, Hàn Mộ, đã trở lại...

Chính sự xuất hiện của cô đã mang đến những điều thú vị, và rồi cũng chính lần trở lại này càng khiến cuộc đời cô thú vị gấp bội, như mở ra một trang giấy trắng và chính cô sẽ là người vẽ nên câu chuyện cho chính mình. Bên cạnh chiều mộ tựa truyện tình cảm vượt lên số phận chạm lòng người thì Phu Quân Trắng Mịn Là Con Sói và Muốn Tình Sầu Lắm Vào Phù Hoa cũng là một trong những truyện online hay mà bạn đọc có thể điểm qua.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rỡ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Hoá Ra Đây Là Món Quà Dành Tặng Tôi (1)

"A... Không cần, anh là ai..."

Giống như có vật nặng ngàn cân đang đè ở trên người mình, nước mắt đau khổ chậm rãi trượt xuống khóe miệng. Hàn Mộ nỗ lực giãy dụa, muốn thoát khỏi sự trói buộc của người nằm ở trên.

"Anh là... Là ai? Không cần... Van cầu anh, không cần..." Hàn Mộ lên tiếng khẩn cầu.

Tuy rằng cô là người mù, tuy rằng cô không rành thế sự, tuy rằng từ nhỏ cô đã giữ mình trong sạch, ngoại trừ ba cô, cô chưa bao giờ tiếp xúc với người đàn ông khác. Nhưng mà không phải cô không biết quần áo trên người mình đang giảm bớt đi, giữa bắp đùi có một vật cứng rắn dử tợn đang nhô lên.

Hàn Mộ nâng đầu gối lên, hướng về phía vật cứng rắn kia đá một cái.

"A..." Tiếng người con trai đau kêu thảm thiết vang lên ở bên tai.

Ngay sau đó, Hàn Mộ bị một cái bạt tai.

"Con mù thôi tha, không hiền lành." Lúc này âm thanh nổi giận của người con trai lạnh đi vài phần, "Mẹ mày đã đem đêm đầu tiên của mày bán cho tao rồi. Thật sự quá tiện nghi cho bà ta rồi, một đêm ngủ với con mù mà mười lăm vạn. Tao nói cho mày biết, nếu bây giờ không ngoan ngoãn, chờ chút nữa tao xem mày có chịu đựng được không!"

Mười lăm vạn? Bán đêm đầu tiên của cô? Mẹ cô lấy sự trong sạch của cô để buôn bán?

"Ha ha..." Trên mặt toàn nước mắt, Hàn Mộ lộ ra nụ cười tuyệt vọng.

Từ khi cô lên tám, mẹ cô đã bỏ cô mà đi, không rõ bà đi nơi nào, sống chết ra sao. Sau đó, ba cô cưới vợ hai - Hường Ngôn Vũ.

Hường Ngôn Vũ ham bài bạc, đã thành thói quen rồi, gần như tài sản trong nhà đều bị bà ta chơi hết sạch. Ba Hàn cũng bị liên lụy, phải vào lao ngục. Ai mà biết, việc đã đến nước này, chẳng những Hường Ngôn Vũ không có hối cải mà bà ta đánh bài còn hung hơn... Chỉ cần ở sòng bạc không chơi được như ý muốn, về nhà sẽ trút giận lên người cô và đứa em trai. Lúc trước khi ba Hàn còn chưa bị bỏ tù, Hường Ngôn Vũ sẽ không dám có biểu hiện gì quá đáng. Nhưng mà bây giờ ba Hàn không có ở đây, trên người hai chị em bọn họ đã sớm có những vết thương chồng chất.

"Bà ấy không phải mẹ tôi!" Hàn Mộ hung hăng đẩy người con trai kia ra, đem thân thể bại lộ của mình cuộn ở trong chăn.

Nước mắt rớt đầy gương mặt tinh xảo. Cô chưa bao giờ hận bản thân như lúc này!

Vì sao mình lại là người mù? Một người mù mặc người ta ức hiếp.

"Hừ, tao cũng không quan tâm bà ta là ai!" Người con trai thô lỗ túm tóc Hàn Mộ, rồi hung hăng tát cô một cái, "Hôm nay tao sẽ huấn luyện con mù như mày thật tốt!"

Máu tanh tràn ra từ khe miệng, Hàn Mộ bị tát, đầu óc choáng váng.

Người con trai mạnh mẽ đẩy Hàn Mộ ngã xuống giường, không hề thương tiếc hôn môi Hàn Mộ.

Nói là hôn môi nhưng chẳng khác gì chó cắn. Sau đó, tay của người con trai hung hăng nắm lấy bộ ngực tròn trịa của Hàn Mộ, dùng sức vuốt ve.

Cảm giác bị vũ nhục từ đáy lòng nhảy thẳng lên đầu.

Hận, thù hận mãnh liệt ăn mòn Hàn Mộ, trong khoảng thời gian ngắn hai mắt cô đỏ hoe.

Sự trong sạch duy nhất cô cố gắng giữ đã không còn, không thể nào...

Không biết suy nghĩ từ đâu tới, Hàn Mộ sờ soạng phía dưới giường.

Chìa khóa?

Hàn Mộ cảm thấy vui vẻ, không hề nghĩ nhiều lấy chiếc chìa khoá bén nhọn đâm về phía người con trai đang nằm ở trên mình.

Người con trai không hề phòng bị, đau đớn ngã xuống giường.

Đều nói người mù lỗ tai rất bén nhạy, Hàn Mộ chỉ nghe thấy tiếng hét thảm của người con trai, không còn cái khác.

Hàn Mộ cân nhắc, có lẽ người con trai vì quá đau đớn đã hôn mê. Cô lấy quần áo bọc thân thể mình lại, nghiêng ngả chao đảo xuống giường, chọn phương hướng tuy tiện, hận không thể rời khỏi chỗ này ngay lập tức.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Hoá Ra Đây Là Món Quà Dành Tặng Tôi (2)

Hàn Mộ, mày phải bình tĩnh, tỉnh táo lại...

Hàn Mộ đi lung tung. Cô sợ người con trai xa lạ kia sẽ đuổi theo. Chỉ cần người con trai ấy đuổi theo, cô thật sự sẽ bị huỷ diệt mất!

Hôm nay là ngày sinh nhật tròn mười tám tuổi của cô. Vốn cô đang cùng em trai chuẩn bị bữa tối tương đối phong phú, chuẩn bị cho ngày sinh nhật. Nhưng mà đột nhiên Hường Ngôn Vũ lại trở về nhà. Bà ta nói với cô, muốn dẫn cô và em trai ra ngoài ăn một bữa cơm no đủ, để cô có một ngày sinh nhật vui vẻ hạnh phúc. Bà ta cũng đã chuẩn bị rất nhiều quà để tặng cho cô...

Trong khoảng thời gian ngắn, lòng của Hàn Mộ trùng xuống. Đây là lần đầu tiên, sau khi Hường Ngôn Vũ gả cho ba Hàn, bà ta nói những lời nói nhẹ nhàng như vậy, cô thật sự cảm động.

Thay quần áo xong, cô mang theo đứa em trai đi theo Hường Ngôn Vũ.

"Ha ha..." Nước mắt xen lẫn tiếng cười khỏ vang lên, "Đây là 'Món quà' bà muốn tặng cho tôi?"

Cô sai lầm rồi, thật sự sai rồi ! Tại sao cô có thể quên 'Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời', 'Chớ không đổi được thói quen ăn phân ' Đó là lời lẽ chí lý?
đđ☆L☆qđ

Thế nhưng Hương Ngôn Vũ lấy sự trong sạch của cô đem đi bán... Đây là đại lễ bà ta muốn tặng cô! 'Món quà' này cô phải quý trọng rồi!
dien+dan+le+quy+don+com

"Tôi muốn đi khỏi đây, nhất định phải đi!" Hàn Mộ luôn miệng thì thảo tự nói, bàn tay không ngừng thăm dò.

"A..." Hàn Mộ không hề đoán trước được mình đã đụng phải một bức tường thịt.

Xong rồi...

Người con trai kia đuổi theo mình sao? Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?

Hàn Mộ không hề suy nghĩ, vội vàng xoay người.

"Cô muốn trốn đi nơi nào?" Âm thanh lạnh như băng mang theo sự mê hoặc đánh úp về phía Hàn Mộ.

Theo bản năng Hàn Mộ dừng bước, hơi hơi run rẩy xoay người, "Tôi... Anh...Anh không cần qua đây!"đđ☆L☆qđ

Ninh Doãn Ngân hơi hơi nhú mảy, đúng là một cô gái kì quái. Nhìn thấy anh lại bỏ chạy nhanh như vậy, trên mặt còn có vẻ hoảng sợ.

"Hừ..." Ninh Doãn Ngân hừ lạnh ra tiếng, "Cô nghĩ tôi muốn làm gì?"

Anh - Ninh Doãn Ngân là ai? Phụ nữ nhìn thấy anh như con ong mật gặp được mật hoa, sẽ nhanh chóng bu lại. Thử hỏi, trên thế giới này những người phụ nữ quý ở dưới chân anh đếm còn không hết. Lẽ nào cô gái này đang muốn làm quen với anh sao?

Ánh mắt nguy hiểm của Ninh Doãn Ngân nhú lại, chậm rãi tới gần Hàn Mộ.

Ánh đèn màu vàng chiếu lên khuôn mặt yêu nghiệt của Ninh Doãn Ngân, càng lộ ra vẻ tà ác.

"Đứng lại..." Lỗ tai Hàn Mộ vừa động, tròng mắt không thể nhìn thấy, những bộ phận khác của người mù đều rất nhạy bén, "Không cần qua đây."

Hàn Mộ sợ hãi, trong lòng cảm thấy kỳ quái, nhưng lại không thể nói thành lời.

"Tôi muốn!" Ninh Doãn Ngân lạnh lùng cười, bức Hàn Mộ vào một góc tường, một tay chống đỡ trên tường, bao vây Hàn Mộ, một tay hung hăng nắm lấy cằm Hàn Mộ, "Cô gái, cô đang diễn trò lạt mềm buộc chặt cho tôi xem sao?"đđ☆L☆qđ

Hơi thở ấm áp cùng mùi rượu nhàn nhạt đánh thẳng vào mặt Hàn Mộ.

"Buông tôi ra." Hàn Mộ giãy dụa, cái tay nhỏ bé đánh vào lồng ngực kiên cố của Ninh Doãn Ngân.

"Cô đang khiêu khích tôi sao, khẩn cấp như vậy à?" Ninh Doãn Ngân bắt lấy bàn tay nhỏ bé của Hàn Mộ.

Tối hôm nay anh có uống một ít rượu, tuy rằng anh chỉ uống một ít, nhưng cô gái này lại làm cho anh cảm thấy thân thể mình đang bốc hỏa.

"Khôn khiếp" Ninh Doãn Ngân khẽ nguyên rửa một tiếng, anh cảm thấy một bộ phận đáng chết nào đó trên người mình đang cứng lên, có một ngọn lửa đang bốc cháy xung quanh ngực mình. Anh động tình, có cảm giác đối với cô gái xa lạ này!

Trong lòng dâng lên cảm giác ảo não, đột nhiên Ninh Doãn Ngân cúi đầu, hung hăng hôn môi Hàn Mộ.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rỡ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Hoá Ra Đây Chính Là Hận.

Ánh sáng mặt trời mỏng manh chiếu xuyên qua rèm cửa sổ, chiếu lên hai thân thể đang nằm ở trên giường, hiện lên hương vị ái muội.

Đau . .

Giống như toàn thân bị ô tô nghiền nát, rốt cuộc cũng không thể tìm thấy chỗ nào nguyên vẹn trên da thịt trắng nõn kia.

Hàn Mộ mở hai mắt, nước mắt lã lã chảy xuống.

Thân thể không được che chắn, cô đã hoàn toàn mất đi sự trong sạch bấy lâu rồi.

"Úm . ." Từ trong mộng, người con trai nằm bên cạnh rên rỉ một tiếng khiến Hàn Mộ run lên.

Người con trai này còn chưa đi, hắn đang còn ở đây. . .

Hàn Mộ cảm thấy sợ hãi. Cả đời này cô sẽ không bao giờ quên cái vuốt ve cùng sự chà đạp nhục nhã mà hắn đem lại.

Loạn xạ lau đi nước mắt trên mặt, Hàn Mộ tránh người con trai đang ngủ say trên giường, sờ soạng quần áo của mình.

Đột nhiên, đầu ngón tay chạm vào một vật lạnh lẽo.

Hàn Mộ cả kinh, tim đập rộn lên.

Súng!

Cô đụng đến một khẩu súng!

Cô là người mù. dĩ nhiên súng là một vật xa lạ đối với cô. Cô cũng không muốn đụng đến thứ nguy hiểm này. Nhưng mà, dù cô không thích, nhưng em trai của cô - Hàn Phong lại cực kì thích.

Có một lần, Hàn Phong còn cầm một khẩu súng về nhà, muốn cô sờ thử xem, còn nói là nó rất vất vả mới kiếm được.

Cô không thích em trai mình tiếp xúc với mấy thứ này, cô tịch thu súng của nó. Vì thế, Hàn Phong cãi nhau với cô một thời gian.

"Súng, súng!" Hàn Mộ không hiểu thất thần, trong miệng lẩm bẩm nói.

Đột nhiên đáy lòng dâng lên cảm giác thù hận.

Hàn Mộ run run giơ súng trong tay lên, nhắm ngay vào người con trai nằm ở trên giường, nước mắt trên mặt lại tuôn rơi.

Đúng! Cô là người mù. Nhưng không có nghĩa là cô không biết nổ súng. Không biết vì sao, cô cực kì miễn cảm với loại vũ khí này. Lần trước đụng vào nó, tự nhiên cô lại biết sử dụng súng.

Tay không ngừng lay động.

Cô sợ hãi! Ở thành phố A, có thể tùy tiện mang súng bên người thì chắc hẳn người này không phải là người bình thường, hoặc là người có tiền hoặc là người có quyền. Hiện tại, sự trong sạch của bản thân đã bị cướp đi, cô có thể lấy lại công đạo sao? dĩ nhiên

Không thể, không thể!

Giết hắn, giết hắn. . .

Trong đầu Hàn Mộ không ngừng kêu gào. Chỉ cần giết hắn, sẽ không còn thù hận, giết hắn, giết hắn. . .

"Không. . ." Hàn Mộ liều mạng lắc đầu. Súng trong tay vô lực rơi xuống. Cô không ra tay được, cô sợ hãi, cô không dám! diện+dan+le+quy+don+com

"Ha ha, ha ha. . ." Nụ cười khổ xuất hiện trên khuôn mặt xinh đẹp. Giết hắn, mình còn có thể sống sao?

Hận!

Vì sao trên thế giới này, người có tiền luôn có được cả thế giới. Còn những người không có tiền thì luôn bị ức hiếp. Vì sao, vì sao. . . Cô không thể làm được gì, chỉ có thể im lặng, lặng lẽ hận bọn họ. diện+dan+le+quy+don+com

"Hàn Phong. . ." Đột nhiên Hàn Mộ nghĩ tới điều gì đó, "Tiểu Phong, Tiểu Phong. . ."

Không được! Nếu cô giết người con trai này, cô cũng biết mình sẽ không trốn được cái chết. Nhưng mà cô nhất định phải sống, coi như là sống tạm, cô cũng phải sống. Bởi vì, cô còn phải chăm sóc em trai. Em trai còn nhỏ, cần cô chăm sóc!

"Về nhà, mình phải về nhà!" Hàn Mộ sờ soạng quần áo của mình, ba chân bốn cẳng mặc vào, quệt nước mắt trên mặt, sau đó tập tễnh rời đi. Vội vàng rời đi nên cô không biết, trong lúc lơ đãng, cô đã mang đi một vật gì đó....

Chương 6: Bàn Tay Quỹ Dữ Hắc Ám

Hàn Mộ run run đẩy cửa ra. Vừa bước đến cửa, toàn thân cô vô lực, muốn té ngã trên mặt đất.

"Về nhà , về nhà rồi..." Hàn Mộ thì thảo tự nói, "Không có việc gì rồi..."

Không biết qua bao lâu, cô đã bình ổn sự dao động ở trong lòng mình, Hàn Mộ hít một hơi thật sâu, vỗ vỗ mặt mình. Lúc gặp em trai, nhất định không thể để nó nhìn thấy bộ dáng khổ sở của mình. Nếu để lộ ra chuyện gì, nói không chừng nó sẽ làm những chuyện mà không ai đoán trước được!

"Tiểu Phong, Tiểu Phong." Hàn Mộ khẽ gọi hai tiếng. Cô bị mẹ kế đem đêm đầu tiên của mình đi bán, thì Hàn Phong sẽ bị mang về nhà, Hường Ngôn Vũ sẽ không làm gì nó chứ?

"Tiểu Phong!" Hàn Mộ lại gọi một tiếng.

Vẫn như trước, không có người đáp lại cô.

Sao thế này, Hàn Mộ sốt ruột rồi.

Tại sao nó lại không ở nhà? Tuy rằng Hàn Phong mới mười một tuổi, nhưng nó rất hiểu chuyện, là một đứa bé ngoan, nhất là lúc trong nhà xảy ra biến cố, nó lại càng hiểu thêm về cái gọi là đối nhân xử thế rồi. [điền·dan·le·quy·don·com](#)

"Sẽ không!" Hàn Mộ lắc lắc đầu. [điền·dan·le·quy·don·com](#) Hường Ngôn Vũ sẽ không làm gì Hàn Phong chứ!

Hàn Mộ không ngừng an ủi bản thân, "Sẽ không!" Nhất định Hàn Phong sẽ không việc gì.

Hàn Mộ bước tập tễnh, sờ soạn đi lên lầu.

"Ừm... A..." Từng bước chân đến gần hơn, ở nơi nào đó có tiếng rên rỉ của phụ nữ, cùng tiếng thở dốc của đàn ông dần dần truyền vào lỗ tai của Hàn Mộ.

Hàn Mộ run lên. Âm thanh này rất quen thuộc... Tối hôm qua, âm thanh giống âm thanh của người con trai tối hôm qua đã chơi đùa vỗ về cô, còn âm thanh của người phụ nữ lại giống âm thanh được phát ra từ trong miệng cô lúc tối qua. Nghĩ đến đây, mặt Hàn Mộ đỏ lên, tối hôm qua có đau đớn một chút, nhưng vẫn tồn tại khoái cảm không thể che lấp. [dien·dan·le·quy·don·com](#)

Nhưng mà vào giờ khắc này, sao lại phát ra âm thanh này, là Hàn Phong?

Không đúng! Hàn Phong vẫn đang còn là một đứa trẻ mà thôi! Như vậy, sẽ là ai...

Hàn Mộ bước thêm vài bước, nhưng cô không có dũng khí bước tiếp. Cô có dự cảm, hơn nữa là dự cảm không tốt, nhất định sẽ phát sinh ra chuyện gì đó!

Âm thanh dâm dăng không ngừng truyền đến.

Hàn Mộ quyết tâm, cô nhất định phải biết đã xảy ra chuyện gì!

Chậm rãi đi đến gần cửa phòng. Trong phòng tràn ngập hơi thở ái muội, còn có tiếng kêu la vang bên tai Hàn Mộ.

"Nhanh chút, mau một chút!" Người đàn bà không biết thỏa mãn là lên.

Là Hường Ngôn Vũ!

Hàn Mộ che miệng mình, không dám phát ra một chút âm thanh nào. Hàn Mộ có thể xác định người đàn ông trong phòng không phải cha mình.

Làm sao có thể như vậy? Trong nháy mắt, Hàn Mộ cảm thấy tâm của mình đều bị bể nát. Bà ta có thể không đối xử tốt với mình, nhưng tại sao bà ta có thể phản bội ba chứ?

"A....." Người đàn ông gầm nhẹ một tiếng kết thúc động tác của mình, "Thế nào, có vừa lòng không?"

"Đáng ghét!" Truyện được Miu edit và đăng tại [dien·dan·le·quy·don·com](#) Thanh âm hờn dỗi của Hường Ngôn Vũ truyền vào lỗ tai Hàn Mộ, "Thằng nhỏ kia có thể bán được ba bốn mươi vạn, như vậy, chúng ta có tiền rồi!"

"Bảo bối, về sau chúng ta có thể ăn thịt, uống rượu rồi! Đây thực sự là công của em." Người đàn ông hài lòng nở nụ cười, "Đến, anh thưởng cho em!"

"Chán ghét..."

Ầm.....

Hàn Mộ như bị sét đánh, bỗng chốc không hề có phản ứng.

"Tiểu Phong!" Nước mắt rơi trên khoé miệng của Hàn Mộ. Tại sao có thể như vậy? Ngay cả Tiểu Phong bà ta cũng không buông tha!

"Không được, mình nhất định phải tìm được Tiểu Phong, sao nó có thể bị bán đi được chứ?" Tâm của Hàn Mộ vỡ nát, máu chảy không ngừng.

Làm sao bây giờ? Nên làm gì đây?

Lúc này Hàn Mộ giống như nai con lạc đường, rối rắm, "Làm sao bây giờ... Làm sao bây giờ? Rời khỏi nơi này. Đúng, mình phải rời khỏi nơi này..." Tim dường đi loạn, Hàn Mộ hướng về phía dưới lầu tập tễnh bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Thanh Mai Trúc Mã 2

Chu Tiêu Bằng dịu dàng lau mồ hôi trên trán cho Hàn Mộ.

Trong lúc ngủ mơ Hàn Mộ ngủ không yên ổn, trong miệng có tiếng nói đứt quãng, "Tiểu Phong... Tiểu Phong... Em ở nơi nào... Ở nơi nào..."

Chu Tiêu Bằng cảm thấy đau xót. Anh nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Hàn Mộ, để lên trên bờ môi khẽ hôn, như chuồn chuồn lướt nước.

"Tiểu Mộ, thực xin lỗi." Chu Tiêu Bằng thấp giọng nói, "Anh cũng không tìm thấy Tiểu Phong!"

Anh - Chu Tiêu Bằng, là thanh mai trúc mã của Hàn Mộ.

Lúc anh năm tuổi, Hàn Mộ ba tuổi. Hai nhà bọn họ là thế giao (mấy đời thân nhau). Mẹ của anh và mẹ của Hàn Mộ là chị em tốt, cùng nhau lớn lên. Lúc bọn họ còn rất nhỏ, mẹ anh đã nói sau này bà sẽ để Hàn Mộ làm vợ của anh. Cho nên, ngay từ nhỏ anh đã rất quý trọng, yêu thương Hàn Mộ.

Nhưng mười năm trước, đột nhiên mẹ Hàn Mộ biến mất không tung tích. Bọn họ tìm như thế nào cũng không thấy, giống như bà đã biến mất hoàn toàn trên thế giới này. Không lâu về sau, Ba Hàn cưới vợ hai - Hường Ngôn Vũ. Từ đó, cuộc sống của Hàn Mộ và Hàn Phong cực kì bi thảm.

"Tiểu Mộ, thực xin lỗi. Anh không thể chăm sóc tốt cho em, để em chịu ủy khuất và đau khổ, thực xin lỗi!" Chu Tiêu Bằng lại hôn lên mu bàn tay của Hàn Mộ. Anh thật sự rất thích cô gái đang nằm ngủ trước mắt này. Mỗi một nụ cười cùng điệu bộ nhăn mặt của cô, nhất cử nhất động đều khắc sâu khắc ở trong ký ức của anh, không có cách gì để xóa mờ.

Anh còn nhớ rõ, lần đầu tiên khi anh nhìn thấy Hàn Mộ. Cô mặc một bộ váy công chúa màu hồng nhạt, vẻ mặt thẹn thùng đứng ở trước mắt anh. Tại thời điểm đó, ánh mắt Hàn Mộ thật sự rất đẹp, giống như ngôi sao trên trời vậy. Nhưng mà...đ☆L☆qđ

Sắc mặt Chu Tiêu Bằng buồn bã, vì sao khi Hường Ngôn Vũ vừa xuất hiện, ánh mắt của Hàn Mộ lại có vấn đề? Đã xảy ra chuyện gì? Vì sao anh muốn tra ra việc này nhưng tra thế nào cũng không ra? Tâm tối mờ mịt, giống như có người đã ngăn chặn phương hướng của anh, để anh không điều tra được gì. Cuối cùng thì chuyện gì đã xảy ra, là ai đã ngăn cản anh?

"Đình..." Tiếng chuông điện thoại chấm dứt suy nghĩ của Chu Tiêu Bằng.

Chu Tiêu Bằng khẽ cau mày, cảm di động lên, ấn xuống nút nghe, "Mẹ..."

Không biết đầu dây bên kia nói gì. Chỉ thấy sắc mặt Chu Tiêu Bằng càng ngày càng không tốt.

"Con sẽ không cưới cô ta! Mẹ, người đừng hi vọng gì cả!" Chu Tiêu Bằng tức giận nói trong điện thoại. Anh cũng không rõ, vì sao bà luôn duy trì quan hệ tốt với mẹ của Hàn Mộ nhưng ở thời điểm này lại muốn anh cưới người khác!đ☆L☆qđ

"Ừm..." Ở trên giường, Hàn Mộ rên lên một tiếng, mở đôi mắt sưng đỏ ra.

"Tiểu Mộ!" Chu Tiêu Bằng vui mừng, "Tiểu Mộ, em tỉnh. Em có cảm thấy không thoải mái ở chỗ nào không? Đúng rồi, em đói sao?"

Hàn Mộ nghe được giọng nói của Chu Tiêu Bằng, đáy lòng cảm động nhưng sau đó lại dâng lên cảm giác đau đớn, "Anh Bằng, em tốt lắm. Nhưng em cũng hơi đói bụng!"

Mặt Hàn Mộ hơi đỏ lên, giống như có một chút ngượng ngùng.

"Được, được..." Chu Tiêu Bằng đứng lên, "Tiểu Mộ, em đợi chút, Anh Bằng làm đồ cho em ăn..." Vừa nói xong, người đã chạy ra ngoài cửa.

"Anh Bằng ..." Hàn Mộ vươn bàn tay nhỏ nhắn của mình ra, nắm lấy không khí, "Ngay cả anh cũng rời đi sao?"

Nước mắt lã lã rơi xuống từ khóe mắt của Hàn Mộ, nhỏ giọt lên drap giường màu trắng...

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rõ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Tạm Biệt, Ký Ức Tốt Đẹp Của Tôi.

Trong tay bụng đã mì sợi nóng hổi, nghe thấy mì sợi tỏa ra mùi thơm. Ánh mắt Hàn Mộ chưa xót, nước mắt như chực chờ trào ra vành mắt.

"Tiểu Mộ, làm sao vậy? Ăn nhanh khi còn nóng đi." Chu Tiêu Bằng vuốt ve đầu Hàn Mộ, "Nếu không Bằng đại ca đút em ăn?"

Kìm nén nước mắt rơi, Hàn Mộ lộ ra một tia mỉm cười, "tay nghề Bằng đại ca đều tốt như vậy."

"Đó là!" Chu Tiêu Bằng cười đắc ý, "Tay nghề của ta vĩnh viễn đều làm cho Tiểu Mộ."

Tay bụng bát khẽ run lên, Hàn Mộ biến sắc cuối đầu ăn, đã ăn mì sợi trong chén,

Bằng đại ca, em đã không xứng với anh rồi! Tôi đã ô uế, không thể làm cô dâu đẹp nhất trong mắt của anh rồi. Thực xin lỗi, thực xin lỗi...

Cái này giống như cả đời này của Hàn Mộ món ăn tốt nhất mà lại khó ăn nhất chính là mì sợi này rồi.

Bưng bát không, Hàn Mộ đối với Chu Tiêu Bằng cười nói, "Bằng đại ca, em nghĩ muốn thay quần áo. Anh có thể giúp em tìm một bộ quần áo tôi được không?"

"Uhm." Chu Tiêu Bằng lấy khăn tay, nhẹ nhàng lau nước canh dính ở khóe miệng Hàn Mộ, "Đương nhiên có thể, Tiểu Mộ em trước ngồi chờ một chút." Chu Tiêu Bằng lấy chìa khóa vội vàng rời đi. Đối với thỉnh cầu của Hàn Mộ, anh luôn luôn đáp ứng tất cả. Không chỉ nói một bộ quần áo, liền đến cả cửa hàng quần áo cũng được.

Âm thanh đóng cửa vang lên bên tay Hàn Mộ, Hàn Mộ nhẹ nhàng thả lỏng trí não.

Một trận gió từ ngoài cửa sổ thổi vào, thổi bay vài sợi tóc xanh của Hàn Mộ.

"Bằng đại ca, thực xin lỗi. Tiểu Mộ phải rời đi rồi."

Kỳ thực, lúc Chu Tiêu Bằng nói anh ta tìm không được Hàn Phong, cô đã thức dậy. Chỉ là không muốn tiếp nhận sự thật này mà thôi.

"Mỗi người đều đã bỏ tôi mà đi. Mẹ, baba, Tiểu Phong! Còn có..." Hàn Mộ khẽ nói, "Bằng đại ca... Bằng đại ca cũng phải rời khỏi ta rồi."

Vừa rồi, khi Chu Tiêu Bằng nói điện thoại mỗi câu đều rơi vào tai của Hàn Mộ. Cô rút cuộc cũng đã hiểu, cô cùng Chu Tiêu Bằng cuối cùng là không có kết quả! Anh muốn kết hôn, đáng tiếc cô dâu không phải là cô.

"Khuyến cho tôi tùy hứng một lần đi!" Hàn Mộ che ngực, sắc mặt trắng bệch. Cho tới nay đều là cô yêu thương, người thân của cô từng bước rời khỏi cô. Hiện tại, khiến cô tùy hứng một lần, rời khỏi nơi này, mang theo tất cả những ký ức tốt đẹp.

"Tôi đã thừa nhận không chịu nổi sự đau khổ, tôi sợ trái tim tôi sẽ tan vỡ..."

Mới trước đây cuộc sống rực rỡ đã không còn nữa, trải qua nhiều đau khổ, cô lập tức quên đi mùi vị đau khổ. Sau cùng là một cơn đau đến từ Chu Tiêu Bằng. Cô lại không thuần khiết, không đứng đắn làm người hoàn hảo trong lòng vương tử của cô. Cho nên, chỉ có thể bỏ đi, để cho vương tử tìm một công chúa chân chính.

Hàn Mộ hiểu rõ sâu xa, cô không thể tiếp tục đợi Chu Tiêu Bằng. Chu Tiêu Bằng quan tâm, yêu thương cuối cùng có một ngày làm cô tham lam. Cô sợ, cô sợ cô không thể buông tay được.

Rời đi...Cứ như vậy rời đi!

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rỡ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Công Tử Nhà Họ Ninh Ninh Doãn Ngân

Công ty thiết kế quốc tế Ninh Thị

Văn phòng Tổng Giám Đốc.

"Mậu Tư Vân, cậu có ý tứ gì?" Hai tay Ninh Doãn Ngân thon dài chống lên bàn làm việc, sắc mặt xanh mét trừng mắt nhìn trợ lý kiêm bạn tốt trước mặt.

"Doãn Ngân, đừng bực tức như vậy."

Mậu Tư Vân là cái người lịch sự, thân cao 1m86, nhìn qua cũng không làm cho người khác có cảm giác áp bức.

"Dù sao cũng tìm sáu năm rồi..."

"Đáng chết!" Ninh Doãn Ngân dùng lực đập xuống bàn làm việc, mạnh đến nỗi cái bàn cơ hồ muốn bị đập nát dưới tay của anh ta, "Cậu cũng không phải không biết tầm quan trọng của nó."

"Chính là vì mình biết, nên mình mới không vội." Mậu Tư Vân lộ ra nụ cười như gió xuân, "Doãn Ngân, nếu thật sự do có người cố ý, vì sau đã sáu năm rồi, hẳn ta lại không có một hành động nào?"

Mậu Tư Vân nhìn bạn mình, trong lòng khẽ thở dài. Cái người bạn tốt kiêm cấp trên này, có lẽ anh thật sự không hiết về anh ta.

Bắt đầu từ cái ngày của sáu năm trước, anh ta cứ cố chấp tìm kiếm cô gái đó. Đúng là, cô gái này như là bốc hơi, không có một chút dấu vết. Kỳ thực, anh cũng không biết, Ninh Doãn Ngân tìm người hay là tìm vật!

Nếu, anh ta thật sự đem trái tim của mình mất đi trên người cô gái xa lạ kia, cũng bỏ vị cái gọi là một đêm. Tình?...Chắc không... Nhất định là không!

Ninh Doãn Ngân, giám đốc công ty thiết kế quốc tế Ninh thị. A thị có tất cả tình nhân thiếu nữ trong mộng! A thị có người đàn ông cực kỳ có giá trị hoàng kim! Anh ta không chỉ có nhiều tiền, bên ngoài càng lạnh lùng làm nhiều người mê muội. Chỉ cần đầu ngón tay anh ta hơi vạch vạch, có biết bao nhiêu nữ nhân nguyện ý quỳ gối dưới ống quần tây của anh ta. Nữ nhân của anh ta nhiều như y phục, một nhất liền có một bó, có khả năng mỗi ngày đều đổi. Anh ta làm sao có thể vì một cây cỏ nhỏ mà bỏ cả cánh rừng?

"Mặc kệ." Ninh Doãn Ngân tựa hồ có phần giận dữ, "Cậu có biết rằng tháng sau ông nội tôi tổ chức tiệc sinh nhật, nếu ông nội không nhìn thấy cái chìa khóa sẽ khiến cho chấn động."

Mậu Tư Vân nhướn mày, "Doãn Ngân, cái chìa khóa này thật ra là chìa khóa mở ra kho báu gì sao?"

Mậu Tư Vân cũng có chút không rõ, về đồn đại ồn ào huyền ảo về cái chìa khóa này. Lời đồn nói, cái chìa khóa này là mở ra kho báu gia tộc Ninh thị, cho nên có rất nhiều người đối với nó như hổ rình mồi. Phải biết rằng tài sản Ninh gia đúng là vượt xa sự tưởng tượng của nhiều người, nếu thật sự có được, như thế ba đời đều không cần lo cái ăn rồi.

"Tôi cũng không biết!" Ninh Doãn Ngân có phần ảo não. Nếu thật là chìa khóa kho báu cũng không tồi! Ninh gia của anh ta không có gì chỉ có tiền nhiều hơn.

Lúc trước khi ông nội giao chìa khóa cho anh ta có nói qua, năm năm muốn nhìn thấy cái chìa khóa một lần. Đàng ra năm trước nên để cho ông nội nhìn thấy, nhưng trùng hợp vì năm trước sinh nhật ông nội không làm ở trong nước, anh ta cũng tránh được một kiếp. Ông nội nói cái chìa khóa này quan hệ đến vận mệnh của gia tộc Ninh gia, nhất định phải bảo vệ cho tốt. Cho đến lúc này ông nội cũng không nói cái chìa khóa này mở ra kho báu gì!

Nhưng mà... Nhưng mà sáu năm trước**một đêm để cho anh ta đánh mất cái chìa khóa. Nếu để cho ông nội biết cái chìa khóa không nhìn thấy nữa, không biết anh sẽ thảm ra sao...

"Tiếp tục tìm! Nếu sinh nhật lần này ông nội không nhìn thấy...Chính cậu lo liệu." Ninh Doãn Ngân nhàn nhạt liếc Mậu Tư Vân một cái.

"Được rồi!" Mậu Tư Vân nhún vai, không có biện pháp, người nào để cho cấp trên làm bạn tốt của anh làm gì, đến bản thân mình phải ngoan ngoãn nghe lệnh.

"Đúng rồi, ngày mai Thầy thiết kế công ty HM ở mỹ sẽ đến A thị, chúng ta chuẩn bị phái người nào ra sân bay đón?" Mậu Tư Vân hỏi.

"Tôi tự mình đi đón!" ánh mắt Ninh Doãn Ngân hơi nhú lại, chợt lóe sáng lên.

Năm năm trước, công ty thiết kế HM tại Mỹ nhanh chóng thành lập, hơn nữa trong vòng một năm liền trở thành công ty đệ nhất danh thiết kế ở Mỹ. Làm cho người ta cảm thấy có chuyện nghi hoặc, người nắm giữ công ty không rõ, toàn bộ về công ty chỉ có hai chữ, thần bí!

Càng làm cho Ninh Doãn Ngân cảm thấy kỳ quái, Ninh thị quốc tế cùng HM chưa bao giờ tiếp xúc, vì cái gì đột nhiên lúc đó HM đề xuất hợp tác???

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rõ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Hàn Khuynh Thục

Sân bay quốc tế thành phố A

"Hỗn đản... thật sự đáng chết!" Một tiểu cô nương khoảng 6 tuổi đứng ở đại sảnh sân bay. Áo sơ mi màu trắng, quần bò màu xanh biển, một đôi giày da nhỏ bé trên người tiểu cô nương không lộ ra chút nào kỳ quái, ngược lại còn có một chút hương vị khác.

Tay Hàn Khuynh Thục nắm chặt thành quả đấm, khẽ cau mày, "Cái nơi quái quỷ này, người nhiều đến như vậy! Cuối cùng là mẹ ở nơi nào?"

Thật là tức giận! Tức giận quá...

Hàn Khuynh Thục tức giận liếc mắt nhìn tới nhìn lui các lễ khách một cái, mày nhú lại bất mãn.

Hừ... Nếu mẹ không cường bức dụ dỗ, nó cũng không muốn tới nơi này! Tại Mỹ nó đã quen, đột nhiên bắt nó trở lại sống ở thành phố A, nó thật sự điên mất rồi! Loại sinh hoạt nhàm chán ở thành phố A này làm sao có thể sánh được với nước Mỹ hứng thú của nó chứ???

Còn có.... Đáng chết, cuối cùng mẹ ở nơi nào?

"Àm ăm..." Một tiếng vang thật lớn vang bên tai Hàn Khuynh Thục.

Nguy hiểm!

Phản ứng của Hàn Khuynh Thục căn bản không giống như phản ứng của đứa con nít sáu tuổi nên có. Miệng nó nhẹ nhàng hướng lên trên thành một vạch, cử thật, vừa đến cái nơi quái quỷ này lại gặp chuyện kích thích như vậy! Nếu nó không nghe sai, tiếng vang này chính là tiếng nổ bom thật lớn.

"A..." Đám người nghe tiếng nổ liền hoàn toàn nổi loạn, bắt đầu chạy trốn chung quanh.

Hàn Khuynh Thục thờ ơ nhìn cảnh tượng trước mắt, không có một tia sợ hãi.

Đại não Hàn Khuynh Thục thấp xuống, một đôi tròng mắt đẹp hơi híp lại, dường như đang tự hỏi cái gì.

"Không tốt!" Hàn Khuynh Thục gạt mình một cái. Trận nổ mạnh này không phải là hướng về phía mẹ đang đi tới sao?

Thân phận mẹ đặc biệt, không chỉ có tại Mỹ một số người muốn sinh mệnh của mẹ. Tại các nước không có chỗ nào là không có người muốn mẹ chết đi! Nhưng mà...

Hai tay Hàn Khuynh Thục ôm trước ngực, sau đó ngẩng đầu nhìn bốn phía, ánh mắt sắc bén nhìn lướt qua bốn phía, hừ lạnh ra tiếng, "Hừ..."

Có lẽ nó đánh giá cao nhóm người này rồi! Chuyện nó cùng mẹ đến thành phố A số người biết đếm trên đầu ngón tay, tin tức của bọn họ chẳng phải nhanh, như thế nào chuẩn bị được rồi! Cho nên, tiếng nổ mạnh này...

Dù sao, chỉ cần mẹ an toàn, không chỉ nói tiếng nổ mạnh, liền bị ném bom nguyên tử cũng không liên quan đến nó.

"Àm ăm..." Lại một tiếng vang thật lớn.

"A..." Đám người lại hỗn loạn một lần nữa, chạy từ nhiều hướng hướng tới Hàn Khuynh Thục.

"Đáng chết..." Hàn Khuynh Thục khẽ nguyên rủa một tiếng. Dù sao nó vẫn là đứa bé sáu tuổi. Tuy nhiên, tại mỹ mỗi ngày nó đều phải tiến hành một loại huấn luyện năng lực ma quỷ, thân thể của nó so với một đứa bé cùng tuổi có bộ dáng nhanh nhẹn hơn, nhưng mà, lúc này một đám người hỗn loạn có thể đề nó thành miếng đậu hủ thối mất cạ thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rõ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 12: Gặp Nhau.

"Oa..." Không có dự liệu mong hướng về mặt đất "Thân mật tiếp xúc".

Hàn Khuynh Thước chỉ cảm thấy bản thân mình như là rơi vào giữa tầng mây, giống một dạng thoải mái như bông.

Ninh Doãn Tích nhìn ngực mình bị Hàn Khuynh Thước khóa chặt, mày nhíu lại nhẹ nhàng không thể nhận ra, một khuôn mặt rất quen thuộc!

Khi vừa mới nghe thấy tiếng nổ vàng, anh ta liền để mắt tới bóng dáng nho nhỏ này trước tiên. Cảm giác rất kỳ quái, không biết nói như thế nào?

Chỉ là đứa bé sáu bảy tuổi, tuổi của một cô gái bé nhỏ như vậy bình thường khi nghe được tiếng nổ lớn như thế, cần phải xảy ra hai tình huống.

Thứ nhất, bị dọa đến khóc oa oa thật lớn, thậm chí có thể choáng váng đến ngất đi; thứ hai, không rên một tiếng nào, rõ ràng bị dọa đến u mê! Nhưng mà, anh ta cảm thấy rất thú vị khi nhìn thấy cách đó không xa Hàn Khuynh Thước chỉ khẽ cau mày, sau đó cực kỳ bình tĩnh thờ ơ nhìn bốn phía đang hỗn loạn toàn bộ!

Thú vị, thú vị...

Cách ăn mặc đơn giản trưởng thành, nhưng mà không có chút nào quái dị! Bình tĩnh ung dung...

"Uy.." Hàn Khuynh Thước lạnh lùng lên tiếng, "Ông muốn ôm ấp tới khi nào?"

Ninh Doãn Tích nhẹ nhàng nhíu mày lại. Nha đầu này được lắm, thậm chí còn có gan dùng mấy loại từ ngữ này nói chuyện với bản thiếu.

Ninh Doãn Tích cúi người, chậm rãi buông Hàn Khuynh Thước xuống. Sau đó bản thân mình nhàn nhã đem hai tay bỏ vào túi, ánh mắt vẫn không nhúc nhích nhìn Hàn Khuynh Thước.

"Hừ..." Chân Hàn Khuynh Thước liền nhảy ra cách xa Ninh Doãn Tích thật xa, giống như không muốn tiếp cận anh ta, về mặt cao ngạo trừng mắt nhìn Ninh Doãn Tích, dò từ trên xuống, đảo qua từng cái.

"Khuôn mặt, bảy phân! Dáng người, bảy phân!" Hàn Khuynh Thước khinh thường mở miệng. Thực ra, cũng không phải là một soái ca tuần tú...

Ninh Doãn Tích vừa nghe qua, vốn là sững sờ ba giây, tiếp theo là phần nộ điên cuồng. Một đứa nhóc vậy mà làm bộ dáng kiêu ngạo đánh giá khuôn mặt cùng dáng người của anh.

Bảy phân? Làm sao có thể chỉ bảy phân? Nghĩ Ninh thiếu anh ta ít nhiều gì cũng là tình nhân trong mộng của các cô gái ở thành phố A, nó ... Nó làm sao có thể như vậy...

Ninh Doãn Tích hưng hân hít sâu, nhìn Hàn Khuynh Thước, liều mạng nói với bản thân mình, không cần vì một đứa nhóc mà tức giận...Không nên tức giận!

**! Nếu đổi lại là người khác, anh Ninh Doãn Tích không quản người đó là ai, đã sớm cho ăn một cái tát.... Nhưng mà, trước mắt đối mặt với một tiểu quỷ này, bản thân mình không thể ra tay được, cảm giác có chút kỳ quái!

Trời ơi!

Ninh Doãn Tích không khỏi có chút đau đầu, anh đường đường là tổng giám đốc tập đoàn Ninh thị, anh ta có một loại dự cảm đặc biệt, anh ta dường như muốn thua trên tay cái xú nha đầu này rồi!

Hôm nay anh ta ra sân bay là có chuyện quan trọng muốn làm. Nhưng mà, nhìn thấy Hàn Khuynh Thước đầu tiên, anh ta liền cảm thấy hứng thú đặc biệt. Một cô gái bé nhỏ thú vị!

Thôi, không so đo, không so đo!

Một đại nam nhân như anh ta sao có thể để một đứa bé nhỏ gây khó khăn được, hơn nữa lại còn là đứa nhóc rất thú vị...

Ninh Doãn Tích lộ ra một nụ cười tà mị, một đôi mắt hồ ly nhìn về phía Hàn Khuynh Thước, "Tiểu nha đầu, con có phải lạc đường rồi hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rõ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 13: Thiên Sứ Cùng Ác Ma.

"Hừ..." Hàn Khuynh Thước lạnh lùng trừng mắt nhìn Ninh Doãn Tích, khinh thường từ cái mũi cao thẳng hừ lạnh ra, "Mắc mớ gì tới ông?"

Không biết sao lại thế này, trong lòng Hàn Khuynh Thước có chút tức giận kháng cự Ninh Doãn Tích.

Tuy nhiên, Ninh Doãn Tích làm cho người khác có một cỗ áp lực không hiểu, nhưng mà, thời điểm Ninh Doãn Tích ôm nó Hàn Khuynh Thước cảm giác được thoải mái cực kỳ ngăn chặn con tức giận của bản thân nó. Hàn Khuynh Thước sờ đi kháng cự cũng bởi vì loại cảm giác kì lạ không tên này.

Ông ta vì cái gì sao? Bọn họ hoàn toàn không quen biết có được hay không!

Hàn Khuynh Thước buồn nôn, đôi mắt hồ ly của Ninh Doãn Tích nhìn chăm chăm làm toàn thân nó không được thoải mái.

Lạc đường?

Hừ, Nó Hàn Khuynh Thước nếu là lạc đường thì thế giới này chẳng phải là liền có một con đường lớn sao.

Truyện cười...

Khỏe miệng Ninh Doãn Tích hơi vạch, nha đầu được lắm, vậy mà không cảm kích sao?

"Bản thiếu gia này không phải có lòng tốt, sợ một cô gái bé nhỏ như con bị bọn buồn người lừa gạt sao?" Về mặt Ninh Doãn Tích đứng đắn, nhưng giữa cặp mắt hồ ly lại lộ ra một tia cười yêu nghiệt.

"Tin ông...có là quỷ!" Hai tay Hàn Khuynh Thước ôm trước ngực, đứng hết sức lưu manh. Ninh Doãn Tích mà nói, tuyệt đối không thể tin tưởng.

"ha ha ha" Ninh Doãn Tích đột nhiên không hề dự liệu cười rộ lên

"Cười cái rắm!" Trong ánh mắt Hàn Khuynh Thước hiện lên một tia tức giận, "Hồ ly thói tha!"

Hàn Khuynh Thước thật sự là cực kỳ không thích nụ cười trên mặt hồ ly Ninh Doãn Tích kia. Nụ cười này không chỉ làm cho nó dựng tóc gáy, càng làm cho sau lưng nó rùng mình lên.

Ninh Doãn Tích đến gần Hàn Khuynh Thước, hơi khom thân xuống, bàn tay thon dài vỗ nhẹ vào đầu Hàn Khuynh Thước, ánh mắt nhìn bốn phía, liếc mắt nhìn quanh đám người bốn phía đang rộn rai, " Chắc chắn...Nếu không cẩn thận một cái, thân thể nhỏ như vậy chẳng phải sẽ bị đẹp bẹp thành bã đậu rồi sao?"

"Ông..." Hàn Khuynh Thước hung hăng trừng mắt nhìn Ninh Doãn Tích, trong lòng thấp giọng mắng "Hỗn đản."

Mặc dù, nó mới sáu tuổi nhưng thân thể nó xem ra đã có bộ dáng hơn tuổi vài phần, thân thủ cũng nhanh nhẹn mau chóng hơn! Nhưng mà, suy nghĩ đối mặt với rối loạn phía trước, như con kiến trên chảo nóng với bộ giăng của người bình thường rất giống nhau..

Hàn Khuynh Thước nuốt nước bọt một cái, thôi, nó thật sự không nghĩ muốn bị giẫm chết.

"Như thế nào?" Mày Ninh Doãn Tích nhảy lên, thập phần đắc ý nhìn Hàn Khuynh Thước, trực giác nói cho anh biết, cô bé này không đơn giản...

Cái sự kết hợp bên ngoài thiên sứ, bên trong ác ma của đứa bé này, anh cực kỳ cảm thấy hứng thú! Đây là lần thứ hai trong cuộc đời Ninh thiếu có hứng thú đối với con gái. Lần đầu tiên là cô ta....(tác giả vụng trộm nói: "Thước Thước, người cũng là con gái sao?" Mỗ nói: "Phàm Phàm, cô tám phần là hâm mộ ghen ghét! Bản tiểu thư muốn trước cô, muốn sau lời, cái này so với con gái không phải là con gái sao? Quả thực chính là cực phẩm mỹ nhân....)

"Hừ..." Hàn Khuynh Thước hơi cúi, "Bất quá là khuất phục sự uy quyền của ông. Ông lên mặt cái rắm!" Đang nói chuyện, thân thể nhỏ nhỏ liền thoải mái đi đến sát bên người Ninh Doãn Tích, yên tâm thả lỏng.

Nó không phải là đứa ngốc. Lúc này phải có một chỗ vừa, lại không cần mình tốn sức, sao lại không làm?

"Qua bên kia..." Hàn Khuynh Thước nhìn lướt bốn phía, tìm ra một chỗ tương đối an toàn cực nhanh, nơi không có ai tùm lại. Nó phải đợi mẹ nó!

"Được!" Ninh Doãn Tích cũng không phản đối. Anh ta cẩn thận đem Hàn Khuynh Thước sát bên người, đi đến nơi cách đó không xa.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rõ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Nguy Hiểm.

Chung quanh dường như ổn định được một chút, yên ổn từ từ, rất nhanh đám người đều đã được trấn áp xuống.

Mắt Hoàn Khuynh Thục nhìn một vòng xung quang, lông mày nhíu lại.

Cuối cùng mẹ chạy đi đâu rồi hả?

"Uy, nhóc con!" Khóe miệng Ninh Doãn Tích hơi cong lên, một tay cầm vào túi tiền, đứng tào nhả, "Muốn chú giúp hay không?"

Ánh mắt sắc bén của Ninh Doãn Tích sớm đã nhìn thấu nội tâm của Hàn Khuynh Thục.

Lúc này Hàn Khuynh Thục đang tìm kiếm cái gì, hoặc là người, hoặc là vật gì đó!

Ninh Doãn Tích nhìn chăm chăm khuôn mặt của Hàn Khuynh Thục, dưới hoàn cảnh như vậy, nhóc chỉ có khả năng tìm người, dường như là người quan trọng!

Cuối cùng là một đứa nhóc cái rắm á, đến cuối cùng mà chỉ là có hơi chút bối rối.

Nhưng mà, chung quy nó che giấu rất tốt.

Ninh Doãn Tích có thể nhìn thấy, cũng không phải là Hàn Khuynh Thục có vấn đề, mà là, thật sự ánh mắt của Ninh Doãn Tích quá "Độc" thôi...

"Không cần, ôn có thể đi rồi!" Hàn Khuynh Thục trực tiếp cự tuyệt cộng thêm biểu tình trên mặt mang theo một tia khinh thường.

Trong lòng Hàn Khuynh Thục âm thầm ảo nảo bởi suy nghĩ của mình bị chính tên hồ ly thói tha trước mắt này biết được, nhưng mà, hồ ly thói vẫn là hồ ly thói, ánh mắt vui sướng khi người khác gặp họa kia làm Hàn Khuynh Thục hận đến nỗi muốn đào hai trong mắt kia ra!

"Thật sự không cần?" Mày Ninh Doãn Tích nhíu lại, nụ cười so với hồ ly vẫn chính là hồ ly.

"Hừ.." Hừ lạnh một tiếng, Hàn Khuynh Thục liền nhấc chân đi, "Ông không đi, tôi đi!"

Hiện tại đám người tiếp tục ổn định, nhưng mà mặt ngoài càng yên bình càng chứng tỏ chỗ này có chất dấu một sự nguy hiểm lớn. Hiện giờ, mẹ lại biến mất, hoàn toàn không thấy bóng dáng của mẹ đâu.

Nó đâu có thời gian lãng phí cùng với tên hồ ly thói tha này. Mẹ quan trọng hơn! Nó muốn đi tìm mẹ...

Khóe miệng Ninh Doãn Tích nhẹ cười, nhìn Hàn Khuynh Thục nhỏ xinh, nhóc con này thật có cá tính...Không có nhân tính!

"Uy..." Ninh Doãn Tích mở miệng gọi, "Nhóc con, tốt xấu gì chú cũng đã giúp con một tay, con cũng không có một câu cảm ơn sao?"

Hàn Khuynh Thục hơi dừng bước, quay lưng về phía Ninh Doãn Tích, "Truyện cười, tôi có mở miệng muốn ông giúp sao?"

"Ha ha..." Ninh Doãn Tích cười khinh ra tiếng, thành thực đáp, "Không có!"

"Không có thì thôi!" Hàn Khuynh Thục nhún vai, tiếp tục đi về phía trước, không để ý đến Ninh Doãn Tích.

Nhìn Hàn Khuynh Thục, Ninh Doãn Tích xem ra mình nhàn rồi không có việc gì làm. Nó lại không có mở miệng muốn anh giúp, lạ tự mình xen vào việc của người khác, quan tâm nó làm gì?

"Con..."

"Àm ăm..."

Mày Ninh Doãn Tích vừa hung hăng vừa nhíu, "Nguy hiểm..."

Anh không nhìn lầm! Hướng Hàn Khuynh Thục đi, cách đó không xa có một quả bom, Vừa rồi vang lên một tiếng là điềm báo bom nổ mạnh.

Về mặt Ninh Doãn Tích vụt tắt, nhìn bóng lưng Hàn Khuynh Thục không xa.

Đột nhiên, trong lòng Ninh Doãn Tích dấy lên một trận đau đớn, lý trí nói cho anh, đứa bé kia gặp nguy hiểm, cứu nó, cứu nó....

Ý nghĩ đã mọc rễ nảy mầm trong đầu, Ninh Doãn Tích không chút nghĩ ngợi liền chạy đến hướng Hàn Khuynh Thục, lấy tốc độ nhanh nhất ôm Hàn Khuynh Thục trong lòng, nhảy lên...

"Àm ăm..."

Đây là trước khi Hàn Khuynh Thục hôn mê, ý thức còn sót lại trong đầu...

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

"Đau..." Lòng mi Hàn Khuynh Thục khẽ run lên, một tiếng rên nhẹ theo đôi môi anh đào truyền ra.

Từ từ mở mắt, một lúc sau thích ứng được với ánh sáng. Hàn Khuynh Thục nhẹ nhàng xoa xoa trán.

Đầu có chút trầm xuống.

Trong lòng Hàn Khuynh Thục thăm ôm nhiều cảm xúc, nó nhớ rõ ràng trước khi hôn mê có một tiếng vang thật lớn. Nó hiện tại đang ở đâu?

Hàn Khuynh Thục cau mày, liếc mắt nhìn chung quanh một cái.

Gian phòng cực kỳ xa hoa.

Cả gian phòng đều là trang trí theo phong cách Châu Âu, trang nhã mà xa xỉ.

Vật quý nhất chính là chiếc đèn Luru Ly, tranh sơn thủy theo phong cách Châu Âu, đồ dùng bằng gỗ lim tinh xảo, còn có thảm lót sàn bằng lông mềm mại.

"Chẳng lẽ là..." tay Hàn Khuynh Khóa nâng trán, đôi mắt khẽ nhìn xuống, trong miệng thì thảo, "Hồ ly thói tha sao?"

"Cách..." Một âm thanh mở cửa truyền đến.

Lông mày Hàn Khuynh Thục nhíu lại, lấy tốc độ nhanh nhất nằm xuống giường, nhắm mắt, giả bộ ngủ.

Tiếng giày cao gót "cộc cộc" bắt đầu vang lên ngoài cửa.

Hàn Khuynh Thục khẽ cau mày, không phải tên hồ ly thói tha kia! Là con gái...

Bạch Thanh Tinh hung hăng trừng mắt nhìn Hàn Khuynh Thục đang nằm trên giường, ánh mắt đó chỉ mong sao đem con bé đi lãng trì.

Một đứa bé gái cực kỳ xinh đẹp. Nhưng mà, nó dựa vào cái gì mà nằm trên giường Doãn Tích chứ? Phòng Doãn Tích cô còn chưa được vào lần nào, chứ đừng nói là giường của anh ta!

Hàn Khuynh Thục cảm thấy có một ánh mắt cực nóng nhìn chằm chằm vào mình, dường như muốn nhìn xuyên qua bản thân mình.

Chán ghét nó sao?

Hàn Khuynh Thục lườm lườm miệng, làm gì! Không biết các cô có nhận ra hay không?

"Uhm...." Hàn Khuynh Thục làm bộ mới tỉnh lại, phát ra một tiếng rên rì, "Oa, đây là đâu?"

Bạch Thanh Tinh không ngờ Hàn Khuynh Thục đột nhiên tỉnh lại. Cô hơi sững sốt, không biết trả lời Hàn Khuynh Thục như thế nào.

Hàn Khuynh Thục hơi cúi đầu, khoe miệng nở một nụ cười nhanh chóng, sau đó rất nhanh liền biến mất. Nó kéo góc áo của Bạch Thanh Tinh, về mặt vừa ủy khuất vừa nghi ngờ, "Di ơi, di có thể nói cho con biết, đây là nơi nào không?"

"A?" Sắt mặt Bạch Thanh Tinh đột nhiên thay đổi trong nháy mắt, lúc trắng lúc đỏ.

Di? Đứa nhóc này kêu cô bằng di sao?

Cô mới hai mươi tuổi, nhưng mà tuổi tác còn trẻ. Mà bình thường cô bảo dưỡng vô cùng tốt, được xem là cô gái xinh đẹp cao quý, ai gặp cũng thích. Làm sao lại có thể bị một đứa nhóc kêu bằng dì chứ?

"Không phải dì sao?" Hàn Khuynh Thục cau mày, giống như tự hỏi tự đáp. Chỉ thấy Hàn Khuynh Thục cười sáng lạng, "Được rồi, con sai rồi, phải gọi là bà!"

"Mày..." Bạch Thanh Tinh lập tức hiểu ra, "Xú nha đầu, mày cố ý!" Giơ bàn tay lên, nghĩ muốn đánh vào khuôn mặt nhỏ của Hàn Khuynh Thục. Cái con nhóc chết tiệt này, vậy mà cứ quanh co lòng vòng cười nhạo mình!

"Hừ..." Sắc mặt Hàn Khuynh Thục đen lại. Đàn bà ngốc, vậy mà muốn ra tay với tôi sao? Bà cũng không xem lại bản thân mình, giống cái gì!

Hàn Khuynh Thục giơ tay lên, dễ dàng bắt được tay của Bạch Thanh Tinh, "Bà tính cái gì? Muốn đánh tôi sao? Kiếp sao đi..."

Hàn Khuynh Thục cười cao ngạo, không đem Bạch Thanh Tinh để vào mắt một chút nào.

"Mày..." Bạch Thanh Tinh tức giận. Cô không nghĩ tới, một đứa nhóc mà có thể mạnh đến vậy, mạnh đến nỗi có thể ngăn cản bàn tay của mình.

"Mày cái gì mà mày!" Hàn Khuynh Thục liếc Bạch Thanh Tinh, "Biến, đừng cho tôi gặp lại bà, bà già!"

Hai tay Hàn Khuynh Thục ôm trước ngực, nhìn thẳng Bạch Thanh Tinh. Về mặt như muốn nói, biết không dễ chọc đến tôi thì mau mau biến khỏi trước mặt tôi.

"Hừ..." Bạch Thanh Tinh thu tay lại, oán hận trừng mắt nhìn Hàn Khuynh Thục, về mặt không phục, "Nha đầu chết tiệt, mày chờ đó..."

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rõ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Đây Là Khẩu Vị Của Ông.

"Hừ..." Hàn Khuynh Thục nhẹ nhàng lướt nhìn Bạch Thanh Tinh mang theo tức giận, bóng lưng vội vàng rời đi.

Thật sự là một phụ nữ nhảm chán...

Một lúc sau, Hàn Khuynh Thục từ trên giường bước xuống, thoải mái đứng trên mặt đất.

Hồ ly thói tha cũng rất nhiều tiền! Chỉ cần nhìn đồ vật trang trí trong phòng, giá trị cũng không nhỏ...

Hàn Khuynh Thục đem tay xách lên cái bình hoa tinh xảo trên bàn.

Ninh Doãn Tích đi vào gian phòng nhìn thấy đầu tiên chính là hai mắt Hàn Khuynh Thục vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chăm vào một cái đồ sứ Thanh Hoa trên bàn.

Hàn Khuynh Thục khẽ hờ môi son, có chút thì thào, "Đầu bút lông đơn thuần vẽ hoa xanh vòng quanh đậm nhạt, thân bình vẽ hoa Mầu Đan như con người buổi ban sơ, cánh đàn hương như xuyên thấu hiểu rõ cửa sổ tâm sự của ta, viết nhanh trên giấy Tuyên Thành đến nay đặt một nửa."

"Ồi... Thật đúng không sai..." Ninh Doãn Tích tựa vào cửa, hai tay khoanh trước ngực, một đôi mắt hồ ly nhìn chăm chăm vào Hàn Khuynh Thục, liếc nháy mắt cũng không buông lỏng một chút nào, "Thích không?"

"Không thích!" Hàn Khuynh Thục lấy tay mình lại, nhàn nhạt liếc Ninh Doãn Tích mọt cục ái, "Tôi tại sao ở trong này?"

"Chú cứu con." Ninh Doãn Tích nói lại sự thật.

"Tôi nói rồi, tôi lại không có cầu cứu ông." Khóe miệng Hàn Khuynh Thục hơi gương lên, giọng điệu như thường vẫn làm, không hề có một chút lòng biết ơn nào đối với Ninh Doãn Tích.

"Được rồi!" Ninh Doãn Tích nhún vai, "Hiện tại cảm giác thấy thế nào?"

Tuy là, đứa nhóc này luôn đối với anh thờ ơ, hiện tại anh vừa cảm thấy mặt mình nóng lên. Nhưng mà , bản thân anh cũng không điều được đầu óc của chính mình, căn bản cái này thật là không giống như phong cách của Ninh thiếu đúng không?

Hàn Khuynh Thục gật gật đầu nói, "Nếu như vừa rồi không bị con ông kia bay vào thì tốt rồi. Ông ông ông, âm ỉ muốn chết!"

Ninh Doãn Tích nhủ mày, "Bạch Thanh Tinh?"

Hàn Khuynh Thục thoải mái ngồi trên giường, bắt chéo hai chân, "Tôi thật không biết con ông kia tên gọi là gì!"

"Ông mặt?" Ninh Doãn Tích mỉm cười, "Cô ta chọc giận con rồi à?"

Người phụ nữ Bạch Thanh Tinh này, thật sự quá đáng ghét. Hiện tại, không có sự cho phép của anh cũng dám bước vào phòng của anh. Chẳng lẽ, cô ta đem lời của anh nói quên rồi hay sao. Anh bình thường ghét nhất là bị phụ nữ bước vào phòng, mà con là phụ nữ muốn bò lên giường anh.

Nhưng mà, đứa bé gái trước mặt này là hoàn toàn không có phản cảm! Anh cứu nó về, mà còn để cho cô bé thoải mái ngủ trên giường của anh.

Trong lòng Ninh Doãn Tích đang suy nghĩ bản thân mình, sau đó cho ra được hai nguyên nhân. Thứ nhất: Nó bị anh mang đến, không phải tự nguyện đến; thứ hai: nó là phụ nữ sao? (Thục Thục: Đương nhiên không phải tự nguyện đến, là bị hồ ly thối tha lừa bán trở về! CÔn có, HÀN Khuynh Thục ta như thế nào là không phải phụ nữ chứ? Muốn trước có trước, muốn sau có sau, không so được với phụ nữ sao?)

Ninh Doãn Tích cảm thấy có chút buồn cười, ánh nhìn Hàn Khuynh Thục từ trên xuống dưới đánh giá.

Hàn Khuynh Thục trực tiếp coi như không thấy anh đang đánh giá, liếc Ninh Doãn Tích một cái, "Chọc tôi? Cô ta không có bản lĩnh đó! Bất quá...Bất quá, đây là khẩu vị của ông sao? Cũng quá nặng!"

Hồ Ly thối tha này, đầu óc nhất định bị lừa đã rồi, loại khẩu vị này!!!

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Hồ Ly Thối Tha, Tôi Không Đi.

"Tốt, Tôi phải đi. Xin chào!" Hàn Khuynh Thục chỉnh đốn quần áo của mình một lần nữa, tiêu sái hướng về Ninh Doãn Tích làm bộ dạng cúi đầu tạm biệt.

"Con muốn đi đâu?" Giống như bị ánh sáng kích thích một dạng, Ninh Doãn Tích nhủ mày, đồng loạt bắt được cánh tay của Hàn Khuynh Thục.

Ánh mắt Hàn Khuynh Thục tròn trắng, lão hồ ly thối tha này...

"Đương nhiên là rời khỏi đây! Về phần đi nơi nào, nhất định tôi phải nói cho ông nghe sao?" Hàn Khuynh Thục nhẹ nhàng quét mắt Ninh Doãn Tích, ai tay ôm trước ngực, vẻ mặt buồn cười nhìn Ninh Doãn Tích, "Nếu không thì, ở lại chỗ này cho ông nuôi sao?"

Ninh Doãn Tích có chút quần bách, anh tới cùng là làm sao vậy?

"Thôi được rồi!" Hàn Khuynh Thục nhún vai, giơ chân lên, đi ra ngoài.

"Nhưng mà..." Ninh Doãn Tích hơi ngừng lại, "Con chính là một đứa nhóc, muốn đi đâu? Trên người con có tiền sao?"

"Tiền?" Hàn Khuynh Thục lắc đầu, "Không có."

"Thôi được rồi, có có biết thế giới này là một nơi tràn ngập vật chất không? Con chỉ cần đi ra khỏi cánh cửa này, cái gì cũng cần phải có tiền. Nhưng mà con không có tiền. COn muốn đi đâu? COn muốn ăn cái gì? Con muốn nghỉ ngơi ở đâu?" Ninh Doãn Tích thao thao bất tuyệt. Không biết vì cái gì, anh chỉ muốn giữ đứa bé này lại.

"Được rồi!" Hàn Khuynh Thục bĩu môi, "Vậy ông nói, tôi phải làm sao bây giờ?"

"Đương nhiên là ở lại." Ninh Doãn Tích không chút do dự, trả lời ngay.

Hàn Khuynh Thục nhìn Ninh Doãn Tích một cách kỳ quái, thật là một hồ ly thối tha kỳ lạ. Vì cái gì vẫn muốn giữ nó lại. Mặc dù nói không có việc gì mà ăn cần, kẻ gian cùng trộm. Nhưng mà, mặc kệ nó nhìn anh như thế nào, cũng không giống! Anh như thể có tiền, mà chính mình một phần tiền cũng không có. Đây cùng "trộm" cũng không có quan hệ đi!

Hàn Khuynh Thục nhủ mày, vì cái gì?

Chẳng lẽ là...

Hàn Khuynh Thục cúi đầu nhìn bản thân mình. Chẳng lẽ, hồ ly thói tha này có tình cảm với mình sao?

Hàn Khuynh Thục có chút sợ hãi nuốt nước miếng xuống. Tuy nói Hàn Khuynh Thục nó không sợ trời không sợ đất. Nhưng mà, nó không xui xẻo như thế chứ, gặp được tên biến thái này chứ?

"Cái đứa nhóc này, con suy nghĩ cái gì đó?" Đường như Ninh Doãn Tích nhìn ra Hàn Khuynh Thục đang nghĩ cái gì.

Khóe miệng nhếch lên, bắt đắ dĩ Ninh Doãn Tích hơi cúi đầu xuống, hai tay nắm khuôn mặt của Hàn Khuynh Thục, "Tôi đối với đứa trẻ không có hứng thú, hiểu chưa?"

"Buông!" Hàn Khuynh Thục hung hăng đập Ninh Doãn Tích một cái, "Hồ ly thôi, tại sao ông lại muốn nắm mặt tôi, ông nói không có mà liền làm như vậy không đúng sao? Có cái tên biến thái nào mà ời trên mặt viết đủ hai chữ biến thái sao?"

"COn..." Ninh Doãn Tích chán nản. Như thế nào anh lại cùng với đứa nhỏ này lại khó có thể nói chuyện với nhau? Gọi anh hồ ly thói tha còn chưa tính, còn nói anh la biến thái.

"Được, đi!" Ninh Doãn Tích liên tục nói hai chữ. Có thể thấy được anh thật sự tức giận đến mức mớ hồ.

"Cửa ở đây, đi liền, con có thể đi!" Ninh Doãn Tích chỉ vào cửa, đối với Hàn Khuynh Thục nổi giận dưng dưng.

"Hừ..." Ai ngờ Hàn Khuynh Thục đặt mông trên giường ngồi xuống, "Tôi muốn tốt, hiện tại, tôi không muốn đi nữa, hồ ly thói tha."

Dù sao, có cũng không nóng. Huống chi, nó còn có một chuyện muốn tránh mẹ nó để làm. Đây là cơ hội tốt.

"Con, con..." Ninh Doãn Tích cảm thấy bản thân mình muốn học máu rồi. Anh day day trán, "Được, con không đi, tôi đi..."

Hàn Khuynh Thục nhìn thoáng qua Ninh Doãn Tích, nhìn bóng lưng anh thờ phỉ phò rồi đi, làm cái mặt quỷ.

"Ta cười đắc ý, ta cười đắc ý..."

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rờ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Liệp Ưng.

Đêm, tịch mịch lại thần bí.

Đèn trong phòng Hàn Khuynh Thục còn sáng.

Lúc này, Hàn Khuynh Thục cuộn tròn ngồi trên giường, hết sức chăm chú nhìn chăm chăm vào máy tính trên bàn phía trước.

Chỉ thấy nó khẽ cau mày, sau đó mười ngón tay vurun ra, thần tốc gõ như đánh nhau trên bàn phím.

Hàng loạt con số thần tốc xuất hiện trên màn hình.

Mày Hàn Khuynh Thục nhăn lại càng sâu, dường như xuất hiện khó khăn, làm khó nó.

"Hừ..." Tựa như giận dữ một dạng, cái miệng nhỏ của Hàn Khuynh Thục than thở, động tác trên tay dừng lại, trừng mắt nhìn màn hình, hai mắt vẫn không nhúc nhích.

"Tít tít..."

Máy tính truyền đến một tiếng kêu nhỏ. Trên màn hình xuất hiện một loạt chữ, "what are you doing?"

"Ha ha..." Hàn Khuynh Thục cười ha ha. Nó khẳng định biết anh ta không thể không để ý đến nó.

"Đăng..." Hàn Khuynh Thục vurun tay, nhẹ nhàng gõ một chữ - enter.

"Tít tít..." Kêu một tiếng. Màn hình máy tính đột nhiên tối đen. Tiếp theo, một người mang mặt nạ xuất hiện trước màn hình.

"Ứng ca ca!" Hàn Khuynh Thục đối với màn hình nét mặt tươi cười như hoa.

"Thược!" Khóe miệng người đeo mặt nạ hơi vạch, "Em cái đưa nhóc này lại nóng này rồi!"

"Đâu có?" Hàn Khuynh Thược bắt mẫn bữu môi, "Ứng ca ca là muốn khi dễ em. Mỗi lần đều phải cho em một đề khó như vậy, mà còn mỗi lần đều khó hơn. Em muốn nát óc rồi, nghĩ đến nổi nếp nhăn cũng có."

"Ha ha..." Người đeo mặt nạ cười ra tiếng.

"Ứng ca ca..." Hàn Khuynh Thược cảm thấy trong lòng âm áp, tiếng cười này như một loại làm cho nó có cảm giác như đón gió xuân, "Anh cười rộ lên thật đẹp mắt."

Người đeo mặt nạ khẽ lắc đầu. Cái đứa nha đầu này, làm sao có thể dùng từ đẹp để hình dung con trai chứ. Nha đầu ngốc....

"Nhưng mà Thược, em còn chưa gặp qua anh!" Người đeo mặt nạ hỏi.

"Nhưng mà, em cảm thấy Ứng ca ca rất đẹp, là người đẹp nhất trên thế giới này!" Hàn Khuynh Thược đến sát gần màn hình, hôn một cái lên màn hình. Không biết vì cái gì, nó đều thích Ứng ca ca. Tuy chưa từng gặp mặt, nhưng mà dường như Ứng ca ca có một loại cảm giác làm nó cảm thấy rất quen thuộc, làm cho nó nhìn không được muốn đến gần.

"Em..." Người đeo mặt nạ bất đắc dĩ cười. Tiểu nha đầu này...

"Nhưng mà Ứng ca ca, buổi sáng nay em đã đến thành phố A rồi!" Hàn Khuynh Thược chống cằm, nhìn màn hình, "Có phải có nhiệm vụ hay không?"

"Uhm, em hiện đang ở chỗ nào?" Người đeo mặt nạ nhìn hoàn cảnh xung quanh Hàn Khuynh Thược, mày nhíu lại không thể nhận ra, chỗ này dường như có chút quen thuộc.

"Em cũng không biết là nơi nào." Hàn Khuynh Thược lắc lắc đầu, "Bất qua, là một tên hồ ly thói tha mang em tới."

"Hồ ly thói tha?" Người đeo mặt nạ có chút đau đầu. Đứa nhỏ trước mắt này, nói nó ngốc, kỳ thực lại cực kỳ thông minh lanh lợi. Nhưng mà một người thông minh lanh lợi thì làm sao đến cả bản thân mình ở đâu cũng không biết? Thật là hồ đồ. Không tòi, thân thủ của nó tự nó biết, không thể thì nó đã sớm bị bọn buôn người bán cho Nam Thái Bình Dương rồi!

"Em thật là..." Người đeo mặt nạ lắc đầu.

"Ai nha, Ứng ca ca." Hàn Khuynh Thược giả bộ đáng thương tội nghiệp nhìn người đeo mặt nạ, "Em biết Ứng ca ca lo lắng cho em. Nhưng mà, em nhất định sẽ bảo vệ bản thân mình thật tốt. Ứng ca ca, anh cứ yên tâm!" Hàn Khuynh Thược vỗ vỗ ngực làm chứng.

"Tốt, Thược, anh tìm em là có nhiệm vụ muốn giao cho em!" Người đeo mặt nạ nhìn Hàn Khuynh Thược.

Gởi qua một tấm hình có một khuôn mặt quen thuộc....

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Anh Ta Tên Gọi Là Ninh Doãn Tích

Là ông ta...

Hàn Khuynh Thược có chút chấn kinh nhìn tấm hình trên màn hình kia

Ông ta tên là Ninh Doãn Tích sao?

Hàn Khuynh Thược có nhiều hứng thú nhìn hình của Ninh Doãn Tích.

Sớm nên biết có thể ở lại trong một căn phòng xa hoa này, tên hồ ly thói tha nhất định là không đơn giản. Nhưng mà, nó sao lại không nghĩ đến, tên hồ ly thói tha này chính là tổng giám đốc công ty thiết kế quốc tế Ninh thị.

Hóa ra, ông ta chính là mục tiêu mà mẹ muốn hợp tác sao?

Hàn Khuynh Thược vươn tay, gõ lọc cọc trên bàn phím.

"Tít..." Gõ Enter, Hàn Khuynh Thược mỉm cười, "Ok!"

Ninh Doãn Tích, tổng giám đốc công ty thiết kế quốc tế Ninh thị. Con cả của Ninh, xưng là Ninh thiếu. Nhiều của cải, tuần lộc, là mục tiêu kết hôn của

hiều cô gái ở thành phố A.

"Không có! Không phải chứ?" Nhất thời Hàn Khuynh Thược tức giận, "Ít thông tin như vậy sao?"

Hàn Khuynh Thược tức giận tắt trang web đi. Những cái trang web Bát Quái này, kết quả cũng không có gì khác biệt sao?

Hàn Khuynh Thược gãi gãi đầu, "Mình đây cũng tự mình đi tìm hiểu là tốt nhất!"

Mười ngón tay gõ bàn phím, một chuỗi số thần tốc xuất hiện trên màn hình.

"Tít, tít, tít..."

Hàn Khuynh Thược thật sự nhìn màn hình, mười ngón tay không chút nào muốn dừng lại.

"**!" Một câu hỏi, Hàn Khuynh Thược tức giận đánh mạnh vào bàn phím, "Cái thứ quái quỷ gì đây!"

Tin tức Bát Quái trên Internet không giải thích đủ về Ninh Doãn Tích cho nó, vốn nhớ nên trực tiếp xâm nhập vào máy tính của anh ta, nó có thể phân tích một chút tư liệu từ máy tính của anh ta. Nhưng mà có quý biết, hóa ra tên hồ ly thối tha cũng là cao thủ máy tính, một tầng dày đặt mật mã, đưa vào cá nhân của anh ta, máy tính khóa đến 18 tầng. Vậy mà nó không giải được.

Hồ ly thối tha cũng là cao thủ máy tính sao?

Mây Hàn Khuynh Thược nhăn lại, tay nhỏ nâng trán, "Ai ôi, đều là chính mình không tốt! Không nghe Ưng ca ca bảo học tập thật tốt, như thế là tốt rồi!" Muốn công kích tên hồ ly thối tha này một chút, tìm một chút tin tức đã là một khó khăn rồi.

"Làm sao bây giờ?" Hay tay Hàn Khuynh Thược ôm trước ngực, một bộ dáng khó chịu, hung hăng trừng mắt nhìn màn hình.

Ưng ca ca nói để cho nó tự tìm biện pháp đến bên cạnh Ninh Doãn Tích, tìm hiểu người này thật tốt.

Này không, nó đều không chịu động não, Ninh Doãn Tích là chính mình tự tìm tòi, nhưng mà một chút công phu nó cũng chưa hạ.

Nhưng mà, nói "Biết người biết ta, bách chiến bách thắng" đấy thôi! Nó muốn học hỏi trước một phen đều không được.

"Vì sao Ưng ca ca lại đột nhiên muốn mình làm chuyện này?" Hàn Khuynh Thược thì thảo tự hỏi.

Tuy nhiên, Ưng ca ca làm việc nhất quán đều có suy nghĩ của mình, giờ khắc này làm chuyện gì, người nào cũng không thể bảo đảm sau đó có thể phát sinh ra chuyện gì không! Nó đúng là cực kỳ nghe lời nói của Ưng ca ca! Đương nhiên, Ưng ca ca cũng không để cho nó đi làm những chuyện xúc phạm đến chính mình...

"Ha hahahaha,..." HÀN Khuynh Thược cười đến ngây ngốc.

"Uhm hừ..."

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quái Càn Rờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

Hàn Khuynh Thược không khách khí ngồi trên bàn ăn, nhìn lướt qua các món ăn sáng kiểu Tây, bĩu môi, "Cái này có thể cho người ăn sao?"

"Mây..." Bạch Thanh Tinh tức giận đến sắc mặt trắng bệch. Cái con nhóc này, dám nói mình làm bữa sáng không phải cho người ăn!

"Cô mày cái gì?" Hàn Khuynh Thược liếc Bạch Thanh Tinh, "Tôi không quen ăn món Tây!"

Tuy nó sống và lớn lên ở Mỹ. Nhưng từ lúc cai sữa, những món ăn nó ăn đều do một tay mẹ nấu theo kiểu Trung Quốc. Nó đối với món Tây cũng không có chút thiện cảm.

"Con không thích?" Ninh Doãn Tích cau mày hỏi.

"Không thích!" Hàn Khuynh Thược kiên quyết lắc đầu.

Mẹ nói, đứa bé không nói dối mới là đứa bé ngoan! Mà còn, nó Hàn Khuynh Thược cho tới bây giờ cũng không cho bản thân mình chịu thiệt!

“Quản gia, đổi đi!” Ninh Doãn Tích gật gật đầu.

“Không thể đổi!” Bạch Thanh Tinh tức giận đến run người. Đây là cô mới sáng sớm đã bắt đầu làm bữa sáng vì Doãn Tích. Làm sao có thể vì con nha đầu này nói một câu không thích mà đổi đi.

“Doãn Tích!” Hai mắt Bạch Thanh Tinh chứa đầy nước mắt, hết sức tủi thân nhìn Ninh Doãn Tích, “Đây là em sáng sớm đã chuẩn bị bữa ăn sáng cho anh!”

“Uhm?” Ninh Doãn Tích nhú lông mày lại.

Hàn Khuynh Thục làm bộ đáng nhìn trò vui, nó cực kỳ hứng thú chống cằm xem chờ đợi tiếp theo của Ninh Doãn Tích.

“Mày làm sao có thể nói đổi là đổi sao, Doãn Tích?” Bạch Thanh Tinh đứng lên, đi đến bên cạnh Ninh Doãn Tích, lôi kéo tay áo của Ninh Doãn Tích.

“Buông tay!” Ninh Doãn Tích biến sắc, lãnh đạm nói, “Tôi có gọi cô làm sao?”

Thật là người phụ nữ không biết xấu hổ! Nếu không phải xem trọng ông nội, anh sớm đã đem cô trời lại vứt ra đường rồi. Đâu có thể để cho cô ta sống ở đây làm ảnh hưởng đến thị giác.

“Doãn Tích, anh...” Bạch Thanh Tinh nước mắt trào xuống, giống như mưa trút, “Anh sao lại đối xử với em như vậy?”

“Chẳng như vậy, cô muốn thế nào?” Ninh Doãn Tích buồn cười hai tay khoanh trước ngực, “Đem cô giống như cứt bãi quan âm sao?”

“Em...anh...” Bạch Thanh Tinh lau nước mắt trên mặt, dậm dậm chân, chạy ra ngoài.

“Đã đói bụng rồi!” Hàn Khuynh Thục vỗ vỗ bụng, lấy miếng sandwich trên bàn cắn một miếng, “Uhm, kỳ thật là ăn được.”

Nó không thích món Tây, cũng không có nghĩa là nó không ăn. Nhìn thấy một màn phấn chấn trong lòng như vậy, nó thật đói! Cho nên, nó lựa chọn không làm cho dạ dày của mình chịu ủy khuất.

Ninh Doãn Tích nhướng mày, buồn cười nhìn Hàn Khuynh Thục cắn sandwich. Cái nha đầu này... Đừng tưởng rằng anh không biết, nhìn thấy anh đối với Bạch Thanh Tinh như vậy, lúc này trong lòng nó nhất định là vui tươi hơn hờ! Xem ra, Bạch Thanh Tinh đã đắc tội lớn với nó rồi...

“Ăn ngon không?” Ninh Doãn Tích cố ý hỏi một câu.

Hàn Khuynh Thục miệng đầy thức ăn, trả lời, “Không ăn được!”

“Vậy sao con vẫn ăn?”

“Tôi cao hứng...”

Ninh Doãn Tích nhất thời không nói gì, anh đã hiểu!

“Ôc ọc...” Hàn Khuynh Thục uống xong cái chén trước mặt sau cùng là uống sữa.

“Keng...” Bỏ chén xuống, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên nghi hoặc hỏi anh ta, “Uy, cô ta là vú nuôi của ông, hay là tiểu tam?”

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Hàn Mộ

Trong phòng tràn đầy bóng tối, không có một tia ánh sáng. Trong gương phản xạ một bóng dáng nhỏ mảnh lại mơ hồ.

Đến gần, nhìn kỹ, lông mày, mắt to, sống mũi cao, miệng anh đào. Thấy thế nào đều là một mỹ nhân!

Hàn Mộ soi bản thân mình trong gương, khoe miệng nhàn nhạt gọi lên một nụ cười tươi.

Tôi cùng cô đã bao lâu không nhìn thấy được bản thân mình như vậy chứ?

Trong bóng đêm bản thân mình quen thuộc lại xa lạ như vậy. Đây là mình sao? Bọn họ đã sắp nhận không ra bản thân rồi!

Nhắm mắt lại thật lâu, tay che hai mắt. Ánh mắt này rốt cuộc đã thấy được...

"Ai..." Một hơi trong miệng thở ra.

Từ ngày rời khỏi thành phố A đã sáu năm, cái thành phố này đã làm cho toàn thân cô đầy vết thương, cái thành phố này là nơi cô lao tâm lao lực, cô, Hàn Mộ rốt cuộc đã trở lại.

Đi đến cửa sổ phía trước, dùng lực tháo bức màn.

Hàn Mộ lấy tay che khuất ánh mắt, ánh sáng bất thành linh làm cho ánh mắt cô có chút khó chịu. Hơi cúi đầu, theo cửa sổ sát đất nhìn ra ngoài, dưới tầng nhà cao tầng người đi từ mọi hướng, bận rộn.

Hai ngày tới là sinh nhật của cô!

Sáu năm trước, cô mất đi trong sạch, mất đi em trai cô yêu nhất. Sáu năm trước, cô như thế bất lực, như thế mê mang. Một giây đó, cô cảm thấy được ở trên cõi đời này không có chỗ nào cho cô dung thân nữa.

"Bằng đại ca!" Hàn Khuynh Thục một tay xoa đầu cái của mình.

Sáu năm trước, cơ hồ cô mất đi mọi thứ. Nhưng mà, người đàn ông này, chỉ có người đàn ông này ở bên cạnh an ủi cô, cổ vũ cô! Lúc trước, cô tùy hứng rồi đi, không biết anh đã có bao nhiêu lo lắng!

"Thôi..." HAN Mộ lắc đầu, khoe miệng gọi lên một nụ cười đau khổ, "Hiện giờ vậy đổi sao dời, người nào lại thật sự để ý đến người nào?"

Sáu năm trước cô cố ý rời đi, mặc kệ Chu Tiểu Bằng bây giờ đối với cô là dạng tâm tình gì, cô đều sẽ không trách anh ta...

"Có lẽ..." Hàn Mộ dừng một chút, "Có lẽ, Bằng đại ca đã kết hôn, đã có được gia đình của mình, có con của mình!"

"Con?" HAN Mộ đột nhiên mỉm cười. Cô cũng có đứa con cho mình. Đứa bé kia giống như là hộ vệ trên trời phái xuống cho cô!

Cô nên thỏa mãn...

Hiện tại, cô trở về thành phố A là có chuyện quan trọng muốn giải quyết. Năm đó thù, năm đó hận, năm đó đau, nhất định cô phải trả gấp bội... người này muốn trở về.. Cô đã không phải là Hàn Mộ năm đó. Hiện giờ cô đã chết qua một lần, thay da đổi thịt. Lại nói tính tình của cô, như thế nào còn để cho người khác khi dễ?

"Đình..." Một tiếng vang lên.

Hàn Mộ từ trong túi lấy ra một chìa khóa màu vàng, Cái chìa khóa được ánh mặt trời chiếu sáng càng làm nên màu vàng rực rỡ.

"Kho báu?" Hàn Mộ cười lạnh một tiếng, "Tôi ngược lại muốn nhìn một chút, cái được gọi là kho báu này..."

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rõ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Văn Kiện Bí Ẩn

"Reng..."

"Nói!" Ninh Doãn Tích nghe điện thoại, nghe giống như không chút để ý, một chữ cũng không có phân lượng nào.

"Doãn Tích!" Một giọng nói vang lên bên kia điện thoại, "Cậu không phải nói tự mình đi đón máy bay sao? Không nói cho mình, cậu có gặp được Thiết kế sư HM không?"

"Minh..." Ninh Doãn Tích nhíu lông mày, không tiếp tục nói hết. Anh là tự mình đi đón máy bay, nhưng mà xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Cô nhóc kia gặp nguy hiểm, anh không thể không cứu. Đổi lại là người khác, có lẽ anh đã không nhìn đến rồi. Nhưng mà, cô nhóc kia, anh không đủ tàn nhẫn để cho cô gặp nguy hiểm. Mất nhìn thấy nó đầu tiên, anh liền nổi lên hứng thú.

"A?" Điện thoại bên kia kêu rên một trận.

"Cậu đã hỏi, vậy chuyện này liên hệ để cho cậu làm đi!" Ninh Doãn Tích cười gian trá.

"A?" Đầu óc Mậu Tư Văn nhất thời ngẩn lại, không có phản ứng.

Anh Mậu Tư Vân thật là giao hữu vô ý (*bạn bè vô tâm)! Lúc trước không cho đi đồn máy bay để đích thân giám đốc kiêm bạn thân Ninh Doãn Tích đi, hiện tại vì sao lại bắt anh đi dọn tàn cuộc rồi?

"Doãn Tích, cậu không phải chứ?" Mậu Tư Vân ngửa mặt lên trời thở dài. Không là như vậy thì tự bản thân mình đi? Vì sao anh phải chịu khổ, nhất là hiện tại đang làm công việc thư ký phía sau cho Ninh Doãn Tích.

"Điều tra lần này HM phải thiết kế sư tới là ai. Còn có, mau chóng liên lạc với anh ta!" Ninh Doãn Tích một tay gõ gõ cái bàn, một tái chống trán của mình.

"Được rồi!" Giọng nói đau khổ của Mậu Tư Vân truyền vào tai Ninh Doãn Tích.

"Gần đây mọi việc trong tay cũng xong, thả cho cậu nghỉ ngơi dài hạn." Ninh Doãn Tích nói, "Được, trước cứ như vậy!"

"Đồ..." Một tiếng cúp điện thoại, đầu Ninh Doãn Tích cũng không ngẩng lên, đối với Long Ky nói một tiếng, "Đi vào?"

Một cô gái mặt đồng phục mỉm cười, đi đến, trong tay cầm một túi lớn.

"Tổng giám đốc, đây là hồ sơ hôm nay thu được, bởi vì mã hóa văn kiện, cho nên lập tức đưa tới cho ngài!"

"Để đó, ra ngoài đi!" Ninh Doãn Tích vui đầu lật xem tài liệu trong tay.

"Vâng!" Cô gái mặc đồng phục dường như có chút nổi giận. Cô tới Ninh thị ba năm, có thể nhìn thấy tổng giám đốc mỗi ngày cũng nhiều. Các cô như những nhân viên nhỏ mỗi ngày đều mong chờ tổng giám đốc có thể nhìn liếc họ một cái. Có lẽ cái nhìn này liền có thể có cơ hội từ Ma Tước biến thành Phụng Hoàng. Nhưng mà, bọn họ dường như sai lầm rồi... Tổng giám đốc của bọn họ như vô tình vô dụng. Cho tới bây giờ đều không thấy anh ta để ý đến bất kỳ một cô gái nào, kể cả tiểu thư Bạch Thanh Tĩnh.

Đã từng, bọn họ đã hoài nghi phương diện hứng thú nào đó của tổng giám đốc có vấn đề....

Ninh Doãn Tích hơi ngừng đầu, lờ mờ người mới đi ra ngoài một cái.

"Hừ..." Khóe miệng Ninh Doãn Tích hơi cong. Trong công ty nhân viên nghĩ gì không phải anh không biết. Chỉ là không muốn để ý mà thôi! ... người này, vĩnh viễn đều để ý chuyện nhảm chán, những chuyện bát quái!

Ánh mắt Ninh Doãn Tích hướng về tập tài liệu mặt đang nằm lẳng lẳng trên bàn kia, nhướng mày.

Tới cùng là ai đã ký gởi văn kiện này đây? Sao lại thần bí như vậy?

Trong lòng Ninh Doãn Tích sinh ra ý nghĩ, văn kiện thần bí này nhất định nói cho anh nhất định phải biết.

Ninh Doãn Tích nhìn chằm chằm vào văn kiện kia vờn vờn một phút đồng hồ, đưa tay cầm văn kiện...

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Chìa Khóa Vàng

Ninh Doãn Tích chấn kinh nhìn văn kiện trong tay.

Tờ giấy trên cùng vẽ một cái chìa khóa màu vàng rực rỡ.

Ninh Doãn Tích dụi dụi mắt, lại xác định, "Thật là chìa khóa vàng!"

Nếu chìa khóa này không phải vẽ trên giấy, anh nhất định sẽ cho rằng chìa khóa ở ngay trước mặt mình. Giống như vậy, căn bản chính là cùng từ một chìa khóa vàng vẽ lên!

Ninh Doãn Tích thu lại đôi mắt, phía dưới chài khóa vàng vừa vặn có một dòng chữ đập vào hai mắt anh.

"Muốn lấy lại chìa khóa vàng, tối mai, Hồng Tường Vi, phòng 803!"

"Hồng Tường Vi?" Ninh Doãn Tích nhẹ giọng thì thầm, "803! Nơi rất quen thuộc!"

Đột nhiên, hai mắt Ninh Doãn Tích như hiện lên một tia sáng, một tay dùng lực đập lên bàn, độ mạnh đến nỗi làm cho cái bàn rung lên như muốn tách ra làm đôi.

"Sáu năm trước ở Hồng Tường Vi, phòng 803!" Ninh Doãn Tích nắm hai nắm đấm thật chặt, trên tay đều nổi gân xanh nói lên cảm xúc hiện giờ của anh.

Nếu anh nhớ không lầm, chính là sáu năm trước ở Hồng Tường Vi phòng 803 anh đã làm mất chìa khóa vàng ông nội anh giao cho anh! Hiện giờ, anh nhận được văn kiện thần bí kia. Trong văn kiện thậm chí có chìa khóa vàng. Còn có...địa điểm, địa điểm giống nhau như đúc.

Cho nên..." Hai tròng mắt Ninh Doãn Tích tối sầm lại, "Là cô gái kia?"

Chính là cô gái cùng anh hô mưa gọi gió trong đêm kia!

Sáu năm trước, sau một đêm hầu hạ liền mang chìa khóa vàng đi mất không thấy bóng dáng, không hề động tĩnh. Hiện tại...

Hiện tại đã trở lại. Rốt cuộc đã trở về tìm anh. Cũng được, anh đỡ phải lao tâm khổ trí đi tìm một người đã mất tích sáu năm!

Cô gái chết tiệt.... Nếu ... nếu có thể, anh thật sự muốn xé cô thành nhiều mảnh, để giải tỏa mối hận trong lòng!

Ninh Doãn Tích giận quá hóa cười, khoe miệng anh gương nhẹ, "Được! Lần này xem cô như thế nào chạy khỏi lòng bàn tay tôi!"

Giờ tay ra, Ninh Doãn Tích nhanh chóng bấm một tính hiệu.

"Đồ..."

"A...." Điện thoại bên kia vừa thông liền truyền đến một tiếng kêu rên, "Doãn Tích, tôi tăng ca đến sáng, Hiện tại mới vừa đến gặp Chu Công thời, cậu không phải vậy chứ?"

"Vâng, chìa khóa vàng xuất hiện rồi!" Giọng nói Ninh Doãn Tích nghiêm túc.

"Cái gì?" Mậu Tư Vân như cá chép vượt long môn, từ trên giường nhảy dựng lên, "Sao lại thế này?"

Vì sao chìa khóa vàng biến mất sáu năm, lúc này lại xuất hiện sao?

Buổi sáng hôm nay nhận được một văn kiện bí ẩn, Bên trong văn kiện có nhắc đến chìa khóa vàng." Ninh Doãn Tích dừng một chút, "Không đúng! Không phải nhắc tới, mà là trên giấy mặt hoa vẽ một cái giống chìa khóa vàng như đúc."

"Giống nhau như đúc?" Mậu Tư Vân suy nghĩ nhanh chóng, "Doãn Tích, có thể là cái bẫy hay không?"

Dù sao lấy thân phận của Ninh Doãn Tích, nhiều người muốn tính mạng của anh như vậy. Huống chi, về truyền thuyết chìa khóa vàng của Ninh Gia đã sớm truyền ra khắp thành phố A rồi. Anh không thể loại trừ, có người làm ra cái bẫy, để cho Doãn Tích nhảy xuống!

"Chắc không. Bởi vì có nói thêm địa chỉ. Mà địa chỉ này chỉ là địa chỉ của sáu năm trước!" Ninh Doãn Tích lạnh lùng. Thật sự là cô gái kia....

Không, nhất định là cô!

"Doãn tích, cậu nói..."

"Là cô ấy, nhất định là cô ấy!" Ninh Doãn Tích tựa như càng lúc càng xác định, "Mặc kệ vì cái sau sáu năm trước cô ấy lấy đi chìa khóa vàng rồi biến mất không thấy bóng dáng, không một động tĩnh. Nếu hiện tại chìa khóa vàng đã xuất hiện, mình phải đem nó trở về!"

Mặc kệ cô gái kia có mục đích gì, anh nhất định phải đem chìa khóa vàng trở về! Mà cô gái này, anh thật muốn nhìn một chút, rốt cuộc có bản lĩnh bao nhiêu, mà để cho anh tìm mất sáu năm, nhưng vẫn không có tin tức!

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rõ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Hồi ức

Ngọn đèn ngũ sắc thật đẹp dưới ánh mắt mọi người, màn đêm chỉ tràn ngập một loại hương vị xa hoa lãng phí

Giữa sàn nhảy, nam nữ nhảy múa kịch liệt, âm nhạc mạnh mẽ làm cho da thịt chạm vào nha xuất ra một làn hơi nóng, lộ ra một không khí kích thích.

Góc sáng, người đàn ông đang ra sức xé nát y phục trên thân cô gái, hai tay loạn xạ trên thân cô.

Khoe miệng Hàn Mộ hơi cong, nhìn bốn phía, coi thường, đang đưa ly nước trên tay.

Màu rượu đỏ sẫm trong ly dưới ánh đèn ngủ sắc càng làm cho nó tươi lên vạn lần.

Đây là nơi chôn vùi sự trong sạch của cô sáu năm trước, tràn ngập xa hoa lãng phí, đầy những mê loạn.

"Ha ha..." Hàn Mộ cười nhưng hai mắt không hề chứa ý cười, "Mặc kệ ai là chủ mưu, vẫn chỉ là vai diễn phụ, tôi, mỗi một thứ đều sẽ không bỏ qua."

"Bảo bối, đây là quà sinh nhật anh cho em, thích không?" Một người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi, thân người béo mặc tây trang một tay ôm eo một cô gái, một tay kia lần mò thấp người cô.

"Uhm, thích." Mặt cô gái trang điểm đậm, Nhưng mà gương mặt sau lớp trang điểm là một bộ mặt xinh xắn tinh xảo, dường như lớp trang điểm đậm này không phù hợp với cô.

:"Thích là tốt, đi một chút đi. Biết em là lần đầu tiên, hôm nay nếu em hầu hạ anh cao hứng, sẽ có chỗ tốt..."

Ánh mắt Hàn Mộ tối sầm lại, một màn này đối với cô đặc biệt ghê tởm, cho dù là anh tình tôi nguyện.

Cái đó làm cho người ta không buồn nôn chữ, khiến cho người ta buồn nôn không hết...

Sinh nhật?

Quà sinh nhật?

Nếu không phải cái sinh nhật năm mười tám của cô, cô làm sao có thể mất đi nhiều thứ như vậy? Nếu không vì cái người mà cô gọi là mẹ kế, cô làm sao có thể có một thời gian sống khổ sở như vậy? Sinh nhật, quà sinh nhật?

Một khoảng thời gian này chính là ký ức đau lòng!

"Ha ha..." Cười một tiếng khinh thường, về mặt Hàn Mộ Không kiên cường: "Hương Ngôn, ông chờ đó. Hiện tại ông đặt trên người tôi, trên người Tiểu Phong, trên người ba ba, đời này nhất định sẽ không xong."

Coi như hiện tại anh ta có năng lực, nếu muốn từ trong lao tù đi ra làm người, rất đơn giản.

Ba ba, người chịu khổ rồi...

Nhưng mà, Tiểu Phong mất tích sáu năm, đến bây giờ cô cũng không có tin tức, sống hay chết, cô cũng không biết, cô không biết!

Hàn Mộ cắn môi một tay che ngực, biểu tình có chút đau khổ.

"Sẽ không, nhất định Tiểu Phong sẽ không có việc gì!" Hàn Mộ liều mạng làm cho bản thân mình tỉnh táo lại, hít một hơi thật sâu, an ủi bản thân, "Có lẽ Hương Ngôn sẽ biết Tiểu Phong ở nơi nào."

Tiểu Phong, nhất định phải cùng chị, cùng chị...

Hàn Mộ ngửa đầu, uống ly rượu đỏ một hơi, chỉ là không một ai có thể nhìn thấy nơi khóe mắt có một giọt nước mắt rơi xuống.

Đặt ly rượu xuống, Hàn Mộ cười, xinh đẹp, quyến rũ.

Hiện tại cô không cần nước mắt, cô muốn chính là ba ba, Tiểu Phong, còn có...còn có ông trời con của cô!

"Tiểu thư!" Một vệ sĩ đi tới, nói nhỏ bên tai Hàn Mộ.

"Được!" Hàn Mộ mỉm cười, "Cuối cùng cũng tới rồi! Có lẽ... Có thể rõ ràng những gì anh nợ tôi..."

Chương 26: Nơi hẹn

"803!" Ninh Doãn Tích ngẩng đầu nhìn số phòng, chính là nơi này...

Không gõ cửa, mở cửa phòng, Ninh Doãn Tích thoải mái đi vào bên trong.

Anh nghĩ, khẳng định nguy hiểm sẽ tồn tại. Nhưng mà anh chính là Ninh Doãn Tích không sợ trời không sợ đất. Có lẽ là tự phụ, dựa vào thân thủ của anh, trên cái thế giới này người có thể đứng đến người anh cũng không nhiều lắm.

Mặc kệ là ai khác, vẫn là cô gái đi. Anh "Không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con."

Yên lặng!

Trong phòng có một cốc đèn Lư Ly xinh xắn tỏa ra ánh sáng mờ nhạt.

"Không có gì?" Ninh Doãn Tích mở một cái đèn đèn tắt cả trong phòng mở lên.

Quả thật so với sáu năm trước giống nhau như đúc, không có thay đổi chút nào.

"Thật là lịch sự, rượu cũng đã chuẩn bị thật tốt." Ninh Doãn Tích nhìn khắp phía, cười tà mị, đi đến trước bàn gỗ lim, cầm cái ly, tự mình rót rượu.

Sáu năm trước, anh bị Bạch Thanh Tinh lừa gạt tới Hồng Tường Vi, ngàn vạn lần anh cũng không ngờ, cô ta lại dám chuốc rượu mình để động tay chân. Nếu không nể mặt ông nội. Anh đã sớm đem Bạch Thanh Tinh xé thành sợi nhỏ rồi. Làm sao có thể tiếp tục để cho cô ta ở cạnh bên mình cho chương mắt?

Cũng khó trách, đúng lúc anh mất đi không chế anh lại gặp được cô gái chết tiết này, cảm thấy như có lửa mạnh đốt cháy toàn thân.

Anh muốn cô, cô cùng anh một đêm hầu hạ.

Anh Ninh Doãn Tích tự nhận mình là một người quân tử. Là anh cường bức thân thể của cô, vốn sẽ chịu trách nhiệm đối với cô. Nhưng mà anh lại không ngờ cô cũng giống với những cô gái khác, là hướng về phía anh vì chìa khóa vàng.

"**!" Ninh Doãn Tích nhin không được chửi một câu thô tục.

Càng thêm đáng giận là anh bị sự đáng yêu của cô, bộ dạng đầm nước mắt lừa bịp anh. Vậy mà anh còn phát hiện bản thân mình trong giây phút nhìn thấy cô thì tâm tình nhảy động lên.

Anh Ninh Doãn Tích là người nào? Các cô gái cùng một dạng không được đặt trong mắt anh, nhưng mà lại là cô cái này cứ lưu lại trong lòng anh như vậy. Cũng vì nguyên nhân như vậy, anh mới có thể muốn cô! Nếu là cô gái được anh nhìn tới, mặc kệ có bằng lòng hay không anh cũng đều nghĩ cách đem người giữ bên mình.

"Đáng chết..." Lửa giận càng cao, cái ly trong tay Ninh Doãn Tích cứ bị bóp nát như vậy. Chết lòng màu đỏ rỉ chảy theo ngón tay anh rơi xuống đất.

Nếu hiện tại đã có lá gan hèn anh, như vậy, anh không chỉ muốn lấy lại chìa khóa vàng kia, anh vẫn còn đem điều này, đó là đem cánh của cô gái kia chặt bỏ, xem cô có thể bay khỏi hay không?

"Bụp....." Nháy mắt trong phòng tối đen.

Ninh Doãn Tích nhướng mày, sau đó mỉm cười. Đến rồi phải không?

Trong phòng rất tối, nhưng mà Ninh Doãn Tích lại cảm giác được có người khác tồn tại, mà còn là một cô gái.

"Cô gái, rốt cuộc đã chịu xuất hiện rồi!" Ninh Doãn Tích khẽ hé môi mỉm cười, từ từ phun ra mấy chữ.

"Chào Ninh thiếu gia!" Hàn Mộ tao nhã ngồi trên xích đu sát cửa sổ.

Là anh, quả nhiên là anh... Giọng nói quen thuộc như vậy.

Sáu năm trước, tuy hai mắt cô bị mù, cho dù lúc đó cô hoảng hốt. Nhưng mà về sau cẩn thận nghĩ lại, có thể phát ra giọng nói tà mị như vậy, nhất định là anh, Ninh thiếu gia, Ninh Doãn Tích.

Đây không phải là cái người đàn ông muốn mua đêm. Bởi vì hơi thở không giống, cô có thể cảm nhận được...

Khóe miệng Hàn Mộ gợi lên nụ cười khổ, cô cảm thấy nên may mắn sao? May mắn gian kế của Hường Ngôn cuối cùng không thực hiện được sao?

"Bản thiếu gia đã đến nơi hẹn, giao chìa khóa vàng ra đây đi..."

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Cao Thủ So Chiêu 1

Trong căn phòng đen tối bắt đầu có một hơi thở, một cương một cường, đối diện trực tiếp.

"Ha ha ha ha ha...a !" Hàn Mộ lười biếng ngồi dựa vào ghế, buông đôi mắt xuống. "Ninh Thiếu nói chìa khóa vàng là cái gì, tôi nghe không hiểu!"

Mày Ninh Doãn Tích nhíu lại, nhíu môi mỉm cười, một đôi mắt như hoa đào nhìn Hàn Mộ, giống như muốn chăm chú nhìn xuyên thấu cô.

Bóng đen trước mặt làm cho anh không thể nhìn thấy rõ cô gái cách đó không xa. Không biết vì sao, anh như vậy mà đáy lòng lại dâng lên một cỗ suy nghĩ khao khát muốn cô.

"Cô gái, cuối cùng cô muốn như thế nào?" Ninh Doãn Tích nghiêng rặng nghiêng lợi, hai tay buông thõng bên người bóp lại thật chặt, thật sự anh nghĩ muốn xông lên làm điều này, đó là xé cô gái này cho hả giận. Chính là anh không nghĩ ra, anh luôn luôn bình tĩnh vì sao lại luôn thua trên tay cô gái này?

"Vì sao tôi lại không biết bản thân mình thiếu Ninh Thiếu thứ gì?" Cánh môi Hàn Mộ xinh đẹp mỉm cười quét xuống, "Bất quá... Tôi ngược lại nhớ rõ Ninh Thiếu mạnh mẽ đoạt một thứ trên thân tôi."

Thật là từ trên người cô lấy đi một thứ quan trọng nào đó.

Bất quá...

Hàn Mộ tùy ý cười, bất quá, trái lại anh lại tặng cho cô một lễ vật lớn!

Sắc mặt HÀN Mộ hơi đổi, cô tuyệt đối không thể cho anh biết sự tồn tại của tiểu thiên sứ của cô. Bởi vì, tiểu thiên sứ là của cô, cô không cho phép bất luận người nào đi theo bên người cô mang tiểu thiên sứ của cô đi. Quá khứ đã qua, không thể thay đổi. Trong lòng cô mặc dù có oán cũng có hận, nhưng mà, cô có thu hoạch không tưởng, chiếm được thứ quý trọng của đời này.

Hàn Mộ thoải mái, có lẽ, bằng vào điểm này có thể làm cho anh ấy thiếu nợ cô.

Cho nên, hiện tại cô cần nhìn về phía trước, tương lai phát sinh mỗi một chuyện gì, cô HÀN Mộ nhất định phải nắm chúng ở trong bàn tay. Cô tuyệt đối không cho phép có chút lỗi lầm nào.

Lần này về nước, cô hướng về âm mưu phía sau chìa khóa vàng kia. Cô nhất định phải gỡ bỏ âm mưu này! Mà thứ duy nhất có thể giúp cô xóa bỏ âm mưu này chính là chìa khóa vàng trên tay cô, còn có chủ nhân của chìa khóa vàng, Ninh Doãn Tích.

Có lẽ, anh có thể sẽ biết được chút gì! Nếu không, cô sẽ không bất chấp nguy hiểm trở lại thành phố A này, lại càng không xuất hiện gặp người đàn ông trước mặt này.

"Thứ gì?" Ninh Doãn Tích cảm thấy một trận suy tư, cười tà mị, "LÀ đang nói đến đêm hôm đó sao? Hiện tại tôi đâu có thể trả lại cho cô!"

Nếu nói trước đây đối với thân phận của cô gái này anh chỉ khẳng định 70%. Nhưng hiện tại anh có thể hoàn toàn xác định, trăm phần trăm là cô, là cô gái cùng anh mong manh ngắn ngủi kia.

"ANH..." Trong lòng Hàn Mộ tức giận, trên mặt đỏ bừng bừng.

Thật là một tên khốn nạn, ngựa giống khốn nạn...

"Mặc kệ anh có tin hay không, dù sao thật sự chìa khóa vàng không có trên người tôi!"

Chìa khóa vàng là ở trên người cô. Nhưng mà, cô không thể cho. Đương nhiên, về lời đồn đãi ồn ào về chìa khóa vàng. Mặc kệ kho báu có tồn tại hay không, cô không yêu thích. Bằng vào năng lực hiện tại của cô, cô cũng không nhỏ, về kho báu kia, cô mới không để mắt tới. Nhưng mà, sau lưng chìa khóa vàng này là một bí mật, cô nhất định phải tìm ra! Chìa khóa vàng này có quan hệ đến người, nhiều lắm..

"A...?" Ninh Doãn Tích hai tay ôm trước ngực, "Không có trên người cô?"

"Vâng..."

"Vậy hôm nay cô rảnh rồi hẹn hò với bốn thiếu?" Ninh Doãn Tích khẽ mở môi mòng, "Có phải sáu năm không gặp bốn thiếu, nhớ bốn thiếu đúng không?"

"Hừ..." Một tiếng hừ lạnh. Trong lòng Hàn Mộ thầm mắng, nhớ em gái người á.

"Nếu nhớ bốn thiếu, vậy thì để cho bốn thiếu nhìn em xem nào...."

Vừa nói xong, bóng dáng Ninh Doãn Tích vừa động. Hàn Mộ chỉ nghe một tiếng tách, nhất thời trong phòng sáng lên.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Cao Thủ So Chiêu 2

Bốn mắt nhìn nhau trong ánh sáng.

Lông mày Hàn Mộ nhíu lại, đáng chết... Lại bị anh giành trước một bước, diện mạo của mình đã bị bại lộ hoàn toàn trước ánh sáng.

Có lẽ, thân phận thật sự của mình cũng sắp không giấu được rồi. Bởi vì bằng năng lực của Ninh Doãn Tích, muốn tìm ra một người là chuyện dễ dàng.

Một khi đã như vậy, quyết định như vậy đi!

Hàn Mộ có chút thoải mái, dù sao sớm muộn gì anh ấy cũng biết rõ thân phận của mình.

Bất quá, Ninh Doãn Tích thật sự so với trên những tạp chí kia, càng đẹp trai hơn so với hình ảnh trên báo chí, đẹp mắt. Cũng khó trách chỉ cần một chút bóng dáng liền làm điên đảo các cô gái kia, càng không cần phải nói thêm đến năng lực và quyền lực của anh, có bao nhiêu cô gái tự nguyện quỳ gối dưới ống quần của anh.

"Ninh thiếu, xin chào!" Hàn Mộ nhếch môi, một câu chào hỏi từ miệng đỏ phát ra, cái lạnh lẽo bỗng nhiên tăng lên.

"Quả nhiên là cô!" Ninh Doãn Tích nhìn chằm chằm Hàn Mộ, không có ý muốn dời tầm mắt của mình.

Thật sự là cô! Là cô, cùng anh một đêm hô mưa gọi gió, là cô, làm cho anh khổ sở "tìm kiếm" suốt sáu năm.

Sáu năm rồi...

Sáu năm trước, cô mềm mại như mặt nước, như mặt nước yếu mềm, trong ánh mắt tràn đầy nước mắt, hoa lê dầm mưa, tinh khiết, giống như là Bạch Liên trên hồ nước, duyên dáng yêu kiều, chỉ có thể đứng từ đằng xa nhìn chứ không thể khinh nhờn (Tiểu Phàm có chuyện nói: "Haizzz, tôi nói này Tiểu Doãn, Mộ Mộ nhà tôi không thể khinh nhờn như vậy không phải lại bị dạng như anh ăn sạch sẽ rồi sao...")

Hiện giờ, cô ấy đứng trước mặt mình. Nhưng mà, Ninh Doãn Tích cảm giác được có chút gì đó không đúng rồi. Người vẫn là người đó... Chỉ là, trong ánh mắt không còn rung rung lặng lẽ, mà là nhìn mình, mang theo một nụ cười tàn sát. Cả người nhìn qua...

Ninh Doãn Tích hơi ngừng lại, "Đường như không thể tìm được lời nào có thể miêu tả cô rồi!"

"Đây là khen ngợi tôi sao?" Khóe môi Hàn Mộ hơi cong.

"Vâng!" Ninh Doãn Tích sáng khoái trả lời, "Nhưng mà... Mặc kệ chìa khóa vàng có trong tay cô hay không, cô đều không thể đi được."

"Ha ha..." Môi mòng cong lên, Hàn Mộ cười tùy ý, "Muốn giết tôi?"

"Đương nhiên không." Ninh Doãn Tích lắc lắc đầu, hai tay ôm ngực.

Sáu năm trước cô đã mang tới sự hứng thú cho mình. Anh không có hứng thú đối với con gái mà bây giờ lại vì một cô gái xa lạ mà xuống tâm. Ninh Doãn Tích anh là ai, tại thành phố A, anh muốn cô gái nào là không có, có biết bao nhiêu cô gái nguyện ý chờ đợi anh yêu thương.

Nhưng mà, sau khi gặp cô gái này, bộ não trong đầu của anh có vài thứ bắt đầu thay đổi. Giây phút cô biến mất, anh tốn công sức tìm kiếm cô sáu năm. Kết quả lại không hề có một tin tức nào. Có thể là càng không có được càng trân quý. Từ lúc đó trở đi, từ tận đáy lòng của anh như bị côn trùng cắn nuốt tim anh, làm anh không thể nào an tâm.

Loại cảm giác này là gì, anh lại không xác định được!

"Ninh Thiếu luôn tự tin như vậy sao?" đôi mắt Hàn Mộ chớp chớp, khóe miệng nhếch lên, "Vậy thì thử xem!"

Tiếng nói vừa phát ra, người Hàn Mộ vừa động, nhẹ nhàng lướt đi, người đã đến trước mặt Ninh Doãn Tích.

Một cái xoay người tao nhã, cánh tay ngọc ngà tràn đầy sức lực, khoa tay vung về hướng Ninh Doãn Tích.

Đôi mắt Ninh Doãn Tích hơi sững sờ, một giây sau gợn tay, ngăn chặn cánh tay của Hàn Mộ.

Hàn Mộ ngăn ra, cô thật sự không ngờ được, Ninh Doãn Tích có thể dễ dàng ngăn cản mình. Là do bản thân mình không dùng hết sức lực sao?

"Ha ha..." Ninh Doãn Tích lười biếng cười thành tiếng, "Nhanh như vậy đến chân cũng dùng tới, không chờ được yêu thương nhớ nhưng rồi sao?"

Một cái xoay người nhẹ nhàng, Ninh Doãn Tích buông một tay Hàn Mộ ra, đem cô di chuyển, hóa giải một cước của Hàn Mộ, mang cô vào trong lòng mình, ôm chặt ở trong lòng.

"Khốn kiếp, buông..." Hàn Mộ vô cùng khó khăn, hai mắt hung hãn trừng mắt nhìn Ninh Doãn Tích.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rõ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Cao Thủ So Chiêu 3

Ngon đèn U Lam chiếu lên nơi hai người đang ôm nhau.

Ninh Doãn Tích nhếch môi nhìn Hàn Mộ, tay hơi dùng lực giữ ở phía dưới Hàn Mộ, bắt cô nhìn thẳng vào anh.

Lông mày Hàn Mộ cau lại, không có ngược mắt lên.

"Nhìn tôi!" Ninh Doãn Tích có đôi chút buồn bực, ra lệnh. Cái cô gái chết tiệt này, đây là thái độ quái quỷ gì? Không lẽ bản thân mình không được cô để vào trong mắt sao?

"Khốn khiếp, hoặc là buông. Hoặc là giết tôi, là do năng lực của tôi không bằng anh, tôi đã hiểu rồi!" Đôi bàn tay Hàn Mộ càng siết chặt, nghiến răng nghiến lợi. Là do kỹ năng tay chân của cô không bằng anh, nếu giờ phút này trong tay mình có khẩu súng, cô nhất định sẽ không chút do dự bắn vào tên đàn ông đang đùa giỡn mình này!

"Cô....!" Mày Ninh Doãn Tích đã nhúu chặt lại rồi.

Nhìn cánh môi hồng của Hàn Mộ, một trận ngứa ngáy từ đáy lòng của Ninh Doãn Tích dâng cao. Từ khi gặp cô sáu năm trước, sau một đêm vui thích, anh liền không có đụng chạm cô gái của anh, là không muốn đụng chạm đến.

"Biết tôi nhìn sáu năm sao?" Ninh Doãn Tích cúi đầu, nói nhỏ bên tai Hàn Mộ.

"Cái gì?" Giọng nói của đàn ông làm cho Hàn Mộ run rẩy, toàn thân khó chịu đứng thẳng lên.

Loại cảm giác này có chút kỳ quái, để cho cô muốn đi đến gần, lại không dám.

Đầu dựa trên vai Hàn Mộ, hai tay nắm lấy cái eo nhỏ nhắn của cô, làm cho cả người cô gắt gao dán vào ngực anh, "Anh nói, anh đã tìm em sáu năm rồi!"

Lời nói từ trong miệng Ninh Doãn Tích nói ra, dường như mang theo hơi thở dài.

Hàn Mộ nhúu mày, có phải cô nghe lầm hay không? Cô từ trong những lời Ninh Doãn Tích vừa mới nói nghe ra một chút dung túng cùng bất đắc dĩ!

"Buông!" Làm sao có thể, đột nhiên Hàn Mộ tỉnh táo trở lại.

Anh ấy là Ninh Doãn Tích, là tổng giám đốc Ninh Thị. Người ngoài nói, anh ấy lãnh khốc vô tình. Người ta đồn nói cô gái của anh nhiều như quần áo. Bất quá sáu năm trước mong manh ngần ngừ, làm sao anh ấy có thể để tâm đến bản thân mình?

"Không, sẽ không buông!" Ninh Doãn Tích tăng thêm sức mạnh ở tay, cúi đầu, thở vào cái cổ trắng nõn của Hàn Mộ.

Hàn Mộ ngăn ra, cô cảm giác bản thân mình đang dâng lên từng đợt nóng ảm. Đột nhiên, Hàn Mộ "A" lên một tiếng.

Anh ấy cứ vậy mà cắn mình...

"Đây là sự trừng phạt cho em vì sau năm trước đã biến mất!" Ninh Doãn Tích nặng nề cắn lên cổ Hàn Mộ.

"Ninh Doãn Tích, anh là chó à!" Hàn Mộ tức giận, khụy tay dùng lực đánh vào bụng Ninh Doãn Tích.

"A!" Ninh Doãn Tích bị đau, buông Hàn Mộ ra.

"Em gái, em có biết mình đang làm cái gì không?" Ninh Doãn Tích che bụng mình, trừng mắt nhìn Hàn Mộ.

Cô gái chết tiệt này, lại ra tay mạnh như vậy.

"Tôi còn muốn hỏi Ninh thiếu anh muốn là cái gì đó!" Hàn Mộ xoa xoa chỗ Ninh Doãn Tích cắn, " Xin hỏi, đời trước của Ninh Thiếu anh là chó sao?"

Em gái anh... Sở sảng còn chưa tỉnh. Lại còn coi mình như xương chó không bằng.

"Được, Ninh thiếu anh có thể rời đi!" Hàn Mộ liếc nhìn Ninh Doãn Tích một cái, "Những gì về bốn năm trước anh hãy quên đi! Tôi coi giống như bây giờ bị chó hoang cắn một cái. Về sau đường ai nấy đi!"

Ninh Doãn Tích lập tức đứng trước mặt Hàn Mộ, trừng mắt nhìn cô, hai tay ôm trước ngực, khóe miệng hơi nhếch lên, không nói câu nào.

"Thế nào chó hoang không sủa rồi sao?" Hàn Mộ nói thầm trong miệng, "Được, anh không đi, tôi đi...."

"Em gái, em còn muốn gạt anh?" Giọng nói Ninh Doãn Tích lạnh lùng vang lên ở phía sau, "Em đi không dễ đâu!"

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Anh Đã Muốn, Vậy Thì Tặng Cho Anh.

Không khí trong phòng mới bắt đầu nóng lên dường như nguội lại trong nháy mắt.

Ninh Doãn Tích tà mị nhìn bóng lưng Hàn Mộ.

"Là sao?" Hàn Mộ mỉm cười, từ từ xoay người lại, "Ninh thiếu, không biết ai nói mạnh miệng?"

Ninh Doãn Tích nhìn chăm chăm Hàn Mộ, ánh mắt vẫn không nhúc nhích, khóe miệng cong lên.

Quả nhiên anh không nhìn lầm, lúc Hàn Mộ xoay người trong nháy mắt đó.

"Anh còn muốn như thế nào nữa?" Hàn Mộ gương lên đôi mắt, nhìn Ninh Doãn Tích, "Thời gian Ninh Thiếu quả là rảnh rồi! Bất quá... Công việc tôi rất bận."

"Như thế nào?" Ninh Doãn Tích lạnh lùng, "Tôi không muốn như thế nào, chỉ cần em ngoan ngoãn đưa nó cho tôi!"

Ninh Doãn Tích nhìn Hàn Mộ, một tay để ở bên cổ, không biết từ lúc nào lấy ra một sợi dây xích.

Cái cô gái chết tiệt này, thiếu chút nữa là bị cô lừa nữa. Nếu không phải vừa rồi hai người bọn họ đánh nhau, làm sao có thể dễ dàng nhìn thấy cái vòng trên cổ? Cát giấu thật tốt, lấy chìa khóa làm đồ trang sức đeo trên cổ. Nếu không phải ngoài ý muốn, căn bản anh không có khả năng nhìn thấy.

Nhìn đồ trên tay Ninh Doãn Tích, Hàn Mộ cúi đầu, thấy vòng trang sức đeo ở cổ mình, thứ gắn trên vòng chính là cái chìa khóa đó.

"Không phải chỉ là một chiếc chìa khóa sao?" Hàn Mộ cười, "Hóa ra Ninh thiếu có hứng thú với nó như vậy!"

"Em gái, một lần nữa em lại gạt tôi!" Sắc mặt Ninh Doãn Tích có chút khó coi, "Bây giờ, trả nó lại cho tôi!"

"Trả lại cho anh?" Đột nhiên Hàn Mộ nở nụ cười, "Ha ha... Cái chìa khóa này không phải của anh! Anh không phát hiện ra sao, bây giờ nó ở trên tay tôi?"

***!" Ninh Doãn Tích khẽ chữi một tiếng. Ai chẳng biết cái chìa khóa vàng này là vật của nhà họ Ninh chứ?

"Em gái, đưa cho tôi!" Ninh Doãn Tích nghiêng răng nghiêng lợi, "Không nên ép tôi ra tay!"

"Ai ôi..." Hàn Mộ vỗ nhẹ ở ngực, "Ninh thiếu, anh thật hung dữ, nhưng mà tôi sẽ không trả!"

"Em..." Ninh Doãn Tích nắm thật chặt quả đấm rồi đột nhiên buông ra, nhìn về phía Hàn Mộ, sự tức giận trên mặt đã biến mất, "Em đã muốn cái chìa khóa vàng này, không phải là không được. Chỉ cần trở thành người phụ nữ của Ninh Doãn Tích, cái chìa khóa này sẽ là của em. Như thế nào?"

"Là người phụ nữ của anh?" Hàn Mộ nhìn khinh thường, "Anh suy nghĩ quá nhiều rồi. Muốn chìa khóa này thì tự mình tới lấy."

"Là em bắt tôi ra tay." Vừa nói xong, bóng người Ninh Doãn Tích đã sớm đến bên cạnh hàn Mộ.

Vươn tay ra muốn đem Hàn Mộ áp vào trong lòng mình. Ai ngờ thân thể Hàn Mộ vừa động, liền rời khỏi tầm mắt của anh.

"Loại sai lầm này ai chịu phạm lỗi lần thứ hai?" Hàn Mộ nhìn lướt qua Ninh Doãn Tích. Đậu hủ bị ăn một lần, lại bị ăn lần thứ hai, Hàn Mộ cô sẽ là người đàn độn!

"Động tác rất nhanh!" Ninh Doãn Tích nhìn Hàn Mộ, nói sâu xa. Không biết khen hay là châm biếm.

"Cảm ơn! Hàn Mộ nhún vai, khích lệ bản thân mình, "Cuối cùng cái chìa khóa này là cái gì vậy? No quan trọng như vậy sao?"

"Không sai!" Trái lại Ninh Doãn Tích thành thật gật đầu. "Quả thật rất quan trọng!" Nếu anh không lấy lại được cái chìa khóa kia, ông nội ở nhà sẽ phiền

anh mất! Cô nói xem có quan trọng hay không?

"Thời gian không còn sớm rồi. Nếu như quan trọng như thế, vậy...." Hàn Mộ hơi ngừng lại, "Liền tặng cho anh..."

Lấy cái vòng trang sức trên cổ xuống, Hàn Mộ nhẹ nhàng ném đi.

Ánh mắt Ninh Doãn Tích vừa động, nhận được vòng trang sức Hàn Mộ ném qua.

"Bốp" một tiếng. Nhất thời trong phòng chỉ toàn một màu đen.

"Em.." Mây Ninh Doãn Tích cong lại, "Cô gái chết tiết này, em lại chạy..."

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Nhiệm Vụ Mới

"A..." Hàn Khuynh Thục thả người nằm lên giường, "Vi sao lại chán như vậy?"

Nó tới thành phố A đã được mấy ngày như vậy, chưa từng xảy ra bất cứ chuyện gì hứng thú hay kích thích cả

"Mình muốn trở về nước Mỹ!" Hàn Khuynh Thục ngửa mặt lên trời thở dài.

Đều là lỗi của mẹ! Muốn nó đi theo tới thành phố A! Bây giờ thì tốt rồi, hai người họ lạc nhau ở sân bay. Mà bà mẹ bảo bối của nó cũng không đi tìm nó, vậy mà còn nói cái gì mà sợ nó ở lại nước Mỹ một mình sẽ cô đơn. Kỳ thật, mẹ chính là sợ một mình ở thành phố A sẽ buồn, nhớ nó đó mà!

Mẹ cũng yên lòng về nó quá? Chẳng lẽ không sợ nó bị lừa bán đi sao? Tuy nhiên, nó bày tỏ thái độ chỉ có nó lừa bán người khác thôi, nhưng mà...

"Ôi... Mẹ làm cho con quá đau lòng rồi!" Hàn Khuynh Thục thở dài, "Khẳng định là bận rộn đến chóng mặt, đã quên sự tồn tại của mình!"

Mẹ nó rất tốt, rất thương nó. Nhưng mà, khi có công việc thì đến ngay cả bảo bối thiên sứ của mình mẹ cũng có thể ném xa hàng ngàn dặm.

Cho nên, ở Mỹ, mẹ nó chỉ có thể chơi với nó sau thời gian làm việc. Nhưng mà, khoảng thời gian ở Mỹ lại không hề cô đơn một chút nào, bởi vì nó biết anh Ứng của nó.

"Có chút nhớ anh Ứng rồi!" Hàn Khuynh Thục ôm đầu, miệng nhỏ than thở.

"Tít, tít, tít..."

Máy tính truyền tín hiệu, Hàn Khuynh Thục nhảy dựng khỏi giường, chạy thẳng đến trước mặt máy tính.

"Anh Ứng!" Hàn Khuynh Thục nhìn màn hình, vẻ mặt tươi cười như hoa.

"Thục!" Khóe miệng Liệp Ứng cong lên.

"Anh Ứng, em mới vừa nghĩ đến anh, anh đã xuất hiện rồi." Hàn Khuynh Thục nói: "Anh nói, có phải là tâm linh tương thông hay không?"

"Ha ha..." Liệp Ứng cười nhẹ, đúng là cô bé ngốc.

"Đúng rồi, anh Ứng, em đã hoàn thành nhiệm vụ anh đưa rồi nha, còn là hoàn thành sớm nhất nữa." Hàn Khuynh Thục đắc ý nhìn về phía Liệp Ứng. "Em không nói dối chẳng hề tổn một chút hơi sức nào mà đã trà trộn để tới bên cạnh Ninh Doãn Tích rồi đấy!"

"Hả?" Liệp Ứng hơi nhíu hàng lông mày lười mác lại, dường như không hiểu rõ ý của Hàn Khuynh Thục.

"Ha ha..." Hàn Khuynh Thục gãi đầu, "Kỳ thật, em đến thành phố A thì xảy ra chút chuyện. Cho nên bị Ninh Doãn Tích mang về nhà rồi. Nên lần trước hai chúng ta nói chuyện, em cũng không biết mình đang ở nơi đâu nữa."

Bởi vì nó không muốn hỏi tên hồ ly thối tha kia! Xem nhà cửa trưng bày là biết nhà giàu có. Nhưng mà nghĩ nát óc cũng không thể tưởng tượng được, hóa ra anh ta chính là thiếu gia nhà họ Ninh làm điên đảo các cô gái ở thành phố A, Ninh Doãn Tích!

"Hóa ra là như vậy!" Liệp Ứng nhìn Hàn Khuynh Thục, trong lòng thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Như vậy anh cũng có thể an tâm!

"Anh Ứng, anh tìm em có phải là nhớ em rồi hay không?" Hàn Khuynh Thục chống cằm, mở to hai mắt sáng ngời nhìn.

"Uhm!" Liệp Ứng gật đầu, "Chẳng qua vẫn còn có nhiệm vụ giao cho em."

"Không phải đâu?" Hàn Khuynh Thục nguýt miệng, vẻ mặt uất ức, khắp con ngươi dường như tràn đầy nước mắt, "Không phải anh Ứng nhớ nên mới tìm em sao?"

"Thục!" Liệp Ứng thấy Hàn Khuynh Thục chu mỏ lên, bộ dạng đáng thương tội nghiệp, liền cảm động. "Thục... ở trong lòng anh em vĩnh viễn chiếm một vị trí vô cùng quan trọng, không ai có thể thay thế được."

"Thật sao?" Hàn Khuynh Thục gương mặt, trong mắt đâu còn nước mắt nữa mà chất đầy sự cao hứng.

Ha ha, nó biết anh Ứng hiểu rõ nó nhất mà.

"Anh Ứng, có nhiệm vụ gì anh nói đi!" Hàn Khuynh Thục vỗ ngực làm chứng: "Thục Thục nhất định sẽ hoàn thành tốt!"

"Nha đầu ngốc!" Liệp Ứng cười, "Thật ra thì cũng không phải nhiệm vụ lớn gì, chỉ là nhờ em xác minh một chuyện...."

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rõ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Dám Trêu Tôi.

"Oa?" Hàn Khuynh Thục nghi ngờ nhìn hình ảnh trên màn hình: "Nhìn chiếc chìa khóa kia thật quen mắt, em đã gặp qua ở đâu rồi thì phải?"

Trên màn hình, hình ảnh chìa khóa vàng rực rỡ chiếu thẳng vào trong tầm mắt của nó.

Nhiệm vụ anh Ứng giao rất đơn giản. Chỉ là để cho nó đi xác định một chút, bên người Ninh Doãn Tích có cái chìa khóa vàng này hay không?

Nhưng mà, nó lại nhìn cái chìa khóa này vô cùng quen mắt, dường như đã nhìn thấy ở đâu rồi.

Nhưng mà, vấn đề là nó nghĩ mãi cũng không ra đã thấy ở đâu!"

"Cạch..." một tiếng, cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra. Không, phải nói là bị mở ra một cách thô lỗ.

Hàn Khuynh Thục nhanh tay tắt máy, bỏ máy vào túi. Trong máy tính này có một số tin không thể để lộ ra ngoài.

"Con nhóc thối tha, sao mày còn chưa cắt đi?" Bạch Thanh Tinh đi đến, vẻ mặt khinh bỉ trừng mắt nhìn Hàn Khuynh Thục.

Hai tay Hàn Khuynh Thục ôm trước ngực, khóe miệng hơi cong lên, giống như đang xem Bạch Thanh Tinh diễn trò hề.

Cái người phụ nữ này giống bà mẹ bảo bối của mình tới bốn phần. Chắc không thân thích gì với nhà nó chứ?

Hàn Khuynh Thục buồn nôn một trận, nếu như có quan hệ thân thích. Nó lựa chọn đập đầu vào tường làm cho mình bị choáng váng.

Bôn chữ, mặt mặt xấu hổ!

Thật sự là một người phụ nữ vô vị...

"Con nhóc thối, mày nhìn cái gì thế? Ánh mắt đó là sao?" Bạch Thanh Tinh nói trợn lời đĩnh.

Cái con nhóc xấu xí này tính cái gì đó trong đầu, dám coi lời cô không ra gì mà! Biểu tình cao ngạo này đối với cô, làm cho cô tức giận không khống chế được, muốn đi lên xé nát gương mặt đáng ghét kia của nó.

Hàn Khuynh Thục lườm Bạch Thanh Tinh một cái, sau đó thu hồi máy tính bảng của mình, chẳng thèm nhìn đến phản ứng của cô ta.

"Con nhóc thối." Bạch Thanh Tinh gầm lên một câu, "Mày câm điếc, hay là người câm? Mày không nghe thấy lời bản tiểu thư nói à?"

"Có nghe được!" Hàn Khuynh Thục dùng công việc trong tay lại, thành thật trả lời, "Chẳng qua, tôi chỉ nghe thấy một con mẹ điên ở đâu không biết đang la hét làm loạn mà thôi!"

"A?" Bạch Thanh Tinh hơi sững sốt, dường như không kịp phản ứng.

"Hừ, đúng là một người phụ nữ ngu dốt!" Hàn Khuynh Thục khinh thường liếc Bạch Thanh Tinh một cái. Chỉ bằng cô ta mà muốn tới đây gây sự với mình sao? Lúc Hàn Khuynh Thục nó đang gây chuyện phiền toái thì cô ta còn chưa có sinh ra.

"Đồ thói tha, mày đang mắng tao?" Bạch Thanh Tinh điên dại đi tới chỗ Hàn Khuynh Thục rồi quát lên, ánh mắt lộ ra sự hung hăng, hận không thể giết Hàn Khuynh Thục.

"Cô mới nghe ra à? "Hàn Khuynh Thục bắt đầu nhìn Bạch Thanh Tinh, "Cửa ở bên kia, đi thẳng, đóng cửa!"

Bây giờ cứ tiếp tục kéo dài với người ngốc này, đến trời sáng hôm sau mất!

Hàn Khuynh Thục hất xì một cái, buồn ngủ quá...

"Con nhóc thói tha!" Bạch Thanh Tinh đột nhiên xông tới, giơ một tay ra, "Hôm nay bản tiểu thư không dạy dỗ mày một chút, mày sẽ không biết hôm nay là ngày nào trong tuần rồi!"

Một cái tát hung hăng đánh tới khuôn mặt nhỏ của Hàn Khuynh Thục.

Sắc mặt Hàn Khuynh Thục tối sầm, lông mày nhíu lại, thật đúng là một người đàn bà không biết điều.

"Bà kia, bà dám chọc tôi?" Hàn Khuynh Thục dễ dàng bắt lại cánh tay của Hàn Khuynh Thục, "Cái trò như vậy mà lần nào cũng dùng sao?"

Lần trước muốn đánh mình, lần này còn muốn tát mình. Chẳng lẽ người đàn bà chỉ muốn vung tay lên làm thú vui.

"Xem ra, bà không muốn cái bàn tay này rồi đúng không?" Hàn Khuynh Thục hơi dùng sức một chút, rắc một tiếng.

"A..." Bạch Thanh Tinh kêu lên một trận đau khổ: "Đồ chết tiệt, buông tay của tao ra...."

Cô ta làm sao cũng không thể nghĩ ra được tay mình chỉ bị bóp nhẹ một cái đã đau đớn đến như vậy, giống như xương đã bị gãy rồi.

"Buông ra, không phải bà muốn đánh tôi sao?" Hàn Khuynh Thục cười lạnh, tiến gần đến tai của Bạch Thanh Tinh nói nhỏ: "Dám chọc tôi kết cục sẽ không chỉ như vậy. Bà có tin hay không tôi lột sạch đồ của bà, ném tới 'Địa hạ hành' cho người ta luân phiên chà đạp bà."

"A..." Bạch Thanh Tinh hoảng hốt la hét một trận.

Ai có thể nói cho cô biết, cái đũa trước mặt này cuối cùng là quái vật gì? Làm sao lại có công phu lợi hại như vậy, khẩu khí âm trầm như thế, còn có.... Còn có ánh mắt đáng sợ.....

"Oa ..." Bạch Thanh Tinh gào khóc. Vì sao cô lại gặp phải quái vật như thế này?

"Các người đang làm gì vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Ninh Thiếu Nhân Từ.

Ninh Doãn Tích cau mày nhìn Hàn Khuynh Thục cùng Bạch Thanh Tinh.

Tại cửa lớn đã nghe được Bạch Thanh Tinh hét lên, này cô gái đáng ghét tới cùng là muốn như thế nào?

"Hu hu... Anh Doãn Tích." Bạch Thanh Tinh nhìn thấy Ninh Doãn Tích, nước mắt chảy thành sông, đáng thương tội nghiệp chạy tới bên anh, "Anh Doãn Tích, tay của em rất đau! Làm sao bây giờ, giống như bị chặt đứt?"

"Uhì m?" Ninh Doãn Tích cau mày nhìn cánh tay phải vô lực yếu ớt của Bạch Thanh Tinh.

Nâng mắt, nhìn về phía Hàn Khuynh Thục, trong mắt không biết mang theo cái cảm xúc gì.

Hàn Khuynh Thục lườm miêng liếc anh, hai tay ôm ngực, cao ngạo hất cằm lên, "Hừ..."

Biểu tình hiện tại của Hàn Khuynh Thục như muốn tuyên cáo, đây là kiệt tác của nó. Anh cái tên hồ ly thói tha này muốn như thế nào?

Bạch Thanh Tinh vụng trộm nhìn Hàn Khuynh Thục, lại lờm Ninh Doãn Tích một cái, ánh mắt thần tốc hiện lên một tia sáng. Cô dùng tay trái kéo tay áo Ninh Doãn Tích, "Anh Doãn Tích, là bản thân em không cẩn thận. Không mắc mớ tới nó, đừng trách nó!"

Ninh Doãn tích cùng Hàn Khuynh Thục vừa nghe, mày cũng nhú lại.

"A...." Ninh Doãn Tích nhàn nhạt nhợt, trên mặt không có một chút lo lắng nào, "Lỗi tai nào của cô nghe được tôi nói trách giận sao?"

Đứa bé kia tuy rất giống một nữ lưu manh, nhưng mà theo tính cách của nó mà nói, nó luôn vâng chịu thái độ 'Người không đánh ta, ta không đáng người'.

Nếu không thật sự chọc tới nó, nàng có thể chinh cũng không muốn chinh cô!

Ninh Doãn Tích nhìn về phía Hàn Khuynh Thục, ánh mắt hồ ly lộ ra nụ cười, đứa bé ngoan, tính cách như vậy thật sự hợp với khẩu vị của anh!

"Anh Doãn Tích?" Mặt Bạch Thanh Tinh đầy nước mắt, mang theo sự sợ hãi nhìn Ninh Doãn Tích. Vốn định lui một bước, đem mọi chuyện để lên người mình, có lẽ anh Doãn Tích sẽ khen thưởng sự độ lượng không so đo của , sẽ đi trách mắng cái đứa nhỏ này. Nhưng mà...

Nhưng mà, mọi chuyện luôn nằm ngoài dự kiến của cô ta. Anh Doãn Tích không có một chút ý tứ nào muốn trách mắng con bé này. Ngược lại chính cô ta bị thương. Anh Doãn Tích lại lạnh lùng như vậy

"Nhưng mà... Anh Doãn Tích, tay thật sự rất đau!" Bạch Thanh Tinh thu hồi tầm mắt, hiện tại cô muốn đánh cuộc một lần, đánh cuộc xem anh Doãn Tích có nhân tâm đối xử tàn nhẫn với cô như vậy không?

Khóe miệng Ninh Doãn Tích cong lên, "Tôi cũng không phải bác sĩ!"

Ý tứ trên mặt đã rõ ràng. Nên làm gì thì làm đi, nhìn cô có chút chướng mắt rồi...

"Anh Doãn Tích?" Bạch thanh Tinh giận dữ nhìn Ninh Doãn Tích.

Vì sao anh Doãn Tích lại đối với cô như vậy? Cô thích anh, thích anh như thế! Anh liền tình nguyện che chở một người ngoài, cũng không muốn bảo vệ mình?

"Anh Doãn Tích, tôi ghét anh!" Bạch Thanh Tinh nước mắt như mưa liếc nhìn Ninh Doãn Tích, che mặt chạy đi.

"Thật nhẫn tâm, hồ ly thói tha!" Hàn Khuynh Thục có vẻ dăm chiêu nhìn ninh Doãn Tích, "Điều nói đàn ông đều là kẻ bạc tình. Một câu này đúng thêm lần nữa!"

Ninh Doãn Tích đi đến trước mặt Hàn Khuynh Thục , lấy tay gỡ cái trán của nó, "Cô bé, con thì biết cái gì?"

Cho tới bây giờ anh đối với Bạch Thanh Tinh đều không có chút cảm giác , tại sao nói đến nhẫn tâm. Ngược lại anh cảm thấy được, Anh đối với Bạch Thanh Tinh là rất nhân từ rồi. Nếu không nhân từ, chỉ bằng chuyện cô ta hạ được với anh sáu năm trước, anh sẽ dùng hết phương pháp để hành hạ cô, lại có thể vứt cô ta vào Hồng Tường Vĩ, mặc cho người ta ức hiếp, làm sao có thể để cho cô ta còn đứng bên cạnh mình?

"Là tôi không hiểu." Hàn Khuynh Thục chu cái miệng nhỏ, khinh bỉ nhìn Ninh Doãn Tích từ trên xuống dưới, chống cằm, "Bất quá, ngược lại tôi lại cảm thấy cái nhìn của những cô gái này lại có chút vấn. Anh đẹp trai nhiều như vậy, vì sao chỉ có thể nhìn thấy một mình tên hồ ly thói tha này? Tôi đều nhìn ra ông là một tên gian trá, hồ ly thói tha giáo hoạt, các cô ta vì sao lại không nhìn ra..."

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Lại Không Tìm Được

Ninh Doãn Tích nhú mày, tự động loại bỏ lời nói Hàn Khuynh Thục vừa mới nói ra ngoài miệng!

Cái đứa nhóc này, thật sự không phải là một dạng lười đọc bình thường!

"Tôi là hồ ly thói tha, con chính là..."Ninh Doãn Tích nhìn lướt qua Hàn Khuynh Thục từ trên xuống dưới, chỉ nói đến một nửa, về mặt cười xấu xa.

"Tôi là cái gì?" Hàn Khuynh Thục lười biếng nhún mày, không khách khí ngáp một cái. Cùng cô gái kia đấu một chút, bọn tôi đã mệt nhọc rồi!

"Đương nhiên là..." Khóe miệng Ninh Doãn Tích mỉm cười, "Tiểu Hồ Ly!"

"Hồ ly thói tha, ai muốn cùng tổ tông với tên hồ ly như ông?" Hàn Khuynh Thục ôm hai tay trước ngực, nghiêm nghị. Ông ta liền tự mình đắc ý, lên mặt đi! Cùng tổ tông với ông ta sao?

Khóe miệng Ninh Doãn Tích vẫn thủy chung treo một nụ cười nhàn nhạt, anh không sao cả nhún vai.

"Tôi nói này hồ ly thói tha, tôi khi dễ Tiểu Tam của ông, ông không giúp cô ta báo thù sao?" Hàn Khuynh Thục cười khúc khích. Cái cô gái kia thật không biết sống chết. Nếu tâm tình của nó không tệ, đã sớm phế đi cô ta!

"Tiểu Tam?" Khóe miệng Ninh Doãn Tích căng mạnh, dường như đối với tên 'Tiểu Tam' này có chút bất mãn.

"Chẳng lẽ không phải Tiểu Tam?" Hàn Khuynh Thục làm bộ như tỉnh ngộ, "Tôi biết rồi, là bầu ngực!"

"Con..." Ninh Doãn Tích bất đắc dĩ lắc đầu, một lần nữa anh lại lãnh giáo được miệng lưỡi độc ác của nó, "Cô ta chỉ là một người không quan hệ!"

Anh biết, cái cô bé này không phải là người chịu thiệt, Bạch Thanh Tinh chống lại nó, vẫn còn non kém lắm. Anh còn sợ nó khi dễ nữa mà...

"A..." Hàn Khuynh Thục tùy ý hỏi lại một câu, "Vậy ông có tìm thấy người nhà tôi không?"

"Con xác định địa chỉ không sai?" Ninh Doãn Tích hơi cau mày, anh thật sự tìm không thấy địa chỉ của con bé này nói

"A?" Nhìn Ninh Doãn Tích hơi nhún mày, trong mắt Hàn Khuynh Thục nhanh chóng hiện lên ý cười

Đương nhiên tìm không thấy! Bởi vì địa chỉ đó có hay không, chính nó cũng không biết! Bởi vì, bây giờ nó cũng không muốn đi, cũng không thể rời khỏi nhà họ Ninh...

"Không phải đâu?" Sắc mặt Hàn Khuynh Thục trầm lại, tựa như nhụt chí.

"Tôi còn chưa tìm được." Ninh Doãn Tích nhìn sắc mặt Hàn Khuynh Thục, trong lòng hơi động.

Đại khái là đứa bé nhớ nhà!

"Phải làm sao bây giờ?" Hàn Khuynh Thục bĩu môi

Khó có thể lừa gạt được tên hồ ly thói tha này! Nếu anh ta biết rõ chân tướng, vậy không phải nó sẽ....

Hàn Khuynh Thục nuốt nước miếng một cái.

Dù sao, khi anh biết rõ mọi chuyện, nó cũng đã sớm không ở đây rồi!

"Cô bé, tôi nhất định cho người tìm thấy!" Ninh Doãn Tích cau nhẹ mày lại

Anh còn không tin, tại thành phố A còn có người anh không tìm ra...

"Reng..." Một tiếng chuông vang lên.

Tay Ninh Doãn Tích lấy điện thoại ra.

Đột nhiên toàn thân Hàn Khuynh Thục chấn động, nhìn chăm chăm điện thoại trong tay Ninh Doãn Tích

Hóa ra, thật sự có...

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rõ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Ta Nhớ Ra Rồi

Hai mắt Hàn Khuynh Thục vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chăm đồ trang sức trên điện thoại của Ninh Doãn Tích.

Anh Ứng nói chìa khóa vàng này...

Thật sự tên hồ ly thối tha có!

"Được, đã biết." Ninh Doãn Tích nói thêm với người trong điện thoại, "Ngày mai về công ty nói tiếp!"

Nhưng mà ...

Hàn Khuynh Thục xem Ninh Doãn Tích quay mặt, hơi nhú lông mày lại.

Mấy ngày trôi qua, hôm nay là lần đầu tiên nó nhìn thấy chìa khóa vàng trên điện thoại của Ninh Doãn Tích, vì sao?

Còn có, vì sao có cảm thấy chìa khóa vàng này nhìn thật quen mắt?

"Uhm." Giọng nói Ninh Doãn Tích nhàn nhạt, cúp điện thoại, xoay người thấy bộ dạng thất thần của Hàn Khuynh Thục, vỗ nhẹ đầu nó, "Nhóc con, đừng nghĩ nhiều quá. Tôi sẽ tìm được cho con!"

Kỳ thực, Anh không biết vì sao lại không muốn đưa nhóc này rời đi như vậy. Vài ngày ở chung, tuy rằng nó nói ra những lời độc miệng với mình, nhưng mà dường như anh cảm thấy được hơi thở thân quen trên người nó, là một loại hương vị rất lạ. Nhưng mà, lúc anh nhìn thấy bộ dạng thất vọng của đứa nhóc này, anh...

"Nghĩ ngơi sớm một chút đi!"

Ninh Doãn Tích xoay người rời đi.

Ngon đèn màu hồng chiếu xuống, chiếu lên bóng lưng cao cao lạnh lùng của anh.

"Vì sao nhìn quen mắt như vậy!" Hàn Khuynh Thục trực tiếp không nhìn Ninh Doãn Tích, hiện tại bản thân còn khổ sở suy nghĩ, "Càng nhìn càng thấy quen mắt!"

"A..." Hàn Khuynh Thục đột nhiên đánh lên đầu của mình, "Cuối cùng cũng nghĩ ra rồi!"

Mẹ bảo bối của nó cũng có cái chìa khóa vàng giống cái này như đúc.

Khó trách nó cảm thấy nhìn quen mắt như vậy!

Thì ra là thế...

"Nhưng mà..." Hàn Khuynh Thục thu lại sắc mặt, "Vì sao hồ ly thối cũng có cái chìa khóa vàng giống nhau như đúc như vậy?"

Hàn Khuynh Thục nhớ rõ, mẹ nó có nói qua, cái chìa khóa vàng là chỉ có một trên thế giới, không tìm được cái thứ hai giống cái này như vậy. Nhưng là bây giờ, vì sao nó cảm thấy có chút hỗn loạn?

Anh Ứng muốn nó xác định hồ ly thối có phải có chìa khóa vàng như vậy không. Nhưng mà, kết quả nói cho nó biết, không chỉ có hồ ly thối tha có, mẹ nó cũng có!

"Sao lại thế này?" Đôi mắt Hàn Khuynh Thục tối sầm lại. Lúc trước mẹ nói, cái chìa khóa vàng rất quan trọng, có lẽ sau lưng bí mật lớn gì đó!

"Như vậy, cuối cùng cái chìa khóa vàng này là thánh vật phương nào?" Hàn Khuynh Thục nhẹ nhắm mắt lại.

Vì sao nó cảm giác được, mọi chuyện đều không đơn giản như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rõ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Có Lẽ, Mình Có Thể Tìm Được Chút Gì

Ngon đèn nhu hòa chiếu xuống, tỏa ra trên đất ánh sáng vàng óng, làm tăng thêm không khí thần bí

Hàn Khuynh Thục ngồi xếp bằng ở trên chiếc giường êm ái, mở ra máy tính, tay bắt đầu di chuyển trên bàn phím

"tít tít, tít tít, tít tít..."

Chỉ chốc lát sau, hình ảnh chìa khóa vàng của Liệp Ứng vừa gửi tới bị Hàn Khuynh Thuộc nhánh chóng tìm kiếm trên máy tính.

"Bíp bíp..." Trên laptop nhánh chóng phân tích hình ảnh.

Hàn Khuynh Thuộc hơi khẽ cau mày, nhăn nạy chờ đợi kết quả cô muốn.

"Đăng..." một tiếng, trên màn hiện hình hiện lên một từ đơn, finished.

Khỏe miệng tươi cười, Hàn Khuynh Thuộc nhìn màn hình, "Quản nó là thánh vật phương nào! Có lẽ, mình đã tìm ra được cái gì rồi..."

Nhìn tài liệu trên màn hình, mày Hàn Khuynh Thuộc càng nhăn càng sâu, sắc mặt càng ngày càng khó coi.

Tại sao có thể như vậy?

"Kho báu?" Hàn Khuynh Thuộc nhìn màn hình không chớp mắt, "Chìa khóa vàng là của nhà họ Ninh gì đó, cái đó được gọi là để mở kho báu?"

Có phải là chìa khóa mở ra kho báu hay gì không nó không quan tâm, nhưng mà, chuyện nó đề ý đến là, mẹ nó làm sao có thể có chìa khóa này? Đây không phải là vật sở hữu của nhà họ Ninh sao?

Về lời đồn đãi âm ỉ của chìa khóa vàng này.

Kho báu?

Hàn Khuynh Thuộc lạnh lùng cười, nếu thật sự là chìa khóa mở ra kho báu, nhà họ Ninh làm sao có thể để truyền ra ngoài như vậy. Đây không phải là muốn đào hố chôn bản thân, tự tìm phiền toái sao?

Cho nên nói...

Nhếch miệng, Hàn Khuynh Thuộc cười đến rất tao nhã, "Đây chính là như mẹ nói, sau lưng chìa khóa vàng này nhất định có bí mật gì đó!"

Bây giờ, chìa khóa vàng có trong tay tên hồ ly thối tha. Như vậy, mẹ bên kia thế nào?

Chẳng lẽ, mẹ xảy ra chuyện gì. Bằng không, chìa khóa mẹ luôn mang bên người sao có thể ở trên người Ninh Doãn Tích.

"Đúng, nhất định là hai ngày nay đã xảy ra chuyện!" trong lòng Hàn Khuynh Thuộc chắc chắn.

Vài ngày trước ở nhà họ Ninh, căn bản nó chưa thấy trên điện thoại của Ninh Doãn Tích có đồ trang sức gì, càng đừng nói là cái chìa khóa vàng này.

"Chẳng lẽ..." Hàn Khuynh Thuộc nhíu lông mày lại, "Mẹ đã gặp tên hồ ly thối tha rồi sao?"

Chính là rất kỳ lạ thôi. Mẹ đến thành phố A mục đích là hợp tác với công ty nhà họ Ninh. Nhưng mà, cùng cái chìa khóa vàng này có quan hệ gì? Vì sao chìa khóa vàng trong tay mẹ giờ lại xuất hiện trên người tên hồ ly thối tha này?

Hàn Khuynh Thuộc nghĩ như thế nào cũng nghĩ không ra được nguyên nhân, nó cau mày, "Thật lâu không gặp mẹ rồi..."

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Sự Thật Về Cái Chìa Khóa Vàng.

Ngọn đèn dầu U Lam chiếu xuống mặt đất càng trở nên thần bí.

Cảm giác thần bí nhàn nhạt bao trọng căn phòng như được che một lớp vải mỏng, muốn che còn thẹn thùng.

Trước cửa sổ sát đất, một người con gái ngồi đối mặt với cửa sổ, hai chân vắt chéo nhau, đang xoay tròn ly rượu cao trong tay rót đầy rượu đỏ.

Gió đêm nhẹ nhàng thổi tới, đem rèm cửa sổ thổi bay lên, nhân tiện thổi bay mái tóc đen huyền của cô gái

Khẽ nâng ly rượu, Hàn Mộ nhẹ nhàng uống một hớp. Để ly xuống, khóe miệng còn đọng lại giọt rượu đỏ, khiến cho đôi môi mỏng càng lộ vẻ quyến rũ.

"Ha ha." Cười nhẹ trong không gian buổi tối yên tĩnh, một chiếc chìa khóa vàng trong tay được ánh sáng chiếu vào làm phản quang lại.

"Muốn?" Hàn Mộ lạnh lùng, "Nếu đã ở trong tay tôi, muốn lấy nó còn phải xem tâm trạng tôi như thế nào!"

Đều nói Ninh thiếu lãnh khốc vô tình, thông minh hơn người, là một người giàu lòng thương người. Nhưng mà, vì sao cô lại cảm người này có hơn 40% quan hệ với sự lãnh khốc vô tình, còn giàu tình thương và IQ cao hoàn toàn không có quan hệ chứ?

Cái chìa khóa vàng này không phải là đồ quan trọng của nhà họ Ninh ư sao? Vì sao anh lại không thể phân biệt được là thật hay giả?

Hàn Mộ nhìn chìa khóa vàng trong tay, "Có lẽ là kỹ thuật quá tốt, cái chìa này mới là thật!"

Cô ném cho Ninh Doãn Tích cái chìa khóa vàng kia chỉ giống chìa khóa vàng này 99%. Anh không phải muốn có nó sao? Như vậy thì không thể nào làm khác hơn là thoải mái đưa cho anh.

"Cái chìa khóa này, cái chìa khóa này." Hàn Mộ khẽ hé đôi môi đỏ mọng, "Sau lưng của mày cuối cùng là cất dấu cái gì?"

Sáu năm trước, cô ngẫu nhiên yếu đến nơi này đem chìa khóa vàng đi; ngẫu nhiên để cho cô biết được bí mật của cái chìa khóa vàng này; ngẫu nhiên bí mật ấy lại có quan hệ với cô.

Chẳng lẽ căn bản sở hữu chìa khóa này lại tốt như vậy?

"Ha ha."

Trong không gian lẩn nhủ truyền một tiếng cười nhẹ.

Không biết thiếu gia nhà họ Ninh biết chìa khóa vàng trong tay mình bị trộm Long tráo Phụng thì sẽ có biểu tình gì!

Cô, đã có một chút mong đợi.

"Đing."

Ngoài cửa truyền đến tiếng chuông, truyền vào tai Hàn Mộ.

Hàn Mộ nhướn mày, đã trễ thế này, cuối cùng là ai?

Đứng dậy, đi tới trước cửa, ngón tay ấn nhẹ trên vách tường một dãy mã số, "Tít, tít, tít!"

"Đã." một tiếng, cửa mở ra.

"Tôi cuối cùng cũng tìm được cô."

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Mẹ

"Cuối cùng con cũng đã tìm được mẹ."

Hàn Mộ hơi ngần ra, cô chỉ cảm thấy một bóng dáng nho nhỏ đáng nhảy lên ôm ngực của mình

Thân thể quen thuộc, mùi vị ấm áp.

Khóe miệng Hàn Mộ khẽ nhếch lên, "Thục thục!"

Đứa nhỏ này! Từ khi hai mẹ con cô thất lạc nhau ở phi trường, cô cũng chưa có gặp lại nó. Vốn là lo lắng nó không quen sinh sống ở thành phố này, đứa nhỏ ngược sẽ không thể thích ứng được. Nhưng mà, cô lại quên mất tiểu thiên sứ của cô không phải là đứa bé sáu tuổi bình thường có thể so sánh được!

Đứa nhỏ sáu tuổi có tướng mạo cùng chiều cao của đứa bé mười tuổi, còn có sự thông minh như đứa bé mười sáu tuổi. Dường như cho tới bây giờ cô cũng chưa lo lắng vì nó bao giờ. Hơn nữa, cô còn biết, đứa nhỏ này không biết học được ở đâu bản lĩnh rất giỏi. Nếu như không phải là cao thủ mạnh

mẽ đối với nó mà nói là không có sự uy hiếp!

Kể từ sáu năm trước đến nước Mỹ cảm rỗi sinh tồn, tư tưởng của Hàn Mộ cũng bị nước Mỹ làm thay đổi từ từ, cô đối với Hàn Khuynh Thục cũng là đi theo phương thức giáo dục của nước Mỹ. Cô cũng không gò bó Hàn Thuy nh Thục đi theo lối sống của cô. Cô để cho Hàn Khuynh thục tự do, cô dường như không can thiệp vào mọi chuyện của Hàn Khuynh Thục. Nếu như Hàn Khuynh Thục không muốn nói cho cô biết, cô cũng sẽ tôn trọng suy nghĩ của nó. Cô cũng đã từng hoài nghi đến thể lực sau lưng của đứa nhỏ này, nhưng cuối cùng cô cũng lựa chọn sự tôn trọng...

Vì vậy, Hàn Khuynh Thục học được bản lĩnh từ nơi nào, cô không hỏi tới. Mặt khác, cô cũng cho là, Hàn Khuynh Thục có bản lĩnh có thể bảo vệ tốt mình! Bởi vì, thân phận của họ ở nước Mỹ rất nhạy cảm, cô không thể luôn luôn ở bên cạnh bảo vệ Hàn Khuynh Thục mọi lúc được!

Hàn Mộ nhẹ nhàng vỗ đầu đứa nhỏ ở ngực mình. Đứa ngốc này, từ nhỏ đã hiểu chuyện hơn so với những đứa trẻ khác, từ thành thực, thật là làm khó cô.

"Thục thục!"

"Mẹ." Hàn Khuynh Thục nâng đầu nhỏ lên, cặp mắt đáng thương nhìn Hàn Mộ, "Mẹ không cần Thục Thục rồi !"

Hàn mộ hơi sững sờ, thằng ngốc này dựa, nói là nói cái gì đây?

"Thục Thục ngốc, làm sao mẹ không cần con chứ?"

Đứa ngốc này là miếng thịt từ trên người mình rơi xuống, mang đến cho cô niềm hy vọng mới, là trời cao đưa thiên sứ đến cho cô, làm sao có lại không cần nó chứ?

"Nhưng mà, mẹ cũng không đi tìm Thục Thục, thật không sợ Thục Thục bị người buôn lậu bắt bán sao?" Cái miệng nhỏ nhắn Hàn Khuynh Thục lẩm bẩm. Mẹ bảo bối của nó quả nhiên rất yên tâm về nó!

"Con không bán người khác là tốt rồi, còn có thể bị bán sao?" Hàn Mộ nói trêu chọc, "Con là bảo bối của mẹ, mẹ rất hiểu con!"

"Mẹ!" Hàn Khuynh Thục vươn thẳng đầu, rõ ràng cho thấy bị lời nói của Hàn Mộ đánh bại rồi.

"Tốt lắm, Thục Thục." Hàn Mộ kéo bàn tay nhỏ bé của Hàn Khuynh Thục, đi tới ghế salon, "Để mẹ nhìn xem! Đã vài ngày mẹ không gặp con rồi."

"Mẹ!" Hàn Khuynh Thục cắt đứt Hàn mộ lời nói, "Mẹ, Thục Thục có vài chuyện muốn hỏi mẹ, Thục Thục không thể ở lâu..."

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rõ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Tạm Thời Bí Mật

"Hả?"

Giọng điệu nghiêm túc của Hàn Khuynh Thục khiến Hàn Mộ cau chân mày lại. Dường như đứa nhỏ này còn vội hơn cô đây?

"Mẹ." Hàn Khuynh Thục dừng một chút, giống như đang suy nghĩ phải mở miệng như thế nào.

"Nói đi!" Hàn Mộ khẽ mỉm cười, cái đứa bé ngốc này lại trở nên ấp a ấp úng từ khi nào thế?

Bàn tay nhỏ của Hàn Khuynh Thục nắm thành quả đấm ở bên người, càng siết càng chặt. Bàn tay nhỏ bé bị nắm chặt đã tiết lộ cảm xúc khẩn trương của nó.

"Mẹ." Hàn Khuynh Thục hít một hơi, "Chìa khóa vàng của mẹ vẫn còn chứ?"

"Chìa khóa vàng?" Ánh mắt Hàn Mộ hơi động.

Tại sao đột nhiên Thục Thục lại hỏi về chìa khóa vàng? Chẳng lẽ. Nó biết cái gì?

"Thục thục, con."

"Mẹ, Thục Thục chỉ muốn biết, Thục Thục chỉ muốn biết chìa khóa vàng của mẹ vẫn còn ở đây không?" Hàn Khuynh Thục nói.

"Ồ đây!" Hàn Mộ nhìn Hàn Khuynh Thục, trả lời. Mặc dù cô không thể xác định được đứa bé ngốc này có phải đã biết gì hay không, không biết đứa

nhỏ này hỏi vấn đề này có dụng ý gì. Nhưng mà, cô cũng sẽ thành thực trả lời nó.

"Nhưng mà mẹ, cái chìa khóa vàng này chính là lời đồn đại bên ngoài nói nó có thể mở được kho báu, nó là của nhà họ Ninh gì đó!" Lời nói của Hàn Khuynh Thục hết sức chắc chắn, không có một chút nghi vấn nào.

"Không sai!" Hàn Mộ gật đầu một cái.

Lúc đưa nhỏ nhắc tới nhà họ Ninh, tim của cô lại đập lên rất nhanh. Là cô đang lo lắng. Có lẽ, có một số việc cất dấu không được, nên biết nhất định sẽ biết.

"Cho nên, chìa khóa trong tay mẹ là thật, còn trong tay của tên hồ ly thối kia là giả!" Hàn Khuynh Thục nhìn Hàn Mộ, lông mày hơi nhướng lên.

"Hồ ly thối?" Hàn Mộ chau mày, bày tỏ không hiểu.

"Ninh Thiếu, Ninh Doãn Tích!"

Hàn Mộ phát hiện khi bản thân nghe đến cái tên kia, hô hấp đã ngưng lại. Cô không thể xác định được lời Hàn Khuynh Thục nói đúng hay sai. Nhưng mà, cô thật sự không nghĩ tới Thục Thục của cô sẽ biết được thân phận thật sự của nó. Thục thục là của cô, cô không cho phép bất cứ người nào giành nó với cô!

"Thục Thục, con làm sao biết ông ta?" Tròng mắt Hàn Mộ nhẹ nhàng rũ xuống. Cô đã có chút hối hận, lần trở về thành phố A này mang theo Thục Thục cuối cùng là đúng hay sai!

"Mẹ, đây là chuyện bí mật. Chỉ là, mẹ sẽ nhanh biết thôi!" Hàn Khuynh Thục thần bí nháy mắt, "Chỉ là, cuối cùng mẹ tìm được gì trong cái chìa khóa vàng này vậy?"

Hàn Mộ khẽ lắc đầu, cô không muốn cho Thục Thục biết chuyện về chìa khóa vàng.

"Được rồi!" Hàn Khuynh Thục nheo miệng. Nếu mẹ không nói, nó phải tự mình đi điều tra thôi

Giác quan thứ sáu của nó cảm nhận được chính xác, nó cảm giác mẹ nó đang giấu diếm nó cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Tổng Giám Đốc Hm

Chín giờ sáng ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ, chiếu trên bàn làm việc. Một chồng văn kiện được xếp ngay ngắn trên bàn làm việc bằng gỗ đồ quý giá.

Ninh Doãn Tích bưng ly cà phê nóng lên, nhẹ nhàng uống một hớp, để cà phê xuống, lông mày hơi nhướng lên, hôm nay cà phê dường như có mùi vị đặc biệt!

"Cốc cốc." Cửa phòng làm việc bị gõ nhẹn hai cái, không đợi Ninh Doãn Tích trả lời, một bóng dáng liền đi nhanh vào.

"Tích, có phải tìm được chìa khóa vàng rồi hay không?"

Khóe miệng Ninh Doãn Tích khẽ khúc lại, cái tên Mậu Tư Vân này có phải phần khích hơi quá hay không?

"Cậu còn cao hứng hơn so với mình đó!" Ninh Doãn Tích nhìn lướt qua Mậu Tư Vân.

"Ha ha." Mậu Tư Vân gãi đầu, cười khan hai tiếng.

Biểu hiện hưng phấn của anh như vậy là tự nhiên. Chỉ cần một ngày anh không tìm được chìa khóa vàng, Ninh Doãn Tích sẽ không cho anh một sắc mặt tốt. Lại nói, chìa khóa vàng cũng không phải do anh vứt đi, cái tên cấp trên này là bạn tốt đa mặt quá dày, đem toàn bộ những chuyện này vứt cho mình. Anh dễ dàng sao?

Bây giờ thì tốt rồi, chìa khóa vàng đã tìm trở về rồi, cuối cùng anh mất đi một việc, không còn áp lực lớn như núi như vậy nữa. Anh có thể không hưng phấn mới là lạ!

Một thanh chìa khóa vàng xuất hiện trước mặt Mậu Tư Vân.

Lấy qua, một tay Mậu Tư Vân vuốt cằm mình, nghiêm túc nhìn chằm chằm chìa khóa vàng trong tay, một hồi cảm khái, "Wase, nhà họ Ninh của cậu

không phải là bình thường, một cái chìa khóa vàng thôi mà, cũng lấy vàng ròng luyện thành

"Hừ." Mắt Ninh Doãn Tích trợn trắng, "Nhìn đủ rồi chưa?"

"Ừ." Mậu Tư Vân nhún vai một cái, nhìn Ninh Doãn Tích xem thường, "Cậu có thể xác định là thật?"

"Khẳng định không sai được." Ninh Doãn Tích gật đầu một cái. Anh đối với chìa khóa vàng quá quen thuộc, không sai được .

"Vậy thì tốt." Mậu Tư Vân duỗi lưng một cái, "Thật tốt, lại hoàn thành một chuyện khổ sai!"

"Vậy sao?" Ninh Doãn Tích về mặt phì cười nhưng trong lòng không cười nhìn Mậu Tư Văn, "Chuyện tôi để cậu điều tra, cậu cũng đã điều tra xong. Như vậy người đầu, đã tìm được chưa?"

"Minh." Mậu Tư Văn uất ức nhìn Ninh Doãn Tích. Đây không phải là ngày hôm trước mới đưa nhiệm vụ cho anh. Anh là người, thật coi anh là thần!

Ninh Doãn Tích, cậu điên rồi.

"Ra sao?" Ninh Doãn Tích lại uống một hộp cà phê.

"Chính cậu điều tra lâu như vậy còn chưa điều tra ra sao?" Hai tay Mậu Tư Văn ôm trước ngực, "Chỉ là, cậu đoán, người tới nói chuyện hợp tác với mình là ai!"

"Người nào?" Chân mày Ninh Doãn Tích chau lại, giống như hứng thú.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rõ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Gọi Lên Cho Anh Sự Hứng Thú

"Tổng giám đốc HM..." Hai con mắt Ninh Doãn Tích hiện lên một tia sáng.

Vốn HM đưa ra đề nghị hợp tác cùng Ninh thị làm cho anh có chút giật mình và khó hiểu, còn nghĩ rằng sẽ phải một thiết kế sư gì đó tới, không ngờ tới lại là tổng giám đốc.

"Tích, không tra được gì khác. Nhưng, tôi còn tra được một chút tin tức quan trọng!" Mậu Tư Văn đi qua bên máy coffee, tự mình pha một ly coffee.

"Nói một chút coi!"

"84, cộng thêm nghỉ phép một tuần lễ!" Mậu Tư Văn bùng ly cà phê nóng hổi lên, cúi đầu xuống, ngửi, "Thật thơm!"

Mày Ninh Doãn Tích nhú lại, rất tốt, còn có thể cò kè mặc cả, anh ta lại bắt đầu giấu thứ quan trọng rồi.

"Có thể!" Ninh Doãn Tích gật đầu, vậy thì ngon ngọt với anh ta một chút, để cho anh ta lên mặt một chút!

"Tổng giám đốc HM bên kia dường như cùng gia tộc Sâm Ốc IBN ở Mỹ có chút quan hệ." Mậu Tư Văn đặt cà phê trong tay xuống.

"Sau đó thì sao?" Ninh Doãn Tích nhắm mắt lại, một tay xoa nhẹ giữa lông mày.

"Sáu năm trước, lão Sâm Ốc IBN dường như có thu nhận một người nào đó, mà người này rất có thể chính là tổng giám đốc HM."

Có nhiều công ty thiết kế nổi danh ở Mỹ dưới cờ gia tộc Sâm Ốc IBN. Nó độc bá thị trường thiết kế toàn cầu, là lĩnh vực thiết kế trên đế quốc Nhật. Từ IBN có tin đồn cùng Sâm Ốc còn có Lộ Áo cũng không thoát khỏi mối quan hệ. Lộ Áo điều khiển gần một nửa thế lực hắc đạo ở nước Mỹ, buồn lậu súng ống, đạn dược, cần gì có đó, tác phong làm việc quái đản, tàn nhẫn.

Về phần năm năm trước, HM quốc tế thần bí nhanh chóng nổi lên khiến lĩnh vực thiết kế xuất hiện thêm một truyền thuyết. Nhưng, về tin tức HM, những người biết sự thật cũng không nhiều lắm

"Vẫn chưa xác định được thân phận?" Ninh Doãn Tích cau mày.

"Phải. Tôi đã từng hoài nghi tổng giám đốc HM có phải chính là Lộ Áo không!" Mậu Tư Văn nói.

Ninh Doãn Tích lắc đầu, "Không phải. Thật ra, tôi muốn biết nhất chính là mục đích của anh ta!"

Sự hợp tác này rất bất ngờ!

"Vậy chúng ta làm gì bây giờ?"

"Dùng bất biến ứng vạn biến!" khóe miệng Ninh Doãn Tích mỉm cười nói, "Mặc kệ mục đích của anh ta là cái gì. Chẳng lẽ, Ninh Doãn Tích tôi còn sợ anh ta?"

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Là Em Bội Ước, Cũng Là Anh Thất Tín.

Chiếc xe Ferrari màu đỏ nhanh chóng chạy ở trên đường lớn, khiến cho người qua đường đều nghiêng mắt nhòm ngó.

Trên vị trí lái trong xe, Hàn Mộ một tay nắm tay lái, một tay lấy cái kính từ trong túi đồ, đeo lên.

Hàn Mộ nhếch môi cười nhạt. Đã rất lâu không đi qua con đường này, dường như có chút lạ lẫm.

Sáu năm rồi, thay đổi ghê gớm thật...

"Tin, tin, tin..."

Trên đường lớn những chiếc xe nối đuôi nhau. Mười phút đồng hồ trôi qua, vị trí chiếc xe không có thay đổi chút nào!

Tiếng kèn như lời nguyện không ngừng vang lên bên tai.

Dường như hôm nay có chút hỗn loạn

Hàn Mộ khẽ chau mày. Cô không thể tới trễ. Bởi vì hôm nay cô đi đón ba Hàn, Hàn Đào được ra tù sau một thời gian dài.

Sáu năm rồi, đã sáu năm rồi. Ba của cô vô duyên vô cớ gặp tai ương mà bị giam vào trong ngục. Sáu năm trước, cô bắt đắ dĩ để ba bị một đám cảnh sát đưa đi. Cô chỉ có thể nắm chặt quả đấm của mình, đau đớn hận sự bất lực của mình. Hôm nay sáu năm sau, Hàn Mộ đã không còn là Hàn Mộ không có năng lực như trước kia, bây giờ cô hận không thể lập tức đưa Hàn Đào từ trong ngục ra ngoài.

"Tin tin..." Hàn Mộ dùng sức mà dè còi xe.

Tại sao hôm nay lại kẹt xe như vậy?

"Này..." Khóe miệng Hàn Mộ rụt rụt, nhìn ra ngoài xe.

"Vậy cũng chỉ có đi nơi đó!" Hàn Mộ nhìn ngã tư đường cách đó không xa. Mặc dù đi con đường đó khá xa, nhưng cũng tốt hơn là đứng ở đây đợi cả buổi trời.

Chuyển động tay lái, Hàn Mộ nhanh chóng đem xe chậm rãi đi ra ngoài.

Con đường này cô cũng rất quen thuộc. Chỉ là, con đường này là một con phố buôn bán, hai bên đều là những cửa hàng cao cấp.

Nơi này, lúc nhỏ cô thường xuyên đến đây!

"Há?" Hàn Mộ phanh xe, sắc mặt khề khề đánh lại, đôi mắt chẳng nhúc nhích mà nhìn cách đó không xa.

Đó là một tiệm áo cưới cao cấp.

"Tiểu Mộ, từ nay về sau chúng ta kết hôn sẽ cùng đến nơi này chọn áo cưới..."

"Tiểu Mộ, em nhất định sẽ là cô dâu đẹp nhất..."

"Tiểu Mộ, Bằng đại ca vĩnh viễn yêu em..."

Nhớ lại những chuyện đã qua giống như bộ phim chiếu chậm, từng hình ảnh xuất hiện trong đầu Hàn Mộ, quen thuộc như vậy, rõ ràng như vậy, rõ như

ban ngày, giống như chuyện vừa mới xảy ra ngày hôm qua.

Hốc mắt Hàn Mộ nóng lên, khẽ hé đôi môi đỏ mọng, lẩm bẩm nói, "Bằng đại ca, là tiểu Mộ bội ước rồi, cũng là anh thất tín?"

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Ảnh Cưới

Phía dưới tủ kính, một tấm ảnh cưới tuyệt đẹp đứng lẳng lẳng ở đó.

Chú rể ôn tồn nho nhã, hào hoa phong nhã; Cô dâu ôn nhu động lòng người, đầm đạm đáng yêu!

Thực là một đôi trời đất tạo nên đâu!

"Ha ha ha a..." Khóe miệng Hàn Mộ phát ra tiếng cười cay đắng.

Chú rể trong tấm ảnh kia sao mà quen thuộc đối với cô vậy! Chú rể kia là của cô, là anh Bằng của cô!

Sáu năm rồi, ở trong đầu của cô vẫn luôn tồn tại hình bóng của người này.

Sự yêu thương của anh, dịu dàng của anh, anh đối với cô đặc biệt giữ gìn...

Sáu năm trước, cô cố ý rời đi. Cho nên, bây giờ cô phải thấy kết quả này sao sao?

Anh Bằng của cô muốn kết hôn! Đáng tiếc...

Đáng tiếc cô dâu không phải cô! Cuối cùng là trốn không thoát vận mệnh sáu năm trước...

Là cô thất ước rồi!

Hàn Mộ siết chặt hai nắm tay, ngay cả móng cắm vào lòng bàn tay làm cho đau đớn cũng không nhận ra được.

"Anh Bằng, Tiểu Mộ nên nói gì đây?" Hàn Mộ ngửa ra sau, dựa vào ở trên lưng ghế, hai mắt nhắm nghiền.

"Tít, tít..."

Phía sau xe truyền đến tiếng kèn chói tai khiến Hàn Mộ đang ngẩn ngơ bình tĩnh

"Coi như hết!" Hàn Mộ u uất mà lắc đầu. Rốt cuộc là do mình thất ước trước, sao cô có thể trách anh Bằng.

Anh ta đã làm nhiều việc vì mình, không cần phải đến ngay cả hạnh phúc của bản thân cũng đem ra cho mình

Anh Bằng anh phải có hạnh phúc thuộc về mình.

Xem, xem ra nụ cười của anh trên ảnh cưới rất hạnh phúc. Bàn tay kia đã từng nắm lấy tay của cô đang vòng qua ôm cái eo nhỏ nhắn của cô dâu. Chắc anh rất yêu cô dâu?

"Ồ đâu là chắc?" Hàn Mộ cười cay đắng, "Anh nhất định rất yêu cô ta."

Anh Bằng, anh nhất định phải hạnh phúc, phải thật hạnh phúc!

Tay dùng hết sức nắm tay lái, quay đầu, chậm rãi lái xe đi ra ngoài.

Bọn họ đều có cùng một hạnh phúc. Đợi chuyện bên này của cô xong xuôi, cô sẽ mang theo người nhà của cô rời khỏi thành phố A, vĩnh viễn...

Trần Quy Trần, Thổ Quy Thổ. Cô cùng với thành phố A không có bất cứ mối quan hệ nào nữa.

"Hiện tại, đi đón ba trước!" Hàn Mộ nở nụ cười. Giống như đã nghĩ thông suốt, trong nội tâm không còn bị vây lấy khổ sở nữa...

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 44: Ba, Chúng Ta Về Nhà

"Ba..." Hàn Mộ nắm cánh tay Hàn Đào, nước mắt đã lấp đầy khuôn mặt nhỏ.

Sáu năm trước, có lẽ cô đã quên đi mùi vị của nước mắt. Thì ra, nước mắt vẫn đau khổ chua chát như vậy, khổ đến tận đáy lòng cô.

"Ba, thực xin lỗi."

Ngoại trừ lời xin lỗi, Hàn Mộ đã không biết mình nên nói cái gì, có thể làm cái gì.

Nhìn tóc mai hai bên của Hàn Đào đã điểm trắng, khuôn mặt già nua mang theo hai con mắt đục ngầu. Nước mắt Hàn Mộ một lần nữa rơi ra, chảy xuống khóe miệng.

"Ba, khổ cho ba rồi!"

"Tiểu Mộ!" Hàn Đào có chút kích động. Ông thật sự không ngờ sinh thời còn có cơ hội ra tù, còn có thể có cơ hội nhìn thấy con gái của mình.

"Ba..." Hàn Mộ nhào vào trong ngực Hàn Đào, giống như đứa bé khóc rống lên.

"Tiểu Mộ, mắt con khỏi rồi sao?" Hai mắt đục ngầu của Hàn Đào sáng elen. Thật sự tốt rồi, tốt quá rồi...

Đôi mắt Tiểu Mộ xinh đẹp như vậy, bình thường như sao trên trời, bây giờ đã khôi phục không còn khuyết điểm rồi!

"Tốt rồi, tốt rồi!" Hàn Mộ liều mạng gật đầu, "Ba, tất cả đều tốt!"

"Tốt là tốt rồi..." Bàn tay mang theo đầy vết chai sần lau nước mắt trên mặt Hàn Mộ, "Đứa ngốc, đừng khóc, ba bây giờ rất tốt!"

Đời này việc làm ông thỏa mãn nhất là có thể gặp lại người thân của ông!

"Ba, ba yên tâm, ba chịu khổ sẽ được đền đáp!" Khóe miệng Hàn Mộ mỉm cười nói, nhất định sẽ không oan uổng. Những khổ ải này, những thứ đau đớn này, những thứ tội lỗi này, cô nhất định sẽ trả lại gấp đôi...

"Ai..." Hàn Đào khẽ thở dài. Là lỗi sai của ông!

Nếu như ông không cưới Hương Ngôn, ông sẽ không bị liên lụy bỏ tù, cũng sẽ không làm liên lụy đến con gái của ông.

Cũng may, cũng may Tiểu Mộ của ông không sao... Hắn đã sắp không dậy nổi rồi, không thể làm tổn thương đến con của ông!

"Tiểu Mộ, Tiểu Phong nó có khỏe không?" Hàn Đào nhìn Hàn Mộ.

"Tiểu Phong!" Trái tim Hàn Mộ mỉm cười nói, có chút khó thở.

"Làm sao vậy, Tiểu Mộ?" Hàn Đào khẽ chau mày.

"Không sao, Tiểu Phong nó rất tốt!" Hàn Mộ khẽ mỉm cười, cô làm sao có thể nói với ba chuyện tiểu Phong biến mất được, cô không tìm được nó, đã tìm rất lâu rồi!

"Không sao là tốt rồi!" Hàn Đào gật đầu.

"Ba, chúng ta về nhà đi!" Hàn Mộ ôm lấy bả vai Hàn Đào, "Về nhà!"

"Được!"

"Tiểu Mộ..."

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rõ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Là Em Sao, Tiểu Mộ

Giọng nói quen thuộc từng dâng sau vọng lại, Hàn mộ dừng bước, bả vai khẽ cứng lại

Giọng nói quen thuộc này, là anh? Là anh sao?

Bàn tay Hàn Mộ đang ôm lấy bả vai của Hàn Đào trong nháy mắt xiết lại thật chặt,

"Là em sao, Tiểu Mộ?" Đôi mắt Châu Tiêu Bằng không nhúc nhích nhìn chăm chăm vào bóng dáng quen thuộc kia, là bóng dáng mà anh vẫn ngày nhớ đêm mong sao? Là bóng dáng thường xuất hiện trong giấc mơ hằng đêm của anh sao?

Sáu năm rồi, đã sáu năm rồi.

Từ sáu năm trước, cô biến mất không thấy bóng dáng, anh tìm cô sáu năm, đợi cô đã sáu năm rồi!

Hiện tại, cô đã trở về rồi sao?

"Tiểu Mộ..." Châu Tiêu Bằng nhỏ giọng gọi.

Anh sợ, sợ mình đang nằm mơ, sợ bản thân mình đang ở trong giấc mộng, sợ khi mình la lên sẽ làm hình bóng mình mong chờ khổ sở sẽ bị hoảng sợ. Anh không muốn tỉnh mộng như vậy, anh nhìn chưa đủ, vẫn không đủ...

Cổ nén chưa sót trong lòng. Trái tim Hàn Mộ giống như bị cắt mất một mảnh lớn, ôm lấy cánh tay Hàn Đào, hít một hơi thật sâu, "Ba, chúng ta đi thôi!"

"Này..." Hàn Đào nhìn sát mặt Hàn Mộ có chút lạ thường, hơi xoay người liếc Châu Tiêu Bằng đứng cách đó không xa.

Này người con trai này...

"Ba, đi thôi!" Vô nhẹ lên mu bàn tay của Hàn Đào, an ủi ông, "Con không sao, chúng ta về nhà trước đi!"

"Nhưng mà Tiêu Bằng nó..." Hàn Đào có chút chần chừ. 6 năm qua, làm phiền nó thường xuyên đến thăm mình, cho mình biết một chút tin tức về con gái mình, nếu không, ông thật sự không biết phải làm gì rồi! Còn có, làm phiền nó đưa Tiểu Mộ xuất ngoại, hai mắt tiểu Mộ mới có cơ hội hồi phục thị lực!

"Chuyện của con và anh Bằng sẽ giải quyết sau!" Hai mắt Hàn Mộ buồn bã. Cô thật sự không ngờ lại gặp được anh như vậy!

"Ừ." Hàn Đào gật đầu, vỗ vai Hàn Mộ, "Tiểu Mộ, ba ở bên kia chờ con, con với Tiêu Bằng nói chuyện trước đi!" Hấn sao cảm thấy hai người kia có điểm gì là lạ!

"Này..." Hàn Mộ khẽ chau mày. Ba đây là... Đây là cho cô bài toán khó giải đây mà!

"Được!" Hàn Mộ nhẹ gật đầu. Thôi, dù sao sớm muộn gì đều phải gặp mặt.

Dường như cô đã không thể trốn tránh rồi..

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rõ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Gặp Lại Châu Tiêu Bằng

Chậm rãi xoay người lại, bốn mắt nhìn nhau, Hàn Mộ cảm thấy trong khoảng khắc đó thời gian như ngừng lại, liếc mắt một cái!

Vui mừng khôn xiết...

Châu Tiêu Bằng lập tức cảm giác được máu nóng đang sôi trào, cũng tìm không được một từ ngữ nào thích hợp để diễn tả tâm tình của anh lúc bây giờ. Hình dáng mà anh ngày nhớ đêm mong thực sự đã xuất hiện trước mặt anh.

Tiến một bước, Châu Tiêu Bằng chạy lên phía trước, một bước dài kéo Hàn Mộ ôm vào trong ngực.

Anh muốn cảm thụ nhiệt độ của cô, cảm nhận được sự tồn tại chân thật của cô ở ngay trước mặt anh

Hai tay vừa dùng lực, Châu Tiểu Bằng giống như muốn đem Hàn Mộ chôn vào xương cốt của mình.

"Tiểu Mộ, thật sự là em!" Châu Tiểu Bằng thở dài một hơi. Anh không phải là đang nằm mơ, anh thật sự ôm cô, cảm giác được nhiệt độ cơ thể của cô, ngửi được mùi hương nhàn nhạt trên người cô!

"Anh Bằng, anh..." Hàn Mộ mỉm cười nói, muốn tránh khỏi ngực của Châu Tiểu Bằng.

"Đừng động, để cho anh ôm em một lát nữa, một lát thôi..." Sức mạnh từ tay Châu Tiểu Bằng nhẹ dần, nói nhỏ bên tai Hàn Mộ.

"Ài..." Một tiếng nói như có như không từ đôi môi của Hàn Mộ truyền ra.

Được rồi, phóng túng như vậy một lần, chỉ một lần mà thôi. Cô phải thừa nhận, Mùi hương trên người của anh Bằng rất ấm áp làm cô phải mê luyến, cũng rất hoài niệm!

Anh Bằng cũng giống như sáu năm trước, ấm áp như vậy, đẹp trai như vậy. Chỉ là, ấm áp và đẹp trai ở bên trong, lại thêm một chút thành thực được tích lũy theo năm tháng!

Là những thành thực đã được tích lũy trong sáu năm qua sau!

Hàn Mộ vỗ nhẹ trên tấm lưng rộng của Châu Tiểu Bằng, gọi là một tiếng, "Anh Bằng!"

Châu Tiểu Bằng ôm lấy bả vai Hàn Mộ, khẽ chau mày, "Tiểu Mộ, sáu năm rồi, em đã đi đâu? Em biết anh lo lắng lắm không?"

Sắc mặt Hàn Mộ buồn bã, lắc đầu, "Anh Bằng, thực xin lỗi!"

Thực xin lỗi, để cho anh lo lắng sáu năm; thực xin lỗi, sáu năm trước bỏ đi không lời từ biệt; thực xin lỗi, là tiểu Mộ thất ước rồi. Thực xin lỗi...

"Không cần phải xin lỗi!" Châu Tiểu Bằng cắt đứt lời nói của Hàn Mộ "Anh chỉ muốn em ở bên cạnh anh!"

Không phải rời đi, vĩnh viễn cũng không muốn!

"Anh Bằng, anh..." Hàn Mộ cười chua xót, 'Đã không thể nào, ' một câu nói kia thủy chung là không có nói ra.

"Đồng ý với anh, không được rời khỏi anh!" Châu Tiểu Bằng một lần nữa đem Hàn Mộ ôm vào trong lòng. Anh thừa nhận anh sợ hãi khoảng thời gian không có cô bên cạnh.

"Các người đang làm cái gì vậy...?"

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Cô Dâu Của Anh

"Các người đang làm cái gì?"

Một bóng dáng xinh đẹp chạy đến bên cạnh Châu Tiểu Bằng, chần chừ một chút, dùng sức đẩy Hàn Mộ trong lòng anh ra.

"Bốp..." Cô ta nâng tay lên hung hăng tát cho Hàn Mộ một bạt tay.

"Tiểu Mộ!" Châu Tiểu Bằng cả kinh, đỡ lấy thân thể Hàn Mộ hơi lùi về sau.

Hàn Mộ bị cái tát đột nhiên xuất hiện này làm cho có chút chóng mặt. Cô ngẩng đầu nhìn cô gái tát cô.

Là cô ấy...

Hàn Mộ hơi sững sờ, trong lòng hiểu rõ.

Cô ấy, chính là cô dâu mới, cô dâu mới của anh Bằng!

Nhếch môi cười khổ, cho nên cô vừa vận bị bắt, bị vợ chưa cưới bắt gặp cô ôm chồng chưa cưới của người ta.

Sao cô lại quên anh Bằng sắp kết hôn rồi, sao cô có thể để bản thân bị lạc ở trong ám áp này.

Cô, đáng đời...

"Mộ Dung Y Y, cô đang làm gì vậy hả?" Ánh mắt Châu Tiêu Bằng lạnh hắt đi, nhìn chăm chăm Mộ Dung Y Y.

"Em..." Mộ Dung Y Y bị Châu Tiêu Bằng rống, lập tức nước mắt lưng tròng.

"Ai cho cô động đến cô ấy?" Châu Tiêu Bằng chậm rãi đến gần Mộ Dung Y Y.

Nhiệt độ xung quanh giảm xuống cực nhanh.

Mộ Dung Y Y có chút kinh hồn táng đảm. Cô cho rằng, cho rằng cô gái này đang dụ dỗ chồng chưa cưới của mình...

Bây giờ nhìn phản ứng của Châu Tiêu Bằng dường như không phải!

Mộ Dung Y Y ngưng lùi về phía sau, ngẩng mặt nhìn Châu Tiêu Bằng, một tay chỉ về phía Hàn Mộ, "Hôn lễ kéo dài thời gian như vậy, nguyên nhân anh không muốn kết hôn với em chính là cô ta!"

Hàn Mộ hơi sững sờ, anh Bằng...

"Đúng vậy." Châu Tiêu Bằng lạnh lùng nói, "Không phải là kéo dài, mà là buổi hôn lễ nhất định sẽ không tổ chức!"

"Anh..." Mộ Dung Y Y nước mắt chả là rơi xuống, "Thì ra, thì ra tất cả chuyện này đều là giả dối!"

"Tất cả chỉ là do mình cô đơn phương!" Châu Tiêu Bằng tàn nhẫn đánh vào đáy lòng Mộ Dung Y Y.

"Tôi hận cô!" Ánh mắt Mộ Dung Y Y mang theo đầy ý hận, quét về phía Hàn Mộ, duỗi tay muốn tát thêm một cái.

Trong lòng Hàn Mộ đau xót, anh Bằng là vì mình. Cô có tài đức gì chứ?

Thôi đi, một tát này cô nợ cô ấy, nên trả!

Hàn Mộ nhắm hai mắt lại.

Cô có thể nhìn ra người phụ nữ này rất yêu anh bằng. Nếu không phải vì cô, anh Bằng đã sớm kết hôn rồi!

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rõ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Xin Lỗi, Quên Em Đi

"Mộ Dung Y Y..."

Hàn Mộ khựng lại, không hề có cái tát nào giáng xuống mặt cô, bên tai chỉ có tiếng gào tức giận của Châu Tiêu Bằng.

Hàn Mộ mở hai mắt ra, nhìn bàn tay của Mộ Dung Y Y bị nắm ở giữa không trung.

"Cô dám động đến Tiểu Mộ thử xem!" Châu Tiêu Bằng nhẹ nhàng đẩy Mộ Dung ra, "Cút!"

Mộ Dung Y Y ngã trên mặt đất, trong lòng đau đớn từ trái tim lan ra đến toàn thân.

"Tại sao, rốt cuộc là tại sao?" Mộ Dung Y Y ngẩng khuôn mặt nhỏ quật cường lên. Cô không cam lòng, thật sự không cam lòng...

"Không vì cái gì cả." Châu Tiêu Bằng lạnh lùng nói.

"Ha ha, tôi biết." Mộ Dung Y Y giống như tượng gỗ mất đi hồn phách, "Tôi đã biết... Tất cả chỉ do mình tôi đơn phương, tất cả chỉ do mình tôi đơn phương!"

Châu Tiêu Bằng lạnh lùng nhìn bóng lưng Mộ Dung Y Y rời đi, "Hôn lễ, tôi sẽ hủy bỏ!"

"Hủy bỏ!" Mộ Dung dừng bước, đã không còn cảm giác đau lòng. Nhưng anh muốn hủy bỏ hôn lễ, cô sẽ không cho anh được toại nguyện!

"Anh Bằng..." Hàn Mộ ngờ ngác nhìn một màn như phim điện ảnh trước mặt, "Anh đừng nên..."

Đừng nên vì cô như vậy! Cô không đáng, không đáng...

"Tiểu Mộ, anh sẽ hủy bỏ hôn lễ này, anh muốn cưới em!" Châu Tiêu Bằng xoa nhẹ bên má đỏ lên vì bị đánh của Hàn Mộ, "Đau không?"

"Không..." Hàn Mộ lắc đầu.

Hàn Mộ cũng không biết mình muốn nói không đau hay là không muốn hủy bỏ hôn lễ. Bây giờ cô vẫn luống cuống như sáu năm trước.

"Tiểu Mộ!" Châu Tiêu Bằng vịn lấy bả vai Hàn Mộ, "Hôn lễ này là mẹ anh sắp xếp. Em phải tin anh, Tiểu Mộ, anh luôn chờ đợi em!"

"Anh Bằng!" Hàn Mộ cắt ngang lời Châu Tiêu Bằng, "Em... Anh..."

Đau đớn đánh từng trận vào lòng, cô nên nói như thế nào, cô không thể để cho anh Bằng vì cô mà đánh cuộc hạnh phúc anh Bằng. Bọn họ không có khả năng, cô không có khả năng cho anh Bằng hạnh phúc!

"Tiểu Mộ, đời này anh muốn nhất là ở bên cạnh em!" Châu Tiêu Bằng nhẹ nhàng kéo Hàn Mộ qua, đặt đầu của cô vào trong ngực của mình, cảm nhận nhịp tim của anh.

"Không!" Hàn Mộ đẩy Châu Tiêu Bằng ra.

Ấm áp kia cô không thể tiếp tục lưu luyến được nữa.

Kế hoạch cô nghĩ ra không thể bị ngắt ngang, cô và anh Bằng nhất định không có tình cảm vợ chồng!

"Xin lỗi, quên em đi!"

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Cười Nói Gặp Lại

"Thật xin lỗi, quên em đi!" Trên mặt Hàn Mộ chỉ còn nhàn nhạt cùng nỗi khổ sở.

Chỉ có quên cô, anh Bằng mới có thể vượt qua khoảng thời gian hạnh phúc này. Hạnh phúc đối với cô mà nói đã trở thành xa xỉ, là cô làm không được, cũng không cho nổi!

"Quên em?" Bước chân Châu Tiêu Bằng lao đảo một cái, "Tiểu Mộ, em . . ."

"Anh Bằng thật xin lỗi. Tiểu Mộ chỉ là hi vọng anh hạnh phúc." Đôi mắt Hàn Mộ rú xuống, che giấu vẻ đau xót trong mắt.

Nếu đây là lựa chọn tốt nhất, đó là đương nhiên muốn cười nói gặp lại, gặp lại tất cả người tốt đẹp, tất cả chuyện tốt đẹp!

"Không." Châu Tiêu Bằng tiến lên một bước, cầm thật chặt cánh tay Hàn Mộ, "Tiểu Mộ, tại sao em có thể có ý như vậy. Em vẫn biết, hạnh phúc của anh chỉ có em, chỉ có em mà thôi!"

"Không phải, hạnh phúc của anh cho tới bây giờ đều không ở trên người em." Hàn Mộ khề cau mày. Lực độ trên tay Châu Tiêu Bằng đang nắm cô làm cô đau.

Nếu như không tàn nhẫn, cuối cùng anh Bằng chỉ có thể càng bị thương!

"Tại sao?" Châu Tiêu Bằng buông lỏng tay của mình.

Anh chỉ cảm thấy trái tim của mình như thủy tinh đã tan nát, đau lòng đến mất đi cảm giác.

Cô rời đi sáu năm, anh cũng đã chờ đợi sáu năm. Sau năm qua, anh liều mạng tìm kiếm tin tức của cô, một chút ít cũng không chịu buông tha. Anh lo lắng, anh sợ, ánh mắt của cô bị mù, sẽ chăm sóc mình như thế nào; anh khổ sở, anh ảo não, tại sao mình không chăm sóc cô tốt; anh tức giận, anh bị thương, nếu như cô bị người xấu khi dễ thì đối với người tay trái gà không chặt như cô, vậy phải làm thế nào?

Hôm nay, cô trở lại, đã trở lại thật tốt, mắt cũng khá. Nhưng mà, tại sao anh lại có cảm giác có một cái gì đó đang lặng lẽ thay đổi, tựa hồ nhanh đến mức anh cũng không bắt được!

Hàn Mộ ngừng đầu, khoe miệng khẽ nhếch, “Không có vì cái gì! Chỉ là đã sáu năm rồi, có một số thứ đã thay đổi, trở nên thông suốt.”

Bây giờ, cô chỉ có thể lặng lẽ cầu nguyện, lặng lẽ chúc phúc, sau đó, cười nói hẹn gặp lại.

“Ha ha.” Châu Tiêu Bằng hơi ngửa đầu, nhìn không khí cười khỏ, “Là thay đổi, là thay đổi!”

Như vậy, Tiểu Mộ sẽ trở nên cách anh càng ngày càng xa, càng ngày càng xa.

“Anh Bằng, gặp lại sau!” Hàn Mộ nhìn ánh mắt của Châu Tiêu Bằng, khẽ mỉm cười, nói từng chữ từng câu, “Anh Bằng, cảm ơn anh đã yêu!”

Phản tình cảm này cô vĩnh viễn sẽ giấu tận đáy lòng, không hề đụng vào nữa.

Hàn Mộ xoay người, chỉ còn lại một bóng dáng xinh đẹp trong mắt Châu Tiêu Bằng.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rõ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Cô Gái, Đừng Uống

Từng ánh đèn êm dịu mập mờ chiếu xuống, âm nhạc mạnh mẽ vang lên, trong sàn nhảy, từng cơ thể của những người trẻ tuổi dán chặt nhau, ông ẹo, vuốt ve, tràn đầy mập mờ và xa mi.

Trên quầy bar, một tay Hàn Mộ chống đỡ cái trán, hai mắt khép hờ, có thể có hơi hơi say.

“Ai.” Một tiếng than nhẹ từ trong miệng truyền ra, Hàn Mộ vuốt vuốt mi gian của mình, hiện ra một mối. Mờ hai mắt ra, cô cảm ly cốc – tai đặc biệt pha chế uống xuống bụng giống như uống nước bình thường.

“Khụ, khụ.” Có lẽ uống quá gấp, Hàn Mộ bị sặc, ho đến đỏ mắt.

Cô rốt cuộc là làm sao vậy? Điều nói muốn cười nói gặp lại, nhưng mà tại sao tâm lại đau như vậy, ngay cả lúc hô hấp cũng đau!

“Anh Bằng, anh Bằng!” Hai mắt Hàn Mộ mơ màng, một tay mon trón khuôn mặt của mình.

Anh Bằng nhất định sẽ rất thất vọng đối với mình.

“Anh Bằng.” Nhưng mà cô không thể nào trở lại quá khứ rồi, không thể nào!

Thật không thể nào.

Lại rót một ly rượu, một lần nữa Hàn Mộ một hơi uống sạch.

Hôm nay uống rượu thật không tốt., rất khó, rất chất.

Cầm ly rượu, nhẹ nhàng quơ quơ.

Trong ly rượu chỉ còn lại một chút xíu chất lỏng, óng ánh trong suốt, ở dưới ánh đèn vàng rực rỡ chiếu lấp lánh.

Ly rượu khẽ nghiêng, từng chút từng chút chất lỏng nhiều xuống, rơi ở trên mặt bàn.

“Ha ha.” Hàn Mộ cười ha ha, có chút ngu đần.

Khó uống thì khó uống! Dù sao cũng là mụn rượu tiêu sầu, trông nom nó có uống được hay không.

“Ào.” Ly rượu lần nữa được rót đầy.

Hàn Mộ nhìn ly rượu đầy có hơi sững sờ.

Nếu như anh Bằng biết cô gầy vò mình như vậy, sẽ lo lắng, sẽ tức giận.

“Ha ha. . . .” Nụ cười khổ tràn ra khoe miệng, “Còn có anh Bằng sao? Hàn Mộ, mày tỉnh, tỉnh thôi. . . .”

Uống một hơi cạn sạch, trong lòng đau đến giống như bị lửa đốt.

Tiếp tục rót đầy, hai mắt Hàn Mộ híp lại, “Tại sao uống lâu như vậy, còn có thể đau như thế?”

Một tay che tim, một tay rót đầy ly rượu, “Uống đi, uống đi! Cả đời khó được như thế. . . .”

“Cô điên rồi sao?”

Mới vừa bung đến khoe miệng, ly rượu trên tay Hàn Mộ đột nhiên biến mất, Hàn Mộ nghe được bên tai mình có một trận rống giận. Cô nghi ngờ ngẩng đầu lên, hai mắt híp lại, “Là anh?”

“Cô gái, đừng uống. . . .”

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Gặp Gỡ

"Cô gái, đừng uống nữa!"

Từ khoảnh khắc Hàn Mộ đi vào Hồng Tường Vi đó, ánh mắt của anh dường như không rời khỏi cô

Lần trước sau khi bị cô trốn thoát ở phòng 308, anh vẫn còn buồn bực đến bây giờ.

Tối nay, anh gặp cô lần nữa. Chỉ là, càng nhìn mặt Ninh Doãn Tích càng đen lại, miệng khẽ nguyên rủa một câu, "Đáng chết..."

Cái cô gái đáng chết kia là đang uống rượu hay là đang say rượu? Đây không phải cố chết mà uống sao? Cứ hết ly này đến ly khác....

Hàn Mộ hừ lạnh một tiếng, rót thêm một ly nữa, đầy tràn, không đem Ninh Doãn Tích để vào mắt. Người đàn ông này, nhìn thật phiền...

Nuốt xuống, Hàn mộ ho nhẹ, lấy tay lau đi vết rượu ở khoe miệng.

Mặt Ninh Doãn Tích nổi đầy vạch đen, không đếm xỉa đến mình? Chết tiệt lại không đếm xỉa đến mình...

Lửa giận thoáng cái tăng lên cao, Ninh Doãn Tích trực tiếp đoạt lấy ly rượu trên bàn, đập một cái

"Rầm..." Một tiếng vang lớn làm một người đang vui vẻ bỗng trở nên kinh ngạc, đều quay đầu nhìn bọn họ.

Hàn Mộ thán nháy mi, "Đây là Ninh thiếu ăn no không có gì để làm sao, hay là đã uống rượu sau?"

Anh đang phát bệnh thần kinh gì đây?

Ninh Doãn Tích lạnh lùng nhìn lướt xung quanh, "Còn liếc mắt nhìn nữa tôi sẽ khoét mắt!"

Cô gái này này, mỗi lần gặp mặt đều có thể làm cho anh tức sùi bọt mép, con tức giận điên cuồng!

Lời Ninh thiếu vừa nói xong, tất cả mọi người lập tức xoay người lại trở về trạng thái của mình lần nữa. Ở thành phố A có ai mà không biết, không thể đắc tội với Ninh thiếu!

"Đi!" Ninh Doãn Tích nắm cổ tay Hàn Mộ kéo đi, "Đứng lên cho tôi!"

"Buông tay..." Đột nhiên bị đau đón khiến hai mắt đang mê ly của Hàn Mộ tỉnh táo được ba phần, "Buông tay, nắm làm tôi đau rồi!"

"Đi, đi ra!" Ninh Doãn Tích càng thêm tức giận. Tại sao ba lần anh gặp cô lại hết hai lần phải chật vật như vậy?

"Thả tôi ra, anh thả tôi ra!" Hàn Mộ mới uống rượu, một tay bị lôi kéo, một tay đánh xuống người Ninh Doãn Tích.

Tại sao phải đối với cô như vậy, không gặp thấy cô đã đủ chật vật rồi sao?

"Đau, thả tôi ra..." Hai mắt Hàn Mộ tràn ngập vẻ đau xót, nước mắt tuôn trào.

"Cô..." Trong lòng Ninh Doãn Tích dừng lại, nhìn Hàn Mộ nước mắt như mưa mà trong lòng giống như đang bị sâu cắn.

"Ô ô, ô ô ô ô..." Hàn mộ khóc lớn lên, khóc như một đứa con nít, "tôi ghét anh, Châu Tiêu Bằng, em rất ghét anh..."

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

h sáng ngọn đèn u ám chiếu trên mặt Ninh Doãn Tích, có chút quyến rũ mờ ám, có chút quỷ dị.

"Châu Tiêu Bằng?" Ninh Doãn Tích nhíu mày, cười đến lạnh lùng.

"Anh Bằng." Hàn Mộ ngưng đánh trên tay Ninh Doãn Tích, ôm lại eo của anh, "Anh Bằng, thực xin lỗi, thật sự thực xin lỗi..."

Mặt Ninh Doãn Tích đã sớm đen lại như Diêm Vương, nhiệt độ xung quanh cũng lập tức giảm xuống cực kỳ thấp.

Cô gái chết tiệt, tám phần là xem mình là tình nhân của cô ta!

Đáng chết...

"Anh Bằng! Đó không phải là Tiểu Mộ mong muốn!" Hàn Mộ xiết chặt hai tay đang ôm lấy Ninh Doãn Tích.

Anh Bằng vẫn âm áp như vậy, làm cho cô lưu luyến như vậy.

Cô giống như đang nằm mơ. Trong mộng, cô cùng anh Bằng giống như trước đây, thật vui vẻ!

"Cô gái!" Ninh Doãn Tích kéo hai tay của Hàn Mộ ra, dùng sức nắm lấy bờ vai của cô, lắc, "Cô gái, cô nhìn rõ xem tôi là ai?"

Hàn Mộ vuốt hai mắt, nhìn về phía khuôn mặt mờ ám của Ninh Doãn Tích.

Dưới ánh đèn, khuôn mặt tuấn tú của Ninh Doãn Tích quyến rũ và quỷ dị, tuấn tú lại mê người.

"Là anh?" Con say của Hàn Mộ đã tỉnh hết chín phần, cô đẩy Ninh Doãn Tích ra, đập một cái, "Sao lại là anh?"

"Nếu không, cô tưởng là ai?" Đôi mắt nguy hiểm của Ninh Doãn Tích nhú lại, "Là Châu Tiêu Bằng, trong miệng cô gọi cái gì là anh Bằng?"

"Anh Bằng!" Trong lòng Hàn Mộ cả kinh, ngón tay xoa nhẹ giữa lòng mày, xem ra, cô không phải người say, mà lòng đã say rồi, đã quá say! Sao cô có thể mang người đàn ông này trở thành anh Bằng được?

"Anh Bằng? Ngược lại cô lại làm cho rất thân thiết, rất thuận miệng!" Ninh Doãn Tích cất giọng kỳ quái.

"Thần kinh!" Hàn Mộ liếc nhìn Ninh Doãn Tích. Sao cô cảm thấy giọng điệu của Ninh Doãn Tích rất kỳ quái, kỳ quái khiến cho cô nghe thấy lại cảm thấy ...

Một cổ hương vị ghen tức!

Trong lòng Hàn Mộ hơi sững sờ, sao có thể? Sao cô có thể nghe thấy mùi chua chứ?

Thu lại suy nghĩ không nên có, Hàn mộ đi qua Ninh Doãn Tích, cũng không thèm liếc anh một cái

"Đứng lại!" Ninh Doãn Tích kéo Hàn Mộ lại. Cô gái này, thật sự để cho anh... Để cho anh muốn nổi điên lên!

Khi cô không đếm xỉa thì bản thân lại tức giận đến sôi gan; khi cô ở trong lòng mình lại gọi tên một người đàn ông khác thì trong bụng chứa đầy nước chua!

Anh chỉ là nổi lên sự hứng thú với cô. Nhưng, tại sao phải có phản ứng như vậy?

"Ruột cuộc cô và hắn ta là có quan hệ như thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Anh Không Cảm Thấy Rất Buồn Cười Sao

Rượu từ từ rút đi, sự mơ màng trong cặp mắt Hàn Mộ cũng biến mất không thấy tăm hơi.

Bây giờ cô rất tỉnh táo!

“Ha ha.” Mắt Hàn Mộ nhìn xuống cười một tiếng, chỉ là trong tiếng cười không hề có một chút ảm áp nào.

Hai tay Ninh Doãn Tích khoanh trước ngực, cau mày nhìn nụ cười trên khóe miệng của Hàn Mộ.

Nụ cười này làm cho anh vô cùng chói mắt, tim của anh cũng khẽ run lên, đặc biệt khó chịu.

“Đừng cười như vậy!” Ninh Doãn Tích nhẹ nhàng hất mặt. Anh không muốn nhìn thấy nụ cười này.

“Ha ha.” Hàn Mộ ngửa đầu, cười đến mức nước mắt cũng rơi ra ngoài.

Đừng cười như vậy? Vậy thì muốn cô cười như thế nào?

Anh, dựa vào cái gì mà cô cười như thế nào? Anh là ai, dựa vào cái gì.

“Anh không cảm thấy rất buồn cười sao?” Hàn Mộ nhếch môi, nhìn Ninh Doãn Tích.

Buồn cười? >>>>D.D.LQD<<<<

Ninh Doãn Tích không hiểu, có ý tứ gì?

“Anh cho rằng anh là ai? Dựa vào cái gì mà tôi?” Hàn Mộ hừ lạnh, “Ninh thiếu gia, anh nói rốt cuộc có buồn cười không?”

“Cô!” Ninh Doãn Tích đen mặt. Đây không phải là giấu cợt anh một cách trắng trợn sao?

“Cô gái, cô khiêu khích tôi!” Ninh Doãn Tích từng bước tới gần Hàn Mộ, ép cô vào góc tường.

“Hừ!” Hàn Mộ thờ ơ quay đầu, không nhìn Ninh Doãn Tích.

Ánh mắt của người đàn ông này có chút đáng sợ, rất lạnh rất tà lại rất mỉ. Cô quả thật không dám nhìn thẳng vào hai mắt anh ta.

Cô phát hiện, chỉ cần cô vừa nhìn vào mắt anh, cô sẽ bị hút vào vòng xoáy trong đôi mắt ấy, không có cách nào khống chế, tự mình thoát khỏi.

“Nhìn tôi.” Ninh Doãn Tích dùng tốc độ cực nhanh kiểm chế hai tay Hàn Mộ lại, sau đó dùng một tay nhẹ nhàng bóp cằm Hàn Mộ, ép cô nhìn mình, “Bản thiếu gia khó lọt vào mắt cô như thế sao?”

Trong lòng Hàn Mộ dừng lại, quét mắt nhìn Ninh Doãn Tích, lạnh lùng nói, “Anh buông tôi ra!”

Hai mắt Ninh Doãn Tích không nhúc nhích nhìn chăm chú đôi môi đang khẽ mở của Hàn Mộ, nuốt từng ngụm nước bọt, yết hầu di chuyển lên xuống, trong lòng giống như có một ngọn lửa đang lan tỏa.

Cúi đầu, Ninh Doãn Tích cuối cùng kìm lòng không được mà hôn môi Hàn Mộ, càng hôn càng sâu.

“Ừm.” Hàn Mộ mở to hai mắt, có chút giật mình.

Cô dùng sức gẩy dựa, muốn thoát khỏi trói buộc trên người.

Người đàn ông này rốt cuộc là đang làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rõ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 54: Cũng Bình Thường

Nơi khúc quanh chỉ có ánh đèn vàng nhạt từ phía trên chiếu xuống lên người Hàn Mộ và Ninh Doãn Tích, có chút mập mờ, có chút xa mi.

Ninh Doãn Tích hôn từ thô lỗ trở nên dịu dàng, anh đem hai tay Hàn Mộ chống lên đỉnh đầu.

Đầu lưỡi chạy trên đôi môi đỏ của Hàn Mộ, môi mỏng mang theo nhàn nhạt cùng lạnh lẽo đánh thẳng vào đáy lòng cô.

Hàn Mộ khiếp sợ, cảm xúc, tiếp theo chính là đồ mặt lúng ta lúng túng không biết phải làm sao.

Đây là lần thứ hai cô cùng đàn ông vô cùng thân mật. Mà hai lần thân mật đều xảy ra trên cùng một người đàn ông. Loại cảm giác này tê tê, khiến cho lòng của cô nhảy loạn không ngừng, dường như không thể kháng cự.

“Ừ.” Một tiếng than nhẹ từ trong miệng Hàn Mộ tràn ra.

Mồm miệng tương trợ, gắn bó lẫn nhau!

Hàn Mộ nhắm hai mắt lại, cả người gần như xụi lơ trong lồng ngực Ninh Doãn Tích.

Khóe miệng Ninh Doãn Tích hơi cong lên một cái, giữ chặt eo nhỏ của Hàn Mộ, vừa hôn sâu hơn.

Môi của cô rất ngọt.

Đột nhiên Ninh Doãn Tích có cảm giác huyết khí toàn thân mình nhảy lên trên đỉnh đầu, nhiệt huyết nhất thời sôi trào lên! Anh không muốn buông cô gái trong ngực mình ra. Cô làm cho anh muốn dừng mà không được, vào giờ khắc này anh chỉ hy vọng thời gian có thể ngừng lại, không di chuyển nữa.

Hai lưỡi ở trong miệng lẫn nhau cùng múa, một ít nước bọt từ khóe miệng chậm rãi chảy xuống.

Hai mắt Hàn Mộ nhắm lung, vừa mang theo mơ màng nhẹ nhàng.

Cô làm sao vậy? Cô không khống chế được mình chút nào.

Cô rất muốn đẩy trời buộc ở trên người mình ra, chỉ là hai tay của cô mềm đến mức một chút sức lực cũng không có!

“Tích.” Cách đó không xa, một tiếng bén nhọn của tiếng loa truyền đến, một tia sáng chói mắt đột nhiên bắn qua.

Hàn Mộ chợt tỉnh, đẩy Ninh Doãn Tích một cái.

Đồ ngựa đực này, lại ăn đậu hũ của cô!

Hai tay của Hàn Mộ bị không chế ở trên đỉnh đầu khẽ gãy dựa, hung hăng cắn vào môi mỏng của Ninh Doãn Tích.

Ninh Doãn Tích bị Hàn Mộ cắn đau, nói: “Cô gái, cô cắn tôi?”

Gương mặt Hàn Mộ khẽ nóng lên, xú nam nhân không biết xấu hổ.

“Mùi vị cũng bình thường.” Hàn Mộ thu tâm tình của mình lại, lạnh lùng quét nhìn Ninh Doãn Tích.

Trong lòng Hàn Mộ có chút không có cảm giác, tại sao cô có thể lạc trong cái hôn của người đàn ông này.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rõ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55

"Ninh thiếu, ngài chỉ có bản lĩnh này?" Hàn mộ khoanh hai tay, vẻ mặt khinh thường, nhạt nhẽo liếc nhìn Ninh Doãn Tích.

Lời nói của Hàn Mộ chậm rãi, có điều mờ ám truyền vào trong tai Ninh Doãn Tích. Anh vừa nghe, sắc mặt như bầu trời tháng sáu tháng bảy, thay đổi bất thường, thoáng cái đã thành Bao Thanh Thiên.

Cô gái này sao khi cùng anh hôn nhau triền miên, lại hoài nghi trình độ kỹ thuật của anh sao?

Đây không phải là giống như hoài nghi tiêu thân thể đúng tiêu chuẩn đàn ông của anh sao, hung hăng mà đã thương trái tim của anh.

"Sao? Vì thế mà hóa thành giận?" Hàn Mộ thấy sắc mặt Ninh Doãn Tích thay đổi, khóe môi mỉm cười nói.

Giây phút này nụ cười của Hàn Mộ mà Ninh Doãn Tích nhìn thấy chính là nụ cười mỉa mai. Anh, da mặt Ninh Doãn Tích còn chưa đủ dày sao? Muốn đối phó những chuyện như vậy vẫn là thừa sức.

Một tay Ninh Doãn Tích để ở trong túi tiền, lười nhác dựa vào vách tường, khóe miệng cũng cong lên một nụ cười lớn, "Kỹ thuật của tôi, không phải em đã thử qua. Nếu không hài lòng..."

Ninh Doãn Tích dừng lại một chút, dừng lại khoảng ba mươi giây, hơi cúi người, tới gần bên tai Hàn Mộ, hơi thở lạnh buốt luồng sát qua cổ cô, giống như những cặp tình nhân bình thường trầm thấp ní non, "Tôi biết rồi, cô đang muốn thử lại một lần nữa!"

"Anh..." Khuôn mặt Hàn Mộ nóng lên. Người đàn ông này giao hoạt như thế... Giống như là một con hồ ly!

"Như thế nào?" Một tay Ninh Doãn Tích mon trón theo sợi tóc mai bên má Hàn mộ, "Thử lại một chút đi!"

Khóe miệng Hàn Mộ rụt lại, cái tên đàn ông thối kia ...

Khóe mắt vừa mới nhìn xuống mỉm cười, bây giờ lại rất vui vẻ.

Cười quyến rũ, Hàn Mộ chủ động tới gần Ninh Doãn Tích, hai tay động ở trên cổ của anh, ghé vào lỗ tai của anh nhẹ nhàng thổi, tràn đầy mê ly.

Ninh Doãn Tích ngây ngốc sững sốt, tiếp theo là sự mừng rỡ chứa từng tồn tại trong lòng mình. Cô gái này lại chủ động như thế?

Hàn Mộ cười đắc ý, thấy cô liên tục đâm thọt vào trái tim của anh!

Một tay mon trón ở lồng ngực Ninh Doãn Tích. Đầu Hàn Mộ khẽ dựa vào bên bờ vai anh, cười nhẹ, "Ninh thiếu, anh biết cái gì là Bình Bất Yếm Trá không?" (*Bình Bất Yếm Trá: việc quân cơ không ngại đối lừa...)

Nhắc chân, hung hăng đá vào phía dưới của anh...

Nàng muốn đã thương làm anh đoạn tử tuyệt tôn!

"A..." Ninh Doãn Tích la một tiếng liền đẩy Hàn Mộ, che phía dưới của mình, ánh mắt trở nên hung dữ, "***! Cái cô gái đáng chết này!"

"Hừ..." Hai tay khoanh lại cười nhạt, hoa lệ xoay người, "Ninh thiếu, chào tạm biệt gặp lại sau!"

Lúc này không đi thì đợi đến bao giờ?

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Bị Sắp Xếp Vào Bẫy

Công ty Thiết Kế Quốc Tế Ninh Thị.

Phòng làm việc Tổng giám đốc.

"***!"

Trong văn phòng đang nổi lên một trận bão táp. Nhiệt độ chợt hạ xuống, nhất thời khó chịu.

"Ngáp..." Mậu Tư Vân hắc xì rất lớn, nhẹ nhàng xoa xoa hai cánh tay khó chịu của mình

Nhiệt độ này chỉ có hai độ sao?

Ninh Doãn Tích tái mặt, một tay che phía dưới của mình, cô gái đáng chết kia, một cước lại độc ác như vậy!

"Tích, cậu cũng còn may sao?" Mậu Tư Vân miễn cưỡng hỏi.

"Được? Cậu có muốn tự mình thưởng thức xem như thế nào không?" Giọng điệu Ninh Doãn Tích lạnh nhạt

"Á!" Mậu Tư Vân nuốt nước miếng một cái, lắc đầu.

Cái tên quỷ ma thô bạo kia! Khó kiếm được một người có thể không chế được anh ấy.

"Thời gian ba ngày, điều tra cho tôi Châu Tiêu Bằng cùng cô gái này có quan hệ gì!" Ninh Doãn Tích chỉ cần nghĩ đến tên người đàn ông trong lòng Hàn Mộ thì giống như bị ăn thuốc nộ, nộ khí ngập trời.

"Không phải chứ?" Mậu Tư Vân bắt lực mạng theo vô tội. Lại để cho anh phải đi tra loại chuyện này, đầu gì anh cũng là thư ký cao cấp của tổng giám đốc Ninh thị này mà.

"Hả?" Đôi mắt Ninh Doãn Tích âm u liếc nhìn Mậu Tư Vân.

"Được rồi!" Mậu Tư Vân vô tội gật đầu. Ánh mắt khủng bố như vậy sao?

Ninh Doãn Tích nhẹ gật đầu. Cô gái này, dùng thế lực của anh 6 năm qua lại không tìm được một chút tin tức về cô, dường như có người cố ý đem những tin tức này che dấu. Rốt cuộc là ai làm như vậy? Còn cô gái này cuối cùng là ai?

Nếu như anh không có nhớ lầm, Châu Tiêu Bằng đã có vị hôn thê! Cô gái kia lại sao uống rượu sau đến mơ màng gọi tên anh ta một cách đau khổ như vậy? Cô thích Châu Tiêu Bằng?

Rất nhiều điều khả nghi ở đây !

Sắc mặt Ninh Doãn Tích vẫn chưa khôi phục. Cô gái này vừa xuất hiện lại khiến anh đau đầu. Từ sáu năm trước chia khóa vàng biến mất, đến sáu năm sau cô trả chia khóa vàng lại. Cái chia khóa vàng này bị đồn đãi xôn xao, ai mà không biết đến nó!

Nhưng, cô gái này lại khinh địch như vậy trả lại cho anh!

"Không đúng, không đúng!" Ninh Doãn Tích nhìn chăm chăm vào chiếc chìa khóa vàng đang nằm lặng lẽ trên bàn

"Tích, này..."

"Đáng chết..."Ninh Doãn Tích đập bàn một cái, đứng lên, hai tay chống xuống bàn, "Cô gái, lại dám xếp đặt tôi sao!"

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Đồ Giả

"Bốp..."

Tiếng thủy tinh bị đập xuống phát ra tiếng động chói tai.

Chiếc chìa khóa vàng rực phản chiếu lấp lánh dưới ánh nắng, đâm vào hai mắt Ninh Doãn Tích đến phát đau.

Khó trách cô ấy lại khinh địch như vậy, sáng khoái mà đem chìa khóa vàng này trả lại cho anh như vậy? Khó trách cô lại hện gặp anh? Thì ra, cô ấy đã chuẩn bị xong từ sớm rồi, còn đối phó hắn...

Căn bản cái chìa khóa vàng này chính là đồ giả!

"Đây là đồ giả!" Ninh Doãn Tích tức giận hít một hơi thật sâu, giọng điệu lạnh lùng.

Anh đường đường là tổng giám đốc Ninh thị quốc tế lại bị cô gái này đùa giỡn xoay vòng vòng!

"Đồ giả? !" Trong lòng Mậu Tư Vân cả kinh.

Sao lại là đồ giả? Nếu như là đồ giả, làm sao Tích lại không nhìn ra. Trừ phi... Trừ phi chìa khóa vàng này được làm có thể mê hoặc với người quen thuộc nó nhất, lấy giả loạn thật!

"Ha ha ha a..."Ninh Doãn Tích cười lạnh lên tiếng, "Lại có thể thật sự như vậy, đến lúc thật sự tôi vẫn còn ko phát hiện ra đó là tin vịt!"

Nói, cô gái này thật sự thật không đơn giản!

"Vậy chìa khóa thật sự còn trên tay cô gái kia?" Mày Mậu Tư Vân nhủ lại một cái thật sâu.

"Đúng vậy." Ninh Doãn Tích nhắm hai mắt lại.

Chỉ là, hắn không nghĩ ra nếu chìa khóa vàng ở trong tay cô gái này, nàng tại sao phải để cho anh biết. Sau đó lại lấy đồ giả để gạt mình?

Lời đồn đãi sau lưng chìa khóa vàng này nhiều lắm, dự đoán người biết nó thật sự cũng nhiều.

Chẳng lẽ, mục đích của cô gái này không phải như vậy?

Chìa khóa vàng, chìa khóa vàng...

Rốt cuộc là tại sao?

"Tích, Một tuần nữa là đến sinh nhật lão gia rồi. Đến lúc đó..."

Ninh Doãn Tích duỗi một tay ra, ngăn lại lời nói của Mậu Tư Vân. Tay kia nhẹ nhàng xoa lông mày của mình, hai mắt nhắm nghiền.

Thật ra, bí mật về chìa khóa vàng, anh cũng không biết rõ ràng. Chìa khóa vàng là chìa khóa mở ra kho báu của nhà họ Ninh, đề tài này cho tới bây giờ cũng không nghe ông của anh nói tới!

Thực giác của anh nói cho anh biết, sau lưng cái chìa khóa vàng sau lưng này có thể có âm mưu gì đó không để cho người khác biết. Có lẽ điều này cũng chính là điều cô gái này muốn biết!

"Đây có thể lừa ông cụ không!" Ninh Doãn Tích thì thảo tự nói, chuyển nhẹ chìa khóa vàng trong tay của anh

Chuyện này, hắn nhất định phải tra rõ ràng...

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Nó Cũng Cảm Thấy Hứng Thú

Trong văn phòng đột nhiên chìm xuống yên tĩnh, tĩnh đến mức khiến người ta cảm giác có chút âm u.

"Cộp cộp..." ngón tay Ninh Doãn Tích nhẹ gõ trên bàn.

"Tôi muốn đi vào..."

Ngoài cửa truyền đến tiếng xôn xao ầm ĩ. Ngay sau đó, cửa phòng làm việc bị mở toang.

Ninh Doãn Tích cùng Mậu Tư Vân đồng thời nhíu lông mày lại, nhìn về phía cửa ra vào.

"Hò ly thói tha, ông biết không? Muốn gặp ông một lần, thật sự rất không dễ dàng!"

Mậu Tư Vân giật mình nhìn Hàn Khuynh Thục. Một cô bé nhỏ rất xinh đẹp. Chỉ là, anh ta cảm thấy đứa bé này nhìn có chút quen mắt? Nhưng, anh ta cũng không nhớ ra được rốt cuộc là đã nhìn thấy ở đâu?

"Sao con lại tới đây?" Lông mày Ninh Doãn Tích buông lỏng, nhìn Hàn Khuynh Thục đang khoanh hai tay.

Đứa nhỏ này, làm sao tìm được đến đây, ngược lại rất có bản lĩnh!

Hàn Khuynh Thục nhún vai, "Muốn tới thì tới thôi!"

"À?" Ninh Doãn Tích nhíu mày.

Xem ra, đứa nhỏ này có chuyện tìm anh!

Hàn Khuynh Thục thoải mái ngồi trên ghế sofa, miệng nhỏ vênh lên.

"Tích, tôi đi ra ngoài trước. Chuyện kia tôi sẽ mau chóng điều tra rõ ràng!" Mậu Tư Vân nhìn Hàn Khuynh Thục thật lâu.

Đúng là Tích đối xử rất khác với cô bé này!

Nhìn cửa đóng lại, Hàn Khuynh Thục mỉm cười nhìn về phía bàn Ninh Doãn Tích, ngón tay Chỉ, "Cái chìa khóa này chiều rất lấp lánh!"

Lông mày Ninh Doãn Tích nhíu lại, như có điều suy nghĩ.

"Nó thật sự là chìa khóa mở kho báu sao?" Hàn Khuynh Thục đi thẳng vào vấn đề

Ninh Doãn Tích khẽ mỉm cười. Cái đứa nhỏ này cũng cảm thấy hứng thú.

Ninh Doãn Tích vuốt chìa khóa vàng trong tay, lắc đầu với Hàn Khuynh Thục.

"Có ý tứ gì?" Hàn Khuynh Thục buộc miệng.

Cái hồ ly thối tha này, thực sẽ đánh ngựa! Nó làm sao biết anh lắc đầu là có ý gì?

"Tôi cũng không biết." Ninh Doãn Tích cũng không biết mình tại sao bản thân mình lại giải thích với đứa bé này như vậy.

"Không biết?" Hàn Khuynh Thục nhíu mày.

"Thật ra, chủ nhân cái chìa khóa này là ông nội của tôi..."

"Cha của hồ ly?" Hàn Khuynh Thục đè nén mỗi nghi ngờ trong lòng, thì thầm.

Tại sao về cái chìa khóa vàng này, càng ngày nó càng bị mờ hoặc chứ?

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 59: Tôi Muốn Gặp Lão Hồ Ly.

"Lão hồ ly?" Lông mày của Ninh Doãn Tích hơi nhướng lên, nhìn Hàn Khuynh Thục.

"Đương nhiên a!" Hàn Khuynh Thục nhìn lướt qua Ninh Doãn Tích, "Ông nội của hồ ly thối tha không phải là lão hồ ly thì là cái gì?"

Khóe miệng Ninh Doãn Tích khẽ cong lên. Anh có thể nói, cái hình dung này rất rất chuẩn xác không?

Ông cụ nhà anh có thể nói là khôn khéo đến mức khiến cho anh xấu hổ vô cùng! Quả thật chính là một lão hồ ly giáo hoạt.

"Lão hồ ly nhà ông đâu?" Hàn Khuynh Thục hỏi.

Nếu cái thanh chìa khóa vàng này là vật sở hữu của lão hồ ly, nó nhất định sẽ biết tất cả về cái thanh chìa khóa vàng này!

"Xuất ngoại, vài ngày nữa sẽ trở về." Ninh Doãn Tích nhìn cái chìa khóa vàng trên bàn, "Con hỏi tôi cái này làm gì?"

"Tại sao tôi phải nói cho ông?" Hàn Khuynh Thục nhìn lướt qua Ninh Doãn Tích.

"Vậy con muốn như thế nào?" Lông mày Ninh Doãn Tích khẽ nhíu, "Cô bé, con cũng cảm thấy cái chìa khóa vàng này thật sự là cái chìa khóa mở ra bảo tàng sao?"

Miệng Hàn Khuynh Thục nhếch lên, nhỏ giọng nói, "Tôi cũng hi vọng nó là cái chìa khóa mở ra bảo tàng. Nhưng mà, mẹ bảo bố cũng đuổi theo nó không tha, cái thanh chìa khóa vàng này nhất định không đơn giản!"

"Con đang nói thầm cái gì?" Ninh Doãn Tích khẽ cúi đầu nhìn mặt của Hàn Khuynh Thục.

Trước giờ vẫn cảm thấy cô bé này rất giống một người trong trí nhớ của anh. Nhưng đến bây giờ anh vẫn chưa nghĩ ra rốt cuộc là giống ai!

"Hừ. Ông quản tôi!" Hàn Khuynh Thục ngước lên cái đầu nhỏ, "Ông phải dẫn tôi đi gặp lão hồ ly của ông. Tôi muốn gặp ông ta!"

"Tại sao tôi phải đồng ý với con?" Ninh Doãn Tích buồn cười lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

"Không có vì cái gì." Hàn Khuynh Thục nhún vai, "Xem tâm tình của ông rồi! Chỉ là."

"Ha ha ha a." Hàn Khuynh Thục cười đến rung hết cả người, "Chỉ là."

“Chỉ là cái gì?” Long mảy Ninh Doãn Tích hơi nhướng lên. Tiểu nha đầu này muốn treo hứng thú của anh lên sao?

“Chẳng lẽ, ông đối với cái chìa khóa vàng này một chút cũng không tò mò sao?”

Tò mò?

Những lời đồn đãi bên ngoài mà anh nghe thấy đều không đáng là gì! Cái chìa khóa vàng này là của Ninh gia anh, nếu ông cụ nhà anh không nói với anh, anh cần gì phải hỏi nhiều. Nên cho anh biết, ông cụ nhất định sẽ nói với anh!

Nói thật, anh cũng đã từng đối với thanh chìa khóa vàng này cảm thấy hứng thú. Nhưng mà, chẳng qua là đã từng a.

Nhưng mà bây giờ bị những lời nói của cô bé này vừa nói, sự tò mò lại hiện ra rồi!

“Được. . . . Con thắng!”

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rõ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Hứa Tâm Lam Oán Hận.

“Tiểu Mộ, Tiểu Bằng đã nhớ con sáu năm rồi. . . .”

Hàn Mộ hơi sững sờ, suy nghĩ rõ ràng, “Hứa phu nhân!”

Một tiếng ‘Hứa phu nhân’ làm cho khoảng cách của hai người tách rời ra.

Hứa Tâm Lam nhú mảy, khẽ mỉm cười, “Tiểu Mộ, tại sao lại khách khí như vậy? Ta vẫn còn nhớ khi con còn bé vẫn luôn gọi ta là dì!”

Hàn Mộ gật đầu một cái, không nói chuyện.

Hứa Tâm Lam nhìn gương mặt của Hàn Mộ, hai mắt khẽ híp một cái.

Thật sự là càng ngày càng giống rồi! Ngũ quan này cơ hồ chính là từ một khuôn khắc ra.

Một đốm lửa ở trong lòng bùng lên, 24 năm trước chính là cái gương mặt tinh xảo này đã đoạt đi hạnh phúc của đời bà.

Người phải gả cho Hàn Đào vốn dĩ chính là bà a! Bà yêu ông ta như vậy, yêu đến cả tâm đều đau, yêu đến bản thân bất lực.

Nhưng mà, cuối cùng tại sao ông ta muốn kết hôn với người phụ nữ khác? Tại sao muốn kết hôn với Bạch Lạc Phi? Lúc người phụ nữ tự xưng là chị em tốt với mình lại kéo người đàn ông mình thích cười đến hạnh phúc như vậy, bà cơ hồ gần như sụp đổ!

Hàn Mộ khẽ nhắm mắt, ánh mắt của Hứa Tâm Lam nhìn mình mang theo oán giận!

Tại sao?

Dường như phát hiện sự luống cuống của mình, Hứa Tâm Lam thu ánh mắt lạnh lùng của mình lại, vẻ mặt vui vẻ, “Tiểu Mộ, Tiểu Bằng biết con trở về chưa?”

“Dạ.” Hàn Mộ gật đầu một cái, lại uống một hớp cà phê.

Quả nhiên là bởi vì cô!

Trong lòng Hứa Tâm Lam sáng tỏ. Thái độ của Châu Tiểu Bằng kiên quyết muốn từ hôn làm cho bà đau đầu. Làm sao bà có thể cho gương mặt mà bà chán ghét đi vào cửa chính Châu gia?

“Tiểu Bằng muốn kết hôn, vị hôn thê của nó con đã thấy chưa?” Tựa như nghi vấn, thật ra thì trong lòng Hứa Tâm Lam đã là khẳng định.

Lông mi Hàn Mộ nhẹ nhàng động một cái, “Dạ.”

Thì ra là tới vì chuyện này! Không phải cô đã không muốn mình và anh Bằng có bất cứ quan hệ gì rồi sao?

“Tiểu Mộ, ta biết con là một đứa bé ngoan. Hiện giờ Tiểu Bằng lại vì con mà muốn từ hôn với nhà Mộ Dung, Y Y cũng vì vậy mà nằm ở trong bệnh viện.” Hứa Tâm Lam dừng lại một chút, “Tiểu Mộ, con có thể tìm thời gian cùng Tiểu Bằng nói chuyện một chút được không?”

Nỗi khổ trong lòng Hàn Mộ giống như nước sông đục ngầu, một lần tiếp theo một lần.

Bây giờ cô là người thứ ba giống như người khác? Trước đây, cô và anh Bằng cũng có hôn ước. . . .

“Mẹ.”

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Ba Đứa Nhỏ Là Ai

"Mẹ. . ."

Hứa Tâm Lam nhìn theo nơi phát ra tiếng nói, một đứa bé gái đứng ở cách bà khoảng năm thước, hai tay khoanh lại, nhìn hai người.

Hứa Tâm Lam hơi sững sờ, vì hai mắt của đứa bé có chút sắc bén.

"Mẹ." Hàn Khuynh Thục chạy vội tới bên cạnh Hàn Mộ, cho cô một cái ôm mạnh mẽ.

"Mẹ?" Hứa Tâm Lam nhẹ giọng nói nhỏ.

Chẳng lẽ, Hàn Mộ nó đã lập gia đình, cũng có con gái?

"Thục Thục!" Hàn Mộ vỗ nhẹ phía sau lưng Hàn Khuynh Thục, ra dấu bên cạnh cô có người.

Hàn Khuynh Thục ngẩng đầu lên, nhật nhều liếc qua Hứa Tâm Lam, nhẹ gật đầu xem như đã chào hỏi xong.

Người đàn bà này, nó không thích. . . Hơn nữa, còn chán ghét bà ta!

Những lời người đàn bà này mới vừa nói với mẹ bảo bối của mình, nó cũng nghe thấy.

Lông mày Hàn Khuynh Thục chau lên, người đàn bà này có phải là thiếu não không? Con trai của mình làm không được lại đến làm phiền mẹ bảo bối của nó. Sao bà ta không tự mình đi gặp con trai của mình để nói chuyện đi?

Nói như thế nào đều con trai của bà ta thích mẹ nó, được không! Thế nhưng lại xem mẹ nó là người đi cướp đoạt, bình thường mẹ nó thấy đàn ông đều là chướng mắt!

"Tiểu Mộ, đây là con gái con?" Hứa Tâm Lam hỏi.

Nếu như Hàn Mộ thật sự lập gia đình, sanh con rồi, như vậy nó và Tiểu Bằng hoàn toàn không có khả năng ở cùng một chỗ! Như vậy, nếu Tiểu Bằng biết rồi, cũng sẽ hết hy vọng một cách triệt để rồi.

"Dạ!" Hàn Mộ cười nhìn Hàn Khuynh Thục, một tay vuốt ve qua đầu nhỏ của nó.

Cái tiểu nha đầu này là con gái của cô, bảo bối của cô!

"Con lập gia đình?" Hứa Tâm Lam nhíu mày, "Ba của đứa nhỏ tôi có biết không?"

Hàn Mộ vừa nghe, sắc mặt hơi đổi. Lập gia đình? Ba của con cô?

Hàn Khuynh Thục tỉnh mắt, thoáng cái thì phát giác được Hàn Mộ run động tay đầu ngón tay trong nháy mắt.

Nó biết, mẹ nó chưa bao giờ nói chuyện về cha cho nó nghe. Có một lần, nó bị bạn học ở nhà trẻ ức hiếp, mắng nó không có cha, là con hoang. Nó sẽ khóc với mẹ rằng nó muốn cha. Lúc đó, sắc mặt mẹ liền trắng bệch!

Cho nên, bắt đầu từ lúc đó nó không nói chuyện về cha nó. Bởi vì sẽ làm mẹ nó đau lòng, nó cũng rất ghét bỏ!

Còn có, thương tổn mà mẹ nó đã trải qua, xem nó sẽ làm nỏ sào huyết của ông ta hay không

"Con không có ba. . .".

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Lựa Chọn Đôi Mắt

"Con không có ba. . ."

Hàn Mộ hơi sững sờ, vẻ mặt khó coi nhìn Hàn Khuynh Thuộc.

Cái đứa nhỏ này, thật là làm khó cô! Nếu là những đứa nhỏ khác cùng tuổi nhất định sẽ sẽ nắm lấy cơ hội đó không tha. Mà bảo bối của cô, thật sự thật sự rất yêu cô, rất giữ gìn nàng!

"Con chỉ muốn mẹ con là được. Có thêm những người khác cũng là thừa!" Khóe miệng Hàn Mộ mỉm cười, có chút khinh miệt mà nhìn Hứa Tâm Lam.

"Này. . ." Sắc mặt Hứa Tâm Lam hơi đổi. Bà không ngờ từ trong miệng đứa nhỏ này lại nói ra những lời như vậy, sắc bén, lạnh lùng.

"Mẹ, con đói rồi!" Hàn Khuynh Thuộc mân mê cái miệng nhỏ nhắn, nhìn lướt qua Hứa Tâm Lam, cái người đàn bà này sao còn chưa đi?

"Ừ." Hàn Mộ vỗ bàn tay nhỏ bé của Hàn Khuynh Thuộc, "Mẹ dẫn con đi ăn ngon."

"Được thôi!" Hàn Khuynh Thuộc cho hôn môi Hàn Mộ một cái, kéo tay Hàn Mộ, đứng lên.

"Tiểu Mộ!" Nhìn hai mẹ con chuẩn bị đứng lên rồi đi, ánh mắt Hứa Tâm Lam hơi động, "Sao lại muốn đi?"

"Ừ. Tôi đi trước!" Hàn Mộ nhẹ gạt đầu. Trực giác của cô nói chocô biết phải nhanh rời khỏi nơi này!

"Thuộc Thuộc, nói xin chào!" Hàn Mộ kéo bàn tay nhỏ bé của Hàn Khuynh Thuộc.

"Dạ." Hàn Khuynh Thuộc cười ngọt ngào đối với Hứa Tâm Lam, "Xin chào!"

Mặc dù lần đầu tiên nhìn thấy này người đàn bà này từ trong đáy lòng của nó đã không thích, nhưng hết cách rồi, nó phải cho mẹ nó một chút mặt mũi.

"Tiểu Mộ!" Hứa Tâm Lam gọi lại Hàn Mộ, "Tiểu Bằng hẳn muốn đến tiếp ta. Ngươi không có ý định trông thấy hẳn?"

Mới vừa rồi, lúc Hàn Khuynh Thuộc xuất hiện, nàng bà đã lên gọi tin nhắn cho Châu Tiêu Bằng biết, để anh ta tự mình đi đến. Thật ra, mục đích của bà rất đơn giản. Bà muốn Châu Tiêu Bằng biết, Hàn Mộ đã có một đứa nhỏ lớn như vậy, hai người bọn họ là không thể nào ở cùng một chỗ.

Tính toán thời gian, Tiêu Bằng cũng có thể đã đến rồi !

"Bà. . ." Hàn Mộ xoay người, cau mày nhìn Hứa Tâm Lam.

Bà ta tuyệt đối là cố ý! Bà ta nghĩ muốn chặt đứt mong muốn trong lòng của anh Bằng đối với cô.

"Ha ha. . ." Khóe miệng Hàn Mộ nở một nụ cười.

Thôi, giấy là không gói được lửa! Sớm muộn gì cô cũng phải đối mặt với anh Bằng. Nếu đã biết kết cục của hai người bọn họ, cô nên để anh Bằng hết hy vọng. Như vậy mới công bằng với anh Bằng.

"Tiểu Mộ. . ."

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rõ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Xoay Người, Gặp Lại Sau

"Tiểu Mộ."

Nghe được âm thanh từ phía sau truyền đến, Hàn Mộ nhắm mắt, khóe miệng mím chặt.

Cô biết là sẽ phải đổi mặt, chỉ là không biết sẽ phải đổi mặt nhanh như vậy.

“Mẹ.” Hàn Khuynh Thược ngắt lòng bàn tay của Hàn Mộ, có chút bận tâm.

“Không có việc gì đâu.” Hàn Mộ cúi đầu, mỉm cười với Hàn Khuynh Thược.

Xoay người, ánh mắt Hàn Mộ đảo qua Hứa Tâm Lam, thật sự là làm khó cô khổ tâm một lần nữa rồi!

“Tiểu Mộ, tại sao em lại cùng mẹ anh ở một chỗ, trùng hợp thế sao?” Châu Tiêu Bằng nhìn Hàn Mộ, trên mặt mang theo nụ cười như ánh mặt trời làm ấm áp lòng người.

“Anh Bằng.” Hàn Mộ gật đầu chào hỏi, trong tiếng nói mang theo nhàn nhạt xa cách.

Là trùng hợp sao?

Hàn Mộ có chút buồn cười, tại sao đến bây giờ cô mới phát hiện, từ lúc cô cùng Hứa Tâm Lam gặp mặt thì cô đã lọt vào cái bẫy mà Hứa Tâm Lam sắp đặt!

“Tiểu Bằng, con đã đến rồi!” Hứa Tâm Lam vỗ vỗ vai của Châu Tiêu Bằng, “Đúng lúc gặp phải Tiểu Mộ.”

Mắt của Hứa Tâm Lam quét qua Hàn Khuynh Thược, tiếp tục nói: “Tiểu Bằng, con đã cùng Tiểu Mộ gặp mặt, nhưng con nhất định còn chưa biết, Tiểu Mộ đã kết hôn sinh con!”

“Rầm.” Châu Tiêu Bằng chỉ có cảm giác bên tai mình có một tiếng âm vang, chân lập tức có chút đứng không vững, “Kết hôn, sinh con?!”

“Đúng vậy!” Hứa Tâm Lam mỉm cười, “Nhìn đi, đây chính là con gái của con bé!”

Châu Tiêu Bằng nhìn theo tay của Hứa Tâm Lam, bóng dáng của Hàn Khuynh Thược liền tiến vào trong mắt mình.

Hàn Khuynh Thược nhàn nhạt liếc nhìn Châu Tiêu Bằng. Dáng dấp của người đàn ông này không tệ, nhưng có cái gì đó làm nó chán ghét mẹ. Còn có, đối với tình yêu của ông ta với mẹ nó làm cho nó cảm thấy nặng nề. Loại yêu thương này nó cảm thấy mẹ nó không cần!

“Thật sự là.” Châu Tiêu Bằng thì thầm. Đứa bé gái này rất giống với Tiểu Mộ, Tiểu Mộ đã thật làm mẹ?

“Tiểu Mộ!” Châu Tiêu Bằng đột ngột ngừng đầu nhìn Hàn Mộ, hai mắt vẫn không nhúc nhích. Anh muốn Hàn Mộ nói với anh là không phải, không phải đứa bé là của cô, cô còn chưa có kết hôn.

“Anh Bằng.” Hàn Mộ khẽ mỉm cười, kéo tay của Hàn Khuynh Thược đặt vào lòng bàn tay mình, nói: “Đây là con gái của em, Khuynh Thược!”

Đã đến giờ, nên nói gấp lại. Như vậy, cô chỉ có thể lựa chọn cười nói gấp lại!

“Anh Bằng, em không có thời gian, đi trước!” Không thấy Châu Tiêu Bằng đang vô cùng kinh ngạc, hai mắt đau thương buồn bã, Hàn Mộ dắt tay Hàn Khuynh Thược, xoay người, hẹn gặp lại.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rõ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Bọn Họ Là Mẹ Con

Cái xoay người này cơ hồ là rút cạn sạch sức lực của Hàn Mộ, không còn so chuyện khó khăn trắc trở này!

“Mẹ!” Hàn Khuynh Thược kéo Hàn Mộ, cầm lòng bàn tay của mình, “Mẹ, Thược Thược ở đây!”

Mẹ của nó rất kiên cường và mạnh mẽ hơn người khác rất nhiều. Nó không cần phải an ủi. Vào giờ phút này, nó chỉ cần một người có thể sống, nó sẽ cố gắng chống đỡ.

Tay của mẹ nó khẽ run đã tiết lộ khổ sở ở trong lòng mẹ nó. Mẹ của nó có lẽ vô cùng thích người đàn ông vừa rồi kia. Anh Bằng? Châu Tiêu Bằng? Người đàn ông kia chính là tổng giám đốc của tập đoàn Châu thị!

“Mẹ, người đàn ông kia.” Hàn Khuynh Thược dừng một chút, chờ Hàn Mộ trả lời.

“Anh ta là thanh mai trúc mã của mẹ. Mẹ của anh ta với bà ngoại con là chị em tốt từ nhỏ đến lớn, chỉ là bà ngoại con.” Hàn Mộ lắc đầu một cái, “Thược Thược, nói đến bà ngoại con, mẹ cơ hồ quên còn có một chuyện cần phải nhanh đi giải quyết.”

“Mẹ, chuyện gì?” Lòng này Hàn Khuynh Thục hơi nhướn lên.

Nhìn dáng vẻ này của mẹ nó, đại khái có người lại muốn gấp tai ương!

“Đi, mẹ dẫn con đi gặp ông ngoại của con, thuận tiện tính toán món nợ cũ của người phụ nữ kia.” Khóe miệng Hàn Mộ khẽ nhếch.

Sáu năm rồi, món nợ này càng ngày càng nhiều, cũng không biết bà ta có thể chịu đựng được hay không!

“Được!” Hàn Khuynh Thục cười ha ha, cầm tay Hàn Mộ đi ra ngoài.

Ở khúc quanh, Ninh Doãn Tích hút thuốc lá, ánh mắt thâm trầm nhìn bóng dáng Hàn Mộ cùng Hàn Khuynh Thục biến mất ở tại cửa ra vào.

Hai cô gái này. (Tiểu Doãn Từ của chúng ta đã sớm đem Thục Thục trở thành cô gái, trực tiếp nhảy qua trở mã, lên cấp!)

Thì ra là, bọn họ là mẹ con!

Khó trách lần đầu tiên khi anh nhìn thấy tiểu nha đầu đã cảm thấy con bé nhìn rất quen mắt!

Như vậy, con bé là đang gạt mình, cho mình địa chỉ giả, để cho mình không liên lạc được với người nhà của con bé!

Như vậy, mục đích của con bé ở bên cạnh mình là.

Có lẽ, có lẽ là do thanh chia khóa vàng kia?

“**!” Ninh Doãn Tích hung hăng mắng một câu, lại là do cái chìa khóa kia phá hỏng. Cái chìa khóa vàng này làm cho anh cả ngày lẫn đêm đều không được yên bình.

Mấy ngày nữa chính là sinh nhật của ông cụ.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rõ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65

Trong một khu nhà cũ kỹ, một tòa nhà lầu Trần Lập cổ xưa, mái ngói bằng gạch trong vô cùng yếu ớt.

Bạc cầu thang cũ kỹ.

"Ông ngoại!" Bàn tay nhỏ bé Hàn Khuynh Thục kéo bàn tay to lớn của Hàn Đào, ngọt ngào nhìn ông ta.

Ông ngoại nó và mẹ nó giống nhau, trên người có một mùi có một hương vị ấm áp. Nó thích ôm mẹ, cũng thích ôm ông ngoại của nó. Mặc dù là lần đầu tiên gặp mặt, nhưng nó thật sự rất thích ông ngoại!

"Ba." Hàn Mộ nhẹ nhàng vuốt cái đầu nhỏ của Hàn Khuynh Thục, "Nếu không, ba đi về trước đi!"

Thật ra, cô không muốn ba cô nhìn thấy cái người đàn bà đã hại bọn họ trở nên thâm trầm như vậy. Món nợ này từ cô đi tìm bà ta tính sổ cũng được!

"Không, đã tới cửa rồi." Hàn Đào kiên quyết lắc đầu, "Ba nhất định phải hỏi người đàn bà này, bà ta hại ba thâm trầm còn chưa tính. Ba muốn hỏi người đàn bà này không có lương tâm sao, tại sao phải đối với con như vậy, với Tiểu Phong như vậy?"

"Tiểu Phong!" Trong lòng Hàn Mộ chua xót. Sáu năm rồi, tin Tiểu Phong truyền xuống vẫn là tâm bệnh của cô.

Vốn là muốn giấu ba, nhưng ba của cô lại quá không khéo! Giấy không gói được lửa...

"Ông ngoại, đừng kích động!" Hàn Khuynh Thục nâng miệng, nhìn Hàn Đào, "Mẹ sẽ không để cho chúng ta chịu khổ đâu!"

Những chuyện trước kia của mẹ nó cũng không rõ lắm. Nó cũng là mới vừa nghe mẹ kể hôm qua.

Thì ra, cái người đàn bà tên Hướng Ngôn kia là mẹ kế của mẹ!

Hàn Khuynh Thục ghét bỏ chứa đầy trong khóe miệng. Nói trên thế giới này mẹ kế đều có cùng một phẩm chất, đều ác độc như vậy!

Người đàn bà này chiếm lấy gia sản của ông ngoại không nói, còn bán đi đêm đầu tiên của mẹ. Còn có, bà ta còn đem người cậu mà nó chưa có duyên gặp mặt bán cho bọn buôn người!

Cái người đàn bà đáng chết kia.

Cũng may mẹ nói mẹ thoát nhanh được, nếu không chắc chắn sẽ không chạy thoát được kết cuộc bán cho bọn buôn người.

Hàn Khuynh Thược liếc mắt nhìn Hàn Mộ cùng Hàn Đào, trong mắt hiện một sự tàn ác không thuộc về đứa bé sáu tuổi

Hôm nay, nó nhất định phải dọn dẹp cái “Bà ngoại lang sói” kia một chút ! Nó từng nói, kẻ nào dám khi dễ mẹ nó, nó nhất định phải cho nó sào huyệt của người ta. Hiện tại, người đàn bà này lại ức hiếp thêm ông ngoại ngoại của nó.

Người đàn bà này...

"Đình đình..." Hàn Mộ nhẹ nhàng ấn chuông cửa.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66

Không có người trả lời?

"Đình đình..." Hàn Mộ lại ấn chuông cửa.

Vẫn là không có người trả lời!

Hàn Mộ liếc mắt nhìn Hàn Khuynh Thược cùng Hàn Đào, để tay ở tay cầm trên cánh cửa, di chuyển xuống phía dưới nhẹ nhàng một cái.

"Rắc..." Một tiếng, cánh cửa thì được mở ra.

Lông mày Hàn Mộ nhíu lại, liếc nhìn vào bên trong. "Không có người?"

Dẫn đầu đi vào cửa chính, Hàn Mộ liếc nhìn bốn phía một vòng, xoay người nói với Hàn Đào, "Ba, nơi này có thay đổi gì không?"

Sau khi ba cô cười Hường Ngôn thì ánh mắt của cô đột nhiên mù, trí nhớ cuối cùng của cô đối với căn phòng cũng không còn rõ ràng cho lắm

"Hoàn cảnh dường như không có thay đổi gì." Hàn Đào buồn bã thở dài, "Chỉ là, nơi này thiếu đi sự ấm áp của một ngôi nhà!"

Ông vốn có một nhà rất hạnh phúc, người vợ hiền lành dịu dàng, có một con gái còn nhỏ. Vốn tất cả của ông là sự hâm mộ của người khác!

Chỉ là hiện tại tất cả đều thay đổi rồi...

"Ông ngoại, ông sai rồi!" Cái miệng nhỏ nhắn của Hàn Khuynh Thược lẩm bẩm, "Ông ngoại ông còn có mẹ, cũng có Thược Thược. Chúng ta cũng có thể tạo thành một nhà hạnh phúc. Mẹ nói xem có đúng hay không?"

"Đúng, đúng!" Trong khoảng thời gian ngắn nước mắt của Hàn Đào sắp tuôn trào. Thược Thược nói không sai, ông còn có đứa cháu gái hiểu chuyện kia, còn có một cô con gái đầy năng lực.

"Ba, Thược Thược nói không sai!" Hàn Mộ khẽ mỉm cười, con gái này thật là làm ấm áp trái tim cô, "Chờ ta giải quyết tất cả chuyện ở nơi này, chúng ta tìm một chỗ, cùng trải qua cuộc sống hạnh phúc của chúng ta!"

"Được..." Lời trả lời của Hàn Đào bị cắt đứt.

"Ai thế?" Chỗ góc cầu thang truyền tới giọng nói bén nhọn của một người phụ nữ.

Hàn Mộ nghe thấy tiếng động khước miệng gương lên, "Là bà ta!"

Hường Ngôn lắc mông đi từ trên lầu đi xuống.

Rốt cuộc là ai, mới sáng sớm đã không để cho người ta nghỉ ngơi cho khỏe!

Khước miệng Hàn Mộ cong lên, khoanh hai tay lại, nhìn Hường Ngôn "Là tôi!"

"Các người..."

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Tự Gây Nghiệt, Không Thể Sống

"Các người..."

Hương Ngôn ngơ ngác nhìn ba người trước mắt.

Hàn Đào ra tù sao bà không biết? Cô gái này là ai, còn có đứa bé này?

"Sao?" Hàn Mộ cười có chút châm chọc, "Mới sáu năm, bà đã quên tôi sao?"

Hương Ngôn lão đảo, trong lòng rất bàng hoàng.

Sáu năm? Chẳng lẽ là sáu năm trước... Chuyện sáu năm trước sau bà có thể quên

Giọng nói có chút rung động, một tay Hương Ngôn vịn chặt cầu thang, "Cô là Hàn Mộ?"

Hàn Mộ, cái đứa con gái kia bị bà bán đi đêm đầu tiên. Bà nhớ rõ sáu năm trước cô mới mười tám tuổi, hơn nữa còn là một người mù hai mắt!

"Vâng, may mắn bà còn nhớ rõ." Khóe miệng Hàn Mộ cười nhạt. Nếu bà ta không nhớ rõ mình, thì món nợ này phải tính sổ với ai?

"Bà..." Hàn Đào đi lên phía trước hai bước, tay run rẩy chỉ vào Hương Ngôn, "Cái người đàn bà ác độc này. Hàn Đào tôi tự nhận không có làm chuyện gì không phải với bà, ba hại tôi phải vào ngục tù không tính, tại sao đến ngay cả Tiểu Mộ và Tiểu Phong bà cũng không buông tha!"

"Tôi..." Sắc mặt Hương Ngôn thoáng cái trắng bệch không còn chút máu.

"Ông ngoại." Hàn Khuynh Thục đi tới kéo ống tay áo Hàn Đào, "Loại đàn bà này không đáng cho ông tức giận. Nơi này cứ giao cho con và mẹ a!"

Ông ngoại?

Mặt mũi Hương Ngôn tràn đầy sự bàng hoàng, đứa nhỏ này gọi Hàn Đào là ông ngoại! Nó chẳng phải là... Chẳng phải là con gái Hàn Mộ!

"Thục Thục, còn cùng ông ngoại đi ra bên ngoài chờ mẹ, được không?" Hàn Mộ nhìn về phía Hàn Khuynh Thục. Nó còn nhỏ, có những cảnh tượng nó không nên thấy.

"Không tốt!" Hàn Khuynh Thục lẩm bẩm miệng, không hề nghĩ ngợi mà từ chối.

"Nhưng mà..."

"Mẹ, con đi theo anh Ứng cũng rất lâu rồi. Mẹ cảm thấy những cảnh tượng nào sao?" Hàn Khuynh Thục khoanh hai tay lại, vẻ mặt lạnh lùng. Mẹ nó luôn bảo vệ nó đến cả giọt nước cũng không lọt, thật không ngờ từ trong đáy lòng của nó chính là một tiểu ác ma. Đương nhiên, đây là cô đánh giá đối với anh Ứng!

"Cũng được!" Hàn Mộ nhẹ gật đầu, nhìn về phía Hàn Đào, "Ba ba, ba đi ra bên ngoài trước chờ chúng con một chút!"

"Ai..." Hàn Đào nhìn Hương Ngôn thật sâu, đi ra ngoài. Đây là bà tự gây nghiệt, không thể sống!

"Các người... Các người muốn làm gì?" Hương Ngôn sợ hãi mà nuốt nước miếng một cái. Bà cảm giác mình giống như rơi vào hầm băng trong nháy mắt, toàn thân lạnh như băng. Cái đứa Hàn Mộ kia, khí thế trên người rất lạnh, làm bà sợ hãi!

"Mẹ, trước để cho con chơi đùa..."

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68

"Mẹ, trước hết để cho con chơi đùa..."

Hàn Khuynh Thục mỉm cười nhìn Hường Ngôn.

Nhưng, nụ cười trên mặt Hàn Khuynh Thục cảm thấy áp lực, từng trận sợ hãi liên tiếp đè xuống người mình.

Cái này không giống như một đứa bé!

"Mày muốn làm gì..." Hường Ngôn lao đảo lui về phía sau, ước gì có thể tránh ran gay lập tức.

"Bà nói... Tôi muốn làm gì?" Không biết Hàn Khuynh Thục móc ra cây súng lục từ nơi này. Súng ngắn không lớn không nhỏ, thoạt nhìn là vì làm theo thân thể của nó

Hàn Mộ vừa thấy, lông mày hơi nhướng lên. Đứa bé này, cô cũng không biết lúc trước để cho nó đi theo Liệp Ứng rốt cuộc là sai lầm !

"Bà nói, nếu súng này không có mắt bắn về phía bà, thì sẽ có một cái lỗ thủng rồi, thật khó coi!" Làm như đang tiếc hận, vẻ mặt Hàn Khuynh Thục thành thật nhìn Hường Ngôn.

"Không được, tôi muốn báo cảnh sát. Mày muốn giết tôi, các người... Các người sẽ trốn không thoát!" Hường Ngôn gấp gấp đến độ nước mắt đều chảy rơi xuống đầy, sau lưng đều là mồ hôi lạnh.

"Báo cảnh sát?" Hàn Khuynh Thục giống như là nghe được trò cười, cười ha ha không ngừng. "Có bản lĩnh nhà báo cảnh sát đi!"

Nói xong, Hàn Khuynh Thục lấy một cái di động đưa cho Hường Ngôn, "Đây, cho!"

Đầu tiên Hường Ngôn là sững sờ, sau đó hai tay run rẩy cầm di động bấm số gọi. Nhưng nhìn súng của Hàn Khuynh Thục đang hướng về phía trái tim mình, sợ hãi, bà cũng không bấm số điện thoại để gọi được.

Họng súng của Hàn Khuynh Thục hướng về phía cánh tay Hường Ngôn, chậm rãi kéo cò súng "Bà thực hạnh phúc, anh Ứng tặng Tiểu Miên cho tôi bà chính là người đầu tiên thử uy lực của nó"

Một viên đạn rất nhanh bay sát qua cánh tay của Hường Ngôn.

"A..." Bị đau, điện thoại trong tay Hường Ngôn thoáng cái rơi xuống mặt đất.

"Ngốc chết, ngay cả cái điện thoại cũng không cầm tốt!" Hàn Khuynh Thục ghét bỏ nhìn Hường Ngôn, "Mẹ, điện thoại di động của con chắc chắn rớt bể. Con muốn cái mới!"

"Ừ, được!" Hàn Mộ vỗ cái đầu nhỏ của Hàn Khuynh Thục.

Hai mẹ con nói chuyện coi như không có người, mà bên cạnh Hường Ngôn đã đau đớn kêu la, "A... Cứu mạng với! Giết người..."

"Bà có phiền hay không!" Hàn Khuynh Thục hung hăng nhìn Hường Ngôn, "Không phải là bà rất lợi hại sao? Lại la một tiếng nữa thử xem, súng của tôi cũng chẳng phải chỉ có như vậy, để cho tôi không đề ý bắn vỡ đầu của bà."

Hường Ngôn nhìn đầu súng chỉ về phía mình, mồ hôi và nước mắt trên mặt trộn lẫn, cả người chặt vật không chịu nổi.

"Nói, bà đem Tiểu Phong bán ở đâu rồi..."

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Bí Mật Kinh Thiên

"Nói, bà đem Tiểu Phong bán đi đâu rồi..."

Hai mắt Hàn Mộ mỉm cười tà mị nói, nhìn mặt Hường Ngôn chặt vật. Cô không tìm được một chút tin tức nào về Tiểu Phong, có lẽ người đàn bà này sẽ biết!

"Không... Không, không..." Hường Ngôn sợ hãi tới mức hai chân như nhũn ra, cơ hồ muốn ngã xuống đất, "Tôi... Không biết!"

"Không biết?" Hàn Khuynh Thuộc khẽ mỉm cười, "Người là bà bán! Bà nói bà không biết, bà cho rằng chúng tôi là con nít ba tuổi sao?" (Tiểu Phàm Thuộc Thuộc, cô vốn không được lớn như vậy? Mỗ Thuộc: Biến, ở đâu không lớn? Tiểu Phàm Thuộc rồi, ở đâu đều lớn...)

"Không, không!" Hường Ngôn dựa vào vách tường tự mình chèo chống, "Không phải tôi, không phải tôi!"

"Không phải bà?" lòng mảy Hàn Mộ và Hàn Khuynh Thuộc lập tức nhảy lên.

"Nói!" Hàn Khuynh Thuộc đem hòng súng nhắm ngay vào huyệt Thái Dương của Hường Ngôn, "Nếu không nói tôi liền bắn thêm một lỗ nữa!"

"Không cần..." Mặt Hường Ngôn tràn đầy nước mắt, cầu xin Hàn Khuynh Thuộc, "Không cần nổ súng, tôi vẫn chưa muốn chết. Tôi nói, tôi nói..."

"Nói nhanh thật nhiều!" Hàn Mộ nhìn lướt qua Hường Ngôn. Trực giác nói cho cô biết, những lời Hường Ngôn muốn nói sẽ là một bí mật kinh thiên.

"Thật ra... Thật ra, bán Tiểu Phong chính là Hứa Tâm Lam, không phải tôi, thật sự không phải là tôi!"

"Hứa Tâm Lam? !" Lòng mảy Hàn Mộ hung hăng nhú một cái, "Bà, nói rõ cho tôi!"

Vì sao lại là Hứa Tâm Lam! Chuyện này đến cuối cùng thì có quan hệ gì với cô?

"Tôi không có lừa con, thật là bà ta, Hứa Tâm Lam." Trên mặt Hường Ngôn mặc dù mang theo một chút sợ hãi không biến mất, nhưng không có một chút cảm giác nói dối.

"Còn có... Tôi còn phải nói suy nghĩ của mình!" Hường Ngôn tiếp tục nói, "Đem bán đêm đầu tiên của con, cũng là mục đích của Hứa Tâm Lam, đều là mục đích của bà ta!"

"Chúng tôi tại sao phải tin bà?" Hàn Khuynh Thuộc thấy khuôn mặt của mẹ mình càng nghe càng khó coi, hòng súng gõ vào đầu Hường Ngôn.

"Bởi vì, bởi vì Hứa Tâm Lam nói bà ta hận ba mẹ của con, còn có các người nữa." Toàn thân Hường Ngôn run lên, "Bà ta nói mẹ con đoạt lấy ba của con, ba con mới từ bỏ bà ta. Cho nên... Cho nên, bà ta muốn trả thù các người... Tất cả những chuyện này đều là bà ta bảo tôi làm, bà ta nói sẽ cho tôi tiền. Chỉ cần tôi gả cho ba con, sau đó giúp bà ta. Bà ta muốn làm tất cả mọi cách để các người đau đớn."

"Đôi mắt này của tôi..."

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70

"Đôi mắt này của tôi..."

Hàn Mộ mỉm cười nhắm hai mắt nói.

"Cũng là bà ta! Là bà ta để cho tôi làm mù, là bà ta..." Cuối cùng Hường Ngôn xụi lơ trên mặt đất

"Thật sự không phải là tôi..."

Hàn Mộ mở hai mắt ra, một tia sáng từ trong mắt hiện lên.

"Ha ha... Không phải bà?" Hàn Mộ cười lạnh, "Nếu không phải bà, kế hoạch của Hứa Tâm Lam sẽ thành công hay sao? Bà... Đáng chết!"

Cầm cây súng lục giảm thanh từ trong tay Hàn Khuynh Thuộc, kéo cò súng bắn vào đùi Hường Ngôn

Lập tức, trên đùi Hường Ngôn thủng một lỗ, máu tươi chảy ra không ngừng

"A..." Hường Ngôn khóc thét lên, "Các người... Các người thật là một con ma quỷ..."

Hường Ngôn ôm đùi, dường như muốn chống mặt ngã xuống.

"Cảm ơn sự khích lệ của bà." Hàn Khuynh Thuộc đi đến bên cạnh Hường Ngôn, mỉm cười cúi người nói, nâng lên một cước đạp lên cái đùi không ngừng chảy máu tươi của bà ta, "Nhưng, nhưng tôi cảm thấy người đàn bà có tâm địa độc ác ví dụ như bà, thật sự so với tôi còn đáng sợ hơn ma quỷ nhiều!"

Thì ra, mẹ bảo bối nhà nó đã từng bị mù. Đôi mắt của mẹ ở trong cảm nhận của nó vẫn luôn là xinh đẹp nhất, so với sao trên trời xinh càng đẹp hơn. Nhưng, đôi mắt này lại từng bị mù.

Khỏe miệng Hàn Khuynh Thục mỉm cười. Cái người đàn bà đang chập vật trước mắt kia đã làm mẹ thâm hại như vậy! Thật sự đáng chết...

Còn có, cái người đàn bà tên Hứa . Mẹ đã từng nói, Hứa Tâm Lam và bà ngoại là chị em tốt với nhau, nhưng nhìn như thế nào cũng không giống như vậy...

"Nói đi, bà muốn chết như thế nào?" Hàn Khuynh Thục cúi đầu xuống, nhìn Hường Ngôn té trên mặt đất, giọng điệu lạnh nhạt.

"Tôi... Tôi không muốn chết, thật sự không muốn chết!" Hường Ngôn duỗi 1 tay ra nắm lấy chân Hàn Mộ, "Tiểu Mộ, tôi là mẹ con. Con không thể giết tôi, không thể..."

Mẹ?

Ánh mắt Hàn Mộ buồn bã, đá Hường Ngôn văng ra. Chuyện về mẹ người đàn bà này sẽ không biết chứ?

Lúc cô tám tuổi đột nhiên mẹ biến mất không thấy tăm hơi. Sau đó chính ba cưới Hường Ngôn. Nếu như nói, Hường Ngôn là nước cờ trả thù của Hứa Tâm Lam. Như vậy, chuyện của mẹ có phải cũng liên quan đến Hứa Tâm Lam hay không! Nếu quả thật có quan hệ với bà ta, như vậy người đàn bà này giấu kín quá lâu rồi!

"Bà còn biết cái gì?" Một giọt nước mắt, Hàn Mộ ước gì có thể đem Hường Ngôn đi lãng trì xử chết.

"Không... Không biết!" Hường Ngôn sợ hãi mà nhìn Hàn Mộ, hai mắt mở thật to, "Sao con lại có nó..."

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rõ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Lại Là Bà Ta

“Sao con lại có nó.”

Đôi mắt Hàn Mộ khẽ hạ xuống, nhìn trên cổ mình, không biết từ lúc nào lộ ra chìa khóa vàng, chân mày cau lại.

Bà ta cũng nhận ra?

“Này, này!” Hàn Khuynh Thục ngồi chồm hổm xuống, tới gần Hường Ngôn, lạnh lạnh nói: “Cái gì gọi là sao con lại có nó? Bà, phải chăng là vẫn còn biết những thứ gì!”

Hường Ngôn liều mạng gạt đầu một cái, lại lắc đầu.

“Bà có ý gì a!” Hàn Khuynh Thục ngọt ngào cười một tiếng, “Nếu bà không nói rõ ràng, tôi liền, bắn. . . .”

Tay nhỏ bé cầm khẩu súng để ngay huyết thái dương của Hường Ngôn ra đấu.

Toàn thân Hường Ngôn run lên, “Không cần. . . . Tôi nói, tôi nói!”

“Ừ, nói đi!” Hàn Khuynh Thục đứng lên, hai tay khoanh trước ngực, nhìn Hường Ngôn.

“Cái thanh chìa khóa vàng này lúc trước tôi cùng Hứa Tâm Lam đã nhìn thấy. Nhưng mà. Nhưng mà, tôi chỉ nhìn thấy một lần, cũng không biết có phải cùng một thanh hay không!” Tiếng nói của Hường Ngôn có hơi nghẹn ngào.

Lại là bà ta!

Chân mày của Hàn Thục cùng Hàn Khuynh Thục cùng lúc nhướng lên. Trục giác càng ngày càng rõ ràng nhắc nhở họ, người phụ nữ Hứa Tâm Lam này không đơn giản!

“Mẹ, chủ nhân thật sự của cái thanh chìa khóa vàng này kỳ thật là ông nội của hồ ly thối.” Chân mày của Hàn Khuynh Thục nhíu lại, “Tại sao Hứa Tâm Lam lại có?”

Chẳng lẽ, lại là giả?

“Ninh Trúc Mặc?” Hàn Mộ nghe lời nói của Hàn Khuynh Thục, “Trục giác của mẹ nói cho mẹ biết, người phụ nữ Hứa Tâm Lam này.”

Hàn Mộ lắc lắc đầu, không có tiếp tục nói hết. Cô còn nhớ rõ khi còn bé, Hứa Tâm Lam đã cầm tay cô đặt vào trong tay anh Bằng, dặn dò anh Bằng không được khi dễ mình. Cô còn nhớ rõ, Hứa Tâm Lam còn nói qua, trong tương lai cô sẽ là con dâu của Châu gia!

Lúc ấy, cô ngượng ngùng nhìn mẹ cô. Sau đó, mọi người đều cười vui vẻ.

Như vậy, tất cả đều không phải là thật! Hứa Tâm Lam cùng mẹ cô làm chị em tốt cũng là giả vờ? Bà ta đối xử tốt với cô cũng chỉ là giả vờ? Mục đích rất đơn giản chính là để chị em tốt của mình gả cho người mình yêu, cho nên bà ta chọn cách trả thù?

Như vậy, anh Bằng đâu?

Hàn Mộ có chút mất hồn, nhìn Hường Ngôn, ánh mắt ngây ra.

“Mẹ!” Hàn Khuynh Thục nhẹ kéo Hàn Mộ.

Hàn Mộ hồi hồn, nhường mảy. Thục Thục nói chủ nhân thật sự của chìa khóa vàng là Ninh Trúc Mặc!

“Thục Thục, chúng ta đi!” Hàn Mộ nhìn lướt qua Hường Ngôn, “Trước hết thả bà ta đi.”

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rõ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Bàn Tay Đen Thần Bí

Khu nhà cao cấp tư nhân Ninh thị.

Ninh Doãn Tích tựa vào trên ghế salon, ưu nhã nghiêng chân, cặp mắt không nhúc nhích nhìn chăm chăm vào phần văn kiện trên bàn.

Chỉ thấy, một hàng chữ lớn trên mặt văn kiện hoàn toàn bị thu vào đáy mắt.

Tổng giám đốc HM, Hàn Mộ!

Phía sau chữ to còn phụ thêm một tấm hình màu sắc rực rỡ.

Con người của Ninh Doãn Tích thu lại, khóe miệng mím chặt, hai quả đấm nắm thật chặt.

Hàn Mộ, tổng giám đốc HM.

Cô gái này chính là cô gái đã lấy đi chìa khóa vàng của anh ở Hồng Tường Vi sáu năm trước.

Hít một hơi thật sâu, Ninh Doãn Tích cầm xấp văn kiện thật dày lên, lật từng tờ xem.

“**!” Gân xanh trên tay Ninh Doãn Tích hơi nhô lên, ánh mắt có chút bén nhọn.

Tám tuổi, mù, mười tám tuổi, Hồng Tường Vi, bị bán mình, sáu năm trước, mất tích.

Từng máu chót một Ninh Doãn Tích từng thấy thoáng qua ở trong đầu.

Ninh Doãn Tích nhíu chân mày thật sâu. Thì ra cô gái kia có một đoạn quá khứ bị thăm như vậy!

Hường Ngôn?

Khóe miệng của Ninh Doãn Tích khẽ cong lên. Cái người được gọi là Hường Ngôn là mẹ kế của cô.

Hại cô mù, bán đêm đầu tiên của cô!

Gân xanh trên tay Ninh Doãn Tích khẽ nhô ra. Cho nên, sáu năm trước xuất hiện ở Hồng Tường Vi không phải là chủ ý của cô! Anh cùng cô thừa hoan cả đêm là do dưới sự an bài của người khác.

“Hoàn hảo là gặp tôi.” Không biết tại sao, một hơi từ trong miệng Ninh Doãn Tích thở ra, anh cảm giác được trong lòng mình có mấy phần nhẹ nhõm.

Nhưng mà, trong sáu năm cô gái này đi nơi nào?

Còn có.

Một tay Ninh Doãn Tích nâng trán. Sáu năm trước bọn họ gặp nhau ngày hôm đó, anh luôn cảm thấy ánh mắt của cô gái này có chút kỳ lạ. Nhưng mà, anh vậy mà không có nhìn ra cô là người mù!

Người mù!? Tất cả những điều này thật sự là xuất ra từ người phụ nữ tên là Hường Ngôn. Có lẽ khác?

Ninh Doãn Tích khẽ giương mắt, anh điều tra qua. Đầu óc của người phụ nữ này đơn giản, tứ chi phát triển. Còn nữa, người đàn bà này và Hàn Đào cũng không có cùng nhau xuất hiện, làm sao sẽ gả cho hắn?

Không đúng! Chân mày của Ninh Doãn Tích nhướng lên, anh có cảm giác ở sau lưng của Hường Ngôn còn có một bàn tay đen thần bí!

“Đỉnh.”

Ninh Doãn Tích nhướng mày, lại nhẹ nhàng buông lỏng, có người trở về.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Phải Là Nói, Tôi Không Có Ba.

“Đỉnh.”

Ninh Doãn Tích nhướng mày, lại nhẹ nhàng buông lỏng, có người trở về.

“Ah, hồ ly thối, tại sao ông ở đây?” Hàn Khuynh Thục nhìn về phía Ninh Doãn Tích đang ngồi trên ghế salon, có chút giật mình.

Lại nói con hồ ly thối này bận rộn như vậy, tại sao có thể có thời gian ngồi ở chỗ này nhàn nhã như thế.

Ninh Doãn Tích nhìn về phía Hàn Khuynh Thục, khóe miệng nhếch lên.

Nha đầu này, đã trở về!

Anh còn tưởng rằng con bé sẽ không trở về.

Ninh Doãn Tích nhìn mặt của Hàn Khuynh Thục có hơi ngẩn người.

Gương mặt này tròn tròn! Khó trách lần đầu tiên anh nhìn thấy tiểu nha đầu này có cảm giác hết sức quen mắt! Không nghĩ tới, họ lại là mẹ con!

Mặc dù nha đầu này trưởng thành có chút không hợp với số tuổi, nhưng mà tuổi thật cũng chỉ có sáu tuổi.

Sáu tuổi?

Đột nhiên Ninh Doãn Tích giống như bị điện giật, toàn thân chấn động, không thể tin được nhìn Hàn Khuynh Thục.

Hàn Khuynh Thục nhíu chân mày thật sâu.

Hồ ly thối này làm gì nhìn mình như vậy? Nhìn đến chính mình toàn thân đều không thoải mái, ánh mắt cũng quá nóng bỏng đi!

“Hồ ly thối, nhìn cái gì vậy?” Hàn Khuynh Thục trừng mắt liếc Ninh Doãn Tích, “Chỉ là nửa ngày không có thấy tôi mà thôi, không cần phải nhìn như vậy chứ?”

Hàn Khuynh Thục bĩu môi.

“Năm nay con mấy tuổi?” Ninh Doãn Tích mở miệng, trong tiếng nói có mấy phần run rẩy không rõ ràng.

“Sáu tuổi.” Hàn Khuynh Thục thờ ơ nhún vai. Đây là hồ ly thối đang điều tra hộ khẩu sao?

“Vậy.” Ninh Doãn Tích khẽ nhắm mắt, đột nhiên mở hai mắt ra nhìn Hàn Khuynh Thục, vẫn không nhúc nhích, “Vậy, ba con là ai?”

“Ba?” Hàn Khuynh Thục nhíu mày.

Tại sao hôm nay có đến hai người hỏi ba nó là ai? Nó làm sao biết, mẹ lại không có nói cho nó biết. Hơn nữa, nó cũng không muốn biết.

Bởi vì sẽ làm cho mẹ bảo bối của nó rất không vui vẻ, không thoải mái! Mẹ là toàn bộ của nó, mẹ không nói, nó sẽ xem như không có người này. Mẹ của nó là lớn nhất.

“Không biết!” Hàn Khuynh Thục nhìn Ninh Doãn Tích, “Phải là nói, tôi không có ba!”

“Làm sao có thể.”

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Tôi Là Nói Nếu Như.

“Làm sao có thể.”

Khóe miệng Ninh Doãn Tích mím thật chặt, ánh mắt buồn bã, tựa hồ đối với câu trả lời của Hàn Khuynh Thục rất không hài lòng.

“Chẳng lẽ, con là từ trong tảng đá đi ra hay sao?”

“Không sao cả.” Hàn Khuynh Thục đặt mông ngồi ở trên ghế salon, sau đó không có hình tượng duỗi lưng một cái, “Không có cũng chưa có, ông xem tôi không phải rất tốt sao!”

Cho nên, cái sinh vật gọi là ba này có tồn tại hay không, nó trừ xa lạ ra, tựa hồ thật không có một tia cảm giác khác!

“Chẳng lẽ, con cũng không tò mò?” Hai mắt Ninh Doãn Tích nhìn Hàn Khuynh Thục, tựa hồ nhất định phải hỏi một ít cái gì.

“Tò mò!” Hàn Khuynh Thục thành thật gật gật đầu, “Nhưng mà, cái đề tài này sẽ làm mẹ tôi không vui. Cho nên, cho dù có tò mò tôi cũng sẽ chọn bóp chết.”

Hàn Khuynh Thục mỉm cười, chỉ là nụ cười không có đạt tới đáy mắt.

Nghe lời nói của Hàn Khuynh Thục, trong lòng Ninh Doãn Tích ngừng lại. Đây rốt cuộc là một đứa bé như thế nào?

Lúc hai chữ “bóp chết” từ trong miệng con bé thốt ra, làm cho anh cảm thấy có một tia vô dụng cùng mê mang, thậm chí, anh có một giây không thể hô hấp!

“Mẹ con không vui vẻ?” Ninh Doãn Tích lẩm bầm nói nhỏ.

“Nếu làm mẹ tôi không vui, tôi sẽ không làm.” Vẻ mặt Hàn Khuynh Thục buồn bã, “Mẹ vì tôi, bỏ ra quá nhiều!”

Vì sinh nó, mẹ cơ hồ muốn mất cả mạng mình! Còn nữa, trước hôm nay nó hoàn toàn không biết, thì ra là trong quá khứ, mẹ đã trải qua một đoạn khổ sở, nghĩ lại mà đau đớn lòng.

Mà người khởi xướng chính là người phụ nữ được gọi là Hứa Tâm Lam!

Trong mắt Hàn Khuynh Thục lóe lên một tia tàn nhẫn, nó đã nói qua, bất kể là ai, nếu như mà khi dễ mẹ của nó, nó sẽ không bỏ qua!

“Nếu như.” Ninh Doãn Tích dừng một chút, “Tôi là nói nếu như! Nếu như, ba của con xuất hiện, con sẽ như thế nào?”

Trong lòng Ninh Doãn Tích có mấy phần gọn sáng. Có lẽ, anh sẽ là cái ‘nếu như’ đó!

Sáu năm trước, cả đêm họ thừa hoan, một buổi sáng lộ thủy. Mà tiểu nha đầu này rất vừa lúc là sáu tuổi!

Tay của Ninh Doãn Tích có hơi nắm chặt, tim đập dồn dập. Mặc dù, anh không biết Hàn Mộ biến mất sáu năm ở Trung Đô làm cái gì. Nhưng mà, theo tình huống này, tổng thể thời gian ăn khớp như vậy! Chỉ cần nghĩ đến cái tiểu nha đầu này cùng anh tồn tại một ít cơ hội ở giữa, anh cũng có chút kích động!

"Không có nếu như."

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Tìm Chính Chủ

“Không có nếu như.”

Lời nói của Hàn Khuynh Thược giống như một chậu nước lạnh đổ từ trên đầu Ninh Doãn Tích đổ xuống, khiến cho anh cảm giác được từng trận lạnh buốt.

“Chỉ cần, mẹ tôi nói không có đó chính là không có!” Hàn Khuynh Thược lạnh lùng, “Mẹ không thừa nhận, tôi cũng sẽ không đi thừa nhận!”

Nói cách khác, nếu như mẹ của nó thừa nhận như đã nói, nó tự nhiên cũng sẽ không phản đối!

Toàn thân Ninh Doãn Tích cứng đờ, hai mắt nhẹ trằm xuống, không biết là đang suy nghĩ chuyện gì!

“Này, hồ ly thôi, hôm nay ông uống lộn thuốc rồi à?” Hàn Khuynh Thược nghi ngờ liếc mắt nhìn Ninh Doãn Tích. Hôm nay dáng vẻ của ông ta thật sự rất nhàn rồi.

Ninh Doãn Tích ngẩng đầu lên nhìn Hàn Khuynh Thược.

Thật ra thì, anh phát hiện anh thật ưa thích tiểu nha đầu này! Bắt đầu từ lần gặp mặt đầu tiên, anh cảm thấy được trên người của con bé tựa hồ có một cỗ năng lực không sao diễn tả nổi hấp dẫn anh.

Có lẽ.

“Hồ ly thôi.” Hàn Khuynh Thược nhìn hai mắt của Ninh Doãn Tích, “Ông đã nói muốn dẫn tôi đi gặp lão hồ ly đấy!”

Cho nên bây giờ nó còn ở lại nhà họ Ninh là có nguyên nhân.

Chân mày Hàn Khuynh Thược nhẹ nhàng động một cái. Nó gạt mẹ trở lại đây chính là vì muốn gặp gỡ lão hồ ly một lần. Ai bảo ông ta chính là chủ nhân của thanh chia khóa vàng!

Càng nói cái thanh chia khóa vàng này càng kỳ quái, tại sao Hứa Tâm Lam cũng có một cái thanh chia khóa vàng y như vậy?

“Tại sao con nhất định muốn gặp ông cụ nhà tôi?” Trong mắt Ninh Doãn Tích lóe lên một ánh sáng và những tia không giải thích được.

“Không phải ông đã nói là, lão hồ ly mới chính là chủ nhân của thanh chia khóa vàng sao?” Hàn Khuynh Thược thành thật trả lời. Nó luôn luôn không thích nói dối. Còn nữa, nó cũng không phải là muốn dòm ngó bảo tàng, nó chỉ là muốn biết sau lưng cái thanh chia khóa vàng này đến tột cùng là có âm mưu gì!

“Tôi muốn tìm đương nhiên là phải tìm chính chủ.”

“Tại sao?” Vẻ mặt Ninh Doãn Tích nghi ngờ nhìn Hàn Khuynh Thược, “Dĩ nhiên, tôi không cho rằng con cũng là vì bảo tàng mà đến!”

“Hắc hắc.” Hàn Khuynh Thược cười hắc hắc, biểu tình có hơi tự phụ, “Cái bảo tàng kia thật sự tôi không có để trong mắt. Chỉ là. . . .”

“Chỉ là nguyên nhân này nha, ông muốn biết cũng có thể. Nhưng mà, tôi tin tưởng lấy năng lực của hồ ly thôi ông, muốn điều tra ra cũng là cực kì đơn giản!”

Hàn Khuynh Thược bắt nhả ngáp một cái, tựa hồ có chút mệt nhọc!

Mới vừa rồi dạy dỗ Hường Ngôn có chút phí tinh lực. Nó còn ở tuổi trẻ mà đấy.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rõ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76: Quan Hệ, Âm Mưu

Ninh Doãn Tích bĩu môi một cái, nhìn bóng dáng xinh đẹp của Hàn Khuynh Thược tự nhiên rời đi.

Tại sao bây giờ anh lại cảm giác được ngay cả bóng lưng của tiểu nha đầu này cũng có vài phần tương tự!

Trong tay nắm vài cọng tóc, thái độ làm cho người ta khó có thể hình dung.

“Có cái này, có chút đáp án cũng sẽ dễ dàng biết.”

Mấy cọng tóc này là do Hàn Khuynh Thuộc vừa ngồi trên ghế salon lưu lại.

Sau khi anh biết được nha đầu này cùng Hàn Mộ có quan hệ, trong tim của anh vẫn khó có thể an tĩnh, tựa hồ luôn có vật gì đó từ trong đầu nhảy nhanh ra, nhưng mà anh lại không biết được đó là vật gì.

Hiện tại tí mí suy nghĩ một chút, sáu năm trước cô gái có tên là Hàn Mộ cùng anh cá nước thân mật, mà năm nay tiểu nha đầu này đúng lúc là sáu tuổi.

Chẳng lẽ, thật sự có khả năng này.

Thời gian trùng hợp như vậy khiến cho anh không thể không hoài nghi tiểu nha đầu này cùng anh có quan hệ.

Tiểu nha đầu này đối với anh mà nói thật sự có một loại cảm giác xóa không mất. Mà loại cảm giác này giống như là cảm giác vào lúc anh cùng ông cụ ở chung, loại cảm giác đó, rất ấm áp, rất tốt đẹp!

Mặc dù, tiểu nha đầu này có lúc rất tà ác, lời nói cũng ác độc. Nhưng mà những thứ này cũng không làm cho anh cảm thấy ghét, ngược lại làm cho anh.

Ninh Doãn Tích nhẹ cười một tiếng, nắm chặt sợi tóc.

Không biết vì sao, trong lòng anh thế nhưng lại tha thiết hi vọng tiểu nha đầu này cùng anh thật sự có quan hệ.

Lấy ra một cái túi nhỏ, đem mấy sợi tóc bỏ vào.

Hai mắt Ninh Doãn Tích nhúu lại.

Lời nói của Hàn Khuynh Thuộc mới vừa nói làm anh nhớ kỹ trong lòng. Tiểu nha đầu này gấp gáp muốn gặp ông cụ như vậy, nguyên nhân cuối cùng là gì? Chẳng lẽ có liên quan đến chuyện thanh chia khóa vàng?

Tại sao cái thanh chia khóa vàng khiến cho anh gặp nhiều phiền toái như vậy?

Đôi mắt Ninh Doãn Tích rủ xuống, bây giờ anh có thể tình tường khẳng định, hai mẹ con này nhằm vào thanh chia khóa vàng mà đến. Nhưng mà, họ tuyệt đối không phải là vì bảo tàng sau lưng thanh chia khóa vàng.

Tổng giám đốc HM, năm năm trước hùng bá thị trường quốc tế là tổng giám đốc HM, một chút bảo tàng ấy cô sẽ đặt ở trong mắt?

Khóe miệng Ninh Doãn Tích nhếch lên, đáp án này hiển nhiên là phù định.

Như vậy, đến tốt cùng là vì cái gì?

Chẳng lẽ, sau lưng cái thanh chia khóa vàng này còn cất giấu cái gì. Âm mưu?

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: Yên Hội 1

Đây là yến hội thuộc về tầng lớp nhân sĩ.

Trong đại sảnh sáng chói, tiếng nhạc êm tai từ sảnh chính truyền ra, bay vào tai mỗi người.

Trong tay cầm ly rượu đế cao, loại rượu đỏ như máu tươi lay động trong ly. Mỗi người đều đang bận rộn, đánh trống quan hệ, hàn huyên.

Nam bạn đồ tây trang, tóc bôi keo sáng bóng lấp lánh, giày da dưới chân cũng phải bóng bóng, có vẻ có chút chói mắt; con gái một thân lễ phục, thân mình xinh đẹp, đường cong cần phải lộ, giày cao sáu bảy phân, cẳng cao gầy, mê người!

"Ninh lão đến!"

Không biết là ai hô một câu, mọi người đều tự giác mà đứng sáng bên cạnh mở đường, chủ động tạo một lối đi nhỏ cho người tới.

Người tới nhìn có vẻ rất trẻ tuổi, ông ta chỉ hơn 50 tuổi. Mang trên mặt biểu tình hồ hởi, một đường đi tới, trên người tự nhiên toả ra hơi thở vương giả.

"Ninh lão xin chào..."

"Ninh lão!"

"Ninh lão..."

Người bên cạnh đều ân cần thăm hỏi. Có a dua, có nịnh nọt, còn có rất nhiều người thật sự bị hơi thở này làm cho bàng hoàng, tuy đáy lòng tự phát lại sự kính nể.

Người tới chính là chủ nhân của buổi yến hội này, Ninh lão Ninh Trúc Mặc.

Ninh Trúc Mặc khẽ gật đầu, đi đến đứng chính giữa trên đài cao, uy phong không giảm so với năm đó.

"Cảm ơn mọi người hôm nay đã bớt thời gian đến dự buổi yến tiệc mừng 65 tuổi của tôi, Ninh Trúc Mặc cảm ơn mọi người." Ninh Trúc Mặc nhìn mọi người.

"Ở đây các vị đều là người hợp tác với Ninh thị của ta, hoặc là bạn bè tốt của Ninh Trúc Mặc tôi. Tôi Ninh Trúc Mặc ở bên cạnh cảm ơn mọi người, cảm ơn mọi người đã quan tâm và chiếu cố với thiết kế Ninh thị!" Ninh Trúc Mặc nâng một ly rượu đỏ.

"Tôi già rồi, không còn dùng được nữa rồi. Ninh thị cũng giao cho cháu của tôi Ninh Doãn Tích." Ninh Trúc Mặc hơi liếc mắt nhìn Ninh Doãn Tích bên cạnh, nét mặt thoải mái. Đứa cháu này không làm cho ông thất vọng.

"Thành tích Ninh thị mọi người cũng nhìn thấy, hi vọng sau này hợp tác càng vui vẻ. Tôi, xin cạn trước!" Ninh Trúc Mặc đầu mím cười nói, uống một ngụm rượu.

"Tốt, tốt..."

Mọi người vội vàng phụ họa, vốn dùng để loại trà rượu đỏ thì giống như nước lọc, hạ đồ.

"Ha ha..." Đột nhiên, một tiếng cười khé từ cửa truyền vào, "Yến hội của Ninh lão, tôi làm sao có thể bỏ lỡ!"

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78: Yến Hội 2

Mọi người đều quay đầu, nhìn về phía cửa ra vào.

Ninh Doãn Tích nhìn sang, hơi sững sờ, Châu Tiêu Bằng? !

Tất cả mọi người biết, thiết kế Ninh thị cùng tập đoàn Chu thị luôn như nước với lửa không tan ra, giúp nhau cạnh tranh.

Châu Tiêu Bằng sao có thể đến đây?

"Hóa ra là thiếu gia Chu thị cùng Chu phu nhân!" Lòng này Ninh Trúc Mặc cũng phải nhú lại, cười nhạt một tiếng, "Hoan nghênh, hoan nghênh!"

"Ninh lão, yến tiệc của ngài chúng tôi sao có thể bỏ lỡ?" Kéo Châu Tiêu Bằng Hứa Tâm Lam mỉm cười, "Tiểu Bằng, nhanh, đưa lên quà tặng!"

"Vâng, mẹ." Châu Tiêu Bằng đưa món quà trên tay qua, "Một chút tâm ý!"

"Cảm ơn." Ninh Doãn Tích nhận lấy, trên mặt không hề lộ ra vẻ gì khác, nhìn Châu Tiêu Bằng, đôi mắt mỉm cười.

Châu Tiêu Bằng! Anh Bằng! Chính là anh Bằng mà cô gái đáng ghét kia luôn ngày đêm mong nhớ.

Thật ra, cũng chả có gì đặc biệt...

Trong lòng Ninh Doãn Tích đau xót, giọng điệu cũng mang theo sức lực mệt mỏi, "Chu thiếu gia thật đúng là tuần tú lịch sự!"

"Ồ đâu, đâu có!" Châu Tiêu Bằng lộ ra nụ cười ôn tồn nho nhã. Anh ta cảm giác lời của Ninh Doãn Tích đang nhắm vào anh ta.

Nhưng mà trừ cạnh tranh trên thương trường, anh ta có thể chắc chắn mình và anh ấy chưa từng đụng chạm nhau! Thủ đoạn Ninh Doãn Tích mặc dù mạnh mẽ, cứng rắn, nhưng, ở Châu Tiêu Bằng anh xem như là quân tử!

Như vậy, đây là tại sao?

"Muốn nói tuần tú lịch sự, tôi lại là cảm thấy Ninh thiếu mới đúng. Bằng nhà tôi quả thực thua kém Ninh Thiếu!" Hứa Tâm Lam nhìn Ninh Doãn Tích, khoe miệng lộ ra một nụ cười khó có thể cân nhắc "Cả thành phố A ai mà không biết Ninh thiếu phong lưu phóng khoáng, có bao nhiêu thiếu nữ đều quý gồi ở dưới chân Ninh thiếu!"

"Đó là!" Ninh Doãn Tích cười tự phụ, cũng không đem lời nói của Hứa Tâm Lam trở thành châm chọc. Bà ta nói như thế nào, tại sao anh nhất định phải đi giải thích lời bà ta nói như vậy? Ngược lại anh tương đối cam tâm tình nguyện tiếp nhận, dù sao đây cũng là sự thật!

"Ách..." Hứa Tâm Lam bị Ninh Doãn Tích trả lời làm sặc một cái. Thì ra, đồn đãi bên ngoài về thiếu gia nhà họ Ninh Ninh Doãn Tích thật sự quái đản như vậy, hoàn toàn không ăn theo lẽ thường, khiến người ta không biết làm sao để ứng phó.

"Tốt rồi, Doãn Tích, đều chuẩn bị xong chưa?" Ninh Trúc Mặc nhìn Ninh Doãn Tích.

Ninh Doãn Tích gật đầu, ra dấu yên tĩnh, "Hôm nay tại đây trên yến hội, nhà họ Ninh tôi đem trưng bày Huyết Mặc Trúc!"

Dứt lời, bảo thạch đỏ như máu hồng xuất hiện trước mặt mọi người

☆, Chương 79: Huyết Mặc Trúc

"Hít..." Mọi người hít vào một hơi.

Đây là một vòng trang sức như thế nào đây?

Vòng trang sức từ 21 viên bảo thạch hồng sâu chuỗi thành. Mỗi viên đều như máu tươi ướt át. Ở dưới tác dụng hiệu quả của ngọn đèn, lóe lên tia sáng chói mắt.

Huyết Mặc Trúc này đã tạo nên uy danh của Ninh Trúc Mặc. Năm ấy Ninh Trúc Mặc hai mươi ba tuổi thiết kế ra dây chuyền Hồng Bảo Thạch này là chấn động một thời. Có thật nhiều ngôi sao điện ảnh đều muốn tranh giành sợi dây chuyền này, nhưng Ninh Trúc Mặc lại chỉ đem nó xuất hiện một lần. Đại đa số người đều chưa từng gặp qua...

Nhìn Huyết Mặc Trúc chói mắt, Ninh Trúc Mặc hơi sững sờ, tia sáng này dường như có chút chướng mắt.

Ông còn nhớ rõ ba mươi lăm năm trước, Hoàng Tuyết Như rời khỏi ông mà đi, gả cho anh em tốt của ông, Bạch Phong Kiệt. Thật ra lúc ấy ông rất hận, hận Tuyết Như nhẫn tâm, hận Bạch Phong Kiệt phản bội. Ông ta biết rõ ông yêu Tuyết Như, nhưng tại sao còn cướp đi người yêu của ông!

Đúng vậy, ba mươi lăm năm trước ông chỉ là một kẻ nghèo, ông không xứng với Hoàng Tuyết Như. Nhưng mà, rõ ràng từng nói sẽ đợi ông..

Đôi mắt Ninh Trúc Mặc cười. Thôi, chuyện đã qua ông đã buông bỏ. Tuyết Như đã mất, Bạch Phong Kiệt cũng chết vì bệnh rồi. Gì hận, gì oán đều theo bọn họ rồi đi!

Huyết Mặc Trúc này khi ông thiết kế ra là muốn tặng cho Tuyết Như.

Nó chỉ ở ba mươi lăm năm trước xuất hiện lần đầu. Bởi vì Tuyết Như rời đi, ông lựa chọn trốn tránh tất cả

Bây giờ, là lúc đưa ra. Phong cách sợi dây chuyền này muốn cho người đời nhìn thấy.

"Ông nội!" Ninh Doãn Tích nhìn Ninh Trúc Mặc.

Ông nội làm sao vậy? Ngần ngại?

Còn có, dây chuyền Hồng Bảo Thạch này, anh cũng mới thấy lần! Trước, anh cũng chỉ là nghe nói qua!

Nghe đồn, Nhà họ Ninh có hai món bảo bối, chìa khóa vàng cùng dây chuyền Hồng Bảo Thạch, Huyết Mặc Trúc. Nếu như tìm được hai thứ đồ này thì sẽ có giá trị lên đến hàng trăm vạn!

"Ừ!" Ninh Trúc Mặc nhẹ gật đầu, "Hôm nay, ai ra giá cao sẽ được Huyết Mặc Trúc!"

"Xôn xao..." Mọi người lập tức nổ oanh, lú lú, thảo luận không ngừng.

"Ông nội, tại sao?" Ninh Doãn Tích nhướn mày, không có thể hiểu được cách làm của Ninh Trúc Mặc.

Ninh Trúc Mặc cười nhạt một tiếng. Sự tình bình thường trở lại, sợi dây chuyền này cũng không cần phải mang theo bên người.

"Một ngàn vạn..."

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rõ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Huyết Mặc Trúc

"Hít..." Mọi người hít vào một hơi.

Đây là một vòng trang sức như thế nào đây?

Vòng trang sức từ 21 viên bảo thạch hồng sâu chuỗi thành. Mỗi viên đều như máu tươi ướt át. Ở dưới tác dụng hiệu quả của ngọn đèn, lóe lên tia sáng chói mắt.

Huyết Mặc Trúc này đã tạo nên uy danh của Ninh Trúc Mặc. Năm ấy Ninh Trúc Mặc hai mươi ba tuổi thiết kế ra dây chuyền Hồng Bảo Thạch này là chấn động một thời. Có thật nhiều ngôi sao điện ảnh đều muốn tranh giành sợi dây chuyền này, nhưng Ninh Trúc Mặc lại chỉ đem nó xuất hiện một lần. Đại đa số người đều chưa từng gặp qua...

Nhìn Huyết Mặc Trúc chói mắt, Ninh Trúc Mặc hơi sững sờ, tia sáng này dường như có chút chướng mắt.

Ông còn nhớ rõ ba mươi lăm năm trước, Hoàng Tuyết Như rời khỏi ông mà đi, gả cho anh em tốt của ông, Bạch Phong Kiệt. Thật ra lúc ấy ông rất hận, hận Tuyết Như nhẫn tâm, hận Bạch Phong Kiệt phản bội. Ông ta biết rõ ông yêu Tuyết Như, nhưng tại sao còn cướp đi người yêu của ông!

Đúng vậy, ba mươi lăm năm trước ông chỉ là một kẻ nghèo, ông không xứng với Hoàng Tuyết Như. Nhưng mà, rõ ràng từng nói sẽ cưới ông..

Đôi mắt Ninh Trúc Mặc cười. Thôi, chuyện đã qua ông đã buông bỏ. Tuyết Như đã mất, Bạch Phong Kiệt cũng chết vì bệnh rồi. Gì hận, gì oán đều theo bọn họ rồi đi!

Huyết Mặc Trúc này khi ông thiết kế ra là muốn tặng cho Tuyết Như.

Nó chỉ ở ba mươi lăm năm trước xuất hiện lần đầu. Bởi vì Tuyết Như rời đi, ông lựa chọn trốn tránh tất cả

Bây giờ, là lúc đưa ra. Phong cách sợi dây chuyền này muốn cho người đời nhìn thấy.

"Ông nội!" Ninh Doãn Tích nhìn Ninh Trúc Mặc.

Ông nội làm sao vậy? Ngần ngo?

Còn có, dây chuyền Hồng Bảo Thạch này, anh cũng mới thấy lần! Trước, anh cũng chỉ là nghe nói qua!

Nghe đồn, Nhà họ Ninh có hai món bảo bối, chìa khóa vàng cùng dây chuyền Hồng Bảo Thạch, Huyết Mặc Trúc. Nếu như tìm được hai thứ đồ này thì sẽ có giá trị lên đến hàng trăm vạn!

"Ừ!" Ninh Trúc Mặc nhẹ gật đầu, "Hôm nay, ai ra giá cao sẽ được Huyết Mặc Trúc!"

"Xôn xao..." Mọi người lập tức nổ oanh, líu ríu, thảo luận không ngừng.

"Ông nội, tại sao?" Ninh Doãn Tích nhướn mày, không có thể hiểu được cách làm của Ninh Trúc Mặc .

Ninh Trúc Mặc cười nhạt một tiếng. Sự tình bình thường trở lại, sợi dây chuyền này cũng không cần phải mang theo bên người.

"Một ngàn vạn..."

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rõ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Chương 80: Thưởng Thức

"Một ngàn vạn..."

Toàn thân Ninh Doãn Tích chấn động. Giọng nói này rất quen thuộc!

"Tôi nói, tôi ra một ngàn vạn!"

Hàn Mộ chậm rãi đi đến, gót giày cao bảy phân giẫm kêu vang trên sàn nhà!

Nhìn lướt qua bốn phía, khoe miệng Hàn Mộ mỉm cười nói, nên tới, đều tới đông đủ!

"Tiểu Mộ..." Châu Tiêu Bằng khiếp sợ há to miệng.

Tại sao Tiểu Mộ lại xuất hiện ở chỗ này? Một ngàn vạn? Cô điên rồi sao?

"Tiểu Bằng!" Hứa Tâm Lam kéo Châu Tiêu Bằng đang muốn đi ra ngoài lại.

Tại sao cái nha đầu này lại xuất hiện ở đây?

Về mặt Hàn Mộ cười nhạt, nhìn Ninh Doãn Tích, "Ninh thiếu, chúng ta lại gặp mặt!"

Ninh Doãn Tích nhú lông mày lại, khẽ mỉm cười, "Đúng vậy! Tổng giám đốc HM quang lâm, thật là về vang cho kẻ hèn này!"

"Tổng giám đốc HM?!"

Mọi người lại ồn ào thảo luận.

Người nữ tổng giám đốc trong một đêm năm năm trước tao nên thiết kế HM chính là người phụ nữ trước mặt này sao? ! Nhìn có vẻ, người phụ nữ này vẫn còn rất trẻ tuổi, không giống, quả thực không giống...

"Tiểu Mộ, cô ấy là tổng giám đốc HM?" Châu Tiêu Bằng thì thầm, giống như có chút không dám tin.

Hứa Tâm Lam cũng chấn động trong lòng.

Tổng giám đốc HM?

Hàn Mộ nhìn khoeo mắt Ninh Doãn Tích khẽ cong. Người đàn ông này cô thật sự không thể xem thường. Tốc độ điều tra nhanh như vậy, không tệ, không tệ.

"Doãn Tích, xảy ra chuyện gì?" Ninh Trúc Mặc nhìn Hàn Mộ hai mắt mỉm cười nói, giống như là sức nhớ ra cái gì đó.

"Cô là ai?" Đương nhiên, những lời này là Ninh Trúc Mặc hỏi Hàn Mộ.

"Hàn Mộ!" Nói năng trả lời có khí phách, Hàn Mộ và Ninh Trúc Mặc bốn mắt nhìn nhau.

Cặp mắt của ông ta mang theo vẻ soi mói đến cùng, ánh mắt của nàng trong suốt sạch sẽ, không có chút mánh khoé nào.

Không khí dường như ngưng lại trong nháy mắt.

"Ha ha..." Ninh Trúc Mặc đột nhiên cười to, "Cô gái nhỏ, cô là người đầu tiên dám nhìn thẳng vào mắt tôi. Được, tôi thưởng cho cô, hôm nay Huyết Mặc Trúc sẽ thuộc về cô!"

"Cảm ơn!" Hàn Mộ cũng không từ chối, khoe miệng cười căng lên, "Trừ lần đó ra, tôi còn muốn thỉnh giáo Ninh lão một vài vấn đề!"

Tiếng nói vừa ngừng, một cái chìa khóa vàng sáng chói được đưa ra khiến mọi người nhìn cảm thấy quen mắt.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Ninh Trúc Mặc Nhớ Lại

"Đây..." Ninh Trúc Mặc nhìn chìa khóa vàng trong tay Hàn Mộ, bàng hoàng ông nhìn về phía Ninh Doãn Tích, ánh mắt thăm dò.

Mặt Ninh Doãn Tích liền biến sắc. Cô gái này đang làm cái gì? Gay go, ông cụ biết anh đem chìa khóa vàng vứt bỏ, anh còn không bị phé rồi...

"Ninh lão, cái chìa khoá vàng này, ông nhìn không thấy quen thuộc sao!" Là câu hỏi khẳng định, khoe miệng Hàn Mộ mỉm cười nói, ánh mắt khiến người ta nhìn không ra một tia chấn động.

"Đây..." Ninh Trúc Mặc ngơ ngác nhìn Hàn mộ, "Sao cô lại có cái chìa khoá vàng này?"

"Cơ duyên xảo hợp!" Hàn Mộ giống như không tính toán ánh mắt nhìn về phía Hứa Tâm Lam

Quả nhiên, giây phút Hứa Tâm Lam nhìn đến thấy chìa khoá vàng thì sắc mặt hơi đỏ, cho dù bà cố gắng che giấu rất khá, nhưng cũng không thoát khỏi đôi mắt của Hàn Mộ.

"Ngược lại rất lạ, tôi biết, cái chìa khoá vàng này Châu phu nhân cũng có một cái!" Hàn mộ cười nhìn về phía Hứa Tâm Lam.

"Không có khả năng!" giọng điệu Ninh Trúc Mặc hết sức kiên định, "Cái chìa khoá vàng này là độc nhất vô nhị trên thế giới. Chỉ có một cái của nhà họ Ninh tôi!"

Đôi mắt Ninh Trúc Mặc mỉm cười nói. Cái chìa khoá vàng này có từ lúc ông và Tuyết Như hẹn hò lúc ban đầu. Tuyết Như là tiểu thư khuê các, lúc ấy cha mẹ của bà cực lực phản đối hai người bọn họ cùng một chỗ. Bất lực, bọn họ chỉ có thể tìm một chỗ hẹn hò, mà cái chỗ này chính là phía sau hoa viên trong nhà Tuyết Như có một gian phòng trống. Cái chìa khoá vàng này chính là do ông thiết kế.

Chỉ là sau đó Tuyết Như lập gia đình, chìa khoá vàng cũng được Tuyết Như luôn mang theo bên người. Sau đó, ông nghe nói chìa khoá vàng được Tuyết Như đưa cho con gái bà. Chỉ là, con gái của Tuyết Như cũng có chuyện tình yêu giống như vậy. Nhưng, con gái của bà so với Tuyết Như tới cùng...

Ai! Cái người con gái kia, vì người yêu, bỏ hết tất cả!

Nói đến sau đó ông tìm được cái chìa khoá vàng này cũng là chuyện tối tăm. Lần đó đi đến nhà họ Bạch thăm viếng vì người tài giỏi như Bạch Phong vì bạo bệnh mà qua đời!

"Nếu như vậy, Châu phu nhân có thể nói cho chúng tôi nghe xem, chìa khoá vàng của bà là đến từ nơi nào?" Hàn Mộ khẽ mỉm cười, nhưng hai mắt lại không có chút tình cảm ấm áp nào. Ánh mắt nhìn thẳng Hứa Tâm Lam, làm bà ta có cảm giác không thể chạy trốn, nhất thời vướng mắc.

"Không có, tôi không có vàng cái chìa khoá." toàn thân Hứa Tâm Lam có chút run rẩy, "Nghe nhầm đồn bậy thôi!"

Bà có làm qua cái chìa khoá vàng, nhưng, cái đó một lát nữa, chỉ có một lát nữa...

"Bà nói bậy..." Mọi tiếng nũng nịu, một bóng người xuất hiện bên cạnh Hàn Mộ.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rõ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83: Thương Pháp Rất Tốt

"Àm..." Ba chữ rơi vào trong trái tim Hứa Tâm Lam, toàn thân bà chấn động, sắc mặt tái nhợt.

"Thục Thục, làm sao con biết bà ngoại?" Hàn Mộ không thể tin được nhìn Hàn Khuynh Thục, giống như nó đã biết được chuyện gì rồi. Mà cô dám khẳng định nó cũng là truy tìm chìa khoá vàng mà đến.

Mẹ, chuyện này để cho chính bà ta nói ra đi!" Hai mắt Hàn Khuynh Thục neho lại, lạnh lùng nhìn Hứa Tâm Lam, bước từng bước một đến bà ta.

Không khí xung quanh Hàn Khuynh Thục lạnh như băng, tất cả mọi người như ngừng hô hấp, nhìn Hàn Khuynh Thục.

"Con muốn làm gì?" Châu Tiêu Bằng ngăn ở trước người Hứa Tâm Lam, cúi đầu nhìn Hàn Khuynh Thục.

Cái đứa nhỏ này chính là con gái của Tiểu Mộ. Nhưng, nó lại có địch ý rất lớn với mẹ. Vừa rồi những lời nó nói có chút kỳ quái, chuyện này có quan hệ gì với mẹ?

"Ông.. Tránh ra!" Hàn Khuynh Thục nhìn Châu Tiêu Bằng. Người đàn ông này rất thích mẹ, nhìn người có vẻ ôn tồn nho nhã. Nhưng mà, sao lại có một bà mẹ hư hỏng như vậy?

Xem như nể mặt ông ta thích mẹ, nó không so đo với ông ta, "Tránh ra!"

"Con muốn làm gì!" Châu Tiêu Bằng cau mày nhìn Hàn Khuynh Thục.

"Làm gì?" Hàn Khuynh Thược cười đến cuồng vọng. "Đương nhiên là làm cho bà ta nói ra! Chu phu nhân, tôi nói, Hường Ngôn, bà sẽ không quên chứ?"

"Hường Ngôn?" Hứa Tâm Lam thất kinh, sắc mặt lập tức tái nhợt.

"Ông nên biết, đừng để cho tôi tạo nhiều lỗ thủng trên người bà ta!" Hàn Khuynh Thược móc súng lục của mình, nhẹ nhàng xoay trở.

Mọi người nhìn thấy một đứa bé gái chỉ sáu bảy tuổi lấy súng lục ra chơi, lập tức hít vào một hơi. Chỉ cần sơ ý một chút, chẳng phải bọn họ sẽ đi châu Diêm Vương sao.

"Thược Thược, không cần làm chuyện xằng bậy!" Lòng mảy Hàn Mộ nhú lại thật sâu.

"Mẹ, con từng nói, ai ức hiếp mẹ, con sẽ không bỏ qua một ai!" Ánh mắt Hàn Khuynh Thược mỉm cười nói, "Tin tưởng con, sẽ không để cho mình bị thương tổn!"

Trong lòng Hàn Mộ ấm áp. Cái tiểu nha đầu này...

Ninh Trúc Mặc cùng Ninh Doãn Tích trao đổi ánh mắt, sau đó lặng yên nhìn Hàn Khuynh Thược. Khí thế của đứa bé này không phải sắc bén bình thường.

Nhẹ bóp cò súng, "B-A-N-G...GG" một tiếng, một viên đạn chuẩn xác bay qua người Châu Tiêu BằNG, chạm vào bên mặt Hứa Tâm Lam, gương mặt tái nhợt lập tức tăng thêm vài phần huyết sắc.

"Thương pháp cũng không tệ lắm phải không!"

Người chung quanh đều mở to hai mắt nhìn một màn trước mắt mà không thể tin nổi.

Hô hấp Hứa Tâm Lam đều ngưng lại, cả người đều xụi lơ xuống đất.

"Mẹ..." Châu Tiêu BằNG vịn lấy bà vai Hứa Tâm Lam, nhìn Hàn Khuynh Thược. Cái đứa nhỏ này sao lại dám làm mẹ như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Thuốc

"Ông!" Ninh Doãn Ngân dùng giọng nói châm chọc Ninh Trúc Mặc "Dường như yến tiệc của ông sắp bị phá hỏng!"

"Một yến tiệc mà thôi!" Ninh Trúc Mặc mỉm cười: "Hai mẹ con này vì Hứa Tâm Lam mà đến. Theo thủ thuật bắn súng của cô bé này, con gái Tuyệt Như có liên quan đến Hứa Tâm Lam. Chúng ta hãy chờ xem."

Ninh Doãn Ngân nhú mày lại, hiếm có chuyện khiến cho ông cháu họ cảm thấy hứng thú.

Ninh Doãn Ngân rủ mắt xuống, không biết vì sao, đáy lòng lại dâng lên cảm giác kỳ lạ. Hai mẹ con này, anh phải bảo vệ! Vì vậy, anh sẽ không để cho các cô ấy bị thương trước mặt anh!

"Mẹ....." Chu Tiêu BằNG nhìn hòng súng chia vào mặt mẹ mình, trong lòng đau xót.

"Đau lòng? Trò chơi của tôi còn chưa bắt đầu đâu!" Hàn Khuynh Thược nỏ ba phát súng lên không trung: "Không muốn chết đều rút hết cho tôi...."

"A....." Mọi người nghe tiếng động lớn, chạy tán loạn.

Chỉ chốc lát sau, trong phòng yến tiệc chỉ còn mẹ con Hàn Mộ, mẹ con Chu Tiêu BằNG và hai ông cháu Ninh Doãn Ngân.

"Ồi.....Hồ lý thôi ông sợ chết à!" Hàn Khuynh Thược nhìn Ninh Doãn Ngân, giễu cợt nói "Cũng được, chờ tôi giải quyết xong ở đây, tôi cũng muốn tính sổ với ông!"

Ngược lại Ninh Doãn Ngân hơi nhướng mày. Trong lòng Hàn Mộ thâm cả kinh, cô cảm thấy, cảm thấy Hàn Khuynh Thược biết được cái gì.

Chỉ thấy Hàn Khuynh Thược đến gần Hứa Tâm Lam và Chu Tiêu BằNG: "Đợi một chút ông sẽ biết, mẹ ông có bao nhiêu độc ác!"

"Cái gì....." Chu Tiêu Bằng cúi đầu nhìn gương mặt mẹ mình bị thương do đạn bắn. Dường như bà ta không có cảm giác đau đớn, nhưng vẻ mặt hơi hoảng hốt.

"Thục Thục, con cũng biết rồi hả?" Hàn Mộ nhìn Hàn Khuynh Thục: "Biết hết tất cả!"

Hàn Khuynh Thục nhẹ nhàng gật đầu: "Bây giờ, đến lượt Thục Thục bảo vệ mẹ!"

Hàn Mộ khẽ ngẩng đầu, hít một hơi nói: "Được, chuyện này mẹ giao cho con giải quyết."

Thục Thục của cô không thể so sánh với những đứa trẻ khác. Cô tin rằng, không lâu sau Thục Thục của cô sẽ làm nên chuyện, cô cần có cơ hội rèn luyện!

"Dạ." Hàn Khuynh Thục nhẹ nhàng gật đầu, sau đó thiếu lễ độ ngáp một cái: "Nói, dường như hiệu quả của thuốc này hơi chậm!"

"Thuốc?" Mấy người đều sững sốt, sau đó nhìn về phía Hứa Tâm Lam.

"Mẹ." Chu Tiêu Bằng khẽ lắc lắc Hứa Tâm Lam, trong lòng càng thêm bất an.

"Ha ha....." Hứa Tâm Lam chợt ngẩng đầu, nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85: Chân Tướng

"Rất tốt. Bây giờ, có thể biết rõ tất cả." Hàn Khuynh Thục đứng nghiêm túc, dùng ánh mắt khinh thường nhìn Hứa Tâm Lam.

Chỉ thấy Hứa Tâm Lam cười ngây ngô vài tiếng. Sau đó nắc lên, làm thế nào cũng không dừng được.

"Con làm gì đối với mẹ tôi?" Chu Tiêu Bằng oán hận nhìn Hàn Khuynh Thục. Vì sao Tiểu Mộ không ngăn cản, chỉ đứng một bên nhìn.

Chu Tiêu Bằng nhìn về phía Hàn Mộ, trong ánh mắt mang theo vẻ cầu xin.

Trong lòng Hàn Mộ khẽ động, dường như có chút không đành lòng. Cô không muốn làm cho anh Bằng bị thương. Nhìn vào hai mắt bị thương của anh Bằng, lòng cô thật đau đớn!

Nắm chặt nắm đấm, sau đó buông ra, Hàn Mộ hít vào một hơi thật sâu.

Cô muốn biết tất cả! Tránh đi ánh mắt của Chu Tiêu Bằng, Hàn Mộ nhìn chằm chằm vào Hứa Tâm Lam. Cô cũng không biết Thục Thục đã làm gì đối với người phụ nữ này!

"Khà khà khà khà....." Hứa Tâm Lam chợt nhìn chằm chằm vào Hàn Mộ: "a....."

Đột nhiên xuất hiện tiếng hét to làm cho vài người nhủu mày lại.

"Cô....Cô.....Bạch Lạc Phi, cô là Bạch Lạc Phi?" Hứa Tâm Lam tê liệt ngồi dưới đất, sợ hãi nhìn Hàn Mộ, cả người chậm rãi di chuyển sang một bên: "Cô không chết sao? A.....đừng đến tìm tôi, đừng đến tìm tôi!"

Hàn Mộ im lặng nhìn Hứa Tâm Lam, trên mặt không có bất kỳ biểu hiện gì.

"Tôi.....Tôi không phải cố ý muốn hại cô! Không phải......." Giọng nói Hứa Tâm Lam có vài phần run rẩy "Ha ha....."

"Tôi không sợ cô, không sợ.....Ai bảo cô giành đàn ông với tôi, Quốc Đào chỉ có thể lấy tôi. Tại sao anh ấy phải cưới cô, anh ấy nói anh ấy không thương tôi......." Hứa Tâm Lam vừa khóc vừa nói, trên mặt tràn đầy chât vật.

"Mẹ!" Chu Tiêu Bằng muốn nắm tay Hứa Tâm Lam.

Hứa Tâm Lam dừng lại nhìn anh ta một cái: "Đừng kéo mẹ! Tiêu Bằng, mẹ nói cho con biết! con không thể lấy con nhỏ Hàn Mộ kia! Đềm đầu tiên của nó đã bị mẹ bán mất, nó không thể.....Không thể vào cửa chính nhà Họ Chu." Hứa Tâm Lam bất mãn nói lớn.

"Mẹ, người....." Hai mắt Chu Tiêu Bằng đau xót. Đây là người mẹ yêu quý của anh ta sao? Anh ta nhớ rõ bà đã từng nắm tay anh ta và Tiểu Mộ, bảo anh ta phải chăm sóc thật tốt cho Tiểu Mộ, không được phép bắt nạt cô ấy! Nhưng bây giờ thì sao?

Trong lòng Hàn Mộ chưa xót. Thì ra là bởi vì ba không thương bà ta, mà cưới mẹ.

Cho nên, cô và anh Bằng nhất định hữu duyên vô phận!

"Bà đáng chết...."

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rõ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Mềm Lòng

"Bà đáng chết....." Khóe miệng Hàn Khuynh Thục nhếch lên, sắc mặt lạnh lùng lẽo như tuyết rơi tháng mười hai.

Họng súng chỉ thẳng vào Hứa Tâm Lam, muốn bóp cò.

"Thục Thục....."

"Đừng....." Chu Tiêu Bằng bỗng chốc đến chắn trước mặt Hứa Tâm Lam. Cho dù như thế nào, bà ấy cũng là mẹ của anh ta, sinh anh ta nuôi lớn anh ta, làm sao anh ta có thể trơ mắt nhìn bà ta gặp nguy hiểm, lại thờ ơ chứ?

"Tiểu Mộ, đừng tổn thương bà ta!" Ánh mắt khẩn cầu của Chu Tiêu Bằng nhìn về phía Hàn Mộ, "Tiểu Mộ, anh biết mẹ anh có lỗi với em, anh cũng có lỗi với em. Nhưng xin em hãy tha bà ấy...."

"Ha ha ha...." Hứa Tâm Lam ngồi trên mặt đất cười ngây ngốc. Sau đó về mặt bà ta thần bí nói: "Tôi vụng trộm nói cho các người biết, đừng nói ra ngoài. Bạch Lạc Phi bị tôi nhốt ở trong vườn hoa nhà cô ta. Nhưng.....Lúc trước mẹ của cô ta và ông Ninh hẹn hò trong phòng kia.....Chắc.....Có mười sáu năm.....Ha ha ha!"

"Ai bảo cô ta cướp người đàn ông của tôi? Tôi hận cô ta, hận.....Hàn Đào, cho nên một nhà ông ta cũng sẽ không.....không có ngày tốt lành!" Hứa Tâm Lam thì thảo nói.

Hàn Mộ cứng đờ người: "Vì vậy, tất cả đều do bà làm?"

Từ khoảnh khắc mẹ cô gả cho ba cô, tất cả đều do Hứa Tâm Lam tính kế!

"Ha ha ha...." Hứa Tâm Lam ngẩng đầu, nhìn Hàn Mộ cười không ngừng.

"Mẹ!" Hàn Khuynh Thục nắm bàn tay lạnh lẽo của Hàn Mộ, ánh mắt độc ác quét tới quét lui trên người Hứa Tâm Lam.

"Tiểu Mộ....." Chu Tiêu Bằng nhìn Hàn Mộ, lại nhìn Hàn Khuynh Thục.

Hàn Mộ nắm chặt nắm đấm, sắc mặt hơi tái mét.

Cô nên làm thế nào? Hứa Tâm Lam hại cả nhà cô thâm như thế, hại ba cô phải vào tù, nhốt mẹ cô mười sáu năm, không ăn không uống, mẹ của cô bị chết đói! Hại cô bị mù, mất đi sự trong sạch, còn có, đến nay vẫn không rõ tung tích của Tiểu Phong!

Nhưng....Bà ta là mẹ của anh Bằng! Anh Bằng có tình cảm với cô! yêu mến cô, lúc nào cũng cưng chiều cô....

Làm sao lựa chọn đây?

Hàn Khuynh Thục nhìn sắc mặt Hàn Mộ, ánh mắt trầm xuống. Nó chỉ biết mẹ của nó là con mèo ngoan không có quyết tâm.

"Bà đi đi...." Hàn Mộ nhắm mắt lại, mở miệng.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rõ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Tình Thân Tận Xương Cốt

Chu Tiêu Bằng có chút bị thương ôm bà vai Hứa Tâm Lam rời đi. Đột nhiên, Chu Tiêu Bằng dừng bước, quay đầu lại: "Có thể nói cho tôi biết, tại sao mẹ tôi lại biến thành như vậy không?"

Về mặt Hàn Mộ dừng lại. Thôi, xem như cô thiếu anh Bằng một món nợ.

"Thục Thục....."

Hàn Khuynh Thục nhìn vào mắt Hàn Mộ, khẽ cau mày, mở miệng nói: "Chỉ là bị thuốc khống chế mà thôi."

Vừa rồi trên viên đạn xẹt qua gò má Hứa Tâm Lam có tẩm thuốc. Thuốc này không nhiều lắm, nhưng đủ để khống chế suy nghĩ của một người, làm cho tâm tình của người đó không khống chế được."

"Cảm ơn!" Chu Tiêu Bằng nhìn Hàn Mộ thật sâu. Có lẽ câu cảm ơn này có quá nhiều nghĩa.

"Mẹ."

Tay Hàn Mộ hơi run run: "Không có việc gì, Thục Thục, chúng ta cũng đi thôi."

"Thế nào, yến tiệc bị các người phá hủy như thế, các người nói đi là đi sao?" Giọng nói lạnh nhạt của Ninh Doãn Ngân vang lên.

Sự thật là anh không muốn để các cô rời đi!

"Hừ!" Hàn Khuynh Thục nhìn Ninh Doãn Ngân: "Thật ra, tôi vẫn chưa muốn đi. Tôi nói rồi, chúng ta còn chưa tính sổ xong, hồ ly thôi!"

"Còn nữa, lão hồ ly không nói gì, ông muốn nói cái gì? Bồi thường yến tiệc cho ông?"

Ninh Trúc Mặc nhìn Hàn Khuynh Thục, khóe môi nhếch lên. Tính tình của cô bé này rất hợp khẩu vị với ông! Ông đều hài lòng bất cứ điều gì về Ninh Doãn Ngân, nhưng ông vẫn không hài lòng chuyện anh không chịu kết hôn. Nếu không, ông cũng đã có cháu cố rồi. Thật không nghĩ ra, giọng nói của cô bé này cũng không tệ, làm sao ông có thể không thích chứ?

"Nhưng tôi không so đo!" Ninh Trúc Mặc vẫy tay với Hàn Khuynh Thục "Đến bên cạnh ông!"

Hàn Khuynh Thục hơi nghi ngờ, nhìn Hàn Mộ xin ý kiến. Nó thấy Hàn Mộ nhẹ nhàng gật đầu, rồi đi về phía Ninh Trúc Mặc.

Ninh Trúc Mặc nhẹ nhàng bế Hàn Khuynh Thục lên. Chỉ là một cô bé sáu tuổi, ở đâu lại có tính khí mạnh mẽ như thế?

Hàn Khuynh Thục bị ôm chột cả kinh, nhưng tận đáy lòng nó cũng không bài xích cái ôm này. Có lẽ đây là tình thân trong tận xương cốt.

Anh Ứng gọi điện thoại cho nó không chỉ nói âm mưu sau lưng cái chìa khóa vàng, nó còn biết được ba ruột của nó là ai!

Thì ra, nó và hồ ly thối có quan hệ cha con!

"Ông cố....." Hàn Khuynh Thục lăm bắm bên tai Ninh Trúc Mặc.

Ninh Trúc Mặc chấn động cả người.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Chọc Vào Món Nợ Này Thật Tốt

"Con....." Ninh Trúc Mặc khiếp sợ một câu cũng không nói nên lời, ông ngờ ngác nhìn Hàn Khuynh Thục, cảm xúc trên mặt không biết là vui hay buồn!

Hàn Khuynh Thục không nói một câu, chờ trừng to hai mắt nhìn Ninh Trúc Mặc. Bây giờ nó không muốn hồ ly thối biết rõ quan hệ của họ.

Trước tiên, nó không biết mẹ nó có ý kiến gì về chuyện này. Nhưng bình thường nó cũng có thể thấy, mẹ nó có tình cảm với hồ ly thối. Nó từng nói, mẹ nó thừa nhận, nó cũng sẽ thừa nhận. Thứ hai, hồ ly thối này dựa vào cái gì lại không biết sự hiện diện của nó, đều này làm cho nó rất tức giận. Con hồ ly thối này, món nợ này bọn họ phải từ từ tính!

"Ông cố....." Hàn Khuynh Thục hơi tựa vào vai Ninh Trúc Mặc, dùng giọng nói chỉ hai người họ mới có thể nghe được: "Tạm thời đừng cho hồ ly thối

biết."

Hai mắt Ninh Trúc Mặc sáng ngời, dùng giọng nói vui vẻ đáp lại: "được được."

Tuy không biết đây là có chuyện gì, nhưng ông tin tận đáy lòng, cô bé này là cháu cố gái của ông!

Ông đã có cháu cố rồi, hơn nữa còn là một nhân vật lợi hại. Hợp khẩu vị với ông, hợp khẩu vị với ông!

"Ha ha ha...." Ninh Trúc Mặc đột nhiên cười to làm Hàn Mộ và Ninh Doãn Ngân đều sững sờ.

Sao có thể cười đến vui vẻ như thế?

"Ông nội!" Ninh Doãn Ngân nghi ngờ nhìn Ninh Trúc Mặc. Ngược lại cô bé này rất lợi hại. Không chỉ gọi lên sự hứng thú đối với anh, anh có cảm giác, giữa hai người họ có mối quan hệ mật thiết. Đây là lần đầu tiên cô bé gặp ông nội lại có thể làm cho ông nội vui vẻ như thế. Ông nội nhà anh không nề mặt một ai nhưng.... ..

"Thục Thục." Hàn Mộ lên tiếng gọi Hàn Khuynh Thục. "Chúng ta cần phải đi!"

Có lẽ quan hệ tình thân như nước, dường như giữa Thục Thục và Ninh Trúc Mặc lại rất giống nhau.

"Dạ." Hàn Khuynh Thục từ trên người Ninh Trúc Mặc nhảy xuống, chớp mắt nói với Ninh Trúc Mặc: "Được rồi, con đi đây."

"Được." Ninh Trúc Mặc vỗ bả vai nhỏ gầy của Hàn Khuynh Thục.

Cô bé này làm cho ông rất hài lòng.

"Ông nội!" Ninh Doãn Ngân mở miệng, thật sự để cho các cô đi sao?

"Hả?" Ninh Trúc Mặc bắt mắt nhìn Ninh Doãn Ngân một cái. Thằng bé ngu ngốc này! Khi nào dẫn về món nợ phong lưu của mình cũng không biết! Nhưng đối với việc này, cho ông thêm một cháu cố cưng!

"Có chưa tính sổ với con đâu?"

"Bye bye....." Hàn Khuynh Thục nắm tay Hàn Mộ, tiện thể làm cái mặt quỷ đối với Ninh Doãn Ngân.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89: Hiệp Ước

Tập đoàn Ninh thị, văn phòng tổng giám đốc.

Một tay Ninh Doãn Ngân chống lên trán, vẻ mặt làm cho người ta không nhìn ra là vui hay buồn.

"Ngân." Mậu Tư Vân nhún vai. Sao anh ta lại xui xẻo như thế? Không phải anh ta muốn đụng vào hòng súng có được hay không! Nhưng tối nay hòng súng vẫn chỉ vào người anh ta. Anh ta cảm thấy cô bé kia nhìn hơi quen mắt. Bây giờ suy nghĩ lại một chút, ngược lại cảm thấy có vài phần giống với thằng bạn khốn kiếp xấu xa này, nhất là khí thế trên người cô bé.

Thật sự không thể xem thường cô bé này. Yếu tiện của ông Ninh đã tạo thành con sói lam tuyến trong thiên hạ. Không ngờ cô bé này lại là chân nhân bất lộ tướng.

Sáu tuổi lại có thể cầm điện thoại, kỹ thuật bắn súng thật tốt. Không chỉ có như thế, nó còn làm cho Hứa Tâm Lam nói ra bí mật đã được chôn giấu từ lâu.

Khi anh ta biết rõ những chuyện này, quả thật anh ta rất khiếp sợ. Anh ta bỏ cái đầu nhỏ như quả dưa của cô bé này ra, nhìn xem bên trong có thứ gì hay không.

"Kết quả còn chưa có sao?" Giọng nói Ninh Doãn Ngân hơi lạnh.

Nhiều ngày như vậy, kết quả DNA còn chưa có. Đây là đang cố ý đối nghịch với anh sao?

Bàn tay để trên bàn nắm thành quyền thật chặt, trên mu bàn tay đều nổi gân xanh.

Bởi vì chìa khóa vàng, anh bị ông nội mắng cho một trận. Còn có, anh có thể nhìn thấy được ý cười hả hê và vui vẻ khi nhìn vào đáy mắt ông cụ.

Vì sao vui vẻ? Vì sao có chút vui sướng khi người khác gặp họa?

Ninh Doãn Ngân xoa xoa huyết thái dương, anh thật sự cảm thấy hơi đau đầu. Nhìn văn tập văn kiện trước mặt.

Đây là văn kiện HM hợp tác cùng Ninh thị.

"Ngân, hiệp ước lần này cậu xem thế nào?" Mậu Tư Vân ngồi xuống một bên, hai mắt nhìn hiệp ước trên bàn.

Đối tượng hợp tác lần này lại là tình nhân một đêm cách đây sáu năm của anh, hơn nữa giữa bọn họ còn có sự ràng buộc chặt chẽ. Mậu Tư Vân thật sự không dám đảm bảo, lần này HM thật sự muốn hợp tác, hay là có mục đích gì khác.

"Cậu nói, mình có thể thế nào?" Khóe miệng Ninh Doãn Ngân hơi nhếch lên.

Người phụ nữ này, anh nhất định phải thuần phục. Không đơn giản là vì cô gọi lên sự hứng thú đối với anh, càng là vì giữa bọn họ có thể tồn tại mối quan hệ. Nếu đúng là như thế.....Vây cũng tốt!

Ninh Doãn Ngân cảm thấy anh không thể chờ đợi kết quả DNA được nữa.

"Reng...." Điện thoại trên bàn vang lên.

"Nói!" Giọng nói Ninh Doãn Ngân vang lên, nghe giọng nói ở đầu dây bên kia điện thoại, khóe miệng anh hơi nhếch lên, "Đến đây....."

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90: Cảm Thấy Tim Đập Thành Thịch

Ánh mắt hồ ly của Ninh Doãn Ngân nhìn chăm chăm vào cánh cửa, hai mắt vẫn không nhúc nhích. Khóe miệng hơi cong lên, khơi lên một tia đắc ý không nói nên lời.

Mậu Tư Vân hơi nhíu mày lại, cảm thấy kỳ lạ đối với lời nói của Ninh Doãn Ngân.

Đến đây, là người nào đến chứ?

Tại sao Ngân lại có vẻ mặt như thế, dường như có chút kinh hãi, lại hơi tức giận.

"Cạch...." Cửa phòng được mở ra.

Ninh Doãn Ngân và Mậu Tư Vân đều ngẩng đầu, nhìn về phía cửa phòng.

Ánh nắng buổi sáng từ ngoài cửa sổ chậm rãi xuyên qua chiếu lên người Hàn Mộ.

Hàn Mộ đứng cách Ninh Doãn Ngân năm mét. Ánh mắt nhìn quanh một vòng đánh giá sơ lược.

Không hổ là văn phòng tổng giám đốc Ninh thị, xa hoa lộng lẫy. Nhưng cấu trúc của căn phòng thể hiện rõ sự giỏi giang của tổng giám đốc Ninh Doãn Ngân. Căn phòng xa hoa lộng lẫy không lộ vẻ xa xỉ.

"Ninh thiếu, xin chào!" Hàn Mộ tiêu soái nhìn Ninh Doãn Ngân, hai tay khoanh trước ngực, trên mặt nở nụ cười lạnh nhạt, "Chúng ta lại gặp nhau!"

Ninh Doãn Ngân từ trên ghế đứng lên, ưu nhã đi đến trước mặt Hàn Mộ "Đúng vậy, tiểu thư Hàn. Chúng ta lại gặp nhau."

"Không..." Ninh Doãn Ngân chợt mỉm cười "Là tổng giám đốc Hàn tập đoàn HM!"

Tổng giám đốc HM?

Mậu Tư Vân ngồi một bên sững sờ. Cách đây năm năm cô gái này chính là người trong một đêm đã trở thành tổng giám đốc HM. Cô ấy.... Cũng chính là tình nhân một đêm của Ngân cách đây sáu năm.

Mậu Tư Vân yên lặng ngồi một bên, bụng lỳ cả phê lên uống một ngụm, lẳng lặng nhìn hai người trước mắt.

"Tổng giám đốc Hàn đại giá quang lâm, nhất định là đến vì chuyện hiệp ước." Ninh Doãn Ngân nâng mắt nhìn Hàn Mộ.

Không thể không nói, cô gái này có gương mặt trắng nõn đẹp đẽ. Nhìn vào mắt, giữa cái nhìn thản nhiên còn tồn tại vẻ quyến rũ, thành thực. Khí chất này khiến tim anh đập thình thịch.

"Đúng vậy." Dường như Hàn Mộ cũng không ngạc nhiên.

Cô đến Ninh thị là để điều tra âm mưu sau lưng chìa khóa vàng. Mà việc cô hợp tác với Ninh thị quốc tế chỉ là cái cớ mà thôi. Bởi vì cái chìa khóa vàng là món đồ của Ninh thị.

Bây giờ, đã không cần!

"Ninh thiếu!" Khóe môi Hàn Mộ nở nụ cười tươi: "Bây giờ, tôi nghĩ hợp tác giữa chúng ta không cần nữa....."

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rõ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Đúng Là Nhiều Tiền Hơn

"Tôi nghĩ hợp tác giữa chúng ta không cần nữa!"

Lời nói của Hàn Mộ làm cho Ninh Doãn Ngân chấn động cả người, lông mày hơi nhíu lại.

Nhưng mà chưa đến năm giây, anh đã khôi phục lại trạng thái bình tĩnh tự nhiên.

"Ý của tổng giám đốc Hàn, tôi nghe không hiểu!"

Ha ha ha....." Hàn Mộ che miệng cười, gương mặt tràn đầy chế giễu nói: "Đúng không?"

Hàn Mộ đi đến bên cạnh ghế sofa, tự mình ngồi xuống: "Chắc chắn chắc....Chỉ số thông minh của Ninh thiếu tôi thật sự không dám khen tặng. Aiz, vậy xem ra, có thể thấy được, chuyện làm ăn của Ninh thiếu nhất định cũng không cao!"

"Cô....." Ninh Doãn Ngân bị sắc đến không nói nên lời.

Người phụ nữ này miệng lưỡi đủ độc.

Chẳng trách cô bé kia cũng như thế, thật có thể nói là "trò giỏi hơn thầy, hậu sinh khả úy"!

Hai mẹ con này đúng là khắc tinh của anh!

Mậu Tư Vân ngồi một bên nghe lời Hàn Mộ nói, lông mày hơi nhíu lại, một ngụm nước đang uống trong miệng suýt chút nữa phun ra ngoài.

Ninh thiếu tiếng tăm lừng lẫy cũng sẽ có lúc lại như thế! Mắc ghen.....Hơn nữa còn thua trong tay một cô gái. Tuy cô gái này là tổng giám đốc HM!

Ninh Doãn Ngân nắm chặt quả đấm, mỉm cười nói: "Tổng giám đốc Hàn, cô muốn thất hứa?"

Trên mặt Ninh Doãn Ngân nở nụ cười.

Cô nhất định sẽ không thất hứa. Nếu thất hứa, chỉ cần bội ước vàng có thể xây xong mấy tòa nhà cao cấp.

Trên đời này không có người nào ngu ngốc không có việc gì làm đốt tiền chơi?

"Đúng!" Hàn Mộ quét mắt nhìn Ninh Doãn Ngân. Ninh Doãn Ngân nhìn vào ánh mắt cô: "Anh xem như tôi nhiều tiền, muốn đốt tiền chơi đi!"

Ninh Doãn Ngân sừng sốt lần nữa, vẻ mặt hơi thất vọng.

Sao anh đã quên, tổng giám đốc HM còn không thèm nhìn ngó đến bảo tàng nhà họ Ninh, sao để số tiền này trong mắt chứ?

"Vì cái gì?" Ba chữ trực tiếp phá vỡ Hàn Mộ "Dù sao cô cũng phải cho tôi một lý do!"

"Anh cũng biết, Ninh thiếu" Hàn Mộ như cố ý tránh ánh mắt Ninh Doãn Ngân.

Cô đã nói, giải quyết xong việc, cô không muốn tiếp tục ở A thị một giây phút nào.

"HM còn nhiều việc chờ tôi giải quyết. Tôi không nhàn rỗi như Ninh thiếu vậy!"

"Đúng không?" Ninh Doãn Ngân cười lạnh.

Người phụ nữ này đang trốn tránh. Sao anh cảm thấy cô đang trốn tránh chuyện gì.

"Cô đang trốn tránh cái gì...."

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92: Thất Bại Hoàn Toàn

"Cô đang trốn tránh cái gì...."

Lời nói của Ninh Doãn Ngân làm cho Hàn Mộ thất thần.

Trốn tránh cái gì?

Đúng vậy, thật ra cô đang trốn tránh. Cô cảm thấy Thục Thục của cô đã biết chuyện gì. Bây giờ cô đang nghĩ muốn dẫn theo Thục Thục và ba mình rời khỏi nơi này. Cô muốn dẫn họ về nước Mỹ!

"Tôi nói không được là không được." Ninh Doãn Ngân từng bước tiếp cận Hàn Mộ, nụ cười trên mặt đã sớm thay đổi thành vẻ bất cần đời.

"Ha ha....Nói đùa, tôi muốn xem Ninh thiếu muốn làm thế nào!" Hàn Mộ tức giận trừng mắt liếc nhìn Ninh Doãn Ngân.

Tên đàn ông này không phải là loại chán ghét bình thường. Trái lại cô muốn nhìn, Hàn Mộ cô muốn đi, ai có thể ngăn cản được cô!

"A Thị là địa bàn của tôi! Cô nói tôi có thể làm gì?" Ninh Doãn Ngân cười khê, nhưng nụ cười trên mặt thuộc về loại ngoài cười nhưng trong không cười.

"Tôi đây chờ xem!" Hàn Mộ từ trên ghế sofa đứng lên: "Ninh thiếu, ngài không cần tiến! Tôi đi trước!"

Hàn Mộ khoát tay với Ninh Doãn Ngân: "Tôi nhất định sẽ chờ Ninh thiếu chỉ giáo!"

Giày cao gót bảy phân giẫm lên sàn nhà đến rung động.

Hàn Mộ tiêu soái bước đi, để lại Mậu Tư Vân nhìn ngơ ngác và Ninh Doãn Ngân mặt mày tái mét.

"Đáng chết...." Nặng nề nện một quyền lên bàn.

Nhìn cảnh đẹp trước mắt biến mất là Hàn Mộ, Ninh Doãn Ngân phát hiện anh thật sự thất bại!

Anh chợt phát hiện đây là lần đầu tiên thất bại hoàn toàn trên tay một người phụ nữ.

"Ngân...." Mậu Tư Vân ngẩng đầu, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Ninh Doãn Ngân: "Đây là hiệp ước hai bên. HM có tổn thất, Ninh thị chúng ta nhất định sẽ tổn thất theo."

Ninh Doãn Ngân ngồi lại vị trí, lưng dựa vào ghế sofa, hai mắt mỉm cười, một tay xoa nhẹ lông mày, giữa lông mày tồn tại vẻ mệt mỏi khó phát hiện được.

Bây giờ, đã không có vấn đề hiệp ước. Ninh Doãn Ngân bấu mỗi một cái, anh cảm thấy tim mình đã mất, chết trên người người phụ nữ nào đó, hết lần này đến lần khác người phụ nữ này luôn tìm cách trốn tránh anh!

"Không....." Một câu chắc chắn "Cô ấy không trốn thoát khỏi tôi!"

Anh đã hiểu rõ lòng mình, tình cảm của mình. Anh không cho phép giống sáu năm trước.

Không cho phép.....

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 93: Ninh Thiếu Nhặt Được Ở Nhà Vệ Sinh

Khu nhà cao cấp của nhà họ Ninh.

Hai mắt Ninh Trúc Mặc vẫn nhìn chăm chú không rời mắt vào cô bé trước mặt, ria mép hơi nhếch lên, chọc cho cô bé nào đó cười ha ha không ngừng.

"Ha ha....." Hàn Khuynh Thược ôm bụng cười lộn lộn trên ghế sofa "Lão hồ ly, ông thật đáng yêu.... Thật đáng yêu đó!"

Đáy mắt Ninh Trúc Mặc hiện lên tia vui vẻ, sau đó thu lại nụ cười, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Hàn Khuynh Thược "Cô bé, con nói xem, ông dựa vào đâu mà tin tưởng chứ?"

Dừng một chút, hai mắt Ninh Trúc Mặc nhìn chăm chú vào Hàn Khuynh Thược, tiếp tục nói: "Nếu đứa bé nào cũng chạy đến đây nói với ông là cháu cố của ông, chẳng phải ông đây có một đồng cháu cố à!"

Hàn Khuynh Thược vừa nghe xong, bỗng chốc từ trên ghế sofa đứng lên, hai tay khoanh trước ngực, khóe môi hơi nhếch lên.

Lão hồ ly này.....

"Tại sao con phải lừa ông?" Hàn Khuynh Thược hỏi ngược lại, vấn đề này được ném cho Ninh Trúc Mặc lần nữa.

Hàn Khuynh Thược nó muốn tiền có tiền, muốn quyền có quyền! Chỉ bằng vào mẹ của nó là tổng giám đốc HM, sau lưng mẹ nó có quyền thế, có cái gì mà nó không chiếm được?

Cô bé được lắm!

Ninh Trúc Mặc nhìn chăm chú vào Hàn Khuynh Thược đứng một phút. Thấy Hàn Khuynh Thược khó chịu, nhưng ngoài mặt vẫn là vẻ bình tĩnh tự nhiên.

"Ha ha ha.... .." Ninh Trúc Mặc cười ha ha nói: "Ông tin, tất nhiên là tin!"

Cô bé này thấy biến không sợ hãi, vẫn bình tĩnh tự nhiên. Còn nữa, trong ánh mắt của cô bé lộ ra vẻ tinh táo giống như ông thời còn trẻ!

Đương nhiên ông không thể chỉ bằng vào những điều này đã khẳng định thân phận của cô bé. Từ lâu ông cũng đã xác định quan hệ ruột thịt giữa họ.

Cô bé này thật sự làm cho ông cảm thấy yêu mến tận đáy lòng! Đứa cháu gái này ông đã nhận định!

"Lão hồ ly!" Hàn Khuynh Thược đi đến trước mặt Ninh Trúc Mặc, vươn tay ra, nhò vài sợi ria mép đang nhếch lên của ông.

"Úi....." Ninh Trúc Mặc đau đến nhướn mày "Cô bé, buông tay ra!"

"Hừ...." Hàn Khuynh Thược bắt mắt nhìn Ninh Trúc Mặc "Hồ ly thói kia thật không phải ngu ngốc bình thường. Ông xác định ông ấy là cháu nội của ông sao?"

Lời nói của Hàn Khuynh Thược làm cho Ninh Trúc Mặc cười híp mắt: "Nhặt trong nhà vệ sinh, con có thể nghĩ rằng như thế!"

"Thật ngốc muốn chết, ngay cả thân phận mẹ con mà điều tra lâu như thế." Khóe miệng Hàn Khuynh Thược hơi nhếch lên "lão hồ ly, hôm nay tìm ông là có việc muốn nói với ông....."

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Ông Cũng Thích Con

"Hả?" Lời nói của Hàn Khuynh Thược làm Ninh Trúc Mặc nhúu mày lại.

"Mẹ của con phải về Mỹ rồi!" Hai tay Hàn Khuynh Thược khoanh trước ngực, nhìn Ninh Trúc Mặc.

"Về Mỹ?" Hai mắt Ninh Trúc Mặc nhú lại "Không phải còn hợp tác với Ninh thị ư?"

"Đúng, nhưng, số tiền này mẹ của con không để trong mắt." Giọng nói Hàn Khuynh Thục có vài phần đắc ý.

"Cũng đúng, HM quốc tế hiển nhiên sẽ không để số tiền này trong mắt." Ninh Trúc Mặc chậm rãi bung ly trà nóng trên bàn lên, nhẹ nhàng uống một hớp "Nguyên nhân là tại con!"

Không hổ là lão hồ ly tu luyện thành tinh, Đúng là đã nhìn ra.... ..

Khỏe môi Hàn Khuynh Thục hơi nhếch lên, không may giấu điểm "Đúng. Con cảm thấy mẹ của con không muốn để con biết rõ thân thế. Nhất định mẹ đã nhận ra con hiểu rõ về chuyện này."

Mẹ của nó nên nó hiểu rõ nhất. Có lẽ mẹ lo lắng nó sẽ rời bỏ mẹ nó mà đi! Nó là do mẹ nuôi lớn, nó chính là mạng sống của mẹ.....

Chẳng trách mẹ lại gấp gáp muốn về Mỹ như thế!

"vậy con....." Ninh Trúc Mặc hỏi, trên mặt tựa như không có hiểu hiện gì.

"Mẹ nghĩ thế nào, con nghĩ thế đó. Nếu mẹ nói con không có ba, con cũng sẽ không chó ba." Giọng điệu Hàn Khuynh Thục lạnh lùng.

Đây là điều nó vẫn luôn suy nghĩ.

"Vậy tại sao con lại nhận ông?" Ánh mắt Ninh Trúc Mặc buồn bã "Nếu ông không cho con đi thì sao?"

"Ông sẽ không!" Hàn Khuynh Thục tự tin lắc đầu "Con yêu mến ông, thật lòng yêu mến. Con khẳng định ông cũng sẽ thích con. Con không sợ!"

Hàn Khuynh Thục đi đến trước mặt Ninh Trúc Mặc, nắm lấy tay ông đặt vào tay mình.

Tay của nó rất nhỏ, tay của ông rấy lớn. Nhưng lại rất ấm áp!

"Ông cố!"

"Thục Thục!" Ninh Trúc Mặc nắm lấy bàn tay của Hàn Khuynh Thục "Mẹ con gọi con là Thục Thục!"

Hàn Khuynh Thục nhẹ nhàng gạt đầu: "Hàn Khuynh Thục là do mẹ đặt!"

"Con phải đi, vì sao còn muốn nói những lời này với ông?" Trong ánh mắt Ninh Trúc Mặc hiện lên vẻ đau lòng: "Ông cũng không nỡ!"

Ông cảm thấy cô bé này có vài phần giống với Tuyết Như. Nhưng trên người Tuyết Như không có khí thế như Thục Thục.

"Nếu không muốn con về Mỹ, vậy cũng không phải không có cách.... .."

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Thiến Ông Ta

"Nếu không muốn con về Mỹ, vậy cũng không phải không có cách.... .."

Trong mắt Hàn Khuynh Thục hiện lên ý cười.

"Thật sự?" Ninh Trúc Mặc vừa nghe, lập tức hơi vui mừng, sức lực cầm tay Hàn Khuynh Thục tăng thêm vài phần.

"Ui da, ông cố, ông muốn bóp chết con à?" Hàn Khuynh Thục hét lên "Đúng vậy, có cách đó!"

"Này!" Ninh Trúc Mặc thả lỏng tay mình một chút, nhưng vẫn nắm tay Hàn Khuynh Thục: "Cách gì?"

Tuy ông tôn trọng Hàn Khuynh Thục nghĩ gì, sẽ không cầu xin con bé. Nhưng chỉ cần con bé có thể ở lại, cho dù điều kiện có khó khăn gì, ông nhất định cũng sẽ làm!

"Điểm quan trọng ở trên người hồ ly thối kia?" Hàn Khuynh Thục bất mãn bĩu môi: "Thật là ngu ngốc. Đã lâu như vậy, cái gì cũng không điều tra được!"

"Đúng là ngốc. Cũng may Thược Thược con không có duy truyền!" Ninh Trúc Mặc cười ha ha: "Máu chốt là nó? Giải thích thế nào?"

"Cái gì chứ?" Hàn Khuynh Thược ngồi trên đùi Ninh Trúc Mặc: "Ông biết làm sao con đến đây sao?"

Khỏe mắt Ninh Trúc Mặc khẽ cong, Tất nhiên là từ trong bụng mẹ ra. Mím cười, ông đương nhiên biết rõ cô bé này không hỏi cái này. Nó hỏi chính là chuyện chơi bời trăng hoa của Ninh Doãn Ngân.

"Sáu năm trước, khách sạn Hồng Tường Vi phòng 303!"

"A." Hàn Khuynh Thược cười một chút: "Giùng càng già càng cay. Đúng là lão hồ ly ông lợi hại."

"Năm đó mẹ của con bị Hường Ngôn bán đến Hồng Tường Vi. May mắn là bà ấy chạy thoát, nhưng vẫn bị hồ ly thối kia làm cho....." Hàn Khuynh Thược dừng một chút: "Hồ ly thối kia, ông dám bắt nạt mẹ tôi. Tôi sẽ thiên ông!"

"Con thiên đi!" Ninh Trúc Mặc đồng ý gật đầu: "Dù sao, nhà họ Ninh ông có người thừa kế rồi, không sợ nữa!"

"Con....." Hàn Khuynh Thược nổi giận cúi thấp đầu. Ông cố của nó còn lợi hại hơn nó. Ở trước mặt ông, sao nó có thể kiêu ngạo được, khí thế của nó bỗng chốc bị mất sạch.....

"Ông cố....." Hàn Khuynh Thược đáng thương nhìn Ninh Trúc Mặc: "Hồ ly thối kia bắt nạt mẹ con!"

"Đúng vậy, nếu không tại sao có thể có con!" Trong mắt Ninh Trúc Mặc lóe lên ý cười.

"Hừ....." Hàn Khuynh Thược lăm bắm, đầu nghiêng sang một bên: "Quên đi, món nợ này tự con sẽ tính sổ với ông ấy. Muốn con giữ mẹ lại, phải xem sức quyến rũ của ông ấy có đủ hay không!"

"Phải làm cho ông ta theo đuổi mẹ con, đuổi đến tay rồi, tất nhiên là giữ lại!"

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Không Có Hứng Thú Với Đàn Bà

"Cái này....." Lòng này Ninh Trúc Mặc nhủ lại. Đứa cháu này cũng có thể như ý của mình. Nhưng trong chuyện hôn nhân. Ông đã từng sắp xếp cho anh, ví dụ như Bạch Thanh Tinh.

"Thật ra, Doãn Ngân cũng không nhỏ. Ông đã từng để cho nó và Bạch Thanh Tinh ở chung, nhưng kết quả lại không bằng người tính." Ninh Trúc Mặc lắc lắc đầu.

Ông đã từng nghĩ rằng Ninh Doãn Ngân không có ý với đàn bà. Nhưng hiện tại dường như không phải. Nếu nó không có hứng thú với đàn bà, cô bé trước mắt đến đây bằng cách nào?

"Bạch Thanh Tinh?" Khóe môi Hàn Khuynh Thược hơi khinh miệt nói: "Ả đàn bà này mà lão hồ ly ông cũng nhìn trúng?"

Ả đàn bà trở mặt nhanh như lật sách mà nó đã từng lĩnh giáo. Đàn bà có tâm cơ thật sâu, nó không thích. Hơn nữa ả đàn bà này còn nham hiểm như thế.

Không phải muốn nịnh nọt nó, không nịnh nọt thành công sao?

Hai mắt Hàn Khuynh Thược vẫn nhìn Ninh Trúc Mặc chăm chăm không rời. Tuy Ninh Trúc Mặc rất bình tĩnh, nhưng để cho Hàn Khuynh Thược nhìn đến cả người không được thoải mái.

"Làm sao vậy?" Ninh Trúc Mặc mở miệng hỏi.

"Lão hồ ly, người ông nhìn trúng, ánh mắt thật kém cỏi!" Hàn Khuynh Thược thẳng thắn: "Bởi vì mẹ của cô ta là cháu gái của bà ngoại sao?"

Đây gọi là yêu ai yêu cả đường đi à?

Ninh Trúc Mặc bị lời nói của Hàn Khuynh Thược làm cho bị sặc, ho khan hai tiếng.

Lúc trước, ông thật cảm thấy, con cháu của Tuyệt Như sẽ không tệ chút nào, coi như yêu ai yêu cả đường đi đi!

"Cô ta!" Giọng nói Hàn Khuynh Thược hơi không bình thường: "So với mẹ của con sao? Cô ta không xứng!"

Trên mặt Hàn Khuynh Thục viết rõ hai chữ bất mãn.

Lại nói, mẹ bảo bố của nó là một người oai phong một cõi. Năm năm trước trong một đêm lập ra HM, mang theo vẻ thần bí, huyền kỳ của người đời.

"Hừ mẹ của con có thể xây được tòa Nhà Trắng!" Hàn Khuynh Thục tự hào nói: "Ngay cả lão Ốc Khắc của IBM đều tán thưởng mẹ con! Con của ông ta Á Sầm lại càng.... .."

Hàn Khuynh Thục lập tức thu miệng nhỏ lại. Ồi, nó phải làm thế nào, không nên nói cũng đã nói rồi!

"IBM?" Ninh Trúc Mặc rủ mắt xuống, nhẹ nhàng thì thầm: "Lão Ốc Khắc?"

"Hi hi...." Hàn Khuynh Thục cười gượng hai tiếng, đột nhiên lỗ tai hơi động "Có người đã về....."

Ninh Trúc Mặc còn chưa kịp phản ứng, Hàn Khuynh Thục đang ngồi bên cửa sổ nhẹ nhàng nhảy qua, bên tai ông chỉ còn giọng nói của nó "Muốn thu phục mẹ của con, trước hết phải thu phục hồ ly thời này!"

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97: Ninh Thiếu Lăng Nhặng

"Ông nội" Ninh Doãn Ngân mở cửa đi vào, nhìn thấy ánh mắt Ninh Trúc Mặc hơi kỳ lạ.

Sao anh cảm thấy không khí trong phòng khách hơi kỳ quái, cũng hơi quen thuộc.

Mùi vị kia rất giống.... ..

Ninh Doãn Ngân bất đắc dĩ mỉm cười, nhưng trong khoảng thời gian ngắn cũng không nói nên lời!

"Con đã trở lại?" Ninh Trúc Mặc làm như vô tình nhìn lướt qua cửa sổ.

Cô bé này cũng quá lớn mật! Thân thủ cũng không tệ, nếu không nhất định sẽ bị thương.... ..

Cửa sổ cao như thế mà nó cũng dám nhảy!

"Chuyện của công ty đã xong?"

"Dạ." Ninh Doãn Ngân trầm thấp trả lời, sau đó ngồi bên cạnh Ninh Trúc Mặc, dựa vào ghế sofa, hai mắt nhắm lại, xoa nhẹ giữa lông mày.

Hôm nay tên nhóc này sao vậy, sao ông cảm thấy có gì đó không đúng!

"Doãn Ngân, con mệt không?"

Cũng tốt khi ông có được đứa cháu nội lợi hại như thế.

Ánh mắt Ninh Trúc Mặc buồn bã.

Cha mẹ Ninh Doãn Ngân mất sớm. Anh là do một tay ông nuôi lớn, ông hy vọng Ninh thị quốc tế đều nằm trong tay Ninh Doãn Ngân. Tên nhóc này hiểu chuyện, có đủ tư chất tự nhiên, Ninh thị trên tay anh ngày càng phát triển, càng ngày càng tốt!

Mấy năm nay, thật cực khổ cho anh.

Ninh Doãn Ngân chợt mở hai mắt ra, nhìn Ninh Trúc Mặc: "Ông nội, con.... .."

Ninh Doãn Ngân hơi tức giận bản thân. Anh phải nói với ông nội thế nào, nói anh có thể có con. Nói hai mẹ con cô ấy vì trốn tránh anh, nên muốn hủy bỏ hiệp ước?

Ninh Doãn Ngân phát hiện, chỉ cần có những chuyện liên quan đến hai người này, anh thật sự không có cách nào bình tĩnh được!

"Hả?" Ninh Trúc Mặc hơi nhúm mày lại.

Muốn nói lại thôi? Đây không giống Ninh Doãn Ngân!

"Đường đường là Ninh thiếu từ khi nào lại trở nên lè mề, lằng nhằng rồi hả. Thật giống con gái!" Lời nói lại lòng của Ninh Trúc Mặc chui vào lỗ tai Ninh Doãn Ngân.

Phép khách tướng, ông dùng rất tự nhiên. Nhìn tâm trạng của tên nhóc này, tám phần sẽ rút lui!

"Con...." Ninh Doãn Ngân lấy hết dũng khí "Ông nội, con....Con có thể có một đứa con sáu tuổi!"

"Cái gì...."

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Bám Rễ Chắc Chân

Giọng nói không vui không buồn của Ninh Trúc Mặc truyền vào lỗ tai Ninh Doãn Ngân

Ninh Doãn Ngân đau đầu nhắm mắt lại.

Nếu cô bé kia là con của anh, cuối cùng ông cụ có thể tiếp nhận con bé không?

Con nữa, người phụ nữ kia. Sáu năm trước hầu hạ anh một đêm, lưu luyến trong giấc mơ của anh, làm đắm sâu vào chỗ hẻo lánh trong đầu anh.

Nhưng hiện tại cô tựa như muốn trốn anh! Từ lúc cô xuất hiện trước mặt anh lần nữa, dường như đã thay đổi tất cả.

Trái tim đập khác thường đã làm cho anh hiểu rõ hành động của anh vào sáu năm trước. Người phụ nữ này đã bám rễ chắc chân trong lòng anh!

"Con nói, ông có thể sắp làm ông cố rồi!" Ninh Doãn Ngân cúi đầu, giọng nói thản nhiên từ trong miệng anh truyền đến.

"Người nào?" Trong mắt Ninh Trúc Mặc lóe lên vẻ khôn khéo "Thanh Tinh sao?"

"Cô ta?" Ninh Doãn Ngân cười lạnh "Cô ta không xứng!"

Ninh Doãn Ngân nghi ngờ nhíu mày. Không biết vì sao cháu nội của mình, còn có cháu cô gái đều không có ấn tượng tốt đối với Thanh Tinh!

Tính toán, cô bé này và Bạch Thanh Tinh cũng có vài phần quan hệ thân thuộc!

Thật ra, Ninh Trúc Mặc không biết, trong lòng Hàn Khuynh Thuộc ước gì không có phần thân thuộc này. Nó cảm thấy mất mặt xấu hổ.

"Người này, có lẽ ông cũng biết!" Ninh Doãn Ngân theo tình hình nói "Đúng là hai mẹ con trong yến tiệc kia! Tuy.....Tuy con còn đợi kết quả kiểm tra DNA!"

"À." Ninh Trúc Mặc không vui không buồn trả lời. Tròng lòng buồn cười nghĩ thầm, cháu của ông, hành động tất nhiên cũng không chậm.

"Ông nội, con....." Ninh Doãn Ngân cảm giác mình thật sự thất bại bởi ông cụ nhà mình "Con....ông...."

Đừng a như thế! Anh không biết bày tỏ thái độ thế nào!

"Ông cái gì mà ông? Con cái gì mà con?" Ninh Trúc Mặc không khách khí gõ đầu Ninh Doãn Ngân "Vậy con muốn thế nào?"

Ninh Doãn Ngân lắc đầu, tỏ vẻ bất đắc dĩ.

"Cô ấy phải đi, liên quan đến việc hủy hiệp ước."

"Tên nhóc thôi!" Rốt cuộc Ninh Trúc Mặc không nhịn được mắng một câu. Thật là thằng nhóc ngu ngốc.

"Xác định sao?"

"70%!" Trừ phi có báo cáo, nếu không anh không thể xác định.

"Yêu người ta không?"

Ninh Doãn Ngân hơi sững sốt, lắc đầu, lại gật đầu một cái.

"Thằng nhóc thúì, sao có thể để con cháu nhà họ Ninh lang thang bên ngoài...."

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 99: Trong Lòng Mơ Hồ Không Muốn.

Ánh trắng sáng khẽ chiếu lên người Hàn Mộ, làm cho xung quanh cô tăng thêm một vẻ thần bí.

Hai mắt Hàn Mộ vẫn ngơ ngác nhìn ra bên ngoài cửa sổ sát đất.

Bóng đêm bao phủ xuống thành phố A rất đẹp.

"Mẹ....." Hàn Khuynh Thục từ sau lưng ôm lấy Hàn Mộ. Đêm nay mẹ thật là lạ. Mẹ lại quyết định sáng mai bay về nước Mỹ.

Thay đổi như vậy hơi gấp gáp! Nhưng trên mặt mẹ lại hiện lên vẻ ưu thương làm nó không nhìn ra.

Rốt cuộc mẹ lo cái gì? lại sầu cái gì?

"Thục Thục!" Hàn Mộ nắm tay Hàn Khuynh Thục, ôm đến trước người cô "Sao Thục Thục không đi ngủ. Ngày mai chúng ta phải thức sớm."

Hàn Khuynh Thục lắc đầu: "Con lo cho mẹ."

Lời nói Hàn Khuynh Thục bỗng chốc tràn vào lòng Hàn Mộ. Hàn Mộ ôm lấy cô bé, mở miệng hỏi: "Cô bé ngốc, mẹ không có việc gì. Chỉ là đang nghĩ một việc."

"Mẹ đang suy nghĩ việc gì?"

Hàn Mộ cúi đầu nhìn gương mặt Hàn Khuynh Thục, một tay nhẹ nhàng mon tron "Mẹ nghĩ đến cha con!"

"Cha?" Hàn Khuynh Thục hơi sững sốt, hơi khó hiểu. Mẹ của nó chưa bao giờ chủ động nói với nó về tên hồ ly thối kia. Nhưng lần này trước khi rời khỏi thành phố A, mẹ lại nhắc đến. Hơn nữa trong lời nói còn có vẻ bi thương, mang theo một chút quyến luyến.

Chẳng lẽ, mẹ không bỏ được.....

"Mẹ, người....."

"Thục Thục, nghe mẹ nói." Hàn Mộ ngắt lời Hàn Khuynh Thục.

"Dạ." Hàn Khuynh Thục ngoan ngoãn gật đầu.

"Mẹ có con là ngoài ý muốn, mà cũng không phải là ngoài ý muốn." Hàn Mộ sâu kín nói "Mẹ rất cảm ơn cha con đã ban con cho mẹ. Nhưng, mẹ cũng rất sợ hãi mất đi con." Hàn Mộ ôm lấy Hàn Khuynh Thục, lực trong tay tăng thêm một chút.

"Thục Thục, con muốn biết cha con là người nào không?"

Hàn Mộ nhắm hai mắt chưa xót lại. Ngày mai phải rời đi, trước tiên cô phải trở về an bài tốt tất cả, mới có thể đón ba cô qua đó sống. Nhưng lúc này trong lòng cô lại không muốn. Đối tượng lại là.... ..

Tất nhiên là Ninh Doãn Ngân! Cô phải làm thế nào.... ..

"Không muốn!" Hàn Khuynh Thục kiên quyết nói với Hàn Mộ "Mẹ không muốn thừa nhận ông ấy, Thục Thục sẽ không muốn có người này"

"Nhưng...." Hàn Mộ vừa muốn nói chuyện, tiếng chuông cửa chợt vang lên.

"Reng reng....."

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 100: Nửa Đêm Tối Chơi

"Reng reng..." Một tiếng lại một tiếng chuông cửa vang lên làm cho Hàn Mộ và Hàn Khuynh Thục không tự chủ nhú mày.

"Reng reng....." Chuông cửa vang lên hơi dồn dập.

Đã trễ thế này, đến cùng là người nào?

"Mẹ, con đi mở cửa." Hàn Khuynh Thục hiểu chuyện nhìn lướt qua Hàn Mộ, cất bước đi về phía cửa lớn.

Hàn Mộ mỉm cười, nhìn bóng dáng nhỏ bé của Hàn Khuynh Thục, cảm giác thỏa mãn tận đáy lòng.

"Là ông....." Giọng nói ngạc nhiên của Hàn Khuynh Thục truyền vào tai Hàn Mộ. Cô nhú chặt chân mày, cảm giác có cái gì đó không đúng.

Theo đạo lý, ở thành phố A này người quen biết với Thục Thục cũng không nhiều. Người đến lại có thể khiến con bé ngạc nhiên như thế, đến tột cùng là ai?

"Vào đi!" Lời nói của Hàn Khuynh Thục làm cho trái tim Hàn Mộ đập rộn lên.

Cô có cảm giác hơi khẩn trương một chút.

Khẩn trương? Khóe môi Hàn Mộ hơi nhếch lên, cô đang khẩn trương cái gì?

Từ trên ghế quý phi đứng lên, Hàn Mộ nói về phía cửa: "Thục Thục, là người nào vậy?"

"Là anh....."

Giọng nói quen thuộc làm cho cả người Hàn Mộ chấn động, bước chân mất tự nhiên dừng lại.

"Anh....."

Hàn Mộ ngẩng đầu, hai mắt nhìn về phía người tới.

Bốn mắt nhìn nhau, không khí tràn đầy kỳ quái, luồng không khí này làm cho Hàn Mộ cảm thấy hít thở không thông.

Hàn Mộ ngây ngốc vài giây, cũng nhanh chóng phản ứng lại.

"Ninh thiếu, đã trễ thế này còn muốn làm gì?" Hai mắt Hàn Mộ càng thêm lạnh nhạt và bình tĩnh.

"Không chào đón anh?" Ninh Doãn Ngân nhìn gương mặt Hàn Mộ, nhướn mày, trong giọng nói có một chút không hài lòng.

"Đúng vậy!" Hàn Mộ mỉm cười, cũng không giấu diếm "Tôi không biết có chuyện gì làm phiền Ninh thiếu hơn nửa đêm lại chạy đến đây. Nếu như không có việc gì, Ninh thiếu trở về đi."

Cô không muốn gặp lại anh!

Hàn Mộ nghĩ gì, cũng là Ninh Doãn Ngân cảm giác được từ trên người cô.

"Thục Thục, mở cửa cho Ninh thiếu trở về đi. Chúng ta cũng nên nghỉ ngơi." Giọng nói Hàn Mộ hơi có phần lạnh lùng. Nếu bạn tinh tế phát hiện, bạn sẽ nghe ra được trong giọng nói của cô trừ bỏ lạnh lùng ra còn có một tia rung động.

"Dạ, mẹ!" Hàn Khuynh Thục hí mắt mỉm cười nói: "Hô ly thôi, ông trở về đi!"

Mẹ không cho ông ấy cơ hội, nó cũng không có cách nào!

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rõ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Cho Tôi Năm Phút

Ánh mắt Ninh Doãn Ngân buồn bã, cúi đầu xuống, từ từ đi lùi ra ngoài cửa.

"Hồ ly thói." Hàn Khuynh Thược đứng ở cửa ra vào nhìn ra, hơi lấy làm thất vọng với Ninh Doãn Ngân "Gặp lại!"

Hàn Khuynh Thược hơi thất vọng. Thật ra nó cũng thích hồ ly thói này! Nhưng.....Nhưng mẹ của nó không chấp nhận.

Ánh mắt của Hàn Khuynh Thược hung ác. Tính toán, chuyện mà mẹ không thích thì nó nhất định sẽ không làm!

Dùng sức đẩy, Hàn Khuynh Thược muốn đóng cửa lại.

"Ừ.... .." Một âm thanh buồn bực vang lên, cửa cũng không thuận lợi đóng lại.

Hàn Khuynh Thược cúi đầu, nhìn một vật không rõ bị kẹp giữa cánh cửa.

"Hồ ly thói, ông điên rồi.... .."

Hồ ly thói này lại dùng tai của mình ngăn cản nó đóng cửa lại.

"Bốp....", Hàn Khuynh Thược đưa tay mở cửa ra.

"Cho anh năm phút, chỉ cần năm phút thôi!" Ninh Doãn Ngân nhìn Hàn Mộ chỉ để lại cho anh bóng lưng, trong giọng nói thậm chí hơi bất đắc dĩ, hơi khẩn cầu.

Hàn Mộ không xoay người, không trả lời lại, chỉ lẳng lặng đứng yên.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

"Thược Thược, con đi ngủ trước đi." Không biết trải qua bao lâu, cuối cùng giọng nói của Hàn Mộ cũng vang lên trong không khí, giọng nói thản nhiên, không có một chút cảm động.

"Dạ, mẹ." Hàn Khuynh Thược gật đầu. Nó biết rõ, mẹ bảo bối của nó chỉ đáp ứng hồ ly thói năm phút thôi.

Năm phút nói dài không dài, nói năm không ngắn. Vậy phải xem hồ ly thói làm sao nắm chặt!

Cố sức xoay người, Hàn Khuynh Thược nhìn thật sâu vào Ninh Doãn Ngân, một hơi thở dài như có như không từ trong miệng cô bé tràn ra.

Nhìn bóng lưng Hàn Khuynh Thược rời đi, ánh mắt Hàn Mộ buồn bã, ngồi xuống bên cạnh.

"Em.... .." Ninh Doãn Ngân muốn nói lại thôi.

Anh phải mở miệng thế nào? Trước khi đến đây, anh đã thử chính mình ba bốn chục lần. Anh phải nói như thế nào?

"Một phút.... .."

Giọng nói lạnh nhạt của Hàn Mộ vang lên.

"Anh.... .." Ninh Doãn Ngân chán nản. Người phụ nữ này thật đáng chết. Cô quá lợi hại rồi, đường đường là Ninh thiếu lại thất bại dưới tay cô hết lần này đến lần khác!

"Hai phút hai mươi lăm giây....."

Ninh Doãn Ngân hít một hơi thật dài, nắm chặt tay lại, lại từ từ buông ra. Anh không mở miệng được!

"Ba phần mười giây!"

"Anh.... .." Hai mắt Ninh Doãn Ngân hơi nhắm lại, môi mím khe khẽ mở: "Em.....Em có thể ở lại không?"

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rõ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Để Lại Lý Do

"Anh.... .." Hai mắt Ninh Doãn Ngân hơi nhắm lại, môi mỏng khẽ mở: "Em.....Em có thể ở lại không?"

Hàn Mộ chấn động cả người, trên gương lại thờ ơ lại xuất hiện vết ửng hồng.

Để cô ở lại? Vì cái gì?"

"Ha ha....." Hàn Mộ khôi phục lại bình tĩnh, "Ninh thiếu nói đùa! Không phải tôi đã nói, tôi tình nguyện thất hứa sao?"

Cười tự kiêu, Hàn Mộ tiếp tục nói: "HM của tôi cái gì mà không có, nhưng nhiều nhất chính là tiền!"

Hàn Mộ giận điên người về mặt vẫn không biểu hiện rõ, cô đã định thất hứa rồi!

Ninh Doãn Ngân đen mặt, anh phải làm sao để người phụ nữ này biểu đạt ý của mình chứ?

Người phụ nữ này làm cho anh vừa yêu vừa hận. Anh thật sự hận không thể.....Hận không thể bóp chết cô!

"Em biết anh không phải có ý này!" Ninh Doãn Ngân nhìn gương mặt xinh đẹp của Hàn Mộ, trên gương mặt không lộ vẻ gì: "Chẳng lẽ, em không biết?"

Anh không tin người phụ nữ này không biết ý của anh! Tuyệt đối không tin!

"Ha ha....." Hàn Mộ che miệng cười "Sao đêm nay Ninh thiếu nói nhiều chuyện chê cười như thế. Ninh thiếu cảm thấy tôi nên biết cái gì?"

Chê cười?

Ninh Doãn Ngân nắm chặt tay, trên mu bàn tay xuất hiện nhiều gân xanh. Cô dám nói anh nói chuyện chê cười!

"Ninh thiếu, nhiệt độ của anh bình thường không?" Hàn Mộ nghiêm túc nhìn Ninh Doãn Ngân, sắc mặt vô cùng chăm chú.

Nhiệt độ bình thường không?

Ninh Doãn Ngân cố gắng kiềm chế cơn giận của mình, sắc mặt hơi tái mét, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Cô gái, em yên tâm. Tôi rất bình thường!"

"Vậy thì tốt rồi, nếu không tôi thật sự không biết phải làm thế nào đưa Ninh thiếu trở về!" Hàn Mộ đứng lên đi đến trước cửa, mở cửa chính ra: "Ninh thiếu không có ý gì, thời gian năm phút đã hết!"

Ý của Hàn Mộ rất rõ, xin mời ngài, gấp lại không tiễn!

Nhưng trong lòng Hàn Mộ không phải là hai chữ gấp lại. Cô tình nguyện vĩnh viễn không gấp lại!

Ninh Doãn Ngân đứng ở cửa ra vào, một tay chống lên giam Hàn Mộ ở cửa, khẽ ngắc đầu: "Vì sao?"

Vì sao cô không muốn ở lại, anh tự mình mở miệng cũng không được sao?

"Để lại lý do đi?" Hàn Mộ cảm thấy có chút buồn cười.

"Nếu như.... .." Ninh Doãn Ngân chỉ đứng ở một phần ba khe cửa ra vào: "Nếu anh nói, vì anh.... .."

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rõ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 103: Anh Nói Thật

Ninh Doãn Ngân từ một phần ba khe cửa đẩy vào, kéo tay Hàn Mộ lại: "Anh nói, vì anh, ở lại."

Giọng điệu hơi bá đạo, hơi ra lệnh.

Hàn Mộ sững sờ. Cơ thể Ninh Doãn Ngân gần như dán chặt lên người cô. Trên người anh tỏa ra hương thơm xanh mát, không có mùi thuốc lá đáng ghét, không có mùi nước hoa làm người khác bị sặc. Là mùi hương cô thích!

Thậm chí cô còn có thể nhìn rõ Ninh Doãn Ngân, nhìn mặt mũi của anh, nhìn đến làn da trên mặt anh.

Da của anh rất tốt, rất trắng. Không có mụn, không có lỗ chân lông.

Người đàn ông này quá nguy hiểm!

"Ninh thiếu, ngài quá buồn cười đi?" Hàn Mộ hừ lạnh: "Mỹ nam kè? Dường như ngài đã dùng không đúng người rồi!...Tôi không phục!"

Trông mặt Ninh Doãn Ngân hơi híp lại, mang theo vẻ nguy hiểm quét về phía Hàn Mộ, bước từng bước đến gần cô.

Hàn Mộ lắc đầu mỉm cười nói, lui từng bước về phía sau.

Hết đường lui rồi!

Phía sau lưng Hàn Mộ đã chạm vào vách tường.

Ninh Doãn Ngân duỗi hai cánh tay có lực ra, chống lên tường, vây Hàn Mộ trong phạm vi thuộc về mình, từ trên cao nhìn xuống Hàn Mộ, lời nói sâu kín từ miệng phun ra: "Anh nói thật!"

Hàn Mộ quay đầu nhìn hai tay Ninh Doãn Ngân bao vây lấy mình, chân mày hơi nhíu lại, khóe môi bĩu một cái, "so what?"

Hàn Mộ nâng đầu gối của mình lên, hướng về phía dưới hai chân của Ninh Doãn Ngân.

Không ngờ Ninh Doãn Ngân có chuẩn bị trước, anh dùng đùi của mình, không chế đầu gối không chịu yên của cô "Người phụ nữ này, em quá coi trọng anh. Anh thất bại lần thứ nhất, em cảm thấy anh sẽ thất bại lần thứ hai?"

"Anh.... .." Hàn Mộ chán nản, trong lòng đã sớm mắng chửi Ninh Doãn Ngân hàng vạn lần.

"Hừ, thật hay giả đâu có liên quan gì đến tôi! Anh thả tôi ra!" Hàn Mộ hận không thể tát một cái cho tên này bay thẳng đến Nam Thái Bình Dương, "Ninh thiếu, anh ngàn vạn lần đừng muốn nói với tôi, là anh yêu tôi!"

Chữ yêu này truyền vào tai Ninh Doãn Ngân, làm mặt anh chột đồ bưng.

Ninh Doãn Ngân hơi lúng túng nghiêng đầu sang một bên. Cảm giác tim đập rộn lên có lẽ chính là yêu à!

Miệng có chút không rõ nói, lần đầu tiên trong đời Ninh Doãn Ngân nói chuyện áp a áp ứng "Phải.....Đúng vậy.... .."

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rõ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Bây Giờ Đã Bại Bởi Em

"Anh đi đi!" Hàn Mộ nhắm hai mắt lại.

Trong chớp mắt Ninh Doãn Ngân không nhìn tới, trong mắt Hàn Mộ lóe lên tia sáng.

"Vẫn không được sao?" Giọng nói Ninh Doãn Ngân càng thêm bất đắc dĩ và thất bại.

Anh ở trước mặt cô vĩnh viễn không phải là một Ninh Doãn Ngân lãnh khốc vô tình. Anh đã thất bại trên người cô nhiều lần lắm rồi.

"Thật xin lỗi." Lần đầu tiên trong đời nói ra câu xin lỗi lại là trong trường hợp này, khóe môi Ninh Doãn Ngân không khỏi nhếch lên nụ cười khô: "Dù em tin hay không, tâm này cuối cùng cũng bại bởi em."

Tình yêu đến thật yên tĩnh, làm cho anh có chút trở tay không kịp. Nhưng khi anh hiểu sâu sắc đây là yêu! anh đã yêu một người phụ nữ, người phụ nữ này chính là người đã triển miên với anh vào một đêm cách đây sáu năm liền chôn sâu vào tận đáy lòng anh, người phụ nữ này chính là người đã xây dựng HM từ đôi bàn tay trắng, người phụ nữ này làm cho anh có cảm giác hơi ngượng ngùng, có chút ngang ngược của một người phụ nữ.

Hàn Mộ sâu kín lắc đầu, hai mắt không dám nhìn thẳng vào Ninh Doãn Ngân. Cô không có dũng khí!

Đột nhiên Ninh Doãn Ngân dùng một tay ôm cô vào lòng.

Cả người Hàn Mộ cứng đờ, không dám giãy dụa.

"Đừng cử động, để cho anh ôm em một chút." Ninh Doãn Ngân cúi đầu vào cổ Hàn Mộ, trong lời nói mang theo vẻ khổ sở: "Ngay cả cái này em cũng keo kiệt à?"

Hàn Mộ vừa nghe, trong lòng như bị dao đâm vào, đau đến mức nói không thành lời. Cả người thả lỏng. Để Ninh Doãn Ngân ôm vào lòng.

Ninh Doãn Ngân dùng mặt cọ vào đầu Hàn Mộ, môi mỏng nhẹ nhàng hôn lên. Đây là mùi vị anh quen thuộc, hàng đêm đều nghĩ đến mùi vị này.

Đang lúc anh hiểu được lòng mình thì đã đến lúc nói tạm biệt! Cũng là đáng đời anh.... ..

"Tạm biệt!" Ninh Doãn Ngân nhẹ nhàng lắm bầm, giọng nói quét qua tai Hàn Mộ, "Không, em không muốn gặp lại anh, như vậy sẽ không.... .."

Ninh Doãn Ngân buông tay Hàn Mộ ra, xoay người, chỉ để lại cho anh một bóng lưng hiu quạnh.

Nhìn Ninh Doãn Ngân rời đi, Hàn Mộ chợt xúc động rơi nước mắt.

"Không.... .." Hàn Mộ duỗi một tay ra, tựa như muốn bắt được cái gì. Nhưng nhìn bàn tay trống rỗng, một giọt nước mắt lặng lẽ chảy xuống.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rõ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Ninh Thiếu Thất Tình

Trong góc tối, Ninh Doãn Ngân uống một ly lại một ly, từng dòng rượu chảy vào bụng, làm cho người ta có cảm như người này đang uống nước lọc!

Thì ra thất tình chính là cảm giác này sao?

Rất khổ rất khó chịu.

"Ồi, đây không phải là Ninh thiếu sao?" Một cô gái nóng bỏng, mặc đồ hở hang đi đến bên cạnh Ninh Doãn Ngân "Ninh thiếu hôm nay thế nào? sao lại một mình uống rượu giải sầu vậy?"

"Cút đi....." Ninh Doãn Ngân cũng không ngẩng đầu lên, giọng nói lạnh lùng.

Nếu là ngày bình thường có lẽ anh sẽ có tâm tình ứng phó với cô gái này một chút. Nhưng hôm nay anh đang buồn bực, không bốp chết cô ta là may mắn rồi. Sao có tâm tư đòi phó với cô ta! Không phải nhìn trúng tiền của anh sao?

Hừ.

"Ai da da! hôm nay Ninh thiếu thật hưng dữ đó, làm người ta sợ muốn chết! Không sao, không phải tâm tình không tốt sao? Để tôi đến bồi anh, chờ một chút anh sẽ vui vẻ." Cô gái không sợ chết, dường như không phát hiện Ninh Doãn Ngân có gì đó không đúng, đặt mông ngồi lên đùi anh, một tay còn vẽ lên ngực anh, trêu đùa.

Ninh Doãn Ngân biến sắc, Cô gái này, đúng là muốn chết.....

Thật không khách khí, một tay bắt được bàn tay cô gái, Ninh Doãn Ngân dùng sức hất ra bên ngoài.

Chỉ nghe một tiếng rên "Ui da....."

Ninh Doãn Ngân lạnh lùng mở miệng: "Bảo cô cút, cô nghe không hiểu tiếng người à? Muốn chết.... .."

Cô gái bị dùng sức ném, cảm giác lục phủ ngũ tạng của mình như muốn nứt ra "Khụ khụ....." Cô ta dùng sức ho khan.

Hôm nay Ninh Thiếu giống như Diêm Vương địa ngục, làm cho cô ta sợ.

"Cút đi...." Ninh Doãn Ngân lấy tiền trong ví ra, ném tới: "Lập tức!"

Tiền lẻ bay tán loạn trên mặt đất, cô gái ước gì mình có thêm chân để nhanh chóng rời đi.

"Hừ...." Ninh Doãn Ngân lạnh lùng nhìn cô gái rời đi. Những cô gái tiếp cận anh không người nào vì tiền vì quyền?

Có lẽ chỉ có cô là không phải.

Nhưng cô chỉ ở lại, cô một lần lại một lần từ chối anh, bắt đầu từ sáu năm trước!

"Rằm!" Rượu trong ly lại đầy, Ninh Doãn Ngân nhìn cũng không nhìn uống từng ngụm

Đều nói rượu là đồ tốt. Nhưng lần đầu tiên anh cảm thấy đang mượn rượu giải sầu, kết quả sầu lại càng sầu.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Trong Lòng So Sánh Thiên Sứ Với Ma Quỷ

Đại sảnh sân bay quốc tế thị phố A

"Xin hành khách chú ý, af503, bay đi Newyork nước Mỹ, đã bắt đầu kiểm vé.... .."

"Xin hành khách chú ý, af503, bay đi Newyork nước Mỹ, đã bắt đầu kiểm vé.... .."

"at ten tion please..."

"Mẹ.... ..!" Hàn Khuynh Thục nghe tiếng thông báo truyền đến, nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của Hàn Mộ, nhìn qua gương mặt hơi tiều tụy của cô, nó biết, đêm qua mẹ nó nhất định không ngủ ngon giấc.

Đêm qua, đèn trong phòng ngủ của mẹ sáng cả đêm.

"Chúng ta phải đi thật sao?" Đường như Hàn Khuynh Thục không chịu hết hy vọng, nó không biết bản thân đang cố chấp cái gì. Còn giúp đỡ hồ ly thôi kia!

Khóe môi Hàn Khuynh Thục hơi nhếch lên. Đêm qua nó trốn ở một góc nhìn nhất cử nhất động của mẹ nó và hồ ly thôi. Nó biết, hồ ly thôi kia thật sự động lòng với mẹ nó. Nó còn biết, lúc đó trong lòng mẹ nó tồn tại một ma quỷ, và một thiên sứ.

Ma quỷ ranh ma nói: "Hàn Mộ, cô phải rời khỏi thành phố A, rời khỏi đây. Cô cảm thấy ở đây có gì đáng giá để cô lưu luyến?" Mà thiên sứ lại nói: "Cô cứ như vậy rời đi sao? Ở lại mới đúng! Đây là nơi cô lớn lên từ nhỏ, ở lại mới đúng!"

Nhưng mẹ nó đã quyết định xong chưa? Nó chỉ không muốn mẹ nó hối hận mà thôi. Bởi vì nó không phải không thấy giọt nước mắt làm lòng người vỡ vụn của mẹ nó. Lần đầu tiên nó cảm thấy mẹ nó luôn kiên cường như thế lại rút nước mắt.

Dù sao trên đời này cũng không có thuốc hối hận. Mẹ khóc, chứng minh lòng mẹ có tình cảm với hồ ly thôi!

"Thục Thục, thật xin lỗi." Hàn Mộ ôm lấy gương mặt Hàn Khuynh Thục. lắc lắc đầu: "thật ra, con đã biết từ lâu rồi phải không?"

Cô vẫn luôn có cảm giác Thục Thục biết được cô và Ninh Doãn Ngân có quan hệ. Nhưng Thục Thục không nói, cô cũng không muốn hỏi, lúc con bé còn nhỏ cô không cho con bé nhiều thời gian, không miễn cưỡng con bé làm bất kỳ chuyện gì.

"Đúng, mẹ." Hàn Khuynh Thục gật gù đầu "Lần trước ở bữa tiệc, con đã biết rồi."

Thục Thục quả nhiên đã biết!

Khóe môi Hàn Mộ hơi nhếch lên, nở nụ cười chua xót.

"Nhưng con từng nói, nếu mẹ không muốn thừa nhận, Thục Thục vĩnh viễn sẽ không thừa nhận, khi Thục Thục không sinh ra, mẹ nói cái gì chính là cái đó!" Hàn Khuynh Thục nhìn Hàn Mộ, nghiêm túc nói: "Con chỉ muốn mẹ."

"Đưa bé ngọc." Hàn Mộ vỗ vỗ cái đầu nhỏ của Hàn Khuynh Thục, "Nói như thế nào, ông ấy cũng là cha của con."

Hàn Khuynh Thục cố chấp lắc lắc đầu: "Nếu bởi vì ông ta làm mẹ không vui, làm mẹ đau lòng. Thục Thục này tình nguyện không đưa mẹ trở về chỗ này."

"Mẹ.... .." Hàn Mộ muốn nói lại thôi, khóe môi nở nụ cười tươi nhưng trong lòng càng chua xót. Cô bé này hiểu chuyện đến mức làm cô đau lòng.

Thật ra trong lòng cô không thể không bất an. Đối với cách làm và hành động của Ninh Doãn Ngân làm cô ngạc nhiên, có một chút vui mừng. Mà một chút vui mừng này lại làm cô cảm thấy hoang mang, lo sợ. Đều nói Ninh thiếu Ninh Doãn Ngân vô tình lạnh lùng. Có lẽ cô cũng phải sợ hãi! Về phần đêm đó của sáu năm trước chứng minh bọn họ chỉ có thể là vợ chồng tạm thời, từ đầu đến cuối đều vô duyên!

"Mẹ, chúng ta đi thôi." Hàn Khuynh Thược thật không đành lòng nhìn Hàn Mộ rồi rầm như thế, đáy lòng ngoan ngoãn, nắm tay Hàn Mộ đi về phía trước.

Hàn Mộ nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Hàn Khuynh Thược, nhẹ nhàng gạt đầu, nếu đã hạ quyết tâm, thì không được quay đầu lại. Trên đời này đã không có đã hối hận!

Quá đắm chìm trong suy nghĩ của mình nên hai người như không có phát hiện một mối nguy hiểm đang ẩn náu gần đó.

"Àm àm....." Một tiếng nổ thật lớn vang lên trong đại sảnh.

"A...." "... Đám người lập tức giống như kiến bò trên chảo nóng, xung quanh loạn cả lên, chạy đông chạy tây, hoàn toàn mất đi lý trí.

"Thược Thược" Hàn Mộ liếc mắt nhìn xung quanh, kéo Hàn Khuynh Thược chạy về phía bên kia.

"Mẹ...." Hàn Khuynh Thược nhường mảy, nhìn hàn Mộ: "Mẹ còn nhớ khi chúng ta đến đây cũng xảy ra vụ nổ mạnh như vậy không?"

"Lúc ấy Thược Thược còn nghĩ rằng không phải nhầm vào mẹ. Bởi vì người biết chúng ta đến thành phố A này không nhiều lắm. Nhưng, từ tình huống hiện tại, xem ra tất cả đều không phải trùng hợp như thế!" Hàn Khuynh Thược cười lạnh "Những người này đúng là tự đang đào hố chôn mình!"

Hàn Mộ cũng cười lạnh, sau đó nhẹ nhàng gạt đầu.

Cô còn nhớ rõ lúc đó cô và Hàn Khuynh Thược mất liên lạc. Trận nổ mạnh là nhắm về phía cô, sau khi mất liên lạc với Hàn Khuynh Thược, cô đích thân giải quyết hai người làm ra vụ nổ. Hai người đó là người ở gia tộc bên Mỹ phái tới. Nói ra cũng thật buồn cười, nguyên nhân ám sát cô rất đơn giản, cũng bởi vì cô mất lạnh nhìn gia tộc bọn họ suy tàn, không đưa ra viện trợ.

Hừ.....

Một khi cô nhận định gia tộc này không đáng để cô cứu, thì cô sẽ không cứu. Như vậy chỉ lãng phí thời gian và tinh lực của cô mà thôi.

Lần trước cô đã giải quyết xong, như vậy lần này thì sao?

"Hừ....." Hàn Mộ hừ lạnh "Chẳng lẽ mạng của mẹ tốt để lấy như vậy sao? Thật buồn cười...."

"Nhưng mà mẹ à, con hơi lo lắng!" Không biết tại sao, trái tim của Hàn Khuynh Thược vẫn không bình tĩnh được, Biến động này làm cho nó cảm thấy khó chịu hơn.

"Không có chuyện gì, Thược Thược." Hàn Mộ nhẹ nhàng vỗ vỗ mu bàn tay Hàn Khuynh Thược, an ủi cô bé "Chúng ta đi thôi!"

Hàn Khuynh Thược nhẹ nhàng gạt đầu, cố gắng ngăn chặn bất an trong lòng, đi bên cạnh Hàn Mộ, đi về phía phòng chờ đợi.

Nhưng hai người không phát hiện, có đó không xa có một hòng súng phóng sạ đang nhắm ngay sau gáy Hàn Mộ.

Sát thủ cười lạnh, nụ cười khinh miệt mà lại đặc ý.

Tổng giám đốc HM kia đã giết nhiều sát thủ. Lần ám sát này nhất định phải đề phòng rủi ro. Nếu giết chết cô, vậy bản thân anh ta không chỉ có vô số tiền tài, mà có thể đổi mới trong giới sát thủ.

Hòng súng nhắm ngay gáy Hàn Mộ, ngón tay của sát thủ từ từ giữ cò súng.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rõ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 107: Cảm Giác Sợ Hãi

Vừa lái xe đến sân bay, Ninh Doãn Ngân nghe một tiếng nổ "Àm àm.....", trái tim không khỏi đập lên vài cái, nỗi sợ hãi ở nơi sâu nhất trong đáy lòng đánh úp về phía anh. Trong khoảng thời gian ngắn, anh hít thở có chút dồn dập.

Anh đến chậm rồi sao?

Đêm qua anh một mình uống rượu cả đêm, cũng là vì bị Hàn Mộ từ chối!

Người phụ nữ này không muốn ở lại.

Buổi sáng anh đang ngủ say bị tiếng chuông báo thức báo như đòi mạng đánh thức anh. Lúc ấy đầu đau như muốn nứt ra, anh hận không thể đập nát đi động. Nhìn cuộc gọi đến hiển thị trên màn hình, anh chấn động cả người, đầu đau cũng giảm đi bảy phần.

Điện thoại của anh là do người của tổ chức hắc thủ gọi đến. Nếu thật sự không có chuyện gì quan trọng, tổ chức sẽ không gấp gáp gọi điện thoại đến cho anh.

Tổ chức hắc thủ là do một tay anh gầy dựng nên. Nhiều người biết anh là Ninh Doãn Ngân, Ninh thiếu của Ninh thị quốc tế, nhưng những người biết bí mật này đều đã đi báo cáo với Diêm Vương. Tuy anh làm thương mại nghiêm túc, nhưng Ninh thị trong tay anh có thể phát triển tốt như vậy không phải không có nguyên nhân. Tổ chức độc thủ là mạng lưới tình báo có một không hai trên thế giới, có tổ chức sát thủ đứng hàng thứ mười trên thế giới. Rửa tiền trên internet, buôn lậu kim cương, nhiệm vụ ám sát, tổ chức độc thủ của anh cũng sẽ làm.

Danh ngôn của Ninh thiếu chính là, cho dù anh không làm, người khác cũng sẽ làm. Nếu như vậy, tự anh ra tay. Trên đời này không ai ngại tiền trong túi mình quá nhiều!

Giọng nói ở đầu bên kia điện thoại hơi hồ hững, trong hồ hững lại tồn tại nỗi lo lắng.

Ninh Doãn Ngân biết được một tin. Có người thuê sát thủ mai phục tại sân bay, chuẩn bị ám sát Hàn Mộ.

"Bùm...." Một tiếng, Ninh Doãn Ngân nhanh chóng đóng cửa xe lại, chạy về phía sân bay.

Cô gái, em không được xảy ra chuyện gì, nhất định không thể.... ..

Sắc mặt hơi không tốt, ánh mắt Ninh Doãn Ngân buồn bã, nhìn đám người hỗn loạn trong đại sảnh sân bay.

Lúc này đám người như ruồi không đầu, không biết phương hướng nào mà chạy cho đúng.

Đám người trước mắt làm Ninh Doãn Ngân hoa mắt cả lên, nhiều người như vậy, đám người lại đang hỗn loạn, anh phải làm sao mới tìm được mẹ con cô ấy đây?

Đôi mày anh tuấn hơi nhíu lại, Ninh Doãn Ngân hơi vươn tay, nhanh chóng bấm số điện thoại, Chỉ nghe giọng nữ ở đầu dây bên kia.

Ánh mắt Ninh Doãn Ngân sáng lên: "Cô gái, em đang ở đâu?"

Giọng nói ở đầu dây bên kia điện thoại truyền vào tai Ninh Doãn Ngân: "Thật xin lỗi, số máy quý khách đang gọi đã khóa máy!"

Ánh mắt Ninh Doãn Ngân buồn bã, hận không thể bóp nát điện thoại.

Đôi mắt nhanh chóng quét mắt nhìn xung quanh. Tiếng đám người kêu cứu, tiếng trẻ con khóc lóc, còn có tiếng còi cảnh sát bên ngoài. Dù loại giọng nói hòa cùng một chỗ, phát ra tiếng ong ong, Ninh Doãn Ngân vốn đang đau đầu lúc này lại nặng thêm.

Rốt cuộc cô gái này đất tội bao nhiêu người?

Rõ ràng lúc cô vừa đến thành phố A này cũng xảy ra vụ nổ. Sau chuyện đó, cảnh sát ở nhà vệ sinh sân bay tìm được hai thi thể, hoài nghi chính là hung thủ gây ra vụ nổ. Anh cũng âm thầm điều tra, đúng là đang nhắm vào cô gái này. Lần trước không sao, vậy lần này thì sao đây?

Kẻ địch ẩn nấp trong bóng tối, sau lưng trang bị súng ống. Cô gái ngu ngốc này có thể đảm bảo mình không bị thương, thoát được sao? Huống chi bên cạnh cô còn có một đứa bé.

Thật là phách lối!

Càng ngày sắc mặt Ninh Doãn Ngân càng tái nhợt. Nếu không tìm được cô, thêm một giây nữa, nguy hiểm càng tăng thêm một phần.

"**!" Ninh Doãn Ngân không nhận được chửi thề. Thật là cô gái không thể không làm cho người ta bết lo lắng!

Ninh Doãn Ngân dạo quanh một vòng, trong ánh mắt hiện lên vẻ tàn khốc, trong lòng thầm nghĩ nơi Hàn Mộ có thể đi.

Nhìn quanh một vòng vẫn không có phát hiện gì, Ninh Doãn Ngân thật sự sắp điên rồi.

Đây là lần đầu tiên anh cảm thấy mình vô lực như thế. Sao anh có thể trở mặt nhìn hai người bị thương, nằm trong nguy hiểm được chứ?

Lạnh lùng bình tĩnh, lạnh lùng bình tĩnh! Tay nắm chặt lại, trên mu bàn tay đều nổi gân xanh.

Lạnh lùng bình tĩnh?

Ninh Doãn Ngân cười cay đắng, anh phải lạnh lùng bình tĩnh sao?

Từ lúc anh gặp cô gái tên Hàn Mộ này anh đã hoàn toàn mất đi vẻ lạnh lùng bình tĩnh! Lạnh lùng bình tĩnh là cái gì chứ? Trong từ điển của Ninh Doãn Ngân anh có lẽ đã không tìm được hai chữ này.

Ai ngờ anh vừa nhận được tin lại khẩn trương đến mức nào. Lần đầu tiên anh có cảm giác sợ hãi, sợ hai người sẽ bị thương, sợ anh không bảo vệ được người anh muốn bảo vệ.

Lại dạo một vòng, ánh mắt quét toàn cảnh xung quanh với 360 độ.

Đột nhiên có bóng dáng, một lớn một nhỏ lọt vào tầm mắt Ninh Doãn Ngân.

Đồng tử của Ninh Doãn Ngân co rút lại, một tia sáng nhanh chóng lóe lên, hơi vui mừng bất ngờ.

Anh đã tìm được các cô rồi!

"Àm...." Lại một tiếng nổ thật lớn.

Ninh Doãn Ngân nhìn Hàn Mộ cách đó không xa không có bất kỳ hành động nào, sắc mặt buồn bã.

Thật là đũa ngọc. Chẳng lẽ không biết tìm một chỗ tránh sao? Cô cứ thoải mái đại bại lộ thân phận ra bên ngoài. Thật không hiểu được "Súng dễ ngăn cản, ám tiễn khó phòng" sao?

Ninh Doãn Ngân nhướng mày, chạy về phía hai người cách đó không xa.

Vừa chạy chưa được sáu mét, Ninh Doãn Ngân chợt nghiêng đầu mỉm cười nói chuyện, một chút tia sáng chói mắt đâm vào mắt làm anh không thoải mái.

Lòng thảm thán không tốt, Ninh Doãn Ngân nhanh chóng gia tăng tốc độ, nhào về phía Hàn Mộ.

"A....." Xung quanh phát ra tiếng kêu sợ hãi.

Hàn Mộ chợt một bị lực mạnh xô té nhào, hơi thờ quen thuộc truyền đến từ phía sau.

Là anh ấy?

Hàn Mộ hơi sững sốt, dường như không kịp phản ứng.

"Ừ...." Một âm thanh buồn bực từ miệng Ninh Doãn Ngân phát ra, truyền vào tai Hàn Mộ.

"Mẹ!" Hàn Khuynh Thục hét lớn: "Hồ ly thôi, ông làm sao vậy...."

Thật là anh ấy? Tất cả đến hơi ngạc nhiên, trong khoảng thời gian ngắn Hàn Mộ cảm thấy sợ hãi. Hơi giãy dụa, chỉ thấy cả người không chút sức mẻ.

"Hồ ly thôi!" Hàn Khuynh Thục nhẹ nhàng lắc lắc Ninh Doãn Ngân, chỉ thấy anh đã mất đi ý thức, sau lưng bị không ngừng bị chảy máu "Mẹ, máu!"

một màu đỏ tươi đập vào mắt Hàn Mộ, cô sững sốt, một cơn choáng váng đánh úp lại.

Hàn Mộ che miệng mình, đôi môi run run, không nói nên lời. Cô chỉ cảm thấy có một chút gì đó mơ hồ trong tầm mắt mình.

"Mẹ, con lập tức gọi xe cứu thương...."

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 108: Tại Sao Phải Cứu Tôi, Anh Ấy Nhất Sẽ Không Có Chuyện Gì

Mùi gay mũi làm cho Hàn Mộ cảm thấy choáng váng. Một tay che dạ dày của mình, liều mạng nhìn xuống con buồn nôn, sắc mặt trắng hơn so với tờ giấy, không có chút huyết sắc nào thuộc về người bình thường.

"Mẹ!" Hàn Khuynh Thục nhẹ nhàng nắm tay Hàn Mộ, dùng độ bàn tay mình bao phủ lấy tay lạnh như băng của Hàn Mộ. Giờ phút này mẹ bảo bối của nó giống như ở trong hầm băng, lạnh đến mức làm đau lòng người.

"Mẹ, hồ ly thôi nhất định không có việc gì!"

Là lời nói khẳng định!

Kiên cường bá đạo như anh, anh nhất định không có việc gì đâu!

Hàn Mộ ngừng đầu, một phát ôm Hàn Khuynh Thuộc vào lòng, giọng nói hơi khàn khàn nghẹn ngào: "Vì sao..... Vì sao lại cứu mẹ?"

Nếu không phải anh đột nhiên xuất hiện, vậy người bị thương nhất định sẽ là cô, bây giờ người nằm ở trên bàn phẫu thuật cũng sẽ là cô! "Tại sao lại "bất thành linh" xuất hiện? Tại sao lại giúp cô đỡ viên đạn này.

Hàn Mộ chưa xót nhắm hai mắt lại. Cô thật sự không muốn thiếu nợ anh!

"Thuộc Thuộc, anh ấy.... ..." Giọng nói Hàn Mộ hơi run run "Anh ấy sẽ không có chuyện gì?"

Trong khoảnh khắc anh giúp cô đỡ viên đạn này, cô nhìn thấy trên người anh có một lỗ thủng máu tươi chảy ròng ròng, cặp mắt cô hơi mơ hồ không nhìn rõ mọi vật, lòng cô đau như cắt. Cuối cùng cô cũng hiểu rõ, biết tâm của mình đã thất lạc trên người nào đó, không vì cái gì khác, là vì một phần thật lòng!

"Dạ." Hàn Khuynh Thuộc kiên định gật đầu.

Nhất định sẽ không có chuyện gì!

Hai mắt Hàn Khuynh Thuộc sâu kín nhìn vào phòng phẫu thuật vẫn sáng đèn. Đến tận cùng là người nào muốn ra tay với mẹ nó, những người này đều đáng chết.... ..

"Rắc..." Một tiếng, đèn phòng phẫu thuật tắt, cửa phòng phẫu thuật cũng mở ra.

Bác sĩ đi ra, biểu hiện trên mặt hơi ngưng trọng.

Trong lòng Hàn Mộ vừa động, một luồng dự cảm bất thường dâng lên từ đáy lòng.

"Bác sĩ, anh ấy.....Anh ấy không sao chứ?" Hàn Mộ hơi khó khăn mở miệng.

Giờ phút này cô chỉ muốn che lỗ tai của mình, cô sợ hãi khi nghe được tin không tốt.

Bác sĩ lắc đầu: "Thật xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức. Bệnh nhân mất quá nhiều máu, trái tim gần như ngừng đập. Bây giờ đang hôn mê bất tỉnh, trừ phi có kỳ tích, nếu không....Aiz..." Bác sĩ thở dài một hơi, đi ra.

Hàn Mộ vừa nghe sắc mặt còn tái nhợt hơn lúc này, lão đảo lui về sau vài bước.

Nếu không phải Hàn Khuynh Thuộc giúp cô, cô nhất định sẽ ngã nhào trên đất!

"Mẹ!" Trong lòng Hàn Khuynh Thuộc đau xót, hơi thống khổ nhắm hai mắt lại.

Làm sao nó không buồn? Trên người nó chảy chung dòng máu với hồ ly thối, huyết nhục tương liên. Nhưng bây giờ không phải là lúc chán chường, các cô phải bình tĩnh, nếu không, chẳng phải hồ ly thối.... ..

Sẽ không, bản thân hồ ly thối chính là kỳ tích. Ông ấy sẽ không có chuyện gì.... ..

"Mẹ." Hàn Khuynh Thuộc bình tĩnh mở miệng "Mẹ tỉnh táo một chút. Có lẽ chúng ta còn có cách khác!"

Hàn Mộ nắm chặt nắm đấm, hai mắt nhắm chặt lại.

Thuộc Thuộc nói không sai. Càng là thời điểm quan trọng, các cô cần phải tỉnh táo lại. Có lẽ còn có cách có thể chữa trị cho anh, sẽ có, nhất định sẽ có!

Hít một hơi thật sâu, Hàn Mộ mở mắt ra, chút bối rối vừa rồi không còn tồn tại. Nhưng sâu trong đáy mắt của cô vẫn còn tồn tại vẻ bi thương khó phát hiện.

"Thuộc Thuộc, là mẹ luống cuống." Hàn Mộ cúi đầu xuống, nhìn Hàn Khuynh Thuộc "Cảm ơn con, Thuộc Thuộc."

Hàn Khuynh Thuộc nhẹ nhàng cười. Đúng là mẹ bảo bối của nó, tốc độ khôi phục nhanh hơn so với người bình thường! Hiện tại nhân tài trước mắt này là mẹ bảo bối của nó.

"Mẹ." Về mặt Hàn Khuynh Thuộc thành thật nói "con biết, có lẽ có một người có thể giúp được."

"Là người nào?" Hàn Mộ vừa nghe, trong lòng hơi vui mừng.

Chỉ cần có cách chữa trị cho anh, cô nghĩ hết mọi cách cũng muốn chữa trị cho anh!

"Thanh Lư!" Hàn Khuynh Thục hé đôi môi đỏ mọng, một cái tên dễ nghe được bật ra từ miệng cô bé.

"Thanh Lư?" Hàn Mộ nhướn mày, nhẹ nhàng nhớ kỹ tên.

Sao cô cảm giác tên này hơn quen tai, dường như đã nghe qua ở đâu rồi.

"Anh ta là ai?" Hàn Mộ nhìn Hàn Khuynh Thục. Dường như cô bé rất thích người tên Thanh Lư này.

Hàn Khuynh Thục nhủ thầm, giọng điệu hơi vui vẻ "Anh Thanh Lư là bác sĩ tư nhân của anh Ứng. Tài nghề của anh ấy rất cao! Có một lần anh Ứng bị thương rất nghiêm trọng, một viên đạn bắn xuyên qua trái tim anh ấy. Vốn đã tuyên bố không thể chữa trị được, nhưng anh Thanh Lư lại dùng một ngày một đêm để cứu anh Ứng."

Nhà Mộ nhẹ nhàng gật đầu. Cô chợt nhớ Thanh Lư chính là bác sĩ trẻ nổi tiếng trong giới y khoa. Nghe nói chỉ có hai mươi mấy tuổi, nhưng lại có một tay chữa bệnh. Nhưng.... ..

Hàn Mộ mỉm cười nói: "Thục Thục, đều nói người tên Thanh Lư này tính tình rất kỳ lạ, không phải người nào cũng cứu! Hơn nữa, mời một người trong gia tộc La Tư Sài Nhĩ Đức như thế. Mẹ sợ, mẹ sợ cậu ta không đến được."

"Hi hi....." Hàn Khuynh Thục cười hi hi. "Mẹ yên tâm. Thanh Lư là người của anh Ứng. Hơn nữa bây giờ trên tay anh Ứng có hai phần ba quyền gia tộc La Tư Sài Nhĩ Đức. Nếu con nói với anh Ứng, anh Ứng sẽ không từ chối con. Nếu anh Ứng không đáp ứng con, con nhất định sẽ có cách làm cho anh ấy đáp ứng con. Chúng ta nhất định phải cứu hồ ly thôi! Huống chi lần này tỉ lệ thành công rất lớn."

"Ừ." Hàn Mộ nhẹ nhàng gật đầu "Nếu bọn họ có yêu cầu gì, chúng ta đều cố gắng thỏa mãn bọn họ, Chỉ cần bọn họ có thể cứu anh ấy"

Trong lòng Hàn Mộ dấy lên con sóng không có cách nào bình phục được.

Hy vọng kỳ vọng của cô không tan biến, hy vọng anh có thể tốt!

"Được, mẹ." Hàn Khuynh Thục nhẹ nhàng gật đầu "Lúc này chắc anh Thanh Lư đang ở Italya. Con lập tức liên lạc với anh ấy."

"Ừ, đi thôi!" Nhìn bóng dáng Hàn Khuynh Thục rời đi, trong mắt Hàn Mộ hiện lên vẻ thương cảm.

Hiện tại, người bên cạnh cô, cô không muốn mất đi người nào, ba, Thục Thục, còn có.....Còn có anh ấy!

Thì ra sau khi biết được lòng mình, có một vẻ khổ sở, còn có một hương vị ngọt ngào.

Nếu như anh có thể tỉnh lại. Vậy họ còn có cơ hội, đúng không?

Chuyện lần này khiến cô thấy rõ lòng mình, cô không phải khóc mà cần phải cười....

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Nếu Anh Dám Bất Tỉnh, Em Gả Cho Người Khác

Trong phòng bệnh nặng, Ninh Doãn Ngân lặng lẽ nằm trên giường, sắc mặt hơi tái nhợt, mắt rất nhiều máu.

Tuy hai mắt Ninh Doãn Ngân không mở ra, nhưng loại khí phách trên người cũng không giảm bớt chút nào!

Trong phòng bệnh rất yên tĩnh, chỉ có tiếng vang "tích, tích..." rất nhỏ. Trong phòng bệnh trống vắng làm cho người ta nghe rất rõ ràng.

Hàn Mộ lặng lẽ nhìn Ninh Doãn Ngân nằm trên giường, trong lỗ tai lắng nghe một tiếng động. Âm thanh này rất có tiết tấu.

Cô biết rõ, một khi tiếng 'tích tích....' này dừng lại, vậy người trước mắt này cũng sẽ không trở về được.

Trên thế giới này có phải có thêm một người làm cô lo lắng sợ hãi phải không? Không phải người trước mắt này có thể làm cho cuộc sống cô sau này canh cánh trong lòng không?

"Cảm ơn anh." Hàn Mộ nhẹ nhàng ngồi bên giường.

Không dám dùng quá sức, Hàn Mộ sợ phát ra tiếng sẽ làm ảnh hưởng đến người đang nằm trên giường.

Hàn Mộ nhẹ nhàng nắm bàn tay thon dài của Ninh Doãn Ngân, nắm trong tay mình, cúi đầu.

Bàn tay của anh thật sự rất tốt, không giống tay của đàn ông, nhưng lại không nhu nhược như con gái. Đây là loại khí thế của người đàn ông thành thực. Ngón tay thon dài, khớp xương rõ ràng.

Trong khoảng thời gian ngắn, Hàn Mộ nhìn đến ngây dại.

Có được chủ nhân của đôi tay này.... ..

"Aizz." Hàn Mộ sâu kín thở dài. Cô lại không tìm lấy lời nào để hình dung.

Hàn Mộ ngẩng đầu, hai mắt nhìn gương mặt Ninh Doãn Ngân vẫn không nhúc nhích, dường như muốn khắc sâu người này vào đầu mình.

Cô nhớ đêm qua người trước mắt này còn mang về mặt thất bại đứng trước mặt mình.

Là cô khiến anh thất bại sao?

Hàn Mộ cười khổ.

Nếu lúc ấy cô đồng ý với anh ở lại, có phải tất cả đều không phải như thế sao?

Anh nói vì anh mà ở lại, anh nói cô muốn hay không muốn, anh nói đúng, anh đã yêu cô!

Bây giờ lại nhớ đến từng câu nói của anh, trong lòng Hàn Mộ chỉ có đau đớn, loại đau đớn như dao cắt!

Một tay Hàn Mộ đặt lên ngực mình. Nồi lòng ngực bỗng chồm đau đớn làm cho cô cảm thấy không thoải mái.

Thì ra không biết từ lúc nào, người này đã tiến vào lòng cô, cảm giác như khắc cốt ghi tâm!

"Không phải nói yêu em sao?" Hàn Mộ sâu kín mở miệng, tiếng nói vừa nhẹ vừa dịu dàng.

"Đã yêu em, anh liền đứng lên cho em. Anh phải chứng minh cho em xem....."

"Không phải muốn em ở lại sao?"

"Hiện tại em ở chỗ này! Em ở lại.... .."

Không biết từ lúc nào hai mắt Hàn Mộ đã đầy hơi nước.

Chẳng lẽ cô không muốn ở lại phải trả một cái giá lớn sao? Cái giá này khổng lồ này như vậy, cô không chịu nổi!

"Ngân!" Một tiếng gọi khẽ phát ra từ miệng Hàn Mộ "Đã yêu em, thì anh phải đứng lên, từ nay về sau anh phải chăm sóc em."

"Anh biết không? Thược Thược là con gái của anh! Chúng ta đều cần anh chăm sóc....."

"Một buổi tối vào sáu năm trước, em đã có Thược Thược. Thược Thược rất thông minh, anh sẽ thích nó!"

"Yên tâm, anh nhất định sẽ tốt hơn. Thược Thược đi tìm bác sĩ rồi, anh nhất định sẽ không sao!"

Hàn Mộ hơi cúi đầu, in một nụ hôn thật sâu lên đôi môi mỏng của Ninh Doãn Ngân, rất sâu, rất triền miên!

Vừa hôn xong, Hàn Mộ không ngẩng đầu, mà đang nhẹ nhàng lăm bắm bên tai Ninh Doãn Ngân "Ngân, em cảnh cáo anh. Nếu anh không nhanh chóng tốt lên, em sẽ dẫn Thược Thược đi gả cho người đàn ông khác!"

Lời cảnh cáo đầy ý vị, nhưng lại mang theo nỗi phiền muộn.

"Xem anh có dám bắt tỉnh hay không!"

"Cạch....." một tiếng, cửa phòng bệnh đột nhiên mở ra.

Hàn Mộ quay đầu, nhìn về phía cửa ra vào "Ông Ninh, tại sao là ngài.... .."

Ông Ninh chậm rãi đi đến, nhìn Ninh Doãn Ngân nằm trên giường vẫn không nhúc nhích, hơi thở dài một hơi.

"Thật xin lỗi." Hàn Mộ đứng lên, nhận lỗi đối với Ninh Trúc Mặc.

Ninh Doãn Ngân là cháu nối dòng duy nhất của nhà họ Ninh, là người lãnh đạo Ninh thị.

Hiện tại anh đang chiến đấu với thần chết. Làm sao cô không phụ lòng ông lão tóc bạc trước mắt này chứ.

Trong một đêm, dường như tóc bạc trên đầu Ninh Trúc Mặc tăng lên không ít.

Ông ấy nhất định đang lo lắng!

Ninh Trúc Mặc chậm rãi lắc đầu "Nên nói xin lỗi phải là nhà họ Ninh! đứa nhỏ, con đã chịu khổ sáu năm rồi!

Hàn Mộ hơi sùng sốt.

Ông Ninh biết rồi sao?

"Ngài.... .."

"Ông đã biết rồi. Hôm yến tiệc đó, con bé Thuộc Thuộc đã nói với ông!" Ninh Trúc Mặc đi đến trước giường, nhìn Ninh Doãn Ngân "Đây là do thằng nhóc này thiếu nợ con, nó nhất định sẽ sống!"

Hàn Mộ nghe lời Ninh Trúc Mặc nói.....Nhất thời không biết nên nói cái gì, không phản bác lại được.

"Con...." Ninh Trúc Mặc sâu kín thở dài "Nếu, nếu bây giờ con quay về nước Mỹ. Ông sẽ không ngăn cản con! Ông lựa chọn tôn trọng ý kiến của con và con bé Thuộc Thuộc!"

Tuy ông muốn đứa bé nhận tổ quy tông, nhưng ông sẽ không bắt buộc, loại chuyện bắt buộc này ông khinh thường lắm. Ông muốn cam tâm tình nguyện!

"Ngài.... .." Hàn Mộ hơi dừng một chút, lắc đầu: "Con đã suy nghĩ rõ. Cả đời này, con sợ là sẽ vĩnh viễn không xứng người đàn ông này!"

Ninh Trúc Mặc vừa nghe, lập tức có loại xúc động muốn rơi lệ.

Câu không xứng này mang theo bao nhiêu dũng khí!

"Đứa nhỏ, cảm ơn con!" Ninh Trúc Mặc nhìn về phía Hàn Mộ, hai mắt mang theo cảm kích.

"Cái này là con nợ anh ấy!" Hàn Mộ nhẹ nhàng cầm tay Ninh Doãn Ngân "Cũng là anh ấy thiếu nợ con!"

Chuyện xảy ra trước kia, bọn họ đều không thể thay đổi. Nhưng chuyện sau này sắp xảy ra, bọn họ lại có thể không ché.

Chỉ cần.....Chỉ cần Ninh Doãn Ngân có thể tỉnh lại. Cái gì cô cũng đều nguyện ý làm.

"Đúng vậy, lần này đương nhiên là mẹ thiếu nợ Ngân. Muốn mạng của cô, cô cũng không thường nỡ!" Cửa phòng lập tức bị mở ra, một cô gái nhỏ xinh đẹp đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Đàn Ông Của Tôi Cô Có Gan Đến Cướp

"Đúng vậy, đây là do cô thiếu nợ Ngân. Muốn mạng của cô, cô cũng không thường nỡ!" Cửa đột nhiên bị mở ra, một cô gái có vóc dáng nhỏ nhắn xinh đẹp đi vào.

Bạch Thanh Tinh nổi giận đùng đùng đi đến, giày cao gót bầy phân vang lên cộc cộc trên sàn nhà.

"Đều do con hồ ly tinh là cô." Ngón tay sơn màu đỏ của Bạch Thanh Tinh chỉ thẳng vào Hàn Mộ, nổi giận đùng đùng nói "Nếu không phải con hồ ly tinh là cô, sao Ngân có thể nằm trên giường bệnh, chưa rõ sống chết!"

Hàn Mộ lạnh lùng quét mắt qua Bạch Thanh Tinh, không nói câu nào.

Cô gái này, thật sự rất đàn độn!

"Thanh Tinh, con đang làm gì đó?" Ninh Trúc Mặc thân nhiên nhìn lướt qua Bạch Thanh Tinh "Cô không biết đây là bệnh viện sao? Doãn Ngân còn nằm ở đó, con còn lớn tiếng, náo loạn đủ chưa?"

Đôi mắt Ninh Trúc Mặc hơi rù xuống. Giống như cháu ngoại Tuyết Như. Vì sao lại kém xa như thế?

Ninh Trúc Mặc khẽ lắc đầu.

Bây giờ ông đã hiểu tại sao Doãn Ngân sống chung với cô ta đã lâu nhưng cuối cùng vẫn cảm thấy cô ta chướng mắt rồi!

"Con....." Bạch Thanh Tinh bị lời nói của Ninh Trúc Mặc làm cho nghẹn họng, hai mắt đáng thương nhìn về phía Ninh Trúc Mặc "Ông nội, con....."

"Thôi đi." Ninh Trúc Mặc khoát tay "Ở đây không có chuyện của con. Con về trước đi."

"Nhưng....." Bạch Thanh Tinh muốn nói lại thôi "Nhưng mà ông nội, con muốn ở lại chăm sóc cho Ngân."

Trong lòng Bạch Thanh Tinh kinh hãi. Sao cô ta có cảm giác Ninh Trúc Mặc không thương yêu cô ta như trước đây chứ? Trước kia, ông rất thương yêu cô ta. Nếu không có Ninh Trúc Mặc yêu thương, sao cô ta dám không sợ hãi đứng bên cạnh Ninh Trúc Mặc chứ? Nhưng bây giờ.... ...

Bây giờ Ninh Trúc Mặc lại lạnh nhạt với cô ta!

"Không cần!" Ninh Trúc Mặc thản nhiên nói: "Ở đây có bác sĩ chăm sóc rồi."

"Con, con....." Bạch Thanh Tinh không chịu hết hy vọng.

Gần đây trực giác của phụ nữ nói cho cô ta biết, nếu lần này cô ta rời đi như thế, cô ta và Ninh Doãn Ngân hoàn toàn hết hy vọng.

"Vi sao cô ta có thể ở lại đây?" Ngón tay Bạch Thanh Tinh chỉ vào Hàn Mộ, vẻ mặt phẫn nộ và bất mãn "ông nội, ông không được quên, chính con hồ ly tinh này hại Ngân thành cái dạng này!"

"Con đang chất vấn ông?" Ninh Trúc Mặc đập tay lên bàn, giọng nói không lớn không nhỏ, lại làm cho Bạch Thanh Tinh cảm thấy sợ hãi "Lời nói của ông con còn không nghe rõ sao?"

Chẳng Trách Doãn Ngân bài xích cô ta. Thì ra cũng không phải không có nguyên nhân.

Bạch Thanh Tinh cứng đờ người, nước mắt ngưng tụ trong hốc mắt suýt chút rơi xuống.

Bạch Thanh Tinh dậm chân, hung hăng trừng mắt liếc Hàn Mộ, sau đó chạy ra ngoài.

"Ai...." Ninh Trúc Mặc lắc đầu "Con bỏ qua cho nó đi. Vốn là muốn hợp tác cho nó và Doãn Ngân thành một đôi. Nhưng cho tới bây giờ thẳng thớm kia cũng không để tâm."

"Dạ." Hàn Mộ thản nhiên trả lời.

Cô không thêm đề ý! Cô muốn là sau này, là tương lai. Sự việc trước kia cô canh cánh trong lòng làm gì?

"Thật ra đều là lỗi của ông!" Trên mặt Ninh Trúc Mặc lúng túng "Ông cảm thấy cháu ngoại tuyệt như khác nhau quá xa, không nghĩ tới....."

Hàn Mộ vừa nghe, trên mặt nở nụ cười, thoải mái lắc đầu "Con không ngại trước kia như thế nào. Đàn ông của con người khác cướp thể xem!"

Hàn Mộ cười tự tin.

Sau khi thấy rõ lòng mình còn cần thiết gì mối sao? Tình yêu là tình yêu, yêu chính là yêu.

Bây giờ Ninh Doãn Ngân là người đàn ông của Hàn Mộ cô, người nào dám nói không phải.

Nhưng cô lại không ngờ ông Ninh quý trọng cô và bà ngoại vì đoạn tình cảm kia. Là mối tình thâm thiết của ông Ninh!

Bà ngoại cô đúng là không yêu lắm người!

"Ông Ninh, có lẽ ông không biết." Hàn Mộ cười cười "Thật ra, chỗ sâu nhất trong lòng bà ngoại con vĩnh viễn chỉ có một người."

Ninh Trúc Mặc vừa nghe chấn động cả người, biểu hiện trên mặt làm cho người ta nhìn không ra ý tứ gì.

"Con nói thật?"

"Khi con còn nhỏ, mẹ thường xuyên nhắc đến bà ngoại. Bà nói bà ngoại là một cô gái hiền lành xinh đẹp. Con biết nhà họ Bạch có một bức tranh rừng trúc. Mẹ nói, bà ngoại rất thích một người ở phía sau rừng trúc. Lúc đó trên mặt bà ngoại luôn vui vẻ tràn đầy hạnh phúc." Hàn Mộ mỉm cười.

Rừng trúc! Bà ngoại đang nhớ người nào đó?

Ninh Trúc Mặc vừa nghe, trên mặt nở nụ cười thỏa mãn.

Ông đương nhiên biết rõ lời Hàn Mộ nói. Ông cũng tin Tuyết Như thương ông, gả cho người khác chỉ là bất đắc dĩ thôi.

Rừng trúc, đây là đang chứng minh còn nhớ đến mình sao?

"Được người yêu như thế, chồng còn cầu gì hơn?" Ninh Trúc Mặc cười "Tuy ông và Tuyết Như không thể sống bên nhau. Ông không thể lấy bà ấy, bà ấy không thể gả cho ông. Nhưng phần tâm của bà ấy, đây là phần lễ vật quý giá nhất đời này của ông!"

"Đời ông như vậy là đủ...."

Hàn Mộ sâu kín thở dài một hơi. Xoay người nhìn về phía Ninh Doãn Ngân nằm trên giường. Kiếp này, cô không muốn để lại chút hối hận nào.

"Cảm ơn con chịu ở lại. Ông biết tình hình của Doãn Ngân không lạc quan." Ninh Trúc Mặc thở dài một hơi.

"Ông Ninh, tin tưởng con!" Hàn Mộ cầm tay Ninh Doãn Ngân "Con nhất định sẽ trả lại cho ông một Ninh Doãn Ngân hoàn toàn khỏe mạnh. Trên đời này, có thể có một người cứu chữa cho anh ấy!"

"Người nào?"

"Gia tộc La Tư Sài Nhĩ Đức, Thanh Lưu!" Hai cái tên này thốt ra từ miệng Hàn Mộ "Thục Thục nhất định sẽ mời cậu ta đến. Chỉ cần có một tia hy vọng, con cũng sẽ không bỏ qua."

"Gia tộc La Tư Sài Nhĩ Đức? Thanh Lưu?" Ninh Trúc Mặc nhướn mày "Con xác định con bé Thục Thục mời được?"

Theo ông biết, Gia tộc La Tư Sài Nhĩ Đức không phải là gia tộc bình thường. Gia tộc này không chỉ là gia tộc đứng đầu Châu Âu, còn là một tổ chức đứng đầu thế giới. Gia tộc La Tư Sài Nhĩ Đức ngoài ánh sáng khổng lồ một phần ba ngân hàng Châu Âu, nào là buôn lậu ngầm, nào là internet rửa tiền, nào là giao dịch súng ống đạn dược, cái tổ chức này đều làm tất cả!

Nói thật, gia tộc này ngay cả Ninh Trúc Mặc ông cũng không thể trêu vào. Thục Thục chỉ là một cô bé, nó làm được không?

"Thục Thục, nó làm được không?" Ninh Trúc Mặc hơi bận tâm "Gia tộc La Tư Sài Nhĩ Đức không đơn giản như thế, sao Thục Thục có thể mời được người như cậu ta chứ?"

Hàn Mộ lắc đầu. Thục Thục nói có thể là có thể, cô chưa bao giờ nghi ngờ lời nói của con bé.

"Ông Ninh yên tâm. Thục Thục có suy nghĩ riêng của nó!"

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rõ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 111: Gia Tộc La Tư Sài Nhĩ Đức

Nhanh chóng mở máy tính xách tay ra, về mặt Hàn Khuynh Thục vô cùng nghiêm túc, mười ngón tay nhanh chóng thao tác trên bàn phím, động tác thành thạo mà còn nhanh chóng khác thường.

"Àm....." Đột nhiên, nghe trong máy vi tính truyền đến tiếng vang thật lớn.

Trên màn hình máy tính từng hàng gạch ngang chột hoàn toàn sụp đổ.

Tiếp đó, một màn hình lớn hiện ra trước mặt Hàn Khuynh Thục.

"Anh Ứng, anh Ứng, anh mau đến đây!" Hàn Khuynh Thục thì thầm nói. Trên cái trán trơn bóng xuất hiện mồ hôi, động tác trong tay lại không có chút nào lười biếng.

Cũng không biết bây giờ tình hình trong bệnh viện thế nào! Không biết tình hình của hồ ly thối thế nào!

"Ồi....." Hàn Khuynh Thục tức giận vỗ bàn phím "Tức chết tôi rồi. Thật là ngốc nghếch, Hàn Khuynh Thục mày thật là ngốc!"

Thật là ít học sử dụng! Tất cả đều do cô không nghe anh Ứng nói.....Không học tập thật giỏi.

Bạn nói, chỉ có một cái đầu thông minh thì có làm được gì. Bây giờ nhìn bản thân mình xem, còn không phải là người ngu ngốc, ngay cả giải món đồ cũng không giải được.

"Còn thiên tài sao." Hàn Khuynh Thục tức giận lầm bầm "So với anh Ứng đúng là một trời một vực. Anh Ứng mới đúng là thiên tài."

"Không được." Hàn Khuynh Thược hít một hơi thật sâu.

Bây giờ không phải là lúc giận hờn, cũng không phải là lúc tự hạ thấp mình.

Nó không thể hồ đồ, hồ ly thối không được. Bây giờ từng giây từng phút của ông ta đều quý giá!

Hai mắt tràn đầy ý cười, Hàn Khuynh Thược như đang tự hỏi.

Không đến mười giây, Hàn Khuynh Thược mở hai mắt ra, trong đôi mắt lóe lên tia sáng.

Hàn Khuynh Thược duỗi hai tay, nhanh chóng gõ bàn phím, một loạt câu lệnh xuất hiện trên màn hình máy tính.

Chỉ chốc lát sau, lại "ầm....." một tiếng.

Màn hình màu đen từ từ biến mất, vài dòng chữ quen thuộc xuất hiện trước mắt Hàn Khuynh Thược.

Hàn Khuynh Thược vui vẻ nhìn màn hình ngày càng rõ.

Nó thành công rồi!

"Thược Thược, làm sao vậy?" Liệp Ưng xuất hiện trên màn hình, giọng nói có chút bất đắc dĩ, cậu ta chậm rãi lắc đầu, ánh mắt nhìn gương mặt nhỏ nhắn của Hàn Khuynh Thược.

Con bé này thật có dũng khí, thật lợi hại, dám phá phòng tuyến của cậu ta.

"anh Ưng!" Hàn Khuynh Thược kích động nhìn Liệp Ưng "Cuối cùng cũng gặp anh rồi. Anh Ưng, từ nay về sau đừng lấy cái phòng tuyến để vào nữa, em làm sao cũng không vào được!"

Hàn Khuynh Thược chu cái miệng nhỏ nhắn, dường như rất không hài lòng.

Nó thích anh Ưng. Anh Ưng chưa bao giờ tức giận với nó, tùy vào sự việc nào đó."

"Bây giờ không thể vào được!" Liệp Ưng lắc đầu.

Phòng tuyến này là thành quả nửa năm của cậu ta!

Nếu không phải có phòng tuyến này, vậy tin tức quan trọng của cậu ta đều bị tiết lộ ra ngoài. Phải biết rằng, mỗi ngày đều có bao nhiêu người muốn phá phòng tuyến của cậu ta. Chỉ cần phòng tuyến của cậu ta bị phá vỡ, nên biết tin tức gì cũng không khó khăn.

Nhưng cậu ta thật không ngờ, cô bé này có tiến bộ lớn như thế!

Không phải cậu ta tự phụ, trên thế giới này người có thể phá được phòng tuyến của cậu ta dường như không có, ngoại trừ cậu ta ra, cô bé này là người đầu tiên.

Hai người bọn họ không hổ là song sinh trong kho tàng quý giá của đế vương. Loại ăn ý này, loại tâm ý tương thông này là bẩm sinh.

Cô bé này, phá vỡ phòng tuyến của anh không nói. Nhưng bây giờ lại còn được tiện nghi mà khoe mẽ!

"Gấp gấp tìm anh như vậy, có chuyện gì quan trọng sao?" Liệp Ưng nhìn trên trán Hàn Khuynh Thược xuất hiện mồ hôi, hỏi cô bé.

Cuối cùng có chuyện gì khiến cô bé sốt ruột thành cái dạng này.

"À à!" Hàn Khuynh Thược không ngừng gật đầu "Anh Ưng, anh nhanh cho em mượn anh Thanh Lưu, được không? Nhanh cho em mượn đi!"

"Thược Thược, em bị thương sao?" Liệp Ưng vừa nghe, lông mày hơi nhíu lại.

Cô bé này, sao lại không cẩn thận như thế?

"Tất nhiên không phải!" Hàn Khuynh Thược lắc lắc đầu "Nếu em bị thương, sao còn xuất hiện trước mặt anh Ưng được?"

Nó còn không bị anh Ưng chế giễu đến chết sao?

"Nếu không, chẳng lẽ mẹ bảo bối của em bị thương?" Giọng nói Liệp Ưng hơi thay đổi.

Mẹ của Thược Thược tất nhiên cũng là mẹ của cậu ta. Chỉ là bây giờ cậu ta không thể nhận thức mẹ con họ, thời gian còn chưa tới!

Gia tộc La Tư Sài Nhĩ Đức hiện tại đang nổi loạn. Trên tay cậu ta có hai phần ba quyền lợi gia tộc La Tư Sài Nhĩ Đức, tất nhiên cậu ta thành đối tượng

chịu đả kích của mọi người. Mỗi người hận không thể bắt cậu ta để uy hiếp. Hôm nay, tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm vào cậu ta. Nếu cậu ta ở sau lưng nhận thức mẹ cậu ta và em gái sẽ khiến cho các cô lâm vào nguy hiểm.

Cho nên vì an toàn của các cô, cậu ta dùng tốc độ nhanh nhất, phải nắm bắt từng hành động cả gia tộc La Tư Sài Nhĩ Đức. Chỉ có cậu ta có được quyền lợi của gia tộc La Tư Sài Nhĩ Đức, như vậy trên thế giới này sẽ không có người nào uy hiếp được cậu ta, cũng sẽ không có người nào uy hiếp được người cậu ta muốn bảo vệ!

Đây mới là những gì cậu ta muốn thiết lập!

"Không phải, không phải, cũng không phải!" Hàn Khuynh Thục khua tay.

Sao hôm nay anh Ứng kỳ lạ thế, hỏi nhiều vấn đề như vậy?

Nếu quan tâm nó bị thương thì thật bình thường, dù sao anh Ứng cũng cùng chịu nó, quan tâm nó thì không có gì đáng trách! Nhưng anh Ứng quen với mẹ sao? Vì sao quan tâm mẹ bảo bối của nó có bị thương không, giọng nói vô cùng kỳ lạ như vậy chứ?

"Vậy em sốt ruột muốn tìm Thanh Lưu làm gì?" Liệp Ứng hơi bình tĩnh. Cũng may các cô không có việc gì, hại cậu ta phải lo lắng!

"Không phải em bị thương, không phải mẹ bảo bối bị thương!" Hàn Khuynh Thục dừng một chút, sắc mặt lo lắng ngày càng sâu sắc, nó còn không biết anh Ứng có đồng ý cho nó mượn anh Thanh Lưu không!

"Anh Ứng, người bị thương là ba hồ ly. Ông ấy vì cứu mẹ, nên bị trúng đạn. Bác sĩ nói ông ấy hết thuốc chữa, trừ phi có kỳ tích."

Giọng nói Hàn Khuynh Thục hơi khò sở. Thật ra, nó rất thích hồ ly thối. Chỉ cần mẹ bảo bối của nó đồng ý, nó nhất định gọi hồ ly thối một tiếng ba!

"Cái gì?" Lời nói Liệp Ứng không lớn không nhỏ, lông mày hơi nhíu lại.

Sao anh ta có thể bị thương chứ?

Tâm Liệp Ứng không khỏi đau xót, trong lòng đã rõ, người bị thương là cha của cậu ta! Ông ấy không biết sự có mặt của cậu ta. Nhưng trên người cậu ta chảy cùng dòng máu với ông ấy!

"Thục Thục, anh lập tức cho Thanh Lưu qua đó!" Liệp Ứng đồng ý, rồi biến mất trước màn hình.

"Này, anh Ứng!" Hàn Khuynh Thục nhìn người biến mất trên màn hình, miệng há to.

Làm sao vậy? Sao hôm nay tâm tình của anh Ứng không ổn định vậy?

Nhưng cũng tốt, anh Ứng đồng ý để anh Thanh Lưu đến.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 112: Thanh Lưu

"Ầm ầm, ầm ầm..." Một chiếc máy bay tư nhân bay lượn vòng trên không trung bệnh viện, thật lâu cũng không đi.

Nghe tiếng Hàn Khuynh Thục bằng một tâm trí thông minh, nhanh chân vội vàng chạy đến bên cửa sổ, ngẩng đầu nhìn lên trời.

"Ồ, mẹ, đó là máy bay tư nhân của anh Ứng, thật là máy bay của anh Ứng! Nhất định là anh Thanh Lưu đến đây!" bóng dáng nhỏ bé của Hàn Khuynh Thục hơi kích động, giọng nói tràn đầy vui vẻ.

Anh Ứng từng đưa cô đi xem máy bay này, cho nên nó nhận ra được!

Anh Thanh Lưu đến đây, là ngồi máy bay của anh Ứng đến, không biết anh Ứng có đi cùng anh Thanh Lưu đến thành phố A này không?

"Mẹ, bây giờ con lập tức đi đón họ!" Hàn Khuynh Thục chạy về phía cửa.

Thật tốt qua!

Chỉ cần anh Thanh Lưu đến đây, hồ ly thối nhất định sẽ được cứu. Hồ ly thối nhất định sẽ hồi phục!

Nó nghĩ rằng từ Italya bay đến thành phố A nhanh nhất cũng phải nửa ngày. Nhưng nó thật không ngờ chưa đến tam giờ, anh Thanh Lưu đã đến!

Trong lòng Hàn Mộ vừa kích động, nhận nhạo.

Người đến, anh được cứu rồi.

Nhưng, họ.... ...

Họ là ai?

Hàn Mộ khẽ nhú mày.

Không phải gọi cậu thanh niên Thanh Lư là bác sĩ sao? Chẳng lẽ bọn họ trong miệng Thục Thục là những người khác sao?

Hàn Khuynh Thục trên đường đi qua.

Nó biết rõ phía sau bệnh viện có bãi đất trống mới có thể để cho máy bay hạ cánh. Nó qua bên kia mới có thể đón người ta được!

Lúc Hàn Khuynh Thục thở hồng hộc chạy đến bãi đất trống thì máy bay đã hạ cánh an toàn.

Máy bay còn đang kêu "ầm ầm, ầm ầm...". Mà lúc này đứng bên cạnh máy bay là cậu thiếu niên mặc đồ trắng.

Cậu thiếu niên thoạt nhìn còn rất trẻ, có lẽ chỉ khoảng hai mươi.

Hàn Khuynh Thục chỉ có thể nhìn đến gò má của cậu ta. vì vậy không thấy rõ bộ dáng của cậu.

Ánh mặt trời chiếu lên người thiếu niên mặc áo trắng. Xuyên qua ánh mặt trời, nhìn anh như đang suy tư điều gì, suy tư đến mức nhập tâm.

Đột nhiên thiếu niên hơi dựa vào chiếc máy bay chợt tháo cặp mắt kính xuống, quay đầu, nhìn về phía Hàn Khuynh Thục đứng cách đó không xa, sau đó trên mặt nở nụ cười như ánh mặt trời.

Hàn Khuynh Thục cảm thấy nụ cười ấm áp này chiếu thẳng vào lòng nó, chiếu ấm áp lên người nó, rất thoải mái, thậm chí làm cho nó cảm thấy rất lười biếng.

Tuy chưa từng chính thức gặp mặt, nhưng Hàn Khuynh Thục có thể khẳng định người thanh niên đứng cách đó không xa chính là Thanh Lư.

Bởi vì trên người cậu ta có một luồng hơi thở làm cho người ta có cảm giác yên tâm. Hơn nữa, nó cũng thường xuyên nghe anh Ứng nhắc đến. Anh Ứng nói, anh Thanh Lư là một người hiền lành, luôn mặc đồ trắng bên ngoài. Nếu đang ở trong biển người mênh mông, chỉ cần loại trừ, thì có thể xác định người đó là anh.

Thật là một thiếu niên tuấn tú, ngũ quan cân đối, giữa cân đối xem lẫn sự anh tuấn.

"Anh Thanh Lư!" Hàn Khuynh Thục chạy về phía Thanh Lư.

"Em... .." Thanh Lư nhìn Hàn Khuynh Thục, một cảm giác quen thuộc thân thiết đánh úp về phía cậu ta.

Thanh Lư ngồi xổm người xuống, nói với Hàn Khuynh Thục có chút không kịp thở: "Em chính là Thục Thục?"

"Dạ!" Hàn Khuynh Thục hưng phấn gật đầu: "Xin chào, anh Thanh Lư, em là Thục Thục."

Vừa nói xong, Hàn Khuynh Thục duỗi một tay ra, bày ra tư thế bắt tay.

Thanh Lư mỉm cười, cũng vươn bàn tay thon dài ra, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Hàn Khuynh Thục: "Xin chào Thục Thục, anh là Thanh Lư."

Buông tay ra, Hàn Khuynh Thục nghiêng cái đầu nhỏ nhìn vào trong máy bay, lông mày hơi nhướng lên "Anh Thanh Lư, anh Ứng đâu?"

"Thục Thục, anh Ứng của em hiện tại đang bận việc, vì vậy cậu ta không có thời gian đến thăm em." Thanh Lư nhìn Hàn Khuynh Thục nói.

Cho dù tính tình của cậu ta rất lạnh nhạt, nhưng cô bé trước mắt này lại làm cho cậu ta có cảm giác thân thiết. Dường như cậu ta đối với cô bé này không lạnh lùng được, không lạnh nhạt được.

"à." Hàn Khuynh Thục lăm bầm cái miệng nhỏ của mình, giống như làm tiêu tan cơn tức, đã không có chút sức sống nào.

Nó còn tưởng rằng anh Ứng cũng đến thăm nó. Không ngờ làm nó bị mất hứng.

"Cô bé ngốc, đừng lăm bầm trong miệng nữa." Thanh Lư nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc Hàn Khuynh Thục "Nhưng anh Ứng của em có nói, chỉ cần cậu ta làm việc xong, nhất định sẽ đến thăm em. Nếu không, em cũng có thể đến Italy tìm cậu ta. Cậu ta bất cứ lúc nào cũng hoan nghênh em"

"Thật vậy sao?" Hàn Khuynh Thục ngẩng cái đầu nhỏ của mình, đáng vẻ thật đáng thương.

"Đương nhiên là thật." Thanh Lư cười với Hàn Khuynh Thục. "Thục Thục cảm thấy anh sẽ gạt em sao?"

"Sẽ không, sẽ không!" Hàn Khuynh Thục vội vàng khoát tay. Nó làm sao có thể không tin anh Thanh Lư giống như thần tiên này chứ? Nếu nói nó có một chút không tin, nó cảm thấy cả người đều tràn đầy tội ác, giống như làm ô uế người như thần tiên là cậu ta.

"Ha ha ha....." Thanh Lư nhếch môi, mỉm cười.

"Anh Thanh Lư, anh cười rất đẹp mắt!" Hàn Khuynh Thục nhìn nụ cười tràn đầy tự nhiên này đến ngây dại.

Nó dám nói, trừ anh Ứng ra, trên đời này không có một chàng trai nào cười lên thật mê người như thế!

"Anh Thanh Lư, anh và anh Ứng rất xinh đẹp!"

Thanh Lư bật cười, cậu ta bắt đầu đi lắc đầu. Cô bé này.... ..

"Thục Thục, em đều hình dung con trai như vậy sao?"

Hàn Khuynh Thục lập tức ưỡn lên, trên mặt đỏ bừng nói: "Em.... ..Em.... .."

Không phải anh Ứng nói anh Thanh Lư không thích nói chuyện, tính tình rất lạnh nhạt sao? Nhưng nó cảm thấy anh Thanh Lư trước mắt này khác xa so với sự hình dung của anh Ứng chứ? Còn có thể trêu ghẹo nó, người này chính là anh Thanh Lư có tính tình lạnh lùng sao?"

"Được rồi." Thật là một cô bé ngốc.

Thanh Lư chợt dừng lại, cậu ta chỉ cảm thấy cô bé này rất thân thiết, loại hơi thở này không nên dùng trên người cô bé.

"Nếu không đi cứu người, thời gian qua lâu, em thật coi anh Thanh Lư là Hoa Đà trên đời à!"

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 113: Chỉ Là Giống Nhau Mà Thôi

Không khí lạnh như băng trong bệnh viện ập về phía Hàn Mộ, cô yếu ớt kéo chặt áo khoác trên người, ngẩng đầu nhìn trần nhà, thật sâu thở dài một hơi.

Vì sao Thục Thục đi lâu như vậy, đến giờ vẫn chưa trở lại?

Chẳng lẽ xảy ra chuyện gì?

Hàn Mộ cúi đầu, chậm rãi xoay người, từ cửa sổ thủy tinh trong suốt nhìn vào.

Ninh Doãn Ngân vẫn nằm yên tĩnh trên giường vẫn không nhúc nhích. Anh vẫn về mặt anh tuấn tiêu sái, cho dù trong cơn hôn mê, anh vẫn không làm cho người ta nhìn ra bất kỳ một tia chết vật nào!

Bác sĩ nói, Ninh Doãn Ngân đang trong trạng thái bị sốc.

Nếu cứ tiếp tục như thế, bọn họ có thể gặp hai khả năng. Hoặc là từ từ chết đi, hoặc là vĩnh viễn đều hôn mê không tỉnh!

Đáp án này làm cho lòng cô hít thở không thông. Hai kết quả này cô không thể chấp nhận được!

Tại sao có thể như vậy?

Đây là ông trời trừng phạt cô sao? Trừng phạt cô trong khoảng thời gian ngắn xem thường lòng mình sao? Trừng phạt cô không muốn giữ lại?

Đến bây giờ cô không thể tin được cái người tên Thanh Lư kia có thể cứu được anh.

Nếu một khi không cứu được thì sao?

Hàn Mộ nhắm nghiền hai mắt, tay gấu gao nắm chặt lại, hít thở có chút khó khăn.

Kết quả này, cô không dám tiếp tục suy nghĩ nữa.

"Mẹ." Cách đó không xa truyền đến tiếng gọi âm ỉ của Thuộc Thuộc.

Hàn Mộ xoay người, đột nhiên cả người chấn động, hai mắt không thể tin được nhìn cách đó không xa.

Ánh mặt trời yếu ớt từ cửa sổ chiếu vào, rơi trên người thiếu niên áo trắng đang chậm rãi đi về phía cô.

Trên mặt người thiếu niên mang theo nụ cười thần nhiên, nhưng làm cho người ta có cảm giác chính nụ cười này hoàn toàn viễn vông.

Nụ cười này giống như hoa anh túc có thể giết chết người khác, làm cho người ta mê muội. Nhưng cùng lúc đó, cậu cũng cho người ta một đòn trí mạng.

Thiếu niên áo trắng chậm rãi đi đến, động tác thong thả mà tao nhã.

"Mẹ." Hàn Khuynh Thuộc đi đến bên cạnh Hàn Mộ, một tay kéo tay cô, giọng nói hơi kích động "Mẹ, anh Thanh Lư đến đây. Hồ ly thời nhất định sẽ được cứu. A, mẹ.... .."

"Mẹ....." Hàn Khuynh Thuộc nắm chặt tay Hàn Mộ, một tay nó vỗ nhẹ lên lưng cô.

"A....." Hàn Mộ bỗng chốc phản ứng lại, nhưng cặp mắt cô một phút cũng không rời khỏi Thanh Lư.

"Mẹ, mẹ làm sao vậy. Con đã nói anh Thanh Lư đến đây, sao mẹ không có nghe vậy?" Hàn Khuynh Thuộc lắc đầu, "Mẹ, mẹ nên nghỉ ngơi một chút. Nếu không, Thuộc Thuộc sẽ lo lắng cho mẹ."

"Cậu ta chính là Thanh Lư?" Dường như Hàn Mộ không để lời nói của Hàn Khuynh Thuộc vào tai. Cô có vài phần khiếp sợ nhìn lướt qua Thanh Lư, sau đó cúi đầu, khóe miệng nở nụ cười khổ không muốn người nào nhìn thấy.

Thanh Lư?

Cậu ta là Thanh Lư, sao cậu ta có thể là em trai cô, Hàn Phong chứ? Chỉ là trùng hợp gương mặt đó làm cho cô cảm thấy rất giống mà thôi.

Hàn Phong đã biến mất lâu như thế. Người thiếu niên trước mặt này không thể là cậu ấy được. Nếu cậu ấy thật sự là Hàn Phong.....Sao cậu ấy có thể không biết mình!

"Xin chào, tôi là Hàn Mộ." Hàn Mộ ngẩng đầu, đã khôi phục lại vẻ mặt bình tĩnh tự nhiên. Đưa một tay ra, làm một tư thế bắt tay.

"Thanh Lư!" Lãnh đạm như không mất đi sự lễ phép, Thanh Lư cũng đưa một tay ra, nhẹ nhàng nắm tay Hàn Mộ.

Nếu cậu ta không nhìn lầm.... .. vừa rồi khi người phụ nữ này nhìn cậu ta trong ánh mắt có tia khiếp sợ và vui mừng!

Mà bây giờ vẻ mặt của cô lại phong khinh vân đạm!

Cô đây là biểu lộ gì? Cô biết cậu ta sao?

Thanh Lư không thể lắc đầu, sao cô có thể biết cậu ta chứ? Hơn nữa, cậu cũng cảm thấy cô rất lạ.

"Được rồi, mẹ." Hàn Khuynh Thuộc hơi nghi ngờ nhìn thoáng qua Hàn Mộ. Sao nó cảm thấy mẹ nó nhìn thấy anh Thanh Lư vẻ mặt lại khó hiểu chứ?

"Mẹ, trước tiên mẹ để anh Thanh Lư đi thăm hồ ly thời. Chúng ta không thể tiếp tục có sai sót nữa!

Thời gian quý giá như thế, thêm một giây đồng hồ, như vậy đối với hồ ly thời tăng thêm một phần nguy hiểm

"Ừ." Hàn Mộ nhẹ nhàng gật đầu, "Vậy thì làm phiền cậu."

Hàn Mộ mỉm cười với Thanh Lư.

"Ừ." Thanh Lư nhẹ nhàng gật đầu, mở cửa rồi đi vào phòng bệnh.

Từ giây phút Thanh Lư đi vào phòng bệnh, tâm Hàn Mộ liền siết chặt. Hai mắt cô vẫn không nhúc nhích nhìn bóng lưng bận rộn của Thanh Lư, cũng không muốn chớp mắt.

Một phút trôi qua....

Năm phút trôi qua.....

Mười phút trôi qua.....

Mười lăm phút.....

"Các người đang làm gì đó?" Một đám bác sĩ y tá từ chỗ rẽ chạy đến, vẻ mặt tức giận và bất mãn "Sao người ngoài có thể tùy tiện vào phòng bệnh nặng

chứ?"

Hàn Mộ ngược mắt, mắt lạnh nhìn một đám người trước mắt "Kết quả chúng tôi chịu trách nhiệm."

"Ở đây là bệnh viện." Một ông bác sĩ lớn tuổi bất mãn nhìn Hàn Mộ "Cô có thể chịu trách nhiệm cái gì? Cô để cho người ngoài vào phòng bệnh nặng cô....."

"Người ngoài?" Lúc này, cửa phòng bệnh mở to, Thanh Lưu từ bên trong đi ra, hai tay khoanh trước ngực, vẻ mặt lạnh lùng nói : " Ông xác định ở đây là bệnh viện sao? Các người chữa trị cho người bệnh như vậy sao?"

Giọng nói lạnh lùng của Thanh Lưu làm cho một đám bác sĩ y tá nổi trận lôi đình.

"Thằng nhóc từ đâu đến, cậu biết cái gì. Cậu hiểu được hiện tại người bệnh thế nào.... .."

"Tôi không hiểu, ông hiểu sao?" Giọng nói Thanh Lưu rõ ràng lạnh lùng "Bây giờ tôi muốn lập tức mổ cho ông ta, Một chút cũng không thể chậm trễ!"

"Được." Hàn Khuynh Thục nhẹ nhàng gật đầu.

Anh Thanh Lưu đã nói như vậy, anh ấy nhất định sẽ nắm chắc phần thắng!

"Mẹ, hồ ly thôi phải lập tức mổ." "

"Ừ." Hàn Mộ khẽ cau mày "Tình hình của người bệnh chúng tôi sẽ chịu trách nhiệm. Hiện tại, tôi muốn phẫu thuật cho anh ấy."

Giọng nói lạnh lùng của Hàn Mộ vang lên bên tai bác sĩ, mệnh lệnh không cần nói cũng biết.

Ông bác sĩ già bị lời nói của Thanh Lưu làm cho tức đến sắc mặt trắng bệch, lại bị khí thế của Hàn Mộ làm cho run rẩy "Được, đây chính là các người nói. Xảy ra chuyện gì ngàn vạn lần đừng đổ trách nhiệm lên bệnh viện chúng tôi."

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quả Càn Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114: Đầu Óc Bị Lừa Đá, Tiện Thể Bị Cửa Kẹp

Chỉ chớp lát sau, Ninh Doãn Ngân từ trong phòng bệnh chậm rãi đẩy ra, đẩy vào phòng giải phẫu.

Thanh Lưu một thân áo trắng tiêu sái anh tuấn theo sát phía sau.

Lúc đi ngang qua bên Hàn Khuynh Thục và Hàn Mộ, Thanh Lưu dừng bước lại, mỉm cười nói: "Cô bé Thục Thục, em cứ yên tâm! Anh nhất định sẽ trả lại cho em một người cha hồ ly sống khỏe mạnh!"

"Cảm ơn anh Thanh Lưu!" Hàn Khuynh Thục mỉm cười, hai mắt đều híp lại.

Hàn Mộ nhìn bóng lưng Thanh Lưu đi vào phòng giải phẫu, lại thất thần một lúc.

"Mẹ, mẹ có thể yên tâm nghỉ ngơi một chút rồi!" Hàn Khuynh Thục ôm cổ Hàn Mộ, cái đầu nhỏ lại cọ sát eo cô.

Nhẹ nhàng vỗ vỗ cái đầu nhỏ của Hàn Khuynh Thục, Hàn Mộ chậm rãi lắc đầu: "không sao, Thục Thục. Mẹ không sao!"

"Nhưng Thục Thục rất lo lắng cho người!" Hàn Khuynh Thục nâng cái đầu nhỏ, nhìn Hàn Mộ hai mắt đỏ bừng: "Hai ngày nay mẹ rất tiêu tụy!"

"Như vậy, Thục Thục hãy theo mẹ vào trong ngồi một chút. Mẹ có thể nghỉ ngơi một chút!" Hàn Mộ nhẹ nhàng nắm tay Hàn Khuynh Thục, ngồi xuống ghế.

Bên này vừa đặt mộng ngồi xuống, bên kia lại truyền đến âm thanh huyền ảo.

"Đi đi, hôm nay các người phải ném con hồ ly kia ra cửa chính bệnh viện cho tôi! Không...Không, ném xa một chút cho tôi, tốt nhất từ nay về sau biến mất trước mặt tôi! Tôi chán ghét gặp cô ta!" Giọng nói hơi chói tai của Bạch Thanh Tình truyền vào lỗ tai hai người ngồi trên ghế.

"Mẹ, người có cảm thấy người phụ nữ kia rất giống một người không?" Hàn Khuynh Thục ngẩng đầu nhìn Hàn Mộ.

"Người nào?" Hàn Mộ cười cười, hỏi.

"Đúng là Phượng tỷ trong Hồng Lô Mộng! Thật là 'chưa thấy người đã nghe tiếng nói!'" Về mặt Hàn Khuynh Thục khó chịu.

"Ha ha....." Hàn Mộ phì cười.

Bảo bối Thục Thục của cô tuy rằng từ nhỏ đã sinh sống ở nước ngoài, nhưng văn hóa Trung Quốc trên dưới 5000 năm một chút cũng không bỏ sót. Cô thật là phục bảo bối Thục Thục của cô!

"Đúng rồi, mẹ." Hàn Khuynh Thục chợt bày ra vẻ mặt nghi hoặc, nhìn Hàn Mộ, hỏi: "Hồ ly tinh trong miệng người phụ nữ kia có phải là mẹ không?"

Hàn Mộ nhướn mày, khoé miệng nhếch lên, giọng nói sâu kín truyền vào tai Hàn Khuynh Thục: "Lời cô ta nói, có lẽ là thế!"

"Ồ, vậy cũng không sai à!" Hàn Khuynh Thục vui vào lòng Hàn Mộ, cười tươi: "Ninh thiếu đại danh鼎鼎鼎鼎 là một con hồ ly thôi, ông ta là cha danh chánh ngôn thuận của con, mẹ là mẹ của con. Con suy nghĩ xem!"

Hàn Mộ khẽ gõ cái đầu nhỏ của mình: "Thật ra mẹ cảm thấy con nói là 'Hồ ly tinh' cũng không sai!"

"Ha ha ha....." Hai mẹ con cùng ôm nhau cười.

Bạch Thanh Tinh nổi giận dưng dưng đi đến trước mặt hai người, đầu tiên là sững sờ, sau đó nhú mày lại, hung dữ trừng mắt nhìn Hàn Mộ và Hàn Khuynh Thục: "Rất tốt, nếu nha đầu thối mày cũng ở đây, vậy tao cũng tính sổ với mày!"

"Đi à!" Hàn Khuynh Thục nhảy xuống cái ghế, đi đến trước mặt Bạch Thanh Tinh, vẻ mặt đáng thương: "Đi à, Thục Thục nhớ rõ không thiếu nợ đi! Vì sao đi muốn tìm con tính sổ!"

Hàn Khuynh Thục nhìn chăm chăm vào Bạch Thanh Tinh, chớp chớp đôi mắt to, vẻ mặt ủy khuất. Về mặt này như thiếu nợ Bạch Thanh Tinh hai trăm vạn.

"Ha ha....." Hàn Mộ ở một bên nhìn, không nói câu nào. Từ lúc nào bảo bối Thục Thục của cô nói chuyện vĩnh viễn làm người khác không thể ứng phó được.

Cô ta đúng là đầu óc bị lừa dối, lại so đo những chuyện này với một đứa bé, làm thiên kim tiểu thư thật quá nhàn rồi mà! "Con hồ ly tinh này, mày cười cái gì?" Bạch Thanh Tinh bị lời nói của Hàn Khuynh Thục ghen đến không nói nên lời. Mà Hàn Mộ cười khúc khích lập tức làm cho cô ta thẹn quá hóa giận.

"Đương nhiên là cười cô!" Hàn Mộ thần nhiên nói, ánh mắt cũng không liếc nhìn Bạch Thanh Tinh.

Bây giờ, sao cô cảm thấy cô gái này đầu óc không chỉ bị lừa dối, hơn nữa còn bị cửa ải. Thật là mắc bệnh mơ hồ.... ..

"Hừ.... .." Bạch Thanh Tinh nâng cằm lên: "các người cứ cười tôi đi! tôi muốn chờ xem các người còn cười được sao?"

"Các người, các người nhanh chóng ném hai người này cho tôi, ném đi thật xa!" ngón tay Bạch Thanh Tinh chỉ vào Hàn Khuynh Thục, gương mặt có vài phần ác ý.

Hiện tại, cô ta chính là giúp đỡ người khác, người ta không có gì phải sợ!

"Ui da! Tôi rất sợ đó!" Về mặt Hàn Khuynh Thục vui vẻ, sao có thể nhìn thấy một chút sợ hãi trên mặt nó chứ: "Mẹ, người ta người đông thể mạnh. Chúng ta đánh không lại người ta!"

"Mẹ?" Khoé mắt đang mỉm cười của Bạch Thanh Tinh chợt co rút lại, chỉ vào Hàn Mộ: "Cô là mẹ bảo bối của nó?"

Trong lòng Bạch Thanh Tinh chợt co rút lại. Con nhỏ này gọi cô ta là mẹ, như vậy.... ..

Bạch Thanh Tinh lắc đầu, sẽ không là như vậy, nhất định không giống như cô ta nghĩ!

"Đi đừng nghĩ đi là một người ngu ngốc! Nhất định đi đang suy nghĩ cha tôi là thần thánh phương nào, nhé?" Hàn Khuynh Thục nhìn gương mặt Bạch Thanh Tinh trở nên trắng bệch.

Hàn Khuynh Thục có chút tà ác, nó muốn nhìn một chút xem kết quả gương mặt của người phụ nữ này đỏ như trứng gà.

"Cha mày rốt cuộc là ai?" Bạch Thanh Tinh nắm chặt tay, móng tay cắm sâu vào trong da thịt cũng không phát hiện ra. Cô ta chỉ hy vọng đều cô ta nghĩ không giống như cô bé này nói.

"Mẹ." Hàn Khuynh Thục mỉm cười nói, nhìn về phía Hàn Mộ: "Người ta đã tha thiết muốn biết đáp án như thế, chúng ta sẽ toàn thành cho người ta!"

Khoé môi Hàn Mộ mỉm cười, nhẹ gật đầu. Nếu Thục Thục đã muốn, vậy hãy để cho con bé thích. Dù sao nó cũng đang mệt mỏi, đúng lúc giải lao, dường như việc này cũng không tồi!

"Ha ha....." Hàn Khuynh Thục cười ha ha. "Đi đã thành tâm thành ý hỏi như thế, Nếu Thục Thục không thành thật trả lời, đây chẳng phải Thục

Thược không tốt. Này, di à, di nghe cho kỹ! Cha của tôi chính là hồ ly thối đại danh đỉnh đỉnh, toàn tâm toàn ý yêu mẹ tôi, phong lưu phóng khoáng, anh tuấn tiêu sái, người gặp người thích....."

"Ngừng ngừng.... .." Bạch Thanh Tinh tức giận trừng mắt Hàn Khuynh Thược: "Con nhỏ xấu xa, mày đang ở đây đùa giỡn tao?"

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Tiểu Tam Xoay Người Coi Như Nữ Chủ Nhân

"Ngừng....." Bạch Thanh Tinh tức giận trừng mắt nhìn Hàn Khuynh Thược "Con nhỏ xấu xí, mày đang ở đây đùa giỡn tao?"

"Không có!" Hàn Khuynh Thược vô tội nhìn Bạch Thanh Tinh, tiếp tục giữ dáng vẻ con cừu nhỏ điềm đạm đáng yêu.

Hàn Khuynh Thược quay đầu nhìn Hàn Mộ, hỏi: "Mẹ, người đã nói trẻ con không được nói dối, có phải không?"

"Đương nhiên là phải!" Lần này, khóe môi Hàn Mộ chứa ý cười: "Từ nhỏ mẹ đã từng nói với Thược Thược, trẻ con nói dối là cái mũi thật dài!"

"Đúng vậy sao! Con miêu tả cha con nhất định không có sai." Hai tay Hàn Khuynh Thược vòng trước ngực, vẻ mặt thành thật.

"Ngược lại mẹ phải cẩn thận suy nghĩ!" Hàn Mộ nghiêm túc gật đầu: "Thật là đại danh đỉnh đỉnh! Là một hồ ly thối cũng không sai. Nhưng Thược Thược, mẹ cảm thấy ngược lại con phải dùng hai từ này để hình dung, chính là giao hoạt, gian xảo! Còn có.....Để mẹ suy nghĩ!"

"Cuối cùng các người nói đủ chưa?" Bạch Thanh Tinh sắp điên rồi, hung hăng trừng mắt nhìn Hàn Khuynh Thược, "Con nhỏ xấu xa, tao hỏi mày. Cha của mày đến cùng có phải Ngân hay không?"

"Di à, di không có lẽ phép!" Hàn Khuynh Thược nhìn Bạch Thanh Tinh, ngón tay nhỏ nhắn chỉ vào cô ta, : "Người ta một chút cũng không thối! còn nữa, di nói Ngân là người nào? Thược Thược không biết ông ta!"

Bạch Thanh Tinh tức giận suýt hộc máu.

Tay nắm chặt nắm đấm, Bạch Thanh Tinh hít sâu một hơi: "Ngân đương nhiên là Doãn Ngân rồi, là Ninh Doãn Ngân! Con nhỏ xấu xa! Tao chỉ muốn mày trả lời tao, rốt cuộc là có phải hay không?"

"Đã nói người ta không có thối!" Hàn Khuynh Thược bất mãn lắm bầm cái miệng nhỏ nhắn, vẻ mặt ngây thơ "Nhưng mà di à, lần này đầu óc người không ngốc! Làm sao người biết cha hồ ly thối là Ninh thiếu Ninh Doãn Ngân?"

Thật là anh!

Trong chớp mắt, gương mặt Bạch Thanh Tinh tái mét không còn giọt máu, dung nhan thất sắc.

Chẳng trách cô ta có thể nào Ngân cũng không liếc nhìn cô ta một cái.

Thì ra.....Ngân đã có một đứa con gái lớn như thế! Nhưng vì sao ah chưa bao giờ nói với cô?

Không được, Ngân chỉ có thể có một mình cô! Đời này, Ninh Doãn Ngân chỉ có thể là của Bạch Thanh Tinh cô!

Bạch Thanh Tinh chợt mở to hai mắt, tia độc ác lóe lên trong đáy mắt.

"Nếu đã như vậy, các người đi chết đi!" Bạch Thanh Tinh lạnh lùng mở miệng "Đây là do các người bức tôi. Ngân chỉ có thể là của tôi, Ninh thiếu phu nhân chỉ có thể là tôi, vợ của Ngân cũng chỉ có thể là tôi!"

"Di à, con nói di điên rồi, đúng không?" Vẻ mặt Hàn Khuynh Thược khinh bỉ. Nó khẽ hé môi mòng, nhìn mẹ bảo bối của nó: "Mẹ, chẳng lẽ đây gọi là tiểu tam trong truyền thuyết muốn xoay người làm nữ chủ nhân sao?"

"Cho nên mẹ mới hiểu được, đầu óc cô ta bị lừa đá tiện thể bị cửa kẹp!" Hàn Mộ ôn hòa nói, khóe miệng mỉm cười, nụ cười lạnh nở trên môi cô.

"Mẹ! Con cảm thấy di này thật đáng thương!" Hàn Khuynh Thược đồng tình nhìn thoáng qua Bạch Thanh Tinh "Đã bị đá lại bị kẹp. Vì vậy đầu óc của di này nhất định là hỏng không nhẹ!"

"Các người câm miệng cho tôi!" Bạch Thanh Tinh tức sùi bọt mép, tức giận đến run rẩy cả người "Các người....."

"Chúng tôi làm sao?" Hàn Khuynh Thược vô tội nhún vai.

"Các người lại.....quanh co lòng vòng mắng tôi!" Xem ra Bạch Thanh Tinh tức giận đến không nhẹ, chỉ vào Hàn Mộ run rẩy nói.

"Được rồi, vừa rồi đi thông minh. Bây giờ lại trở nên ngu ngốc rồi!" Hàn Khuynh Thuộc lắc đầu, rất có dáng vẻ đứa trẻ hư "Bây giờ đi mới biết à?"

"Mày.....Các người.... .." Bạch Thanh Tinh cảm thấy máu nóng trong người dồn lên não. Cô ta sẽ bị con nhỏ và con hồ ly tinh này làm cho tức chết!

Tinh táo! Phải tinh táo!

Bạch Thanh Tinh ra sức nắm chặt quả đấm, liều mạng hít thở. Cô ta muốn làm cho mình tinh táo lại.

Đây là mẹ con chết tiệt kia ý mình người đông thế mạnh, các cô không đánh lại cô ta, cho nên muốn đòi đi ý thức của mình.

"Ha ha....." Càng nghĩ càng vui, Bạch Thanh Tinh chợt cười ha ha: "Các người tiếp tục đấu võ mồm đi! Dù sao hôm nay các người phải chết, chỉ là các người không muốn chết cũng phải chết!"

"Đồ điên!" Hàn Khuynh Thuộc tràn đầy khinh thường nhìn Bạch Thanh Tinh. Chỉ bằng vài tên tép rêu sau lưng cô ta sao?

"Đứng, đứng! Tao điên rồi!" Bạch Thanh Tinh nhìn Hàn Mộ "Mày, vứt bỏ Hồng Tường Vi thì sao? Cho mày có thể hàng đêm sênh ca, tiêu sao khoái hệt. Về phân mày....."

Bạch Thanh Tinh dừng một chút: "Tao biết có rất nhiều nhà quyền quý rất thích loại con gái như mày! Yên tâm, bản tiểu thư nhất định phải khiến mày.....Sống không bằng chết!"

Bạch Thanh Tinh làm vài động tác khoa tay múa chân đối với vài người đàn ông đứng phía sau.

Chỉ thấy năm sáu người đàn ông tiến lên, muốn bắt Hàn Mộ và Hàn Khuynh Thuộc.

"Không biết tự lượng sức mình!" Hàn Khuynh Thuộc lạnh lùng nói: "Mẹ, dù sao đã lâu không luyện tập, cùng luyện tập với bọn họ một chút!"

"được!" Giọng nói Hàn Mộ lạnh lùng: "Thuộc Thuộc muốn chơi, có gì không thể?"

Vừa mới nói xong, một tay Hàn Mộ nắm chặt túi xách, đánh một cước vào eo người trước mặt!"

Tuy Hàn Khuynh Thuộc còn nhỏ, nhưng là một đứa quỷ quái.

Nó nhân lúc người đàn ông không để đứa trẻ vào mắt, để mẹ bảo bối của nó đối phó, nó thoải mái đi đến bên cạnh Bạch Thanh Tinh, vỗ vỗ cô ra "Đi ngốc à, mấy tên đàn em của dì tay chân không được tốt lắm!"

"A.... .." Bạch Thanh Tinh đột nhiên bị Hàn Khuynh Thuộc đi đến bên cạnh làm cho hoảng sợ hét to một tiếng, đưa tay muốn bắt Hàn Khuynh Thuộc.

Tay chân Hàn Khuynh Thuộc linh hoạt, nó xoay người một cái, nhẹ nhàng tránh được cái tát này.

"Đi biết không? Tôi ghét nhất loại đàn bà không có việc gì thích tùy tiện xem vào việc nhà người ta." Hàn Khuynh Thuộc lạnh lùng, không biết từ khi nào trong tay có thêm một khẩu súng nhỏ, chỉ vào bên hông Bạch Thanh Tinh: "Đi hoàn toàn có thể đi chuyển một chút, chỉ cần đi muốn thể mùi vị của khẩu súng này thế nào!"

"Mày....." Bạch Thanh Tinh cảm thấy bên hông lạnh như băng, cả người cứng đờ, động cũng không dám động.

"Đi nói xem, nếu tôi vứt đi đến Hồng Tường Vi, hay bán cho những ông lão 80 tuổi giàu sang thì thế nào?" Giọng nói Hàn Khuynh Thuộc lạnh lùng giống như sứ giả địa ngục.

"Không, đừng!" Bạch Thanh Tinh sợ tới mức nước mắt cũng chảy xuống.

"Đi quản tôi có muốn hay không!" Hàn Khuynh Thuộc khinh thường nhìn Bạch Thanh Tinh.

Lúc này, Hàn Mộ cũng giải quyết xong đám người mặc đồ đen, đang đứng ở một bên xem náo nhiệt.

"Mẹ, động tác của mẹ thật chậm!" Hàn Khuynh Thuộc nhìn Hàn Mộ: "Vẫn là Thuộc Thuộc lợi hại. Hiểu được cái gì gọi là "Bắt giặc phải bắt vua trước"! Mẹ, cô ta phải làm sao bây giờ?"

Cây súng trong tay Hàn Khuynh Thuộc cọ sát Bạch Thanh Tinh.

"Thà cô ta ra!" Hàn Mộ rủ mắt xuống, nhẹ nhàng nói.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rõ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 116: Cô Cảm Thấy Sẽ Có Ngày Đó

"Thả cô ta ra!" Hàn Mộ rũ mắt xuống, nhẹ nhàng nói ra.

Cùng lắm cô ta cũng chỉ là một người phụ nữ ngu ngốc phải trả giá vì tình yêu này mà thôi!! Cô ta đã yêu Ninh Doãn Ngân, nhưng cho tới bây giờ Ninh Doãn Ngân đối với cô ta không có tâm, lại càng ko có ý. Cái này chỉ có thể nói là "hoa rơi có ý, nước chảy vô tình" thôi!

"A, được rồi!" Hàn Khuynh Thục sâu kín thu hồi điện thoại di động của mình, trong miệng thốt ra lời nói lạnh lẽo nhưng lại xuyên vào lỗ tai Bạch Thanh Tinh: "Cút! Nếu có lần sau, tôi sẽ cho đi ném thử mùi vị của viên đạn này. Nếu đi không tin có thể đi hỏi cấp dưới của đi. Tôi nhớ tên của đi ấy là Hứa Tâm Lam!"

Hàn Khuynh Thục lạnh lùng cười.

Mẹ bảo bối của nó muốn thả bà ta ra, nó cũng sẽ không tổn thương bà ta!

Chỉ là, dù sao nó cũng phải cảnh cáo người ta một chút! Nếu không sau này tái phạm, vậy cũng không tốt!

Cả người Bạch Thanh Tinh bỗng rung mình một cái, vẻ mặt đã sớm hoa lệ đầm mưa rồi.

Rốt cuộc cô ta đã chọc tới ác ma gì.

Cả người Bạch Thanh Tinh xui lơ ngơ xuống đất, trong hốc mắt có một chút nước mắt tràn ra, nỗi sợ hãi đang đánh úp về phía cô ta.

Lần trước cô ta không đến dự buổi yến tiệc của ông Ninh do cô ta đi Châu Âu về trễ.

Cô ta về tới thành phố a đã nghe nói về chuyện trong bữa tiệc của ông Ninh. Vừa về tới nhà, mẹ của cô ta cũng nói với cô ta, họ còn đi thăm di của cô ta.

Thì ra, ngày đó người quấy nhiễu bữa tiệc của ông Ninh chính là hai mẹ con trước mắt này.

Lần này đi Tâm Lam cũng nhận không ít sợ hãi trong bữa tiệc, cho tới bây giờ, tinh thần của bà ta có chút hỗn loạn và thần trí không rõ.

Người khôi xương chính là hai mẹ con cô ta!

Bạch Thanh Tinh chợt ngừng đầu, ánh mắt mang theo vẻ oán hận sâu sắc. Cô ta sẽ không quên lời mẹ cô ta đã nói. Mẹ cô ta đã nói, người phụ nữ này cũng có thể là cháu ngoại của bà ngoại. Đồng thời, cô có thể là chị của cô ta.

Lúc trước cô của cô ta, Bạch Lạc Phi không quan tâm gả cho ba của cô ta là Hàn Đào.

"Hừ, hôm nay mẹ con các người thả tôi. Nhưng sau này tôi nhất định sẽ đòi lại thù mới hận cũ đối với các người. Hơn nữa, Ngân chỉ có thể là của tôi, tôi mới xứng đứng ở bên cạnh anh ấy!" Bạch Thanh Tinh oán hận nhìn hai mẹ con trước mắt. Cho dù như thế nào, cô ta cũng không bỏ qua cho hai mẹ con này. Trên đời này, có mẹ con họ sẽ không có Bạch Thanh Tinh cô!

Bạch Thanh Tinh chật vật từ trên mặt đất đứng lên, một tay chống lên vách tường màu trắng.

"Ha ha....." Hàn Mộ cười lạnh "Như vậy sẽ chờ cô có bản lĩnh đoạt lại từ tay tôi! Nhưng mà.... .."

"Nhưng mà, cô cảm thấy sẽ có ngày đó sao?"

Giọng nói lạnh lùng của Hàn Mộ làm Bạch Thanh Tinh cứng đờ người. Loại bá đạo này, còn có giọng nói của cô làm cho cả người cô toát ra luồng khí lạnh, làm cho cô ta không rét mà run!

"Nhân lúc tôi chưa thay đổi chủ ý, lập tức cút đi." Hàn Mộ nắm bàn tay nhỏ bé của Hàn Khuynh Thục ngồi xuống ghế.

Cùng người phụ nữ này lãng phí lâu như vậy, tinh thần cũng mệt mỏi. Nhưng không biết bên trong cuộc giải phẫu tiến hành thế nào!

"Mẹ, hãy tin tưởng anh Thanh Lưu." Dường như Hàn Khuynh Thục nhìn ra Hàn Mộ không yên tâm. Nó nhẹ nhàng nắm tay Hàn Mộ "Nếu ngay cả anh Thanh Lưu cũng không có cách nào....., có lẽ ly hôn thôi.... .."

"Thục Thục! Không cho phép con nói vậy!" Hàn Mộ kịp thời ngăn cản lời nói của Hàn Khuynh Thục.

Hàn Mộ ngừng đầu nhìn cách đó không xa, bóng dáng Bạch Thanh Tinh đã biến mất khỏi tầm mắt của cô.

Cô ta nói không sai! Là cô đã hại Ninh Doãn Ngân. Giờ phút này người nằm bên trong phải là cô!

"Thục Thục, mẹ sợ!" Hàn Mộ ôm Hàn Khuynh Thục.

"Mẹ." Hàn Khuynh Thục hận không thể niêm phong cái miệng của nó lại.

Biết rõ mẹ của nó giờ giờ phút phút đều lo lắng cho hồ ly thôi. Nhưng nó còn không biết kiêng nể gì cả, nói xằng nói bậy.

Lần này hay rồi, mẹ lại thương tâm!

"Haizz....!" Hàn Khuynh Thục yên lặng thờ dài, vỗ lưng an ủi Hàn Mộ: "Mẹ không sợ. Thục Thục luôn ở bên cạnh mẹ." Trước đây khi chưa đến thành phố A, trong mắt của nó, mẹ của nó luôn là một người kiên cường đến đáng sợ.

Từ lúc đến thành phố A, cho tới bây giờ nó chưa thấy mẹ nó rơi một giọt nước mắt.

Trong lòng mẹ có thêm một phần lo lắng!

"Thục Thục, cho dù lần giải phẫu này kết quả như thế nào. Có một việc, mẹ phải muốn đi làm." Trong mắt Hàn Mộ hiện lên vẻ lạnh lùng.

Rốt cuộc người nào muốn ám sát cô? Nơi này là thành phố a, không phải ở nước Mỹ. Ngàn dặm xa xôi chạy đến nơi này, muốn giải quyết cô, quá dễ mất Hàn Mộ cô rồi!

"Mẹ, con biết rồi!" Hàn Khuynh Thục nhẹ nhàng gạt đầu.

Nó cũng biết mẹ bảo bối của nó nhất định sẽ điều tra chuyện này. Một súng này không tổn thương đến mẹ, nhưng cũng xúc phạm đến Ninh Doãn Ngân. Một súng này làm cho mẹ thấy rõ lòng mình. Nhưng một súng này cũng đồng thời làm cho hồ ly thôi đứng bên bờ vực sống chết!

"Chuyện này, cho dù thế nào cũng ta cũng phải điều tra rõ ràng!"

Hàn Mộ nhẹ nhàng gạt đầu, dường như đang suy nghĩ những gì.

Hàn Khuynh Thục yên lặng ngồi bên cạnh Hàn Mộ, nó biết rõ hiện tại mẹ nó đang cần thời gian suy nghĩ một số việc.

Hàn Khuynh Thục ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Giữa trưa mặt trời đã lên cao.

... ..

Màn đêm chậm rãi buông xuống. Hoàn cảnh xung quanh lập tức yên tĩnh trở lại, yên tĩnh đến mức không khí có chút khác thường.

Hàn Khuynh Thục cau mày nhìn đèn trước phòng giải phẫu. Nó biết rõ, bên trong đang tiến hành phẫu thuật. Hồi quay đầu, thấy hai mắt Hàn Mộ đã khép hờ, lông mày hơi nhăn lại, mẹ bảo bối của nó thật không có ngu.

"Cạch....." Tiếng mở cửa vang lên.

Hàn Khuynh Thục nhìn đèn trước phòng phẫu thuật "Mẹ, đã phẫu thuật xong!"

Hàn Mộ chợt mở to hai mắt, đứng lên.

Thanh Lưu từ bên trong chậm rãi đi ra, trên gương mặt thanh tú có chút mệt mỏi.

"Thục Thục, anh nói rồi, anh sẽ trả lại cho em một cha hồ ly khỏe mạnh!"

Trong lòng Hàn Khuynh Thục sáng tỏ, ôm lấy Thanh Lưu: "Cảm ơn anh Thanh Lưu!"

Hàn Mộ ở một bên vừa nghe, thở dài một hơi.

Lúc này, Ninh Doãn Ngân được đẩy ra. Trải qua ca mổ anh hết sức suy yếu, trên mặt không có chút huyết sắc nào.

Hàn Mộ ngẩng đầu, nhìn về phía cửa sổ. Những vì sao trên trời sáng lấp lánh. Mím cười, đây là kỳ tích!

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 117: Người Phụ Nữ Của Anh

Trên giường bệnh, ngón tay Ninh Doãn Ngân hơi động một chút, dường như có chút cảm giác.

"Ừm....." Một tiếng thốt khẽ rên rỉ phát ra từ miệng anh. Anh cảm giác như mình đang ngủ một giấc ngủ thật dài, dài đến mức cả người anh đều đau nhức, cả người giống như bị mở ra, làm mới lại một lần nữa.

Không đúng!

Ninh Doãn Ngân thoáng rung mình một cái. Sao anh có thể ngủ đến toàn thân đau nhức. Anh mơ hồ nhớ rõ buổi sáng hôm đó anh buồn bực đi uống rượu lại nhận được điện thoại của tổ chức gọi đến. Trong tổ chức đưa tin, nói là có người muốn thuê sát thủ giết Hàn Mộ. Sau khi anh nghe được tin này, cảm giác say đã mất đi bảy phần. Sau đó anh chạy như điên về phía sân bay. Sau đó, sau đó.....Một tiếng nổ vang lên!

Khi anh tìm được người phụ nữ kia anh lại phát hiện sát thủ đang ẩn nấp cách đó không xa. Mà lúc đó, có một khẩu súng nhắm ngay đầu Hàn Mộ. Nói cũng buồn cười, anh bị sự phản chiếu của cây súng làm cho chói hai mắt, mới cầm được một phát súng cho người phụ nữ đó.

Vậy cô ấy không sao chứ?

Ninh Doãn Ngân chợt mở to hai mắt, không để ý mọi việc muốn đứng lên.

"Ồi....." Đau đớn từ vết thương lập tức truyền đến.

Trong khoảng thời gian ngắn Ninh Doãn Ngân đau đến tê tâm liệt phế, nhe răng trợn mắt.

"Shit!" Ninh Doãn Ngân đau đến chân mày nhíu lại.

Sao anh lại bị thương nghiêm trọng như vậy chứ? Cô kia có khỏe không?

"Cạch....." Lúc này, cửa phòng bệnh được mở ra, Ninh Doãn Ngân nghe tiếng, nhìn về phía cửa ra vào, đầu tiên là vui mừng không thôi, sau đó là cả người ngây dại.

"Em.....Em.... .." Ninh Doãn Ngân lần nữa muốn ngồi dậy.

Chân mày Hàn Mộ nhíu lại.

Tỉnh rồi?

Thanh Lưu nói anh hôn mê ít nhất một ngày một đêm mới tỉnh lại, không ngờ chỉ có một đêm, anh đã tỉnh. Trái với dự kiến của Thanh Lưu, anh lại khôi phục rất nhanh!

Hàn Mộ đi đến, xách một giỏ hoa quả đặt lên bàn. Sau đó cô ngồi trên một cái ghế, lấy một xấp văn kiện ra xem.

"Em....." Ninh Doãn Ngân vỗ vỗ mặt mình, dẫn đến động vào miệng vết thương, trên mặt lập tức hơi vẩn vơ.

Hít thở không khí bên tai Hàn Mộ.

"Em....." Ninh Doãn Ngân không biết mình muốn nói gì. Anh hơi sợ hãi, sợ hãi bản thân đang ở trong giấc mơ, lo lắng mình mở miệng sẽ bị phát hiện, đây cũng chỉ là giấc mơ! Người này chỉ xuất hiện trong giấc mơ mà thôi!

"Em cái gì mà em!" Hàn Mộ ngược mắt, hơi bất đắc dĩ nhìn Ninh Doãn Ngân.

Đường đường là Ninh thiếu trang lại cũng chỉ là một tên ngốc mà thôi. Một câu nói ba lần chưa hết! Nói ra thật sự cũng bị người khác cười.

"Em là em sao?" Ninh Doãn Ngân thốt ra một câu xong hận không thể cho mình một cái tát tay.

Đây là hồ đồ sao? Sao trong lòng có ngàn lời, anh lại hỏi một câu ngu ngốc như thế?

"Tôi tất nhiên là tôi!" Hàn Mộ bỏ văn kiện trong tay xuống, xoay người nhìn Ninh Doãn Ngân, "Ninh thiếu, tôi có thể xác định bây giờ ngài không phải đang nằm mơ, ok?"

Tên ngu ngốc này nhất định vừa tỉnh lại đã thấy mình, tám phần tự cho là mình đang ở trong giấc mơ!

"Thật sự?" Trên mặt Ninh Doãn Ngân có thêm nụ cười tươi "Em không có đi, em chưa trở về nước Mỹ!"

Trái tim Hàn Mộ chợt lỡ một nhịp, khoe miệng hơi nhếch lên, nhẹ nhàng gật đầu.

"Chẳng lẽ, anh muốn tôi trở về sao?" Hàn Mộ nhìn Ninh Doãn Ngân, trên mặt nở nụ cười tươi, trong khoảng thời gian ngắn làm cho Ninh Doãn Ngân mất phương hướng.

"Không muốn." Ninh Doãn Ngân thành thực lắc đầu: "Đương nhiên không muốn!"

Nếu muốn cô trở về nước Mỹ, làm sao có thể đêm hôm khuya khoắt anh đến tìm cô, sau đó thất vọng ra về, nếu muốn cô trở về nước Mỹ, tại sao sau khi anh thổ lộ thất bại, một mình buồn bực uống rượu cả đêm.

Nhưng, vì sao cô lại ở lại?

Đôi mắt Ninh Doãn Ngân nhẹ nhàng rủ xuống. Giờ phút này anh có thể biết được mình không ở trong giấc mơ. Nhưng trong lòng anh lại có thêm bất an. Là bởi vì anh chờ cho cô một phát súng, cô mới nguyện ý ở lại đó sao? Vì trả ơn sao?

"Vậy cũng không phải!" Hàn Mộ nhún vai.

Ninh Doãn Ngân ngẩng đầu, nhìn lướt qua Hàn Mộ, trong lòng khổ sở một trận.

Nếu chỉ vì trả ơn, anh tình nguyện để cô trở về nước Mỹ, không cần ở lại bên cạnh anh.

Từ khi nào Ninh Doãn Ngân anh cần thương cảm và đồng tình chứ? Như vậy chỉ làm anh cảm thấy khó chịu "Tôi mệt mỏi!". Sắc mặt Ninh Doãn Ngân buồn bã, nham nhở, xoay người lại đưa lưng về phía Hàn Mộ.

Hàn Mộ nhíu mày lại. Người đàn ông này chợt nổi điên cái gì? Vừa rồi không phải rất tốt sao?

Hàn Mộ đứng lên, giọng nói thản nhiên "Vậy anh nghỉ ngơi đi!"

Thục Thục đi đón ông Ninh rồi, có lẽ cũng sắp đến đây.

Hàn Mộ nhìn thoáng qua Ninh Doãn Ngân, mở cửa đi ra ngoài.

Ninh Doãn Ngân chậm rãi ngồi dậy, nhìn cửa phong đóng lại. Trong lòng anh mỉm cười chua xót. Rốt cuộc anh yêu phải người phụ nữ như thế nào?

Lắc đầu, khước môi Ninh Doãn Ngân nhếch lên nụ cười khổ.

Cô có thể không thương anh. Nhưng anh yêu cô, yêu đến không oán không hối. Lần đầu tiên trong đời Ninh Doãn Ngân anh biết được mùi vị tình yêu, thử cảm giác yêu một người, cho dù không đau khổ mà chết.

Nhưng anh có thể nói, anh đã thỏa mãn không?

"Aizz.... .." Ninh Doãn Ngân hận không thể cho mình một tát tay.

Đường đường là Ninh thiếu của tập đoàn Ninh thị lại có ngày ở chỗ này bị thương!

Lộn xộn phải không? Từ khi nào Ninh thiếu lại thấy bị thương trong chuyện tình cảm chứ?

"Shit!" Sau khi Ninh thiếu tỉnh lại, đây là lần thứ hai anh nói tục.

"Không phải là một người phụ nữ sao, nếu ông đây không đuổi kịp, thì tên ông đây sẽ viết ngược lại!"

Đã yêu thì nhất định phải theo đuổi tận tay! Đây là câu lý lẽ Ninh Doãn Ngân mới sáng tác ra.

A, đây mới là Ninh thiếu sao? Bị xuyên thương thu..., Thật ra không thích hợp với mày!

Nhưng anh không quên trên người anh bị thương một phát súng này. Một phát súng này vốn nên chia về người phụ nữ kia!

Khước môi Ninh Doãn Ngân nhẹ nhàng nhếch lên, nụ cười tươi đọng ở bên miệng. Không, không phải người phụ nữ kia! Là người phụ nữ của anh!

Dám đánh chủ ý lên người phụ nữ của anh! Anh nhất định sẽ khiến cho tên đó ăn không hết, ôm lấy đi!

Người nào dám bắt nạt người phụ nữ của anh, giết không tha!

"Cạch....." Cửa phòng bệnh lại mở ra lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rõ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 118: Ninh Thiếu Là Hai Hàng

“Cạch.....” Cửa phòng bệnh bị mở ra lần nữa.

Hàn Khuynh Thuộc sâu kín đi vào, theo sau là Ninh Trúc Mặc.

Hàn Khuynh Thuộc cười nhìn Ninh Doãn Ngân: “Hồ ly thói, xem ra tinh thần của chú không tệ, không phục rất nhanh!”

Anh Thanh Lưu đúng là số một. Không hổ là thủ hạ của anh Ứng!

“Sao các người lại đến đây?” Ninh Doãn Ngân hơi ngồi dậy, đau đớn trên vết thương làm anh cảm thấy khó chịu.

“Tiểu tử thú, con nói cái gì đó?” Ninh Trúc Mặc hung hăng trừng mắt Ninh Doãn Ngân, “Chẳng lẽ ông không thể đến thăm con một chút sao? Nói cái gì đó?”

Nếu không phải trên người Ninh Doãn Ngân còn có vết thương, Ninh Trúc Mặc thật sự cho anh một trận!

Cái tên tiểu tử thú này, cũng được tổ tông phù hộ, mạng cũng khá lớn. Nếu không, cho dù thật sự là một con hồ ly, có chín cái mạng cũng không đủ bắt anh!

“Ông đã nói với con, con nhìn mình một chút xem dùng mạng của mình để chặn họng súng. Con thật cho mình là mình đồng da sắt à?” Ninh Trúc Mặc hung hăng trừng mắt Ninh Doãn Ngân, hận không thể nhìn thủng một lỗ trên người anh.

“Đây không phải là.....Đây không phải là nhất thời tình thế cấp bách sao?” Ninh Doãn Ngân cúi đầu.

Anh biết sau khi ông lão biết chuyện này nhất định sẽ cuồng oanh loạn tạc anh. Anh không đoán sai mà!

Hàn Khuynh Thuộc đứng một bên nhún vai, nói: “Con ra ngoài tìm mẹ con. Hai con hồ ly các người ở đây nói chuyện một chút đi!”

Hàn Khuynh Thuộc cười ha ha, nhanh chân bỏ chạy.

Nó biết ông có có vài lời muốn nói với hồ ly thói. Tất nhiên nó phải để cho hai người chút không gian, Có mấy lời, nó không tiện nghe.... ..

Cửa phòng bệnh được đóng lại! Bóng dáng nhỏ nhắn của Hàn Khuynh Thuộc bị cửa phòng bệnh ngăn cách.

Hai mắt Ninh Trúc Mặc lóe lên tia sáng hài lòng. Cháu cố gái của ông, nhưng làm ông vô cùng hài lòng!

Là con bé Hàn Khuynh Thuộc kịp thời mời Thanh Lưu đến, con mới có mạng trở về!” Ninh Trúc Mặc nhìn Ninh Doãn Ngân, nói ra.

“Con hôn mê bao lâu rồi?”

“Con cứ nói đi?” Ninh Trúc Mặc thân nhiên liếc Ninh Doãn Ngân.

“Thanh Lưu? Con bé kia làm sao quen biết Thanh Lưu?” Ninh Doãn Ngân nhướn mày.

Ninh Doãn Ngân nhíu mày lại.

Thanh Lưu chính là bác sĩ tư nhân gia tộc La Tư Sài Nhĩ Đức. Mà người của gia tộc La Tư Sài Nhĩ Đức làm sao có thể mời được?

“Việc ấy, ông không biết.” Ninh Trúc Mặc tức giận nhìn Ninh Doãn Ngân “Nếu như không mời đến, con còn có mạng trở về sao?”

“Này, con nói này lão già, con vừa mới tỉnh lại, ông có cần phải hung dữ như thế không?” Về mặt Ninh Doãn Ngân có chút ủy khuất, con như trách anh dùng thân đồ đệ cũng không cần phải như vậy đi! Huống chi, hôm nay khẩu khí của lão già nhà anh vô cùng kỳ quái!

“Ông hỏi con, có phải con ở bên ngoài gây ra chuyện gì không?” Ninh Trúc Mặc cất giọng ôn hòa, giống như đang hỏi một người khác đã ăn cơm chưa.

“Con có thể gây ra chuyện gì chứ?” Ninh Doãn Ngân giễu cợt.

“Vậy sao con lại bị thương?” Ninh Trúc Mặc nhìn về phía vết thương của Ninh Doãn Ngân.

“Thấy việc nghĩa hăng hái làm.” Ninh Doãn Ngân cúi đầu xuống.

“Ừ, thật là một chuyện cười. Từ khi nào Ninh thiếu con bắt đầu ‘công trình’ thấy việc nghĩa hăng hái làm vậy?” Trên mặt Ninh Trúc Mặc viết to ba chữ ‘ta không tin’.

Nếu Ninh thiếu thấy việc nghĩa hăng hái làm, vậy khẳng định trời sẽ mưa ba ngày ba đêm!

“Con không nhớ sao?” Ninh Trúc Mặc cười, trong nụ cười xen lẫn chút cảm giác mát mát “Tiểu tử thú, nếu con không nhớ rõ. Ông có thể nhắc nhở con một chút, sáu năm trước Hồng Tường Vi, 803!”

“Ông..!” Ninh Doãn Ngân vừa nghe, hơi kích động khẽ động “Ồi....”

“Đáng đời đau chết con!” Ninh Trúc Mặc lạnh lùng gởi một gáo nước lạnh “Con làm chuyện gì đối với người ta lại không chịu trách nhiệm. Bây giờ biết đền bù tổn thất rồi sao?”

“Ông.....” Ninh Doãn Ngân lập tức giống như quả bóng xì hơi “Ông cũng biết rồi hả?”

“Ông ăn muối nhiều hơn con! Ông có thể không biết sao?”

Ninh Trúc Mặc ngồi trên ghế, nhìn Ninh Doãn Ngân, trong lòng thầm mắng một câu, thật là một đứa ngốc!

“Còn nữa.....” Ninh Trúc Mặc ném tờ giấy cho Ninh Doãn Ngân “Tự mình xem một chút đi!”

Ninh Doãn Ngân nhìn lại tờ giấy Ninh Trúc Mặc ném đến trước mặt.

Nhưng càng xem thì vẻ mặt càng biểu hiện vui vẻ, giống như một kẻ lang thang trúng số độc đắc.

“Ông nội, ông không có gat con?” Tờ giấy trong tay gần như bị Ninh Doãn Ngân nhào nặn muốn nát.

Sắc mặt tái nhợt của Ninh Doãn Ngân lúc này có thêm một phần huyết sắc, thấy rõ tinh thần đã tốt hơn, hoàn toàn không giống như một người vừa làm phẫu thuật xong.

“Ông ăn no không có chuyện gì làm à?” Ninh Trúc Mặc thật tình cảm thấy đứa cháu này hơi ngu ngốc “Tại sao phải lừa con!”

“Huống chi chính miệng Thược Thược cũng đã thừa nhận với ông!” Ninh Trúc Mặc nhẹ nhàng gạt đầu “Ông nói con thật là ngốc. Tin tức điều tra lâu như vậy cũng không ra!”

Nếu để cho người ta biết rõ đường đường là Ninh thiếu đại danh鼎鼎 hai hàng như vậy, không biết có bao nhiêu trái tim cô gái vỡ vụn!

“Ha ha ha.....” Ninh Doãn Ngân cười không ngừng.

Thì ra con bé là con của anh, là con của Hàn Mộ và anh!

Ninh Doãn Ngân cười híp mắt. Rất tốt! Người phụ nữ Hàn Mộ này không chỉ trốn anh sáu năm, còn dẫn theo con anh bỏ trốn sáu năm.

Anh thật kích động lại không khỏi tức giận!

“Tiểu tử thú, ông nói với con. Đứa bé Thược Thược này rất được lòng ông. Nếu con không thể để con bé cam tâm tình nguyện gọi con một tiếng ba, ông.....” Ninh Trúc Mặc chỉ vào Ninh Doãn Ngân, nhất thời quên mất dùng từ gì.

“Ông cái gì?” Ninh Doãn Ngân thần nhiên hỏi.

Ông lão này đúng là một người “có mới nói cũ”. Mới quen biết con bé mấy ngày, nhanh như vậy đã muốn vứt bỏ anh rồi?

“Ông....” Ninh Trúc Mặc phong khinh vân đạm phun ra ba chữ “Ông thiếu con!”

Ninh thiếu: “thiếu con, sau này ai nối dõi tông đường cho nhà họ Ninh?”

Ninh Trúc Mặc: “Yên tâm, ông có con bé Thược Thược. Sau này để chồng con bé ở rể!”

Ninh thiếu: “Ông.....”

Ninh Trúc Mặc: “Ông cái gì mà ông? Doãn Ngân à, lần đầu tiên ông phát hiện, thì ra con rất khác! Được rồi, Thược Thược không có di truyền!”

Ninh thiếu: “...” Trên đỉnh đầu xuất hiện ba vạch đen, cộng thêm một đàn quạ đen bay qua.....

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rõ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 119: Thấy Việc Nghĩa Hăng Hái Làm

Sáng sớm chín giờ ánh nắng từ cửa sổ chiếu vào rơi trên mặt đất, trên bàn, trên giường bệnh.

Ninh Doãn Ngân ngồi trên giường bệnh, tỉnh té trở mình đọc văn kiện trong tay.

Một thân màu lam nhưng không làm nổi lên một chút huyết sắc nào của bệnh nhân. Nhiều tia nắng rơi trên người anh, trên gương mặt anh tuấn, ấm áp, nhìn lên trên lam cho người ta có cảm giác vô cùng lười biếng.

Trên một cái ghế, Mâu Tư Vân cũng ngồi lẳng lẳng, nhìn Ninh Doãn Ngân, trong tay kẹp điều thuốc lá khề lượn lờ.

"Khụ khụ....." Lông mày Ninh Doãn Ngân hơi nhíu lại, ho khan vài tiếng.

Một ánh mắt quét về điều thuốc lá trong tay bệnh nhân: "Không thấy còn có bệnh nhân ở đây sao?"

Có khói thuốc lá à? Làm anh cảm thấy cả người đều khó chịu.

Mâu Tư Vân không quan trọng nhún vai, bỗng chốc ném điều thuốc xuống đất, dùng chân giẫm lên: "Tôi biết rõ Ninh thiếu cậu không rút ra. Nhưng người khác cũng luôn rút ra. Cả ngày đi làm, cuối cùng tôi cũng buông lỏng một chút!"

"Hừ....." Ninh Doãn Ngân hừ lạnh một tiếng, giọng điệu không nhẹ không nặng, liên tục lật xem văn kiện trong tay.

"Tôi lại cảm thấy hết sức kỳ lạ. Ngân, ngược lại cậu nói cho tôi nghe một chút xem, đến cùng làm sao cậu lại có thể bị thương nghiêm trọng như thế?" Mâu Tư Vân nhíu mày, có chút khó hiểu.

Theo tay chân Ninh Doãn Ngân, người có thể chân chính làm anh bị thương thật sự không nhiều lắm! Lại tạo thành bị thương nặng như thế!"

"Thấy việc nghĩa hăng hái làm." Ninh Doãn Ngân đầu cũng không ngẩng lên, từ ngữ âm dương quái dị phun ra từ miệng anh.

"Phốc ha ha ha ha..." Mâu Tư Vân nghe được chuyện cười, ôm bụng mình, người đến nghiêng ngã.

"Thấy việc nghĩa hăng hái làm? Ha ha... Ha ha ha ha..." Mâu Tư Vân dứt quãng nói: "Ngân.....Tôi cho cậu biết.....Đây là.....Chuyện buồn cười tôi nghe được trong năm nay.....Buồn cười chết mất. Ha ha ha ha..."

Sắc mặt Ninh Doãn Ngân lạnh nhạt.

"Nếu người phụ nữ này dễ thu phục như thế. Như vậy, cô ấy còn xứng đáng là người phụ nữ của Ninh Doãn Ngân tôi sao?" Ninh Doãn Ngân ngẩng đầu, mặt không biểu tình.

Người phụ nữ này chính là chủ nhân cá cứng mềm không ăn!

"Được!" Mâu Tư Vân ưu nhã nhắc chân lên "Cho cậu một chút nhan sắc, cậu lại mở thêm phòng nhuộm. Tôi tặng cậu bốn chữ, không biết xấu hổ!"

"Bốp....." Ninh Doãn Ngân tiện tay cầm một chồng văn kiện, đánh lên đầu Mâu Tư Vân.

"Cậu không nói lời nào, thật sự không có người nào nói cậu câm đầu!"

Mâu Tư Vân nhìn văn kiện rơi trên đầu mình, vẻ mặt hơi vô tội.

"Này, vất vả đưa văn kiện đến cho cậu, không nói một tiếng cảm ơn, phá hư công sức của tôi! Còn nữa, công ty phải thanh toán chi phí xăng dầu cho tôi!"

"Cút đi.... .." Ninh Doãn Ngân lạnh lùng phun hai từ này, hai tay khoanh trước ngực, nhìn Mâu Tư Vân: "Nói chuyện chính đi!"

"Ừ." Mâu Tư Vân bỗng thu lại bộ dáng đùa giỡn lúc nãy. Lúc này đương nhiên việc chính quan trọng hơn!

"Nói một chút xem, cậu cho rằng vì sao Lộ Á Sâm tìm cách hợp tác với Ninh thị?" Khóe môi Ninh Doãn Ngân mỉm cười, có ý vị sâu xa.

Đầu tiên là HM, lại đến IBM Lộ Á Sâm

Từ khi nào Ninh thị quốc tế của anh lại hấp dẫn ánh mắt người khác như thế? Muốn nói HM tìm anh hợp tác, hiện tại anh có thể hiểu được nguyên nhân là gì.

Vậy IBM thì sao? Trước đây bọn họ thế nhưng một chút hợp tác cũng không có! Hơn nữa, người tên Lộ Á Sâm này, cũng không phải là một người có thể dùng ánh mắt bình thường để đối đãi.

"Lai giả bất thiện!" Khóe miệng Mâu Tư Vân mỉm cười nói "Tôi chỉ có thể nói như vậy!"

(Lai giả bất thiện: Kẻ đến là kẻ không lương thiện).

"Điều tra được cái gì sao?" Ninh Doãn Ngân dựa vào giường, hỏi.

Mâu Tư Vân nhẹ nhàng gật đầu, "Lộ Á Sâm, nam, 28 tuổi, tổng giám đốc IBM."

"Chỉ có những thứ này?" Ninh Doãn Ngân mặt lạnh nói.

"Có nữa, tuy nhiên không có giá trị hữu dụng." Mâu Tư Vân tiếp tục nói "IBM là lão Walker, thì ra là do một tay cha của Lộ Á Sâm thành lập nên. Nhưng đến lúc chân chính phát triển lại ở trong tay Lộ Á Sâm. Nguyên nhân rất đơn giản, trong tay Lộ Á Sâm có hai lực lượng hắc bạch, nhất là lực lượng hắc đạo. Với loại người này, mua bán kim cương lậu, mua bán súng ống đạn dược! Chỉ cần có thể kiếm tiền, anh ta đều chen vào một tay!"

Ninh Doãn Ngân nhướng mày, nhìn Mâu Tư Vân: "Cái gì gọi là loại người này?"

Không biết vì sao, Ninh Doãn Ngân rất không dễ chịu khi bị người này so sánh với Lộ Á Sâm.

"Ý chính là 'chỉ có thể hiểu, không thể nói ra!'" Mâu Tư Vân đưa một tay, ngón tay nhẹ nhàng gõ lên bàn.

Ninh Doãn Ngân mặt không còn chút máu liếc nhìn Mâu Tư Vân.

Thật ra, trong lòng anh cũng muốn mắng một câu, đi chết đi 'chỉ có thể hiểu, không thể nói ra!'

"À, còn có một chút!" Mâu Tư Vân tiếp tục nói: "Tôi chỉ có thể nói, người thấy qua mặt thật của Lộ Á Sâm cũng không nhiều lắm! Có người nói anh ta có khí chất của một vương tử Anh quốc. Trên người anh ta mang theo huyết thống hoàng thất Anh quốc, cho nên anh ta mới có đôi mắt màu lam. Có người nói anh ta có bộ dáng xấu xí không chịu nổi, cho nên mỗi ngày mang theo mặt nạ trước mặt làm cho người ta cảm thấy có chút dữ tợn!"

"Để tổ chức bắt tay vào điều tra!" Giữa hai hàng lông mày của Ninh Doãn Ngân có thêm một phần ửng rửng "Lộ Á Sâm, Lộ Á Sâm..."

Quả nhiên thân thể mang thương tích, không chịu nổi sự giày vò. Điều này không giày vò anh đã đủ rồi! Làm sao lại có cảm giác mệt chết đi được chứ?

"Ừ." Mâu Tư Vân đồng ý gật đầu. Tôi nghĩ chỉ có tổ chức mới có thể điều tra ra được người tên Lộ Á Sâm thần bí này."

"Đúng rồi. Đám kim cương kia thế nào?" Ninh Doãn Ngân nhíu mày lại "Mấy ngày nay có thể giao hàng?"

"Ừ. Chuyện kim cương chính tôi làm." Mâu Tư Vân cảm thán "Làm nhân viên của cậu thật không dễ dàng! Tôi nói này ông chủ của tôi, từ khi nào thì Bạch Khả Dĩ gia tăng lương chứ?"

"Nghĩ nhiều quá!" Khóe môi Ninh Doãn Ngân nhếch lên "Tôi cũng muốn tặng cậu ba chữ!"

"Cộc cộc..." Một tràng tiếng gõ cửa vang lên, Ninh Doãn Ngân nhíu mày lại.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rõ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 120: Phụ Nữ Cùng Cô Gái

"Cốc cốc....." Một tràng tiếng gõ cửa truyền đến, Ninh Doãn Ngân nhíu mày lại.

Cửa được mở ra.

Bạch Thanh Tinh một thân màu hồng mang giày cao gót đi đến, trên mặt mang theo vẻ ủy khuất.

Mâu Tư Vân nhíu mày lại, nhìn Bạch Thanh Tinh.

Một thân màu hồng? Cô ta ngược lại rất vui mừng!

"Ngân, anh đã tỉnh? Bạch Thanh Tinh vội chạy đến bên cạnh Ninh Doãn Ngân, một tay gắt gao ôm lấy cổ anh "Ngân, anh biết không? Thấy anh hôn mê, bất tỉnh nhân sự, em rất sợ, lo lắng gần chết!"

"Phục....." Mâu Tư Vân cười khê một tiếng.

Bà cô này đùa như thật, không nên quần lấy Doãn Ngân như thế!

Trong mắt Mâu Tư Vân lóe lên vẻ đã hiểu.

Bạch Thanh Tinh này giống như quá yêu Ngân lắm thật!

Ninh Doãn Ngân phong kinh vân đạm nhìn Mâu Tư Vân cười đến không tìm không phổi, nói với Bạch Thanh Tinh: "Cô đề lên miệng vết thương của tôi rồi!"

Bạch Thanh Tinh vừa nghe, lập tức từ trên người Ninh Doãn Ngân nhảy dựng lên, vội vàng kiểm tra miệng vết thương của anh "Ngân, anh không sao chứ? Không phải em cố ý, không phải cố ý! Đau không?"

"Không có việc gì." Giọng nói Ninh Doãn Ngân hơi lạnh nhạt "Cô tới đây có chuyện gì sao?"

"Em... .." Bạch Thanh Tinh xụ mặt "em.....Ngân, em.....Chính là lo lắng cho anh! Anh hôn mê lâu như vậy, em sợ.... .."

"Ừ." Ninh Doãn Ngân nhẹ nhàng gạt đầu, không tiếp tục nói chuyện.

Rót một miếng nước, Ninh Doãn Ngân uống một ngụm.

Nói lâu như vậy.....Trong miệng thật sự hơi khát.

"Ngân, anh có muốn ăn táo không? Quả táo này rất tươi mới, em gọt cho anh." Bạch Thanh Tinh thấy trên bàn có bày đĩa trái cây, ánh mắt sáng lên, lấy một quả táo "Ăn nhiều táo rất tốt cho cơ thể! Bây giờ anh cần bổ sung nhiều vitamin một chút."

Một tay Bạch Thanh Tinh cầm dao gọt trái cây, một tay chậm rãi gọt táo. Vừa gọt, vừa nhìn Ninh Doãn Ngân, trên mặt mang vẻ thỏa mãn và hạnh phúc, vẻ mặt ủy khuất lúc mới đi vào đã biến mất.

Ninh Doãn Ngân không nói gì, nhìn gương mặt thỏa mãn và hạnh phúc của Bạch Thanh Tinh cảm thấy không hiểu!

Người phụ nữ này không có việc gì hiền ân cần làm gì?

"Cốc cốc....." sau một tiếng gõ cửa, cửa phòng bệnh lần nữa bị mở ra.

Ba người trong phòng đồng loạt nhìn về phía cửa ra vào.

Hàn Mộ mở cửa đi vào, thấy ba người bất đồng, khóe miệng hơi mỉm cười, thật ra không phải có tình yêu sao?

Bạch Thanh Tinh nhìn Hàn Mộ đứng ở cửa, sắc mặt hơi thay đổi, quả táo trong tay suýt chút nữa rơi xuống mặt đất. Sau đó che giấu rất tốt, khôi phục lại vẻ mặt bình thường.

Mâu Tư Vân che giấu nụ cười ở khóe môi. Trong lòng đã rõ, hai người phụ nữ này chạm mặt nhất định có trò hay để xem!

"Ngân, vậy những chuyện này tôi bắt đầu sắp xếp xong rồi." Mâu Tư Vân ý vị thâm trường nói với Ninh Doãn Ngân "Ngân, cậu tự mình bảo trọng!"

Bảo trọng em gái cậu!

Ninh Doãn Ngân nhìn cửa phòng bệnh đóng lại, Mâu Tư Vân nghênh ngang rời đi. Mà Hàn Mộ lại từ mình ngồi trên ghế sofa, cầm tạp chí lên xem.

Sắc mặt Ninh Doãn Ngân hơi thay đổi. Hai mắt nhìn Hàn Mộ mang theo lửa giận.

Rất cuộc người phụ nữ này muốn chuyện gì xảy ra? Đối với anh lạnh lạnh nhạt nhạt, một câu cũng không nói! Xem anh không tồn tại?

"Quả táo, tôi muốn ăn!" Ninh Doãn Ngân nhìn thoáng qua quả táo trong tay Bạch Thanh Tinh, nói ra.

Anh cũng không tin, thật sự cứng mềm không ăn?

"Được, được, được!" Trên mặt Bạch Thanh Tinh mang theo vẻ vui vẻ "Lập tức có thể ăn!"

Bạch Thanh Tinh dùng dao gọt trái cây cắt một miếng, sau đó đưa tới miệng Ninh Doãn Ngân, "Ngân, bây giờ anh có thể ăn!"

Ninh Doãn Ngân ngẩng đầu mỉm cười với Bạch Thanh Tinh, ăn miếng táo cô ta đưa tới miệng "Quả táo này rất ngọt!"

Bạch Thanh Tinh hơi sững sốt. Cô ta cảm thấy hôm nay Ninh Doãn Ngân hơi lạ. Cô ta rất thích nụ cười ôn nhu của anh!

"Thích thì ăn nhiều một chút, ăn nhiều một chút!" Bạch Thanh Tinh tiếp tục gọt quả táo, trên mặt mang theo nụ cười tươi.

"Ừ." Ninh Doãn Ngân mỉm cười, tiếp tục ăn táo do Bạch Thanh Tinh đưa tới.

Bạch Thanh Tinh hài lòng cười đắc ý, khoe mắt đào qua Hàn Mộ, vô cùng đắc ý.

Muốn cướp đàn ông với cô ta? Nghĩ đến thật đắc ý! Nhìn xem! Hôm nay Ngân chính là của cô ta! Người phụ nữ tên Hàn Mộ tự đi đến đây, Ngân cũng không liếc mắt nhìn một cái. Cùng so với Bạch Thanh Tinh cô, không có cửa đâu!

Khoe mắt Ninh Doãn Ngân chứa ý cười, quét mắt nhìn về phía Hàn Mộ đang ngồi một bên, trong lòng không quá hài lòng.

Lại không liếc mắt nhìn, không liếc mắt nhìn anh một cái! Ninh Doãn Ngân anh lại không lọt vào mắt Hàn Mộ cô sao?

Ninh Doãn Ngân hung hăng cắn quả táo một cái, sắc mặt hơi khó coi.

Bạch Thanh Tinh hơi sùng sốt. Ngân là thế nào? Sao sắc mặt nói thay đổi là thay đổi chứ? Nhưng lại trở nên khủng bố như vậy!

"Ngân, anh.....Anh không sao chứ?" Hai mắt Bạch Thanh Tinh nhìn Ninh Doãn Ngân, hỏi.

"Tôi có thể có chuyện gì sao?" Ninh Doãn Ngân tức giận trả lời một câu, "không ăn, không ăn."

"A!" Về mặt Bạch Thanh Tinh hơi thất vọng, hơi ủy khuất "Ngân, anh....Em....."

"Em cái gì mà em? Anh cái gì mà anh?" Ninh Doãn Ngân liếc mắt nhìn Bạch Thanh Tinh.

Cô gái này thật đủ phiền phức, cả ngày lú lú!

"Ngân, anh làm sao vậy?" Bạch Thanh Tinh bị vẻ mặt Ninh Doãn Ngân thay đổi làm cho giật mình "Không phải vừa rồi rất tốt sao?"

"Con mắt nào của cô thấy tôi tốt?" Ninh Doãn Ngân cầm văn kiện lên, tiếp tục cúi đầu đọc "Được rồi, cô có thể rời khỏi đây. Tôi muốn nghỉ ngơi một chút!"

"Nhưng.....Nhưng em muốn ở lại với anh!" Bạch Thanh Tinh suýt chút đã hoa lê đắm mura.

"Không cần!" Ninh Doãn Ngân vẫn không ngẩng đầu lên, giọng nói rất lạnh nhạt.

"Vậy.....Cô ta thì sao?" Bạch Thanh Tinh đứng lên, ngón tay chỉ về phía Hàn Mộ "Anh nói anh cần nghỉ ngơi, em phải đi. Vậy cô ta thì sao? Cô ta cũng phải đi cùng!"

Dù sao trong lòng Bạch Thanh Tinh thấy không thoải mái khi người phụ nữ này ở chung một phòng với Ngân. Cô nam quả nữ, cô ta thật không thích!

"Cô ấy?" Ninh Doãn Ngân ngược mắt nhìn Hàn Mộ "Cô ấy muốn thế nào thì thế đó!"

Lúc này Hàn Mộ bỏ tạp chí trong tay xuống, nhìn về phía Ninh Doãn Ngân. Khoe miệng hơi nhếch lên, cái gì gọi là cô muốn thế nào thì thế đó?

"Không được. Em có thể đi, nhưng con hồ ly tinh này cũng phải đi theo em!"

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rõ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 121: Tình Yêu Của Cô Quá Rẻ

"Không được. Em có thể đi, nhưng con hồ ly tinh này cũng phải đi theo em."

Ngón tay Bạch Thanh Tinh chỉ vào Hàn Mộ, vẻ mặt căm hận và bất mãn. Dựa vào cái gì, dựa vào cái gì con hồ ly tinh này có thể ở lại, có thể sống ở đây?

Hàn Mộ nhún mày lại, ưu nhã nhắc chân của mình, một câu cũng không nói, yên tĩnh, khéo léo.

Ánh mặt trời chậm rãi tỏa ra từ người cô. Hôm nay Hàn Mộ mặc một thân váy ngắn màu đen.

Đường cong cơ thể có lồi có lõm, gương mặt xinh đẹp từ từ lọt vào tầm mắt Ninh Doãn Ngân.

Ninh Doãn Ngân cảm thấy trong lòng nóng lên, lập tức có cảm giác nhiệt huyết sôi trào.

Không chỉ có như thế, trong lòng Ninh Doãn Ngân còn dâng lên một luồng khí nóng. Luồng khí nóng này sắp làm anh phát điên rồi!

Người phụ nữ đáng chết! Không có việc gì ăn mặc thành cái dạng này làm gì? Đây là muốn cho người nào xem?

Lúc này, ba chữ "hồ ly tinh" của Bạch Thanh Tinh lọt vào tai Ninh Doãn Ngân, anh nổi con thịnh nộ. Người phụ nữ của anh gọi là hồ ly tinh?

"Cô....." Ninh Doãn Ngân nâng mắt, ánh mắt nghiêm túc nhìn Bạch Thanh Tinh "Lập lại lần nữa!"

"Ngân, anh phải làm cho cô ta cút đi. Cô ta chính là con hồ ly tinh!" Bạch Thanh Tinh nắm chặt tay, trên mu bàn tay trắng nõn có thể thấy rõ mạch máu.

Ánh mắt Ninh Doãn Ngân làm cho cô ta có cảm giác khó hiểu "Nếu không phải vì cô ta, làm sao anh sẽ bị thương? Cô ta chính là hồ ly tinh hại người!"

"Nói xong chưa?" Ninh Doãn Ngân cất giọng thần nhiên, trong mắt anh lóe lên vẻ tức giận.

Hôm nay anh mới phát hiện lúc trước vì giữ lại mặt mũi cho ông nội nên không ném ả ta đến Hồng Tường Vi thật sự không đúng!

"Không có." Dường như Bạch Thanh Tinh hạ quyết tâm rất lớn. Chỉ cần cô ta nói người phụ nữ này không trong sạch, thật sự không trong sạch. Như vậy, với cá tính của Ngân nhất định sẽ chán ghét cô ta!

"Ngân, hôm nay em phải nói rõ với anh. Người phụ nữ này chân chân chính chính là một hồ ly tinh! Khi còn nhỏ cô ta và anh Tiêu Bằng đã có hôn ước. Cho tới bây giờ cô ta và anh Tiêu Bằng không trong sạch. Con gái của cô ta nhất định không phải là con của anh!"

Ngân ghét nhất là phụ nữ phản bội! Nếu để cho anh biết đứa bé kia không phải là con của anh, anh nhất định sẽ hận người phụ nữ này thấu xương. Đến lúc đó, người phụ nữ này nhất định sẽ chết không có chỗ chôn!

"Ngân, chờ em một chút, em đến bệnh viện lấy một bản báo cáo xét nghiệm cho anh xem!"

Muốn một bản báo cáo DNA giả dường như đối với cô ta không phải là một việc gì khó!

"Lần này nói xong chưa!" Ninh Doãn Ngân ngẩng đầu nhìn Bạch Thanh Tinh, khóe miệng mỉm cười.

"Nói xong rồi, lần này nói xong rồi!" Bạch Thanh Tinh cười đắc ý. Sau đó dùng bộ dạng vương giả nhìn Hàn Mộ.

Lần này, cô ta khó tránh khỏi cái chết. Như vậy, Ngân chỉ có thể thuộc về cô!

"Cô có thể cút!" Ninh Doãn Ngân nhìn Hàn Mộ, khóe miệng bĩu một cái, luồng khí lạnh trên người tỏa ra từng trận.

"Có nghe hay không?" Bạch Thanh Tinh khoanh tay trước ngực, đi đến trước mặt Hàn Mộ "Bảo cô cút, hồ ly tinh xấu xa!"

Hai mắt Hàn Mộ bắn thẳng về phía Bạch Thanh Tinh, trên mặt chỉ nở nụ cười. Nhưng nụ cười này làm cho người ta hơi khó hiểu.

"Cô Bạch, cô xác định anh ta đang nói tôi sao?" Trong lòng Hàn Mộ cười lạnh.

Đầu óc của cô gái này thật sự bị hồng không nhẹ, nói như vậy cũng có thể hiểu sai. Hàn Mộ cô xem như chịu thua cô ta!

"Chẳng lẽ không đúng sao?" Bạch Thanh Tinh trừng mắt liếc Hàn Mộ, xoay người, vẻ mặt tràn đầy ừm khuất và bất đắc dĩ "Ngân, anh xem đi, cô ta không đi!"

Ninh Doãn Ngân cười lạnh, nhẹ nhàng gạt đầu: "Tôi không bảo cô ấy đi!"

Một câu nói giống như sấm sét giữa trời quang, thoáng cái sắc mặt Bạch Thanh Tinh từ hồng đỏ thành trắng, sau đó chuyển sang màu đen.

"Ngân.....Anh.....Ý của anh là....." Bạch Thanh Tinh che miệng mình, dường như có vẻ khó tin đối với lời nói của Ninh Doãn Ngân.

"Nghe không hiểu?" Ninh Doãn Ngân ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn Bạch Thanh Tinh "Cô Bạch, chuyện sáu năm trước tôi không tính với cô. Cô thật sự nghĩ rằng cái gì tôi cũng không biết?"

Bạch Thanh Tinh chấn động cả người, sáu năm trước?

Ninh Doãn Ngân kéo Bạch Thanh Tinh qua, nắm chặt cằm cô ta: "Ý của tôi chính là, người phải cút ra ngoài là cô!"

Ninh Doãn Ngân nhẹ nhàng đẩy, Bạch Thanh Tinh lui về phía sau, ngã nhào trên mặt đất.

"Ngân?" Bạch Thanh Tinh lắc đầu, cú ngã này làm nước mắt cô ta rơi xuống: "Sao anh có thể đối xử với em như vậy?"

"Nếu không cô Bạch, cô cảm thấy tôi phải đối xử với cô thế nào?" Ninh Doãn Ngân từ trên cao nhìn xuống Bạch Thanh Tinh trên mặt đất, một chút thương hương tiếc ngọc cũng không có "Tôi nói rồi, chỉ cần chuyện sáu năm trước tôi có thể làm cho cô thống khổ!"

"Ngân, em không phải cố ý!" Bạch Thanh Tinh bò lên, nựa quỳ trên mặt đất, kéo một tay Ninh Doãn Ngân đang ngồi trên giường: "Ngân, tin tưởng em, là em quá yêu anh. Cho nên, em muốn giao mình cho anh!"

"Cô Bạch!" Ninh Doãn Ngân đẩy Bạch Thanh Tình ra "Tình yêu của cô quá rẻ, tôi cũng không muốn!"

Dùng thủ đoạn hạ tiện như thế, bỏ thuốc vào rượu của anh, vẫn còn mặt mũi nói yêu anh?

"Ngân, tin tưởng em. Em thật sự yêu anh!" Nước mắt của Bạch Thanh Tình rơi là tả, bộ đáng làm cho người ta đau lòng biết bao.

Nếu đổi lại bất kỳ một người đàn ông nào, nhất định tiến lên ôm mỹ nhân vào lòng. Nhưng hết lần này đến lần khác, Ninh Doãn Ngân không phải một người đàn ông nào trong bất kỳ ngàn vạn đàn ông!

"Nếu không phải ông nội tôi, sao tôi có thể tiếp nhận, lại dễ dàng tha thứ cho cô?" Ninh Doãn Ngân mắt lạnh đối với Bạch Thanh Tình "Chỉ bằng chuyện sáu năm trước cùng với ba chữ 'hồ ly tinh', cũng đủ để tôi cho cô sống không bằng chết!"

Một tay Ninh Doãn Ngân bóp cổ Bạch Thanh Tình, sức lực trong tay từ từ tăng lên!

Khụ, khụ....." Hai tay Bạch Thanh Tình vô lực bóp cổ tay mình. Còn không buông ra, cô ta sẽ không thể thở.

"Hừ!" Ninh Doãn Ngân hừ một tiếng, anh ném Bạch Thanh Tình ra xa "Người của tôi cô cũng dám khi dễ! Cút, nếu không cho tôi một chút nữa tôi không cần thận bóp chết cô, tôi lại không thương nổi một đứa con gái cho nhà họ Bạch!"

"Khụ, khụ..." Bạch Thanh Tình bị hất lên, cảm giác như cá rời khỏi nước trở lại nguồn nước, hít từng ngụm từng ngụm không khí.

"Lập tức cút đi!" Ninh Doãn Ngân nhìn lướt qua Hàn Mộ, từ đầu tới cuối, cô cũng thật bình tĩnh, một câu cũng không nói.

"Nhưng mà tôi lại muốn cảm ơn cô!" Nhìn gương mặt bối rối của Bạch Thanh Tình "Nếu không có chuyện hư hỏng vào sáu năm trước, tôi sẽ không có được cô gái kia!"

Một bản báo cáo bị ném đến trước mặt Bạch Thanh Tình.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Người Đàn Ông Đây Là Của Tôi

Một bản báo cáo bị ném đến trước mặt Bạch Thanh Tình.

Bạch Thanh Tình nhìn giống tờ giấy bị gió thổi rơi xuống đất, đột nhiên một trận khó hiểu hoảng hốt đánh úp về phía cô ta.

Loại cảm giác hoảng hốt này hung hăng níu chặt lòng cô ta, làm cho cô ta sợ hãi, rất bất đắc dĩ, rất không biết làm sao!

"Cô Bạch, không phải cô giúp tôi đi làm một bản báo cáo xét nghiệm DNA sao?" Ninh Doãn Ngân cười lạnh "Như vậy, hiện tại tôi có thể cho cô xem một phần!"

Cô gái này còn muốn giờ trò gì?

Chẳng lẽ cô ta diễn một tuồng giống như sáu năm trước với anh sao?

Giúp anh đi làm một bản báo cáo xét nghiệm DNA?

Nếu Ninh Doãn Ngân anh tin lời cô ta, vậy anh đúng là một người ngu ngốc và hai hàng!

Khóe miệng Ninh Doãn Ngân hơi nhếch lên, lạnh lùng nhìn Bạch Thanh Tình ngồi trên mặt đất chặt vật không chịu nổi "Làm sao tôi dám làm phiền cô Bạch đích thân giúp tôi làm một bản báo cáo xét nghiệm chứ. Cô Bạch, có muốn tôi đọc cho cô nghe thứ trước mặt cô, được không?"

Bạch Thanh Tình ngẩng đầu nhìn Ninh Doãn Ngân, hai hàng nước mắt chảy dài, như hoa lê đẫm mưa, rất đáng thương.

"Cái này.....Đây là cái gì?" Bạch Thanh Tình run rẩy đưa tay cầm tờ giấy trên mặt đất lên.

Đừng! Đừng cầm! đừng nhìn!

Trong lòng Bạch Thanh Tình có một giọng nói đang hét lên.

Tay run rẩy không ngừng, Bạch Thanh Tình cầm tờ giấy trên mặt đất, hai mắt nhìn, ánh mắt của cô ta lập tức mở thật to, dĩ nhiên nước mắt cũng từng

giọt từng giọt rơi xuống đất, giống hai hạt châu bị bẻ gãy.

"Nó.....Ngân.....Nó, chẳng lẽ thật sự....Là con của anh?"

Không! Sẽ không!

"Không!" Bạch Thanh Tinh bò lên, một phát bắt được tay Ninh Doãn Ngân "Ngân, tin em, kết quả xét nghiệm DNA này không phải sự thật! Tại sao con nhỏ kia có thể là con của anh? Nó một chút cũng không giống anh! Không phải con của anh, không thể..... .."

Ninh Doãn Ngân cúi đầu, một tia nhu hòa từ trong mắt chợt lóe lên.

Cô bé kia không giống anh? Tại sao anh không có cảm giác?

Sao cô bé này có thể không giống anh!

Ngược lại anh cảm thấy cực kỳ giống anh, giao hoạt giống anh, bụng đen tối giống anh.

Ninh Doãn Ngân anh là hồ ly xấu xa, vậy cô bé kia chính là tiểu hồ ly!

Ngẩng đầu, một đạo ánh mắt độc ác hiện lên trong mắt Ninh Doãn Ngân.

Cúi đầu, một tay nắm chặt cằm Bạch Thanh Tinh, ép cô ta nhìn vào mắt anh "Chẳng lẽ cô nghi ngờ tình báo của ông nội tôi sao?"

"Ông nội?" Bạch Thanh Tinh hoàn toàn chấn động.

Ông nội cũng biết, ông biết mình có một đứa cháu cố gái. Như vậy.... ..

Như vậy, ông còn có thể tác hợp cô ta và Ngân sao? Như vậy, ông nội anh sẽ lựa chọn cô tay hay chọn cháu cố gái của ông?

"Ông nội?" Ninh Doãn Ngân cười đến mức làm cho Bạch Thanh Tinh sờn tóc gáy.

"Cô cũng xứng gọi ông nội tôi là ông nội sao?"

Ông nội nhà anh tùy tiện để người khác gọi ông nội sao? Muốn gọi, ông nội nhà anh phải đồng ý. Như vậy, chẳng phải Ninh Doãn Ngân anh có rất nhiều anh chị em sao?

Thật là buồn cười!

Sắc mặt Bạch Thanh Tinh còn trắng hơn so với tờ giấy trong tay.

Những tin tức này làm cho cô ta không biết phải làm sao!

Việc này có phải có nghĩa, ông nội sẽ không chấp nhận quan hệ giữa cô ta và Ngân, có nghĩa cô và Ngân cũng không có khả năng, có nghĩa cô ta không thể trở thành vợ của Ngân, thiếu phu nhân nhà họ Ninh!

Việc này không có khả năng, việc này hoàn toàn là vì người phụ nữ tên là Hàn Mộ!

Bạch Thanh Tinh té lăn trên mặt đất, ngẩng đầu, hung ác nhìn về phía Hàn Mộ thân nhiên ngồi trên ghế sofa.

Hàn Mộ nhận được ánh mắt độc ác, đương nhiên ngẩng đầu lên, nghênh đón Bạch Thanh Tinh, khoe môi nhẹ nhàng nhếch lên, lắc đầu.

Sao cô ta dùng ánh mắt như thế nhìn cô? Làm cho cô có cảm giác như cô đang thiếu nợ cô Bạch mấy trăm vạn!

Hàn Mộ khó hiểu nhún vai, cũng không phải Hàn Mộ cô có lỗi với cô ta, dường như người làm cho cô ta bị thương là người đàn ông trước mặt kia!

Bạch Thanh Tinh nắm chặt tay, móng tay thật dài muốn đâm vào lòng bàn tay, cô ta lại không có một chút đau đớn nào.

"Đều tại mày! Là con hồ ly tinh mày!" Bạch Thanh Tinh từ trên mặt đất nhảy dựng lên, chạy về phía Hàn Mộ, giơ tay lên, muốn tát Hàn Mộ một bạt tay.

Hai mắt Hàn Mộ mỉm cười, vì sao đại tiểu thư này không có việc gì lại thích tát tay người khác? Thật nhảm chán!

Trên mặt lộ ra nụ cười khinh bỉ, Hàn Mộ nhẹ nhàng giơ tay mình lên, dễ dàng chặn lại bàn tay Bạch Thanh Tinh đang giơ giữa không trung "Bạch đại tiểu thư, oan có đầu nợ có chủ, tôi nhớ Hàn Mộ tôi không có thiếu nợ cô."

"Không thiếu nợ tao?" Hai mắt Bạch Thanh Tinh trừng Hàn Mộ, hận không thể băm cô thành thiên đao vạn quả, "Nếu không phải tại mày, sao Ngân có thể đối xử với tao như thế. Mày chính là con hồ ly tinh!"

"Ha ha....." Hàn Mộ cười nhẹ, cười đến Bạch Thanh Tinh lạnh cả người "Vây cũng được, cho nên, tôi phải cảm ơn cô Bạch thật tốt!" Hơi nhích lại gần

Bạch Thanh Tinh, lời nói Hàn Mộ lạnh lạnh kẻ sát vào cổ cô ta.

Bạch Thanh Tinh cảm giác như có một con dao đang kẻ sát vào cổ cô ta, một trận mát lạnh tày đáy lòng dâng lên, lạnh đến mức làm cô ta phát run.

"Lần trước đã bỏ qua một lần, Cô Bạch cô thật sự không biết suy xét!"

Bạch Thanh Tinh cứng đờ người, máu trong cơ thể giống như kết thành băng.

"Cô Bạch, cô hãy nghe cho kỹ. Đứa bé là con của Ninh Doãn Ngân, mà người đàn ông Ninh Doãn Ngân này cũng là của Hàn Mộ tôi!"

"Cô.....Cô nghe rõ chưa?" Hàn Mộ nhẹ nhàng đẩy ra, Bạch Thanh Tinh lại bị văng ra ngoài.

Bạch Thanh Tinh gần như xụi lơ trên mặt đất, sức lực cả người như bị rút sạch.

Ngân không thương cô ta! Anh có con của anh! Mà cô lại bị che giấu.

Bạch Thanh Tinh ngẩng đầu, ánh mắt mang theo vẻ độc ác, đều là vì người đàn bà này. Cô ta nhất định phải giết chết người đàn bà này, chỉ có như vậy, Ngân mới có thể trở lại bên cạnh cô ta!

Bạch Thanh Tinh từ trên mặt đất bò lên, nhìn Ninh Doãn Ngân: "Ngân! Anh nhất định sẽ hối hận.....Bạch Thanh Tinh tôi xin thề, tôi nhất định sẽ khiến cho người phụ nữ này chết không yên!"

"A....." Ninh Doãn Ngân cười lạnh "Đảm rỗng hang hồ!"

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 123: Ninh Thiếu Rất Thích Ăn Đậu Hũ

Bạch Thanh Tinh cứ thế rời khỏi tầm mắt bọn họ, mang theo hận ý nồng đậm. Hàn Mộ cười khỏ, cô ta hận cô! Nếu không phải cô xuất hiện. Như vậy, Ninh Doãn Ngân sẽ lấy cô ta!

Trong chốc lát căn phòng yên tĩnh trở lại, yên tĩnh đến khoa trương. Giữa hai người cũng có thể nghe tiếng hít thở của nhau, bầu không khí bỗng chốc càng thêm mập mờ.

Ninh Doãn Ngân đứng dậy xuống giường, đi đến bên cạnh Hàn Mộ, cúi đầu hai mắt vẫn nhìn cô chăm chú, mở miệng sâu kín hỏi thăm: "Không biết, em còn nhớ những lời đã nói với tôi?"

"Tôi có thể có lời gì chứ?" Hàn Mộ khẽ ngẩng đầu, môi mỏng khẽ mở.

Đôi môi mê người của Ninh Doãn Ngân lập tức rơi vào trong mắt Hàn Mộ. Bốn mắt nhìn nhau, trong chớp mắt bầu không khí có thêm vài phần hài hòa.

"Em....." Ninh Doãn Ngân dừng lại một chút, lại bước đến gần Hàn Mộ, lần này khoảng cách gần đến mức hơi thở của anh phả lên mặt cô "Chẳng lẽ em thật sự không có ý định nói với tôi một chút, nói về con của chúng ta?"

Mặt Hàn Mộ bỗng chốc nóng lên, giống như đang bị lửa thiêu. Người đàn ông này, không có chuyện gì đến gần cô làm gì?

"Anh cũng biết rồi, tôi có gì để nói?" Hai mắt Hàn Mộ lóe ý cười trả lời.

Ông trời ơi, thổ địa ơi, từ lúc chào đời đến giờ đây là lần đầu tiên cô cảm thấy Ninh thiếu của chúng ta có chút nhàm chán! Có thể do ở trong bệnh viện quá buồn tẻ! Còn có một khả năng chính là bản thân anh ta. Muốn nói nguyên nhân gì, Ninh đại thiếu gia Ninh Doãn Ngân quá rõ ràng!

"Thì muốn nghe chính miệng em nói!" Ninh Doãn Ngân không ngừng cố gắng.

Dù sao, hôm nay anh nhất định phải nghe được chính miệng người phụ nữ này nói. Cho dù trong lòng anh đã biết đáp án!

"Tôi muốn không thừa nhận, anh có cách gì?" Khóe môi Hàn Mộ nhẹ nhàng bĩu một cái.

"Cho dù em thừa nhận hay không thừa nhận, nhưng đây là sự thật." Ninh Doãn Ngân hơi cúi thấp đầu mình, môi mỏng tựa như vô tình cọ sát vào Hàn Mộ.

Ninh Doãn Ngân mỉm cười nhắm mắt nói.

Trên người cô vẫn luôn mang theo hương thơm như vậy, giống như cô của sáu năm trước.

Vừa nói đến sáu năm trước, trong lòng Ninh Doãn Ngân tăng thêm một phần phần nộ. Người phụ nữ này cũng dám lớn mật lại mang con của anh rồi khỏi tầm mắt anh! Chạy mất dạng, đúng không?

Ánh mắt Ninh Doãn Ngân nhúu lại đầy nguy hiểm, quét về phía Hàn Mộ, "Còn nữa, sáu năm trước, em thế nhưng ăn đậu hủ của anh xong rồi lại phải mông bỏ đi! Em thật là lớn mật."

Nghe được chuyện sáu năm trước, sắc mặt Hàn Mộ hơi đỏ lên.

Vừa rồi lúc xảy ra chuyện Bạch Thanh Tinh, anh nói qua chuyện sáu năm trước là vì Bạch Thanh Tinh dờ một vài thủ đoạn hèn hạ, anh mới đối với cô, đối với cô cái đó cái đó!

Hàn Mộ hơi nhúu chân mày lại. Nói như vậy, cô nên đi cảm ơn tiểu thư Bạch kia rồi. Nếu không phải Bạch đại tiểu thư kia, làm sao Hàn Mộ cô có thể có con gái bảo bối của mình chứ!"

"Nhưng Ninh thiếu ngàn vạn lần không nên quên. Thược Thược là do một tay tôi nuôi lớn, tính tình của nó tôi rõ nhất." Hàn Mộ hơi kiêu ngạo hất cằm lên. "Nếu tôi không cho Thược Thược nhận biết anh, anh nói Thược Thược có để anh vào mắt không?"

Thược Thược nhà cô chính là tiểu thư kiêu ngạo vô cùng.

"Em dám?" Ninh Doãn Ngân nắm chặt tay, ra sức nhịn xuống xúc động một đánh Hàn Mộ một cái.

Nếu không cho anh nhận cô bé Thược Thược kia, như vậy anh không bị ông nội anh thiếu sao! Ông nội anh, có chuyện gì là ông không làm được. Không có!

"Tôi có gì không dám?" Hàn Mộ che miệng cười "Còn nữa....Ninh thiếu, không thể không nói chuyện sáu năm trước, khối đậu hủ của ngài còn hơi non đó!"

Ninh Doãn Ngân vừa nghe, sắc mặt chợt đỏ bừng, hai tay nắm chặt lại, gân xanh nổi lên. Thật hận không thể dùng một quyền đánh chết người phụ nữ này! Nhưng nếu thật sự đánh cô, anh lại không ra tay được, vừa ra tay, sẽ đau lòng.

Ninh Doãn Ngân khóc không ra nước mắt. Sao anh có thể trở nên "uất ức" như thế chứ?

Người phụ nữ này thật sự làm cho anh dở khóc dở cười. Ninh Doãn Ngân hít một hơi thật sâu. Lại nhìn về phía Hàn Mộ một tiếng lại một tiếng Ninh thiếu. Thế nhưng người phụ nữ đáng chết này một lần lại một lần khảo nghiệm năng lực của anh, như vậy chỉ còn cách cho cô tự thử xem qua!

"Có phải đậu hủ non, nếu không làm phiền em ở đây tự mình thử một chút?" Ninh Doãn Ngân cúi đầu dường như dựa sát vào vai Hàn Mộ, giọng nói sâu kinh mang theo từ tính xẹt qua tai Hàn Mộ, làm cho cô có cảm giác ngứa.

Hàn Mộ còn chưa kịp phản ứng thì Ninh Doãn Ngân đã ôm cô vào lòng. Môi mỏng chặn lại môi son của cô.

Hàn Mộ chấn động cả người, cảm giác lạnh buốt phủ lên môi cô, lập tức có cảm giác mát mẻ thấm vào lòng cô.

"Ừm....."Hàn Mộ đẩy Ninh Doãn Ngân ra. Sao người này lại thích chiếm tiện nghi cô thế?

Ninh Doãn Ngân hôn Hàn Mộ thật sâu, mang theo một chút dịu dàng, mang theo một chút bá đạo.

"Thả....Thả tôi ra." Hàn Mộ bị hôn đến nói chuyện mơ hồ.

"Không thả!" Ninh Doãn Ngân cười tà cát giọng.

Nói ra, như vậy có phải Ninh thiếu anh cũng quá không có mặt mũi!

Hàn Mộ chán nản. Tuy trong lòng đã thừa nhận cô thích anh, đã yêu anh. Nhưng anh cũng không thể luôn chiếm tiện nghi của cô!

Hàn Mộ há miệng, khẽ cắn lên môi mỏng của Ninh Doãn Ngân, tay đánh một quyền xuống bụng dưới của anh.

"A...." Ninh Doãn Ngân lại hét lên một tiếng, thả Hàn Mộ ra, lui về sau vài bước, tức giận nhìn cô.

"Em làm gì vậy?"

"Ninh thiếu, anh buồn cười hay không buồn cười? Hửn là tôi nên hỏi anh đang làm gì đó?" Hàn Mộ trợn mắt nhìn thẳng.

"Em.....Em....." Ninh Doãn Ngân một tay che bụng mình, sắc mặt hơi tái mét.

Hàn Mộ cúi đầu nhìn anh che bụng. Trên mặt hơi đỏ bừng.

Hàn Mộ chấn động cả người. Trời ơi, miệng vết thương nứt ra rồi.

"Anh....." Hàn Mộ tức giận dậm chân, cũng không biết đang giận Ninh thiếu, hay đang giận chính mình.

Trời ơi, sao miệng vết thương lại nứt ra. Hơn nữa nhìn sắc mặt Ninh thiếu dường như rất xấu, thật không tốt.

"Anh....Anh không sao chứ?" Hàn Mộ dùng một tay đỡ lấy Ninh thiếu, để anh ngồi trên giường.

Ninh Doãn Ngân lắc đầu, trên mặt nhăn nhó.

Trong lúc nhất thời Hàn Mộ hận không thể đánh chết chính mình. Biết rõ ràng vết thương của anh chưa lành lại, sao lại ra tay với anh chứ? Hơn nữa, còn không biết suy nghĩ mức độ nặng nhẹ! bây giờ nhìn vẻ mặt Ninh thiếu tái nhợt và vận vẹo, tim vừa đau vừa khó chịu. Hàn Mộ à Hàn Mộ, mày không phải tự đào hố chôn mình sao?

"Anh chờ một chút, tôi lập tức đi tìm bác sĩ cho anh...."

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124: Lời Tỏ Tình Của Ninh Thiếu

"Anh chờ một chút, tôi lập tức đi gọi bác sĩ cho anh!"

Hàn Mộ nhìn sắc mặt Ninh Doãn Ngân tái mét không chút huyết sắc, trong lòng chợt hoảng hốt, vội vàng muốn chạy ra ngoài.

Ninh Doãn Ngân cúi đầu xuống, chỉ thấy một luồng ánh mắt hồ ly của anh chợt lóe lên.

Cô đây là gấp gáp đến hồ đồ sao?

Trong phòng VIP của bệnh viện có nút nhấn nối với văn phòng bác sĩ trưởng khoa, chỉ cần nhẹ nhàng nhấn một cái, bác sĩ lập tức chạy tới!

Khóe môi Ninh Doãn Ngân hơi nhếch lên.

Cô không thể không biết, cho nên có thể chứng minh, cô đang quan tâm anh! Đây không phải gọi là "quan mình sẽ bị loạn" sao?

Cô đã cứng mềm không ăn, vậy một chiều này không phải có thể thử nhìn hiệu quả ra sao?

"Không cần...." Ninh Doãn Ngân nhẹ nhàng kéo Hàn Mộ, cầm cổ tay cô "Đừng đi. Anh.....Anh đau quá! Đau quá...."

Dường như miệng vết thương đã nứt ra một đường, máu tươi đã chảy ra.

"Ôi, sao anh...." Giờ phút này sự lo lắng đều hiện rõ trên gương mặt xinh đẹp của Hàn Mộ.

Sao chỉ đụng nhẹ một cái, miệng vết thương lại nứt ra thành cái dạng này rồi?

Trên trán Ninh Doãn Ngân toát ra rất nhiều mồ hôi.

Trong lòng Ninh Doãn Ngân khẽ rùa thầm một tiếng.

Nói thật, miệng vết thương này thật sự rất đau!

Lần này thật là "không thành công thì thành nhân"! Nếu không phải biện pháp của anh đã đến trình độ cùng đường bí lối, sao anh có thể lặn qua lộn lại cơ thể mình chứ?

Trên đời này chỉ có người phụ nữ này có thể làm cho anh liều mạng lặn qua lộn lại bản thân như thế?

Giữ chặt tay Hàn Mộ vẫn không chịu buông ra, hai mắt Ninh Doãn Ngân nhìn thẳng vào đôi mắt linh động của cô "Anh chỉ muốn nói với em vài lời, em có thể không?"

Lời nói khẩn cầu làm cho Hàn Mộ chấn động toàn thân.

Từ khi nào Ninh thiếu lại dùng lời nói khép nép để cầu xin một người chứ?

Nhưng.....Nhưng, miệng vết thương chết tiệt này phải làm sao? Cô nhìn thấy máu tươi chảy tràn ra miệng vết thương.

Đôi mắt thâm thúi rơi vào trong mắt Hàn Mộ, mang theo chút đau khổ, mang theo chút kiên nhẫn.

Hàn Mộ bất đắc dĩ lắc đầu, đỡ Ninh Doãn Ngân ngồi trên giường.

"Anh có khỏe không?"

Ninh Doãn Ngân lắc đầu, khoảnh khắc đó nắm lấy tay Hàn Mộ không buông ra. Anh thích nắm tay cô trong tay anh!

"Em có thể nghe anh nói vài lời được không?"

Hàn Mộ nhẹ nhàng gạt đầu, một lòng chỉ đặt vào chuyện máu không ngừng tràn ra miệng vết thương trên người Hàn Mộ.

Người này, quả thật tự làm khổ mình!

"Chuyện sáu năm trước, anh muốn nói một tiếng xin lỗi." Ninh Doãn Ngân mang theo ánh mắt áy náy nhìn Hàn Mộ.

Bất kể như thế nào, sáu năm trước là anh làm tổn thương cô, anh không chịu trách nhiệm, đây là lỗi của anh!

Một người phụ nữ một mình mang theo một đứa bé sinh sống nơi đất khách quê người. Cô nhất định chịu rất nhiều đau khổ mới nuôi lớn đứa bé!

"Thật xin lỗi....."

Một tiếng xin lỗi giống như tảng đá nặng ngàn cân bỗng chốc nặng nề đập vào lòng Hàn Mộ.

Hàn Mộ hơi ngạc nhiên nhìn vào mặt anh.

Kiều ngạo tự tại như anh, có một ngày Ninh thiếu Ninh Doãn Ngân cũng sẽ mở miệng nói xin lỗi như vậy!

Dường như Ninh Doãn Ngân không quan tâm đến vẻ mặt ngạc nhiên của Hàn Mộ, tiếp tục nói "Đây là lần đầu tiên Ninh Doãn Ngân anh đặt tình cảm lên một người phụ nữ. Anh đã từng khờ dại cho rằng, chỉ cần Ninh Doãn Ngân anh muốn, trên đời này không có gì là không chiếm được. Kể cả phụ nữ. Nhưng....."

Ninh Doãn Ngân nhìn vào mặt Hàn Mộ "Nhưng, mãi cho đến khi anh gặp em, lần đầu tiên trong đời anh mới biết cái gì gọi là thất bại!"

Ninh Doãn Ngân anh nhiều tiền, đẹp trai. Tại thành phố A này không biết có bao nhiêu phụ nữ tự nguyện quỳ gối dưới chân anh. Nhưng cô lại không giống!

"Bất tri bất giác, mơ mơ hồ hồ, lần đầu tiên Ninh Doãn Ngân anh đã yêu một người. Tiểu Mộ, em biết không?" Giọng nói ôn nhu dịu dàng rơi vào tai Hàn Mộ.

Tiểu Mộ?

Chân mày Hàn Mộ hơi nhíu lại, khóe môi không thể nói ra một câu. Trong lòng hơi lóe lên suy nghĩ tà ác, lời tỏ tình của Ninh thiếu thật không phải bình thường!

Trên mặt Hàn Mộ hiện lên vẻ phong khinh vân đạm, dường như không để những lời nói của Ninh Doãn Ngân vào tai.

Ninh Doãn Ngân thấy Hàn Mộ bình tĩnh như thế, trong lòng đau đớn.

Cô không có cảm giác sao? Cô thật sự vì trả ơn một phát súng nên mới ở lại?

Anh cúi đầu xuống, che dấu mất mát trong lòng. Ninh Doãn Ngân bị một trận dờ khóc dờ cười, dường như cách này vô dụng. Là anh không thành thật rồi, hay là người phụ nữ này không có một chút tình cảm nào với anh?

Hàn Mộ hơi mỉm cười, nụ cười đến bên môi bị áp chế lại, giọng nói bình thường "Tôi biết rồi!"

Ninh Doãn Ngân lắc đầu, giọng nói bất đắc dĩ "Người phụ nữ, rốt cuộc là em vô tâm hay vô tình? Hiện tại, em biết phải làm thế nào rồi chứ?"

Không cách nào phục hồi tình cảm của anh, cho dù biết rõ sự thật, vậy có thể thế nào? Anh nói còn không bằng chưa nói!

Vô tâm hay vô tình?

Hàn Mộ hơi buồn bực, cái gì gọi là cô vô tâm hay vô tình?

Lòng của cô đã nhét vào người nào đó từ lâu rồi, mang theo tình cảm của bản thân, Như vậy coi như là vô tâm hay vô tình sao?

"Ha ha ha.... .." Ninh Doãn Ngân đột nhiên buông tay Hàn Mộ ra, cười đến đau khổ "Em biết không? Ninh Doãn Ngân anh đã yêu người phụ nữ tên Hàn Mộ, yêu đến mê đắm!

Tuy đã biết tình cảm của Ninh Doãn Ngân đối với mình, nhưng Hàn Mộ chưa từng nghĩ tới, anh sẽ nói với cô ba chữ kia.

"Anh yêu em!"

Hàn Mộ cảm thấy đôi mắt của cô bị thứ gì đó làm cho mờ hồ. Sáu năm, lần đầu tiên xúc động đến rơi nước mắt, cũng bởi vì ba chữ đơn giản kia!

Có bao nhiêu người đàn ông nguyện ý nói ra miệng ba chữ kia, cho dù đối với người phụ nữ mình yêu chứ?

Hàn Mộ mỉm cười nói tiếp, cô chỉ biết, đời này Hàn Mộ cô đã thua người đàn ông này rồi!

"Em biết rồi." Hàn Mộ nhìn vào đôi mắt thâm thúy của Ninh Doãn Ngân "Có phải anh không biết, từ khoảnh khắc anh đỡ một viên đạn kia, trái tim này đã đập vì anh?"

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125: Anh Muốn Ăn Em

Ninh Doãn Ngân nhẹ nhàng hôn Hàn Mộ.

Hai mươi tám năm qua lần đầu tiên trong lòng cảm thấy rất an tâm, loại cảm giác này đến từ người phụ nữ trong lòng anh. Gương mặt anh tuấn của anh cọ sát vào mái tóc đen của Hàn Mộ "Tiểu Mộ, những lời khác ta sẽ không nói, nhưng anh nợ em, anh nhất định sẽ đền bù tổn thất của em, vất vả cho em!"

Hàn Mộ cười khẽ một tiếng

Có phải tất cả đàn ông rơi vào lưới tình đều trở nên ngu ngốc như vậy, mà ngay cả đường đường là Ninh thiếu cũng không ngoại lệ!

Những lời khác sẽ không nói? Cũng không biết vừa rồi là người nào giữ chặt hai tay cô nói líu ríu như vậy.

Một người cúi đầu, một người ngược mắt, lập tức bốn mắt nhìn nhau, một dòng điện lớn chảy trên hai người.

Ninh Doãn Ngân phát hiện dường như bản thân anh cố ý ngày càng nặng, mà Hàn Mộ lập tức cảm giác trên mặt cô càng nóng lên.

"Miếng vết thương của anh bị nứt ra, em lập tức đi tìm bác sĩ cho anh." Hàn Mộ đẩy Ninh Doãn Ngân ra, đứng lên.

Trời ơi, ở lại đây một chút nữa, nhất định sẽ có chuyện xảy ra.

"Không vội đi tìm bác sĩ!" Ninh Doãn Ngân kéo lấy Hàn Mộ "Có một việc càng cần đến em!"

"Chúng ta cho nha đầu kia thêm một em trai hoặc em gái nữa!" Ninh Doãn Ngân cười nhìn Hàn Mộ.

"Lấy có!" Hàn Mộ cười khẽ. Cô cũng không phải là một người cổ hủ. Loại chuyện này theo cô quá mức bình thường.

Hàn Mộ dùng một tay ôm cổ Ninh Doãn Ngân, cười quyến rũ "Này, có phải anh không gần đàn bà đã lâu rồi không?"

Ninh Doãn Ngân chột đỏ bừng mặt.

Không nói anh không buồn bực, cũng bởi vì chuyện này mà anh trở thành người về phương diện nào đó có vấn đề chứ!

Ninh Doãn Ngân cúi đầu, giọng nói mang theo chút ủy khuất "Cho nên, em cần phải đền bù tổn thất cho anh!"

Một tay cô chậm rãi mơn trớn gương mặt anh tuấn của Ninh Doãn Ngân, từ lông mày, con mắt rồi đến cái mũi, cuối cùng dừng lại trên môi anh.

"Đều nói môi mỏng đa tình. Nhưng sao anh lại ngốc như thế. Anh biết không? Thì ra, em phát hiện nơi đây của em cũng sẽ đau! Rất đau, rất đau....." Một tay Hàn Mộ đặt lên ngực mình.

"Em nghĩ rằng sáu năm trước, trái tim của em đã chết, mọi chuyện đều đến quá đột ngột, làm cho em rất đau khổ. Em không biết làm sao. Chỉ có thể

chạy trốn. Sau khi trốn đi, em lại phát hiện em có Thước Thước, cũng vì nha đầu kia đến làm cho cuộc sống của em bùng sáng. Nhưng vì sau lưng âm mưu chia khóa vàng, em không thể không trở về, không thể không đối mặt với anh, em sợ, sợ sẽ mất đi Thước Thước, nhưng lúc em nhìn thấy anh, em chợt phát hiện trong chớp mắt trái tim em như ngừng đập. Lúc đó, em cũng không biết vì sao!"

Hai mắt Hàn Mộ lẳng lặng nhìn Ninh Doãn Ngân "Mãi đi khi anh đỡ một họng súng thay em, em phá hiện thì ra trái tim em vô cùng đau đớn, vì anh mà đau!"

Thì ra, một đêm sáu năm trước đã làm cho góc khuất sâu nhất trong lòng cô quen thuộc người đàn ông xa lạ!

"Hàn Mộ em đòi này đã thua anh.....!"

Dứt lời, đôi môi đỏ thắm đã chặn lại môi mỏng của Ninh Doãn Ngân, nhẹ nhàng, từ từ.

Ninh Doãn Ngân chấn động cả người, tùy ý để Hàn Mộ hôn môi mình, một luồng hơi nóng đánh úp vào chỗ sâu nhất trong lòng anh, chỗ ẩn cảm nào đó chợt căng cứng.

"Tiểu Mộ....." Ninh Doãn Ngân đột bị động thành chủ động, một phát ôm lấy Hàn Mộ, như muốn khảm cô vào xương cốt của anh.

"Ừm....." Hàn Mộ rên khẽ một tiếng, miệng hé mở, đầu lưỡi của Ninh Doãn Ngân thừa dịp công thành đoạt đất, cùng cái lưỡi thom tho của cô dây dưa.

Hàn Mộ nhắm hai mắt lại, một tay luồn vào lồng ngực Ninh Doãn Ngân, ra sức trêu đùa.

Đáng chết.... ..

Ninh Doãn Ngân biến sắc mặt. Người phụ nữ này học được ở đâu, đúng là một yêu tinh, hoàn toàn khác với sự thanh thuần của sáu năm trước.

Ninh Doãn Ngân khẽ nguyên rủa một tiếng, đẩy Hàn Mộ ngã nhào xuống giường, từ trên cao nhìn xuống cô "Yêu tinh, em học những lời này từ đâu?"

Hàn Mộ cười nghịch ngợm, một tay nhẹ nhàng sờ trớn lồng ngực Ninh Doãn Ngân "Em học được từ đàn ông bên ngoài!"

"Em...." Ninh Doãn Ngân chán nản. Anh không ngờ người phụ nữ này lại thẳng thắn như thế, thẳng thắn nói cô có đàn ông bên ngoài.

Vừa tức vừa giận, tuy rằng anh không biết trong sáu năm đã xảy ra chuyện gì. Cô có thể sẽ có người đàn ông khác! Nhưng, từ hôm nay trở đi, cô chỉ có thể là của một mình anh.

"Từ hôm nay trở đi, em chỉ có thể có một người đàn ông là anh!" Anh cúi đầu, hung hãn hôn môi Hàn Mộ, gặm cắn như đang phát tiết cơn giận của mình.

Anh tức giận, anh tức giận. Tuy trong lòng vẫn luôn tự nói với bản thân đều không coi vào đâu, anh muốn là tương lai của cô. Nhưng thật con mẹ nó đáng chết, sao anh có thể thật sự không để ý!

Hung hăng ngăn chặn Hàn Mộ, một tay anh chạy loạn trên người cô "Đàn ông của em chỉ có thể là anh!"

Hàn Mộ cười tươi, khiêu khích nhìn Ninh Doãn Ngân "Cụ thể để xem hiệu suất!"

"Có thể!" Ninh Doãn Ngân thở ra một hơi bên tai Hàn Mộ, tiếp tục cúi đầu, hôn trên cổ cô. "Ha ha, rất ngứa!" Hàn Mộ mỉm cười nói, đầu nghiêng qua một bên.

"Như vậy đã không chịu nổi?" Ninh Doãn Ngân cười tà, một tay đi tới bầu ngực cao ngất, nhẹ nhàng xoa nắn.

"Ừm....." Hàn Mộ rên rỉ một tiếng. "Không.....Đừng!"

"Anh còn muốn ăn em!" Ninh Doãn Ngân nhìn bộ dáng xấu hổ của Hàn Mộ, vẻ mặt hơi sợ hãi, trong lòng hơi mừng rỡ.

Anh còn tưởng rằng người phụ nữ này là yêu tinh, không nghĩ tới cô chỉ nói ngoài miệng, trên hành động lại như bình thường. Nhưng vậy có thể chứng minh, cô thật sự không có người đàn ông khác?

Anh chậm rãi cời chiếc váy ngắn trên người Hàn Mộ, một tay xoa nắn bắp đùi cô "Vừa rồi không phải còn bộ dạng mê hoặc lẫn lộn, hiện tại sao lại không có một chút tức giận?"

Hàn Mộ hung hăng trừng mắt nhìn Ninh Doãn Ngân "Ninh nhị hàng, anh thật là Ninh nhị hàng!"

Chẳng trách điên cuồng cắn mút môi cô, ngay cả lời nói đùa cũng không nghe sao? Bình dân chua!"

Ngửi được mùi hương thoang thoảng phát ra từ người Hàn Mộ, Ninh Doãn Ngân nuốt nước miếng một cái, yết hầu chuyển động lên xuống.

"Tiểu Mộ, cho anh.... .."

Cởi bỏ quần áo bệnh nhân, quần áo trên người Hàn Mộ đã bị kéo đến mức lộn xộn, trên cổ của cô, trước ngực, Ninh Doãn Ngân đều để lại quả dâu

tây.

Đang lúc hai người hăng say mất phương hướng, một tiếng mở cửa vang lên, tiếp đó chính là một tiếng hét to.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126: Một Nhà Ba Người Nói Chuyện Phiếm

"Cạch....." Cửa phòng bệnh được nhẹ nhàng mở ra, tiếp đó là một tiếng hét to.

Hai mắt của Hàn Khuynh Thuộc vẫn không bắt động nhìn chăm chăm Hàn Mộ và Ninh Doãn Ngân cời quần áo nằm trên giường bệnh, phản ứng nhanh chóng dùng tay che hai mắt lại, vừa nói, vừa chậm rãi lui ra ngoài.

"A.....Thật xin lỗi, thật xin lỗi! Các người có thể tiếp tục....Tiếp tục....."

"Cạch....." Một tiếng, cửa phòng bệnh bị đóng lại.

Hàn Khuynh Thuộc buông tay che mắt mình ra, ngẩng đầu nhìn trần nhà, hai mắt đảo lộn.

Ban ngày, hơn nữa đang ở bệnh viện. Ba mẹ cô bé có cần phải cảm thú như thế không?

Hàn Khuynh Thuộc dựa vào vách tường, lắc đầu thờ dài nói: "Ôi, tình yêu nam nữ thật là mù quáng!"

Lại xằng bậy, xằng bậy cũng phải đề phòng trẻ nhỏ chứ! Bạn nhìn một chút, ảnh hưởng nhiều không tốt đâu!

Hàn Mộ đẩy Ninh Doãn Ngân đang làm mưa làm gió trên người cô ra "Thuộc Thuộc nhìn thấy rồi!.....Anh nhanh đứng lên cho em.... ..."

"Xem, đã thấy, rồi thì xem...Đến đây!" Ninh Doãn Ngân mồm miệng không rõ.

Trời ơi!

Hiện tại đã đến bước này rồi, anh phải làm thế nào ngừng được nữa?

Sắc mặt Hàn Mộ đỏ bừng, giống như mông khi.

Người đàn ông này đúng là ngựa đực!

Lần này tốt rồi, Thuộc Thuộc đã nhìn thấy, từ nay về sau làm sao cô đối mặt với Thuộc Thuộc đây?

"Ninh Nhị, anh đứng lên cho em. Nếu không từ nay về sau anh không được chạm vào em!" Hàn Mộ thật sự vừa xấu hổ vừa tức giận.

"Hả?" Ninh Doãn Ngân vừa nghe, lần này đến lượt anh biến thành quả bóng xì hơi rồi.

Lửa nóng trên người bị một câu nói của Hàn Mộ dập tắt.

Con bé chết tiệt kia, lúc nào thì không tốt, hết lần này tới lần khác xuất hiện vào lúc này phá hư chuyện tốt của anh!

Tức giận sửa sang lại quần áo của mình, Hàn Mộ đứng lên mở cửa đi ra ngoài.

Chỉ thấy Hàn Khuynh Thuộc buộc tóc đuôi chồn đi vào, vẻ mặt cười xấu xa.

"Ôi, sắc mặt hồ ly thôi sao lại không tốt như thế?"

Giọng nói của Hàn Khuynh Thuộc có chút hạ hê mang theo vui vẻ vang lên bên tai Ninh Doãn Ngân.

Ninh Doãn Ngân nâng mắt nhìn Hàn Khuynh Thuộc. Thật là một con bé xấu xa nhiều chuyện. "Đúng vậy, ban ngày cũng đã đủ sáng rồi. Bây giờ còn có thêm một cái bóng đèn!"

Bóng đèn coi như xong, còn phá hỏng chuyện tốt của anh!

Càng nghĩ Ninh Doãn Ngân lại càng khó chịu. Thật sự muốn bóp chết con bé xấu xa này.

Anh dám khẳng định, con bé này ba phần vô ý, bảy phần cố ý.

Hàn Khuynh Thuộc cười đầy ý vị.

Tha thứ cho ông, dù sao hiện giờ trong lòng nó đúng là rất vui vẻ, nhìn thấy bộ dạng ghen hờn của hồ ly thối.

Con hồ ly thối này, rõ ràng đã được tiện nghi còn khoe mẽ! Muốn nhân cơ hội ăn sạch mẹ của nó, tiện thể còn cho nó thêm em trai hoặc em gái?

"Mẹ là của con!" Hàn Khuynh Thuộc hung hăng trừng mắt nhìn Ninh Doãn Ngân.

Hồ ly xấu, vẫn muốn cướp mẹ của nó!

Đi cả nhà ông!

"Cô ấy là người phụ nữ của chú!" Ninh Doãn Ngân khoanh hai tay trước ngực, nhìn Hàn Khuynh Thuộc, bé con, nếu con không ngoan ngoãn cho chú, xem chú có đánh mông con không!"

Ninh Doãn Ngân uy hiếp giống như bông hoa mềm mại, đối với Hàn Khuynh Thuộc không có tác dụng gì.

"Ai là người phụ nữ của anh?" hai người Hàn Mộ, Hàn Khuynh Thuộc vừa nghe, đồng loạt nhìn về phía Ninh Doãn Ngân. Một người trong mắt mang theo vẻ châm chọc, một người trong mắt mang theo vẻ khó hiểu.

Ninh Doãn Ngân che miệng vết thương của mình, ngồi ở trên giường.

"Chú nói, đều đã sinh con đứng trước mặt của chú rồi, đã đóng dấu rõ ràng, không phải người phụ nữ của chú, thì sao được?"

"Ai muốn ở cùng gia tộc hồ ly của hồ ly thối ba chứ?" Hàn Khuynh Thuộc bắt mắt nhìn Ninh Doãn Ngân, "Có phải đêm qua chú không ngủ ngon?"

Hàn Khuynh Thuộc trừng mắt nhìn Ninh Doãn Ngân, con hồ ly xấu xa này, buổi tối không có nằm mơ nên ban ngày lại bắt đầu mơ mộng hão huyền!

"Đương nhiên là theo gia tộc của chú. Nếu không bé con, con cảm thấy con từ trong hòn đá nhảy ra à?" Khóe môi Ninh Doãn Ngân nhếch lên nụ cười tươi, nhìn Hàn Mộ bằng ánh mắt mập mờ. Một người cũng như thế! Nếu không làm sao bé con đến đây được?

Hàn Khuynh Thuộc lăm bằm, nhìn Ninh Doãn Ngân. Hồ ly xấu này, ông cố cũng quá đáng, nếu không phải nó, làm sao ông ta có thể ôm mẹ xinh đẹp của nó vào lòng, còn thiếu chút nữa đã xxoo mẹ của nó rồi, ba làm càng, ba hồ ly. Xem nó không chạy đi cáo trạng ông cố hồ ly, để cho ông cố hồ ly thiên ba!

Hàn Mộ ngồi một bên, vẻ mặt đỏ bừng từ từ biến mất.

Được rồi, cuộc sống sau này của cô nhất định sẽ trôi qua "khí thế ngất trời".

"Hừ, mẹ mèo của con mới không phải là người phụ nữ của chú!" Khóe môi Hàn Khuynh Thuộc nhếch lên nụ cười đẹp, "Hồ ly xấu, phụ nữ của chú nhiều như vậy. Mẹ xinh đẹp của con mới khinh thường làm người phụ nữ của chú, nhiều nhất chính là người đàn ông của mẹ con!"

"Ha ha...." Hàn Mộ vui vẻ. Bảo bối Thuộc Thuộc nhà cô đúng là cực phẩm, lời nói như vậy cũng nói ra miệng được. Làm cho Hàn Mộ cô là một người phụ nữ làm xằng làm bậy, cướp đoạt đàn ông khắp nơi!

"Chú ở đâu có nhiều phụ nữ như vậy chứ? Từ lúc bắt đầu đến cuối cùng chỉ có một người!" Ninh Doãn Ngân phong khinh vân đạm.

"Dừng lại....Có quý mới tin chú!" Hàn Khuynh Thuộc nhất định phải tìm Ninh Doãn Ngân gây phiền toái. "Người phụ nữ vừa đi ra ngoài chính là người ở trong nhà chú? Con nói, hồ ly thối, đầu óc chú bị lừa á? Người phụ nữ như vậy chú cũng để ý, thị lực xảy ra vấn đề á?"

"Tiểu Mộ!" Ai ngờ Ninh Doãn Ngân dùng vẻ mặt ủy khuất nhìn Hàn Mộ, giữ chặt tay cô: "Không thích nghe con bé nói lung tung. Anh thật sự chỉ có một người phụ nữ! Không không không, anh là người đàn ông của em! Em biết Bạch Thanh Tinh luôn dính lấy anh!"

Về mặt Ninh Doãn Ngân giống như phi tử tắm rửa sạch sẽ, chờ hoàng đế đi sủng hạnh.

Hàn Khuynh Thuộc một trận buồn nôn. Hồ ly thối này, thật sự quá chán ghét.

Hàn Mộ: "Thật là hai hàng!"

Ninh thiếu: "Đúng vậy, chú chính là hai hàng!"

Hàn Mộ: "Ở nhà của tôi, việc lớn việc nhỏ theo tôi"

Ninh Doãn Ngân nhẹ nhàng gạt đầu, ở dưới mái hiên người ta không thể không cúi đầu: "Trên giường cũng theo em.... .."

Trên đầu một đám quạ đen bay qua.....

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 127: Đường Á Sâm

Nước Mỹ, khu nhà cao cấp.

Từ cửa ra vào nhìn lại, đập vào mắt là toàn bộ phong cách kiến trúc tiêu chuẩn.

Trên đỉnh trần nhà đến vách tường trang trí bức tranh sơn thủy mang phong cách nước Pháp lãng mạn, cuối cùng đến tấm thảm da dê trải trên sàn nhà. Xa hoa! Do sự sắp xếp này nên bạn có thể tưởng tượng chủ nhân của tòa nhà cao cấp này cũng là một người chạy theo lãng mạn.

Ở đại sảnh, một chàng trai trẻ ngồi yên tĩnh trên ghế sofa lát da hổ. Đôi mắt rũ xuống, anh ta tạo nhả nhấc chân mình lên, một tay gõ theo tiết tấu trên ghế da hổ.

Chàng trai trẻ có một đầu tóc màu vàng, một đôi mắt màu xanh giống như có thể nhìn thấu linh hồn người khác, sống mũi cao thẳng dường như hoàn mỹ hơn so với phẫu thuật thẩm mỹ, môi mỏng hơi nhếch lên, giống như cười như không cười.

Chàng trai thật xinh đẹp! Ngũ quan hoàn mỹ sẽ làm cho người khác nghĩ lầm anh ta chính là một cô gái xinh đẹp, nhưng trên người anh loại hoàn toàn không có một chút ôn nhu, ngược lại từ trong xương cốt toát ra luồng hơi lạnh lùng.

"Ông chủ." Một người đàn ông mặc tây trang màu đen từ bên ngoài vội vàng đi vào.

Anh ta đi đến trước ghế sofa, chợt dừng bước lại, mỉm cười cúi đầu nói, sắc mặt vô cùng cung kính, hai mắt cũng không dám nhìn người ngồi trên ghế sofa: "Chủ nhân, tiểu thư và tiểu tiểu thư chắc sẽ không trở về nữa!"

"Không trở lại?" Chàng trai trẻ mỉm cười, nhưng từ trong ánh mắt nhanh chóng hiện lên vẻ rất không thoải mái.

"Đúng vậy. Nghe nói ở thành phố A rất náo nhiệt, nghe nói Ninh thiếu tập đoàn Ninh thị sẽ kết hôn!"

"Ninh thiếu kết hôn?" Chàng trai trẻ nhếch miệng "Anh ta không sao chứ?" Giọng nói cũng không có một tia lo sợ, vẫn đều đều như vậy.

Nhưng người đàn ông mặc tây trang đứng một bên lại run rẩy cả người. Anh ta hoàn toàn có thể cảm nhận được từ trong lời nói có một luồng hơi lạnh thấu xương, lạnh đến mức xông thẳng vào mỗi tác da trên người anh ta, làm cho cả người anh ta từ trên xuống dưới đều lạnh lẽo.

"Phải....." Giọng nói của người đàn ông mặc tây trang hơi run rẩy. "Anh ta.....Hôm qua anh ta đã xuất viện!"

"Ha ha..." Chàng trai trẻ ngồi trên ghế sofa cười ha ha "Không hổ là Ninh thiếu, là tôi đánh giá anh ta quá thấp!"

"Ông chủ, vậy bây giờ....."

Chàng trai trẻ khoát tay áo, khẩu khí hơi lạnh "Đi ra ngoài đi!"

"Dạ!" Người đàn ông mặc tây trang cảm thấy mồ hôi thấm ướt quần áo sau lưng mình.

Nghe được lệnh rời đi, anh ta giống như được phóng thích, vội vàng rời đi.

"Ngu ngốc!" Chàng trai trẻ nhìn bóng lưng người đàn ông rời đi, còn có mồ hôi trên trán anh ta chảy xuống, thì cười lạnh.

Chuyện đơn giản như vậy cũng không xử lý được, Đường Á Sâm anh không cần thứ vô năng phế vật như vậy!

Từ trong túi lấy ra một bức ảnh, giống như bảo vật của Đường Á Sâm, ngón tay nhẹ nhàng cọ sát lên gương mặt tinh xảo của người trong bức ảnh.

"Chẳng lẽ, ngay cả em cũng muốn rời khỏi anh sao? Anh không có cách nào giữ em lại sao?" Hai mắt Đường Á Sâm lóe lên ý cười, môi mỏng nhếch lên.

Đường Á Sâm anh có tiền muốn tiền, có quyền muốn quyền. Nhưng đời này nhất định là người cô đơn, mãi mãi là người cô đơn sao? Bên cạnh anh mãi mãi không có một người đối xử thật lòng với anh sao? Trong những người này, kể cả cô?

Lấy ngón tay của mình từ từ rời khỏi bức ảnh, lộ ra gương mặt xinh đẹp đập vào mắt Đường Á Sâm. Hai mắt sâu kín làm cho người ta không nhìn ra một tia cảm xúc, hai tròng mắt màu xanh, giống như màu xanh của biển, cũng giống như màu xanh của bầu trời!

"Mợ, em quá khờ dại rồi. Sao anh có thể để em rời khỏi anh?" Môi mỏng nhẹ nhàng hôn lên bức ảnh, một nụ cười lạnh nhanh chóng hiện lên trên gương

mặt: "Mộ, đời này em nhất định chỉ có thể là của Đường Á Sâm anh!"

Kết hôn? Đâu có dễ dàng như vậy?

Đường Á Sâm buồn bức ảnh trong tay, ngồi dựa vào ghế sofa, hai mắt nhắm lại, che lấp một màu xanh của biển.

Mấy ngày trước một tổ chức thần bí từ Trung Đông buôn lậu súng ống đạn dược đến thành phố A, tổ chức hắc thủ. Rất không trùng hợp! anh ta vừa khéo biết rõ tổ chủ nhân sau lưng tổ chức độc thủ, lại rất không khéo chính là, anh ta là người bán ra súng ống đạn dược này!

Ninh Doãn Ngân! Ninh thiếu của Ninh thị quốc tế, ai cũng không ngờ anh chính là ông chủ lớn nhất phía sau tổ chức độc thủ.

Đúng lúc....Anh ta không tìm được cơ hội có thể đến thành phố A một chuyến, đây không phải cho anh ta cơ hội sao?

Đường Á Sâm lấy điện thoại ra, gọi một cuộc điện thoại: "Chuẩn bị một chút, ngày mai bay đến thành phố A!"

Con mèo nhỏ của anh ta không trở về, một lòng một dạ muốn rời khỏi anh ta. Như vậy anh ta không lãng phí một chút sức lực, tự mình đi đón cô trở về.

Lần này.... ..

Hai mắt Đường Á Sâm hơi híp lại, lóe lên một tia hung ác. Lần này chỉ cần mạng cô trở về, anh ta nhất định sẽ bẻ gãy đôi cánh của cô. Ngược lại anh ta muốn nhìn, cô làm sao rời khỏi anh ta lần nữa!

Bưng một ly cà phê trên bàn, Đường Á Sâm sầm kín uống một ngụm.

Mùi cà phê nồng đậm chạm đến vị giác thì mùi vị cà phê đắng chát làm cho anh ta khẽ cau mày.

Thứ này thật đắng!

Anh ta không biết tại sao gần đây người cha lãnh khốc vô tình vô duyên vô cớ cứu một cô gái về nhà. Nhưng anh ta có thể khẳng định, cha của anh ta nhất định che giấu điều gì! Ông ta vĩnh viễn sẽ không làm chuyện gì mà không có nguyên nhân.

Bởi vì từ trong mắt cha anh ta có thể nhìn ra một tia tâm tình kỳ lạ.

Bên trong vẻ tâm tình mang theo một tia quyến luyến và mơ màng.

Cô gái được cứu là một người mù, đôi mắt rất linh động nhưng không có một ánh sáng.

Đường Á Sâm để cái ly xuống, anh ta có thể nhớ rõ, mùa đông năm kia, một câu cô gái đó cũng không nói. Mãi đến khi đứa bé trong bụng cô được sinh ra, mãi đến khi đôi mắt của cô được chữa khỏi!

Có lẽ bọn họ đều là người đáng thương à?

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128: Thay Đổi Chủ Ý

"Ha ha....." Đường Á Sâm đột nhiên không chút hình tượng cười thật to.

Tay cầm tách cà phê đổ vào ly thủy tinh, Đường Á Sâm lấy bộ dụng cụ pha trà.

Kỳ thật, so với loại đắng chát khó chịu của mùi vị cà phê, anh ta càng yêu thích trà hơn.

Uống trà là việc anh ta thích làm nhất khi rảnh rỗi.

Tuy trà có mùi vị đắng chát nhẹ, nhưng lại có thể làm cho người ta có cảm giác hương thơm ngọt ngào của nó lan tỏa.

Kỹ thuật pha trà của Đường Á Sâm rất thành thạo, từng bước một vô cùng quen thuộc.

Đường Á Sâm anh là con hoang của cha anh ở bên ngoài với một nữ ca sĩ sinh ra.

Mà người nữ ca sĩ sinh anh ta chính là một người phụ nữ chính tông.

Cho nên theo lý trên người anh ta chảy một nửa huyết thống nước Mỹ, một nửa huyết thống Trung Quốc.

Nói như vậy, anh ta yêu thích loại trà Bắc Đại Tinh Thâm gì đó, cũng không phải hoàn toàn không có nguyên nhân.

Pha một ly trà, nước từ chảy vào trong ly trà, vài lá trà xanh trôi lượn lờ trong nước, hình ảnh này rất có cảm giác.

Đường Á Sâm mỉm cười, bưng ly trà lên, nhẹ nhàng uống một hớp, nhắm hai mắt lại, dường như cảm giác được hương thơm của loại trà này cũng không đậm, mùi vị cũng không đắng.

Từ nhỏ, anh ta sống một cuộc sống bị chửi rủa. Người mẹ là ca sĩ kia bởi vì bị người cha lãnh khốc vô tình ngấm trúng, một đêm ân sủng, cho nên mới có sự hiện hữu của anh ta.

Hoặc đổi lại một câu, bà ta vốn không nên tồn tại.

Số phận của anh thay đổi đến khi có sự xuất hiện của cô, là một cô gái tên Hàn Mộ xuất hiện làm cho anh cảm thấy bầu trời bao la.

Cho tới bây giờ cô chưa từng cho anh ta một chút dịu dàng, làm cho anh ta dựa vào, làm cho anh ta yên tâm. Cô nói cho ta biết, người mạnh mẽ chính là một người khi ngã xuống sẽ tiếp tục đứng lên đi về phía trước. Cho dù bước chân nặng nề, nhưng cũng muốn lựa chọn bước từng bước.

Cho nên từ một khắc đó, anh ta bắt đầu làm cho bản thân mạnh mẽ. Anh ta thề, nhất định sẽ làm cho những người từng thương tổn anh ta không có kết quả tốt.

Trước đó không lâu anh ta đã làm được, anh ta đã làm bản thân mạnh mẽ. Anh ta giam cầm cha mình, giết anh đoạt quyền! anh ta nhìn cha mình bằng ánh mắt miệt thị, anh ta nói cho ông ta biết, từ hôm nay trở đi vận mệnh của ông ta sẽ do anh ta nắm giữ!

Khoảnh khắc đó, anh ta nhìn thấy trên mặt ông Walker mang theo vẻ hối hận!

Hối hận?

Đường Á Sâm lạnh lùng.

Ông ta hối hận lúc trước không đánh chết đứa con hoang này hay hối hận lúc trước không đối xử tốt với anh ta!

Hối hận! Trên đời này vĩnh viễn không có hối hận, phải không?

Đường Á Sâm uống trà, dựa vào sô pha, dường như đang tự điều gì.

"Cộc, cộc.... ..." Một trận âm thanh truyền từ bên ngoài vào, âm thanh giẫm lên mặt đất vẫn vang lên.

Đường Á Sâm không ngẩng đầu lên, cứ lẳng lặng nhìn lá trà nhẹ nhàng nổi trên mặt nước.

"Ông chủ!" Đúng lúc là người đàn ông mặc tây trang.

Trán của anh ta đầy đặc mồ hôi, biểu hiện trên mặt hơi khẩn trương và bất an.

"Trời sắp xuống rồi hả?" Giọng nói của Đường Á Sâm vẫn bình tĩnh không chút dao động, một tia dao động cũng không có.

"Không phải, ông chủ!" Người đàn ông mặc tây trang lên nhìn Đường Á Sâm.

Anh ta thật không có lá gan dám nhìn thẳng vào ông chủ. Ông chủ vẫn mang mặt nạ, không có nhiều người gặp qua mặt thật của anh ta.

Hôm nay, cũng là lần đầu tiên anh ta nhìn thấy gương mặt thật của ông chủ. Thì ra chủ nhân cũng không giống như lời đồn đãi của người ngoài. Không chỉ có thể, kỳ thật chủ nhân lớn lên rất đẹp trai.

"Nói!" Đường Á Sâm cúi đầu, nhìn chằm chằm vào bộ dụng cụ pha trà trên bàn, hai mắt vẫn không nhúc nhích.

Người đàn ông mặc tây trang không khỏi lạnh run một cái. Vừa rồi bắt được tin tức sẽ lo lắng, mồ hôi nhỏ giọt. Hiện tại lại bị hơi thở lạnh lẽo của chủ nhân hù sợ. Giờ phút này anh ta không biết mình đổ mồ hôi nóng hay đổ mồ hôi lạnh.

"Ông chủ, bên Italy đã xảy ra chuyện!" Người đàn ông mặc tây trang cúi thấp đầu, muốn che dấu sự bối rối của bản thân.

"Xảy ra chuyện gì?" Đường Á Sâm đột nhiên ngẩng đầu, đôi mắt màu đen nhìn người đàn ông mặc tây trang.

"Dạ.....Phải..." người đàn ông mặc tây trang nhìn đôi mắt phía trước như biển cả, trong khoảng thời gian ngắn đã quên lời mình muốn nói.

"Tôi hỏi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Đường Á Sâm bỏ tách trà sứ thanh hoa trong tay xuống, giọng nói hơi đề cao.

"Là.....Là gia tộc La Từ Sài Nhĩ Đức!" Người đàn ông mặc tây trang không ngừng lau mồ hôi trên trán, hai chân hơi run rẩy, "Là bên tam gia, tam gia đi

rồi!"

Trong chớp mắt, về mặt Đường Á Sâm chợt tái mét.

"Anh nói anh ba làm sao?"

"Lợi ích bị cướp, người đã chết trong trận đấu súng!"

Trên mặt Đường Á Sâm nặng nề chợt thò ra một hơi, lưng dựa vào ghế sô pha, mắt nhắm lại chỉ đi màu xanh của biển. Anh ta khẽ nâng một tay, nhẹ xoa giữa lông mày.

Làm sao có thể? người đối đã anh ta như anh em ruột làm sao cũng đi?

Đường Á Sâm nắm chặt tay, gân xanh trên trán nổi lên.

Thật sự muốn từng bước rời khỏi anh ta mà!

"Nói tiếp!" Đường Á Sâm mở miệng, trong giọng nói làm cho người ta không có cảm giác mệt mỏi.

"Người ghê náo loạn trong gia tộc La Sài Tư Nhĩ Đức ngài biết đến!" Người đàn ông mặc tây trang liếc nhìn Đường Á Sâm, "Là Liệp Ưng, là cậu ta cướp đi tất cả quyền lợi, còn.....Còn chủ động giết tam gia!"

Liệp Ưng?

Đường Á Sâm híp ánh mắt nguy hiểm lại, một người cùng anh ta không bại lộ, Liệp Ưng cả ngày chỉ mang mặt nạ! Tuy không nhìn thấy mặt, nhưng nhìn thế nào cũng cảm thấy Liệp Ưng là một cậu bé chưa phát triển hoàn toàn!

Trừ phi.... ..

Trừ phi, sau lưng Liệp Ưng còn có một thế lực lớn ủng hộ cậu ta.

"Sắp xếp xuống, tôi muốn lập tức đi Italy!" Giọng nói Đường Á Sâm lạnh lùng vang lên.

"Vậy còn thành phố A?" Người đàn ông mặc tây trang cúi đầu, hai mắt nhìn chăm chăm sàn nhà, vẫn không nhúc nhích.

"Bên kia, tôi sẽ tự sắp xếp."

Đường Á Sâm hơi cúi đầu, dường như đang suy tư. Chiều theo lý, người kế thừa gia tộc La Tư Sài Nhĩ Đức là anh ba, đây cũng là tâm nguyện cả đời của anh ba anh ta.

Hôm nay, anh ba chịu đau đớn do bị hạ độc, như vậy tất cả của anh ba, anh ta nhất định sẽ cướp lại tất cả! Dù cho huyết tẩy gia tộc La Tư Sài Nhĩ Đức anh ta cũng không tiếc bất cứ giá nào.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 129: Đêm Trước Hôn Lễ

Hiện tại Hàn Mộ nhìn bản thân trước gương.

Áo cưới màu trắng mặc trên người, nhìn bên cạnh, thêm bộ trang sức nhỏ bên cạnh cô. Thật sự phải kết hôn sao? Gã cho người đàn ông cô yêu! Gã cho cha ruột của bảo bối Thục Thục nhà cô!

Hàn Mộ đưa tay vỗ vỗ vào mặt mình, trang điểm không đậm không nhạt làm cho gương mặt cô vốn xinh đẹp càng lộ vẻ siêu phàm thoát tục. Tốc độ này có phải hơi nhanh rồi không?

Hàn Mộ mỉm cười, kéo làn váy, xoay một vòng. Áo cưới rất đẹp! Cái áo cưới này do Mễ Lan Đặc từ nước Pháp đặc biệt chế tác, giá trị hơn hai mươi vạn đô la!

"Ha ha....." Hàn Mộ cười khúc khích.

Cô còn nhớ rõ khoảnh khắc Ninh Nhị quý xuống trước mặt Thục Thục và ông Ninh cầu hôn cô. Mặc dù có chút ngoài ý muốn, nhưng càng thêm cảm động và kinh hi. Cô cũng là một cô gái, cho tới nay sự lãng mạn trong lòng cô vẫn chưa từng bị xóa đi. Cho nên cô cứ như vậy mà đồng ý lời cầu hôn.

Nhanh sao? Đúng là hơi nhanh. Nhưng chỉ cần tình yêu này thật tình là được.

Hàn Mộ ngồi xuống ghế sofa bên cạnh, vỗ vỗ hai chân đau nhức.

Xem ra, hôm nay nhất định sẽ bận rộn cả ngày rồi!

"Cạch..." một tiếng, cửa phòng được mở ra, lại đóng lại ngăn cách với náo nhiệt bên ngoài.

Hàn Khuynh Thục đi đến, miệng vừa lẩm bẩm

"Thục Thục?" Hàn Mộ nhìn Hàn Khuynh Thục nhếch miệng lên, khóe miệng mỉm cười vui vẻ.

Con bé này chắc cũng vừa náo loạn gì đó?

"Mẹ." Hàn Khuynh Thục chạy đến bên cạnh Hàn Mộ, ôm lấy cổ cô: "Mẹ, người thật sự phải kết hôn sao? Gả cho con hồ ly thối kia!"

Hàn Mộ mỉm cười, nhẹ nhàng vỗ vỗ cái đầu nhỏ của Hàn Khuynh Thục.

Hàn Khuynh Thục rướn cái đầu nhỏ của mình, đáng thương nhìn Hàn Mộ: "Mẹ!"

"Thục Thục!" Khóe mắt Hàn Mộ mỉm cười hơi nhếch lên, cũng hơi ủy khuất nhìn Hàn Khuynh Thục: "Bán mẹ đi chính là con, hiện tại muốn mặc cả trả giá cũng là con! Sao mẹ phát hiện càng ngày mẹ càng không đáng giá chứ!"

"Nào có?" Hàn Khuynh Thục đứng lên, vẻ mặt bất mãn: "Con hồ ly thối kia ngay cả sinh lễ cũng không có. Mẹ con một phen tiền cũng không cho! Nói thật, mẹ uống công vô ích đưa cho hồ ly thối, thật sự một chút cũng không đáng tiền!"

"Hả?" Hàn Mộ ra vẻ ngạc nhiên: "Vậy sẽ không lấy chồng. Chúng ta sẽ không bị tiền mất tật mang?"

Dứt lời, Hàn Mộ muốn cởi áo cưới trên người ra.

"Ui, mẹ bảo bối, mẹ mau dừng lại, dừng dừng..." Hàn Khuynh Thục sốt ruột nói.

Đâu là nguyên nhân Ninh thiếu không đặt sinh lễ. Căn bản là nó sợ mẹ của nó có chồng rồi sẽ quên nó, được không?

"Được rồi, Thục Thục không nói!" Hàn Khuynh Thục ngồi ở một bên, hai tay chống lên đầu nhỏ của mình, hai mắt nhìn sàn nhà.

"Haizz!" Hàn Mộ sâu kín thở dài một hơi.

Thật là một con bé kỳ quặc! Trong lòng nó nghĩ như thế nào chẳng lẽ cô không biết sao?

Hàn Mộ ngồi bên cạnh Hàn Khuynh Thục, một tay cô cầm lấy bàn tay của con bé đặt lên ngực mình, vuốt ve cái đầu nhỏ của nó: "Thục Thục, mẹ vĩnh viễn yêu con. Con nữa, người thương yêu con sẽ có thêm một con hồ ly thối và một ông hồ ly!"

"Mẹ!" Hàn Khuynh Thục ngẩng đầu lên, nghiêm túc gật đầu: "Con biết rồi. Chỉ là...Chỉ là con lo lắng....."

Hàn Khuynh Thục miễn cưỡng ngăn chặn miệng mình, lời vừa ra đến miệng lại nuốt trở về.

Hôm nay là thời gian mẹ phải kết hôn. Nhưng đây không phải là chuyện nhỏ, rốt cuộc nó có nên nói hay không?

"Thục Thục, rốt cuộc làm sao vậy? Hôm nay sao con ấp úng vậy?" Hàn Mộ cầm bàn tay nhỏ bé của Hàn Khuynh Thục, hỏi thăm con bé.

"Ôi, con phải nói thế nào đây?" Hàn Khuynh Thục sốt ruột. Sớm biết như vậy sẽ không đến nhìn mẹ, nếu mẹ biết được cũng không biết phải làm sao!

"Thục Thục, nếu con không nói. Hôm nay mẹ sẽ không kết hôn!" Hàn Mộ gờ đầu xuống, ném vào một góc.

"Được rồi! con nói còn không được sao!" Hàn Khuynh Thục mang về mặt bất đắc dĩ, nhấc đầu lên, đưa cho Hàn Mộ.

Hiện tại, chỉ hy vọng mẹ của nó có thể bình tĩnh một chút!

Hàn Mộ tiếp nhận đầu xuống, nhìn Hàn Khuynh Thục, chờ nó mở miệng.

"Là phía bên nước Mỹ!" Hàn Khuynh Thục dừng một chút: "Đường Á Sâm chiếm quyền lợi, ông Ốc Khắc bị giam cầm, của lớn của ông ta bị Đường Á Sâm làm cho.... .."

"Thục Thục, tin tức chính xác không? Con xác định?" Hàn Mộ ngẩng đầu nhìn Hàn Khuynh Thục, thần sắc trên mặt bình tĩnh, dường như không có một tia dao động.

Hàn Khuynh Thục thờ dài một hơi. Hoàn hảo mẹ nó rất bình tĩnh!

"Dạ!" Tin tức chính xác không sai."

Thật ra bên nước Mỹ, tin tức kia đã bay đầy trời rồi. Chỉ là bọn họ an phận ở thành phố A, không nghe được tin tức gì mà thôi!

"Mẹ, con còn nhớ, Đường Á Sâm kia đối với người....." Hàn Khuynh Thục dừng lại một chút, giọng nói hơi nhỏ đi, nói tiếp "Dường như ông ta đối với mẹ....."

Hàn Mộ sững sốt. Thục Thục cũng nhìn ra?"

Cho tới bây giờ cô đều nghĩ tự mình đa tình, do hiểu lầm. Vậy xem ra không phải như thế!

"Thục Thục, con nhìn ra cái gì?" Hàn Mộ hỏi, mang theo chút khó hiểu.

Hàn Khuynh Thục lập tức có cảm giác muốn thờ dài. Chuyện gì mẹ cũng có thể hiểu rõ, nhưng vì sao gặp phải chuyện tình cảm ngay cả người đều ngu ngốc?

Đối với hồ ly thú là thế này! Đối với Đường Á Sâm cũng là thế này!

"Mẹ!" Hàn Khuynh Thục trợn mắt: "Đúng vậy! đứa ngốc cũng đều nhìn ra, Đường Á Sâm kia đối với mẹ 'Trong lòng có loạn' đó!"

Hàn Mộ mỉm cười, cô lắc đầu: "Quên đi, bây giờ chúng ta đang ở thành phố A. Chuyện xa ngàn dặm chúng ta không có cách nào khống chế! Hơn nữa, bây giờ mẹ phải gả cho cha hồ ly của con!"

"Dạ!" Hàn Khuynh Thục nhẹ nhàng gật đầu: "Cũng đúng!"

Hàn Mộ ngồi trên ghế sofa, trong lòng hơi khản trương. Cô đột nhiên có cảm giác có một loại dự cảm không tốt!

Lắc đầu, Hàn Khuynh Thục nói, trong lòng an ủi chính mình, đây chỉ là kết hôn khản trương mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rõ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 130: Hôn Lễ

Đây là một hội trường cử hành hôn lễ thế kỷ.

Chủ rể chính là Ninh thiếu đại danh鼎鼎 của tập đoàn Ninh thị, Ninh Doãn Ngân. Anh vừa đẹp trai vừa nhiều tiền ở thành phố A, là người đàn ông làm mê đảo hàng vạn cô gái, Ninh Doãn Ngân!

Đúng vậy, hôm nay anh phải kết hôn!

Tin tức này làm cho nhiều người khiếp sợ, có không ít trái tim cô gái tan vỡ.

Ánh mặt trời ấm áp trên bầu trời chiếu xuống, mọi người đồng loạt nhìn về phía cô dâu cách đó không xa đang đi tới, bên tai vang lên khúc nhạc hôn lễ.

Hàn Mộ nắm tay cha mình là Hàn Quốc Đào, chậm rãi bước từng bước đi về phía Ninh Doãn Ngân cách đó không xa.

Mọi người đồng loạt hít một hơi.

Cô dâu đẹp quá!

Người phụ trợ nắm vạt áo cưới màu trắng làm tôn dáng người thon thả của cô, trên gương mặt xinh đẹp cũng không trang điểm đậm, nhưng lại dễ cho người khác cảm thấy đẹp đến mức chấn động lòng người, dường như cả bầu trời bỏ quên tiên nữ thế gian, tươi mát, thanh nhã.

Gương mặt Ninh Doãn Ngân tràn đầy vẻ nhu tình, nhìn Hàn Mộ chậm rãi đi về phía mình, trong lòng xao động từng trận.

Rốt cuộc phải trở thành vợ con của anh sao?

Anh trông mong sáu năm, lúc này bộ dáng ả sâu dưới đáy lòng anh đang từng bước đi về phía anh, trên mặt mang nụ cười ngọt ngào.

Hôm nay cô quả thật xinh đẹp làm anh say mê, từ đáy lòng anh dâng lên cảm giác muốn ôm cô vào lòng, không để cho người khác nhìn thấy bộ dáng xinh đẹp của cô.

Hàn Quốc Đào nắm tay Hàn Mộ, đặt tay cô vào tay anh “Tiểu tử, tôi giao Tiểu Mộ cho cậu. Sau này cậu dám bắt nạt nó, tôi nhất định sẽ không tha cho cậu!”

Hàn Quốc Đào không thể không gật đầu. Tuy ông không biết vì sao Tiểu Mộ muốn gả cho người đàn ông này. Nhưng Tiểu Mộ nói với ông, Thục Thục là con gái của cậu ta. Ông hoàn toàn không biết sáu năm trước sau khi ông ở tù đã xảy ra chuyện gì. Vì sao Tiểu Mộ có con, vì sao không thấy bóng dáng Tiểu Phong. Nhưng Tiểu Mộ từng nói với ông, cô nhất định sẽ làm cho mọi chuyện tốt lên! Ôi, chỉ cần Tiểu Mộ của ông có thể hạnh phúc, như vậy không có gì ông không chấp nhận, chỉ cần cô có thể hạnh phúc! Ông lựa chọn tin tưởng con gái ông. Cho tới nay con gái ông đều là niềm tự hào của cô.

“Cha.” Ninh Doãn Ngân tiếp nhận tay Hàn Mộ, giữ chặt trong tay mình, anh nghiêm túc gật đầu. “Người cứ yên tâm, cả đời này, Ninh Doãn Ngân con nhất định sẽ dùng tính mạng của mình để chăm sóc, bảo vệ Tiểu Mộ!”

Kiếp này, anh đã yêu cô, anh nhất định sẽ không buông tay cô ra!

Hàn Mộ cười nhẹ, khẽ ngẩng đầu, hôm nay thời tiết rất tốt, cũng giống như tâm tình của cô!

“Ừ.” Hàn Quốc Đào nhẹ nhàng gật đầu “Còn có, con bé Thục kia! Con cũng phải chăm sóc nó thật tốt!”

Hàn Quốc Đào nhìn thoáng qua Hàn Khuynh Thục đứng cách đó không xa đang nhìn Hàn Mộ và Ninh Doãn Ngân. Con bé này giống như Tiểu Mộ....Chẳng qua ông cảm thấy trên người con bé này mang một vẻ gì đó không có ở Hàn Mộ.

“Con bé là bảo bối của Tiểu Mộ!”

Khỏe môi Ninh Doãn Ngân nhẹ nhàng nhếch lên: “Cha, con bé cũng là con gái của con, cũng là bảo bối của con. Con sẽ yêu thương nó!”

Ninh Doãn Ngân quay đầu nhìn Hàn Khuynh Thục, trên mặt lộ nụ cười yêu mến. Anh không chỉ là một người chồng, lại là một người cha. Những điều này, trước kia anh chưa từng làm được, từ hôm nay trở đi anh đều làm tốt hơn!

“Nếu con dám không thương cô ấy, ông nội nhà con nhất định sẽ không tha cho con!” Ninh Doãn Ngân ngẩng đầu nhìn Hàn Mộ, hơi đến gần bên tai cô, nhẹ nhàng lầm bầm: “Xin hỏi bà xã đại nhân của anh, từ hôm nay trở đi, có phải con bé gọi là Ninh Khuynh Thục rồi!”

Hàn Mộ che miệng cười: “Việc này anh nên hỏi Thục Thục!”

Ninh Doãn Ngân hơi nhún vai, nắm tay Hàn Mộ tiến lên phía trước. Hiện tại việc quan trọng nhất chính là ôm người phụ nữ này về nhà, anh mới có thể yên tâm hơn!

Cha xứ đứng trên đài nhìn hai người, nhẹ nhàng gật đầu.

“Ngài Ninh Doãn Ngân, ngài có nguyện ý lấy tiểu thư Hàn Mộ làm vợ. Cho dù sinh lão bệnh tử, vĩnh viễn không bỏ cô ấy, bảo vệ cô ấy, quý trọng cô ấy?”

Ánh mặt trời chiếu lên gương mặt Ninh Doãn Ngân, Hàn Mộ cảm thấy ánh mặt trời vô cùng chói mắt. Nhưng cô nhìn thấy Ninh Doãn Ngân mở miệng nói ra ba chữ kia “Tôi đồng ý.”

Hàn Mộ lập tức cảm thấy đôi mắt mình hơi uơn ướt, trong lòng thầm mừng mình ngu ngốc.

Lời nói của Ninh nhị cô nghe còn thiếu sao? Thật không có chí khí rồi.....

“Tiểu thư Hàn Mộ!” Cha xứ nhìn Hàn Mộ: “Cô có nguyện ý gả cho ngài Ninh Doãn Ngân làm vợ. Cho dù sinh lão bệnh tử, đều ở bên cạnh ngài ấy, chăm sóc, quan tâm ngài ấy?”

“Tôi đồng ý.” Hàn Mộ cảm thấy tim mình run rẩy không thôi, dường như run rẩy vì kích động.

Rốt cuộc cô cũng thành vợ của anh!

Thì ra một đêm giao thừa sáu năm trước.

Vui vẻ cũng không phải một con ác mộng. Mà bọn họ chỉ mới bắt đầu. Tìm tìm kiếm kiếm, vòng quanh một vòng, kết quả cuối cùng bọn họ phải ở cùng một chỗ!

“Cô dâu chú rể trao nhẫn kết hôn!” Cha xứ vừa nói dứt lời, mọi người lại hít thở một hơi.

Hàn Mộ hơi bất đắc dĩ nhìn chiếc nhẫn kim cương lớn chừa ngón cái trên ngón tai mình.

“Ninh nhĩ, anh chính là nhà giàu mới nổi.” Hàn Mộ gần như trợn mắt.

Người đàn ông của cô hơi quá phách lối đi?

“Anh thích!” Ninh Doãn Ngân cười trầm thấp “Bà xã đại nhân, viên kim cương này thật là khó tìm được đó!

Viên kim cương này quả thật khó tìm được. Điềm quan trọng hơn là, viên kim cương này do chính anh chọn lựa, làm theo yêu cầu của anh!

Hàn Mộ nắm tay Ninh Doãn Ngân, đeo lên ngón áp út của anh một chiếc nhẫn xinh đẹp.

Tuy chiếc nhẫn đeo cho Ninh Doãn Ngân không làm cho mọi người động tâm. Đáng chết là một câu nói của Hàn Mộ lại làm cho Ninh Doãn Ngân xúc động muốn hung hăng hôn cô.

“Ninh nhĩ, đây là cho chính em thiết kế!”

Trao nhẫn xong, cha xừ mở miệng: “Bây giờ, chú rể có thể hôn cô dâu rồi!”

Tiếng nói còn chưa dứt, Ninh Doãn Ngân đã ôm Hàn Mộ, cuối đầu hôn môi cô.

Hàn Khuynh Thuộc đứng bên cạnh, không phải, là Ninh Khuynh Thuộc khinh bỉ nhìn cha của nó. Thật là chịu không được con hồ ly thú này!

Ninh Khuynh Thuộc mỉm cười nói: dời đi chỗ khác, nhìn về chỗ khác đi.

Đột nhiên cách đó không xa xuất hiện một luồng khói trắng, trái tim chợt ngừng đập, hơi sáng tỏ: “Không tốt, mẹ, gặp nguy hiểm!”

Vừa mới nói xong: “Ầm ầm.... ..” Tiếng nổ phát ra từ trong đám người.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 131: Càng Thêm Hỗn Loạn Trong Hôn Lễ, Cảm Ơn Cậu Nhỏ

Vừa mới nói xong "ầm ầm..... Tiếng nổ vang lên trong đám người.

"A...", lập tức cả trai lẫn gái đều loạn cả lên.

Hiện trường hôn lễ hỗn loạn một trận!

"Chuyện gì xảy ra?" Ông Ninh ở một bên, quét mắt liếc nhìn toàn cảnh xung quanh "Biện pháp an toàn đều không khởi động sao?"

"Ông chủ, tôi lập tức đi xem!" Mâu Tư Văn và Ninh Doãn Ngân trao đổi ánh mắt, vội vàng vàng chạy ra ngoài.

Ninh Doãn Ngân mang Hàn Mộ đến bên cạnh.

Ninh Khuynh Thuộc chạy đến bên cạnh Hàn Mộ, Hàn Mộ một tay ôm lấy con bé "Thuộc Thuộc, mẹ không cho phép con chạy loạn, cùng ở bên cạnh mẹ!"

Trước khi cử hành hôn lễ trong lòng cô có cảm giác không an toàn và sợ hãi. Nhưng cô thật không ngờ việc này chứng thực nhanh như vậy!

Ninh Doãn Ngân cúi đầu, nhìn Hàn Mộ và Hàn Khuynh Thuộc "Thực xin lỗi, Tiểu Mộ, hôn lễ bị phá hỏng rồi!"

Hàn Mộ thoải mái cười, lắc đầu "Hiện tại việc quan trọng nhất là điều tra rõ chuyện gì đã xảy ra. Nhưng việc kia, đều không quan trọng!"

"Yên tĩnh lại cho tôi!" Ninh Doãn Ngân tiến lên một bước, cất giọng lạnh lùng.

Hiện tại, hiện trường náo loạn như thế, anh muốn điều tra rõ gì đó cũng không dễ dàng như vậy. Còn nữa, hoàn cảnh hỗn loạn dễ dàng xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Giờ phút này, ông nội anh, ba của Tiểu Mộ, Tiểu Mộ và con bé Thuộc Thuộc đều ở đây! Người khác sống chết anh mặc kệ, nhưng anh nhất định phải đảm bảo bốn người họ an toàn.

"Ông nội." Ninh Doãn Ngân nhìn ông Ninh "Ông đưa ba, Tiểu Mộ và Thuộc Thuộc đi trước. Bên này rất hỗn loạn, con không thể đảm bảo một phút sau có thể có nguy hiểm gì xảy ra hay không!

Cho nên, cách tốt nhất là đưa bọn họ rời khỏi chỗ này trước.

Gây nên bạo động, người tạo ra sự cố, là phải từ từ bắt giữ, hiển nhiên không được gấp!

"Tiểu tử thú!" Về mặt ông Ninh phong khinh vân đạm, làm nguy không sợ.

Ninh Trúc Mặc ông có sóng to gió lớn gì mà chưa từng gấp? Ngay cả vụ nổ nho nhỏ này, ông còn không để vào mắt.

"Ông không đi. Có dừng khi ở trước mặt ông để tạo con hỗn loạn này, ông lại muốn nhìn xem là người nào ăn gan hùm mặt gấu!

"Em cũng không đi." Hàn Mộ nhìn Ninh Doãn Ngân "Hôn lễ của chúng ta bị làm thành cái dạng này, em có thể cứ như vậy mà bỏ đi sao?"

Hai tay khoanh trước ngực, Hàn Mộ hung hăng kéo áo cưới một cái.

Một cái áo cưới hơn hai mươi vạn đô la bị cô hung hăng xé thành cái vấy ngấn.

Hàn Mộ thỏa mãn gật đầu. Dù sao hôn lễ này không thể tiếp tục được nữa. Cô chẳng cần chuẩn bị một chút, nhìn xem có thể gặp phải điều bất trắc không!

Ninh Doãn Ngân nhìn động tác tự nhiên của Hàn Mộ, khóe mắt mỉm cười nhếch lên.

"Bà xã, đây là áo cưới hơn hai mươi vạn đô la đó! Em không có ý định giữ lại làm kỷ niệm sao?"

"Vướng tay vướng chân, chờ một chút em mặc nó, sao em có thể hành động được?" Hàn Mộ trừng mắt liếc nhìn Ninh Doãn Ngân, "Chẳng phải hơn hai mươi vạn đô la sao?"

Hàn Mộ cố ý nhấn mạnh hai chữ đô la, "Ninh nhị, anh chính là nhà giàu mới nổi, em mới không tin anh sẽ để tiền vào mắt!"

Ninh Doãn Ngân bĩu môi một cái.

Thật coi anh là nhà giàu mới nổi không được sao? Bà xã anh quả thật coi trọng anh!

"Hiện tại hỗn loạn như vậy, anh chuẩn bị làm thế nào?" Hàn Mộ cau mày, nhìn hiện trường không yên tĩnh chút nào, bất đắc dĩ nhìn Ninh Doãn Ngân.

Bùn giầy!

Ninh Doãn Ngân phát hiện mình sắp điên rồi, lớn tiếng rống to: "Đều yên tĩnh lại cho tôi!"

Ninh Doãn Ngân nhìn đám người không chút yên tĩnh, thật sự nổi giận.

"Chịu không được!" Ninh Khuynh Thuộc nhìn lướt qua hiện trường, từ trong túi áo lấy ra một khẩu súng, đưa cho Ninh Doãn Ngân "Này, hồ ly thú, cho cha cái này. Tự cha phát huy đi!"

"Ha ha....." Ninh Doãn Ngân cười ha ha: "Con gái bảo bố, cha cảm ơn con!"

Ninh Doãn Ngân nhận lấy cây súng trong tay Ninh Khuynh Thuộc, nhẹ nhàng nhéo nhéo gương mặt nhỏ nhắn của con bé.

Ninh Khuynh Thuộc nắm bàn tay Ninh Doãn Ngân vuốt ve gương mặt mình.

Con hồ ly thú này, đang ở trước mặt mẹ nó mà dám ăn đậu hủ của nó: "bỏ cái tay hồ ly thú của cha ra!"

Ninh Doãn Ngân nhìn cái miệng nhỏ nhắn của Ninh Khuynh Thuộc đang làm bầm lâu bầu, tay cầm cây súng đưa lên cao, bắt một phát vào không trung.

"Pằng....."

Tiếng súng vang lên làm cho đám người hỗn loạn yên tĩnh lại. Đám người đồng loạt nhìn về phía Ninh Doãn Ngân, mỗi người đều mang vẻ mặt sợ hãi.

"Di chuyển một cái nữa có tin tôi bắn nát đầu mấy người không!" Giọng nói Ninh Doãn Ngân như địa ngục đòi mạng, trong chớp mắt làm cho sắc mặt mọi người không còn chút máu.

"Không muốn chết thì yên tĩnh lại cho tôi!" Hai mắt Ninh Doãn Ngân lạnh lùng quét mắt về phía đám người một vòng.

Không khí xung quanh lập tức đông lạnh ba phần. Vốn là vạn dặm không mây, trời trong nắng ấm ngày tốt lành, hôm nay làm cho người ta cảm thấy khi trời lạnh lẽo giống ngày đông tháng mười hai, ý lạnh từ đáy lòng dâng lên.

"Nhưng nếu người nào đó tạo thêm hỗn loạn một chút nữa. Tôi nhất định khiến người đó nếm thử hương vị của viên đạn này!"

Hàn Mộ nhìn thoáng qua Ninh Khuynh Thuộc đang khoanh tay trước ngực xem cuộc vui, khóe môi nhếch lên.

Hai người không hổ là cha con! Ngay cả lời nói cũng giống nhau như vậy, muốn cho người khác không tin hai người họ có quan hệ cha con cũng khó!

"Tiểu Mộ, việc này....." Dù sao cũng chưa từng gặp qua mưa gió máu tanh như thế, trong lòng Hàn Quốc Đào hơi lo lắng.

"Cha, không có việc gì đâu. Ngân sẽ giải quyết tốt." Hàn Mộ khẽ lắc đầu.

Nếu ngay cả chút chuyện này mà không giải quyết được, như vậy, anh sẽ không gọi là Ninh Doãn Ngân! Người đàn ông của Hàn Mộ cô há có thể không mạnh mẽ sao?

"Đúng vậy ông ngoại! Đừng lo lắng!" Ninh Doãn Ngân kéo tay ông Ninh đang đứng bên cạnh "Ông cố của con còn ở đây, người nào dám đến gây sự!"

Ninh Trúc Mặc mỉm cười lắc đầu: "Thuộc Thuộc, ông có đã già! Từ nay về sau dựa vào con đó!"

Sự sợ hãi trên mặt mọi người còn chưa rút đi. Nhưng bên này trên mặt mọi người lại cười nhẹ, giống như xung quanh không có một chút nguy hiểm nào, bọn họ vẫn đang làm mưa làm gió.

Ninh Doãn Ngân đứng ở một bên, hai tay khoanh trước ngực. Hiện tại, anh chỉ có thể chờ đợi.

Vì hôn lễ này, anh điều thế lực bàn tay đen đến đây không ít. Anh cũng không tin, dưới sự bảo vệ của bàn tay đen, còn có người nào dám đục nước béo cò, phá hư hôn lễ của anh.

"Ầm ầm....." Cách đó không xa là một tiếng nổ lớn.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 132: Bên Kia Đã Xảy Ra Chuyện

"Ầm ầm....." Cách đó không xa là một tiếng nổ lớn.

Mọi người lại một trận hoảng sợ. Nhưng lần này không dám náo loạn, mỗi người đều mang vẻ mặt sợ hãi đứng sang một bên.

Ninh Doãn Ngân hài lòng gật gật đầu.

Những người này cuối cùng cũng không làm loạn thêm!

Hàn Mộ vốn không thích hôn lễ làm oanh oanh liệt liệt, thật phô trương. Nhưng anh lại có ý muốn như thế.

Hôn lễ của Ninh Doãn Ngân anh sao có thể bình thường được? Anh muốn cho cả thế giới biết, Ninh Doãn Ngân anh muốn kết hôn, muốn kết hôn với người phụ nữ anh yêu. Anh muốn cho cả thế giới biết, vợ con của anh hạnh phúc nhất thế giới, hôn lễ xa hoa nhất!

Chưa đến một lúc, Mâu Tư Vân vội vàng chạy đến, nhìn Ninh Doãn Ngân, sắc mặt mang theo vẻ nghiêm túc: "Ngân, tôi nghĩ ở đây không có việc gì. Nhưng....Nhưng bên kia dường như không tốt lắm!"

Ninh Doãn Ngân vừa nghe, sắc mặt chợt thay đổi.

Bên kia không tốt lắm?

Chỗ mà Mâu Tư Vân chỉ đúng là tổ chức bàn tay đen xảy ra chuyện?

"Chuyện gì xảy ra?" Ninh Doãn Ngân đen mặt nhìn về phía Mâu Tư Vân

Mâu Tư Vân khẽ cau mày, lắc đầu, không nói gì.

Thật ra, anh ta còn không rõ tình hình. Hiện tại quan trọng nhất là phải chạy vào trong đó, mới có thể giải quyết được một số việc!

"Ngân, hôm nay hôn lễ đến đây thôi!" Hàn Mộ nhìn Ninh Doãn Ngân đã đen mặt, giữ chặt tay anh, "Trước tiên giải quyết chuyện quan trọng!"

Hàn Mộ mỉm cười.

Ngày Ninh Doãn Ngân cầu hôn cô, đã nói hết mọi chuyện cho cô nghe, kể cả tổ chức bàn tay đen dưới tay anh gây dựng nên.

Nhưng trong lòng Hàn Mộ biết rõ, Ninh Doãn Ngân không phải là tổng giám đốc đưa công ty ra thị trường, anh nhất định có thêm thân phận thần bí. Cô vẫn không điều tra rõ, cô vẫn không mở miệng hỏi. Nhưng cô thật không ngờ, Ninh Doãn Ngân sẽ nói hết mọi chuyện cho cô biết.

Về mặt của Ninh Doãn Ngân chân thành. Anh nói anh là người đàn ông của cô, mọi thứ của anh đều của cô! Không nói cho cô biết thì nói cho ai?

Trong lòng Hàn Mộ hơi cảm động, nhưng trên mặt vẫn không biểu hiện ra ngoài.

Hàn Mộ vỗ đầu nói một câu trêu ghẹo Ninh Doãn Ngân, "Ừ, đây gọi là lấy chồng theo chồng đó!"

"Ừ." Ninh Doãn Ngân nhẹ nhàng gạt đầu, về mặt xin lỗi.

Đây rõ ràng là trò giương đông kích tây. Thừa dịp anh ở đây kết hôn, bên kia lại ra tay đối với tổ chức của anh, ngược lại bọn họ khổ cực dụng tâm làm người lương thiện!

Đối với tổ chức bàn tay đen của anh không nói, ngay cả hôn lễ của anh cũng muốn làm cho chướng khí mù mịt.

***!

Nếu Ninh Doãn Ngân anh không bắt được người giết đây, anh sẽ cùng với người đó hóng mát!

"Tiểu Mộ, thật xin lỗi. Nhưng anh phải qua đó xem xét!"

Hàn Mộ nhẹ nhàng gạt đầu: "Ngân, em đi cùng với anh!"

Lúc này một mình cô có lẽ không giúp được gì! Nhưng ít ra làm cho cô cảm thấy yên tâm!

"Được." Ninh Doãn Ngân nắm lấy bàn tay Hàn Mộ, nhẹ nhàng đặt nụ hôn xuống: "Cảm ơn em, Tiểu Mộ!"

Ninh Doãn Ngân anh đã yêu đúng người, cũng lấy đúng người.

Nếu không có sai lầm, anh nhất định ngửa mặt lên trời cảm khái một câu, cưới vợ như thế, chồng còn đòi hỏi gì nữa?

"Con cũng đi!" Ninh Khuynh Thuộc nhìn lướt qua Ninh Doãn Ngân "Mẹ, con dùng bang giúp đỡ!"

Ninh Khuynh Thuộc nhượng mảy.

Tuy không biết cụ thể là chuyện gì xảy ra. Nhưng thư ký cấp cao của hồ ly thú bày ra vẻ mặt như thế, tình hình chắc chắn sẽ không có chỗ nào tốt!

"Ừ." Hàn Mộ nhẹ nhàng gạt đầu, "Ngân, chúng ta đi thôi! Không thể nhò và nữa!"

"Tư Vân, bên này sẽ đề cập giải quyết." Ninh Doãn Ngân nhìn Mâu Tư Vân, trong ánh mắt có vẻ hứng thú.

Mâu Tư Vân hiểu gật gật đầu.

Anh ta đương nhiên biết rõ ý của Ninh Doãn Ngân. Nên xử lý thế nào những chuyện này, anh ta có thể không hiểu sao?

Bên ngoài truyền đến tiếng còi xe cảnh sát, Ninh Doãn Ngân khẽ cau mày.

Hôn lễ của Ninh thiếu anh bên ngoài có thể không chú ý sao?

Vốn muôn người chú ý, hiện tại nhất định cả thế giới đều biết. Ninh thiếu kết hôn, hiện trường lại xảy ra hai vụ nổ lớn, cảnh sát không đến đây vậy mới lạ!

"Ngân, cậu qua đó đi!" Mâu Tư Vân nhẹ nhàng gạt đầu: "Cho cậu điều một đoàn máy bay trực thăng, hẳn là nhanh tới?"

Máy bay trực thăng?

Hàn Mộ hơi nhìn thoáng qua Mâu Tư Vân, vừa liếc nhìn Ninh Doãn Ngân. Thật là thủ trường thế nào thì cấp dưới như thế. Lên giọng cũng ghê gớm. Tuy tình huống khẩn cấp, nhưng cũng không cần phải điều máy bay trực thăng đến?

Bên này vừa nói xong, trên trời máy bay trực thăng đã bay vòng vòng, luồng khí lớn mạnh làm cho tất cả mọi người lui về sau ba bước.

Trên máy bay trực thăng có người thả thang dây, Ninh Doãn Ngân nhẹ nhàng gạt đầu, về mặt lạnh lùng, dẫn đầu bước đi đến.

Ninh Khuynh Thước nhún vai, đi theo sau lưng Ninh Doãn Ngân.

Hàn Mộ nhẹ nhàng gật đầu với Ninh Trúc Mặc và Hàn Quốc Đào, ý nói bọn họ yên tâm.

Vừa mới leo lên thang dây, Hàn Quốc Đào lớn tiếng kêu lên.

"Tiểu Mộ, con phải cẩn thận một chút!"

Ban đầu là một hôn lễ rất tốt, ai ngờ sẽ náo loạn thành như thế!

"Này....." Hàn Quốc Đào thở dài một hơi.

"Ông yên tâm đi!" Ninh Trúc Mặc nhìn chiếc máy bay trực thăng giữa không trung, nói với Hàn Quốc Đào "Họ không có chuyện gì! Bọn nhỏ còn muốn lưu lạc bầu trời đó.... ..."

Máy bay trực thăng bay hai vòng trên không trung, sau đó quay đầu bay đi.

Hàn Mộ đứng trên máy bay trực thăng nhìn xuống dưới, khoát khoát tay với Hàn Quốc Đào. Đám người tới tham dự hôn lễ đã bị phân tán ra, cảnh sát bên dưới nhanh chóng lấy lời khai. Mâu Tư Vân rất khách khí theo sát cảnh sát lấy lời khai.

Hàn Mộ có thể từ miệng anh ta nhìn thấy được nụ cười cũng không nói thêm gì nữa.

Anh ta nói, hôn lễ của Ninh thiếu bị phá như thế, Ninh thiếu đương nhiên tức giận. Lôi kéo Ông Ninh nghênh ngang rời đi. Về phần hôm nay xảy ra hai vụ nổ, bọn họ hoàn toàn không biết.

Hàn Mộ mỉm cười. Không biết sao?

Có lẽ vậy!

Nếu những người có ý muốn tạo ra, bọn họ là người bị hại, nói không biết, cho dù là cảnh sát có thể yêu cầu bọn họ làm sao bây giờ? Nếu như thật sự có người cố ý tạo ra, bọn họ trừ bỏ nói không biết còn có thể nói gì nữa? Đã làm ra chuyện như thế, hẳn là cũng nên xử lý được rất nhiều.

Những cảnh sát này thật sự có thể điều tra được những gì?

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 133: Y Sâm Và Tiểu Thất

Thủ đô Italy, Rome.

Trong một gian phòng rộng lớn, bốn phía đều là đồ trang trí phong cách hoàng gia Italy, cao quý nhưng không mất xa xỉ.

Trên một chiếc ghế sa lon, một nam tử tóc màu vàng kim đang ngồi. Hai chân của hắn đang vênh lên mặt bàn trước ghế sa lon, Diệc nd da nl e q uu ydo n một tay đỡ lấy thân thể dựa vào thành ghế sa lon, một tay nâng ly cà phê trên bàn, uống một hớp. Sau đó về mặt nhạo báng nhìn người phụ nữ đứng trước mặt mình.

Người phụ nữ này có một đầu tóc màu đỏ rượu, gọn sóng lớn, với khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo. Trên người mặc một bộ váy ngắn màu đỏ bó sát người, làm cho người tới cảm thấy nóng bừng!

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của người phụ nữ, một đôi bờ môi, khẽ mỉm cười, gương mặt tràn đầy quyến rũ, không cẩn thận một lần, hôn phách của nam nhân đều sẽ bị câu mất. Dưới hai mắt, sóng mũi cao hoàn mỹ như chế tác tinh phẩm được nhà điêu khắc chế thành. Còn có cái miệng nhỏ nhắn đỏ thắm, khoe miệng khẽ nở một nụ cười như có như không.

"Y Sâm, xin hỏi, có phải anh muốn chết hay không?" Người phụ nữ ngồi trên ghế sa lon, đưa móng tay đỏ tươi của mình ra, hơi xẹt qua khuôn mặt của người nam nhân gọi là Y Sâm đó.

"Tôi mời đôi tay hoàn mỹ của cô ra tay!" Y Sâm nhẹ nhàng cười với người phụ nữ một tiếng, sau đó mập mờ thổi hơi ở bên tai cô, "Tiểu Thất mỹ nhân, cô thật là thơm!"

"Lão từ nhà anh!" Chỉ thấy Tiểu Thất lập tức nhảy dựng lên từ trên ghế sa lon, "Lại nhân cơ hội ăn đậu hũ lão nương! Có tin đọt lát nữa lão nương thiên anh không?"

"Hắc hắc." Y Sâm cười ha ha, "Vừa rồi mới có thêm chút hương vị người phụ nữ, hiện giờ lại bị một câu nói tục làm hỏng rồi?"

"Hừ!" Tiểu Thất hung hăng trừng mắt liếc Y Sâm, hừ lạnh một tiếng, ngồi xuống ghế sa lon, không muốn để ý tới người đàn ông trước mắt này.

"Này, tôi nói." Y Sâm dừng một chút, nhìn Tiểu Thất.

"Nói gì?" Tiểu Thất nâng ly cà phê trước mặt Y Sâm, uống một ngụm, oán trách một tiếng, "Không phải chứ, dieendaanleequydonn anh thích uống cái này? Thật không có đẳng cấp!"

Y Sâm nhú mày, nhưng lại không để ý Tiểu Thất lấy ly cà phê của mình mà uống.

"Không có cách, ai bảo tôi nghèo chứ!" Nhún vai một cái, Y Sâm tiếp tục nói: "Tiền đều bị Ứng tiểu tử kia vơ vét sạch. Cho nên tôi chỉ có thể uống cái này."

Tiểu Thất khinh bỉ nhìn Y Sâm, cũng không nghe lời của hắn vào trong lỗ tai.

Với Tiểu Thất đây, nếu có thể nghe lời của người đàn ông này, mười đầu heo mẹ leo lên cây là cái chắc!

"Bịch." Một tiếng, Tiểu Thất ghét bỏ thả cái ly trong tay xuống, ưu nhã nâng chân lên, nhẹ nhàng lật xem vài tờ tạp chí bát quái để ở một bên.

"Nghe nói, ngày hôm qua cô đi ám sát lão già Ước Hàn Kiều Tư kia, thế nào, ra giá rất cao chứ?" Đôi mắt Y Sâm gian xảo nhìn Tiểu Thất, thấy phải cả người cô lập tức đứng vùng dậy.

"Anh muốn gì đây?" Tiểu Thất tròn trĩnh mắt.

Người đàn ông này thật không tốt bụng, quả thật còn giảo hoạt hơn tên hồ ly kia! Sẽ không coi trọng bảo bối gì của cô chứ?

Y Sâm cười ha ha, "Tiểu Thất mỹ nhân, cô làm nhiệm vụ thế mà càng ngày càng đẹp đó!"

"Đúng!" Tiểu Thất cũng không thấy có một chút cảm giác xấu hổ hay khiếm tốn nào. Có người khích lệ cô, da.nlze.quydo/mn cô tất nhiên phải nhận, "Anh thấy làm nữ sát thủ đệ nhất thế giới là đẹp mắt đó sao?"

Y Sâm lắc đầu, cặp mắt không nhúc nhích nhìn Tiểu Thất.

Một người phụ nữ vừa quyến rũ thành thực vừa thanh thuần như vậy, ai còn có thể thấy được cô chính là nữ sát thủ đệ nhất quốc tế?

Có lúc đơn thuần như giấy trắng, có lúc tà ác như ma quỷ. Cô có thể tận tình quyến rũ, vừa múa vừa hát, cô còn có thể điếm đạm đáng yêu, dịu dàng như nước!

Nhưng mà, không một người nào sẽ nhìn ra phía sau một khuôn mặt mỹ lệ quyến rũ, đơn thuần này thật ra lại là ma quỷ giết người vô số!

Tiểu Thất đưa một tay của mình ra, khoa tay múa chân làm ra dáng cây sừng lục, chìa về phía Y Sâm, dinendian.loqid]on trong miệng bật ra một tiếng, "Pằng." Sau đó, nhún vai, cười đến vô hại, "Trên huyết thái dương, một phát chết ngay chuyện!"

"Nếu nhiệm vụ thành công, cô đưa tôi ly cà phê ngon hơn đi!" Y Sâm không da không mặt tới gần Tiểu Thất, tựa đầu vào trên vai cô.

Cả người Tiểu Thất hơi căng thẳng, trong lòng khẽ động, có chút cảm xúc khó hiểu chọt lóe lên từ trong đáy lòng.

"Chết đi!" Tiểu Thất vươn tay, nhẹ nhàng đẩy đầu Y Sâm, "Muốn cà phê ngon thì tự mình mua đi. Lão nương cũng không phải đang mở quán cà phê!"

"Tiểu Thất mỹ nhân!" Y Sâm không nghĩ tới Tiểu Thất sẽ đẩy mình ra, lập tức không để ý, Dieenndkan/leeequhydonnn cả người liền rơi từ trên ghế salon xuống. Lúc này đang đặt mông ngồi ở trên sàn nhà.

Tiểu Thất mấp máy môi, liếc Y Sâm một cái, tiếp tục lật cuốn tạp chí trên tay mình.

"Tiểu Thất mỹ nhân, cô thật sự rất độc ác!" Y Sâm chưa từ bỏ ý định, bò dậy từ dưới đất, tiếp tục dựa vào Tiểu Thất.

Hôm nay dường như không có cà phê hắn muốn liền khó chịu như vậy?

Lần trước uống một lần, hắn liền sẽ không quên cái loại hương vị tinh khiết đó, thật sự là vô cùng đặc biệt!

"Tiểu Thất mỹ nhân, cô đưa tôi một chút đi!" Cả người Y Sâm dựa vào người Tiểu Thất, tiếp tục vô si dựa vào cô.

"Tránh ra!"

Giọng Tiểu Thất có chút kích động truyền vào lỗ tai Y Sâm.

Y Sâm ôm Tiểu Thất thật chặt, "Không cần, trừ phi cô đưa cà phê cho tôi!"

"Cút ngay cho lão nương, hiện tại lão nương không có thời gian để ý anh!" Tiếng Tiểu Thất truyền từ tai phải qua tai trái của Y Sâm, quả thật là đỉnh tai nhức óc!

"Hừ!" Y Sâm đứng lên từ trên người Tiểu Thất, rống một câu nói tục, "Không cho thì không cho! Dữ như vậy, di@en*dyan(lee^qu.donnn) quả thật đều giống như cạp mẹ!"

Y Sâm bắt mắt nhìn Tiểu Thất. Chỉ thấy cô đang nghiêm túc nhìn tạp chí bát quái trên tay mình, một chút cũng không để ý tới lời mình nói với cô.

Y Sâm bĩu môi, đến gần Tiểu Thất, nhìn lướt qua tạp chí bát quái trong tay cô, "Rốt cuộc cô kích động cái gì?"

Không nhìn thì không biết, Y Sâm nhìn lướt qua sợ hết hồn. Hắn có chút không dám tin dụi mắt, ngay cả giọng nói cũng có chút không thể tin được, "Tôi không nhìn lầm chứ?"

Tiểu Thất cất tạp chí bát quái hung hăng vỗ đầu Y Sâm, "Nhìn lầm em gái anh á! Hình lớn như vậy mà anh cũng có thể nhìn lầm?"

"Thật không nhìn lầm?" Y Sâm đoạt lấy tạp chí Tiểu Thất trên tay nhìn một phen, vừa nhìn, kinh ngạc há hốc mồm, trong miệng gần như cũng có thể nhét một quả trứng gà lớn, "Trời đất?"

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 134: Cha Tôi Đây!

"Thật không nhìn lầm?" Y Sâm đoạt lấy tạp chí Tiểu Thất trên tay nhìn một phen, vừa nhìn, kinh ngạc há hốc mồm, trong miệng gần như cũng có thể nhét một quả trứng gà lớn, "Trời đất?"

"Bệnh thần kinh à!" Tiểu Thất liếc Y Sâm, "Anh có thể đừng ngạc nhiên như vậy được không?"

"Dĩ nhiên không thể!" Y Sâm đứng lên, nhìn Tiểu Thất, "Tại sao lại có thể có một bé gái gần như giống hệt Ứng chứ?"

"Anh ngu ngốc!" Tiểu Thất đột nhiên có loại kích động muốn ngửa mặt lên trời thở dài, "Đây không phải là gần như giống hệt, mà vốn chính là giống nhau như đúc có được hay không?"

"Này..... đang xảy ra chuyện gì vậy?" Y Sâm nhìn Tiểu Thất.

Cô rất hoài nghi, người đàn ông này thật sự là người sao? Thật đúng là nghiệp chướng, trên thế giới này tại sao lại có kẻ ngu như hắn chứ?

"Chẳng lẽ anh thật không biết trên thế giới có một thứ gọi là long phượng thai sao?" Tiểu Thất nhin xúc động muốn tiến lên bóp chết Y Sâm.

Cô phát hiện nếu mình tiếp tục ở cùng với hắn, thì sớm muộn gì mình cũng thay đổi biến thành một kẻ ngốc!

"Long phượng thai?" Y Sâm nhìn Tiểu Thất, vẻ mặt mang theo nghi ngờ, "Thế nhưng bé gái này thấy thế nào cũng không quá mười tuổi. Mà Ứng lại không giống như đứa bé?"

"Đó là do Ứng trưởng thành sớm!" Tiểu Thất tựa vào trên ghế sa lon, nhìn Y Sâm, hỏi: "Anh có biết bài báo nói cái gì không?"

"Cái gì?" Y Sâm yếu ớt ngồi xuống.

Chẳng lẽ thật là long phượng thai đó sao?

"Đám cưới của Ninh thiếu của tập đoàn quốc tế Ninh thị!" Tiểu Thất cong miệng lên, trên mặt mỉm cười chỉ nói chuyện không đầu, giọng điệu thông thả, "Có con mới cưới? Cho nên bé gái này là con gái của Ninh thiếu?"

"Con gái của Ninh thiếu? Vậy chẳng phải Ứng chính là con trai của Ninh thiếu sao?" Y Sâm thét lên một tiếng kinh hãi.

Ngổn ngang trong gió.....

Một người theo chân bọn họ chung sống lâu như vậy, bọn họ lại không hiểu rõ hắn!

"Ứng tới, nếu không chính anh hỏi hắn thử?" Tiểu Thất nhìn về phía cửa. Một hồi tiếng bước chân từ xa đến gần, truyền vào trong tai của cô.

Cửa đột nhiên bị mở ra, một người mang theo mặt nạ đi vào. Phía sau hắn đi theo một người đàn ông áo đen, trên mặt người đàn ông áo đen trừ lạnh nhạt thì chưa có biểu tình khác.

“Oa, Tiểu Thất mỹ nhân, cô quả nhiên có lỗi tai nghe được ngàn dặm đó!” Y Sâm ngu ngốc nhìn Tiểu Thất.

“Ừ, không phải anh muốn biết sao, tự mình đi hỏi đi?” Tiểu Thất chỉ vào Liệp Ưng ngồi ở bên cạnh bàn làm việc, nói.

“Tôi hỏi, có phải cô sẽ không đưa cả phê cho tôi đúng không?” Y Sâm hỏi.

Tiểu Thất không khỏi liếc mắt. Người đàn ông này thật làm cho người tôi không chịu nổi, cứ gắt gao coi trọng cả phê của cô.

Nghĩ lại cũng đúng, cả phê của cô lại là loại chính tông tinh khiết thuộc Indonesia do tư nhân sản xuất, chính là ngàn vàng khó mua!

Sớm biết lần trước không nên lấy ra, lần này thì tốt rồi, người đàn ông này nếu không phiền chết cô, hắn cũng không gọi là Y Sâm!

“Cũng không phải là tôi muốn biết! Thế nào, chẳng lẽ anh không phải dám hỏi sao?” Tiểu Thất cười, đưa đầu tựa vào bả vai Y Sâm, “Tôi hiểu, tôi rất hiểu!” “Hiểu cái rắm!” Y Sâm đẩy Tiểu Thất ra, về mặt khó chịu nhìn cô, “Hỏi thì hỏi, vì cái gì mà tôi không dám hỏi chứ?”

Vừa nói xong, Y Sâm đoạt lấy tờ tạp chí từ trên tay Tiểu Thất, chạy tới chỗ Liệp Ưng đang ở bên cạnh bàn làm việc.

Y Sâm đặt tạp chí bát quái ở trước mặt Liệp Ưng, giọng mang theo nụ cười, “Ưng, tôi vừa phát hiện một chuyện đùa, cậu có muốn nghe không?”

“Tôi không rảnh.” Liệp Ưng tự lo nhìn văn kiện trong tay mình, giọng lạnh lạnh. Mà người đàn ông áo đen đứng ở sau lưng Liệp Ưng cũng cúi đầu, không nói câu nào.

“Cậu thật không nhìn?” Lúc này Liệp Ưng đã lấy mặt nạ trên mặt mình xuống, hoàn toàn bại lộ gương mặt đẹp trai ở trong không khí.

Y Sâm tặc tặc cười một tiếng, tấm mặt nạ này chỉ cần vào cửa phòng, Liệp Ưng liền lấy xuống. Hắn nói, cái mặt nạ này là để đeo cho kẻ địch nhìn!

“Anh rốt cuộc muốn nói cái gì?” Liệp Ưng đặt văn kiện ở trong tay mình, có chút mệt mỏi vuốt vuốt trán.

Gần đây, mấy ngày nay suốt cả đêm đều không ngủ, khiến hắn cảm thấy rất mệt mỏi.

“Tự cậu xem một chút đi!” Y Sâm đưa ngón tay chỉ vào hình Ninh Khuynh Thuộc trên tạp chí bát quái, nhìn Liệp Ưng, “Tại sao tôi cảm thấy, hai người các cậu rất giống nhau chứ?”

Liệp Ưng đưa cặp mắt chuyển dời đến bức hình trên tạp chí, “Thuộc?”

“Ah, cậu thật sự biết bé gái này?” Y Sâm hỏi, “Ưng, cô bé và cậu có quan hệ gì sao?”

“Anh em!” Mắt Liệp Ưng nhìn cũng không nhìn, nói.

“Anh em?” Y Sâm vừa nghe, thật sự bị nước miếng của mình sặc chết, “Làm sao có thể?”

“Tại sao không thể?” Liệp Ưng hỏi ngược lại.

Ban đầu, hắn sinh ra liền bị một trưởng lão của gia tộc La Tư Sài Nhĩ Đức bí mật ôm đi. Bởi vì nam chính trong gia tộc La Tư Sài Nhĩ Đức ít ỏi, cho nên vị trưởng lão kia muốn bồi dưỡng hắn thành người thừa kế có thể tiếp nhận gia tộc này. Kể từ sau khi hắn hiểu chuyện, cố gắng lực hắn liền muốn nhận thức với mẹ của mình. Nhưng nội bộ La Tư Sài Nhĩ Đức vẫn không được yên bình, vì bảo đảm mẹ và Thuộc Thuộc được an toàn hắn chỉ có thể tạm thời không quen biết bọn họ.

Hiện tại, quyền lợi của La Tư Sài Nhĩ Đức đã đến tay hắn, hắn còn cần gì cố kỵ nữa?

“Vây.....” Y Sâm nuốt nước miếng một cái, “Ninh thiếu Ninh Doãn Ngân là.....”

“Cha tôi đấy!” Liệp Ưng tiếp nhận lời Y Sâm nói, không nhanh không chậm, mắt lướt qua tin tức trên tạp chí bát quái, một tia sáng thoáng qua trong ánh mắt.

Mẹ hắn đồng ý gả cho cha, ngày hôm qua đã kết hôn rồi!

Hai ngày trước Thanh Lưu liên lạc với hắn, nói Ninh thiếu đã xuất viện. Chỉ là, hắn không có nói bản thân hắn muốn kết hôn!

Trên mặt Liệp Ưng lộ ra ý cười. Vốn cho là, tình hình giữa cha mẹ quá phức tạp, hai người hắn sẽ không ở cùng nhau. Không nghĩ tới, tốc độ của cha hắn lại nhanh như vậy. Quả nhiên có sức quyền rũ!

Nói thật, hắn vẫn luôn chú ý đến vị cha tổng giám đốc kia, trong lòng mình đối với người cha này còn tồn tại một phần sùng bái và yêu thích.

Thế nên, hiện tại ở cùng nhau thì tốt rồi?

“Được rồi!” Y Sâm rút lại tờ tạp chí của mình, hai mắt vừa nhìn, đột nhiên kêu lên, “Ừng, vị cha nhà cậu không xong rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 135: Cha Con Các Cậu Thật Khổ

“Được rồi!” Y Sâm rút lại tờ tạp chí của mình, hai mắt vừa nhìn, đột nhiên kêu lên, “Ừng, vị cha nhà cậu không xong rồi!”

Lúc này, Tiểu Thất ngồi ở trên ghế sa lon đang muốn nhìn náo nhiệt, cùng với người đàn ông áo đen đứng ở phía sau Liệp Ưng đều giật giật khóe miệng.

Cái tên ngu xuẩn này, cái gì gọi là ‘cha cậu không xong’?”

Tiểu Thất đứng lên, đi tới bên cạnh Y Sâm, hung hăng túm lấy đầu của hắn, hai mắt mang theo bất đắc dĩ, “Cái tên Y Sâm kia! Anh không có chuyện gì làm hay sao mà nguyên rủa người khác thế hả?”

Hơn nữa nguyên rủa ai không tốt, có tình nguyên rủa vị cha tổng giám đốc của Ưng!

“Tôi không có!” Hai mắt Y Sâm mang theo uất ức, giống y như một nàng dâu nhỏ chịu hết mọi tội lỗi, “Tiểu Thất mỹ nhân, tự cô xem thử đi.”

Tiểu Thất liếc mắt nhìn Y Sâm, nhận lấy tạp chí trong tay hắn, đột nhiên rống một câu nói tục, “Má nó, thế cũng được sao? Đây không phải là trần trụi, trắng trợn hâm mộ ghen ghét sao?”

Trên tạp chí bất quá viết trong hôn lễ của Ninh thiếu xảy ra hai vụ nổ, may mắn không có người nào thương vong!

“Này, người có tiền kết hôn thì phải khiêm tốn. Làm phách lối như vậy để làm gì?” Trên mặt Tiểu Thất mang theo ý cười nhạo báng, “Cậu xem đi, bây giờ cướp bóc càng ngày càng trâu rồi, ngay cả bom cũng dùng tới!”

“Tôi xem thử một chút.” Liệp Ưng mở miệng.

Trong lòng hắn luôn có chút cảm giác gì đó không đúng!

Tiểu Thất đưa tạp chí trong tay cho Liệp Ưng. Liệp Ưng nhận lấy, nhìn lại.

Nhưng mà, hắn càng nhìn, càng thấy được có cái gì đó không đúng.

Trong hôn lễ xảy ra hai vụ nổ?

Để tạp chí xuống, cả người Liệp Ưng dựa vào trên ghế, một câu cũng không nói, tựa như đang tự hỏi cái gì.

“Cộc.....” Một tiếng gõ cửa vang lên, một người đàn ông mặc quần áo thể thao đi vào.

“Ha ha, Tiêu, anh trở về lúc nào vậy?”

Y Sâm vừa nhìn thấy, kích động vọt tới, chính là cái ôm ấp thân thiết.

Chu Tiêu vỗ vỗ bả vai Y Sâm, giọng mang theo ý cười, “Này, anh đề nặng chết tôi rồi. Mau đi xuống cho tôi!”

Chu Tiêu, người buôn lậu súng ống đạn dược đứng đầu gia tộc La Tư Sài Nhĩ Đức.

“Sao rồi?” Y Sâm buông Chu Tiêu ra, nhưng tay vẫn khoắc lên trên bả vai của hắn, “Lần này giao dịch thế nào?”

Chu Tiêu nhún vai, gật đầu, “Rất thuận lợi!”

Xoay người, Chu Tiêu từ từ đi về phía Liệp Ưng đang ngồi.

Liệp Ưng ngẩng đầu, liếc mắt nhìn Chu Tiêu.

Sau đó đứng lên, đi tới trước người của hắn, chính là một ái ôm, “Anh vất vả rồi!”

Buôn lậu súng ống đạn dược luôn là hạng mục lớn được tiến hành ở sau lưng gia tộc La Tư Sài Nhĩ Đức.

Ngày trước, gia tộc La Tư Sài Nhĩ Đức chia làm ba phái. Lầy Liệp Ứng hấn cầm đầu tự lập một phái với người đứng đầu riêng, Chu Tiêu; nữ sát thủ đệ nhất quốc tế, Tiểu Thất, biệt hiệu, Bảy; thần y thiếu niên, Thanh Lưu; thần thủ máy vi tính, Y Sâm; còn có Ngũ Nhật phụ trách buôn lậu kim cương!

Còn lại, hai chi huyết thống của gia tộc La Tư Sài Nhĩ Đức. Một chi lấy con trai của lão thái gia, tam gia La Tư Lộ Dịch cầm đầu; một chi khác lấy cháu trai của La Tư Lộ Dịch – La Tư Kiệt Khắc cầm đầu.

Nhưng mà, thật bất hạnh chính là, hai chi huyết thống này đã bị hấn thủ tiêu hoàn toàn. Liệp Ứng hấn hiện tại mới thực sự là người nắm quyền lực của gia tộc La Tư Sài Nhĩ Đức!

Trong lòng Liệp Ứng hiểu rõ, thật ra thì hấn có thể đi tới hôm nay hoàn toàn là nhờ trợ giúp của bọn họ!

“Ứng, tôi có một chuyện muốn nói với cậu.” Chu Tiêu đi tới trên ghế sa lon, ngồi xuống.

“Chuyện gì?” Liệp Ứng nhướn mày. Về mặt của Chu Tiêu nói cho hấn biết, chuyện này có lẽ không phải chuyện gì tốt!

“Là chuyện bên Mi.”

“Bên Mi?” Trong lòng Liệp Ứng nghĩ một hồi, bật thốt lên, “Chẳng lẽ là Lộ Á Sâm?”

Chu Tiêu gật đầu, “Lộ Á Sâm đã khống chế cả IBM trong tay, lão Ốc Khắc bị hấn giam cầm, giết anh trai đoạt quyền. Người này thật sự rất tàn nhẫn!”

Liệp Ứng gật đầu.

Hấn còn biết, mẹ hấn biến mất trong sáu năm chính là được lão Ốc Khắc thu lưu. Mà tên Lộ Á Sâm lại còn tồn tại tâm tư bất chính với mẹ hấn! Hôm nay mẹ đã gả cho cha, sao hấn có thể buông tay?

Vậy thì vụ nổ trong hôn lễ lần này? Chẳng lẽ là hấn.....

Trong lòng Liệp Ứng trong lòng ngừng lại.

Nếu là hấn, dựa theo tính tình tàn nhẫn đó, không có được tình nguyện hủy diệt, làm sao chỉ có thể cho nổ hôn lễ?

Trừ phi.....

Trừ phi còn có những chuyện khác còn quan trọng hơn so với việc đoạt lại mẹ hấn. Sẽ là chuyện gì đây?

“Ứng, hình như chúng tôi quên mất một chuyện.” Tiếng Y Sâm lại vang lên, “La Tư Lộ Dịch và Lộ Á Sâm có quan hệ gần như không phải chỉ tốt bình thường!”

Liệp Ứng vừa nghe, chân mày hung hăng nhíu lại.

Chuyện này, làm sao hấn lại quên mất chứ?

La Tư Lộ Dịch và Lộ Á Sâm là anh em kết nghĩa. Hôm nay, quyền lợi của La Tư Lộ Dịch bị hấn cướp đi, người cũng đã chết ở dưới súng của hấn.

Cho nên, rất có thể, nòng súng của Lộ Á Sâm sẽ chỉ về phía mình, báo thù cho người anh kết nghĩa của hấn?

“Này, cái người này cuối cùng cũng nhớ ra chuyện quan trọng rồi!” Tiểu Thất cười nhìn Y Sâm.

Y Sâm bĩu môi, “Nói thế nào tôi cũng là thiên tài máy tính có được không? Hai người kia không có việc gì ở sau lưng làm chuyện ‘mò ám’! Ai bảo tay tôi nhọt, không có việc gì liền ghi chép vài chuyện phiếm của tam gia chứ!”

“Ha ha.....” Tiểu Thất che miệng cười, “Hai người kia lại là anh em kết bái đó, làm gì ở sau lưng cũng đúng thôi! Cho nên.....”

Tiểu Thất dừng lại, “Hiện tại nghĩ lại, ai u..... Tôi nói Ứng này, cha con các cậu thật sự là mệnh khổ. Làm sao lại đắc tội cùng một người?”

“Ha ha..... Ai bảo chúng tôi là cha con chứ?” Giọng điệu Liệp Ứng lạnh lạnh, “Mi là thiên hạ của hấn. Đến Italy hấn còn muốn độc bá hay sao?”

“Ứng, chúng ta không thể không phòng.” Chu Tiêu nhắc nhở mỗi người.

Liệp Ứng gật đầu.

Nếu, tên Lộ Á Sâm này nghĩ muốn đối nghịch với cha con hấn. Như vậy, làm sao hấn có thể không để ý chơi đùa với hấn thật tốt chứ? Thuận tiện để hấn giải quyết giúp người cha chưa từng gặp mặt này một chuyện lớn ảnh hưởng hạnh phúc cả đời!

Cái này coi như làm quà tặng kết hôn cho cha hấn đi!

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rõ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 136: Tới Milan

Italy, thành phố thời thượng Milan.

Một chiếc xe Lincoln phiên bản dài dừng ở trước một khách sạn lớn nhất Milan.

Bên trong xe, Lộ Á Sâm vươn tay, nhanh chóng gọi vào một dãy số.

Điện thoại vừa thông, giọng lạnh lạnh nói với đầu kia điện thoại, "Tất cả chờ tôi ra lệnh!"

Cúp điện thoại, khoe miệng Lộ Á Sâm khẽ giương nhẹ.

Trên mặt đeo mắt kính còn chưa lấy xuống, Lộ Á Sâm mở cửa xe, đi xuống.

"Italy." Lộ Á Sâm ngẩng đầu liếc nhìn bầu trời, giọng điệu có chút sâu sa, dùng âm thanh chỉ có mình mới có thể nghe được nói, "Bầu trời nơi này hình như có chút không giống nước Mỹ!"

Tháo kính mắt xuống, Lộ Á Sâm liếc chung quanh. Một đôi mắt xanh lam nhìn đến chỗ nào cũng sẽ chọc mấy cô gái xinh đẹp không ngừng thét chói tai.

"Oa, rất đẹp trai đó."

Lộ Á Sâm nhẹ nhàng bĩu môi, dường như không nghe được tiếng nghị luận rồi rít bên cạnh, cười như không cười, gờ chân thon dài bước vào bên trong khách sạn.

Vừa vào đại sảnh khách sạn, nghênh đón chính là loại hơi thở của một thành phố thời thượng.

Lúc này đại sảnh khách sạn không có nhiều người.

Nhưng thỉnh thoảng có mấy nam nữ đi qua đi lại, chỉ từ quần áo trên người bọn họ cũng có thể thấy người ở Milan luôn có sự theo đuổi mãnh liệt đối với sự thời thượng kia.

Lộ Á Sâm vừa tới đại sảnh không tới ba mươi giây thì có một nhân viên khách sạn vội vã chạy tới, hết sức cung kính nhìn Lộ Á Sâm, hỏi, "Xin chào ngài, xin hỏi ngài là Lộ tiên sinh sao?"

Giọng Lộ Á Sâm bình thản không gọn sóng vang lên, "Phòng tổng thống 9052!"

"Dạ, phòng đã sớm chuẩn bị xong cho ngài!" Nhân viên công tác cúi đầu cúi người, thái độ rất cung kính.

Vào buổi sáng hôm nay, khách sạn nhận được tin tức. Hôm nay sẽ có một vị đặc biệt khách vào ở khách sạn, thân phận được giữ bí mật!

Hắn cũng mới vừa thấy Lộ Á Sâm đi tới, loáng thoáng cảm thấy trên người hắn tản ra loại cảm giác sắc bén kia.

Hắn mới mơ hồ nhớ tới, xem xem trực giác của bản thân có chính xác hay không.

Thật không nghĩ tới suy đoán này đã đúng!

"Ừ." Lộ Á Sâm hừ lạnh một tiếng, đi về phía phòng của mình.

"Lộ tiên sinh, này. này, ngài cần dẫn đường không?" Nhân viên công tác vội vàng đi theo bên cạnh Lộ Á Sâm.

Nhìn người này thế nào cũng là nhân vật có tiền!

Nếu như có thể được thưởng chút tiền boa, nhất định cũng sẽ là một con số rất tốt.

"Không cần!" Lộ Á Sâm dừng lại bước chân của mình, vẻ mặt sắc lạnh. Một tay rút hai tờ euro từ trong ví ra, ném cho nhân viên công tác, "Cút xa ra, đừng đến làm phiền!"

Nhân viên công tác cuống quýt nhận được hai tờ đồng euro, nhất thời mặt mày hớn hớn, "Vâng, vâng, nhất định sẽ ra xa!"

Hắn đã nói, loại người này có tiền boa khen thưởng tùy tiện cũng đủ phí sinh hoạt ba ngày của hắn.

Năm trăm đồng euro đó!

Thật sự là một khoản lớn!

Lộ Á Sâm mắt thấy nhân viên công tác nhận được tiền bo vui mừng rồi đi, bĩu môi, mang theo chút ghét bỏ và khinh bỉ trên mặt, thẳng tới thang máy.

Nơi này hẳn cũng không phải là chưa đến, càng không phải là lần đầu tiên đến! Mỗi một lần đến đây, hẳn cũng sẽ ở tại phòng tổng thống này. Lần này, hẳn bí mật tới đây, cho nên hành tung của hẳn cần phải giữ bí mật!

"Đình."

Lộ Á Sâm đưa tay nhấn nút cạnh cửa thang máy, chờ đợi.

"Đình." Một tiếng vang lên, cửa thang máy mở ra.

Lộ Á Sâm hơi cúi đầu, cũng không thèm nhìn tới, nhấc chân bước vào trong thang máy.

Đột nhiên, "Ai u." Một tiếng.

Sắc mặt Lộ Á Sâm lập tức lạnh xuống, nhìn cô gái ngã nhào vào ngực mình.

"A."

Lộ Á Sâm dùng sức đẩy, giống như vứt rác đẩy cô gái đã té vào lòng mình ra.

"Ai u." Cô gái đó té ngã trên đất, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh thuần ngẩng lên, đáng thương nhìn Lộ Á Sâm.

"Hừ." Lộ Á Sâm nhìn cô gái té lăn trên đất, một chút thương hương tiếc ngọc cũng không có. Còn dùng sức vỗ vỗ trên người, giống như có vi khuẩn dính trên người vậy, nhấc chân bước đi.

Nhìn Lộ Á Sâm đi vào thang máy, cửa thang máy đóng lại, cô gái lập tức đứng lên, vỗ vỗ trên người, bộ dạng tái nhợt còn đầm nước mắt, vẻ mặt uất ức vừa rồi đâu còn nữa?

"Hừ!" Tiểu Thất hung hăng nhìn chằm chằm cửa thang máy đã đóng, vẻ mặt tức giận, buột miệng liền mắng, "Thứ đàn ông thói tha, tên Lộ Á Sâm đàn độn này, đầu óc bị lừa dối, bị lừa gạt. Cũng không nhìn xem thử mỹ nữ thế nào, nói đây liền đây, đi cha nhà anh!"

Càng mắng càng hăng hái, Tiểu Thất hận không thể kéo Lộ Á Sâm từ trong thang máy ra, đánh một trận. Tại sao có thể giống như vứt rác bỏ cô qua một bên? Hành động này thật sự đã làm tổn thương tâm hồn nhỏ bé của cô rồi đấy!

"Hừ." Tiểu Thất chống nạnh, bộ dạng như người đàn bà chanh chua, "Thật cho là mình rất đẹp trai sao? Lão nương khinh thường!"

Tiểu Thất gần như đắm chìm trong phần nộ của mình, hoàn toàn không chú ý tới, sau lưng của cô đứng một người, hai tay đang ôm ngực, dường như đang chế giễu từng hành động cử chỉ của cô.

Xoay người, Tiểu Thất thiếu chút nữa nhào đánh tới người ở phía sau.

"A." Tiểu Thất khẽ kêu một tiếng, dùng sức đánh một quyền vào bụng người trước mắt.

"Trời ơi." Một tiếng hét thảm, Tiểu Thất chỉ cảm thấy tiếng kêu thảm thiết có chút quen tai.

"Tiểu Thất mỹ nhân, cô đang mưu sát người đấy!" Y Sâm che kín bụng của mình, vẻ mặt khổ sở nhìn Tiểu Thất.

"Tại sao lại là anh?" Tiểu Thất khiếp sợ nhìn Y Sâm.

"Tại sao không thể là tôi?" Y Sâm đau đớn, hét lớn với Tiểu Thất, "Có làm hay không? Tôi ngàn dặm xa xôi chạy tới giúp cô, lại bị cô đánh một quyền khiến lục phủ ngũ tạng của tôi bị chấn thương rồi!"

"Tôi. Tôi không phải cố ý!" Tiểu Thất có chút vô tội nhìn Y Sâm, "Anh vẫn còn tốt đó chứ?"

"Tốt cái lông!" Y Sâm hung hăng trừng mắt liếc Tiểu Thất, "Nếu không cô thử bị đánh rồi xem có tốt không?"

"Vẫn. vẫn là không cần đi!" Tiểu Thất nuốt nước miếng, "Anh biết tôi. Tôi không phải thật cố ý. Đều là, đều là do Lộ Á Sâm đó, đều là hẳn, tôi mới có thể xuống tay nhầm với anh! Nếu không, anh đi tìm hẳn?"

Thân thể cô gầy yếu nếu thật sự chịu một quyền của Y Sâm, đây chẳng phải là phải sẽ quy thiên rồi sao?

"Lười nói nhầm với cô!" Y Sâm liếc Tiểu Thất, "Tôi tới tìm cô là có chuyện muốn nói cho cô biết."

Chương 137: Nhiệm Vụ Âm Sát

"Lười nói nhảm với cô!" Y Sâm liếc Tiểu Thất, "Tôi tới tìm cô là có chuyện muốn nói cho cô biết."

Y Sâm kéo bả vai Tiểu Thất qua, cả người gần như treo ở trên người cô.

"Chết đi!" Tiểu Thất quay đầu, nhìn chằm chằm gương mặt đáng ghét của Y Sâm.

Lại nói, không thể không thừa nhận, dáng dấp Y Sâm thật có chút đẹp trai hơi quá, ngay cả cô cũng phải ghen tỵ.

"Có phải anh muốn ăn một quyền của tôi nữa không?" Die nd da nl e q uu ydo n Tiểu Thất cười đến vẻ mặt vô hại, "Thế nào, tư vị quả đắng của tôi không tệ chứ?"

Vốn chỉ muốn Y Sâm nghe nói như thế sẽ nhảy ra, cách xa cô thật xa, tựa như tránh né ôn dịch vậy.

Nhưng mà, ai ngờ người này lại mặt dày như vậy, đôi tay còn gác ở trên vai cô, cặp mắt nhìn thẳng vào hai mắt của cô, dùng sức nháy nháy, "Tiểu Thất mỹ nhân, cô đánh người ta đến nội thương. Cô phải phụ trách với người ta!"

Thiếu chút nữa Tiểu Thất đánh một quyền qua, khiến cặp mắt đầy phong tình kia biến thành ánh mắt của bảo vật quốc gia.

Đây chính là động vật Trung quốc cần bảo vệ đó!

Liều mạng nhìn được sự tức giận trong lòng mình, Tiểu Thất sâu kín cười với Y Sâm một tiếng. Sau đó kéo lấy hán vào thang máy.

Y Sâm nhìn ý cười sâu trong đáy mắt Tiểu Thất, yếu ớt hỏi một câu, "Tiểu Thất mỹ nhân, chúng ta đang đi đâu đây?"

Tiểu Thất cũng không thêm nhìn tới Y Sâm, phun ra hai chữ từ trong miệng, "Mướn phòng!"

"Mướn phòng?" Y Sâm vừa nghe, đột nhiên có chút không bình thường, mặt đỏ lên, "Tiểu Thất mỹ nhân, cô muốn cùng tôi làm cái đó?"

Tiểu Thất không trả lời.

"Vậy tôi ở trên hay cô ở trên?" Hai mắt Y Sâm tỏa ra nhiệt huyết, "Nếu không, cô ở trên đi?"

.

Trong một phòng vip cao cấp, từng đợt lại từng đợt tiếng kêu rên vang lên.

"Tiểu Thất mỹ nhân, cô nhẹ một chút, nhẹ một chút. Tôi sắp không chịu nổi."

"Nhanh lên một chút, nhanh lên một chút."

"A. Sảng khoái a!"

Tiểu Thất đứng ở một bên, khinh bỉ nhìn Y Sâm đang kích động chơi trò chơi.

Còn có trò chơi thì cứ chơi, tại sao phải thiết lập tên tuổi người trong trò chơi giống tên tuổi cô như vậy.

Nhìn thử đáng về Y Sâm lúc này đi, giống như là Tiểu Thất cô đang xxoo hán vậy!

"Tôi nói này Y Sâm, rốt cuộc là anh tới tìm tôi, hay là tới chơi trò chơi?" Tiểu Thất cời áo khoác của mình vứt sang một bên, dieendaanleequuydonn rồi ngồi ở bên giường, ưu nhã cong đùi vừa dài vừa mịn của mình lên.

"Đều có, đều có." Đầu Y Sâm cũng không xoay lại, vẫn nhìn chằm chằm màn hình trò chơi, "Nhanh lên một chút nhanh lên một chút, nếu không sẽ chết!"

Tiểu Thất liếc Y Sâm, nếu không phải tính tình cô dễ chịu, trò chơi trang bị kia đã sớm thành một đồng phần rồi.

Tiểu Thất đứng lên, đi tới, rót cho mình một ly cà phê.

Nhẹ uống một hóp, Tiểu Thất tựa vào bên giường, khẽ nhắm mắt.

Tên Y Sâm này rốt cuộc đến tìm cô làm gì?

Ngày hôm qua, cô nhận được mười triệu đô la mua đầu của Lộ Á Sâm.

Phải, nếu mạng tên Lộ Á Sâm nhiều tiền như vậy, cô liền bắt đất dĩ nhận nhiệm vụ.

Nhưng khó hiểu là, bất kể Liệp Ưng hay Chu Tiêu, hoặc là Y Sâm trước mắt, không có một người nào đồng ý cô nhận nhiệm vụ này.

Người bỏ tiền mua đầu Lộ Á Sâm càng thêm thân bí, theo như quy định thanh toán một nửa tiền đặt cọc liền biến mất không còn dấu vết, da.nlze.quydo/nn chỉ nói một khi lấy được đầu Lộ Á Sâm, một nửa tiền còn lại sẽ giao đúng hạn.

Bọn Liệp Ưng nói, theo như tình hình bây giờ, loại nhiệm vụ này không thích hợp nhận lấy. Bọn họ đều không đồng ý cô tới ám sát Lộ Á Sâm.

Nhưng mà, Tiểu Thất cô rất cố chấp, chính là một đầu trâu bướng bỉnh. Chuyện cô đã quyết định, chính là mười chiếc xe tải cũng kéo không lại.

Cho nên vào tối ngày hôm qua cô cũng đã nhận được tin tức Lộ Á Sâm tới Milan, cô liền tự mình đi tới đó.

Nhưng mà ai biết, chân trước cô mới vừa đến, chân sau Y Sâm liền tới. Hiện tại làm phiền cô còn chưa nói, còn chiếm dụng gian phòng của cô!

"A." Đột nhiên Y Sâm kêu rên một tiếng làm Tiểu Thất giật mình.

"A. sao Tiểu Thất mỹ nhân lại yếu thế này! Như vậy là chết rồi?" Y Sâm tiếp tục kêu rên vang lên.

Tiểu Thất thật sự không nhìn nổi nữa, trợn mắt nhìn thẳng, dinendian.loqidJon đi tới bên cạnh Y Sâm, quăng một cái tát về phía đầu của hắn.

"Lão nương còn chưa có chết! Thế mà anh lại nguyên rủa lão nương, ước gì tôi sớm chết là sao?"

"Tôi nào có?" Y Sâm đáng thương nhìn Tiểu Thất.

Bên ngoài Tiểu Thất thì cười nhưng trong lòng lại không cười, quả đấm trong tay thiếu chút nữa vung tới trên mặt Y Sâm.

"Lão nương đang bận, anh có chuyện gì mau nói, có rắc mau thả rồi rút ra xa cho lão nương!"

"A, không cho đánh mặt của tôi!" Y Sâm đưa hai tay che kín gương mặt tuần tú của mình. Hắn toàn dựa vào gương mặt để kiếm com, nếu thành xấu xí, thì làm thế nào?

"Đánh xấu rồi cô đền cho tôi?"

"Hả?" Quả đấm của Tiểu Thất đã đến trên lỗ mũi Y Sâm, giọng nói mang theo nhân nhạ uy hiếp, "Rắc thôi của anh rốt cuộc thả hay không thả?"

"Thả, thả!" Y Sâm nhẹ nhàng bấu môi một cái.

"Tôi không phải cam tâm tình nguyện nói, Dieenndkdan/leeequhydonnn là hoàn toàn khuất phục ở dưới dâm uy của Tiểu Thất mỹ nhân cô!"

Tiểu Thất gạt đầu, một tay nâng cằm Y Sâm lên: "Anh Y Sâm, anh hãy nói cho gia đi!"

"Má nó." Y Sâm đánh rớt tay Tiểu Thất, khôi phục lại bình thường, "Tiểu Thất, cô không thể đi ám sát Lộ Á Sâm!"

Tiểu Thất cau mày lại, hay tay ôm ngực nhìn Y Sâm, "Tôi biết ngay anh vì cái này mà tới!"

"Biết tôi là gì mà đến, thì cô càng không thể hành động!" Sắc mặt Y Sâm hơi nghiêm túc, "Cô biết, Lộ Á Sâm cũng không phải người bình thường. Còn nữa, di@en*dyan(lee^qu.domnn) cô không phải cảm thấy người mua mạng Lộ Á Sâm rất kỳ quái sao!"

"Là rất kỳ quái!" Tiểu Thất gạt đầu, "Anh đừng nói với tôi, lúc anh xuất hiện, bọn Ưng cũng không biết!"

Y Sâm quần bách, gạt đầu. Hắn không phải vì lo lắng cho cô, mới đi theo sao?

"Được rồi!" Tiểu Thất vui vẻ cười một tiếng, "Nghe anh lần đầu, anh nói không đi vậy thì không đi!"

Tiểu Thất tựa vào bả vai Y Sâm.

Y Sâm vừa nghe lời Tiểu Thất nói, "Thật?"

"Dĩ nhiên là còn thật hơn ngọc trai!"

"Ha ha." Y Sâm cười ngây ngô hai tiếng, dfienddn lieqiudoon vỗ vỗ bả vai, "Cô mẹ nó. A."

Tiểu Thất hơi lắc đầu, đỡ Y Sâm bị mình đánh ngất xỉu.

Người này thật sự ngu hết biết! Cô đã tới rồi, có thể bỏ nửa chừng sao? Lại nói, tên Lộ Á Sâm đúng là một nhân vật nguy hiểm, đối với bọn họ cũng có uy hiếp, dù sao bây giờ có người bỏ tiền mua mạng của hắn, một công đôi việc, có tiền, còn có thể lấy mạng Lộ Á Sâm.

Tiểu Thất đỡ Y Sâm, để cho hắn nằm ở trên giường, đắp chăn cho hắn, "Ngủ đi! Tỉnh ngủ, tôi sẽ trở lại."

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rõ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 138: Tự Biên Tự Diễn Một Tuồng Kịch

Đêm, yên lặng. Bầu trời chỉ có mấy vì sao không chịu cô đơn chớp sáng, ngay cả ánh trăng cũng trốn vào trong tầng mây.

Lộ Á Sâm ngồi ở trước cửa sổ sát đất, tao nhã cong chân dài lên, ngón tay thon dài kẹp lấy một điều thuốc lá, lúc này thuốc lá đang bốc lên từng đợt khói, mùi vị có chút sặc người.

Cửa sổ sát đất chưa hoàn toàn đóng lại, từng làn gió thổi vào từ trong kẽ cửa sổ, thổi bay rèm cửa sổ sát đất lên.

Lộ Á Sâm hơi ngẩng đầu, nhìn lên mấy vì sao ít ỏi giữa không trung, Diệc nd da nl e q uu ydo n cúi đầu, khoe miệng nhẹ nhàng giương lên. Khí trời không tốt lắm, giống như tâm tình lúc này vậy!

Điều thuốc trong tay đã cháy hết, Lộ Á Sâm ném tàn thuốc xuống đất, lại châm lên một điều nữa, hít một hơi, trong lỗ mũi và miệng toát ra nồng nặc khói.

"Cạch."

Một tiếng hơi nhỏ đến gần như không có truyền vào trong lỗ tai Lộ Á Sâm.

Lỗ tai Lộ Á Sâm nhạy cảm vừa động, khẽ nhắm hai mắt, khoe miệng vẽ ra một nụ cười lạnh như có như không.

Tới rồi, phải không?

Tiểu Thất đứng ở ngoài cửa sổ, thân thể mảnh khảnh dính thật chặt vào trên vách tường lạnh lẽo, động tác nhanh nhẹn như mèo, liếc mắt đã thấy Lộ Á Sâm trước cửa sổ sát đất.

Hút thuốc lá? Hơn nữa còn hút nhiều như vậy!

Tiểu Thất nhún vai, nam nhân hút thuốc lá bình thường chỉ có mấy tình huống: một, gặp phải chuyện phiền não, dieendaaneequuydonn không cách nào giải quyết; hai, giết thời gian, nhàm chán!

Tiểu Thất ở trong lòng suy nghĩ một chút, đôi môi hơi động, "Người như Lộ Á Sâm không thể nào gặp phải chuyện phiền toái gì. Cho nên nói. Cho nên nói, người đàn ông này đang giết thời gian."

Giết thời gian? Tiểu Thất buồn cười lắc đầu. Thứ người như thế, làm sao có thể?

Bên trong cửa sổ sát đất Lộ Á Sâm cầm điều thuốc đã tắt trong tay lần nữa ném vào trên sàn nhà, trên mặt làm cho người ta không nhìn ra chút cảm xúc nào.

"Phía sau gió lớn trời lạnh. Người tới là khách, chỉ là này không biết vị khách này muốn ở bên ngoài đợi tới lúc nào?" Lộ Á Sâm mở miệng, lời nói lạnh ròn rợn phun ra từ trong miệng của hắn.

Tiểu Thất ở bên ngoài cau mày lại.

Người này lại biết mình ở đây? Là cô trốn quá sơ suất, hay là bản lĩnh của Lộ Á Sâm quá cao?

Nhún vai, Tiểu Thất đưa tay kéo ra cửa sổ sát đất, nhảy vào.

Lộ Á Sâm vẫn cúi thấp đầu, một câu cũng không có nói, tựa như Tiểu Thất không tồn tại vậy.

Tiểu Thất nhìn quanh gian phòng một cái.

Đèn trong phòng chưa mở, ánh sáng bên trong rất tối. Chỉ có ánh trắng mờ hồ chiếu xuống, da.nlze.qu;ydro/nh Tiểu Thất dựa vào ánh mắt mẫn cảm trời sinh của sát thủ mới có thể thấy được Lộ Á Sâm.

Đúng là một người đẹp trai, tuấn tú. Nhưng đáng tiếc, không phải món ăn của Tiểu Thất cô!

"Gia tộc La Tư Sài Nhĩ Đức, nữ sát thủ đệ nhất quốc tế, Tiểu Thất, danh hiệu, Thất!" Lộ Á Sâm mở miệng, dĩ nhiên cũng nói ra tin tức về Tiểu Thất.

Tiểu Thất nhú mày thật chặt. Sao hắn lại biết mình?

"Hôm nay, tôi giết tôi đây!" Lộ Á Sâm nói, giọng điệu không có một chút nghi vấn nào, là hoàn toàn khẳng định.

Tiểu Thất nhú mày. Sao hắn lại biết? Chuyện hình như có chút kỳ lạ, có chút khiến cô không hiểu được. Sao Lộ Á Sâm lại biết rõ tất cả mọi chuyện như vậy!

"Đúng!" Tiểu Thất gật đầu, cũng không có giấu giếm, "Mười triệu đô la, tôi nói Lộ Á Sâm tiên sinh này, mạng của anh đúng là rất đáng tiền đó!"

"Như vậy, cô cũng phải xem xem cô có bản lĩnh đó hay không!" Lộ Á Sâm đứng lên, quét một vòng quanh Tiểu Thất, dinendian.loqid]on "Chắc chắn chắc, ai có thể nghĩ tới nữ sát thủ đệ nhất quốc tế lại xinh đẹp như hoa, quyến rũ như vậy!"

"Ha ha." Tiểu Thất che miệng cười, gần như cũng không để ý việc hoàn toàn bại lộ bản thân ở trước mắt Lộ Á Sâm.

Nếu nói nữ sát thủ đệ nhất quốc tế, không chỉ bắn chết người ở khoảng cách xa, cho dù là ở gần người đánh tay không, cô cũng có thể xuống tay một cách nhẹ nhàng.

"Cám ơn Lộ Á Sâm tiên sinh đã khích lệ!" Tiểu Thất cười ngọt ngào, vẻ mặt không có chút biểu cảm, giống như bản thân không phải là một sát thủ, mà là một người phụ nữ bình thường.

Lộ Á Sâm đến gần Tiểu Thất, đưa một tay của mình ra, nhẹ nhàng mon tron mái tóc đen của cô, ở bên tai của cô thổi hơi, "Thật sự là mỹ nhân! Đáng tiếc."

Tiểu Thất đẩy tay Lộ Á Sâm ra, một sự tức giận dâng lên trong lòng, nhưng trên mặt vẫn còn giữ nụ cười, "Một chút cũng không đáng tiếc." Nói xong, một cây súng trong tay Tiểu Thất đã chỉ vào eo Lộ Á Sâm, "Lộ Á Sâm tiên sinh, nếu tôi dám đến, thì không phải chỉ tôi chơi!"

"Tôi dĩ nhiên biết." Lộ Á Sâm lộ ra nụ cười mê người, "Nhưng Tiểu Thất tiểu thư, cô cũng đã biết là ai bạo tay như vậy, Dieenndkdan/leeequhydonnn ra mười triệu đô la mua cái mạng của Lộ Á Sâm tôi đây!"

"Ha ha." Tiểu Thất cười ha ha, "Đương nhiên là kẻ thù của Lộ Á Sâm tiên sinh, tất nhiên là kẻ có tiền!"

"Vậy Tiểu Thất tiểu thư có biết cái kẻ được gọi là người có tiền đó, chính là. Tôi!" Lộ Á Sâm chậm rãi phun ra từ trong miệng.

Toàn thân Tiểu Thất chấn động, trong đầu nhanh chóng thoáng qua một vài thứ. Nhưng tốc độ lại nhanh đến nỗi khiến cô không thể bắt được.

Không biết lúc nào Lộ Á Sâm đã đưa một tay nhanh chóng đẩy súng trên tay Tiểu Thất ra, nhanh chóng đá một cước về phía Tiểu Thất.

Tiểu Thất còn không chưa phản ứng kịp, súng trong tay đã rời khỏi tay của mình.

Nhìn Lộ Á Sâm đã đá tới trước mặt mình một cước, Tiểu Thất phản ứng lại, nhanh nhẹn lui xuống, trốn ra được một cước này.

Lộ Á Sâm khẽ mỉm cười, "Quả thật không đơn giản!"

Vừa dứt lời, Lộ Á Sâm lại ra tay lần nữa, tạp kích tới trước mặt Tiểu Thất.

Trong khoảng thời gian ngắn, bốn quyền giao nhau, dfienddn lieqiudoon trong phòng phản chiếu bóng dáng hai người chớp động đánh tay không.

Tiểu Thất vung một quyền tới trên mặt Lộ Á Sâm, đồng thời đá ra một cước, đánh úp về phía hông của hắn.

Lộ Á Sâm liền biến sắc, nhìn quả đấm và một cước vung về phía mình, nhanh chóng xoay người, tránh thoát được.

Lộ Á Sâm rũ mắt xuống thấp, đến khi nhìn về phía Tiểu Thất lần nữa, trong mắt đã nhiều thêm một chút ngoan độc.

Đá một cước về phía bụng Tiểu Thất. Tiểu Thất biến sắc, xoay tròn, trốn được một cước tới trên bụng, nhưng lần này cô lại không chú ý tới một chân của Lộ Á Sâm đã đá ngay phía sau lưng cô.

"A." Hét một tiếng, Tiểu Thất bị đá văng đến trên mặt đất.

Lộ Á Sâm vừa hung hăng đá một cước, đập lên lưng của Tiểu Thất, đè cô ngã xuống đất, giọng điệu sâu kín, "Con cá lớn này thật đúng là có phân lượng đây!"

Khóe miệng Tiểu Thất tràn ra một chút máu, sắc mặt có chút tái nhợt .

Vừa mới không hiểu rõ một ít chuyện đã bị một cước này đá tới, giờ coi như cô đã biết rồi.

Đây vốn là do Lộ Á Sâm tự biên tự diễn một tuồng kịch, chính là vì khiến cô bị lừa, sau đó tới ám sát hắn!

"Lộ Á Sâm tiên sinh." Khóe miệng Tiểu Thất nhếch lên, diẽnndnle,qu.y don lành lạnh cười một tiếng, "Không phải chỉ vì dẫn tôi tới đơn giản như vậy chứ?"

Lộ Á Sâm không đơn giản như vậy, hôm nay mình rơi vào trên tay của hắn. Chuyện gì cũng không thể không tính trước!

"Cô rất thông minh!" Lộ Á Sâm khẽ mỉm cười, một tay cầm một cây kim, "Tiểu Thất tiểu thư, cô phải ngủ một giấc cho tốt đi!"

"Anh."

Kim trong tay Lộ Á Sâm đã đâm vào trên cánh tay của Tiểu Thất, Tiểu Thất nhắm mắt lại, đã ngủ mê man.

"Hiện tại, chỉ mới bắt đầu."

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rõ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 139: Tiểu Thất Mất Tích

Trên chiếc giường màu trắng, Y Sâm lẳng lặng nằm. Ánh mặt trời chói mắt chiếu vào trên mặt của hắn, “ừ.....” Một tiếng rên rỉ bật ra từ trong miệng hắn.

Mở hai mắt nhắm chặt ra, ánh mặt trời chói mắt khiến Y Sâm không có cách nào thích ứng với ánh sáng đột nhiên chiếu vào trong một khoảng thời gian ngắn, hắn đưa một tay ra ngăn cản ánh mặt trời, hơi dựa vào trên giường.

“Sáng rồi hả?” Y Sâm vuốt vuốt mi tâm của mình.

Làm sao lại cảm giác dường như mình đã ngủ ngàn vạn năm vậy, toàn thân cũng chút đau nhức!

“Nơi này là.....” Y Sâm ngừng một chút, sau đó nhìn quanh bốn phía, hình như là mới vừa tỉnh ngủ, còn chưa tỉnh táo hẳn, cả đầu nặng nề.

Đột nhiên, một bộ tây trang nhỏ trên giá áo đập vào trong mắt Y Sâm, ánh mắt của Y Sâm mở thật to, cả người sững sốt, nhìn bộ tây trang, từng việc xảy ra ngày hôm qua lại lần nữa hiện ra ở trong đầu của hắn.

Sắc mặt của Y Sâm hơi đổi.

Cho nên nói, hắn là bị người phụ nữ Tiểu Thất kia cho đánh cho bất tỉnh! Xuống tay nặng như thế!

Nếu Tiểu Thất xuống tay không nặng, hắn có thể ngủ thẳng từ buổi chiều hôm qua đến hiện tại sao?

“Đồ xấu xa!” Y Sâm hung hăng nói tục, “Tiểu Thất, cô ra đây cho tôi!”

Người phụ nữ này thật sự quá thô lỗ không có việc gì lại đánh hắn bất tỉnh!

Không đúng!

Toàn thân Y Sâm cứng đờ. Không đúng, không đúng.....

Tại sao Tiểu Thất phải tới Milan?

Tại sao hắn cũng đi theo đến Milan?

Chẳng lẽ Tiểu Thất ăn no không có chuyện gì làm nên đánh hắn bất tỉnh?

“Đáng chết!” Y Sâm hung hăng đâm một quyền vào trên giường.

Hắn đã nói tại sao không có việc gì lại đánh hắn bất tỉnh. Nhất định là cô tự mình chạy đi ám sát cái tên Lộ Á Sâm đó rồi!

“Ai da.....” Y Sâm gõ đầu của mình, “Ngu ngốc, ngu ngốc, không phải người đi theo đến Milan để ngăn cản Tiểu Thất hành động sao? Làm sao người

lại trúng bẫy của cô ấy rồi, còn bị cô ấy đánh cho bất tỉnh nữa!”

Y Sâm cơ trí, nhảy lên từ trên giường, rút điện thoại ra, nhanh chóng bấm gọi Tiểu Thất.

“Tút TUT TUT.....” Bên kia điện thoại truyền đến một hồi tiếng TUT, điện thoại di động cũng không có ai nghe.

“Làm thế nào, làm thế nào đây?” Y Sâm có chút nóng nảy, đi tới đi lui tại chỗ.

Người phụ nữ ngốc này, thật coi nữ sát thủ đệ nhất quốc tế là vô địch thế giới! Tên Lộ Á Sâm đó là hạng nhân vật nào cô còn không rõ sao.

Người này lãnh khốc vô tình, thủ đoạn hung ác sắc bén. Cho dù cô lợi hại, nhưng Lộ Á Sâm cũng không tệ có được không?

Thật sự là.....

“Không đúng, không đúng.....” Y Sâm lại liên tục nói mấy tiếng không đúng, lắc đầu một cái, trong lòng nhanh chóng phân tích: Tiểu Thất đến Milan, nhất định là Lộ Á Sâm cũng đến Milan. Nếu như, Tiểu Thất thật sự hành động vào tối ngày hôm qua, như vậy hiện tại đã có thể trở lại rồi.

Nhưng mà..... Nhưng mà vấn đề là bây giờ còn chưa có thấy cô đâu!

Điều này có thể có hai loại khả năng, hoặc là Tiểu Thất vốn không đi ám sát Lộ Á Sâm, hoặc là..... Y Sâm rung mình một cái.

Không thể nào, Tiểu Thất ra tay sẽ không có khả năng thất thủ.

“Nhất định đã đi ra ngoài ăn cơm đi dạo rồi! Nhất định là vậy.....” Y Sâm lấy điện thoại ra, lại gọi một dãy số, chờ đợi điện thoại thông.

“Này.” Chỉ chốc lát sau, điện thoại truyền đến một giọng đàn ông trầm ổn, có từ tính.

“Ngũ Nhật, là tôi, Y Sâm.” Y Sâm mở miệng đi thẳng vào vấn đề, “Bây giờ tôi đang ở Milan, gặp phải một chút phiền toái, cần anh giúp!”

“Thế nào?” Giọng Ngũ Nhật bình thản không có chút sóng, tựa hồ không có chuyện gì có thể khiến hắn kích động.

“Tiểu Thất..... Tiểu Thất cô ấy.....” Y Sâm dừng một chút, “Tôi cảm thấy cô ấy đã mất tích!”

“Mất tích?” Giọng của Ngũ Nhật có chút hoang mang.

“Ài da, nói với anh thế nào đây?” Y Sâm dùng sức gãi gãi tóc của mình, “Có thể Lộ Á Sâm đã tới Milan. Hiển nhiên, Tiểu Thất cũng nhận được mười triệu đô là từ việc giao dịch mua mạng hắn. Nhưng mà, bất kể là Ứng hay là Tiêu, không người nào đồng ý vụ giao dịch này. Nhưng Tiểu Thất rất cố chấp, anh cũng không phải không biết, cô đã nhận định chuyện gì cũng sẽ không buông tay. Huống chi, gần đây Lộ Á Sâm cũng có chút liên quan đến chúng tôi. Cho nên.....”

“Cho nên, anh liền theo Tiểu Thất đi tới Milan. Nhưng mà, anh bị cô bỏ rơi!” Tiếng Ngũ Nhật vang lên ở bên kia điện thoại, giọng điệu vẫn nhẹ nhàng như chưa có gì xảy ra.

“Không phải bị cô ấy quăng, mà là bị cô ấy đánh bất tỉnh!” Giọng của Y Sâm có một chút bất đắc dĩ.

Sao hắn lại không nghĩ tới, Tiểu Thất lại hung ác, cố chấp như vậy!

“Được rồi, tôi lập tức sắp xếp người đi tìm. Chỉ cần cô ấy ở Milan, dù xói đất ba thước tôi cũng có thể bắt cô ra ngoài.” Tiếng của Ngũ Nhật truyền vào trong tai Y Sâm, “Nhưng mà, nếu như quả thật có người tâm làm, vậy thì chuyện sẽ không đơn giản như thế đâu!”

Sắc mặt Y Sâm buồn bã, “Anh thuận tiện điều tra luôn, xem thử hôm qua Lộ Á Sâm có tới Milan không, tôi cảm thấy Tiểu Thất mất tích có liên quan đến hắn tới tám phần!”

Nếu Tiểu Thất thật sự rơi vào trong tay Lộ Á Sâm, như vậy.....

Y Sâm thật không dám tiếp tục suy nghĩ tiếp.

Tên Lộ Á Sâm biến thái kia, là người Tiểu Thất có thể ứng phó được sao?

Huống chi, lần này Lộ Á Sâm vì chuyện anh trai kết nghĩa của hắn mà tới. Bọn họ giết anh trai kết nghĩa của hắn, La Tư Lộ Dịch, đoạt quyền lợi của La Tư Lộ Dịch, hắn chắc chắn sẽ không xuống tay lưu tình với bọn họ!

Nếu quả thật là như thế, tình cảnh của Tiểu Thất thật sự quá nguy hiểm.

Y Sâm chỉ có cảm giác lòng của mình một khắc cũng không có cách nào yên tĩnh lại được, rất khó chịu!

“Ngũ Nhật, tôi lập tức chạy qua chỗ anh, phải vào trước trời tối hôm nay tìm được vị trí của Tiểu Thất!” Giọng của Y Sâm rất kiên định.

Nếu như hiện tại có một máy vi tính, có lẽ hẳn cũng có thể suy nghĩ được biện pháp gì đó. Hiện tại chỉ có thể qua bên Ngũ Nhật.....

Cúp điện thoại của Ngũ Nhật, Y Sâm lại nhanh nhanh chóng gọi một cú điện thoại khác.

Điện thoại vừa thông, bên kia liền truyền đến một hồi tiếng nguyên rủa, “Cái tên Y Sâm khốn kiếp, Anh với Tiểu Thất chạy đi đâu Một câu nói cũng không để lại, các người đang làm cái gì thế?”

Vừa nghe là tiếng của Chu Tiêu, Y Sâm vội vàng nói, “Tiêu, Tiểu Thất mất tích ở Milan. Tôi hoài nghi có liên quan đến Lộ Á Sâm. Anh mau chạy tới đây, tôi lập tức chạy tới bên Ngũ Nhật!”

Vừa nói xong, Y Sâm cũng không cho thời gian để đối phương nói chuyện, lập tức cúp điện thoại.

“Tiểu Thất, cô không thể có chuyện.....” Y Sâm nhắc chân chạy ra bên ngoài, càng kéo dài càng lâu, Tiểu Thất có thể lại càng nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 140: Chỗ Này Rất Đau

Trên ghế sa lon, một người đàn ông tuổi còn trẻ hơi ngẩng đầu, nhìn Y Sâm ngồi trên bàn vi tính cách đó không xa, hai tay đang nhanh chóng thao tác trên bàn phím.

Người này cuối cùng cũng biết sốt ruột?

Một người gốc nga gốc nghềch, có lẽ đợi đến thời khắc mấu chốt, trong lòng cũng có chút xúc động mới có thể hiểu một chút chuyện suy nghĩ trong lòng, tỷ như, tầm quan trọng của người nào đó.

“Mẹ nó.....” Y Sâm dùng sức vỗ bàn một cái, vẻ mặt hiện lên bất đắc dĩ và tức giận.

“Tại sao lại không tìm được? Một chút tín hiệu cũng không có!”

“Thế nào?” Ngũ Nhật đến gần Y Sâm, nhìn màn hình máy vi tính.

Trên màn ảnh chính là một không gian vật thể bốn chiều, phía trên hiện đầy tơ hồng. Nhưng là chỗ góc trên bên phải hiện lên no signal!

“Sao lại không có tín hiệu?” Ngũ Nhật khẽ cau mày, mặc dù cau mày, nhưng lại không chút nào ảnh hưởng tới vẻ anh tuấn của hắn.

Không thể không nói, Ngũ Nhật là một người có kết hợp giữa sự quyền rũ mê người của đàn ông phương Đông và phương Tây. Chân mày tuấn tú, hai mắt đen láy, sóng mũi cao cộng thêm môi mỏng mím chặt.

“Không biết!” Y Sâm lắc đầu, “Tôi thử lại đã!”

Trên người mấy bọn họ đều có một hệ thống theo dõi rất nhỏ, hệ thống theo dõi này kết nối với trang bị bọn họ đã thiết lập. Chỉ cần bọn họ vừa bước nơi đã trang bị, bất kể ở chân trời góc biển, muốn tìm ra bọn họ vốn cũng không phải là một chuyện khó khăn, gần như có thể nói là dễ dàng!

Có điều, hiện giờ hệ thống theo dõi trên người Tiểu Thất lại không có một chút tín hiệu.

Điều này nói lên cái gì?

Tay Y Sâm nhanh chóng gõ ở trên bàn phím, màn hình máy vi tính hiện lên không gian bốn chiều cũng nhanh chóng vận chuyển.

“Cạch, cạch, cạch.....”

“Cạch.....” Đầu ngón tay Y Sâm gõ nhẹ phím enter.

“Phụt.....” Một tiếng, không gian bốn chiều trên màn hình nhất thời vỡ tan thành một mảnh.

“Xây ra chuyện gì?” Ngũ Nhật nhíu mày thật chặt, nhìn màn hình.

Mặc dù hắn không hiểu thứ này, nhưng hắn cũng có thể cảm thấy dường như có chuyện không tốt!

“Hoàn toàn không tìm được!” Y Sâm chán chường dựa vào trên lưng ghế, sắc mặt rất xấu, mang theo một chút tái nhợt.

“Xảy ra chuyện gì?”

Đây là Ngũ Nhật lần thứ ba hỏi câu này rồi.

“Thiết bị theo dõi trên người Tiểu Thất bị hủy rồi.” Về mặt Y Sâm thất bại, “Đều tại tôi, đều tại tôi! Nếu tôi ngăn cản cô ấy thì cô ấy làm sao có thể chạy đi ám sát Lộ Á Sâm. Hiện tại, làm sao bây giờ?”

Sắc mặt Ngũ Nhật nghiêm túc, “Anh có thể xác định chuyện này có liên quan đến Lộ Á Sâm?”

“Mẹ nó, lão tử đây xác định ngoài Lộ Á Sâm ra không có ai có thể động đến Tiểu Thất!” Y Sâm không nhịn được nói tục.

Hắn điên rồi, nếu không tìm được Tiểu Thất thì làm thế nào? “Ngũ Nhật, Ngũ Nhật!” Y Sâm kéo cổ áo Ngũ Nhật, “Người anh phải ra nói thế nào? Có tin tức không tìm được Tiểu Thất chưa?”

“Khụ, khụ.....” Ngũ Nhật ho khan hai tiếng, sức của Y Sâm đến nỗi sắp ghim chết hắn rồi, “Anh không buông tay, tôi liền bị anh ghim chết rồi!”

Y Sâm luôn luôn bình tĩnh cũng sẽ có lúc lòng như lửa đốt như vậy!

Y Sâm từ từ buông lỏng cổ áo Ngũ Nhật ra, cặp mắt vô hồn, trong miệng phun ra mấy chữ, “Ngũ Nhật, làm thế nào đây? Tôi cảm thấy tim mình rất đau, trong lòng rất sợ, sợ Tiểu Thất thật đã xảy ra chuyện!”

Ngũ Nhật sửa sang lại cổ áo của mình, khôi phục về mặt bình tĩnh, “Không cần tự hù dọa mình! Tiểu Thất không phải người ngốc, nhất định cô ấy sẽ không có chuyện gì!”

“Người của anh trở về chưa?” Y Sâm ngẩng đầu, nhìn Ngũ Nhật, trong ánh mắt là hi vọng.

“Cộc, cộc.....” Ngũ Nhật vừa muốn nói gì đó, liền bị một tràng tiếng gõ cửa cắt đứt.

“Vào đi!” Giọng Ngũ Nhật lạnh lạnh, mang theo chút uy nghiêm và khí phách bẩm sinh.

Một người đàn ông áo đen đi vào, trên mặt không có một chút biểu tình, hắn đi tới trước mặt Ngũ Nhật, cung kính cúi đầu, “Người của chúng tôi tra được chiều hôm qua Lộ Á Sâm đã tới Milan và cũng vào khách sạn Uy Khải, nhưng sáng sớm hôm nay hắn đã trả phòng, biến mất!”

“Hắn thật tới Milan.” Y Sâm lập tức ngồi yên trên chiếc ghế, trong lòng lo lắng lại thêm một phần, “Uy Khải? Cũng chính là khách sạn mà tôi theo Tiểu Thất đến, chúng tôi ở chung phòng khách sạn! Tra, anh tiếp tục điều tra cho tôi, nhất định phải tìm được Tiểu Thất.”

“Anh nói tiếp.” Ngũ Nhật liếc mắt nhìn Y Sâm, người này dễ nổi nóng quá rồi!

Nếu như người của hắn tìm được tin tức của Tiểu Thất thì còn xuất hiện ở đây sao?

“Anh nói tiếp.” Ngũ Nhật ý bảo người đàn ông áo đen nói tiếp.

“Không tra được một chút tin tức! Tất cả đầu mối giống như bị người có lòng cổ ý cắt đứt, chúng tôi không có một chút đầu mối nào!”

“Làm sao lại như vậy?” Y Sâm lập tức ngồi yên trên chiếc ghế, trong ánh mắt mang theo đau đớn. Người áo đen nói điều này hoàn toàn đẩy hắn vào vực sâu vạn trượng. Lúc này, lòng của Y Sâm giống như sương tuyết tháng mười hai, thật lạnh, thật lạnh!

Ngũ Nhật vừa nghe, môi mím cũng mím chặt.

Nói như vậy, Tiểu Thất lành ít dữ nhiều sao?

“Nhất định là Lộ Á Sâm, là hắn!” Y Sâm đứng lên từ trên ghế, trong ánh mắt mang theo hung dữ, “Tôi phải giết hắn, Lộ Á Sâm! Hiện giờ nhất định Tiểu Thất ở trong tay hắn, tôi phải đi cứu Tiểu Thất, đi cứu cô!”

Y Sâm nhấc chân chạy ra bên ngoài.

Hiện tại nhất định Tiểu Thất rất nguy hiểm, phải đi cứu cô!

“Nếu như anh muốn góp bản thân vào thì anh hãy đi đi!” Lời Ngũ Nhật vang lên ở sau lưng Y Sâm, “Đến lúc đó xem ai còn có thể cứu Tiểu Thất!”

Lời Ngũ Nhật nói khiến Y Sâm ngừng bước chân lại, toàn thân cứng đờ.

“Y Sâm, anh có thể để ý đến Tiểu Thất hơn chúng tôi. Nhưng cô ấy cũng là người của chúng tôi, cũng là người chúng tôi để ý. Hôm nay, cô ấy thật có thể rơi vào trong tay Lộ Á Sâm, chẳng lẽ anh cũng muốn chịu chết vô ích sao?” Đường như Ngũ Nhật đặc biệt bình tĩnh, lời của hắn giống như một quả bom nổ tung ở trong lòng Y Sâm.

Y Sâm chậm rãi xoay người, nhìn Ngũ Nhật, về mặt hiện lên đau xót, một tay che lồng ngực của mình, “Ngũ Nhật, làm thế nào đây? Nơi này rất đau! Tôi cũng không biết tại sao lại đau như vậy, dường như trong nháy mắt đó tôi ý thức được Tiểu Thất có thể sẽ xảy ra chuyện!”

“Nếu đau, vậy thì không nên để nơi đó vĩnh viễn trở thành vết thương.....”

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rỡ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 141: Ra Tay Trước Thì Chiếm Được Lợi Thế

“Nếu đau, vậy thì không nên để nơi đó vĩnh viễn trở thành vết thương.....”

Giọng nói tràn đầy từ tính vang lên ở cửa.

Cửa lại một lần nữa bị đẩy ra.

Y Sâm và Ngũ Nhật cùng đồng thời nhìn về phía cửa.

Chỉ thấy, Liệp Ứng và Chu Tiêu đi vào, trên mặt hai người đều mang vẻ nghiêm túc.

Liệp Ứng đi tới trước mặt Y Sâm, giọng lạnh lạnh, “Anh có biết sẽ đau thế không? Nếu cảm thấy đau, vậy tại sao còn không lý trí như vậy? Đây là Y Sâm anh đó sao?”

“Tôi.....” Lời Y Sâm chưa nói ra khỏi miệng thì dừng lại.

Lời Liệp Ứng nói đã chạm tới đáy lòng hắn.

Tại sao lại không lý trí như vậy?

Khi hắn biết Tiểu Thất có thể gặp nguy hiểm, hắn hận bản thân không thể chịu thay nguy hiểm cho Tiểu Thất, hận bản thân không thể cứu được cô ấy!

Hóa ra, hai người chung sống lâu như vậy, đến thời khắc này, hắn mới hiểu rõ tim của mình!

Hắn yêu Tiểu Thất!

Hắn đột nhiên nhớ tới Tiểu Thất đã từng nói với hắn, Y Sâm, anh biết không? Hóa ra anh cũng có lúc mê người. Tội đột nhiên phát hiện lúc mình nhìn thấy anh mỉm cười thế mà tim lại đập rất nhanh!

Nghe thấy Tiểu Thất nói như vậy, lúc ấy hắn còn cười nhạo Tiểu Thất, về mặt đùa giỡn, hỏi: Tiểu Thất mỹ nhân, đừng nói rằng cô thích tôi rồi nhé!

Tiểu Thất chỉ hơi lắc đầu, một câu cũng không nói.

Nhưng tại sao hắn lại có thể khốn kiếp khi không thấy khóe miệng Tiểu Thất cong lên một nụ cười, nụ cười đó là nụ cười khổ bất đắc dĩ!

Vốn cho là sao Y Sâm hắn có thể yêu một nữ nhân sống chung lâu ngày với bản thân, cả ngày bị chính mình nói giỡn như vậy chứ?

Nhưng mà, hắn thật sự phát hiện hắn sai lầm rồi, còn là sai hoàn toàn!

Hắn yêu Tiểu Thất! Còn là yêu lúc nào, chính hắn cũng không biết. Hắn chỉ biết người phụ nữ tên Tiểu Thất này không biết từ lúc nào đã xông vào trong trái tim hắn. Sau đó cố chấp núp ở chỗ sâu nhất trong lòng hắn.

“Nếu đau, vậy thì nghĩ biện pháp. Chỉ có tìm được Tiểu Thất, anh mới có thể cứu được cô ấy!” Chu Tiêu vỗ vỗ bả vai Y Sâm, có chút thờ dãi.

Người đàn ông này, hiện tại biết mình đau lòng rồi chứ?

Tiểu Thất cũng từng thương hắn yêu hắn. Thế nhưng người đàn ông lại dường như hoàn toàn không để ở trong lòng. Nhiều lần, hắn đã từng thấy Tiểu Thất luôn kiên cường lại một mình núp ở trong góc, sau đó uống từng ngụm từng ngụm cô ghét để bớt sầu.

Nhưng có ai biết thật ra thì, ‘mượn rượu bớt sầu lại càng sầu hơn’?

Y Sâm nắm chặt quả đấm, nhắm hai mắt có chút khổ sở lại.

Hắn còn kịp giữ lại sao? Hắn sợ, sợ hắn cũng không còn cơ hội nữa!

“Anh nghĩ xong chưa?” Giọng Liệp Ứng lại truyền vào trong lỗ tai Y Sâm lần nữa.

Y Sâm bĩu môi, “Tôi không thể mất đi Tiểu Thất!”

Bất kể thế nào, hắn cũng không thể mất đi Tiểu Thất. Cho dù hắn không có cơ hội thì sao? Hắn nhất định phải nhìn thấy Tiểu Thất an toàn, sau đó bình an đứng ở trước mắt hắn, cười mắng hắn, Y Sâm, cái đồ điên nhà anh!

“Ừ!” Liệp Ứng khẽ mỉm cười, gật đầu.

Không hổ là Y Sâm, nếu đến một chút chuyện này cũng không có cách nào hiểu rõ, vậy làm sao xứng sống ở bên cạnh hắn. Người bên cạnh Liệp Ứng hẳn vĩnh viễn đều là cường giả!

“Tình huống bây giờ thế nào?” Liệp Ứng ngồi ở trên ghế sa lon, lắc đầu hỏi Ngũ Nhật.

Ngũ Nhật ở Milan lâu nhất. Tình hình ở Milan hắn rõ nhất!

Milan là căn cứ bọn họ buôn lậu kim cương lớn nhất. Cho tới nay địa bàn này đều giao cho Ngũ Nhật quản lý!

“Tình huống dường như không tốt lắm!” Ngũ Nhật luôn luôn bình tĩnh như vậy. Về mặt bình tĩnh đó đến trời sập xuống cũng không có chuyện của hắn!

Liệp Ứng nhướng mày.

Nếu như Ngũ Nhật nói tình hình không tốt, vậy thì tình hình thật sự nhất định sẽ không tốt hơn chút nào!

“Lộ Á Sâm thật sự đã tới Milan, hơn nữa còn cùng ngày Tiểu Thất vào ở Uy Khải!” Ngũ Nhật ngẩng đầu liếc mắt người đàn ông áo đen đứng yên ở bên cạnh, khoát tay, ý bảo hắn đi ra ngoài.

Người đàn ông nhận được ra hiệu, gật đầu, đi ra ngoài.

Ngũ Nhật tiếp tục nói: “Sáng sớm hôm nay Lộ Á Sâm trả gian phòng, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi đâu! Mà ngay hôm qua Tiểu Thất đã đánh Y Sâm bất tỉnh, sau đó không thấy đâu nữa!”

“Cho nên nói, hai người bọn họ đồng loạt xuất hiện tại Uy Khải, sau đó lại trước sau biến mất không thấy?” Liệp Ứng khẽ nhăn mày.

Chu Tiêu lắc đầu, “Thứ nhất, chúng tôi không thể xác định Lộ Á Sâm thật sự có liên quan đến chuyện này hay không, mặc dù cùng đồng thời biến mất! Thứ hai, Lộ Á Sâm là một người hết sức cẩn thận, nếu quả thật là hắn, hẳn hẳn là có mục đích mà đến. Mà mục đích của hắn rất đơn giản, chính là báo thù cho anh trai kết nghĩa của hắn. Hiện giờ Tiểu Thất ở trong tay hắn, nhất định hắn sẽ có bước kế tiếp theo!”

“Nhưng, chúng ta không biết lúc nào hắn sẽ có hành động. Cho dù chúng ta có thể đợi, nhưng còn Tiểu Thất? Cô ấy không đợi nổi!” Lúc này Y Sâm đã bình tĩnh lại.

“Đừng, Y Sâm nói không sai!” Chu Tiêu gật đầu, “Chúng ta đợi được, nhưng Tiểu Thất không đợi nổi. Chúng ta không thể xác định bước kế tiếp tên biến thái Lộ Á Sâm đó sẽ làm những thứ gì!”

Hiện tại, bọn họ đã hoàn toàn xác định, Tiểu Thất biến mất không thoát khỏi liên quan đến Lộ Á Sâm.

Vậy thì, bọn họ nhất định phải ra tay trước chiếm được lợi thế.

Bởi vì bọn họ không thể bị Lộ Á Sâm kiểm chế, bên xuống tay sau cùng luôn gặp nạn. Đến lúc đó, bọn họ không thể không thiệt thòi lớn.

Liệp Ứng nhắm mắt lại, một tay ngón tay gõ ra tiết tấu ở trên ghế, hắn đang sửa lại một chút suy nghĩ trong đầu.

Cùng một ngày, chung phòng khách sạn, trước sau biến mất, giống như bốc hơi vậy.

“Cạch.....” Một tiếng gõ nhẹ vang lên, Liệp Ứng đột ngột mở hai mắt ra, “Bây giờ tất cả đầu mối đều ở Uy Khải!”

Chu Tiêu khẽ mỉm cười, “Ứng, phản ứng của cậu quá nhanh!”

Giống suy nghĩ của hắn như đúc.

“Vậy sao?” Liệp Ứng cười một tiếng, “Nếu như vậy, chúng ta đến Uy Khải một chuyến, thế nào?”

Nếu như Tiểu Thất biến mất ở Uy Khải, nếu như cô gặp được nguy hiểm gì, vậy dựa theo trí óc của Tiểu Thất, nhất định cô sẽ lưu lại thứ gì đó chờ bọn họ phát hiện.

“Vậy thì đi thôi!” Liệp Ứng đứng lên, vỗ vỗ áo khoác có chút nhăn nhúm, đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rõ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 142: Chẳng Lẽ Lại Có Biến Xuất Hiện

Hai bóng dáng linh hoạt xuyên qua trong đêm tối, nhanh chóng chạy về phía trước. Điều khiến người cảm thấy không thể tưởng tượng nổi là, từng bước chân của hai người lại không để lại một chút tiếng động.

"Anh xác định chính là căn phòng này?" Tiếng Chu Tiêu vang lên giữa bầu không khí yên tĩnh, hai người đã đi tới trước một căn phòng.

"Không tin đầu óc của tôi thì cùng nên tin tưởng kỹ thuật vi tính của tôi đi!" Y Sâm liếc Chu Tiêu.

Hắn bí mật xâm nhập hệ thống máy tính của Uy Khải. Kết quả thật sự phát hiện có một người thần bí xuất hiện hoàn toàn trùng khớp thời gian trả phòng của Lộ Á Sâm, cho nên hắn vô cùng xác định, căn phòng này chính là do Lộ Á Sâm đặt.

"Vậy thì đi vào!" Chu Tiêu nhún vai. Kỹ thuật máy tính của Y Sâm hẳn không thể không tin tưởng, cho dù đôi khi đầu óc người này có chút điên loạn.

"Ừ." Y Sâm gật đầu, nhanh chóng đưa tay ấn nút ở bên ngoài phòng.

Uy Khải là khách sạn cao cấp nhất Milan, mỗi khách hàng gần như đều có căn phòng do chính mình đặt trước. Mà căn phòng dĩ nhiên chỉ mở ra vì khách hàng. Cho nên, bên ngoài mỗi một căn phòng đều có một cái nút, cần chính khách hàng điền mật mã để vào.

"Tít, tít, tít. . . ." Say máy tiếng thật nhỏ vang lên, ting, cửa phòng mở ra.

Y Sâm nhìn Chu Tiêu, sau đó liền đi vào.

Trong phòng không có một chút ánh sáng.

Chu Tiêu bật công tắc lên, toàn bộ đèn trong phòng đều sáng lên, giống như ban ngày.

Thiết bị trong phòng đều là cao cấp nhất. Đồ trang trí từ trên trần nhà đến sàn, từ bàn đến giường, từ thiết bị TV đến máy vi tính.

Y Sâm nhìn quanh bốn phía, lắc đầu, "Tiêu, anh có phát hiện ra cái gì không?"

"Tạm thời không có!" Chu Tiêu đi một vòng ở bên trong phòng.

Ánh mắt nhìn xung quanh rất nghiêm túc, không có bỏ sót một thứ nào.

"Bên này có một máy vi tính." Y Sâm nhìn máy vi tính nằm yên trên bàn, liếc mắt nhìn Chu Tiêu, "Nếu không phải thử nhìn xem?"

Chu Tiêu gật đầu, "Tên Lộ Á Sâm này lại cẩn thận như vậy, thật sự là một chút gì đó cũng không để lại!"

Y Sâm mở máy vi tính ra, trước phá giải mật mã trong máy vi tính. Sau đó động tác hết sức nhanh chóng, đi thẳng tới trang chủ máy vi tính.

Trên trang chính gần như không có gì cả, chỉ có mấy phần ứng dụng software.

Y Sâm gõ gõ máy vi tính, xem máy vi tính gần đây có lưu lại địa chỉ và một chút tin tức quan trọng gì không.

Đột nhiên có mấy chữ đập vào trong mắt của Y Sâm và Chu Tiêu.

"Ngày kia, trung tâm thành phố Milan."

Chu Tiêu và Y Sâm đối diện nhìn nhau một cái, trong ánh mắt thoáng qua một tia sáng tỏ. Thời gian ghi chép tin tức này chính là chiều hôm qua.

"Vậy cũng là ngày mai!" Chu Tiêu đưa tay ôm ngực, "Ngày mai có thể có chuyện gì? Hơn nữa còn ở trung tâm thành phố Milan?"

Y Sâm lắc đầu, "Không có tìm được bất kỳ đầu mối gì mà Tiểu Thất lưu lại, ngược lại tìm được một tin tức như vậy, nhưng điều này có thể nói rõ cái gì đây?"

Lòng của hắn cũng sớm đã bình tĩnh lại. Cho dù chuyện Tiểu Thất mất tích gây ra chấn động lớn đối với hắn. Nhưng muốn thuận lợi tìm được Tiểu Thất cũng không phải làm cần làm ầu là có thể tìm được. Nếu hắn không bình tĩnh, Tiểu Thất còn phải trông cậy vào ai?

Tắt máy vi tính, Y Sâm gục đầu nằm ở trên bàn, hai mắt nhắm nghiền.

Tiểu Thất, em thật sự không để lại một chút xíu tin tức nào sao?

Lộ Á Sâm đi đâu, mang theo em đi đâu rồi?

"Ai" Chu Tiêu than nhẹ.

Xem ra, bọn họ chạy không một chuyện rồi.

Y Sâm đưa tay gõ nhẹ mặt bàn, tựa hồ đang nghĩ cái gì.

Mở mắt, nhìn sàn nhà, đột nhiên một bóng tai nho nhỏ đập vào mắt Y Sâm.

Y Sâm cúi người xuống, nhặt cái bóng tai đó từ trên sàn nhà, đặt ở trong lòng bàn tay của mình.

Chu Tiêu nhìn bóng tai trong lòng bàn tay Y Sâm, hai mắt khẽ híp lại.

Xem ra cũng không phải bọn họ không tìm được gì.

"Bóng tai này là Tiểu Thất để lại!" Chu Tiêu đã cảm thấy bóng tai này nhìn rất quen mắt. Nếu như hắn không đoán sai, nhất định là của Tiểu Thất .

"Ừ." Y Sâm gật đầu, "Đây là món quà đầu tiên tôi đưa cho Tiểu Thất!"

Ban đầu Tiểu Thất làm nhiệm vụ đầu tiên trở lại, cô liền quần hắn muốn một phần quà tặng. Lúc đó hắn còn cười cô nói có tâm tư phụ nữ. Nhưng, tại sao hắn có thể quên, Tiểu Thất vốn chính là một người phụ nữ, một người cần được thương yêu, cần được bảo hộ mà thôi.

"Cái này nhất định là do Tiểu Thất làm rớt trong lúc hoảng loạn." Y Sâm đưa tay nắm chặt, bóng tai an tĩnh nằm ở trong lòng bàn tay hắn.

Hắn tặng quà, Tiểu Thất không thể nào tháo ra. Bóng tai này, hắn muốn đợi đến khi Tiểu Thất trở lại, tự tay giao cho cô lần nữa, giúp cô mang vào.

"Chúng ta đã có thể xác định chắn chắn, chuyện này là do Lộ Á Sâm làm." Chu Tiêu nhìn Y Sâm, "Nơi cuối cùng Tiểu Thất ở lại chính là chỗ này!"

Y Sâm cúi đầu, hai mắt khẽ rù xuống.

Tiểu Thất thật sự ở chỗ này xảy ra xung đột với Lộ Á Sâm! Nhưng dù cô lợi hại thế nào, đối phương cũng không phải là một người dễ dàng đối phó.

Lộ Á Sâm, người đàn ông này quả thật chính là ma quỷ!

"Reng, reng" Âm thanh cực kỳ nhỏ vang lên ở trong túi Chu Tiêu.

Chu Tiêu lấy điện thoại ra, nhấn một cái, đặt ở bên tai, tiếng Ngũ Nhật nhanh chóng truyền từ bên kia vào trong tai của hắn.

"Tiêu, lập tức trở về. Bên này nhận được tin tức quan trọng!" Giọng Ngũ Nhật có chút nghiêm túc.

Cắt điện thoại, Chu Tiêu nhìn Y Sâm.

"Thế nào?" Y Sâm hỏi, "Có phải bên kia đã xảy ra chuyện gì hay không?"

Chu Tiêu lắc đầu, "Không rõ lắm. Nhưng Ngũ Nhật nói, chúng ta phải nhanh trở về!"

Y Sâm đứng lên, tất cả hình ảnh bốn phía lại lần nữa đập vào hai mắt của hắn, hắn nắm chặt quả đấm, hít một hơi thật sâu.

"Đi thôi!" Y Sâm dẫn đầu đi ra ngoài.

Chu Tiêu cũng nhìn bốn phía, đi theo phía sau Y Sâm ra ngoài.

Lần này, thật phải đối mặt với Lộ Á Sâm để giải quyết vấn đề sao?

Bọn họ không phải người lương thiện, chuyện nhân từ nương tay với kẻ địch càng sẽ không làm. Bọn họ cũng tin tưởng, Lộ Á Sâm sẽ không xuống tay lưu tình với bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rõ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 143

Về mặt Liệp Ưng không thay đổi ngồi trên ghế sa lon, lưng nửa dựa vào thành ghế sa lon.

Ngũ Nhật ngồi bên cạnh Liệp Ưng, ưu nhã nghiêng chân, cũng là về mặt không chút thay đổi.

"Cạch." một tiếng, cửa mở ra.

Chu Tiêu và Y Sâm từ bên ngoài đi vào.

Vừa tiến đến, Diệp Ưng liền mở miệng hỏi: "Sao rồi, đã xảy ra chuyện gì?"

Liệp Ưng ngẩng đầu, không trả lời vấn đề của Chu Tiêu, mà mở miệng hỏi: "Bên các người thế nào?"

Chu Tiêu nhún vai, "Chỉ tìm được một chiếc bông tai mà Tiểu Thất để lại."

"Còn nữa, tôi tìm được một tin tức ở trong máy vi tính của Lộ Á Sâm." Y Sâm cũng ngồi trên ghế sa lon, tự mình rót một chén nước, "Ngày mai trung tâm thành phố Milan!"

Liệp Ưng và Ngũ Nhật đều nhíu mày.

Ngày mai?

Trung tâm thành phố Milan?

Liệp Ưng dường như không nghe được lời Y Sâm, tiếp tục nói, diendaanleequydonn "Nói như vậy là không tìm được vị trí của Lộ Á Sâm hoặc là của Tiểu Thất?"

"Không có!" Chu Tiêu lắc đầu, về mặt bất đắc dĩ, "Ngũ Nhật nói nhận được tin tức quan trọng, cuối cùng là xảy ra chuyện gì?"

"Bên chúng ta báo lại, ở trung tâm thành phố Milan tìm được một người nghi là Lộ Á Sâm!" Ngũ Nhật nhìn Chu Tiêu, "Không phải các người cũng ở trong máy vi tính tại phòng của Lộ Á Sâm tra được tin tức gì quan trọng sao?"

Y Sâm ngẩng đầu lên, nhìn Liệp Ưng, "Ưng, cậu cảm thấy người xuất hiện ở trung tâm thành phố Milan thật sự là Lộ Á Sâm sao?"

Liệp Ưng lắc đầu.

Tên Lộ Á Sâm này thật không phải là người đơn giản.

Nếu như tin tức tìm được trong máy vi tính của hắn là thật, như vậy ngày mai ở trung tâm thành phố Milan sẽ xảy ra chuyện gì? Da.nlze.qur,ydo/nn Có liên quan gì đến việc Tiểu Thất biến mất?

Nếu như, tin tức này không phải thật.

Như vậy, Lộ Á Sâm lại muốn làm gì?

"Y Sâm, chúng tôi còn tra được một điểm!" Ngũ Nhật ngẩng mặt lên, về anh tuấn trên mặt tựa hồ vĩnh viễn không chút dao động, "Cái người bỏ tiền mua đầu Lộ Á Sâm, các người có biết là ai không?"

"Ai?" Y Sâm nhìn Liệp Ưng, chợt nảy ra một đáp án trong đầu.

Y Sâm như có như không, hắn không phải là như vậy chứ!

Nếu quả thật là như vậy, thế thì cách làm của tên Lộ Á Sâm lại khiến bọn họ càng không thể lý giải được.

"Anh đoán phải không sai, chính là Lộ Á Sâm!" Ngũ Nhật gật đầu, "Đích xác là hắn!"

Nói chuẩn xác phải là từ khi Tiểu Thất nhận lấy nhiệm vụ này, dinendian.loqidJon tất cả bọn họ cũng đã bắt đầu từng bước từng bước đi vào cái bẫy mà Lộ Á Sâm bày ra.

"Hắn rốt cuộc muốn như thế nào?" Chu Tiêu đưa tay ôm ngực, "Bỏ tiền mua đầu bản thân, chính là vì bắt được Tiểu Thất. Như vậy, kế tiếp thì sao?"

"Tôi cảm thấy ngày mai ở trung tâm thành phố Milan sẽ xảy ra chuyện gì đó!"

"Bất kể như thế nào, trước đó phải cứu Tiểu Thất. Tiểu Thất ở trong tay Lộ Á Sâm thêm một giây đồng hồ, cô cũng sẽ nguy hiểm thêm một phần. Diemndkdan/leequhydonnn Chúng ta cũng không thể dự liệu được rốt cuộc Lộ Á Sâm muốn thế nào!" Y Sâm mở miệng, trong lòng lại càng thêm lo lắng.

Dựa theo tính biến thái kia của Lộ Á Sâm, hắn còn có chuyện gì mà làm không được?

Ngay cả chuyện giam cầm cha ruột, sát hại anh em hắn cũng làm được.

Huống chi, bọn họ đều là người giết anh em kết nghĩa của hắn, đoạt quyền lợi của anh em kết nghĩa của hắn đắc tội.

Nếu hắn mà không giết cho thống khoái mới là lạ!

Nếu như là anh em bình thường thì cũng thôi đi.

Nhưng là người anh trai kết bái La Tư Lộ Dịch đã từng có ân với Lộ Á Sâm, dĩ@en*dyan(lee^qu.donnn) dưới lúc Lộ Á Sâm chán nản nhất cứu hắn một mạng.

Đừng nói là một mạng, lúc La Tư Lộ Dịch còn chưa có chết đối xử với Lộ Á Sâm quả thật so với anh em ruột của hắn còn tốt hơn.

Nói hợp ý cũng tốt, nói có quan hệ lợi ích cũng tốt, nhưng Lộ Á Sâm đối với La Tư Lộ Dịch lại thật sự nghiêm túc.

Phải, hiện tại La Tư Lộ Dịch chết ở trên tay bọn họ, Lộ Á Sâm hắn đương nhiên đến báo thù đấy!

"Không sai. Có lẽ Tiểu Thất có thể giữ được chính mình nhưng thời gian càng dài, nguy hiểm lại càng lớn!" Liệp Ứng gật đầu.

Má nó, tên Lộ Á Sâm này thật sự là không chịu được cô đơn.

Từ thành phố A đến Italy, nơi nào có chuyện liên nhất định có một phần của hắn.

Thật sự oai phong ở nước Mĩ đã lâu, dĩendi liequidoon thế lực ở các nơi trên thế giới hắn cũng muốn có một chân sao? Thật cho hắn là người nào chứ?

Nói đến thành phố A, Liệp Ứng nhướng mày.

Tin tức cha tổng giám đốc bên kia đã bị hắn dè lại. Lộ Á Sâm hắn còn chưa biết chuyện của cha hắn.

Hắn chính là không muốn để cha hắn biết. Cha và mẹ kết hôn, hắn sẽ phải bắt đầu cuộc hành trình đi tuần trăng mật của bọn họ.

Được rồi! Hắn sẽ làm một đứa bé ngoan hiếu thuận, sẽ để cho cha và mẹ đi chơi thật vui vẻ!

Chuyện gì cũng sẽ giao cho đứa con trai này làm thật tốt.

Hắn nhất định sẽ làm cho bọn họ không buồn không lo trải qua một tuần trăng mật lãng mạn!

Về phần, em gái của hắn, Thục Thục.

Cũng không biết gần đây em ấy đang bận làm những thứ gì, tại sao không có liên lạc với hắn!

Thời gian bọn họ ước định gặp mặt gần như sắp tới rồi, Thục Thục cũng có thể đến tìm hắn.

Liệp Ứng khẽ thả lỏng.

Hắn nói qua, cho Thục Thục thời gian một năm! Thời gian một năm vừa qua, Thục Thục sẽ gia nhập đội ngũ của bọn họ!

"Ứng, hiện tại làm sao đây?" Chu Tiêu hỏi.

Mặc dù Liệp Ứng ở trong mắt bọn họ chỉ là một đứa bé, nhưng hắn xử sự, gặp chuyện còn bình tĩnh hơn bất kỳ người nào trong bọn họ! dĩendi,qu.y don Cho nên nói, người lãnh đạo La Tư Sài Nhĩ Đức phải là Liệp Ứng!

"Tiếp tục điều tra vị trí của Lộ Á Sâm!" Cặp mắt Liệp Ứng thoáng qua một tia hung dữ, "Nơi này là Italy, là địa bàn của chúng ta, nếu không tìm được người, như vậy chúng ta cũng không cần lẩn lộn ở chỗ này!"

"Dĩ nhiên. Chỉ cần tìm được Lộ Á Sâm, vị trí của Tiểu Thất tất nhiên cũng sẽ biết. Hiện tại trước hết phải tìm được cô ấy!" Chu Tiêu gật đầu =, "Ngũ Nhật, lúc nào người của ngươi có thể mang tin tức trở lại?"

Ngũ Nhật nhún vai, "Mặc dù nơi này là Italy, nhưng Lộ Á Sâm có thể lẩn ở chỗ này không thì không biết. Nếu không, chúng ta làm sao có thể tìm một người tìm lâu như vậy. Tin tức có lẽ cũng đã tới lâu rồi."

Bốn người lặng lẽ ngồi trên ghế sa lon, từng vế mặt đều không chút thay đổi, trong khoảng thời gian ngắn không khí thậm chí có chút quỷ dị.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rõ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 144: Dừng Tính Mạng Của Mình Đi Yêu Cô

Bốn người lẳng lặng ngồi ở trên ghế sa lon, từng khuôn mặt không chút thay đổi, trong khoảng thời gian ngắn không khí thậm chí có chút quỷ dị.

Y Sâm đốt lên một điếu thuốc, tàn khói lượn lờ, mùi vị có chút sặc người.

Liệp Ưng ngẩng đầu, liếc nhìn Y Sâm, "Thế nào, người cùng bắt đầu hút thuốc lá rồi!"

Không biết vì sao, hắn rất ghét cái loại hương vị khói sặc người kia.

Dù gì cũng là nam nhân tốt không hút thuốc lá mà!

Không biết sao, muốn giữ vững tư tưởng của mình ở dưới hoàn cảnh như vậy, còn có thể không bị đám người kia dạy hư, Die nd da nl e q uu ydo n thật sự rất không dễ dàng đó!

Y Sâm nhún vai.

Hai ngày nay vì tìm Tiểu Thất gần như không thể nào chọn mất.

Siêu nhân cũng sẽ mệt mỏi có được hay không! Huống chi hắn cũng chỉ là một con người, cũng sẽ ngã bệnh mệt mỏi đấy!

"Mệt mỏi!" Y Sâm khạc khói từ trong miệng ra, "Khụ khụ."

Nói thật, tư vị của thuốc lá này thật không tốt chút nào!

Nếu như không phải vì tiêu trừ mệt nhọc, hắn mới sẽ không hút đâu!

Tiểu Thất cũng không thích nam nhân hút thuốc lá. Cho nên, hắn không hút!

"Y Sâm, mệt mỏi thì nên đi nghỉ ngơi một chút đi!" Chu Tiêu vỗ vỗ bả vai Y Sâm, "Không nên để mình quá mệt mỏi. dieendaanleequuydonn Lúc trở lại Tiểu Thất muốn nhìn thấy một Y Sâm anh tuấn, khỏe mạnh đấy."

Thật ra thì, hai ngày nay bọn họ ai cũng không được chọn mất.

"Không có việc gì, tôi đang đợi!" Y Sâm nhìn Chu Tiêu, sau đó mắt dời tới trên người Liệp Ưng và Ngũ Nhật.

Không đợi được tin tức, hắn làm sao có thể nhắm mắt đi nghỉ ngơi. Đừng bảo là nghỉ ngơi, chính là nhắm mắt lại hắn cũng cảm thấy không được an bình, không được yên tâm.

Không khí lại một lần nữa yên tĩnh lại.

Liệp Ưng dựa vào thành ghế, nhắm mắt giả vờ ngủ say. Ngũ Nhật cảm lý cả phê trên bàn uống một hớp, da.nlze.quydo/n Y Sâm lại một lần nữa đốt lên một điếu thuốc, hút một hơi rất lớn. Mà Chu Tiêu nhìn ba người, thờ dài.

Hiện tại chỉ có thể chờ đợi, mà chuyện khổ sở nhất trên cái thế giới này cũng chính là chờ đợi.

"Rinh, Rinh." Một hồi chuông điện thoại reo phá vỡ bầu không khí yên lặng.

Y Sâm cơ trí, nhảy lên từ trên ghế, "Ngũ Nhật, có điện thoại!"

Chân mày Ngũ Nhật cau lại.

Phản ứng của người này thật sự có hơi thái quá!

Đỡ cái ly trong tay xuống, đứng dậy, đi tới bên cạnh điện thoại. Ngũ Nhật tiếp điện thoại.

Liệp Ưng cũng mở hai mắt ra, dinendian.loqid]on liếc mắt nhìn Chu Tiêu. Hai người cùng nhìn về phía Ngũ Nhật.

"Ừ!" Giọng Ngũ Nhật nhẹ nhàng.

Y Sâm nắm chặt quả đấm. Vào giờ phút này, trong lòng hắn không chỉ có chút sợ, còn có cảm giác không ngừng khẩn trương.

"Được." Lời Ngũ Nhật nói gần như vĩnh viễn chỉ là chừng ấy câu.

Một câu ừ, một câu được của hắn cũng làm cho Y Sâm gấp gấp hận không thể tiến lên, đoạt lấy điện thoại tới nghe.

"Tôi biết rõ rồi!" Nói xong một câu cuối cùng, Ngũ Nhật đã cúp điện thoại, đi tới bên ghế sa lon, ngồi xuống.

"Thế nào?" Y Sâm dời đến bên cạnh Ngũ Nhật, Diennldkan/leequhydonnn một tay nắm cánh tay của hắn, bàn tay run rẩy tiết lộ lo lắng trong lòng lúc này của hắn.

Ngũ Nhật bùng ly cà phê lên, lại uống một hớp, thả cái ly xuống, chỉ lặng lẽ lắc đầu một cái.

"Rốt cuộc là sao?" Y Sâm thật hận không thể đánh một quyền, trực tiếp đánh chết người trước mắt này.

Tại sao hắn có thể bình tĩnh như vậy?

Chẳng lẽ hắn không biết vào giờ phút này trong lòng hắn sợ đến cỡ nào sao? Sợ hãi không có tin tức tốt!

Ngũ Nhật liếc mắt nhìn Y Sâm, khẽ cúi thấp đầu xuống.

"Tôi nói, rốt cuộc có tin tức của Tiểu Thất hay không?" Y Sâm nhấc cổ áo Ngũ Nhật lên, "Hiện tại Tiểu Thất ở nơi nào?"

Người này.

"Y Sâm, buông tay!" Liệp Ung ở bên cạnh liếc mắt nhìn Y Sâm, di@en*dyan(lee^qu.donnn) "Không phải nói sẽ bình tĩnh sao? Anh nhìn đi, bây giờ anh là cái dạng gì!"

Chu Tiêu bắt đầu đi liếc mắt nhìn Y Sâm, vừa liếc nhìn Ngũ Nhật.

Một người lòng như lửa đốt, một người lại tỉnh táo giống như quý!

Y Sâm hạ tay của mình xuống, đặt móng an vị ngồi trên ghế sa lon, hơi sức cả người giống như là bị rút sạch.

Bình tĩnh!

Hắn cảm giác mình đã bình tĩnh đến điên rồi.

Càng bình tĩnh, trong lòng của hắn thì càng không bình tĩnh. Dfienddn liequidoon Sự bình tĩnh vừa rồi cũng không biết bị hắn ném đi đâu!

"Ngũ Nhật, anh cứ nói đi! Không cần chơi đùa Y Sâm!" Chu Tiêu gật đầu, ý bảo Ngũ Nhật nói ra.

Ngũ Nhật gật đầu, rất nghiêm túc nhìn Y Sâm, hỏi, "Y Sâm, có phải bắt kể sau này Tiểu Thất biến thành người thế nào, anh cũng sẽ yêu cô ấy phải không? Thậm chí còn yêu cô ấy hơn hiện tại?"

Trong đám bọn họ, Tiểu Thất là người nhỏ tuổi nhất ngoài Liệp Ung! Bình thường, bọn họ đều đối xử với Tiểu Thất như em gái ruột.

Nhất là hắn, Ngũ Nhật, hắn đối xử với Tiểu Thất là toàn tâm toàn ý giống như anh trai chăm sóc em gái vậy.

Bọn họ đều là cô nhi. Cho nên, bọn họ chỉ có thể yêu thương lẫn nhau!

Y Sâm hơi sững sờ, d,0dylq,d không hiểu tại sao Ngũ Nhật đột nhiên nói ra lời này. Nhưng vẫn ngơ ngác gật đầu.

"Phải, tôi sẽ rất thích rất thích Tiểu Thất. Tôi lấy tánh mạng của mình thề!"

Y Sâm nghiêm túc nhìn ba người trước mắt, "Tôi lấy tánh mạng của mình thề, đời này sẽ dùng tánh mạng của mình đi yêu cô ấy!"

Liệp Ung, Chu Tiêu, Ngũ Nhật liếc nhìn nhau, trong lòng cũng đã sáng tỏ.

"Ngũ Nhật, anh nói đi!" Liệp Ung gật đầu. Hắn cũng muốn biết tại sao Ngũ Nhật lại hỏi Y Sâm như vậy.

Chẳng lẽ, Tiểu Thất thật xảy ra chuyện gì!

Ngũ Nhật hít thật sâu thở ra một hơi, nhìn Y Sâm, "Đồng ý với tôi, sau khi nghe không nên quá kích động, diennldnle,qu.y don lại càng không được làm ra chuyện gì để cho chúng tôi lo lắng!"

Y Sâm gật đầu, lo lắng trong lòng càng ngày càng nặng.

"Tìm được vị trí của Tiểu Thất rồi." Ngũ Nhật mở miệng, "Nhưng tình huống thật không tốt!"

Ngũ Nhật cúi đầu, chính hắn cũng không có dũng khí nói tiếp. Sợ hãi bản thân mình cũng không chịu nổi sự thật này, lo lắng cho bản thân không chịu nổi chân tướng này!

"Cái gì gọi là tình huống thật không tốt?" Y Sâm nắm chặt quả đấm, hai mắt nhắm nghiền, đầu hơi ngẩng lên.

"Ngũ Nhật, anh mau nói đi!" Chu Tiêu cũng có chút khẩn trương.

Cứ như vậy, xem ra tình huống thật không tốt. Vậy Tiểu Thất cô ấy.

Ngũ Nhật lắc đầu, đứng lên, đi tới bên máy tính, mở máy vi tính ra, "Các anh có thể tự mình sang đây xem."

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quả Càn Rờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 145: Người Này Còn Là Tiểu Thất Sao?

Ngũ Nhật lắc đầu, đứng lên, đi tới bên máy tính, mở máy vi tính ra, "Các anh có thể tự mình sang đây xem."

Y Sâm bước ba bước làm thành hai bước chạy đến trước máy vi tính, hai tay chống ở trên bàn, mắt không nhúc nhích nhìn tới trên màn hình máy vi tính.

Một giây, năm giây, mười giây, ba mươi giây, một phút.

Chỉ thấy, sắc mặt Y Sâm đột nhiên biến đổi kịch liệt, Die nd da nl e q uu ydo n cả người lao đảo ngã về phía sau hai bước, gần như cũng đứng không yên.

"A." Y Sâm khò sở gầm thét một tiếng, đồ trên bàn bị quét xuống mặt đất, gần như vỡ hết không hoàn chỉnh.

"Y Sâm, anh." Chu Tiêu đỡ Y Sâm đang lao đảo, nhìn về phía Ngũ Nhật, mang theo ánh mắt hỏi thăm.

Rốt cuộc Y Sâm đã nhìn thấy gì? Sao cả người tựa như bị cái gì kích thích mãnh liệt, gần như đến sắp điên!

Ngũ Nhật lắc đầu, trên vẻ mặt cũng biến ra vẻ đau xót.

"Này." Chu Tiêu than nhẹ một tiếng, lắc đầu, tự mình đi tới trước màn hình máy vi tính.

Mười giây sau, chỉ nghe Chu Tiêu hô một tiếng, "Tiểu Thất." dieendaanleequuydonn Trong giọng điệu mang theo không thể tin được, khiếp sợ còn có đầy tức giận.

Người này là Tiểu Thất sao?

Ánh mắt dờ dẩn, hai ngày không thấy thân thể gầy yếu phải giống như bộ xương, nguyên cái khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo lúc này lại khô cằn, giống như là cá rời khỏi nước.

"Tiểu Thất!"

Liệp Ứng nhìn từng vẻ mặt ba người bất đồng, nhưng cũng lộ vẻ đau xót, trong lòng sửng sốt. Đi tới trước máy vi tính, nhìn màn hình.

Chỉ thấy hần như rởm mảy, khóe miệng mím thật chặt, một câu cũng không có nói ra được.

Thật sự là Tiểu Thất, sao lại trở nên người không giống người, quý không giống quý chứ!

Cái này còn là vị nữ sát thủ hiện ngang đệ nhất quốc tế, Tiểu Thất sao?

Trên màn hình máy vi tính đang phát hình một đoạn clip.

Trong clip, một người quần áo nhếch nhác, ngo ngác ngồi trên sàn nhà, thậm chí không cách nào nhìn ra rốt cuộc là nam hay là nữ! da.nlze.quydo/nn Cập mắt dờ dẩn khô khốc vẫn không nhúc nhích nhìn sàn nhà, vẻ mặt không chút thay đổi. Không đứng, phải nói là vẻ mặt xám như tro tàn.

Bên cạnh người này, một đám đàn ông đem bao bọc vây quanh, mọi người đều vung tay vung chân, trong hai mắt mang theo mập mờ cùng với vẻ mặt bỉ ổi.

Chỉ thấy, một người đàn ông đi lên phía trước. Một tay nâng cằm người này lên. Lúc này, cả khuôn mặt người này cũng bại lộ ở trong không khí.

Thật sự là Tiểu Thất!

Liệp Ưng liều mạng kèm chế từng hồi lửa giận trong lòng mình, nhìn chăm chăm đoạn clip.

Đoạn clip rất ngắn, chỉ có mười phút. Nhưng nó lại không biết tái diễn lại bao nhiêu lần.

Người đàn ông một tay nắm cầm Tiểu Thất, dinendian.loqid]on một tay hung hăng xé toang quần áo trên người Tiểu Thất, sau đó ở trên người cô sờ trên mông dưới.

Vừa mới bắt đầu, Tiểu Thất cũng không có bao nhiêu phản ứng, chỉ ngờ ngạc ngồi một chỗ. Cho đến khi, người đàn ông đẩy cô ngã xuống đất, quấy rối cô thì Tiểu Thất mới có phản ứng.

Cô khóc, kêu lên. Nhưng người đàn ông đè ở trên người cô lại không có một chút phản ứng nào.

Rốt cuộc, Tiểu Thất kêu gào một mõi, giống như con rỗi, mặc cho người đàn ông trên thân định đoạt.

Mà đám đàn ông vây bên cạnh bọn họ đều ở đây cười gian, ước gì vào giờ phút này đè ở trên người Tiểu Thất chính là bọn họ.

"Ừng, Ừng" Y Sâm chạy vội tới trước mặt Liệp Ưng, giống như là bắt được cọng cỏ cứu mạng cuối cùng, không chịu buông tay của mình ra, "Ừng, xin nói cho tôi biết, nói cho tôi biết, cái đoạn clip không phải thật, Dieemndkdan/leeequlydonnn nó không phải thật! Chỉ là có người ngụy tạo ra. Người kia vốn cũng không phải là Tiểu Thất, không phải cô ấy."

Y Sâm chỉ cảm thấy trời đất mù mịt, trong lòng của mình giống như đang không ngừng chảy máu, dừng lại cũng không được.

Mặc dù Liệp Ưng trấn định, nhưng thái độ cũng không khá hơn chút nào.

Cho dù hấn gặp qua rất nhiều sóng to gió lớn, nhưng tình cảnh như thế, thấy Tiểu Thất trải qua việc như vậy, hận ý ở trong lòng hấn giống như không có cách nào tan đi.

"Cái đoạn clip này là thật!" Liệp Ưng hơi rú mắt xuống.

Vừa rồi hấn đã rất nghiêm túc phân tích qua. Đoạn clip giống như thật như thế, chân thực như thế thì tính giả tạo gần như là không. Di@en*dyan(lee^qu.donnn) Cho nên nói, người bị hại bên trong thật sự là Tiểu Thất của bọn họ.

"A." Y Sâm quát lấy máy vi tính ném xuống mặt đất, "Không được nhìn, không được nhìn!"

Y Sâm hung hăng đạp hai chân trên máy tính, hận như chưa từng có cái máy vi tính này xuất hiện ở trước mắt của hấn.

"Khôn kiếp! Những tên hỗn đản này, lão tử muốn giết bọn họ. Bọn họ lại phá hủy Tiểu Thất như vậy!" Y Sâm gần như súp đổ, mắt thấy người sẽ phải xông ra ngoài.

"Y Sâm, anh bình tĩnh một chút cho tôi!" Chu Tiêu một phát bắt được Y Sâm, khống chế được hấn, "Không phải bình tĩnh cho tốt sao? Bây giờ anh thế nào đây?"

"Bình tĩnh?" Khóe miệng Y Sâm gọi lên một nụ cười khổ, trong ánh mắt tràn đầy lệ, "Đều tại tôi sai lầm, tôi không có coi chừng cô ấy, đều là tôi sai!"

"Đích xác là lỗi của anh!" Liệp Ưng nắm chặt hai quả đấm, nhìn Y Sâm, "Nếu là anh cảm thấy hiện tại anh có thể đi cứu Tiểu Thất anh hãy đi đi, dfienddn liequidoon nếu như anh cho là mình không phải đi qua đó chịu chết!"

Lời nói của Liệp Ưng gần như vĩnh viễn có lực sát thương, thật đơn giản chỉ một câu nói, cả người Y Sâm cũng mềm ra, hai mắt ngốc trệ, nhưng lại mang theo một vẻ đau xót.

"Làm thế nào, Ưng, anh nói nên làm thế nào đây?" Y Sâm tuyệt vọng nhìn Liệp Ưng, trên vẻ mặt bất đắc dĩ tỏ rõ vào giờ phút này hấn không có biện pháp gì cả.

Hiện tại hấn chỉ muốn cứu Tiểu Thất, trong đầu hấn trước mặt tin tức chính là muốn đi cứu Tiểu Thất.

Sao Tiểu Thất còn có thể tiếp tục tại ở lại đó chứ?

Tiểu Thất như vậy quả thật chính là sống không bằng chết!

"Ừng, chúng ta phải đi cứu Tiểu Thất!" Chu Tiêu nhìn Liệp Ưng, thái độ hết sức nghiêm túc còn cả kiên định.

Ngũ Nhật cũng nhẹ nhàng gật đầu, diemndnle,qu.y don "Chuyện của Tiểu Thất quả thật không thể tiếp tục kéo dài. Cô ấy."

Ngũ Nhật ngừng lời nói đến bên miệng.

Tiểu Thất còn có thể khôi phục lại bộ dạng sáng sủa, hướng ngoại như ngày trước sao?

Liệp Ưng gật đầu, "Tiểu Thất chúng ta nhất định phải cứu, nhưng người tổn thương Tiểu Thất, chúng ta cũng không thể bỏ qua. Không." Liệp Ưng

dừng một chút, khoe miệng gọi lên nụ cười như có như không, "Chúng ta phải đòi lại từ chỗ bọn họ gấp ba lần những gì đã làm với Tiểu Thất."

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 146: Hành Động

Máy bay trực thăng vang lên ầm ầm xoay ở trên cao giữa không trung, cánh máy bay tỏa ra dòng khí lưu không lồ.

Trên máy bay trực thăng, tất cả bốn người đều là một thân áo đen bó sát người, quần áo bó sát người lại càng nổi bật được thân hình trắng kiện mà hoàn mỹ này.

Chu Tiêu đứng ở bên cửa sổ máy bay trực thăng, nhìn ống nhòm, mà vào giờ phút này mục tiêu của hắn chính là khu nhà cấp cao sừng sững ngoài ba dặm kia.

Khu nhà cấp cao này có độ cao mười lăm tầng, từ vệ ngoài xem ra chính là một tòa nhà theo phong cách tiêu chuẩn lãng mạn.

Chu Tiêu nhìn ống nhòm, cả tòa nhà cấp cao dường như cũng không yên ổn giống như mặt ngoài vậy.

Cả khu nhà cấp cao từ tầng một đến tầng mười lăm đều có hàng loạt người đang tuần tra, thái độ rất nghiêm ngặt, Die nd da nl e q uu ydo n càng quan trọng hơn là trên tay mỗi một người bọn họ đều cầm lấy một cây súng liên thanh.

Giao ống nhòm cho Liệp Ưng ở một bên, khoe miệng Chu Tiêu hơi cong lên, vẻ mặt cười lạnh, "Trái lại việc canh phòng cực kỳ tỉ mỉ. Mười lăm tầng trong trong ngoài ngoài, từ trên xuống dưới, không có tầng nào không sắp xếp kiểm tra, càng không cần nói tới trong khu nhà cao cấp này rốt cuộc ẩn núp bao nhiêu cơ quan!"

Nhận lấy ống nhòm trong tay Chu Tiêu, Liệp Ưng liếc mắt nhìn, trong lòng lặng lẽ suy tính gì đó.

Ngũ Nhật ngẩng đầu nhìn Liệp Ưng, mở miệng, "Ưng, cậu ở lại trên máy bay đi! Người chúng tôi đi cứu, cậu phụ trách tiếp ứng cho chúng tôi!"

Mặc dù Liệp Ưng đã gặp bao nhiêu sóng to gió lớn nhưng đi ở phía trước thường thường đều là mấy người bọn họ.

Nói một lời thật, bọn họ cũng không nhẫn tâm để một đứa bé đi làm cái chuyện nguy hiểm như vậy.

Có điều Liệp Ưng thủy chung vẫn là người lãnh đạo gia tộc La Tư Sài Nhĩ Đức, dựa vào năng lực xử sự sáng suốt của hắn, dieendaanleequaydonn thủ đoạn tàn nhẫn và chỉ số thông minh trời sinh cao hơn 200.

Nếu không, nhóm người bọn họ không người nào là nhân trung long phượng, làm sao sẽ đến lượt Liệp Ưng tới cầm quyền?

Trong lòng Liệp Ưng thoáng qua một hồi sáng tỏ, gật đầu.

Những người này vĩnh viễn đặt sự an toàn của hắn đặt ở vị thứ nhất.

Chính hắn cũng hiểu, nếu như không phải là mấy người Chu Tiêu, Ngũ Nhật bọn họ, một đứa trẻ chưa tới bảy tuổi như hắn, cho dù hắn tâm ngoan thủ lạt, cho dù chỉ số thông minh của hắn có cao như thế nào, vị trí hôm nay không thể đạt được tới tay.

"Ừ." Liệp Ưng gật đầu, "Tôi để máy bay trực thăng bay xung quanh chỗ này. Chúng ta không thể nào biết rõ tình hình ở trong đó, da.nlze.quydo/nh cũng không biết rốt cuộc Tiểu Thất bị giam ở chỗ nào. Phòng ở mười lăm tầng, chỉ ba người các anh muốn tìm một người sẽ không đơn giản!"

"Đúng vậy!" Ngũ Nhật cũng nhẹ nhàng gật đầu, gương mặt nghiêm túc, "Người của tôi đã thăm dò qua tình huống bên trong rồi! Trong trong ngoài ngoài, không có một tầng nào là không có người tuần tra giám thị. Tin tức nói Tiểu Thất bị giam ở tầng thứ tám, nhưng là đây đã là chuyện sáng sớm hôm qua rồi, chúng ta không thể biết hiện giờ Tiểu Thất còn có ở chỗ đó hay không, hay là đã bị dời đi rồi!"

"Phải, chúng ta vẫn phải giống như mò kim đáy biển, nguy hiểm trùng trùng, khó khăn trùng trùng!" Chu Tiêu hơi nhếch miệng.

Tên Lộ Á Sâm thật đáng chết, nếu món nợ này hắn không tính toán với hắn ta thật tốt, vậy Chu Tiêu hắn liền mang họ của hắn ta!

"Các anh xâm nhập vào đi, trước ra tay từ tầng thứ tám, mặc dù trực giác của tôi nói cho tôi biết, Tiểu Thất đã không có ở tầng thứ tám lâu rồi. Nhưng chúng ta không thể bỏ sót bất kỳ cơ hội nào!" Liệp Ưng nhìn Chu Tiêu, Dieenndkan/leequhydonnn lời nói từ trong miệng thốt ra, "Còn nữa, người của chúng ta đã nói, bên trong có rất nhiều cơ quan, lát nữa phải dựa vào chính các anh! Cứu người lập tức trở lại, có nghe hay không?"

Lời của Liệp Ưng rất có uy nghiêm vang lên ở trong không khí, nhìn Y Sâm cho tới bây giờ cũng chưa nói một câu, "Y Sâm, anh có thể không?"

Toàn thân Y Sâm cứng đờ, nhìn Liệp Ung, "Tôi, tôi."

Một câu cũng không nói ra được, lời nghẹn lại ở trong cổ họng.

Đột nhiên, từ trong đáy lòng hần lại dâng lên một loại sợ hãi, kích động khi thấy Tiểu Thất! Hần thế mà lại không muốn gặp lại Tiểu Thất!

Ngũ Nhật nhướn mày, hai tay ôm ngực nhìn Y Sâm, khoe miệng khẽ giương lên, "Thế nào? Sợ gặp Tiểu Thất? Anh sợ hãi, di@en*dyan(lee^qu.donnn) hay là trong lòng sinh ra ý nghĩ khác? Tôi cho anh biết, Y Sâm, anh đã đồng ý với chúng tôi từ hôm nay trở đi sẽ chăm sóc Tiểu Thất thật tốt. Tiểu Thất cũng còn chưa đến trước mặt anh, anh liền bắt đầu ghét bỏ cô ấy sao?"

Chu Tiêu cũng nhướn mày, nhìn Ngũ Nhật.

Hôm nay người này ăn phải thuốc nổ rồi hả? Kích động như thế, bình tĩnh ngày thường đi đâu rồi?

"Tôi không có! Tôi không có ghét bỏ Tiểu Thất." Y Sâm liều mạng lắc đầu, vẻ khổ sở trên mặt không cần nói cũng biết.

Sao hần có thể ghét bỏ Tiểu Thất chứ? Chỉ là. Chỉ là trong lòng hần có chút sợ hãi. Hần cũng không biết mình đang sợ cái gì!

"Tôi cảnh cáo anh, Y Sâm!" Ngũ Nhật kéo cổ áo Y Sâm, "Nếu anh ghét bỏ Tiểu Thất, hiện tại cho anh cơ hội, anh có thể trả cô ấy cho chúng tôi! Nếu anh dám có lỗi với cô ấy, Ngũ Nhật tôi là người đầu tiên không buông tha anh!"

"Anh khôn kiếp." Y Sâm hát Ngũ Nhật ra, "Tôi nói rồi, cả đời này của Tiểu Thất tôi muốn rồi. Cô ấy không quan tâm tôi, dĩ nhiên tôi cũng không thể nào không cần cô. Đây là lời thề của tôi, anh có nghe hay không?"

Sắc mặt của Y Sâm thật không tốt, nhìn chằm chằm Ngũ Nhật.

Hần chỉ sợ thấy cái dáng vẻ chật vật đó của Tiểu Thất, hần sẽ đau lòng phải không có cách nào thờ được!

"Các anh đang nháo cái gì?" Chu Tiêu đứng giữa hai người, tách hai người đang có cảm xúc không ổn định ra, "Các anh đều có bệnh đúng không? Bây giờ là thời điểm mà các anh nên ồn ào sao?"

Chuyện của Tiểu Thất lại thành điều đầu tiên mà mấy người bọn hần mở miệng tranh chấp!

"Tốt lắm!" Liệp Ung nhướn mày, "Các anh muốn tiếp tục nữa sao? Diennnle,qu,y don Tiểu Thất không cứu được, thù không báo nữa. Y Sâm anh không được quên lời anh đã từng nói với chúng tôi. Nam tử hán đại trượng phu, nhất ngôn cửu đỉnh. Huống chi đây là do anh tự bảo đảm đấy! Còn anh nữa Ngũ Nhật, sự bình tĩnh ngày thường của anh đi đâu rồi?"

Vốn là, chuyện tình cảm bọn họ không nên nhúng tay. Nhưng Tiểu Thất yêu Y Sâm đau như vậy, khổ như vậy. Hiện tại, Y Sâm thấy rõ được trái tim của mình, Tiểu Thất lại bất ngờ xảy ra chuyện. Không phải bất cứ người nào cũng có thể tiếp nhận được!

Y Sâm nhắm mắt lại, nắm chặt quả đấm. Mà Ngũ Nhật vẫn đứng ở một bên, vẻ mặt không chút thay đổi.

"Đã đến lúc rồi, các anh đi đi!" Liệp Ung vỗ vỗ Chu Tiêu, "Cứu người lập tức trở lại. Thù phải báo, nhưng các anh nên biết Tiểu Thất là quan trọng nhất!"

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rõ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 147

Ba bóng người giống như quỷ ny, dán thật chặt trên vách tường bên ngoài khu nhà cấp cao, dùng tốc độ hết sức nhanh chóng nhanh nhẹn bò lên trên.

Ánh trời chiều phương tây chiếu xuống trên người bọn họ, điểm xuyết thêm nhiều tia sáng, lại hết sức hài hòa.

Lúc đạt tới độ cao mười lăm mét, Chu Tiêu lật người, khẽ mở cửa sổ ra chen vào.

Mới vừa đứng vững gót chân, Chu Tiêu liền cảnh giác nhìn hoàn cảnh chung quanh, trong ánh mắt mang theo vẻ nghiêm nghị.

Nhìn quanh một vòng, cho đến khi hần phát hiện hoàn cảnh xung quanh không có bất kỳ nguy hiểm, mới hơi cúi đầu, nói một tiếng với hai người khác dưới cửa sổ, "An toàn, lên đây đi!"

Y Sâm và Ngũ Nhật cũng lật người, liền trèo lên từ cửa sổ, không tiếng động hạ xuống đất.

“Nơi này là nơi nào?” Ngũ Nhật đề thấp giọng của mình, nhìn hoàn cảnh xung quanh.

Đây là một căn phòng rất an tĩnh, căn phòng rất ngăn nắp, giống như là phòng ngủ. Nhưng là.....

Nhưng bố cục cả căn phòng chính là, giường màu đen, ga giường và chăn đều là màu đen; vách tường màu đen.

Cả gian phòng chính là dùng một chữ để hình dung, đen!

Ba người có cảm giác bị đè nén nặng nề đánh tới, ba người đều cảm thấy có một phần nặng nề.

“Đi thôi! Trước tìm Tiểu Thất quan trọng hơn!” Chu Tiêu nhìn bố cục gian phòng.

Hắn cảm thấy căn phòng này rất kỳ lạ. Nhưng là về phần lạ ở chỗ nào, hắn không nói ra được!

Y Sâm gật đầu.

Mặc dù bọn họ cũng thích màu đen, cho là lúc hành động ẩn nấp tương đối bí mật. Nhưng căn phòng này một khắc hắn cũng không muốn ở lại, có cảm giác bị đè nén khiến hắn không thở nổi.

Chu Tiêu bỏ đi ra ngoài trước.

Nhẹ nhàng mở cửa phòng, ánh mắt rất nghiêm túc quét nhìn tất cả ở bên ngoài. Tất cả cảnh tượng đều đập vào trong mắt Chu Tiêu, gật đầu, “Lên lầu tám đi!”

Bọn họ không có bao nhiêu thời gian, Liệp Ưng ở giữa không trung có thể khống chế nơi này.

Nhưng thời gian không thể dài, chỉ có sáu phút.

Nếu một lúc sau, toàn bộ nhất định sẽ lộ tẩy.

Bọn họ chỉ có thể nghĩ biện pháp trà trộn vào những người ở đây, khiến người khác không nhìn ra sơ hở.

Vừa muốn nhấc chân, tám người đàn ông mặc áo đen đeo súng đã đi tới từ bên phải, tám người mười sáu đôi mắt nhìn chăm chăm tình huống xung quanh, một khắc cũng không có buông lỏng.

Chu Tiêu đưa tay ngăn cản Y Sâm và Ngũ Nhật ở phía sau, lắc đầu, dựa sát người vào vách tường.

Y Sâm và Ngũ Nhật dừng lại, ăn ý gật đầu, thân hình cũng dựa sát vào vách tường.

Mục tiêu tám người này quá lớn. Động thủ rất dễ kinh động đến bọn hắn.

Nếu như bởi vì điều này mà kinh động đến người của bọn hắn, đối với ba người bọn họ bây giờ không có chỗ tốt!

Cho nên, bọn họ chỉ có thể tìm kiếm mục tiêu khác.

Tám người đi tới, cũng không có phát hiện ba người đang dựa sát vào vách tường.

Chu Tiêu dò xét tình huống, gật đầu, chạy tới lầu tám.

Phải nói ba người bọn họ ra cửa không xem hoàng lịch cũng được, nói bọn họ không nên ra cửa cũng được.

Bọn họ mới vừa chạy đến chỗ rẽ cầu thang lầu năm thì một nhóm chừng năm người lại đi từ trên lầu xuống, hai nhóm người vừa vặn chạm nhau.

Chu Tiêu bắt đắc dĩ nhún vai.

Thời gian bên Liệp Ưng cũng không còn nhiều nữa, liền nhân cơ hội này đi!

“Bọn mày là ai.....” Một người trong đó còn chưa nói hết lời, Chu Tiêu đã đưa một chân ra, đá người này ngã trên mặt đất.

“Không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là không chừa một móng ròi!” Lúc này Ngũ Nhật đã bắt được một người đàn ông tóc vàng, lấy ra một cây súng giảm thanh từ túi quần của mình, bắn một phát tới huyệt thái dương người bị khống chế trong tay.

Máu từ trên đầu chảy xuống.

Ngũ Nhật khẽ ném đi, ánh mắt lướt qua người đàn ông sắp chĩa súng vào mình, nhanh nhẹn xoay người, lại nã một phát súng.

Thật sự sáng khoái, đây chính là bách phát bách trúng!

Ngũ Nhật thông dong thu hồi súng, hai tay ôm ngực nhìn Y Sâm và Chu Tiêu, “Còn lại ba người, các cậu tự giải quyết đi!”

Chu Tiêu hung hăng trợn mắt nhìn Ngũ Nhật, trong tay cũng không biết lúc nào thì thêm một cây súng lục, bắn một phát tới người trước mặt mình, nhanh chóng xoay người, người phía sau cũng ngã xuống đất.

Năm mắt bốn, hiện tại chỉ còn lại một người Y Sâm trong tay. Chỉ thấy Y Sâm lấy một con dao găm Thụy Sĩ từ trong tay áo ra, đâm về phía bụng người trước mắt.

Máu cứ như vậy tung tóe ra ngoài.

Chu Tiêu lắc đầu, “Thật đẫm máu!”

Ba người kéo mấy cổ thi thể này đến một kho hàng lâu năm, thuận tiện cởi quần áo trên người bọn họ, mặc vào trên người mình. Đeo súng lên thanh lên, lúc này ba người đã hoàn toàn giả trang xong, ngoài gương mặt anh tuấn của bọn họ không có gì thay đổi ra.

“Lầu tám!” Y Sâm nhẹ giọng nói một câu, sau đó dẫn đầu đi lên.

Chu Tiêu nhìn Ngũ Nhật một cái, gật đầu, đi theo phía sau Y Sâm.

Bây giờ bọn họ với người bên trong này đều mặc cùng một loại đồng phục, giả dạng cùng một bộ dáng.

Nếu như không phải mất hèn, nhất định sẽ không nhận ra bọn họ.

Ba người vừa bèn nhảy nhìn hoàn cảnh xung quanh, vừa đi tới lầu tám.

“Ngũ Nhật.” Chu Tiêu đi tới bên cạnh Ngũ Nhật, ở bên tai của hắn nhẹ nhàng hỏi một câu, “Anh có cảm thấy khu nhà cấp cao này có chút yên tĩnh đến kỳ lạ hay không?”

Không biết vì sao, hắn cảm thấy có cái gì không đúng, giống như có chỗ nào đó khó hiểu, nhưng bọn họ lại không phát hiện ra!

Ngũ Nhật hơi lắc đầu, “Phải nói thật sự có cái gì đó kỳ lạ. Tôi cảm thấy căn phòng đen như mực vừa rồi có chút kỳ lạ!”

“Căn phòng đó sao?” Y Sâm dừng bước lại, “Không khí bên trong đè ép tôi đến thở không nổi. Dù sao tôi vẫn cảm thấy có thứ gì đó mà chúng ta không phát hiện được.”

“Có lẽ chúng ta đã quá mức nhạy cảm!” Chu Tiêu lắc đầu, khẽ mỉm cười, “Đi thôi, tìm được Tiểu Thất mới quan trọng!”

Ba người quay mình, chớp mắt cũng sắp đến lầu tám.

“Ba người các anh đứng lại đứng lại cho tôi.....”

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rõ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 148: Y Sâm Rất Đổ Dáng!

“Ba người các anh đứng lại đứng lại cho tôi!”

Bước chân của Chu Tiêu, Y Sâm và Ngũ Nhật cùng dừng lại, hơi xoay lại, nhìn trong ánh mắt đối phương mang theo chút sáng tỏ.

Địch không động, ta không động!

Bây giờ còn không chưa thể bại lộ thân phận. Bọn họ tới để làm chính sự!

“Nói các cậu đấy.” Một giọng nói gắt gỏng vang lên sau lưng ba người bọn họ, “Lão từ bảo các cậu xoay người lại, các cậu không nghe thấy sao?”

Thân hình Chu Tiêu hơi dừng lại, lúc sắp xoay người, cặp mắt lướt qua Y Sâm và Ngũ Nhật, trong ánh mắt mang theo chút cảnh cáo không thể tùy ý hành động thiếu suy nghĩ.

Khi bọn hắn vẫn chưa thể xác định sau một khắc này sẽ xảy ra chuyện gì, bất luận cử động gì cũng sẽ khiến hành động của bọn họ bị bại lộ. Chỉ cần không cẩn thận, bọn họ cũng rất có thể sẽ biến thành tổ ong vô vẽ ngay tại chỗ!

Kẻ địch là một đám, bọn họ là ba.

Cho dù ba người bọn họ có trâu bò thế nào, sao lại có loại bản lĩnh lấy một địch ba, bọn họ cũng không phải loại người giống Transformers, làm gì có ba đầu sáu tay!

“Kim Sơn đại ca, không cần chấp nhặt với mấy tên tiểu đệ này, bọn họ không hiểu chuyện đâu!” Những người bên cạnh a dua nịnh hót, tăng bốc đến sượng cả lòng, bản thân cũng không cảm thấy khó chịu.

Khóe miệng Chu Tiêu mang theo nụ cười lạnh, khẽ xoay người lại, đầu vẫn cúi thật thấp, không có tính nhìn về phía người trước mắt.

Chu Tiêu chỉ nghe thấy giọng nói vang lên lần nữa trên đỉnh đầu hắn, “Lời của lão tử các ngươi lại coi thành rắm sao!”

Ba người vẫn lựa chọn cúi đầu, không nói một lời.

“Kim Sơn đại ca xin bớt giận, xin bớt giận.” Tiếng a dua nịnh hót không ngừng vang lên.

Lỗi tại người đàn ông tên Kim Sơn này cũng không thể sinh kén. Mỗi ngày đều phải nghe điều này, sao không thấy phiền chứ?

“Thôi coi như quên đi.” Giọng người đàn ông tên Kim Sơn này dường như mang theo chút hưng phấn.

Chỉ thấy một cái bóng tay phất qua trước mặt Chu Tiêu.

Chân mày Chu Tiêu cau lại, bĩu môi.

Đó là người nói, dường như tôi chưa nói thế đâu!

Khóe miệng hơn cong lên, gọi ra một nụ cười, chỉ là ý cười chưa tới đáy mắt.

“Cậu, đi theo tôi! Còn hai người các cậu tiếp tục tuần tra!” Dường như Kim Sơn ra lệnh xong, một chút thương lượng đường sống cũng không có.

Chu Tiêu gật đầu, đầu hơi nghiêng, liếc mắt nhìn Y Sâm và Ngũ Nhật gần như đứng song song với mình.

Ngũ Nhật nhướn mày, Y Sâm bĩu môi.

Rốt cuộc cái tên Kim Sơn này muốn làm gì?

“Đi thôi!” Kim Sơn hô một tiếng, về mặt kích động đi về phía trước, bước chân có chút gấp gáp, dường như tâm tình không tệ.

Chu Tiêu liếc mắt nhìn hai người, khẽ lắc đầu, dùng âm lượng chỉ có ba người bọn họ có thể nghe được, nhỏ giọng nói ra, “Không được hành động thiếu suy nghĩ, tìm được Tiểu Thất mới quan trọng nhất!”

“Tại sao còn chưa đi?” Kim Sơn dừng bước, xoay người, bắt mắt nhìn ba người còn chưa dời bước, “Lẳng nhà lẳng nhằng, nhanh lên đi, y như đàn bà vậy!”

Chu Tiêu vừa nghe, sắc mặt chợt thay đổi.

Cái gì mà bảo hắn lẳng nhà lẳng nhằng, cái gì mà bảo hắn giống đàn bà?

Mẹ nó.....

Cúi đầu, Chu Tiêu đi về phía người đàn ông, không nói một câu nói.

“Đứng lại!” Kim Sơn đột nhiên kêu lên, “Tôi không gọi cậu!”

Chu Tiêu ngừng bước chân, ngẩng đầu nhìn Kim Sơn. Lúc này, hắn thật sự không biết nên làm thế nào rồi!

“Ồ kia, tôi gọi tên Kim Mao (lông vàng, vì Y Sâm tóc vàng) phía sau cậu đó!” Kim Sơn nhìn mặt của Chu Tiêu, nhướn mày, “sao tôi lại cảm thấy các cậu đều rất lạ mắt? Mới tới sao?”

Kim Mao?

Ngũ Nhật đứng bên cạnh Y Sâm thiếu chút nữa không kiềm chế được mà bật cười.

Y Sâm vẫn luôn đom đàng nhất! Một đầu tóc của hắn quả thật chính là thứ hắn thích nhất. Mỗi lần ra cửa còn không phải bôi bôi trét trét mặt nửa ngày sao?

Hiện tại thì sao, bị gọi thành Kim Mao!

Làm sao mà chịu nổi chứ?

Hai lỗ tai Chu Tiêu tự động lược bớt lời Kim Sơn nói, gật đầu, “Kim Sơn đại ca, chúng tôi mới tới, có rất nhiều chỗ không hiểu còn cần đại ca chăm sóc nhiều hơn!”

Nếu bị coi là ‘ người mới tới ’, như vậy bọn họ chính là người mới tới rồi!

Dù sao cũng không bị mất gì!

“Nói hay, nói hay lắm!” Kim Sơn vui vẻ cười một tiếng, “Mới tới, không tệ, miệng ngọt đấy! Làm rất tốt, có tiền đồ!”

“Đạ!” Ba người dường như rất cung kính đứng ở một bên, đầu cúi thật thấp, lại thành biểu hiện thấp kém rồi.

“Rất tốt, rất tốt!” Kim Sơn liên tục nói hai chữ rất tốt, “Nhưng mà vẫn là Kim Mao đi theo tôi trước!”

Lần này đổi thành Y Sâm buồn bực.

Chu Tiêu liếc mắt nhìn Y Sâm, khẽ gật đầu.

Xem ra, dường như Kim Sơn không cảnh giác cao với bọn họ lắm.

Rất tốt! Vậy thì bọn họ cũng sẽ tương đối thuận lợi đúng không?

Y Sâm ngẩng đầu, khoe miệng mím chặt.

Hắn đi với tên Kim Sơn này rồi, làm sao đi Tiểu Thất đây?

Giọng Chu Tiêu vang lên lần nữa, khe khẽ nói, “Chúng tôi sẽ tiếp tục đi tìm Tiểu Thất. Anh đi theo bên cạnh Kim Sơn cũng lưu ý một chút. Có lẽ không chừng anh ở bên kia còn có thu hoạch hơn chúng tôi, nếu có tin tức lập tức báo cho chúng tôi biết, không để cho anh tự mình hành động!”

Y Sâm gật đầu.

Chỉ hy vọng là như thế, chỉ mong hắn có thể nhanh chóng tìm được Tiểu Thất, có thể mang cô trở về. Nơi này, Tiểu Thất không thể ở lại.....

Y Sâm đến gần Kim Sơn, muốn yên tĩnh đi theo phía sau của hắn.

Ai ngờ, Kim Sơn rất kích động kéo bả vai Y Sâm, giống như bọn họ rất quen thuộc vậy.

Y Sâm nhướng mày, chỉ có Chu Tiêu, Liệp Ung, Ngũ Nhật và Tiểu Thất làm cái loại động tác thân mật như thế với hắn! Hôm nay bị người đàn ông này chiếm dụng, nói thật hắn cực kỳ khó chịu!

Khó chịu thì khó chịu, Y Sâm vẫn không cự tuyệt.

“Ồi Kim Mao, cậu nói sao kiểu tóc của cậu lại đẹp như vậy chứ? Đến đây, chỉ cho đại ca, để đại ca cũng đẹp trai đi!”

Hai mắt Y Sâm đảo một vòng.

Loại khí chất này, loại tạo hình này không phải tùy tiện người nào cũng có thể bắt chước theo được không?

“Ha ha, dĩ nhiên có thể.....” Y Sâm thu hồi khó chịu trong lòng, cười hai tiếng, “Nói gì tới đây! Về sau đầu của Kim Sơn đại ca cứ đảm bảo ở chỗ tiểu đệ là được!”

Đảm bảo ở trên người hắn, hắn nhất định phải suy nghĩ thật tốt xem làm sao để xuống đao tương đối lưu loát sạch sẽ. Đây là lời trong bụng Y Sâm mà không có nói ra.

Bóng lưng của Kim Sơn và Y Sâm biến mất ở trong mắt Ngũ Nhật và Chu Tiêu, hai người nhìn nhau, tiếp tục đi tới lầu tám.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rõ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 149: Là Chỗ Này?

Y Sâm sững sờ, ngẩng đầu nhìn cửa phòng trước mắt.

Tại sao lại trở về căn phòng có bố cục đen thui, đè ép khiến bọn họ khó chịu này chứ?

“Kim Sơn đại ca, này.....” Y Sâm quay đầu, nhìn Kim Sơn, mang theo nụ cười nhỉnh hót trên mặt, “Đây là đâu vậy?”

“Kim Mao à!” Kim Sơn vui vẻ nhìn Y Sâm, vỗ vỗ bờ vai của hắn “Hôm nay đại ca dẫn cậu đi khai trai, thừa dịp ông chủ không ở đây!”

Y Sâm tự động lược bớt hai chữ Kim Mao. Dù sao chỉ là một cái tên, mặc nó là Kim Mao hay Hồng Mao!

Nhưng Y Sâm không coi thường hai điều mấu chốt “khai trai” và “ông chủ không ở đây”!

Dẫn hắn đi khai trai là có ý gì, ông chủ không ở đây lại có ý nghĩa gì!

Hai mắt Y Sâm hơi rú xuống. Hắn luôn cảm thấy trong căn phòng đen thui này rất có thể cất giấu cái gì đó.

Nếu như hắn đoán không sai, ông chủ trong miệng Kim Sơn dĩ nhiên là Lộ Á Sâm. Nói tới đây, chính là Lộ Á Sâm không ở nơi này!

Vừa nghĩ tới có khả năng này, lòng của Y Sâm không khỏi có mấy phần kích động.

Tên Lộ Á Sâm này khó đối phó, hắn không ở đây có phải có nghĩa tỷ lệ bọn họ cứu Tiểu Thất ra lại có thêm vài phần hay không?

“Đại ca, chúng ta phải khai trai cái gì?” Y Sâm thu hồi suy nghĩ của mình, hỏi một câu.

“Ha ha ha ha.....” Ai ngờ Kim Sơn vừa nghe lại ôm bụng cười lăn lộn, đưa ngón tay chỉ vào Y Sâm, lắc lắc đầu.

Y Sâm bị tiếng cười kia làm cho lúng túng.

Tại sao có thể cười khoái trá như vậy chứ?

“Ha ha ha ha.....” Kim Sơn vỗ vỗ đầu Y Sâm, “Tiểu tử ngốc à, cậu lại không biết cái gì gọi là khai trai sao! Tiểu tử, không phải cậu vẫn còn là xử nam chứ?”

Y Sâm vừa nghe thấy, sau đó trên mặt hiện lên một mảng đỏ ửng khả nghi.

Nhắc tới cũng đáng cười, địa vị thân phận của hắn ở trong gia tộc La Tư Sài Nhĩ Đức dĩ nhiên sẽ không thấp. Nhưng nói đến chuyện phụ nữ, mấy người bọn họ trừ Liệp Ưng còn nhỏ, gần như chưa từng phóng túng với đám phụ nữ.

Loại người như bọn họ không thể nào có được một gia đình yên ổn, cả ngày cầm súng bắn đạn, nói không chừng một khắc sau tính mạng cũng không còn nữa là!

Trừ phi bọn họ thật sự rất mạnh, có năng lực bảo vệ người mình yêu.

Nhưng mà.....

Nhưng Y Sâm hắn có năng lực sao? Có năng lực sao Tiểu Thất lại lâm vào trong tình trạng nguy hiểm gần như mất đi tính mạng chứ?

“Thật sự cậu vẫn còn là xử nam sao?” Kim Sơn vừa nghe thì cười ha ha. Lần này ngay cả mấy tiểu đệ bên cạnh hắn cũng cười theo.

Y Sâm khẽ cúi đầu. Lúc này tiếng cười của bọn họ vang lên ở bên tai hắn đặc biệt chói tai.

Nhưng dáng vẻ này của Y Sâm ở trong mắt Kim Sơn lại là vẻ xấu hổ.

“Không sao, không sao!” Kim Sơn ôm chầm lấy bả vai của Y Sâm, giống như anh cả lên tiếng, “Bọn mày cười cái rắm á! Còn cười nữa lão tử đánh vỡ miệng chúng mày đấy.”

Lời nói của Kim Sơn khiến bốn phía nhất thời yên tĩnh lại, bọn tiểu đệ bên cạnh cũng thu hồi dáng vẻ cười ầm lên.

Kim Sơn hài lòng gật đầu, “Kim Mao là huynh đệ của tôi, do tôi bảo bọc xem ai dám cười hắn, dám khi dễ hắn!”

“Đi, huynh đệ, để đại ca dẫn cậu đi cho biết.” Kim Sơn mở cửa phòng ra, mang theo Y Sâm vào, ngoài miệng còn không ngừng theo sát hắn nói một chút chuyện tình ái. Nói ra cho oai là đang truyền thụ kinh nghiệm cho Y Sâm.

Lại đến căn phòng đen thui này một lần nữa, trong lòng Y Sâm đột nhiên truyền đến một hồi bất an mãnh liệt. Loại lo lắng này từ chỗ nào mà đến chính hắn cũng không nghĩ ra được! Chỉ nghe “xoẹt” một tiếng, đèn trong phòng sáng lên.

Nhưng ánh sáng này lại không thể khiến áp lực trong phòng giảm đi, ngược lại khiến trong phòng thêm chút âm u lạnh lẽo. Cảm giác âm u lạnh lẽo chậm rãi xông lên từ lòng bàn chân, trong khoảng thời gian ngắn đã lan tỏa khắp toàn thân.

Y Sâm nhìn quanh bốn phía một vòng, cũng không phát hiện cái gì khác thường.

Vậy thì Kim Son nói khai trai hấn vẫn chưa thể lý giải được.

Mấy người trong phòng này đều là nam nhân có được không.

Y Sâm nuốt nước miếng, không phải những người này có khẩu vị nặng như thế chứ!

Chẳng lẽ muốn tới làm một trận nam nữ? (nó đây là nhiều nam hoặc nhiều nữ)

Không biết từ lúc nào Kim Son lại đi tới bên cạnh Y Sâm, cười vỗ bờ vai của hấn.

Cả người Y Sâm cứng đờ, không cần vỗ hấn nữa, hấn sắp điên lên rồi.

Không phải là thật chứ?

Chân mày Y Sâm nhíu chặt, không nói gì.

“Tiểu tử, tôi cho cậu biết, nơi này là căn phòng riêng của ông chủ, người bình thường không thể vào. Hôm nay đại ca nhìn cậu hợp ý mới có thể dẫn cậu tới đây. Hôm nay một khi đi ra khỏi cánh cửa phòng này cái gì cậu cũng phải quên hết đi, cậu hiểu rõ chưa?” Kim Son lắc đầu, “Thừa dịp ông chủ không có ở đây chúng ta mới có thể có cơ hội đi vào đó!”

“Đại ca, cuối cùng chúng ta phải làm gì?” Y Sâm nhìn Kim Son, vẻ mặt nghi vấn.

Hấn thật sự càng ngày càng không thể lý giải những lời của Kim Son.

Nếu quả như thật muốn một đám nam nữ thì cũng không cần trắng trợn chạy đến căn phòng riêng tư của ông chủ chứ? Bọn họ thật không sợ chết, hay cho tới bây giờ Lộ Á Sâm cũng đều có loại phương pháp biến thái này?

Nếu không tại sao có thể có những thu hạ biến thái như vậy?

“Chúng mày cũng đi ra bên ngoài coi chừng đi, mày ở lại, Kim Mao cậu cũng lưu lại.” Kim Son hơi quay đầu lại nói với hai tiểu đệ bên cạnh, sau đó đưa tay chỉ vào một người đàn ông mặc áo khoác màu xám tro với cái bụng to phề phề, vẻ mặt bỉ ổi và Y Sâm, ý bảo bọn họ lưu lại.

“Kim Mao, cậu tới làm quen một chút với người anh em này đi!” Kim Son giới thiệu người đàn ông kia với Y Sâm, “Hấn là Hắc Tùng!”

Hắc Tùng ngẩng lên nhìn Y Sâm rồi gật đầu một cái.

Cả người Y Sâm sững sờ.

Cảm thấy vừa rồi cảm giác được tên Hắc Tùng này nhìn rất quen mắt, nhất thời không nghĩ ra. Hiện tại, Hắc Tùng hoàn toàn ngẩng đầu lên, hấn mới phát hiện tên Hắc Tùng này chính là người bên trong đoạn clip đó đã vũ nhục Tiểu Thất.

Sắc mặt Y Sâm không khỏi thay đổi, nắm chặt quả đấm, nhìn chằm chằm Hắc Tùng, trong lòng lại tự nói với mình rằng phải tỉnh táo lại, tỉnh táo lại.

Nếu như không nhận được ra tay với Hắc Tùng, thân phận của mình sẽ bại lộ. Như vậy, Tiểu Thất sẽ sao đây?

Hắc Tùng nghi ngờ nhìn về mặt Y Sâm, nhướn mày.

Rốt cuộc, Y Sâm hít một hơi. Sau đó nở một nụ cười, nhìn Hắc Tùng, gật đầu.

“Hắc hắc.....” Kim Son nhìn Hắc Tùng, biểu cảm trên mặt viết bốn chữ, không thể chờ đợi, “Mày nói đồ tốt ở nơi này sao?”

Hắc Tùng gật đầu, liếc mắt nhìn Y Sâm, vừa đi tới, nhẹ nhàng vỗ lên chỗ vách tường.

Chỉ nghe “ầm.....” một tiếng, vách tường phía tây chia làm hai nửa.

Hai mắt Y Sâm càng mở càng lớn, nhìn bên trong vách tường, cả người cứng lại như đá.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quả Cầm Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 150: Là Tiểu Thất

Hai mắt Y Sâm càng mở càng lớn, nhìn bên trong vách tường, cả người cứng lại như đá.

Đây là một cơ quan được thiết kế tinh xảo.

Bên trong vách tường vốn trống không, mà lúc này lại tồn tại một lồng sắt khổng lồ. Trong lồng sắt đang giam giữ một người. Quần áo nhếch nhác, không thấy rõ dung mạo, chỉ nghe thấy cô ấy không ngừng rên rỉ.

Y Sâm gất gao nắm chặt tay, tức giận không ngừng dâng lên từ trong chỗ sâu nhất đáy lòng.

Hắn nhận ra được chủ nhân của âm thanh này, là

Là Tiểu Thất không sai, là Tiểu Thất của hắn!

Sao hắn lại không nghĩ tới Tiểu Thất sẽ bị chuyển đến cái chỗ này!

"Tiểu Thất." Y Sâm khẽ mở môi mỏng, tên của Tiểu Thất mắc kẹt trong cổ họng, muốn gọi cũng không gọi được.

"Hắc Tùng, đây chính là đồ tốt?" Kim Sơn nhìn Hắc Tùng, vẻ mặt nghi ngờ.

Hắc Tùng gật đầu, vẻ mặt bi ối, "Trên người cô ta bị bỏ thuốc. Hôm qua đã bị luân phiên mấy lần, yên tâm chơi đi, chơi thế nào cũng vẫn tràn đầy tinh lực!"

Lời của Hắc Tùng giống như là thuốc nổ vậy, nổ tung khiến Y Sâm gần như muốn ngã. Hắn quả thật không thể tưởng tượng được, Tiểu Thất của hắn đến tột cùng phải chịu nên tội lỗi gì!

Luân phiên mấy lần?

Tiểu Thất bị vũ nhục hắn biết, chỉ là hắn không biết những người này lại ác như vậy, lại giày vò Tiểu Thất thành ra như thế.

Sao Tiểu Thất lại chịu được chứ?

Trong lòng đau đến nổi sắc mặt Y Sâm trắng bệch, cặp mắt nhìn về phía Tiểu Thất, không nhúc nhích.

Thật xin lỗi Tiểu Thất, tôi tới chậm.

Thật xin lỗi Tiểu Thất, tôi sẽ dẫn em về nhà.

Thật xin lỗi Tiểu Thất, tôi phát hiện tôi yêu em rồi.

Thật xin lỗi Tiểu Thất, sau này tôi nhất định sẽ chăm sóc em thật tốt.

"Kim Mao, người làm sao vậy?" Kim Sơn nhìn sắc mặt Y Sâm, lắc lắc thân thể hắn, "Người không sao chứ?"

Đơn giản cho rằng lần đầu tiên Y Sâm nghe được lời như thế sẽ không thoải mái, Kim Sơn rất hiểu rõ vỗ vỗ Y Sâm, "Người anh em, đừng sợ. Đợi lát nữa người xem đại ca chơi đùa như thế nào, bảo đảm người sẽ có loại cảm giác như lên mây!"

Kim Sơn nhìn Hắc Tùng, "Có muốn thêm thuốc không? Chỉ như vậy thì có được hay không?"

Hắc Tùng lắc đầu, cười đến đắc ý, "Kim Sơn đại ca, thuốc của Hắc Tùng anh không thể nghi ngờ được, anh thử đi rồi chẳng phải sẽ biết sao!"

Thuốc?

Y Sâm nhìn sang Hắc Tùng.

Hắn nhớ tới, hóa ra tên Hắc Tùng này chính là người cùng với Thanh Lưu xưng là ‘kỳ hoa’ của giới y học.

Thanh Lưu là người trong gia tộc La Tư Sài Nhĩ Đức bọn họ, mà tên Hắc Tùng có thân phận thần bí, nhưng lại cũng là một người nham hiểm. Trong tay hắn đều hoàn toàn sản xuất ra những loại thuốc khổng chế tinh thần con người. Trong đó độc nhất chính là ‘Tinh Thần Vương Nhất Hào’!

Chỉ cần bị trúng phải thuốc này, tinh thần con người gần như sụp đổ.

Tiểu Thất cũng bị bỏ thuốc gì sao? Nếu không, sao Tiểu Thất lại biến thành bộ dáng này?

"Được, được, được!" Kim Sơn nói liên tục mấy chữ được, chà sát tay, nóng lòng muốn thử, "Kim Mao, trước hết để đại ca đi sung sướng. Đợi lát nữa người đến!"

Vừa nói xong, Hắc Tùng mở cửa lồng sắt ra cho Kim Sơn, Kim Sơn nhấc chân bước vào bên trong.

"Bằng" Một tiếng cực kỳ nhỏ vang lên.

Chỉ thấy, Kim Sơn vẫn chưa đi đến bên cạnh lồng sắt, toàn thân đã cứng đờ, người đột nhiên ngã xuống đất.

"Ngươi" Hắc Tùng nhìn Y Sâm, sắc mặt đột nhiên thay đổi, liên tục lùi về sau, "Ngươi là ai, là ai?"

Y Sâm lạnh lùng cười một tiếng, nhìn về phía Tiểu Thất, trong mắt mang theo quyền uy sau đậm và đầy đau đớn.

Tiểu Thất vẫn còn rên rỉ, đến cùng cô ấy đã phải chịu bao nhiêu khổ sở chứ?

Cặp mắt mang theo bén nhọn nhìn Hắc Tùng, hòng súng nhanh chóng chỉ về phía bắp đùi của hắn hung hăng bắn một phát.

"A." Một tiếng kêu rên, Hắc Tùng khổ sở té ngã xuống đất, "Ngươi. . . . Ngươi muốn làm gì?"

"Tôi muốn làm gì?" Về mặt Y Sâm không chút thay đổi, vào giờ phút này chính hắn thật giống như sứ giả tới từ địa ngục, khát máu đến mức khiến người cảm thấy lạnh lẽo.

"Yên tâm, ngươi gia tăng thống khổ trên người Tiểu Thất, Y Sâm tôi sẽ hồi báo lại ngươi gấp trăm lần !" Hòng súng chỉ về phía một cái chân khác của Hắc Tùng, lại bắn tiếp.

"A." Hắc Tùng hô lên, "Ngươi chính là Y Sâm! Y Sâm của gia tộc La Tư Sài Nhĩ Đức? Y Sâm của tổ chức đứng đầu châu Âu?"

"Không sai!" Y Sâm gật đầu, "Tôi chính là Y Sâm!"

Chỉ về phía cánh tay của Hắc Tùng, Y Sâm lại nã một phát súng.

Hắn bắn ba phát về phía hắn ta cũng không tính là cái gì. Khổ sở trên người Tiểu Thất cũng không chỉ từng này đâu!

"A. Cứu mạng, cứu mạng." Hắc Tùng hô to lên.

Y Sâm nhướn mày, trong lòng kêu một tiếng không tốt.

Tiếng Hắc Tùng đã kinh động người bên ngoài. Nói không tốt, là kinh động đến người của tầng lầu này rồi!

Y Sâm vừa bắn một phát về phía cánh tay của Hắc Tùng, chạy vào lồng sắt, ôm lấy Tiểu Thất không ngừng rên rỉ, rồi chạy ra bên ngoài.

Đi ngang qua bên người Hắc Tùng thì Y Sâm nhìn hắn, bĩu môi, "Hi vọng Thượng Đế bảo vệ ngươi không chết. Món nợ này, Y Sâm tôi sẽ đòi lại từ ngươi!"

Mới vừa ôm Tiểu Thất đi tới trước cửa, cửa liền bị đập vỡ.

Hai người đợi ở cửa chạy vào, nhìn Y Sâm và Tiểu Thất trong ngực hắn, cùng nhau chĩa súng về phía Y Sâm.

Y Sâm lạnh lùng cười một tiếng.

Tiểu Thất trong ngực hắn thờ nhẹ đến nỗi hắn cũng không phát hiện được. Cho tới bây giờ, hắn thật sự không cần thiết tiếp tục ở lại đây lãng phí thời gian vào những người này nữa.

Động tác của hai người kia nhanh, động tác của Y Sâm còn nhanh hơn. Một tay ôm Tiểu Thất, một tay cầm súng lục bằng bạc, bắn liên tục hai phát, một phát trúng đầu, một phát trúng tim.

Có thể là động tác trong tay quá lớn, làm thức tỉnh Tiểu Thất đã hôn mê.

Y Sâm khẽ cúi đầu, nhìn Tiểu Thất.

Hai mắt Tiểu Thất mở to, trong ánh mắt mang theo sợ hãi. Phút chốc cô nhìn vào trong mắt Y Sâm, đột nhiên cả người run rẩy, không ngừng giãy giụa, trong miệng không ngừng kêu "a. a.".

"Tiểu Thất, là tôi!" Y Sâm khổ sở nhìn Tiểu Thất, nhìn gương mặt cô chỉ còn nhỏ bằng một bàn tay khô gầy, "Tôi là Y Sâm! Không cần phải sợ, không cần phải sợ. Tôi sẽ dẫn em về nhà, chúng ta sẽ về nhà!"

"Về nhà." Giọng của Hắc Tùng sau lưng Y Sâm vang lên có chút khàn khàn, mang theo chút đắc ý, "Các ngươi không đi được nữa rồi."

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rõ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 151: Bảo Bối

"Về nhà....." Giọng của Hắc Tùng sau lưng Y Sâm vang lên có chút khàn khàn, mang theo chút đắc ý, "Chúng mày không đi được nữa rồi....."

Y Sâm xoay người, nhìn Hắc Tùng nằm ở trên sàn nhà. Lúc này, máu tươi chỗ bốn lỗ thủng trên người của hắn không ngừng chảy ròng.

Nhưng, trên gương mặt của Hắc Tùng lại không có chút khổ sở nào, cũng không biết là gắng gượng chống đỡ được hay là thần kinh tương đối đàn, không phát hiện được sự đau đớn trên người mình.

"Mày, câm miệng!" Y Sâm lạnh lùng mở miệng.

Giọng nói giống như gió rét trong hầm băng, thổi từng luồng về phía Hắc Tùng.

Toàn thân Hắc Tùng cứng đờ.

Phải nói không sợ hãi là không thể nào, ai biết người ở trước mắt này có thể bắn một phát giải quyết mình hay không!

Nhưng.....

Nhưng, hiện tại hắn phải kéo thời gian.

Chỉ cần người của bọn họ phát hiện khác thường tất nhiên sẽ đi lên, như vậy đến lúc đó, mặc hắn là thần thánh phương nào cũng không chạy thoát được!

Y Sâm nhìn lướt qua Hắc Tùng trên đất, đôi mắt sắc bén nhìn ngón tay run rẩy của hắn, "Mày, làm cái gì?"

"Ha ha ha a....." Thái độ của Hắc Tùng đã thay đổi, cứng rắn chống đỡ thân thể của mình, "Tao đã nói rồi, mày không đi được đâu!"

Ném một thiết bị có nút tới trước mặt Y Sâm, Hắc Tùng chống lên vách tường, từ từ đứng lên.

Máu tươi vẫn chảy ròng từ hai lỗ thủng trên đùi, cũng không biết hắn dựa vào sức lực như thế nào để đứng lên!

Sắc mặt Y Sâm buồn bã, nhìn cái nút ở trên đất trước mặt mình kia.

Nếu như hắn không đoán sai, da.nlze.qu;yo/nn chỉ cần nhấn cái nút này, như vậy cả tòa nhà sẽ có báo động vang lên.

Bọn họ không đi được nữa rồi!

Không được!

Ánh mắt Y Sâm chợt nghiêm túc, cho dù phía trước ngăn cản hắn chính là núi cao biển rộng, cho dù có muôn ngàn khó khăn, hắn cũng phải mang theo Tiểu Thất rời khỏi chỗ này.

Cũng không ai biết, khi hắn thấy cặp mắt của Tiểu Thất vốn tràn đầy sự lạnh lợi, lại lộ ra sự kinh hãi và run sợ, hắn đã hận không thể giết chết bản thân mình!

Tại sao nữ sát thủ đệ nhất quốc tế Tiểu Thất lại biến thành bộ dáng như hiện tại chứ?

Làm sao loại sắc mặt đó có thể xuất hiện ở trên mặt của Tiểu Thất?

Vào giờ phút này cô giống như một con nai con bị hoảng sợ quá độ, ánh mắt tràn đầy bất lực.

Cái loại bất lực đó xuyên thấu qua cặp mắt của cô trực tiếp truyền đến trong tim của hắn, trực tiếp đánh trúng trái tim của hắn.

Nếu như, cô rơi lệ!

Như vậy, hắn lại là chảy máu!

Xoay người, Y Sâm lựa chọn không đếm xỉa tới lời Hắc Tùng nói, ôm Tiểu Thất đi về phía cửa.

Cho dù phải liều mạng của bản thân, hắn cũng phải mang Tiểu Thất ra ngoài.

Tình hình bây giờ của Tiểu Thất vốn không thể tiếp tục được nữa.

Hắn không hiểu y học, vốn không biết tình hình bây giờ của Tiểu Thất như thế nào. Nhưng theo hắn thấy, tình trạng của Tiểu Thất nhất định sẽ không tốt hơn chút nào.

Hơi thở mỏng manh này tác động đến từng hơi thở của hắn.

"Tiểu Thất, chúng ta đi!" Cúi đầu khẽ hôn trên mặt của Tiểu Thất, mang theo hòa nhã và dịu dàng, "Chúng ta về nhà!"

Cửa được mở ra, Y Sâm đi ra ngoài.

Tiểu Thất an tĩnh nằm ở trong ngực của hắn, mắt khép chặt, chỉ là Y Sâm lại không coi thường giọt nước mắt rơi trên khóe mắt cô.

Bảo bối ngoan, không khóc!

Bảo bối ngoan, tôi sẽ vĩnh viễn bồi ở bên cạnh em!

Bảo bối ngoan, cho dù ngày mai trái đất ngừng chuyển động, em còn có tôi!

Bảo bối ngoan, tôi yêu em.....

Vừa đi ra khỏi cửa phòng, thì có ba người cầm súng, vội vã chạy tới.

Dừng bước cách đó năm thước, nhìn Y Sâm bước từng bước đến gần bọn họ, trên mặt không chút biểu tình, giống như Diêm Vương mặt đen.

Ba người nhìn lẫn nhau mấy lần, vốn cũng không biết là phải đi tới hay lui về phía sau. Bởi vì lúc này thái độ của Y Sâm phải gọi là đáng sợ.

Khóe miệng Y Sâm hơi cong lên, không nói không cười mà nhìn ba người do do dự dự, không biết tiến hay lùi.

Ngược lại tới rất nhanh!

Một tay ôm Tiểu Thất thật chặt vào trong ngực, một tay kia đã lấy cây súng lục ra, bắn liên tục ba phát.

Ba người Đối diện còn chưa phản ứng nhưng thân cũng đã ở xứ lạ rồi. Trước khi chết, ba người cũng không kịp nhắm mắt.

Y Sâm cười lạnh.

Đến đây đi, có bao nhiêu tới bấy nhiêu đi!

Hiện tại hắn lại hiểu rõ rồi!

"Ừm....." Tiểu Thất khẽ rên một tiếng, tựa hồ rất khổ sở.

"Ngao!" Y Sâm đưa tay cầm bàn tay Tiểu Thất gầy yếu không chịu nổi, nhẹ nhàng an ủi cô.

Tiểu Thất, em biết không? Dfenddn lieqiudoon Lần đầu tiên em khổ sở khẽ rên, lần đầu tiên lòng của tôi cũng khổ sở theo!

Tiểu Thất, em biết không? Tôi tình nguyện bây giờ những gì khổ sở mà em đã chịu đều đổ ở trên người tôi!

Tiểu Thất, em biết không? Thật ra, tôi thật sự suy nghĩ muốn thay em gánh chịu những khổ sở này!

Tiểu Thất, em biết không? Hôm nay Y Sâm quả thật chính là sống không bằng chết!

Y Sâm đi một đường thẳng tắp, Tiểu Thất được hắn ôm ở trong lòng, rất nhẹ rất nhẹ, gần hồ không có sức nặng.

"Ồ đâu rồi!"

Y Sâm bước chân ngừng lại một chút.

Hắn biết lại có người đuổi theo!

"Tiểu Thất, chờ tôi!" Hôn về phía đôi môi khô khốc của Tiểu Thất một nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước, đặt cô từ từ tựa vào trên đất, động tác kia dịu dàng như có thể nhéo ra nước.

Đề Tiểu Thất xuống, Y Sâm đứng lên.

Thân thể cao lớn, ánh mắt thâm sâu, đầu Y Sâm khẽ di chuyển, súng trong tay giờ lên lần nữa.

Nhìn Tiểu Thất dịu dàng như nước. Lần nữa xoay đầu lại, giống như biến thành một người khác, trong ánh mắt mang theo đầy ý lạnh.

Mỗi một bước đi chính là nã một phát súng, mà mỗi một phát súng cũng bắn trúng một mục tiêu.

Không tới mười bước, một nhóm người mới vừa chạy đến trước mắt đã sấm nằm ở trên đất, không nhúc nhích.

Y Sâm phóng khoáng thu súng lại, bỏ vào túi.

Nói thật, mấy người này hẳn thật sự không để ở trong mắt.

Mặc dù hẳn lợi hại nhất trên phương diện máy tính, nhưng muốn có đất đặt chân ở gia tộc La Tư Sài Nhĩ Đức, chỉ bằng vào kỹ thuật máy tính của hẳn vẫn còn chưa đủ tính! Cho nên, tài bắn súng của hẳn ở trong tổ chức mặc dù không tính là lợi hại nhất, nhưng cũng là số một số hai!

Khẽ xoay người, Y Sâm lại chỉ nghe được "pằng....." một tiếng, phía sau mình được một thân hình mềm yếu ôm lấy.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 152: Tiểu Thất Sẽ Không Chết

Khẽ xoay người, Y Sâm lại chỉ nghe được "pằng....." một tiếng, phía sau mình được một thân hình mềm yếu ôm lấy.

"Uhm....." Sau đó chờ đón ở sau lưng chính là một tiếng rên khẽ khiến Y Sâm sợ hết hồn.

Cả người Y Sâm hơi cứng đờ, không dám xoay người.

Tiếng này cực kỳ giống tiếng của Tiểu Thất! Hẳn cũng không nghe sót một tiếng súng vừa vang lên kia.

Cho nên.....

"Y Sâm..... Thật sự là..... anh!" Giọng nói khàn khàn lẫn lẫn ở bên tai Y Sâm không đi, giống như người yêu cẩn thận vuốt ve âu yếm, "Y Sâm..... tôi chờ anh đã lâu....."

Y Sâm cũng nhin không được nữa, xoay người.

Khi Y Sâm quay người lại, người tựa vào sau lưng hẳn cứ như vậy từ từ rơi xuống trên mặt đất, cặp mắt nhắm theo ý cười si ngốc.

"Hẹn gặp lại....." Tiểu Thất khẽ mở đôi môi khô khốc, lời nói nghẹn ở cổ họng, chỉ nói ra khỏi miệng hai chữ gặp lại.

"Không....." Cặp mắt Y Sâm mở còn lớn hơn quả trứng gà, nhìn lỗ thủng trên ngực Tiểu Thất.

Lỗ thủng đó là vết thương cô thay hẳn ngăn cản đạn bắn!

Lỗ thủng đó đang không ngừng có máu tươi chảy ra từ bên trong!

Lỗ thủng đó giống như là một kích trí mạng, lúc này sắc mặt trắng bệch của Tiểu Thất lại tái nhợt ba phần!

"Tiểu Thất!" Y Sâm phản ứng nhanh chóng, kéo tay Tiểu Thất lại, theo cô ngã trên mặt đất.

Tiểu Thất đè ở trên người Y Sâm, một búng máu từ khóe miệng chậm rãi chảy ra.

"Tiểu Thất....."

"Y Sâm....."

Đệ Ngũ cùng Chu Tiêu vừa nghe thấy tiếng cảnh báo đã chạy tới.

Vừa đúng đập vào trong tầm mắt bọn họ là Tiểu Thất thay Y Sâm bị bắn một phát, sau đó cùng Y Sâm hai người song song té xuống đất.

"Má nó!" Chu Tiêu cả giận, giơ súng, bắn một phát về phía người nổ súng cách đó không xa.

Ngay giữa đầu!

Má, người của bọn họ cũng dám khi dễ, quả thật chính là tìm chết!

Ba bước làm thành một bước, hai người nhanh chóng chạy tới bên cạnh Tiểu Thất và Y Sâm, đỡ bọn họ lên.

"Y Sâm, Tiểu Thất!" Chu Tiêu đỡ Y Sâm

Chỉ thấy Y Sâm từ từ ngẩng đầu lên, da.nze.qu;yo/nm về mặt tỉnh lặng, cặp mắt cứ như vậy không động, không nháy mắt nhìn mình Tiểu Thất ở trong lòng mình.

"Tiêu, Tiểu Thất thay tôi cần một đạn!" Y Sâm ngơ ngác mở miệng, "Cô sẽ không sao, đúng không?"

Đệ Ngũ vịn Tiểu Thất, khề nguyên rửa một tiếng, "Đáng chết, thế nào người lại bị giày vò thành bộ dáng này?"

Một thân gầy yếu, lúc này lại trúng một phát, lỗ thủng vẫn còn có máu tươi chảy ra.

Cứ gọi như vậy sẽ không có chuyện gì sao?

Chu Tiêu lặng lẽ lắc đầu, sợ rằng Thanh Lưu ở đây cũng không dám bảo đảm gì?

Đây quả thực là muốn mạng mà!

Nhưng Chu Tiêu và Đệ Ngũ không nói gì.

Chu Tiêu đỡ Y Sâm lên, mà Đệ Ngũ ôm Tiểu Thất ở trong lòng, che chở cô, chỉ sợ dùng sức, Tiểu Thất sẽ càng thêm đau hơn!

"Hiện tại, chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây!" Chu Tiêu vỗ vỗ bả vai Y Sâm, "Y Sâm, tỉnh lại đi. Chúng ta còn có Thanh Lưu, hẳn nhất định sẽ có biện pháp, Tiểu Thất nhất định sẽ không sao!"

"Đúng vậy!" Đệ Ngũ cúi đầu, nhìn Tiểu Thất nằm yên tĩnh, không nhúc nhích, hô hấp hơi yếu, trong mắt có chút nóng nóng, "Rời khỏi nơi này trước đã. Vì anh cứu Tiểu Thất lại kinh động đến tất cả người trong tòa nhà này rồi!"

Vừa rời nếu không phải cảnh báo ở tầng này vang lên, bọn họ vừa lúc đang ở phía trên một tầng. Tốc độ của bọn họ làm sao có thể nhanh như vậy?

Hiện tại, khẳng định tất cả người trong khu nhà cao cấp đều vọt tới tầng này rồi.

Không nghĩ cách rời đi, bọn họ thật sự có thể một người cũng không đi được.

Chu Tiêu giờ cổ tay của mình lên, nhìn đồng hồ đeo trên cổ tay.

"Tít, tít....."

Chỉ thấy Chu Tiêu nhanh chóng nhấn mấy cái ở phía trên, nhìn Đệ Ngũ, gật đầu, "Ứng đang ở bên ngoài hai dặm, cậu ấy sẽ lập tức tới ngay tiếp ứng chúng ta. Hiện tại chúng ta phải nghĩ cách có thể để Ứng nhanh chóng sớm tiếp ứng."

"Không thể dùng lực." Trên gương mặt của Đệ Ngũ mang theo nghiêm túc.

Dù sao người của đối phương quá nhiều, mà bọn họ chỉ có bốn người, một người bị dả thương nghiêm trọng, một người ‘ thần trí mơ hồ ’!

"Sân thượng." Trong lòng Chu Tiêu nhanh chóng suy nghĩ, "Chỉ có ở trên sân thượng, Ứng mới có thể nhanh chóng tìm được vị trí cụ thể của chúng ta. Như vậy tiếp ứng sẽ tốt hơn!"

"Ừ." Đệ Ngũ gật đầu, ôm lấy tay Tiểu Thất vừa nặng thêm mấy phần.

Hai người bọn họ bây giờ là gánh nặng đường xa đó!

"Đi!" Một người đỡ, một người ôm, Chu Tiêu và Đệ Ngũ vừa muốn nhắc chân đi lên sân thượng, phía sau liền truyền đến một hồi ồn ào.

"Mau..... Bọn họ ở chỗ này, mau tới đây!"

Đệ Ngũ vỗ vỗ mặt của Y Sâm, hỏi một câu, "Xin hỏi, anh muốn để Tiểu Thất chết ở chỗ này sao?"

Một chữ chết xông vào lỗ tai Y Sâm, Y Sâm cứng đờ, nhìn chăm chăm Đệ Ngũ, "Tiểu Thất không có việc gì!"

Đẩy Chu Tiêu ra, "Tự tôi có thể đi!"

Đúng, tại sao hẳn có thể chán chường?

Tiểu Thất sẽ không sao, chỉ cần có cách đi ra khỏi nơi này, là bọn họ có thể trở về tìm Thanh Lưu rồi!

Y thuật của Thanh Lưu tốt như vậy, Tiểu Thất nhất định sẽ không có chuyện gì!

"Đi." Về mặt Y Sâm lạnh nhạt, nhận lấy Tiểu Thất từ trong tay Đệ Ngũ, "Đề tôi!"

Tiểu Thất, tôi nhất định sẽ làm em mạnh khỏe lên!

Em nhất định phải kiên cường, nhất định phải chịu đựng.

Bởi vì em ở đây, Y Sâm ở đây!

Chu Tiêu và Đệ Ngũ một trước một sau, bảo vệ Y Sâm, mắt thấy bọn người sắp đến chỗ bọn họ.

"Pằng....." Một tiếng súng vang lên, "Có bốn người, mục tiêu đang ở phía trên, mau....."

"Bên này!" Chu Tiêu dẫn đầu nhanh chóng đi.

Bây giờ bọn hắn không chỉ muốn né tránh những người này chạy đến sân thượng, bọn họ càng muốn trốn tránh hệ thống camera ở xung quanh.

Nếu như bọn họ một bại lộ dưới camera, thì đồng nghĩa với bọn họ cũng bại lộ chỗ ở của mình.

"Có cách gì có thể né tránh camera không?" Đệ Ngũ cau mày nhìn mình camera ở góc nghiêng trên đầu.

Camera giám sát ở đây thật vô cùng khó chịu!

"Có!" Chân mày Y Sâm cau lại, "Nhưng phải mạo hiểm một chút."

Nơi này camera nhiều như vậy, đừng bảo từ nơi này đến sân thượng, đi xuống lầu một đều có nguy hiểm!

"Cái gì....."

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rõ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 153: Phòng Ngủ Của Lộ Á Sâm

"Cái gì....."

Chu Tiêu và Đệ Ngũ đồng thời cau mày lại, nhìn Y Sâm.

Chỉ cần Y Sâm mở miệng nói có biện pháp, như vậy nhất định sẽ có biện pháp! Mặc dù có thể tồn tại nguy hiểm, nhưng với lúc này mà nói, tình hình bây giờ của bọn họ cũng không khá hơn chút nào!

Còn không bằng nghe thử ý tưởng của Y Sâm, mạnh tay đánh cuộc. Không chỉ tình hình của bọn họ không thể lạc quan, thấy gương mặt Tiểu Thất càng trắng bệch không có chút huyết sắc nào, lông của bọn họ đều không chịu nổi.

"Tôi nhớ được trong căn phòng đen thui đó có một cái máy vi tính." Về mặt Y Sâm nhàn nhạt, cúi đầu, hai mắt một khắc cũng không rời khỏi Tiểu Thất ở trong lòng.

Chân mày Đệ Ngũ cau lại, hai tay ôm ngực, "Xem ra vẫn không thể rời bỏ nghề ban đầu của anh rồi!"

"Việc này vẫn không nên chậm trễ." Chu Tiêu cảnh giác nhìn lướt qua hoàn cảnh xung quanh, đi ở phía trước.

"Đợi chút....." Y Sâm ngẩng đầu nhìn Chu Tiêu, "Tôi đi. Hai người các anh giúp tôi mang theo Tiểu Thất rút lui trước đến sân thượng chờ tôi!"

Một nhóm người tới tới lui lui thật sự trở thành mục tiêu quá lớn rồi. Hơn nữa, Y Sâm hẳn cũng không biết tình hình lúc này ở căn phòng đó như thế nào.

Phòng ngủ của Lộ Á Sâm cũng quây đến lộn xộn lung tung, còn không phải lớn chuyện sao?

Nói không chừng lúc này bên trong cũng sớm đã nguy cơ trùng trùng rồi.

"Không được!" Chu Tiêu quả quyết trả lời, "Muốn đi thì cùng nhau đi, sao chỉ một mình anh?"

"Đứng." Đệ Ngũ cũng mang vẻ mặt nghiêm túc, "Chúng ta đi cùng nhau mặc dù thành mục tiêu lớn, Nhưng dù sao so với một mình anh, đến lúc đó sẽ không có sự giúp đỡ!"

Bọn họ ở chung một chỗ ít nhất có thể có thể chiếu cố lẫn nhau.

"Trung Quốc không phải có một câu ngạn ngữ nói rất hay là ‘ ba gã thợ giày hơn một Gia Cát Lượng ’!" Chu Tiêu nhìn Y Sâm, da.nlze.qur,ydo/nn sau đó ánh mắt rơi vào trên người Tiểu Thất trong lòng hắn.

Hơi thở cô ấy yếu ớt như vậy.....

Tiểu Thất, cô phải chịu đựng, chúng ta nhất định dẫn cô về nhà!

Tiểu Thất, cô phải chịu đựng, nếu không Y Sâm bị hủy mất!

Bất đắc dĩ, Y Sâm chỉ gật đầu một cái, "Vây đi thôi!"

Hai người kia là anh em của hắn, mỗi lần nguy hiểm đều sẽ không bỏ lại anh em của mình!

Hai mắt Chu Tiêu mang theo cảnh giác nhìn hoàn cảnh xung quanh có chút yên tĩnh, trong lòng có chút nghi ngờ.

Tiếng động vừa rồi ồn ào như vậy, sao giờ phút này lại yên tĩnh thế?

"Các anh có cảm thấy yên tĩnh đến kỳ lạ hay không?"

Không chỉ có yên tĩnh đến kỳ lạ, ngay cả không khí cũng có một chút kỳ quái!

Yên tĩnh quỷ dị.....

"Không quan trọng như vậy nữa, trước đến căn phòng kia đi. Chúng ta phải xử lý tất cả camera ở nơi này, cứ tiếp tục lãng phí thời gian như vậy, chúng ta cũng sẽ bại lộ!" Về mặt Y Sâm nghiêm túc.

"Đi!" Chu Tiêu gật đầu, sau đó đi ở phía trước, Y Sâm ôm Tiểu Thất theo sát phía sau, Đệ Ngũ canh ở phía sau.

Dọc theo đường đi lại vô cùng yên tĩnh, nói cách khác mấy người Chu Tiêu bọn họ thuận lợi đi đến một gian phòng.

Chu Tiêu mở cửa, đi vào, từng bước từng bước đều cẩn thận, cho đến khi hắn xác định xung quanh không có nguy hiểm.

Y Sâm nhẹ nhàng đặt Tiểu Thất lên giường, cúi đầu hôn lên trán cô, "Tiểu Thất, chờ tôi..... Chúng ta lập tức đi ra ngoài."Đứng dậy, Y Sâm nhìn trên đất chỗ góc tường vẫn có một ít máu, Hắc Tùng đã không thấy đâu, hơn nữa thi thể Kim Sơn và hai cỗ thi thể khác cũng biến mất.

Y Sâm nhướng mày, trong lòng hiểu rõ, nói vậy thân phận của bọn họ đã bại lộ. Hắc Tùng không chết, bọn họ có thể không bại lộ thì cũng khó hiểu rồi!

Y Sâm nắm chặt quả đấm, nếu không phải ban đầu lo lắng tình huống không tốt, hắn nhất định sẽ khiến Hắc Tùng sống không bằng chết.

Khỏe miệng khẽ nhếch, Y Sâm cười đến lạnh lùng. Không chết cũng tốt, hắn nhất định sẽ đòi lại gấp trăm lần những đau khổ từ trên người hắn!

"Y Sâm, máy vi tính ở chỗ này, anh mau lại đây xem!" Chu Tiêu đã mở máy vi tính ra. Chỉ là hắn khẽ cau mày, nhìn không có cách nào mở màn hình máy vi tính.

Đệ Ngũ chế nhạo nhìn Chu Tiêu, "Anh không hiểu máy vi tính, mà cũng dám đụng vào máy vi tính!"

Bởi vì một câu của Đệ Ngũ, không khí khó được có thoải mái nhất thời.

Chu Tiêu bắt mắt trừng mắt liếc Đệ Ngũ, "Chính anh còn không phải không hiểu máy vi tính sao!"

Nói thật, những người bọn họ ngoài Liệp Ưng thần đồng tinh thông một trăm tám mươi hạng tài nghệ ra, không có người nào có thể so với kỹ thuật máy tính của Y Sâm. Dfienddn lieqiudoon Hân và Đệ Ngũ chỉ lướt sơ qua, đừng bảo quen thuộc máy vi tính, bình thường bọn họ ngay cả đụng cũng không đụng vào máy vi tính đâu!

Chỉ thấy Đệ Ngũ thờ ơ nhún vai, "Cho nên nói, tôi chưa bao giờ đụng máy vi tính."

Bình thường buồn lậu kim cương đã bận bịu đã khiến trời đất mù mịt, có dùng điện thoại là tốt rồi!

Tại sao nhất định không có việc gì phải mở máy vi tính ra, dùng máy vi tính, lãng phí tế bào não của mình. Hắn cũng không muốn phiền phức đâu!

Y Sâm lắc đầu, đi tới trước máy vi tính, "Để tôi đi!"

Cho nên nói, gia tộc La Tư Sài Nhĩ Đức bọn họ, tổ chức đệ nhất châu Âu không có người nào không giỏi!

Công việc của bọn họ là hỗ trợ lẫn nhau, hợp tác lẫn nhau. Như vậy mới có thể vừa ý, mới có thể công tác thuận lợi!

Y Sâm ngồi ở trước bàn máy vi tính, về mặt nghiêm túc nhìn từng đường một đến bố trí phòng lũy trên màn hình máy vi tính, đầu khẽ di chuyển, nhìn Đệ

Ngũ và Chu Tiêu, "Tôi quên nói cho các anh biết một chuyện. Đây là phòng ngủ của Lộ Á Sâm!"

"À?" Hai người cùng nhau kinh ngạc hô lên một tiếng.

Sau đó, xoay người nhanh chóng lục soát ở bên trong phòng.

Phòng ngủ của Lộ Á Sâm không thể nào cứ đơn giản như vậy, bọn họ tìm thử xem nói không chừng có thể tìm ra cái gì.

Máy vi tính bọn họ không giúp được gì, chỉ cần xem thử phương diện khác có vật gì có giá trị hay không.

Y Sâm xoay người, nghiêm túc nhìn máy vi tính, đôi tay nhanh chóng thao tác trên bàn phím, từng dãy chữ bị xuất hiện trên màn hình máy vi tính.

Trên màn hình máy vi tính từng cái từng cái điểm đỏ đang nhanh chóng di động. Tiếp theo mỗi điểm đỏ đều liên tục toát ra tia lửa.

Khóe miệng Y Sâm hơi cong lên. Cách phòng bị từng điểm hấn thật đúng là không có để vào mắt, chỉ có ba chữ trò trẻ con!

"Rầm....." Một tiếng, màn hình máy vi tính chuyển từ màu đen sang màu xanh.

Hai tay Y Sâm ôm ngực, nhìn máy vi tính khởi động.

Máy vi tính vừa được mở, hai tay Y Sâm vừa thao tác nhanh trên bàn phím. Điều đầu tiên muốn làm chính là phá vỡ tất cả hệ thống theo dõi trong khu nhà cao cấp này.

Hai tay ấn đầu vào đáy trên bàn phím, một khóa, một nút Enter, nhẹ nhàng gõ.

Khóe miệng Y Sâm hơi cong lên, nói, "Xong!"

Đệ Ngũ ngẩng đầu lên, "Tôi cũng xong....."

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 154: Bên Cạnh Tôi Không Cần Người Vô Dụng

Trong phòng mật thất, lúc này Lộ Á Sâm một mình ngồi trên ghế sa lon da hổ, vẻ mặt âm trầm.

"Xảy ra chuyện gì?" Ánh mắt âm hiểm, Lộ Á Sâm nhìn Hắc Tùng bị trúng bốn vết đạn ngồi trên đất, cùng với thi thể Kim Sơn bên cạnh hấn, một người một thi!

Hắn mới đi vắng không bao lâu, lại xảy ra chuyện như vậy. Lúc nào thì thủ hạ của hắn ngu xuẩn như vậy?

"Này....." Về mặt Hắc Tùng có chút khổ sở.

Vết thương do đạn trên người của hấn còn chưa được xử lý, máu vẫn còn từ từ chảy ra, từng giọt từng giọt.

"Thế nào?" Khóe miệng Lộ Á Sâm mím thật chặt, nhìn vết thương của Hắc Tùng, ánh mắt càng ngày càng hung ác.

Người của hấn mà cũng bị thương thành cái bộ dáng này, thật đủ mất mặt.....

"Là Y Sâm của La Tư Sài Nhĩ Đức, tổ chức đệ nhất châu Âu." Hắc Tùng cúi mắt không dám nhìn về phía Lộ Á Sâm, "Hắn nói..... Hắn nói hấn tên Y Sâm..... Hắn tới cứu người phụ nữ, phụ nữ do chủ nhân mang về!"

Lộ Á Sâm nhìn chằm chằm Hắc Tùng, "Người phụ nữ đó được giấu ở nơi bí ẩn như vậy, tại sao hấn lại biết?"

"Là..... là....." Hắc Tùng ấp úng, một câu nói cũng không nói đầy đủ.

"Là cái gì?" Đáy lòng Lộ Á Sâm dâng lên bất an mãnh liệt, "Nói!"

Một chữ nói khiến toàn thân Hắc Tùng cứng đờ, tựa như có một đạo tia chớp đánh từ trên đầu của hấn, khiến sợ hãi trong lòng hấn càng ngày càng sâu.

"Là các anh em..... Các anh em đã lâu rồi chưa chạm..... chạm vào phụ nữ..... Cho nên..... Cho nên....."

Lúc này trong lòng Hắc Tùng rất hối hận!

Nếu như lúc ấy hẳn không nên nhất thời nổi sắc, chạy đi xxoo người phụ nữ đó, cũng sẽ không xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Hiện tại thì tốt rồi, người được cứu đi không nói, mạng của mình cũng treo giữa không trung, tiến thoái lưỡng nan!

Nói không chừng chờ lát ngay cả mất mạng cũng có thể!

"Cho nên..... các người muốn chạm vào người phụ nữ kia?" Ánh mắt của Lộ Á Sâm lại lạnh đi mấy phần, n cặp mắt hìn Hắc Tùng hận không thể lẳng trờ xử tử hắn.

Người phụ nữ đó mà bọn hắn có thể tùy tiện chạm vào sao?

Nữ sát thủ đệ nhất quốc tế Tiểu Thất, lại bị thủ hạ của hắn làm bẩn rồi.

Nhưng làm sao lại như vậy?

"Người còn làm cái gì với cô ta?" Ánh mắt rét lạnh, Lộ Á Sâm hung hăng nhìn chăm chăm Hắc Tùng.

Người phụ nữ đó mặc dù bị mình khống chế, nhưng bản lĩnh của cô ta không thể coi thường. Làm sao bọn Hắc Tùng có thể dễ dàng đắc thủ!

"Tôi....." Hắc Tùng ảo não cúi đầu, " Tinh thần vương tam hào '! Tôi đã tiêm thuốc cho cô ta. Cho nên..... cho nên cô ta không thể khống chế mình..... cho nên, chúng tôi có thể đắc thủ....."

"Hiện tại người đâu?" Khóe miệng Lộ Á Sâm nhếch lên.

Thôi, nếu chạm cũng chạm rồi, tiêm thuốc cũng tiêm rồi, coi như để bọn họ trước ném thử một chút tư vị đau khổ như thế nào!

"Người..... Không..... Không biết!" Hắc Tùng cúi đầu, giọng nói thật thấp.

"Cái gì gọi là không biết?" Giọng của Lộ Á Sâm giống như đèn từ hầm băng, trong nháy mắt đóng băng Hắc Tùng lại.

"Ngài đã trở lại, cũng gọi chúng tôi tới nơi này." Giọng Hắc Tùng có chút run rẩy, "Nói không chừng bọn họ đã chạy đi! Còn nữa, có thể bọn họ không phải chỉ có một người."

Nhắc tới cũng trùng hợp, nếu như không phải Lộ Á Sâm đột nhiên trở lại bọn họ đã có thể bắt được tên Y Sâm đo cùng với người phụ nữ chỉ còn lại nửa cái mạng kia!

Có lẽ bọn họ còn có trợ thủ.....

"Nói như vậy....." Lộ Á Sâm khẽ mỉm cười, "Đây là sai lầm của tôi?"

Toàn thân Hắc Tùng chấn động, run run lắc đầu. Những lời này có giết hắn hắn cũng không dám nói?

"Không..... Không..... Dĩ nhiên không phải!"

"Nói như vậy..... Không phải lỗi của tôi, vậy khẳng định phải là lỗi của mày rồi!" Lộ Á Sâm đưa tay sờ cằm, trên mặt cười nói chuyện không đầu, khiến người ta có chút cảm giác rợn cả tóc gáy.

Trong lòng Hắc Tùng cả kinh.

Vào giờ phút này chính hắn thật sự thừa nhận cũng không phải, không thừa nhận cũng không phải!

Thừa nhận có thể chết, không thừa nhận còn có thể chết hơn!

Hít một hơi thật sâu, đau đớn từ bốn lỗ thủng trên người đã mất đi cảm giác, gần như tê dại.

Vào thời khắc này không thể đoán trước được sự sống chết của bản thân thì càng đáng sợ hơn rồi!

Lúc này, sợ hãi trong lòng Hắc Tùng hoàn toàn đến từ áp lực và khí thế của người nam nhân trước mắt này.

Khí thế của người đàn ông này lớn đến nỗi mình không thể thở được.

Người người đều biết Lộ Á Sâm lãnh huyết vô tình, người chọc hắn đều phải xuống theo hầu Diêm vương gia?

Hắn sẽ giết mình sao?

Vừa nghĩ tới như thế, Hắc Tùng không khỏi rung mình, "Chủ nhân, là lỗi của tôi, là lỗi của tôi..... Tha cho tôi, tha cho tôi, chủ nhân....."

"Biết mình làm sai chuyện tất nhiên là tốt! Có điều....." Khóe mắt Lộ Á Sâm khẽ giương, cười đến lạnh lùng, "Mày..... đã không còn kịp nữa rồi!"

Khoát tay áo, một người đàn ông đứng bên cạnh Lộ Á Sâm chạy tới bên cạnh Hắc Tùng, một tay kéo Hắc Tùng ném ra bên ngoài.

Lộ Á Sâm thờ ơ nhìn một màn trước mắt, vẻ mặt không chút biểu cảm, khoát tay áo lần nữa, thi thể Kim Sơn lại bị kéo đi.

Hắc Tùng quả thật rất lợi hại không sai, là một trợ thủ tốt của hắn cũng không sai!

Nhưng dù Hắc Tùng lợi hại hơn đi chăng nữa, cái thế giới này vẫn có khối người lợi hại hơn hắn.

Chỉ cần Lộ Á Sâm hắn nhẹ nhàng búng tay, người muốn đến bên cạnh hắn ngay cả Nhà Trắng cũng không chỗ để mà chen!

Bên cạnh Lộ Á Sâm lúc nào thì cần người vô dụng.

Người vô dụng vĩnh viễn cũng chỉ biết thụ lùi về phía sau. Giữ người ở bên cạnh cũng thành phế vật!

Một tay giơ y lợi hại như thế, hắn còn không phải nói giết liền giết, nói diệt liền diệt sao.

Nguyên nhân rất đơn giản, châm ngôn cuộc sống của Lộ Á Sâm hắn là xấu không đi tốt làm sao tới!

"Người đâu!" Lộ Á Sâm nhẹ nhàng gọi một câu.

Người đàn ông vừa rồi mặt không thay đổi đi tới trước mặt Lộ Á Sâm, đầu hơi cúi thấp, bộ dáng vô cùng cung kính.

"Tim! Mang theo một người bị thương nghiêm trọng thì bọn họ không thể nào thoát được nhanh như vậy!" Lộ Á Sâm khẽ xoay người, nhìn một hàng màn hình quan sát camera phía sau lưng mình.

Chỉ cần ngồi ở chỗ này, tình hình của cả tòa nhà đều được đặt ở dưới mí mắt của hắn.

"Cho dù phải lật tung cả tòa nhà này, cũng phải tìm cho ra bọn họ!"

Không chỉ có một người sao? Có trợ thủ?

Lộ Á Sâm cười ha ha, dường như tâm trạng rất tốt.

Cặp mắt sắc bén không nhúc nhích nhìn màn hình giám sát, Lộ Á Sâm đột nhiên nhíu mày, "Không tốt....."

Trên màn hình ti vi quan sát rất mờ hồ, cho đến cả màn hình đều biến thành một màu đen.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rõ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 155: Phải Đi Thì Cùng Đi

Trên màn hình ti vi quan sát rất mờ hồ, cho đến cả màn hình đều biến thành một màu đen.

Lộ Á Sâm đứng lên, tay chống trên bàn, mắt không nhúc nhích mà nhìn chăm chăm vào màn hình đã hoàn toàn tối đen, Die nd da nl e q uu ydo n nắm chặt quả đấm, gân xanh nổi lên.

"Đáng chết....."

Toàn bộ màn hình quan sát đều tối đen!

"Chủ nhân....." Người đàn ông bên cạnh cũng như người này, nhìn toàn bộ màn hình tối đen, "Hệ thống đã bị hack!"

"Hừ....." Lộ Á Sâm hừ lạnh một tiếng, tâm tình vừa rồi có chút kích động lúc này đã bị ức chế xuống.

Không thể không thừa nhận, Lộ Á Sâm đúng là một người hiểu được cách khống chế tâm tình bản thân, dieendaaneequuydonn không để lộ tâm tình ra ngoài. Cho dù lộ ra ngoài, hắn cũng có thể rất nhanh điều chỉnh lại!

Lộ Á Sâm ngồi xuống, lưng dựa vào ghế sofa, mắt hơi nhắm, một tay gõ nhẹ ở trên bàn, tiết tấu vững vàng.

Mười giây, hai mắt Lộ Á Sâm đột ngột mở ra, nhìn người đàn ông, khóe miệng khẽ giương lên, "Thụy Kỳ, tôi nghĩ, khẳng định vẫn bọn họ còn bên trong

tòa nhà này, việc tìm ra bọn họ nên giao cho cậu rồi!"

Thụy Kỳ gật đầu, "Chủ nhân, tôi đã hiểu rồi!"

Thụy Kỳ cung kính khom người, rồi đi ra bên ngoài.

Lộ Á Sâm nhìn bóng lưng Thụy Kỳ rời đi, khóe miệng mím chặt.

Thụy Kỳ đi theo hần mười tám năm, từ lúc hần nghèo túng đến bây giờ hần có quyền lực lớn như vậy, hần luôn luôn đi theo bên cạnh mình không ai biết đến, da.nlze.quydo/mn không oán không hối, không trách móc, không oán giận.

Khóe miệng Lộ Á Sâm kéo ra một nụ cười thoải mái.

Nói như vậy, hần cũng không phải chỉ vĩnh viễn một mình một người độc! Ít nhất, có người đáng giá để hần tin tưởng.

Một mặt khác, Y Sâm phá hệ thống theo dõi của cả tòa lâu, ba người, trong đó Y Sâm ôm Tiểu Thất hôn mê bất tỉnh, vội vã đi về phía sân thượng.

Liệp Ưng đã cách bọn họ rất gần, lập tức có thể đến tiếp ứng bọn họ.

"Nhanh lên một chút....." Y Sâm dừng bước lại, liếc mắt nhìn Đệ Ngũ và Chu Tiêu, xoay người tiếp tục leo cầu thang.

"Má nó!" Chu Tiêu không nhận được văng một câu tục, "Có thang máy không thể đi, thật sự rất đáng thương!"

Nếu không phải bình thường huấn luyện Liệp Ưng nhiều, hiện tại muốn bọn họ chạy mười mấy tầng lầu, dinendian.loqidJon thật sự rất không dễ dàng.

Đệ Ngũ liếc Chu Tiêu, vẻ mặt bình tĩnh, trên mặt cũng không có bao nhiêu mệt mỏi, "So với Y Sâm, chúng ta thật sự đã rất tốt rồi!"

Chân Đệ Ngũ cũng không dừng lại, vẫn ở cảnh giới chạy như điên.

Bình thường lúc bọn họ huấn luyện, Y Sâm giỏi lười biếng nhất. Nhưng khi nhìn lúc này, ôm Tiểu Thất hôn mê bất tỉnh trên tay không nói, bước chân cũng nhanh hơn bọn hần nhiều lắm!

Thật sự là.....

Sức mạnh của tình yêu thật sự vô cùng vĩ đại.....

"Ừ....."

Một tiếng rên hơi nhỏ phát ra từ miệng Tiểu Thất nằm trong lòng Y Sâm.

Lỗi tai Y Sâm vừa động, dừng bước chân lại.

Khẽ cúi đầu, vẻ mặt kích động nhìn Tiểu Thất trong lòng mình, Y Sâm cũng không dám dùng sức nhiều Dieerndkdan/leeequhydonnn "Tiểu Thất..... em đã tỉnh, có chỗ nào không thoải mái không? Không bằng....."

"Khụ, khụ....." Tiểu Thất kịch liệt ho khan.

Tiếng ho khan trên cầu thang trống trải đặc biệt vang dội.

"Tiểu Thất....." Đệ Ngũ và Chu Tiêu chạy vội tới bên cạnh Y Sâm, nhìn Tiểu Thất không ngừng ho khan.

Một hóp máu đỏ tươi được phun ra lần nữa từ trong miệng của cô.

"Tiểu Thất....." Trong lòng Y Sâm đau xót, "Em làm sao vậy? Nhịn xuống đi Tiểu Thất, Ưng tới đón chúng ta rồi! Chúng ta lập tức có thể về nhà!"

Thấy thế, ba người lại tăng nhanh bước chân của mình chạy tới sân thượng.

Trong miệng Y Sâm còn không ngừng lẩm bẩm nói nhỏ, di@en*dyan(lee^qu.donnn) "Thất, chịu đựng. Chúng ta về nhà..... Chúng ta trở về....."

"Pằng....." Một hồi tiếng súng vang lên dưới lầu, tiếp đó tiếng bước chân cũng truyền tới.

"Toàn bộ bọn chúng ở trên, nhanh lên một chút! Đuổi theo, đuổi theo cho tôi!"

Giọng Chu Tiêu vang lên ở bên tai Y Sâm, "Y Sâm, anh mau đi trước!"

Xoay người, Chu Tiêu cầm súng bắn một loạt về phía một nhóm người ở phía dưới.

Từng đợt tiếng kêu thảm thiết vang lên, tiếp đó đã có người ngã xuống đất.

"Phải đi thi cùng đi!" Y Sâm dừng bước, nghiêm túc nhìn Chu Tiêu, "Tiêu, Đệ Ngũ, Tiểu Thất đã thành bộ dáng này, tôi sẽ không cho phép một người trong các anh phải nhận những tổn thương đó! Các anh hiểu chưa? Cho nên, phải đi thi cùng đi!"

Ánh mắt Chu Tiêu ảm áp, nhìn Đệ Ngũ.

Đệ Ngũ cũng gật đầu, "Tiêu, bọn họ là một nhóm người. Chúng ta chỉ có ba người, còn có một người bị thương là Tiểu Thất, dĩ nhiên tình huống không lạc quan! Y Sâm nói đúng, phải đi thi cùng đi. Muốn liều mạng liền thi cùng nhau liều mạng, không có gì đáng ngại!"

Người lâu dưới đã càng đuổi đến càng gần.

"Pằng....." Một tiếng, một viên đạn cứ như vậy từ xẹt ngang qua tai Y Sâm

"Không còn kịp nữa rồi, chúng ta vừa chạy lên sân thượng vừa phòng bị. Địa thế của chúng ta tương đối có ưu thế!" Chu Tiêu gật đầu.

Tay cũng không rảnh rồi, vẫn không ngừng giương thanh súng lục bằng bạc bắn về phía dưới, một phát lại một phát.

"Nhanh, sắp đến rồi!" Chu Tiêu lớn tiếng hô.

Mẹ nó, không nghĩ tới bọn họ lại phải bại lộ nhanh như vậy.

Thật sự là chân đạp ở trên địa bàn người khác, ngay cả một khắc cũng không thể buông lỏng!

Bên tai Đệ Ngũ khẽ động, vui mừng, "Tôi nghe thấy tiếng máy bay trực thăng quanh quần đảo đây rồi, Die nd da nl e q uu ydo n nhất định là Ứng đã đến. Mau, chúng ta phải nhanh lên!"

Mẹ nó, khi nào thì bọn họ lại trở nên thâm hải như vậy?

Nếu truyền ra ngoài chẳng phải sẽ bị cười nhạo sao. Người của tổ chức đệ nhất châu Âu thế mà lại có ngày hôm nay!

"Mẹ nó....." Chu Tiêu vừa văng một câu tục, "Nếu hôm nay lão tử đi ra khỏi đây, lão tử thề nhất định phải cho nó nơi này!"

"Chờ chúng ta đi ra ngoài rồi lại nói!" Giọng Đệ Ngũ lạnh lạnh vang lên.

Thật sự là đủ thâm hại!

Thật ra thì, trong lòng Đệ Ngũ cũng đã róc xương lóc thịt Lộ Á Sâm cho rồi!

Em gái người, có thù hận gì bọn họ thì quang minh chính đại đến thì được rồi, lại tính kế người của bọn họ, hơn nữa còn tính toán ở trên người Tiểu Thất!

(Phạm yếu ớt nói một câu: lại nói lúc nào thì tổ chức đệ nhất châu Âu các anh quang minh chính đại đưa chuyện để lên bàn đàm phán vậy! diemndnle,qu,y don Đệ Ngũ soái oa: Mỗ Phạm, người cút.....)

"Pằng....." Lại một phát súng, vọt qua bên người Y Sâm

Có điều lần này phía đạn bắn tới là từ trước mặt bay tới...

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 156: Thuận Lợi Chạy Trốn

"Pằng....." Lại một phát súng, vọt qua bên người Y Sâm

Có điều lần này phía đạn bắn tới là từ trước mặt bay tới.....

Y Sâm đứng vững bước nhìn ba người áo đen từ trên trời giáng xuống, hiện tại đang đứng ở trước mặt mình.

Trong tay ba người áo đen cũng cầm một cây súng lục tinh xảo.

Ba người Y Sâm, Chu Tiêu, Đệ Ngũ nhủ này, nhanh chóng nhìn đối phương, sau đó nhấc chân hết sức ăn ý tập kích về phía bộ phận quan trọng của mấy người đàn ông trước mắt.

Vừa đá một cước, cái chân còn lại đã đập tới trước ngực bọn hắn, lúc này cây súng lục trong tay người áo đen đã bay đi.

Ba người áo đen không có súng sắc mặt hơi biến đổi. Mà ba người Y Sâm bọn họ cũng nhún mảy lại.

Truy binh phía sau cũng sắp tới, trước mặt lại đối diện với ba tên khó dây dưa.

Y Sâm đỡ Tiểu Thất ở trong lòng, nhìn hơi thở Tiểu Thất có ra mà không vào, lo lắng trong lòng đang từ từ tăng thêm từng chút từng chút một.

Tức giận điên cuồng, bóng dáng Y Sâm khẽ lướt, một cước đá bay một người đàn ông áo đen trước mặt, động tác còn vô cùng ăn khớp móc cây súng lục của mình ra.

"Pằng....." Một tiếng, đạn xuyên qua lồng ngực người đàn ông.

Động tác của Đệ Ngũ và Chu Tiểu cũng nhanh nhẹn rút súng lục từ trong túi ra, "Pằng, pằng!"

Chỉ nghe thấy hai tiếng súng vang lên, hai người đàn ông áo đen còn lại cũng ngã theo.

"Đi mau....." Y Sâm nói một câu.

Lúc này, hắn đã có thể rõ ràng nghe được tiếng máy bay trực thăng không ngừng quanh quẩn phát ra ở trên sân thượng.

Ứng tới.....

"Nhất định là Ứng!"

Chỉ cần Ứng tới, d,0dylq,d bọn họ lại nắm chắc thêm một phần.

Bọn họ nhất định có thể rời đi!

Ba bước thành một bước chạy bộ, ba người vừa phải chăm sóc Tiểu Thất, lại phải phòng bị đạn không ngừng bắn tới từ phía sau.

Đạn cứ như vậy từng viên từng viên lướt qua lạnh lạnh từ bên đầu, bên cổ.

Ba người chạy nhanh không thể không cảm tạ kỹ thuật bắn súng ‘tính xảo’ của những người này. Nếu không, bọn họ cũng không biết bọn họ đã chết bao nhiêu lần.

Chỉ chốc lát sau, ba người đã chạy đến trên sân thượng.

Cách cửa sổ sát đất trong suốt, bọn họ có thể rõ ràng nhìn thấy, Liệp Ứng đứng trên máy bay trực thăng quanh quẩn ở giữa không trung, da.nlze.quy:do/nh trên mặt mang theo vẻ lo lắng.

Từ trên máy bay trực thăng nhìn xuống, Liệp Ứng nhìn ba người ôm Tiểu Thất hôn mê bất tỉnh có chút chật vật.

"Đáng chết..... sao lại biến thành bộ dạng này?"

Lúc này, hai mắt Liệp Ứng không nhúc nhích mà nhìn chăm chăm Tiểu Thất ở trong lòng Y Sâm.

Gương mặt Tiểu Thất tái nhợt đập vào trong tầm mắt của hắn.

Hơi thở Liệp Ứng hô hấp cứng lại.

Sao lại trở nên thảm như vậy?

Hắn vẫn không biết một Tiểu Thất hăng hái cũng sẽ có lúc tinh thần sa sút như vậy. Trên gương mặt tái nhợt kia thật không có một chút huyết sắc, đây vẫn là mặt người sao?

Mất nhìn một đám người áo đen đuổi theo phía sau ba người Y Sâm, Liệp Ứng sắc mặt thật không tốt.

Người của tổ chức đệ nhất châu Âu bọn họ lúc nào lại bị truy đuổi thành bộ dạng này?

"Ứng, nhanh nghĩ biện pháp đi, nghĩ biện pháp mang Tiểu Thất đi trước!" Y Sâm nhìn Liệp Ứng ở giữa không trung nhìn xuống bọn họ, gấp gáp hô một tiếng.

Lúc này phải thế nào mới có thể thuận lợi tiếp ứng bọn họ!

Súng trong tay truy binh phía sau vẫn không ngừng nổ hoa lửa.

Chỉ có.....

Mắt Liệp Ưng khẽ âm thầm. Chỉ có thể làm nổ nhóm người phía sau kia, bọn họ mới có thể thuận lợi lên máy bay trực thăng.

Khóe mắt hơi híp, Liệp Ưng hô một tiếng về phía dưới, "Các anh tránh trước đi!"

Y Sâm ngẩng đầu lên, rồi gật đầu. Sau đó mấy người rút lui tới khoảng đất trống bên cạnh.

Chỉ thấy, người phía sau đã đuổi tới sân thượng, nhưng Y Sâm bọn họ lại như giống như đã tan biến đi. Bọn họ vốn chẳng nhìn thấy một người nào, chỉ có một chiếc máy bay lượn giữa không trung, không ngừng vang lên tiếng "Ù ù.....".

Thụy Kỳ ngẩng đầu nhìn chiếc trực thăng giữa không trung, sắc mặt âm trầm.

Hắn có thể rõ ràng nhận ra, chiếc máy bay trực thăng này là máy bay trực thăng thuộc sở hữu của tổ chức đệ nhất châu Âu.

Đột nhiên, trên máy bay trực thăng vang lên một tiếng.

Thụy Kỳ ngẩng đầu, nhìn giữa không trung. Chỉ thấy một đứa bé mười mấy tuổi trong tay cầm một quả lựu đạn, đang mỉm cười nhìn bọn họ.

Thái độ của hắn tràn đầy xảo quyệt và lạnh lẽo.

"Bọn mày đã đuổi theo khổ cực như vậy, vậy tôi sẽ tặng cho bọn mày một phần đại lễ thì thế nào?" Về mặt Liệp Ưng chế giễu nhìn Thụy Kỳ ở phía dưới: dĩ nhiên liệp Ưng nói "Trở về nói cho chủ nhân của bọn mày rằng, món nợ này Liệp Ưng tôi nhớ kỹ, tôi nhất định sẽ đòi lại gấp đôi từ trên người hắn ta, cho dù là cả đời này!"

Vừa nói xong, quả lựu đạn trong tay Liệp Ưng đã rơi xuống từ giữa không trung.

Thụy Kỳ biến sắc, hô một tiếng, "Cẩn thận....."

Người vừa nằm xuống, trong lòng không ngừng lặng lẽ đếm ngược thời gian.

Nhưng thời gian trôi qua từng giây từng phút, quả lựu đạn bị Liệp Ưng ném xuống dường như còn chưa có động tĩnh gì!

Sắc mặt hơi biến đổi, trong lòng thầm kêu một tiếng không tốt.

Thụy Kỳ ngẩng đầu lên, chỉ thấy một mảnh khói mù trước mắt mình.

Khói mù có hơi sặc người!

Thụy Kỳ đứng lên từ trên mặt đất, dĩ nhiên liệp Ưng dùng sức vùng tay vùng lên, muốn xua tan khói mù trước mắt.

"Đáng chết....." Thụy Kỳ cúi đầu mắng một tiếng.

Khói này sặc chết hắn rồi!

Đợi đến khi khói mù từ từ tản đi, Thụy Kỳ mới hơi ngẩng đầu, nhìn máy bay trực thăng xoay hai vòng giữa không trung.

Liệp Ưng đang đứng ở bên cửa sổ, về mặt mỉm cười nhìn hắn. Có điều, trong nụ cười của Liệp Ưng lại mang theo một chút tâm tình không rõ.

Sắc mặt Thụy Kỳ âm u, lại cứ làm như vậy nhìn máy bay trực thăng xoay vòng, sau đó thoải mái bay đi!

"Thụy Kỳ đại ca....." Bên cạnh một tiểu tử tóc vàng tiến lên hỏi một câu, "Chúng ta có cần phải phái máy bay trực thăng ra ngoài truy kích không?"

Thụy Kỳ lắc đầu, một câu cũng không nói.

Phải máy bay trực thăng ra ngoài truy kích cần thiết sao?

Bên kia, Sâm Lộ Á đã khôi phục hệ thống theo dõi.

Vào giờ phút này, ánh mắt hắn cũng không nhúc nhích nhìn trên màn hình.

Nếu như mới vừa rồi hắn không nhìn lầm, Liệp Ưng đó, người lãnh đạo tối cao của tổ chức đệ nhất lại có gương mặt giống Hàn Khuyên Thục y như đúc. Mà Hàn Khuyên Thục là ai?

Hàn Khuyên Thục là đứa bé mà Mộ của hắn và Ninh Doãn Ngân sinh ra!

Chẳng lẽ, đứa bé này cũng thế.....

Sâm Lộ Á khẽ cau mày.

Thật sự là.....

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 157: Tiểu Thất, Tôi Xin Em!

Trên máy bay trực thăng, bầu không khí vắng lặng, trong sự vắng lặng đó còn kèm theo một chút khẩn trương.

Tay Y Sâm nắm bàn tay lạnh lẽo của Tiểu Thất thật chặt, Die nd da nl e q uu ydo n đặt bên môi mình, nhẹ nhàng hôn, mang theo tình cảm vô cùng dịu dàng.

"Tiểu Thất, tỉnh lại đi....."

"Tiểu Thất, chúng ta sắp về nhà rồi....."

"Tiểu Thất em mở mắt ra, em nhìn tôi đi....."

Từng tiếng từng tiếng gọi, dường như Y Sâm không cảm thấy mệt mỏi chút nào.

Chỉ là, Tiểu Thất nửa nằm trên ghế lại không có chút động tĩnh, không mở mắt, càng không đáp lại Y Sâm một câu nào.

Một giọt nước mắt cứ như vậy từ trên khóe mắt Y Sâm rơi xuống.

Đều nói đàn ông không dễ rơi lệ, chỉ là chưa tới lúc đau lòng mà thôi!

"Y Sâm....." Chu Tiêu không đành lòng.

Thật vất vả mới cứu Tiểu Thất ra từ nơi đó. Nhưng tại sao tình hình của Tiểu Thất lại có thể không tốt như vậy?

"Ứng, tôi muốn tìm Thanh Lưu!" Y Sâm ngẩng đầu lên, nhìn Liệp Ứng, trong giọng lại mang theo ý cầu khẩn, dieendaanleequydonn "Cậu nhanh chóng tìm Thanh Lưu đến có được không?"

Liệp Ứng gật đầu, "Thanh Lưu đã trở lại từ thành phố A. Lúc này hẳn đã đến tổ chức rồi!"

Đôi mắt Liệp Ứng khắc bóng hình Tiểu Thất vào trong lòng mình thật sâu.

Cho tới nay, cậu luôn coi Tiểu Thất như chị cả của mình.

Tiểu Thất là một người trong nóng ngoài lạnh, thời thời khắc khắc cô đều cất dấu tâm tình của mình, cất dấu tình cảm của mình!

Nữ sát thủ đệ nhất quốc tế cũng không phải có thể làm tốt như vậy! da.nlze.qu;ydo/mn Thời điểm bị thương chỉ có thể lặng lẽ núp ở một bên, liếm vết thương của mình.

Những vết thương này còn có người nào đó ở đây trong lúc vô ý đã ban tặng.

Người ngoài như bọn họ cũng có thể nhìn ra tình cảm của Tiểu Thất đối với Y Sâm.

Nhưng, Y Sâm thì sao?

Nhìn lại tình hình lúc này của Y Sâm, dường như hẳn cũng không khá hơn chút nào!

Tiểu Thất bị đá thương một phần, trong lòng Y Sâm hẳn cũng không chỉ đau đớn một phần.

Chỉ hy vọng lần này Y Sâm có thể thấy rõ ràng trái tim của mình, hiểu được tình cảm của mình!

Như vậy, có lẽ Tiểu Thất sẽ có ngày hạnh phúc!

Mà lúc này giờ phút này, tình hình của Tiểu Thất thật không tốt!

Bị tiêm thứ thuốc chó má gì không nói, vết thương do đạn bắn, còn có vết thương bị người đánh, những thứ này đều là vết thương trên người. dinendian.loqidJon Như vậy, vết thương trong lòng Tiểu Thất thì sao?

Bị những người đó thay phiên nhau cường bạo. Tàn khốc, ngay lúc đó trong lòng Tiểu Thất phải khổ sở dường nào? Nước mắt cô chảy xuống bất lực đến cỡ nào!

"Tiểu Thất....."

Y Sâm vẫn còn không ngừng kêu gọi Tiểu Thất, tựa hồ muốn gọi cô tỉnh lại vậy.

Chu Tiêu bắt đầu đi lắc đầu, đi tới bên cạnh Y Sâm, vỗ vỗ bờ vai của hắn, "Y Sâm, anh yên tâm. Tiểu Thất nhất định sẽ không có chuyện gì!"

Giọng điệu cứng rắn của Chu Tiêu vừa dứt, trong miệng Tiểu Thất vừa phun ra một ngụm máu.

"Tiểu Thất!" Y Sâm thét một tiếng kinh hãi.

"Tiểu Thất....." Chu Tiêu, Đệ Ngũ và Liệp Ưng cũng xúm tới bên cạnh Tiểu Thất, vẻ mặt lo âu nhìn cô.

"Tiểu Thất....." Y Sâm nhẹ nhàng lau đi vết máu Tiểu Thất nhỏ ra, một giọt lệ cứ như vậy rơi xuống trên mặt Tiểu Thất.

Có lẽ là bởi vì một giọt lệ lạnh lẽo thấu tim này, Tiểu Thất hôn mê lại từ từ mở hai mắt ra, Dieenndkdan/leequhydonnn bốn người trước mắt cũng khắc sâu vào trong đôi mắt khô khốc của cô.

"Các anh đều đã tới!" Tiểu Thất chậm rãi mở miệng, "Tôi đón tôi về nhà....."

Một câu này của Tiểu Thất vừa nói ra, bốn người đàn ông thậm chí có loại kích động rơi nước mắt.

Bất tri bất giác, trong đôi mắt của bọn họ lại phủ lên một màn hơi nước.

Tôi đón tôi về nhà?

Một câu nói như vậy bao hàm bao nhiêu tin tưởng của Tiểu Thất đối với bọn họ. Nhưng, bọn họ lại làm cho Tiểu Thất chịu phải bao nhiêu khổ sở?

Bọn họ không khiến Tiểu Thất thất vọng sao?

"Tiểu Thất, thật xin lỗi....." Y Sâm cảm thấy câu thật xin lỗi này của hắn giống như tảng đá ngàn vạn cân, di@en*dyan(lee^qu.donnn) ép hắn không thể dậy nổi.

"Chúng tôi đã tới chậm, thật xin lỗi....."

Nước mắt của Y Sâm cứ như vậy từng giọt từng giọt rơi trên đôi môi khô khốc của Tiểu Thất.

Tiểu Thất mở miệng, khó khăn lộ ra một nụ cười mỉm, "Sâm, làm sao anh lại khóc? Thật xấu!"

Tiểu Thất từ từ đưa tay của mình ra, từ từ lau đi nước mắt trên khóe mắt Y Sâm.

Người đàn ông ngốc này, khóc cái gì? Chẳng lẽ không biết đàn ông có lệ không dễ rơi sao?

"Sâm, đừng khóc. Tôi không sao, tôi chỉ mệt mỏi!" Tiểu Thất chậm rãi mở miệng, giọng giống như đến từ trăm vạn dặm ngoài xa, dfienddn liequidoon từng câu từng chữ truyền vào trong tai mấy người bọn họ.

"Tôi rất cao hứng, còn có thể gặp lại các anh một lần." Tiểu Thất thở hắt hắt một hơi, "Khụ khụ....."

"Tiểu Thất, không cần nói chuyện, nghỉ ngơi một chút đi. Chúng ta sẽ lập tức về nhà, Thanh Lưu nhất định sẽ làm cho em mạnh khỏe lên!" Sắc mặt của Y Sâm rất khẩn trương, lắc đầu, "Xin em không cần nói chuyện!"

"Đưa ngốc!" Tiểu Thất đặt tay ở trên môi Y Sâm, "Không nói, tôi sợ cũng không còn cơ hội để nói nữa!"

Một câu nói của Tiểu Thất khiến mấy người nhất thời thay đổi sắc mặt.

Cái gì gọi là không còn cơ hội để nói?

"Tôi không cho phép em nói lung tung!" Y Sâm liều mạng lắc đầu, "Tiểu Thất, xem như tôi cầu xin em, không nên nói lung tung!"

"Sâm, tình huống của bản thân sao em lại không biết." Tiểu Thất che lồng ngực của mình, "Chỉ là nơi này rất đau, dienndnle,qu.y don yêu thật sự rất đau, đợi được rất đau!"

Lời Tiểu Thất nói giống như một trận sấm sét, nổ tung ở trong tai Y Sâm.

Cả người Y Sâm chấn động, cặp mắt hơi nhắm

Ba người bên cạnh cũng mang mặt vẻ đau xót.

Đây là Tiểu Thất kiên cường của bọn họ sao? Sao bây giờ nhìn lại, cô ấy yếu ớt như vậy, yếu ớt giống như là đoá hoa lung lay sắp đổ sau cơn bão.

Y Sâm lắc đầu, "Tiểu Thất, em biết không? Tôi sai rồi, sai hoàn toàn. Cho nên, xin em cho tôi cơ hội sám hối, Die nd da nl e q uu ydo n có được hay không?"

Yêu đau đớn, đau đớn đến tận tận!

Tiểu Thất muốn bỏ hán sao?

Sao hán lại cho phép?

"Sâm, không còn kịp nữa rồi." Tiểu Thất yếu ớt cười một tiếng. "Không còn kịp nữa rồi....."

"Làm sao lại không còn kịp nữa?" Y Sâm đưa tay cầm tay Tiểu Thất, hôn tha thiết, "Tối kịp. Tiểu Thất, em nghe đây, Y Sâm anh yêu em, anh yêu em. Em biết sao?"

Ba chữ, anh yêu em cứ như vậy truyền vào trong tai của mọi người.

Tiểu Thất hơi cười, "Những lời này em đã đợi bao lâu, anh biết không?"

Tiểu Thất hơi nhắm mắt, d,0dy/q.d trong miệng lẩm bẩm, "Sâm, em mệt mỏi. Thật xin lỗi....."

Sâm, cảm ơn anh đã để em nghe được ba chữ.....

Sâm, cảm ơn anh, em sẽ mang theo ba chữ này cùng đi.....

Sâm, thật xin lỗi em yêu anh.....

"Tiểu Thất....." Y Sâm hoảng sợ nhìn Tiểu Thất nhắm mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 158: Phẫu Thuật Cho Tiểu Thất

Nếu như nói trên cái thế giới này có kiếp nối. Như vậy loại kiếp nối này chính là biết rõ đã yêu nhau rồi lại sợ từ đó không có cách nào nắm trong tay.

Hôm nay, đây có lẽ đã không phải là kiếp nối, mà là cảm giác trong lòng khổ sở không chịu nổi và muốn chết không được!

Máy bay trực thăng quanh quần trên không trung hai vòng, sau đó từ từ hạ xuống.

Chỉ thấy máy bay trực thăng vừa hạ xuống đất, Y Sâm đã vô cùng lo lắng ôm Tiểu Thất hôn mê bất tỉnh chạy xuống.

Lúc này, hơi thở của Tiểu Thất tương đối yếu ớt. Chỉ còn lại một chút sức lực đã đánh rớt giữa không trung.

"Tiểu Thất, anh không cần em xin lỗi....." Trong miệng Y Sâm vẫn còn không ngừng lẩm bẩm, "Anh không muốn nghe em nói thật xin lỗi!"

Ba chữ thật xin lỗi phải để hán nói. Sao Tiểu Thất lại phải thật xin lỗi hán chứ?

Cô ấy yêu thương hán đau như vậy, khổ như vậy.

Cô như thế, còn có chỗ nào có lỗi với hán chứ?

"Tiểu Thất, anh cho em biết, Y Sâm anh vĩnh viễn không cho phép em rời khỏi anh. Bất kể em lên trời hay xuống đất, anh sẽ cả đời anh nhất định sẽ vĩnh viễn nắm tay em không thả....."

"Tiểu Thất, em sẽ tốt thôi....."

"Tiểu Thất, em phải làm cô dâu của Y Sâm anh....."

"Tiểu Thất, anh muốn cưới em....."

"Cho nên Tiểu Thất, em nhất định phải khỏe lên....."

"Tiểu Thất, nếu không anh nhất định sẽ chọn đi theo em đấy!"

Dường như Y Sâm đã điên rồi, chạy vào bên trong.

Ba người liều mạng đuổi theo phía sau.

Chu Tiểu ngừng lại bước chân của mình, thái độ cũng không khá lắm.

Tiểu Thất đã thành cái dạng này, da.nlze.qu;ydro/nh tâm tình của bọn hắn có thể tốt sao?

Chu Tiểu khẽ thở dài, nhìn Y Sâm như mê muội, trong lòng khó tránh khỏi dâng lên một chút chua xót.

Hiện tại, chỉ có thể hi vọng, chỉ có thể cầu nguyện Tiểu Thất sẽ không có chuyện gì!

Nếu không cứ tiếp tục như thế này, Thượng Đế phải dẫn đi tới hai người.

Hai người trong bọn họ, Y Sâm của bọn họ, Tiểu Thất của bọn họ!

"Rầm....." Y Sâm một cước đá văng cửa phòng khách.

"Thanh Lư..... anh đang ở đâu?" Giọng Y Sâm đặc biệt vang lên trong căn phòng trống trải, "Thanh Lư, anh đi ra đây cho tôi!"

Một người đàn ông áo trắng từ trên lầu chậm rãi đi xuống, trên mặt mang theo vẻ mặt lạnh nhạt.

Khi hắn thấy Tiểu Thất ở trong lòng Y Sâm, toàn thân cứng đờ.

Sau đó lại khôi phục như cũ nhưng bước ba bước thành một bước, từ trên lầu chạy xuống.

"Chuyện gì đã xảy ra?" Thanh Lư gấp gấp nhìn Tiểu Thất ở trong lòng Y Sâm.

Đây quả thực chính là một con búp bê sứ không có sinh mạng, yếu ớt như thế, như vậy.....

"Đã xảy ra chuyện gì?" Thanh Lư nhìn lướt qua Tiểu Thất.

Vết thương trên người Tiểu Thất cũng đã bị hắn nhìn vào trong mắt.

Chỉ riêng vết thương trên người, trí mạng, hoặc không nguy hiểm đến tính mạng, tất cả lớn nhỏ đều có mười mấy cái.

"Mau, anh mau cứu Tiểu Thất. Cô ấy sắp không được!" Y Sâm cũng không quản lời Thanh Lư nói, một tay bắt được ống tay áo Thanh Lư, muốn hắn cứu chữa cho Tiểu Thất ngay lập tức.

Thanh Lư gật đầu, "Lập tức mang Tiểu Thất tới phòng giải phẫu."

Thanh Lư nói xong xoay người đi.Liệt Ứng bọn họ cũng đi theo vào.

Nhìn sắc mặt Thanh Lư có chút nặng nề, Liệt Ứng mở miệng hỏi một câu, "Lư, anh cảm thấy thế nào?"

Y thuật của Thanh Lư là do bọn họ chứng kiến.

Chỉ cần Thanh Lư xem sơ mấy lần, kết quả đại khái cũng đã có rồi!

Điều này không thể không thừa nhận, Thanh Lư không hổ là người tài ba trong giới y thuật!

Thanh Lư ngừng bước chân, lắc đầu, "Tôi còn chưa biết ra sao! Cụ thể phải đợi tôi làm kiểm tra cho cô ấy đã. Còn nữa, vết thương do đạn bắn của Tiểu Thất lập tức làm giải phẫu. Viên đạn này gần như xuyên thấu qua trái tim của cô ấy. Các anh phải chuẩn bị tâm lý cho tốt, tôi không nắm chắc được mười phần đâu!"

Lời nói của Thanh Lư khiến mấy người không khỏi biến sắc.

Nếu như Thanh Lư đã nói như vậy rồi, cơ hội của Tiểu Thất còn lớn hơn sao?

"Tôi không tin!" Đôi môi Y Sâm tái nhợt gật gật, "Y thuật của Thanh Lư anh tốt như vậy....."

"Tôi là người....." dfienddn lieqiudoon Thanh Lư lắc đầu, có chút bất đắc dĩ.

Hắn cũng không phải là thần tiên!

Cho dù là thần tiên, dựa theo thương thế của Tiểu Thất hắn cũng chỉ có thể làm hết sức!

"Thanh Lư, tôi muốn anh cứu cô ấy, cứu Tiểu Thất!" Y Sâm một phát bắt được cổ áo Thanh Lư.

"Y Sâm, anh điên thật rồi?" Chu Tiêu kéo Y Sâm lại, "Anh ở đây làm trễ nãi thời gian, Thanh Lư cũng không có cách! Anh hãy mau để cậu ấy đi cứu Tiểu Thất..... Bình tĩnh một chút!"

Y Sâm chậm chạp gật đầu, hơi nhắm mắt.

Tiểu Thất, nếu em không tỉnh lại.

Như vậy, Y Sâm sẽ chọn đi cùng với em.....

Em nghe chưa, em có nghe hay không?

Thanh Lư nhận lấy Tiểu Thất từ trong tay Y Sâm, đi tới phòng giải phẫu.

Thiết bị trong tổ chức cũng rất đầy đủ. Dĩ nhiên liequidoon Bọn họ đều là người luôn lang bạt ở bên ngoài, phải có tất cả đầy đủ thiết bị để phòng ngừa ngộ nhờ.

Gian phòng giải phẫu này chính là phòng công tác của Thanh Lư.

Y Sâm ngơ ngác đứng đó, nhìn cửa phòng giải phẫu nặng nề đóng lại.

"Y Sâm, anh phải nghỉ ngơi trước đã!" Lôi Liệp Ứng vang lên ở trong không khí, "Anh phải tin tưởng Tiểu Thất, Tiểu Thất yêu anh như vậy. Cô ấy sẽ không chịu bỏ anh lại một mình, cô ấy cũng sẽ không chịu bỏ lại chúng ta. Cô ấy sẽ không....."

Lời nói tin tưởng vững chắc của Liệp Ứng khiến ba người lộ ra vẻ mặt lo lắng hơi thả lỏng trong lòng.

Đúng, bọn họ phải tin tưởng Tiểu Thất, tin tưởng Tiểu Thất nhất định sẽ chống đỡ, tin tưởng Tiểu Thất sẽ không bỏ lại nhóm người bọn họ!

Y Sâm khe khẽ thở dài một hơi, mềm yếu ngồi ở trên ghế sa lon.

Dù sao, Tiểu Thất ở ngay cạnh Y Sâm hắn.

Hắn còn có cái gì có thể lo lắng đây?

Ngẩng đầu nhìn đèn đỏ sáng lên trên phòng phẫu thuật, lo lắng trong lòng ba người vẫn nặng nề đè ép bọn họ, một hơi cũng không thể buông lỏng.

.....

"Một hồi thì đi nghỉ ngơi một chút đi!" Liệp Ứng nhìn trên mặt ba người lộ vẻ mệt mỏi.

Thanh Lư đã đi vào bốn giờ rồi. Tình huống bây giờ như thế nào?

Tiểu Thất là tốt, còn là.....

Cái ý nghĩ này hắn cũng không dám tiếp tục suy nghĩ nữa.....

"Cạch....." Ngay lúc bốn người phía ngoài tiếp tục yên lặng trong sự trầm mặc, cửa phòng phẫu thuật chợt mở ra.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rõ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 159: Đổi Máu Của Tôi Đi

"Cạch....." Ngay lúc bốn người phía ngoài tiếp tục yên lặng trong sự trầm mặc, cửa phòng phẫu thuật chợt mở ra.

Lỗi tại Y Sâm nhanh nhẹn, lập tức nhảy dựng lên từ trên ghế salon, nhao nhao chạy tới cửa phòng phẫu thuật.

Thanh Lư đi ra ngoài, trên gương mặt mang theo vẻ mệt mỏi.

Từ khi bọn họ đưa Tiểu Thất vào phòng phẫu thuật, khi đó là tám giờ tối.

Bây giờ đã qua hơn bốn giờ, hẳn phải phẫu thuật hơn bốn giờ.

Hắn không mệt mỏi là lạ!

Y Sâm bắt được tay Thanh Lư.

Cả người Thanh Lư cứng đờ, bất đắc dĩ nhìn Y Sâm.

Tên này không thể để hắn nghỉ ngơi một lát sao?

Liệp Ưng ngồi trên ghế, mấy người Đệ Ngũ cũng đứng lên.

Liệp Ưng nhìn sắc mặt Thanh Lư có chút thả lỏng, trong lòng cũng nhẹ nhõm.

Vào giờ phút này, hẳn là Tiểu Thất đã thoát khỏi nguy hiểm.

Nếu như Tiểu Thất còn chưa thoát khỏi nguy hiểm, thái độ của Thanh Lư không thể nào bình thản như vậy.

"Y Sâm, anh để Thanh Lư nghỉ tí đã!" Liệp Ưng mở miệng.

Cho dù là người sắt cũng phải nghỉ ngơi chứ! Huống chi, Thanh Lư phải phẫu thuật hơn bốn giờ, có thể không mệt sao?

Thật sự sốt ruột đến đầu óc cũng không tỉnh táo! Cũng không hiểu phải nhìn sắc mặt Thanh Lư thử!

"Không nghỉ ngơi được!" Y Sâm cố chấp nói, "Nói cho tôi biết, Tiểu Thất cô ấy thế nào, cô ấy hiện tại thế nào?"

Thanh Lư vuốt vuốt mi gian hiện lên vẻ mệt mỏi, mở miệng, giọng điệu có chút nhạo báng, "Người anh em, anh cũng phải quan tâm tôi chứ! Tôi bận rộn ở bên trong hơn bốn giờ đây!"

Sắc mặt Y Sâm hơi đỏ lên, nhìn Thanh Lư, da.nlze.quy.do/nn mở miệng hỏi, "Anh không sao chứ? Chỉ là, tôi quan tâm hơn chính là Tiểu Thất sao rồi?"

Thanh Lư thở dài, giọng có chút oán trách, "Tiểu Thất cô ấy tạm thời không sao. Nhưng tôi có sao! Tôi chết đói!"

"Thật?" Y Sâm ôm Thanh Lư, "Cảm ơn anh, tôi biết ngay, tôi biết y thuật của anh rất cao. Thanh Lư, cảm ơn anh, cảm ơn anh!"

Mấy người bên cạnh nhủu mày rớt cuộc thả lỏng, tảng đá trong lòng rốt cuộc đã hạ xuống!

"Được rồi, buông tôi ra!" Thanh Lư lắc đầu, "Tôi chỉ nói là tạm thời. Các anh đừng cao hứng quá sớm!"

Lời Thanh Lư nói khiến không khí trong nháy mắt lại khẩn trương.

"Cái gì gọi là tạm thời?" Trên gương mặt của Đệ Ngũ lại có chút xao động.

Hắn từ nhận rằng vẫn luôn là một người bình tĩnh không thể bình tĩnh hơn.

Thế nhưng hai ngày nay, hắn đột nhiên phát hiện tâm tình của mình lại có dao động lớn.....

Thanh Lư ngồi trên ghế sa lon, rót cho bản thân một ly nước, uống một ngụm, thả ly xuống, nói: "Trên người Tiểu Thất bị tiêm thuốc!"

Liệp Ưng gật gù đầu, "Điểm này, chúng tôi biết!"

Nếu không bị bọn người hèn hạ tiêm thuốc, dựa vào thân thủ của Tiểu Thất thì làm sao có thể bị những người đó tra tấn thành cái dạng này.

Ít nhất Tiểu Thất có thể bảo vệ bản thân bản thân không bị thương!

Nhưng, là bị tiêm thuốc gì? Có thể khiến Tiểu Thất đau khổ như thế?

"Thanh Lư, là thuốc gì vậy?" Y Sâm run run mở miệng, giọng điệu cố gắng bình tĩnh.

" "Tinh Thần Vương Tam Hào!" " Giọng Thanh Lư lạnh lùng tựa như một quả bom hẹn giờ, bỗng chốc nổ tung đầu mấy người bọn họ!

" "Tinh Thần Vương Tam Hào?" " Đường như Chu Tiêu có chút không dám tin tưởng, "Đám người này quả thực đáng chết..."

Lại ra tay nặng như vậy với một người con gái!

Tinh Thần Vương Tam Hào là cái gì?

Đó là một loại thuốc khống chế tư tưởng người, khống chế cảm xúc tinh thần của con người. Chỉ cần bị tiêm loại thuốc này, tinh thần sẽ dần dần tan rã, giống như hít ma túy. Chúng loại giống nhau, sẽ khiến người nghiện. Một khi thân thể bị ngừng cung cấp loại này, thân thể sẽ có cảm giác giống như bị trăm ngàn vạn con kiến cắn.

Mấy người nhất thời sờn cả tóc gáy.

Loại thống khổ này mấy người đàn ông như bọn họ cũng không chắc chắn có thể chịu được. Huống chi là một người con gái như Tiểu Thất chứ?

"Đáng chết..." Y Sâm đâm một quyền nặng nề trên vách tường.

Nắm tay nhất thời chảy máu tươi đầm đìa.

"Y Sâm, anh bình tĩnh một chút cho tôi!" Liệp Ứng nhìn Y Sâm, sắc mặt có chút nghiêm túc, "Mức độ thế nào?"

Những lời này của Liệp Ứng là hỏi Thanh Lưu! Nó đương nhiên biết loại thuốc này thật sự có chỗ đáng sợ!

Nhưng mà...

Nhưng hiện tại trọng yếu nhất là phải biết rằng, hiện giờ Tiểu Thất bị ngấm thuốc này ở mức độ nào.

Thanh Lưu có thể có biện pháp chữa khỏi sao?

"Cái dạng này xem ra, ít nhất Tiểu Thất đã bị tiêm mười cây thuốc loại này rồi! Có biện pháp trị, nhưng quá trình rất thống khổ!" Thanh Lưu ngẩng đầu, nhìn Y Sâm, "Hơn nữa, rất mạo hiểm!"

"Có biện pháp là tốt nhất!" Ngũ Nhật gật gù đầu, "Cho dù biện pháp mạo hiểm, chúng ta cũng phải nhanh chóng thử. Tiểu Thất không thể cứ phải dựa vào loại thuốc này mà sống được!"

Hơn nữa, di chứng của loại thuốc này lớn thế nào bọn hắn không có cách nào đoán trước được!

Cứ dựa vào loại thuốc này, Tiểu Thất sẽ sống không bằng chết.

Cuối cùng, Tiểu Thất còn không phải sẽ khó thoát khỏi cái chết!

Vậy thì liều chết, nếu mạo hiểm thử một lần, dĩ nhiên Tiểu Thất có lẽ có khả năng thoát khỏi sự trói buộc của loại thuốc này.

Mỗi người bọn họ đều là người thông minh.

Bọn họ đương nhiên biết cách nào là tốt nhất cho Tiểu Thất, cũng là tốt nhất đối với bọn họ!

"Thanh Lưu, anh nói là biện pháp gì?" Liệp Ứng mở miệng hỏi.

Thanh Lưu cúi thấp đầu, "Tôi phải đổi máu cho Tiểu Thất!"

"Đổi máu?" Mọi người đồng loạt hít một ngụm khí.

Đổi máu?

Đây cũng không phải là một chuyện nhỏ đâu! Không những phải tìm đến máu hợp với Tiểu Thất, hơn nữa lượng máu cũng không chỉ một hai trăm mililit!

Lượng máu này phải thật lớn, nói cách khác là khổng lồ!

"Đổi máu của tôi đi." Y Sâm ngẩng đầu, nhìn Thanh Lưu với biểu cảm vô cùng nghiêm túc, "Nhóm máu của tôi giống Tiểu Thất, đổi với tôi đi!"

Hắn thiếu Tiểu Thất, cũng chỉ có thể hoàn trả như vậy!

"Không được!" Thanh Lưu lắc đầu, "Anh cho rằng máu của anh đủ cho Tiểu Thất dùng sao?"

Y Sâm đau thương, nói không ra lời.

Căn phòng lại nhất thời lâm vào yên tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rõ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 160

"Anh Ứng..."

Chỗ cầu truyền đến một giọng nói nhỏ nhẹ nhàng.

Cả người Liệp Ứng hơi cứng đờ, sau đó dùng tốc độ cực nhanh móc một cái mặt nạ bằng bạc ra từ trong túi.

Đám người Thanh Lưu, Chu Tiêu đều hơi nhú mào, có chút không thể lý giải cử chỉ của Liệp Ứng.

Không phải là anh em long phượng thai sao?

Chẳng lẽ còn chưa chuẩn bị nhận nhau?

Trên lầu, Ninh Khuynh Thục chạy xuống dưới, chạy tới trước mặt Liệp Ứng, ôm cổ nó, "Anh Ứng!"

Giọng nói ngọt ngào, mềm mại!

khóe miệng Liệp Ứng hơi cong, vỗ vỗ đầu Ninh Khuynh Thục, "Thục, em đã đến rồi!"

Nó thật không ngờ Ninh Khuynh Thục lại sẽ trở về cùng Thanh Lưu.

Trong lòng thăm thăm một trận, xem chút nửa lộ mặt thật trước em ấy rồi.

Hiện tại thời cơ đã chín muồi, nó cũng có thể nhận lại người thân của nó rồi. Nhưng mà, dù sao nó cũng phải tìm một lúc thích hợp đã!

"Hừ..." Ninh Khuynh Thục ngẩng đầu, than thở nhìn Liệp Ứng, "Anh Ứng đáng ghét nhất. Mỗi lần đều vỗ đầu người ta như vỗ đầu con chó con mèo vậy."

"Ha ha..." Người bên cạnh chợt cười khẽ.

Tiểu nha đầu này thật sự là em gái long phượng thai với Liệp Ứng sao? Nếu không phải diện mạo gần giống như đúc, bọn họ mới không tin đâu.

Tiểu nha đầu hoạt bát sáng sủa như vậy, hơn nữa nói cũng chừng hơn. Mà nếu Liệp Ứng ở cùng bọn họ, lời nói mỗi ngày cũng đều phải cân nhắc mới nói ra.

"Các anh cười cái gì?" Ninh Khuynh Thục nhìn mấy người bên cạnh, đột nhiên chỉ tay về phía mấy người Chu Tiêu, "Anh là anh Tiêu, anh là anh Ngũ Nhật, còn anh chính là anh Y Sâm!"

Chu Tiêu gật đầu, "Đúng, em chính là nha đầu Thục Thục rồi!"

Liệp Ứng là một thiên tài, như vậy nha đầu Thục Thục này khẳng định cũng không tệ rồi!

"Đương nhiên, cũng là Ninh Khuynh Thục!" Ninh Khuynh Thục cao ngạo ngẩng đầu, nhìn mấy người trước mắt, da.nlze.qu;tydo/nh về mặt mạng theo ý cười.

Bé chính là Ninh Khuynh Thục, đi không đổi tên, ngồi không đổi họ.

Có điều, gọi là Ninh Khuynh Thục thật đúng là chẳng hay tí nào. Tại sao hồ ly thói lại để họ Ninh chứ, lúc trước để Hàn Khuynh Thục dễ nghe hơn nhiều!

Ninh Khuynh Thục?!

Liệp Ứng nhướn mày, nhìn Ninh Khuynh Thục.

Xem ra, tiểu nha đầu này cũng đã đón nhận người cha tổng giám đốc kia rồi.

"Thục Thục, em đã chuẩn bị xong rồi đúng không?" Liệp Ứng mỉm cười nhìn Ninh Khuynh Thục.

Chuẩn bị sẵn sàng gia nhập đội ngũ của bọn họ; chuẩn bị sẵn sàng cùng bọn họ oanh oanh liệt liệt;

Nhưng mà, không biết tiểu nha đầu này đã xin ý kiến mẹ bảo bối nhà bọn nó chưa?

Lúc trước Thước Thước cầu nó để em ấy gia nhập tổ chức đệ nhất của bọn họ. Mới đầu, nó cũng không quá đồng ý, nhưng thái độ Thước Thước kiên quyết. Ninh Khuynh Thước nói, em ấy cũng muốn tự mình lăn lộn kiếm sống.

Lúc đó, nó rất kinh ngạc.

Hóa ra, em gái của nó cũng không phải người tầm thường.

Nghĩ đến đây, khoe miệng Liệp Ứng nhếch lên. Đương nhiên, em gái của Liệp Ứng nó há có thể bị xem nhẹ?

Nó đã đáp ứng Ninh Khuynh Thước rồi. Nhưng điều kiện tiên quyết là, mẹ chúng nó đáp ứng để em ấy gia nhập. Cho nên hai người chúng nó đã đính ước hẹn một năm!

"Đương nhiên đã chuẩn bị xong rồi!" Ninh Khuynh Thước đặt mông ngồi trên ghế sa lon.

Dường như cũng đã coi nơi này như trong nhà mình, không câu nệ không bó buộc, thái độ thật sự thoải mái!Đám người Chu Tiêu đều nhũn mày, trên mặt lộ vẻ tìm tòi nghiên cứu, nhìn Ninh Khuynh Thước, vẫn không nhúc nhích.

Thật là một nha đầu giỏi! Đối mặt với những phần tử phạm pháp có tiếng quốc tế như bọn họ lại còn có thể lộ ra vẻ mặt ung dung nhẹ nhàng, hành vi cử chỉ cũng không chút câu nệ nào.

Nếu đổi thành đứa nhỏ cùng tuổi khác, phỏng chừng đã bị dọa choáng váng rồi!

"Mẹ em đã đồng ý rồi sao?" Liệp Ứng vỗ bả vai Ninh Khuynh Thước.

Mới vài ngày không thấy, dường như tiểu nha đầu này lại lớn lên không ít đâu!

"Em..." Ninh Khuynh Thước cúi thấp đầu, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Liệp Ứng nhướn mày.

Không đồng ý, hay là Thước Thước còn chưa trung cầu ý kiến?

Chu Tiêu nhìn Thanh Lưu ở bên cạnh, trong ánh mắt lộ ra vài phân hồi thẩm.

Nói thật, hần vừa thấy tiểu nha đầu này thật đúng rất thích em ấy, thích cái loại cảm giác cõi mờ của em ấy.

Cho nên, từ đáy lòng hần vẫn hi vọng nha đầu này có thể gia nhập vào đội ngũ của bọn họ.

Thanh Lưu nhún vai, không nói gì.

Sao hần biết chứ? Là khi hần phải rời khỏi, Thước Thước nhất định phải đi theo hần rời khỏi thành phố A.

Không có cách nào, không thể làm gì em ấy, đành phải mang em ấy đến đây!

"Hả?" Liệp Ứng nhìn Ninh Khuynh Thước, nhũn mày càng chặt.

Chẳng lẽ nha đầu này còn chưa xin ý kiến của mẹ đã trốn đến đây?

Thật là một nha đầu to gan mà!

"Anh Ứng..." Ninh Khuynh Thước ngẩng gương mặt nhỏ nhắn đáng thương tội nghiệp lên, miệng trề môi, "Em còn chưa xin ý kiến của mẹ!"

Mẹ bảo bố nhà bé có cha hồ ly thì quên mất bé! Bé muốn tìm cơ hội nói cũng không được đó!

"Là mẹ em chạy theo cha, em không tìm thấy người!" Ninh Khuynh Thước bắt mắt.

Đúng là hồ ly thôi, muốn dẫn mẹ đi hưởng tuần trăng mật, còn không phải sợ bé đi theo làm bóng đèn hay sao!

Hừ, còn trốn tránh bé! Có cơ hội thì bé sẽ lột da hồ ly của ông ta ra...

"Ha ha..." Mấy người nhìn đáng vẻ Ninh Khuynh Thước oán hận, nghiêng răng nghiêng lợi thì không nhịn được, bật cười khúc khích.

Cái gì mà nói mẹ chạy theo cha?

Tiểu nha đầu này nói chuyện thật sự cũng khôi hài, đủ mới lak!

"Em mặc kệ, em cũng đã đến đây rồi." Bộ dạng Ninh Khuynh Thước ra vẻ không có gì đáng ngại, "Dù sao các anh cũng không thể đóng em thành bao đuổi về thành phố A được!"

Dù sao, bé không muốn đi đâu hết. Xem bọn họ nghĩ thế nào cho tốt!

Liệp Ưng bắt đầu đi lắc đầu.

Tiểu nha đầu này trời sinh bộ dạng không sợ trời không sợ đất!

Bọn họ có thể đuổi em ấy sao, thật sự đuổi em ấy về thành phố A được sao?

"Nếu em không muốn trở về thì cũng có thể!" Ngũ Nhật gật đầu.

Nói sao, nha đầu này cũng rất hợp mắt hần, có thể bởi vì em ấy là em gái của Liệp Ưng đi! Dù sao chính là nhìn thuận mắt.

"Hà?" Ninh Khuynh Thục nhìn Ngũ Nhật, "Có ý gì?"

"Không muốn trở về thì nghĩ cách để bọn anh giữ em lại..."

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 161

"Không muốn trở về thì nghĩ cách để bọn anh giữ em lại..."

Ninh Khuynh Thục nhìn mấy người trước mắt, Liệp Ưng chỉ hơi cúi thấp đầu, tựa hồ cũng không phản đối lời Ngũ Nhật nói.

Đã muốn ở lại trong tổ chức của bọn họ, tuy rằng không cần cái gì mà vượt năm qua, trăm sáu tướng, nhưng khảo hạch cơ bản vẫn phải có.

Như vậy cứ giao cho mấy vị chủ từ khó chơi trước mắt này, chỉ cần Ninh Khuynh Thục vượt qua khảo hạch của bọn họ, nhất định sẽ được tham gia vào tổ chức!

Ninh Khuynh Thục hơi rũ mắt xuống.

Đây là khảo hạch khi tham gia vào tổ chức sao?

Khóe mắt thoáng qua ý cười, Ninh Khuynh Thục ngẩng đầu, nhìn mấy người ngồi trên ghế trước mắt, "Kỹ thuật máy tính của em rất tốt. Các anh nói tên một quốc gia, ba phút, em nhất định sẽ hack toàn bộ hệ thống quốc gia đó!"

Ninh Khuynh Thục tự tin cười.

"Ha ha..." Chu Tiêu ngẩng đầu, cười nhìn Ninh Khuynh Thục, sau đó đưa tay lên, chỉ về phía Y Sâm, "Cậu ấy, thiên tài máy tính của tổ chức chúng ta. Nha đầu, em có muốn so với cậu ấy một lần không?"

Ninh Khuynh Thục bĩu môi.

Bé biết Y Sâm trước mắt này.

Anh Ưng đã từng nói với bé, nếu Y Sâm dám nói kỹ thuật máy tính của anh ấy đứng thứ hai thế giới, như vậy sẽ không có ai đứng ra nói bản thân đứng thứ nhất thế giới!

Người bên anh Ưng khùng như vậy, bé đi khiêu chiến chẳng phải tự tìm đường chết sao?!

"Không thể so!" Ninh Khuynh Thục lắc đầu, "Được, cái này em thua!"

Nguyên thua sẽ chịu phạt. Ninh Khuynh Thục bé vẫn không là phải người xấu tính. Trong lòng bé vẫn luôn hiểu một đạo lý, "Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên"! Bé vẫn chỉ là một tiểu nha đầu, hiện tại không so được, mười năm sau, mười lăm năm sau không nhất định sẽ không bằng!

"Nhưng mà, em có tự tin mười năm sau, mười lăm năm sau, em nhất định còn có thể hơn anh ấy!" Ninh Khuynh Thục mỉm cười, nhưng ánh sáng tự tin trên gương mặt đó lại khiến người ta đui mù.

Trong lòng Chu Tiêu không khỏi hô một tiếng hay.

Khí thế của tiểu nha đầu này thật sự không thể bỏ qua!

"Nói tùy tiện ai chả biết nói!" Ngũ Nhật nhếch môi.

Trong lòng hấn tất nhiên cũng thương thức một phần khí thế này của Ninh Khuynh Thục, nhưng hiện tại bọn họ đang khảo hạch em ấy. [da.nlze.qur;ydro/mn](#) Thực sự em ấy có loại thực lực này mới có thể vào tổ chức!

"Cho tới bây giờ cái chúng ta muốn cũng không phải là hứa hẹn đâu, tiểu nha đầu!"

Ninh Khuynh Thục cong môi.

Bé đương nhiên biết.

"Nếu... Nếu em nói, em có thể tìm được máu cho các anh thì sao?" Ninh Khuynh Thục nhắc một chân lên, điển hình cho dáng vẻ nữ lưu manh.

Liệp Ưng, Chu Tiêu, Ngũ Nhật và Thanh Lưu vẫn tương đối lạnh nhạt nhũm mày lại.

Nhưng Y Sâm ở bên cạnh từ lúc bắt đầu đã không có nói thêm một câu nào, bản thân vẫn yên lặng suy nghĩ lại bỗng chốc nhảy dựng lên, nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Ninh Khuynh Thục, đôi mắt giống như thấy được vô số vàng, lóe sáng lên, "Tiểu nha đầu, em nói thật?"

Nếu thật sự có thể tìm được thật nhiều máu, như vậy, Thanh Lưu có thể đổi máu cho Tiểu Thất rồi. Chỉ cần có thể đổi máu, không phải Tiểu Thất sẽ được cứu rồi sao?

Ninh Khuynh Thục khẽ cau mày, nhìn Y Sâm kích động quá mức, nói một câu, "Soái ca, em làm tay em đau!"

"Y Sâm, anh mau thả em ấy ra!" Liệp Ưng tức giận. Tên này sốt ruột đến điên rồi, tay Thục Thục bị hấn bóp như vậy không nát cũng sẽ bầm tím!

"A." Y Sâm thả tay Ninh Khuynh Thục ra, nhưng ánh mắt vẫn không nhúc nhích nhìn bé, đợi Ninh Khuynh Thục mở miệng nói chuyện.

"Bóp chết em rồi." Ninh Khuynh Thục trừng mắt nhìn Y Sâm, rất là bất mãn.

Có cần phải kích động như vậy không?

"Chỉ cần em thật sự có cách tìm được máu, cánh cửa tổ chức này, Y Sâm anh là người đầu tiên mở ra cho em, thế nào?" Ánh mắt Y Sâm nhìn Ninh Khuynh Thục lóe sáng.

Ninh Khuynh Thục nhìn Y Sâm, nói, "Soái ca, có thể thu hồi ánh mắt sáng ngời hữu thần này của anh lại hay không, em sợ ta gánh vác không nổi đâu!"

Nếu không phải mình vẫn là một đứa trẻ, nhìn thấy ánh mắt này của Y Sâm, Ninh Khuynh Thục cũng suýt nghĩ sai lệch rồi!

"Hi hi..." Máy người bên cạnh lại cười một tiếng.

Nghe được tiếng bật cười, Y Sâm nhanh chóng đỏ mặt, [dfienddn lieqiudoon](#) trong lòng âm thầm mắng bản thân vài tiếng hỗn đản!

Ninh Khuynh Thục tỏ vẻ không sao cả nhún vai, xoay người, đi tới bên cạnh.

Lúc này bé cần máy tính nhất.

Đi đến trước máy vi tính, Ninh Khuynh Thục ngồi xuống.

Dưới ánh mắt có chút không hiểu của mọi người, hai tay nhanh chóng di chuyển trên máy tính, tốc độ này thật sự rất nhanh!

"Tít, tít..."

Y Sâm nhũm mày, nghe thấy tiếng như thế, hấn chỉ biết tiểu nha đầu này đang xâm nhập hệ thống nơi nào rồi.

Không phải tiểu nha đầu này nói có cách tìm được máu sao?

Nhưng mà, giờ này khắc này em ấy đang làm cái gì?

"Em..." Y Sâm vừa muốn nói chuyện, lại bị Liệp Ưng ngắt lời.

Liệp Ưng lắc đầu, ý bảo Y Sâm không cần nói chuyện quấy rầy Ninh Khuynh Thục.

Cho tới nay Ninh Khuynh Thục đều tự có ý nghĩ của chính mình, em ấy đã thành tâm muốn gia nhập tổ chức đệ nhất này, đã tự mình mở miệng nói với bọn họ rằng bản thân có cách có được máu.

Thế thì sao nó có thể không tin em ấy chứ?

Huống chi, trong lòng nó cũng vô cùng hiểu rõ nha đầu Ninh Khuynh Thục này.

Ai bảo bọn họ là long phượng thai, không phải như vậy là rất tâm ý tương thông sao? Bọn họ đương nhiên là tâm linh tương thông rồi!

Thời gian từng phút từng giây trôi qua.

Chỉ thấy, hai tay Ninh Khuynh Thục còn chưa rời khỏi bàn phím.

Bàn phím còn vang lên tiếng lạch cách rung động!

Y Sâm chau mày, cuối cùng tiểu nha đầu này đang làm gì!

Nếu xâm nhập vào hệ thống thì hẳn là đã hoàn thành rồi chứ!

"Tít..."

Lúc mấy người sắp buồn ngủ tới nơi, Ninh Khuynh Thục gõ nhẹ phím enter, sau đó ngẩng đầu lên, nói một câu, "Em xong rồi!"

"Cái gì xong rồi?" Mấy người lại nhẩn mày.

"Anh Ứng!" Nét mặt Ninh Khuynh Thục tươi cười như hoa, "Điều động máy bay trực thăng của các anh đi! Muốn bao nhiêu máu thì có bấy nhiêu!"

Liệp Ứng nhẩn mày, nhìn Ninh Khuynh Thục, "Thục Thục, đến cuối cùng là em có ý gì vậy?"

"Tôi cũng không hiểu!" Chu Tiêu cũng lắc đầu.

"Me too!" Ngũ Nhật nhìn Ninh Khuynh Thục, cũng là vẻ mặt không hiểu.

"Nếu không, tự các anh đến xem..." Ninh Khuynh Thục đứng lên, rời khỏi bàn máy tính.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rõ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 162

"Nếu không, tự các anh đến xem..." Ninh Khuynh Thục đứng lên, rời khỏi bàn máy tính.

Ninh Khuynh Thục đi tới ghế sa lon, thoải mái ngồi xuống.

Trong lòng Ninh Khuynh Thục thầm sáng khoái, Die nd da nl e q uu ydo n tổ chức đệ nhất này bé đã định rồi, bé nhất định phải ở lại bên cạnh anh Ứng.

Chỉ cần nghĩ đến Anh Ứng, trong lòng Ninh Khuynh Thục cũng khỏi phải nói có bao nhiêu vui vẻ!

Anh Ứng...

Khóe mắt Ninh Khuynh Thục hơi nhếch, nhìn Liệp Ứng đứng ở bên kia nhìn máy vi tính.

Ninh Khuynh Thục mỉm cười.

Trong lòng đột nhiên dâng lên kích động muốn nhìn gương mặt của Liệp Ứng dưới chiếc mặt nạ này!

Dáng vẻ của anh Ứng nhất định rất đẹp!

"Ha ha ha ha..." Chỉ nghe thấy bên kia Chu Tiêu phá lên cười một trận, cười đến như nở hoa.

"Ha ha ha ha..." Chỉ chốc lát sau, Ngũ Nhật cũng nhịn không được nở nụ cười, một tay chỉ vào Ninh Khuynh Thục, "Tiểu nha đầu, cũng thật may mà có em đây. Ha ha ha ha..."

Ninh Khuynh Thục nhún vai, tiếp tục nhìn Liệp Ứng.

Không phải chỉ tìm máu cho bọn họ thôi sao? Cho dù muốn bao nhiêu có bấy nhiêu!

Bất quá chỉ như vậy thôi, bọn họ cũng không cần phải cao hứng đến độ sắp điên chứ?

Ninh Khuynh Thuộc còn đang buồn bực, ánh mắt nhìn Liệp Ưng chằm chằm cũng không muốn dời đi.

Đột nhiên trước mặt thoáng qua một trận gió, Y Sâm còn ở bên cạnh máy tính đã chạy tới trước mặt bé, ôm lấy bé một hồi, "Tiểu nha đầu à tiểu nha đầu, đời này của Y Sâm nh thật sự cảm ơn em, thật sự cảm ơn em!"

Ninh Khuynh Thuộc bị Y Sâm ôm đến nỗi không thở được, "Khụ khụ... anh, anh... thả em ra... thả em ra!"

"Y Sâm, anh mau thả Thuộc Thuộc ra!"

Lời nói của Liệp Ưng trong nháy mắt đã giải cứu Ninh Khuynh Thuộc.

Bỗng chốc Y Sâm thả Ninh Khuynh Thuộc đã sắp nghẹt thở ra.

Khóe miệng Liệp Ưng hơi giương lên, vẻ vui mừng hiện lên trên mặt không sao kể được.

Tiểu nha đầu này thật sự quá tuyệt vời!

"Thuộc Thuộc, cảm ơn em!" Liệp Ưng ngẩng đầu nhìn Ninh Khuynh Thuộc, vẻ mặt cảm tạ.

Nó thật không ngờ Ninh Khuynh Thuộc lại sẽ có hành động này!

Một bước này của Ninh Khuynh Thuộc thật sự giúp bọn họ một việc rất lớn rất lớn đó!

"Không cần!" Ninh Khuynh Thuộc không sao cả phát phát tay, "Bất quá anh Ưng, các anh có thể nói với em, các anh có cần phải kích động như vậy không?"

"Đương nhiên cần chứ!" Vẻ kích động trên gương mặt Chu Tiêu còn chưa tan đi.

Tiểu nha đầu này thật sự vừa tới đã mang vận may đến cho bọn họ.

Nhìn tin tức trên màn hình máy tính, dĩ nhiên liệp Ưng bọn họ thật sự cười đến no luôn rồi!

Ha ha ha ha...

Bọn họ có thể nói, bọn họ không vui về sao?

"Thuộc Thuộc." Liệp Ưng gật gật đầu, "Vì sao em biết chỗ này?"

Vừa rồi địa chỉ Ninh Khuynh Thuộc xâm nhập chính là một chỗ tư nhân được che giấu rất kín của Sâm Lộ Á ở nước Mỹ, chuyên tiếp cận một số nhân vật bí mật.

Nhân vật bí mật này nếu không phải là đối thủ một mất một còn của Sâm Lộ Á, thì cũng là người đắc tội hãn trên con đường làm ăn, hay là một số phần tử khủng bố trên quốc tế.

Chỗ này tổ chức bọn họ cũng đã tìm rất lâu.

Nhưng lại vẫn không thể tìm thấy.Chỗ này rất bí mật, mặc kệ bọn họ dùng bao nhiêu của cải tài lực, tìm không thấy chính là tìm không thấy.

Nhưng mà hiện giờ không thể tưởng được, chỗ này lại bị tiểu nha đầu Thuộc Thuộc này tìm ra!

"Vì sao em lại không biết!" Ninh Khuynh Thuộc dựa vào ghế sa lon, giống như bản thân vốn nên phải biết vậy, dĩ nhiên liệp Ưng "Chỗ này em vẫn luôn biết đến mà!"

Ninh Khuynh Thuộc nùng một chút tiếp tục nói, "Biết rõ cũng không chỉ một mình em! Còn có mẹ bảo bối của em cũng biết. Đúng rồi, kỳ thực là Sâm Lộ Á nói với mẹ em, không cần thận bị em nghe được!"

Ninh Khuynh Thuộc nhủ mảy lại, trong miệng hung hăng mắng một câu, "Má nó..."

"Hừ, cái tên Sâm Lộ Á biến thái đáng chết đó. Hắn cũng dám nhìn trộm sắc đẹp của mẹ em, lại muốn cướp đoạt mẹ bảo bối với cha hồ ly, em đương nhiên phải cho nó hang ổ của hắn, có điều em vẫn luôn không tìm thấy cơ hội mà thôi." Lời nói của Ninh Khuynh Thuộc bình thản, giống như bé không cần thận mới làm ra chuyện này vậy.

"Ồ!" Liệp Ưng hơi nhướng mày.

Hóa ra nha đầu này cũng sớm đã nhìn ra bộ mặt thật của tên Sâm Lộ Á kia rồi!

Không tệ, thật không tệ

"Nha đầu, em đã giúp chúng ta một việc lớn đó!" Chu Tiêu nhìn Ninh Khuynh Thục hài lòng.

Không hổ là em gái của Liệp Ứng, thật là anh trai có dáng vẻ gì thì em gái cũng giống y như vậy!

Hành động này của Ninh Khuynh Thục không chỉ giúp bọn họ có thể có đủ máu để cứu trị Tiểu Thất.

Những người bị Sâm Lộ Á giam giữ, người giết không thể lợi dụng, chính bọn họ có thể sử dụng dĩ nhiên phải lợi dụng cho thật tốt!

Trong những người này cũng đều không phải là những người bình thường.

Tỷ như những tên phần tử khủng bố đó còn khủng bố hơn cả bọn họ. Nếu những phần tử liều mạng này mà hợp lại đến mạng cũng chưa chắc còn đâu!

Chỉ cần bọn họ còn mạng ra ngoài, chẳng phải Sâm Lộ Á sẽ rất gay go sao?

Những người này đều là người có thù phải trả!

Càng nghĩ trong lòng Liệp Ứng càng vui vẻ.

Cô em gái này thật sự là bảo bối của nó mà!

"Được rồi, chuyện của em em đã làm được." Ninh Khuynh Thục cong chân lên, "Các anh nói sao đây?"

Nhìn một nhóm người trước mắt, cuối cùng ánh mắt Ninh Khuynh Thục nhìn Liệp Ứng, không nhúc nhích, "Anh Ứng, thế nào?"

"Đương nhiên là được!" Chu Tiêu đi tới trước mặt Ninh Khuynh Thục, đưa một tay, rất lịch sự muốn bắt tay với Ninh Khuynh Thục.

Ninh Khuynh Thục hào phóng đưa tay, nắm chặt, "Rất hân hạnh được biết các anh!"

"Ha ha ha ha....." Đệ Ngũ gật đầu, "Tiểu nha đầu, bọn anh rất hoan nghênh em!"

Ninh Khuynh Thục hài lòng gật đầu, đưa mắt nhìn Y Sâm. Ánh mắt kia tựa như đang nói, anh sùng bái em đi!

Đây cũng không phải có kỹ thuật máy tính thần kỳ là có thể làm được!

Y Sâm lộ ra một nụ cười thoải mái mà mấy ngày nay mới có được, "Tiểu nha đầu, Y Sâm phục em rồi!"

"Ha ha....." Ninh Khuynh Thục vui vẻ cười một tiếng.

Loại cảm giác được khen thưởng này thật không tệ!

"Anh Ứng, em có thể ở lại chứ?" Ninh Khuynh Thục nhìn Liệp Ứng, vẻ mặt mỉm cười.

Liệp Ứng bất đắc dĩ gật đầu, dĩ nhiên liệp ứng nói "Hiện tại tạm thời có thể!"

"Cái gì gọi là tạm thời có thể!" Lập tức, Ninh Khuynh Thục giống như là khí cầu xì hơi.

"Bây giờ trước tiên em có thể đợi ở chỗ này. Trước khi có thể tiếp tục ở lại tổ chức em còn phải xin mẹ cho - ý kiến!" Liệp Ứng nhìn gương mặt mấy người lộ vẻ mệt mỏi, "Các anh cũng đi nghỉ trước một chút đi! Tạm thời Tiểu Thất không sao, tất cả mọi người không cần quá mệt mỏi!"

"Ừ!" Chu Tiêu gật đầu.

Mấy người vừa muốn rời đi, lúc này một hồi tiếng chuông điện thoại không hòa hài vang lên?

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rõ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 163

Edit: Lavender – Blue

Beta: Van Tuyet Nhi

Mấy người vừa muốn rời đi, lúc này một hồi tiếng chuông điện thoại không hòa hài vang lên?

Liệp Ứng cau mày, ngẩng đầu liếc nhìn chiếc đồng hồ lớn trên vách tường. Đã giờ này rồi, ai còn gọi điện thoại tới đây!

Gật đầu, Chu Tiêu đi tới, tiếp điện thoại.

"Alo....."

Không biết bên kia điện thoại bên nói cái gì, chỉ thấy sắc mặt Chu Tiêu hơi đổi.

"Được, tôi biết rồi!"

Cúp điện thoại, sắc mặt của Chu Tiêu đã có thể dùng hai chữ xanh mét để hình dung.

Cảm thấy Chu Tiêu không thích hợp, Diệp Nda nle q uu ydo n trong lòng Liệp Ứng hơi dừng lại, hỏi một câu, "Tiêu, thế nào?"

Chu Tiêu nắm chặt quả đấm, từng đường gân xanh trên mu bàn tay đã nổi lên.

"Sao vậy, anh nói đi, Tiêu!" Diệp Ngũ nhìn Chu Tiêu, vỗ vỗ lưng của hắn, "Này, anh không sao chứ?"

"Ừng, giao dịch kim cương lần này của chúng ta đã bị Sâm Lộ Á phá rồi!" Chu Tiêu chậm rãi nói ra, tức giận trên mặt đã tan đi. Hiện tại thái độ của hắn chỉ còn sự bình tĩnh, còn có sự tỉnh táo và lạnh nhạt!

"Lại là Sâm Lộ Á." Diệp Ngũ hung hăng mắng một câu, "Mẹ nó! Tên tiểu nhân hèn hạ này, hắn rốt cuộc muốn làm chuyện khôn kiếp gì chứ!"

Đầu tiên là bắt Tiểu Thất, hành hạ Tiểu Thất thành người không ra người quỷ không ra quỷ.

Giờ thì hay rồi, Tiểu Thất được bọn họ cứu ra ngoài. Bọn họ còn chưa muốn tìm Sâm Lộ Á hắn báo thù, ngược lại động tác của Sâm Lộ Á hắn rất nhanh, ra tay trước, tiếp tục tìm rắc rối cho bọn họ!

"Lão tử phải đi diệt cái tên chó đẻ Sâm Lộ Á đó!"

"Được rồi, các anh bình tĩnh đi đã." Thanh Lưu bắt được Y Sâm đang kích động, "Các anh có thể dừng cứ gặp phải chuyện của Sâm Lộ Á thì dễ nổi nóng như vậy hay không. Sóng to gió lớn gì mà chúng ta còn chưa gặp qua? Không phải chỉ là một Sâm Lộ Á thôi sao? Gặp người giết người, gặp quý chúng ta liền diệt quý!"

"Khụ khụ....." Ninh Khuynh Thuộc ở một bên nhẹ nhàng ho khan mấy tiếng, "Ừ, em cũng cảm thấy, trừ anh Thanh Lưu ra, chỉ còn lại anh Ứng tương đối bình tĩnh!"

Ninh Khuynh Thuộc nhìn lướt qua Y Sâm, "Em nói này anh Y Sâm đẹp trai, anh có thể dừng kích động như thế không? Không phải chỉ là một tên Sâm Lộ Á thôi sao! Thật ra thì, hắn cũng không đáng sợ như vậy! Nếu không em và hắn đã từng ở cùng một chỗ, hải cốt đã sớm không còn rồi!"

"Thuộc Thuộc!" Liệp Ứng liếc mắt nhìn Ninh Khuynh Thuộc.

Tiểu nha đầu này thật sự là cái gì cũng nói được.....

"Được rồi, em im miệng!" Ninh Khuynh Thuộc làm ra một động tác ngậm miệng, sau đó ngoan ngoãn ngồi xuống.

Liệp Ứng lắc đầu, nhìn Ninh Khuynh Thuộc.

Cái bộ dáng này sao giống như là nó đang ức hiếp tiểu nha đầu này, không để em ấy nói vậy!

"Thuộc Thuộc, em có ý kiến gì không, em nói thử đi!" Liệp Ứng nhìn Ninh Khuynh Thuộc.

Tiểu nha đầu này nhất định là có lời gì muốn nói!

"Được rồi!" Ninh Khuynh Thuộc gật đầu, "Là anh Ứng đề em nói. Cũng không phải tự em muốn nói đấy nhé!"

Liệp Ứng gật đầu, vẻ mặt bất đắc dĩ. Ninh Khuynh Thuộc ngồi ngay ngắn người lại, "Vừa rồi không phải mới cho các anh tin tức quan trọng như vậy sao?"

"Đúng vậy!" Nhiều người cùng nhau gật đầu một cái.

Tin tức đó dĩ nhiên rất quan trọng! Nếu như bọn họ phản kích, Sâm Lộ Á nhất định sẽ chịu phải một kích trí mạng!

"Là thế đấy!" Ninh Khuynh Thuộc vỗ vỗ bắp đùi của mình, "Trước tiên phái ra hai chiếc máy bay trực thăng cho em, muốn bao nhiêu người chở bấy nhiêu người. Để anh Thanh Lưu cứu chị Tiểu Thất quan trọng hơn!"

"Còn có....." Ninh Khuynh Thục ngừng một chút, "Em nghe nói lão Ốc Khắc cũng bị nhốt ở trong đó, thả hẳn ra. Trước để cho lão cùng với tên Sâm Lộ Á chó cắn chó một phen đi!"

Ninh Khuynh Thục nâng cao khoe mắt.

Lão Ốc Khắc kia cũng không phải người tốt lành gì, già rồi mà không biết tôn trọng!

Nhìn ánh mắt lão ta nhìn mẹ bé cũng không có gì tốt, khiến trong lòng bé hung hăng khó chịu!

Con trai lão say mê sắc đẹp của mẹ bé thì về tình bé còn có thể tha thứ. Còn lão già kia thì sao?

Quả thật phải dùng hai chữ, ghê tởm!

"Anh nói nha đầu Thục Thục này, làm sao em lại bắt mặn với hai cha con Sâm Lộ Á vậy?" Thanh Lưu nhìn Ninh Khuynh Thục, mang theo nụ cười mỉm trên mặt.

Hắn cảm thấy nha đầu này rất thân thiết với hắn. Không đúng, phải nói, hai anh em Liệp Ứng và Ninh Khuynh Thục khiến hắn cảm thấy rất thân thiết!

"Chỉ nhìn thấy khó chịu thôi!" Ninh Khuynh Thục cười ha ha, "Em muốn chính là khi nào đó có thể nhìn thấy hai con chó dữ cắn xé lẫn nhau một phen."

Ninh Khuynh Thục không ngừng cười ha ha, cười đến khiến mấy người đàn ông trước mắt đều sồn cả tóc gáy.

Nụ cười này quả thật chính là nụ cười gian manh mà!

"Tiểu nha đầu, em như vậy không được đâu!" Chu Tiêu vỗ vỗ đầu của bé.

Ninh Khuynh Thục lập tức nhảy ra xa.

Những người này làm gì mà cứ thích vỗ đầu nhỏ của bé vậy? Sẽ vỗ đẹp không nói đi, động tác đó là đang an ủi con chó con mèo tức giận hay sao!

"Tại sao không được?" Ninh Khuynh Thục bắt mặn nhìn Chu Tiêu, trong mắt mang theo cảnh cáo. Nếu anh vỗ đầu em, em liền cắn anh!

Khoe miệng Chu Tiêu giương lên, "Lại nói, năm đó mẹ bảo bồi nhà em mang theo các em....."

Chu Tiêu ngừng một chút, liếc nhìn Liệp Ứng tiếp tục nói, "Anh là nói, năm đó khi mẹ em mang theo hạt mầm mỏng em chạy khắp nơi, là lão Ốc Khắc đã cứu cô ấy. Hôm nay, cách làm của tiểu nha đầu em thật sự có chút đáng xấu hổ đó!"

"Chính là câu nói kia, cái gì mà ‘ vong ân phụ nghĩa ’!" Đệ Ngũ tiếp lời Chu Tiêu nói ra.

"Có em gái lão ‘ vong ân phụ nghĩa ’ ấy (Ninh Khuynh Thục đang chửi đó nha)!" Ninh Khuynh Thục hơi nhướn mày lên, hai tay ôm ngực, "Cũng không phải mẹ em xin lão Ốc Khắc đó! Mẹ em là nhân vật nào, là nhân vật lợi hại. Nếu người muốn sống, sẽ là việc khó sao?"

"Ừ, cũng đúng!" Đệ Ngũ gật đầu, "Nhưng, lại nói, đôi mắt của mẹ em cũng là lão để người ta trị hết!"

"Vẫn là câu nói đó, mẹ em không mở miệng cầu xin lão, là lão tự nguyện!"

Đôi câu tự nguyện, Ninh Khuynh Thục đã xóa bỏ sạch sẽ công lao to lớn của lão Ốc Khắc.

Dù sao, bé chỉ muốn nhìn hai cha con này đi tàn sát lẫn nhau. Bọn họ ngồi ngư ông đắc lợi, chẳng lẽ không được sao?

"Ha ha....." Liệp Ứng ở một bên khẽ cười hai tiếng, "Vốn cho rằng ngày mai hành động, không nghĩ tới hắn đợi không kịp! Không sao, vậy thì theo lời Thục Thục nói mà làm. Tôi muốn nhìn xem cảnh chó cắn chó này....."

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rõ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 164

So với bên Liệp Ứng như ở ‘ núi đao biển lửa ’ và nguy hiểm nặng nề. Vào giờ phút này Ninh Doãn Ngân và Hàn Mộ đang hưởng tuần trăng mật ở Milan cũng rất vui vẻ, hạnh phúc.

Ninh Doãn Ngân xách theo bao lớn bao nhỏ đi theo sau lưng Hàn Mộ.

Hàn Mộ mang giày cao gót ma sát với mặt đất phát ra tiếng "cạch, cạch.....".

Hơi ngừng bước lại, gần như cả người Ninh Doãn Ngân cũng dính vào sau lưng Hàn Mộ.

Bị đụng phải khiến mũi lệch mắt sưng, Ninh Doãn Ngân uất ức ngẩng mặt lên, "Tiểu Mộ, con mắt lỗ mũi anh cũng sắp méo rồi này!"

Hàn Mộ treo nụ cười trên khóe miệng, giọng không nóng không lạnh, "Em lại không bảo anh đi theo em!"

Ninh Nhị à Ninh Nhị, hôm nay là lần đầu tiên em biết, hóa ra anh không chỉ đủ ngốc, anh và bím đuôi nhất định là cùng một tổ tông!

Ninh Doãn Ngân sờ sờ cái mũi của mình, bium bium, vẻ mặt đáng thương, "Tiểu Mộ....."

Hiện giờ Ninh Doãn Ngân điển hình là bị vợ quản nghiêm!

Hàn Mộ bắt đầu thả thính, "Ninh Nhị!"

"Đến đây." Trong nháy mắt Ninh Doãn Ngân đứng thẳng người, "Ninh Nhị ở đây!"

"Ha ha....." Hàn Mộ bật cười.

Người này cũng rất biết phối hợp với cô đấy!

"Chúng ta tiếp tục đi dạo một chút!" Hàn Mộ cười nhìn Ninh Doãn Ngân.

Thành phố Italy thời thượng, Milan, bọn họ cũng đã đến nơi này, tất nhiên muốn cảm nhận cảm giác thượng lưu ở đây thật tốt!

Nơi này là điểm đến hưởng tuần trăng mật thứ ba của bọn họ. Không giống với Paris lãng mạn nước Pháp, càng không giống với Athen thần bí của Hy Lạp, tràn đầy thời thượng, trào lưu!

Hàn Mộ khẽ mỉm cười, quan trọng hơn là, lần này trong lòng cô rốt cuộc một loại cảm giác. Cô lại ở chỗ này gặp được người rất quan trọng trong sinh mệnh của cô.

Cô còn trêu chọc nói cho Ninh Doãn Ngân biết, Ninh Nhị còn mang bộ dạng ghen tuông nhìn cô, người quan trọng nhất đời này của cô trừ hán Ninh Doãn Ngân ra, cha của cô, con gái của cô, còn có thể là ai chứ?

Chẳng lẽ cô còn muốn tình cờ gặp gỡ một đoạn thời gian tươi đẹp một lần nữa sao. Gặp thế nào?

"À?" Nhất thời toàn thân Ninh Doãn Ngân giống như không có sức lực, vẫn đáng thương, "Tiểu Mộ, chúng ta trở về đi!"

"Được, trở về thành phố A!" Hàn Mộ lập tức tiếp lời Ninh Doãn Ngân nói, "Đi, chúng ta trở về!"

Ninh Nhị ngẩn ngơ!

Hàn Mộ biết rất rõ ý hán nói không phải thế này!

"Tiểu Mộ, anh là nói, chúng ta trở về khách sạn nghỉ ngơi đi!" Ninh Doãn Ngân lời kéo tay Hàn Mộ, da.nlze chính là một bộ dạng con dâu nuôi từ bé.

Hàn Mộ khẽ mỉm cười, khóe miệng cong lên một nụ cười mê người.

Người này, trốn Thục Thục mang theo mình đi hưởng tuần trăng mật. Còn không biết Thục Thục ngoan ngoãn ngây ngô trong nhà sẽ có suy nghĩ muốn bắt hán lột da sao!

"Không cần." Hàn Mộ lập tức trả lời Ninh Doãn Ngân nói, "Em còn chưa đi dạo đủ. Nếu không, anh trở về trước đi!"

"Không cần!" Lời Ninh Doãn Ngân nói cũng lập tức phun ra từ trong miệng.

Hán chính là không muốn một mình Hàn Mộ đi dạo ở chỗ này đâu!

Nơi này cũng không phải là thành phố A, phạm vi thế lực không có ở trong tay hán, hán chỉ có thể luôn luôn ở bên cạnh Hàn Mộ. Chỉ có như vậy, hán có thể thời thời khắc khắc bảo vệ cô!

Lần trước, trong hôn lễ của bọn họ hai vụ án nổ còn chưa có kết quả.

Nhưng, bất kể hán tiêu tiền dùng lực đi điều tra thế nào, nhưng dường như phía sau lại như có một bàn tay che giấu việc này đi. Hán lại không thể tra ra được một chút xú tin gì, nên hán không thể không phòng!"Được rồi, vậy thì tiếp tục!" Hàn Mộ vừa nhấc hai chân, tiếp tục đi về phía trước.

Trên lầu hình như có một gian bách hóa lớn, đi xem thử một chút!

Chỉ chốc lát sau, Hàn Mộ lại thu hoạch thêm năm sáu bao lớn nhỏ.

Đáng thương cho Ninh Doãn Ngân cầm mười mấy cái túi trong tay, quả thật chính là một người hầu!

Hàn Mộ ngừng bước chân của mình lại, nhìn Ninh Doãn Ngân, "Em đi toilet!"

"Ừ." Ninh Doãn Ngân gật đầu, tiếp tục cùng ở sau lưng Hàn Mộ.

Hàn Mộ chân chừ dừng bước, liếc Ninh Doãn Ngân, quẹo hỏi, Ninh Nhị, em đi toilet nữ, anh muốn tiếp tục cùng đi sao?"

Ninh Doãn Ngân ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn tám women lớn trên cửa hiện rõ trước mắt hấn.

"Hắc hắc....." Nhất thời Ninh Doãn Ngân cảm thấy có một chút lúng túng, "Không cùng, không cùng!"

Hàn Mộ lắc đầu, thật sự không thể nào nói nổi mà!

Người này sao vậy? Đi một chuyến hưởng tuần trăng mật cũng cần thận, đây còn giống tác phong của Ninh thiếu sao?

Mặc dù Hàn Mộ biết rõ dựa theo thân phận của hai người bọn họ có rất nhiều người muốn tìm bọn họ gây phiền toái, càng có nhiều người muốn lấy tính mạng của bọn họ. Nhưng, Ninh Nhị đây cũng cần thận hơi quá rồi!

Nhìn bóng lưng Hàn Mộ đến gần toilet, Ninh Doãn Ngân liền biến sắc, trong ánh mắt hiện lên một chút âm u.

Hắn nhận được tình báo, vào giờ phút này Sâm Lộ Á đang ở Italy, càng ngẫu nhiên chính là, bọn họ đang ở cùng một thành phố, Milan.

Thật rất trùng hợp, không phải sao?

Chuyện trong hôn lễ hấn vẫn không tìm được một cách lý giải hợp lý, hấn càng không có biện pháp điều tra ra bàn tay tội ác phía sau màn này.

Nhưng hấn lại rõ ràng cảm thấy, người cắt đứt tin tức của hấn không có ý xấu.

Nhưng, tại sao không để cho hấn đi điều tra?

Hai mắt Ninh Doãn Ngân hơi cúi xuống.

Sâm Lộ Á cũng ở Milan?

Thật ra thì hấn có thể nói, hấn hoài nghi sự cố trong hôn lễ chính là do Sâm Lộ Á một tay bày kế ra?

Sáu năm trước, lão Ốc Khắc đã cứu Hàn Mộ. Sâm Lộ Á càng không có ý tốt với Tiểu Mộ, nếu ngay cả việc này hấn cũng không điều tra ra, vậy chẳng phải là hấn vô dụng rồi sao. Tổ chức của hấn cũng không phải dùng để bài trí?

Hừ, Sâm Lộ Á..... người phụ nữ của lão từ này cũng dám giành!

Ninh Doãn Ngân tựa vào một bên, chờ Hàn Mộ ra ngoài.

Chỉ là đợi mấy phút, Ninh Doãn Ngân còn chưa thấy Hàn Mộ ra ngoài.

Ninh Doãn Ngân nhướn mày, có chút nóng nảy.

Sao tiến vào lâu như vậy.....

Chẳng lẽ.....

Xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn?

Trong lòng Ninh Doãn Ngân cả kinh, d,0dyq.d mười cái túi trong tay lập tức rơi trên mặt đất, hai chân vừa nhấc, không chút nghĩ ngợi chạy vào trong toilet nữ.

"A....."

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rõ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 165

"A....." một tiếng, khiến cả người Ninh Doãn Ngân cứng đờ, thiếu chút nữa đụng ngã người đối diện.

Hàn Mộ nhẹ nhàng linh hoạt quay người lại, tránh được Ninh Doãn Ngân nhào tới.

Ninh Doãn Ngân nghe thấy tiếng Hàn Mộ, nhẹ nhàng lùi kéo tay Hàn Mộ lại.

Thấy Hàn Mộ đứng ở trước mặt mình, hấn mới thở phào nhẹ nhõm.

Haiz, là mình suy nghĩ nhiều quá.....

Ngẩng đầu, Hàn Mộ nghi ngờ liếc mắt nhìn tấm biển, cô không đi sai cửa mà!

Sao người này lại vội vội vàng vàng muốn chạy vào trong toilet nữ vậy? Thật sự rất gấp cũng không cần phải như vậy chứ?

Lúc này, ánh mắt Hàn Mộ nhìn Ninh Doãn Ngân lại thêm một phần cảm xúc anh ngu ngốc!

Nếu sau khi Ninh thiếu của chúng ta mà biết ý nghĩ của lão bà thân yêu nhà hấn, không biết sẽ tức giận tới mức đụng vào cửa toilet nữ, tự sát?

"Sao em đi vào lâu như vậy?" Ninh Doãn Ngân liếc mắt nhìn Hàn Mộ, cho đến khi hấn không phát hiện trên người Hàn Mộ không có gì khác thường mới hỏi một câu.

"Anh muốn đi toilet sao?" Hàn Mộ trực tiếp coi thường lời nói của Ninh Doãn Ngân, tay chỉ vào một cánh cửa khác, đen đen trên cửa có một tấm biển men lớn, nói một câu, "Ninh Nhị, toilet nam ở đó!"

Nhất thời trên trán Ninh Doãn Ngân đầy vạch đen.

Khó trách hấn nhìn thấy ánh mắt Hàn Mộ là lạ từ khi ra ngoài toilet.

Hóa ra cho rằng hấn muốn đang gấp nên trong lúc cấp bách quỳnh lên, sau đó lại đi nhầm toilet nữ?

Ninh Doãn Ngân nhăn mặt, thái độ có chút đen lại!

"Anh không muốn đi toile!" Ninh Doãn Ngân đen mặt lại.

"Ừ" Hàn Mộ gật đầu.

Không đi toilet, chẳng lẽ muốn rình coi!

"Vậy..... Vậy anh muốn làm gì?" Đột nhiên Hàn Mộ giống như nghĩ tới điều gì, lập tức đỏ mặt, nóng bỏng.

Người này không phải muốn.....

Len lén liếc nhìn Ninh Doãn Ngân, gương mặt của Hàn Mộ giống như trái táo đỏ!

Ninh Doãn Ngân nhìn sắc mặt của Hàn Mộ, trong lòng có chút ngừng lại, hai tay ôm ngực nhìn Hàn Mộ, "da.nlze.qu.ydo/nm Tiểu Mộ, em nghĩ cái gì vậy? Sao đỏ mặt thành cái bộ dáng này!"

"Em..... em không nghĩ tới cái gì không thuần khiết đâu!" Hàn Mộ ngẩng đầu lên, trên mặt chỉ còn vẻ xấu hổ của con gái.

Vừa nói xong, hai mắt Hàn Mộ mới lộ ra một chút buồn bực. Không phải tự mình đang đào hố cho mình nhảy sao?

Hàn Mộ nhìn vẻ trêu chọc và ánh mắt quen thuộc không thuần khiết trong mắt Ninh Doãn Ngân, Hàn Mộ giật mình.

Cô cũng không muốn ngày mai không xuống giường được đâu! Người đàn ông này bề ngoài tuấn tú lịch sự, áo quần bánh bao, nhưng nội tâm cũng vô cùng cảm thú, càng không cần nói tới lúc ở trên giường kia, quả thật chính là cảm thú trong cảm thú!

"Vậy sao?" Ninh Doãn Ngân đến gần Hàn Mộ, đưa tay ôm hông của cô.

"Phải..... Phải....." Hàn Mộ ấp úng hai tiếng, "Anh không cần phải dựa vào gần như vậy!"

Không làm chứ! Nơi này chính là nơi công cộng mà!

Cái đồ Ninh Nhị này!

"Tại sao không cần dựa vào gần như vậy?" Ninh Doãn Ngân nói, đầu khề đến gần cổ trắng nõn của Hàn Mộ, ở bên tai của cô khề nói nhỏ, "Tiểu Mộ,

em thật là thơm!"

Hôm nay Hàn Mộ mặc một cái váy bó sát người, trên dưới đều là tơ tằm màu đen chế thành. Trên ngực còn có một mảnh ren màu đen, càng lộ ra vóc người yếu điệu của Hàn Mộ. Đúng là một tên..... ngửa đực!

Hàn Mộ bắt đầu đi trốn trắng mắt, thật hận không thể vỗ một chưởng lên đầu Ninh Doãn Ngân.

"Anh..... đang hoảng cho em!"

Chỗ này là nơi công cộng, người này cũng không biết nhìn trường hợp mà xét tình huống thế nào sao?

"Anh biết rõ....." Giọng Ninh Doãn Ngân từ từ truyền vào lỗ tai Hàn Mộ, "Anh biết rõ tiểu Mộ của anh xấu hổ! Dieenndkdan/leequhydonnn Nếu không, chúng ta liền đổi tư thế!"

Vừa nói xong, Ninh Doãn Ngân nhẹ nhàng ôm Hàn Mộ vào trong ngực, xoay người, phía sau Hàn Mộ cứ như vậy dựa vào trên tường. Mà còn Ninh Doãn Ngân đưa một tay chống trên vách tường, tay kia khẽ nâng cằm Hàn Mộ lên.

Đôi môi Hàn Mộ đỏ thắm khẽ động, khiến Ninh Doãn Ngân nhìn thấy đặc biệt động lòng người, tràn đầy hấp dẫn!

"Anh....." Hàn Mộ có chút tức giận, "Ninh Nhị, em cảnh cáo anh, bây giờ chúng ta đang ở nơi công cộng!"

Đúng là một tên đại ngốc!

Hàn Mộ thật hận không thể dùng một cái tát đập chết hắn!

"Anh biết!" Giọng Ninh Doãn Ngân mê hoặc tràn đầy từ tính, cảm nhẹ nhàng mà sát cổ của Hàn Mộ, "Cho dù là nơi công cộng, anh cũng không sợ!"

Anh không sợ, em còn ngại mất mặt!

Hàn Mộ cũng sắp xấu hổ đến điên rồi, "Anh có đứng thẳng lên hay không?"

"Không đứng nổi!" Môi mỏng của Ninh Doãn Ngân mà sát cổ của Hàn Mộ, nhẹ nhàng, mềm mại.

Cả người Hàn Mộ lạnh run lên.

Người đàn ông này lại quyến rũ cô!

Hàn Mộ khẽ cứng lại, không dám động. Tên Ninh Nhị này chơi đùa trên người cô khiến cả người khó chịu, nóng!

Đúng, hiện tại cô cảm thấy nóng!

Ánh mắt của Hàn Mộ mở to nhìn gương mặt Ninh Doãn Ngân không ngừng đưa trước mắt mình.

"Tiểu Mộ, em thật thơm....." Ninh Doãn Ngân nói có chút mơ mơ hồ hồ.

Sau một khắc, Ninh Doãn Ngân đã đặt môi mỏng lên đôi môi của Hàn Mộ. Dịu dàng giống như chuồn chuồn lướt nước.

Hàn Mộ bị vừa hôn, có chút mơ màng.

Cô thật không ngờ Ninh Nhị lại thật dám xuống tay với cô ở nơi công cộng.

Ninh Doãn Ngân nhẹ nhàng phác hoạ đôi môi của Hàn Mộ, từng tắc từng tắc, giống như đứa bé thưởng thức món kem dâu tây thích nhất vậy, muốn ăn lại thấy tiếc ăn cái loại cảm giác này.

"Anh....." Đôi môi Hàn Mộ khe khẽ mở, hơi há miệng ra.

Đầu lưỡi Ninh Doãn Ngân linh hoạt liền nhân cơ hội nhảy vào trong môi anh đào của Hàn Mộ, cuốn lấy đầu lưỡi của cô.

Nhất thời, hai lưỡi nhảy múa trong miệng từng người, giúp nhau trong lúc hoạn nạn.

"Ừm....." Hàn Mộ khẽ rên một tiếng, âm thanh cũng có chút khiến cô xấu hổ.

Cô lại cứ như vậy rơi vào tay gã, còn bị Ninh Nhị kích động như vậy!

"Chuyên tâm một chút....." Tay Ninh Doãn Ngân nhẹ nhàng bóp cái móng vênh lên của Hàn Mộ, có một chút oán giận.

Hàn Mộ bấu môi, đưa hai tay của mình ra, vòng chặc cổ của Ninh Doãn Ngân. Giam cầm Hàn Mộ, môi mỏng di chuyển từ trên cổ đến gương mặt của cô, chạy lung tung trên gương mặt tinh xảo của cô.

Chương 166

Hàn Mộ bấu môi, đưa hai tay của mình ra, vòng chắc cổ của Ninh Doãn Ngân.

Động tác của Hàn Mộ khiến Ninh Doãn Ngân càng có thêm cổ vũ.

Thân thể Ninh Doãn Ngân hơi chấn động, càng thêm ra sức hôn Hàn Mộ, giống như phải hôn cô cho hôn vào sâu trong linh hồn của mình.

Hàn Mộ bị Ninh Doãn Ngân hôn đến hơi sức toàn thân giống như bị rút sạch, không có một chút sức lực nào.

Nếu không phải Ninh Doãn Ngân đưa một tay đỡ thân thể Hàn Mộ, tin rằng Hàn Mộ đã ngã xuống đất rồi.

"Ừm....." Trong miệng Hàn Mộ lại nhẹ nhàng bật ra một tiếng rên khẽ ngay cả chính cô cũng thấy xấu hổ.

Loại cảm giác này thật khiến máu trong người cô cũng sôi trào lên!

Tay Ninh Doãn Ngân nhẹ nhàng mon tron cái mông của Hàn Mộ, vừa bóp một cái.

Cả người Hàn Mộ khẽ run, vừa thẹn vừa tức.

Người đàn ông này lại lớn gan như vậy!

Không được, không thể để Ninh Nhị cứ tiếp tục muốn làm gì thì làm được.

Nếu không tiếp theo sẽ kêu lên những gì, chính cô cũng không biết!

Mở miệng lớn, dùng sức khẽ cắn đôi môi mỏng của Ninh Doãn Ngân.

"A....." Ninh Doãn Ngân lập tức buông lỏng đôi môi mình hôn đến mê muội kia ra, mang theo tức giận nhìn Hàn Mộ, da.nlze.qu;ydo/nm "Sao em lại cắn anh?"

Cũng không phải là chó, làm gì mỗi lần cũng cắn hần!

"Tiểu Mộ, em là chó sao?"

"Anh mới là chó!" Hàn Mộ trừng mắt liếc Ninh Doãn Ngân.

Cũng không biết là ai cắn ai trước! Cô cắn hần chính là chó, như vậy hần cắn cô thì sao?

"Anh mặc kệ, em phải bồi thường cho anh!" Ninh Doãn Ngân kéo Hàn Mộ qua, vũng vàng vấy lấy cô ở trong ngực của mình, cúi đầu bắt chập tất cả tiếp tục hôn cô.

Hàn Mộ quả thật chính là khóc không ra nước mắt.

Tên Ninh Nhị này thật sự vô lại, chính là một tên rất rất vô lại!

"Vô..... lại, Ninh Nhị, anh chính là..... một tên vô lại!" Hàn Mộ áp ứng, ngong nghịu nói.

"Ha ha....." Tiếng cười của Ninh Doãn Ngân khẽ vang lên, "Tiểu Mộ, anh chính là vô lại. Nhưng, anh cũng chỉ vô lại với một mình em!"

Lời nói của Ninh Doãn Ngân lập tức xông vào trong lòng Hàn Mộ, trong lòng của cô lập tức dâng lên một dòng nước ấm.

Người đàn ông này!

Người đàn ông mà Hàn Mộ cô yêu!

Được rồi, cứ để hần cố tình gây sự một lần đi!

Hàn Mộ đưa hai tay của mình ra lần nữa, vòng chắc cổ của Ninh Doãn Ngân, chủ động đưa lên môi của mình.

Sự nhiệt tình của Ninh Doãn Ngân bị sự chủ động của Hàn Mộ mà bắt đầu chuyển động.

Lần này, hôn sâu hơn!

Đầu lưỡi hai người giống như là mồi mọc lẫn nhau nhảy múa, cùng tạo ra một điệu múa thiêng liêng thịnh thế.

Nước miếng của hai người cứ như vậy nhỏ giọt xuống, tuy nhiên nó lại không khiến người ta thấy ghét chút nào.

Ninh Doãn Ngân ôm lấy Hàn Mộ, giống như phải ấn cô vào dung nhập vào trong máu của mình.

Nhiệt độ của hai người vẫn còn không ngừng lên cao, Hàn Mộ chỉ cảm thấy nhiệt độ trên người mình cũng càng ngày càng cao, máu nóng sôi trào.

"Ưm....." Hàn Mộ giãy dụa thân thể của mình, khí nóng trên người khiến toàn thân cô không thoải mái.

Ninh Doãn Ngân dùng một tay ôm hông Hàn Mộ, tay kia từ từ di chuyển trên người cô.

Từ cái mộng của cô đi lên đến bên hông, ở đi tới bụng Hàn Mộ gần như chạm vào da thịt, cuối cùng, một tay của hắn dừng ở hai gò nhô ra của Hàn Mộ, nhẹ nhàng vỗ.

"Ưm....." Trong miệng Hàn Mộ bật ra tiếng rên khê lần nữa.

Loại cảm giác này có chút kích thích, có chút khiến cô không biết nên xử lý như thế nào.

"Ngân, không được....." Hàn Mộ nhẹ nhàng thì thầm, "Chỗ này là nơi công cộng, không được....."

"Anh nói rồi, anh không sợ!" Ninh Doãn Ngân ngẩng đầu lên, một tay nhẹ nhàng xẹt qua đôi môi của Hàn Mộ bị hôn có chút sưng, trên môi còn mang theo một chút nước miếng, cũng không rõ rốt cuộc là của ai.

"Anh....." Mặt của Hàn Mộ lại đỏ, cả đầu cũng vùi ở trong ngực Ninh Doãn Ngân, "Anh đúng là ngựa đực!"

"Đúng vậy, anh còn muốn trồng thêm nhiều hạt mầm ở trên người em đấy, Thục Thục của chúng ta sẽ không cô đơn!" Tay Ninh Doãn Ngân ma sát bụng Hàn Mộ cách một lớp áo thật mỏng, "Em nói, có được hay không?"

Thân thể hai người gần như dính vào nhau, từ bên cạnh nhìn qua, chính là hai cổ thân thể ôm chặt không có lại một khe hở!

"Dừng! Anh nhìn kia, bên đó....." Bên ngoài cách năm mét, một giọng nói tỏ vẻ hiểu rõ vang lên, "Xấu hổ quá đi!"

"Xấu hổ mà còn nhìn, đi mau....."

Hai giọng nói càng truyền đi càng xa, cuối cùng Hàn Mộ và Ninh Doãn Ngân không nghe được nữa.

"Anh nhìn đi, đều có nhìn người thấy!" Giọng Hàn Mộ vừa xấu hổ vừa giận, "Mau đứng dậy đi!"

"Không cần." Ninh Doãn Ngân tiếp tục vô lại mặc kệ, "Em gây hỏa thì phải phụ trách tiêu diệt hết nó!"

"Anh....."

"Sao, Tiểu Mộ em không phải phụ trách với anh à?" Ninh Doãn Ngân cười nhẹ, "Chờ một lát rồi nhện hồng thì phải làm sao giờ?"

"Em....."

"Em cái gì? Giúp anh giải quyết!" Giọng điệu Ninh Doãn Ngân mê hoặc cứ như vậy truyền vào tai Hàn Mộ.

"Nếu không hạnh phúc nửa đời sau của tiểu Mộ em rất có nguy cơ đó!"

"Ai nói?" Hàn Mộ nhú mày, nhìn Ninh Doãn Ngân, "Em không biết tìm người khác tới giải quyết sao?"

Lời nói của Hàn Mộ khiến sắc mặt Ninh Doãn Ngân tối sầm, "Em dám?"

"Ninh Nhị, còn có cái gì mà Hàn Mộ em không dám?" Hàn Mộ cười đến đắc ý.

Cái đồ ngu ngốc như anh em cũng dám gả, còn có cái gì không dám?

"Vậy em tìm một, anh liền giết một!" Ninh Doãn Ngân khẽ mỉm cười, nhưng Hàn Mộ lại không nhìn thấy ý cười trong đáy mắt hắn.

"Được!" Hàn Mộ gật đầu, "Vậy em tìm một người anh không đụng vào được. Nói thí dụ như....."

"Nói thí dụ như Sâm Lộ Á!"

Ba chữ Sâm Lộ Á này truyền vào tai Ninh Doãn Ngân, Ninh Doãn Ngân thật hận không thể nhéo người phụ nữ còn cười được trước mắt này.

"Người phụ nữ này, lão tử phải diệt tên khốn Sâm Lộ Á kia!" Ninh Doãn Ngân ngẩng đầu lên, ánh mắt hung ác nham hiểm.

Sâm Lộ Á đáng chết này, lão tử phải giết hắn!

Lại muốn giành người phụ nữ với lão tử.....

"Chỉ là....." Ninh Doãn Ngân nhìn Hàn Mộ khẽ mỉm cười, "Chỉ là, hiện tại anh phải tiêu diệt em trước....."

Vừa nói xong, Ninh Doãn Ngân ôm lấy Hàn Mộ ngã ra phía sau.

Mong đợi chương sau!!

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 167: Chương 167

Vừa nói xong, Ninh Doãn Ngân ôm lấy Hàn Mộ ngã ra phía sau.

Lúc Hàn Mộ còn chưa kịp phản ứng, Ninh Doãn Ngân đã đóng khóa trái cửa toilet nữ.

Hàn Mộ đứng không hiểu nhìn Ninh Doãn Ngân.

Người này cứ thích chạy vào toilet nữ như vậy?

"Anh..... Ninh Nhị, anh cứ thích chạy vào toilet nữ như vậy....."

Hàn Mộ còn chưa kịp mở miệng nói xong, Die nd da nl e q u u ydo n thân thể cũng đã bị Ninh Doãn Ngân ôm vào trong ngực.

Một tay ôm, một tay di chuyển ở trên người Hàn Mộ.

"Tiểu Mộ, cho anh..... Cho anh....."

Hàn Mộ hơi sững sờ.

Cô thật không ngờ tới Ninh Doãn Ngân nghĩ như vậy. Ở toilet nữ mà muốn cô?

Cô thật sự có chút không dám tiếp tục suy nghĩ nữa, loại ý nghĩ này dường như cô chưa bao giờ nghĩ tới, càng thêm không dám nghĩ!

"Tiểu Mộ." Giọng Ninh Doãn Ngân có chút uất ức, "Em nhìn xem, anh rất khó chịu!"

Đặt tay Hàn Mộ, đặt chỗ dưới thân của mình.

Hàn Mộ vừa giận vừa sợ, nóng bỏng trong tay khiến cô không biết nên làm sao!

"Tiểu Mộ, em giúp anh một chút đi!"

Từ lúc kết hôn đến bây giờ tiểu Mộ còn chưa để hắn chạm vào thân thể của cô.

Nguyên nhân rất đơn giản, cũng bởi vì tiểu Mộ đang tức giận hai người bọn họ hưởng tuần trăng mật bỏ quên Thục Thục một mình một người.

Cho nên, từ sáu năm trước đến bây giờ, dieendaanleequaydonm Ninh Doãn Ngân vẫn luôn giữ mình trong sạch, cũng chưa từng chạm vào phụ nữ!

Nhưng hôm nay đụng phải người con gái mình thích, hắn còn có thể nhịn được sao? Cho dù có thể nhịn được, hắn cũng không muốn tiếp tục nhịn nữa!

Giọng Ninh Doãn Ngân mang theo khàn khàn, bắt đầu dĩ vô cùng.

"Đã sáu năm anh không chạm vào phụ nữ....."

"A....." Hàn Mộ hơi kinh ngạc.

Cô thật không nghĩ đến dựa vào thân phận của Ninh Doãn Ngân, sáu năm qua hắn vẫn thù thân như ngọc.

Nhưng làm sao Hàn Mộ biết, loại khó chịu không được tự nhiên này của Ninh Doãn nếu hiểu rõ lòng mình cho tốt, hắn sẽ không lấy thân thể chính mình cho người phụ nữ khác.

Đây là hắn thích sạch sẽ!

"Cho nên Tiểu Mộ, em mau giúp anh đi." Da.nlze.qu;ydo/mn Ninh Doãn Ngân cầm tay Hàn Mộ di chuyển ở hạ thân mình, sau đó trên mặt tràn đầy sự hưởng thụ.

"Ừ..... A....."

Nhiệt độ trên người Hàn Mộ càng lên càng cao. Mà nhìn thái độ của Ninh Doãn Ngân rõ ràng nhìn ra vào giờ phút này hắn cũng vừa đau vừa vui vẻ.

"Tiểu Mộ....." Ninh Doãn Ngân lập tức dừng ngã Hàn Mộ, một tay nhẹ nhàng cởi nút áo ra, nhẹ nhàng tháo, một đôi thỏ trắng nhảy ra ngoài, mang theo hơi thở nghịch ngợm.

Ninh Doãn Ngân nhìn chằm chằm cặp thỏ trắng trước ngực Hàn Mộ, cặp mắt khê híp, "Tiểu Mộ, em thật đẹp!"

Hàn Mộ nhìn quần áo trên người đã bị cởi đi hơn nửa, từng đợt khí nóng ập về phía mình.

Khê thở dài, dù sao cũng đã đến tình trạng này rồi.

Vậy thì cho hắn thôi.....

"Ngân, anh muốn không?" Trong ánh mắt của Hàn Mộ mang theo quyến rũ, một tay chống đỡ thân thể của mình.

"Nói nhảm!" Ninh Doãn Ngân dừng ngã Hàn Mộ lần nữa, quần áo trên người mình cũng đã bỏ đi, Dieemndkdan/leequhydonnn quần áo trên người Hàn Mộ y cũng trong nháy mắt không thấy bóng dáng.Cúi đầu, hôn lên đôi môi của Hàn Mộ, sau đó xuống phía dưới đi tới cầm, cổ của Hàn Mộ, cuối cùng môi mỏng dừng lại ở trước ngực Hàn Mộ.

Từ từ hôn hai con thỏ trắng, hôn đến trên thỏ trắng dính nhiều giọt sương, thật rất đáng yêu.

"Ừm....." Hàn Mộ nhẹ nhàng rên khẽ, trên người không ngừng nóng ran.

"Ngân....."

Ninh Doãn Ngân một đường tiếp tục hôn xuống g, đi tới trên bụng Hàn Mộ.

Trên bụng có hai vết dao mổ rõ ràng, Ninh Doãn Ngân nhẹ nhàng phác họa vết sẹo.

Hắn biết, ban đầu Hàn Mộ sinh Thược Thược lúc khó sanh, chính là thời điểm đó để lại vết sẹo đi!

Tiếp tục một đường xuống phía dưới, một tay nhẹ nhàng mở bắp đùi Hàn Mộ, lộ cảnh xuân giữa hai chân khiến Ninh Doãn Ngân nhiệt huyết sôi trào không ngừng.

Đột nhiên xuất hiện khí lạnh khiến Hàn Mộ thức tỉnh phải khép hai chân của mình lại.

"Không cần!" Đầu gối Ninh Doãn Ngân đỡ lấy, di@en*dyan(lee^qu.donn) không để cho Hàn Mộ khép đùi lại, đưa một tay ra, ngón tay từ từ vuốt ve hoa tâm.

"Tiểu Mộ, anh muốn em....."

Hàn Mộ chỉ cảm thấy toàn thân vô lực, một chút sức cũng không có, cứ như vậy mặc cho Ninh Doãn Ngân muốn làm gì thì làm trên người mình.

Hàn Mộ cảm giác đột nhiên phía dưới của mình nóng lên, Ninh Doãn Ngân đưa một ngón vào trong đường nhỏ có chút khô ráo.

"Đau....." Hàn Mộ khê hô một tiếng.

Người đàn ông này.....

Cảm thấy Hàn Mộ ngo ra, Ninh Doãn Ngân nhẹ tay, ngoài miệng nhưng không ngừng động tác lại, miêu tả thân thể uyển chuyển.

Hàn Mộ chỉ cảm thấy trên người càng ngày càng nóng.

P phía dưới giống như có một đợt ẩm ướt tuôn ra, dfienddn lieqiudoon giẫy dựa thân thể của mình, "Ngân, em nóng..... Thật sự rất nóng!"

Ninh Doãn Ngân tà mị cười một tiếng, "Tiểu Mộ, vừa rồi không phải em không cần sao?"

Nghe thấy lời Ninh Doãn Ngân nói, Hàn Mộ sắp khóc, "Ninh Nhi, anh đừng có làm càn, em liền phế anh!"

"Sao?" Ninh Doãn Ngân tà mị cười một tiếng, "Anh chính là càn rồi. Sao à?"

Ngón tay Ninh Doãn Ngân ở lại phía dưới Hàn Mộ, vào giờ phút này không lui cũng không vào, khiến Hàn Mộ cảm thấy bị hành hạ.

"Ngân, xin anh, xin anh..... Cho em, mau....." Hàn Mộ không ngừng nghẹn ngào.

Khó chịu! Khó chịu.....

Rất cuộc người đàn ông này muốn như thế nào?

"Ha ha....." Ninh Doãn Ngân vui vẻ cười một tiếng, "Được, anh liền theo tiểu Mộ!"

Đưa ngón tay của mình ra, trên ngón tay còn mang theo chút ẩm ướt nhàn nhạt.

Sau đó, một tay nâng bắp đùi Hàn Mộ lên, dienndnle,qu y don đặt ở bên hông của mình, chậm rãi động thân, sau đó hai người đã thân mật kết hợp chung một chỗ.

"Ừm....."

"A....."

Trong miệng hai người cùng phát lên tiếng rên khẽ.

Phút chốc khi Ninh Doãn Ngân tiến vào kia, cũng cảm thấy mình bị vô tận nóng bỏng bao vây lại, vừa ẩm lại chặt.

Cũng không nhận được nóng bỏng của mình và tình ý cuộn cuộn tràn ra, Ninh Doãn Ngân từ từ di chuyển hông của mình, không ngừng ra vào, giống như ngựa hoang thoát được dây cương.

Một phòng cánh xuân.....

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 168: Chương 168

Tiếng đồng hồ nặng nề gõ mười hai tiếng, lúc này đã rạng sáng 0 giờ.

Bầu trời tối như mực tràn ngập yên tĩnh, ánh trăng rải xuống như bao phủ thêm một lớp sa mỏng nhẹ nhàng, mang theo chút thần bí.

Trên bàn làm việc, một thân hình ngồi thẳng, Diên Đa đã nheo mắt hai tay còn đang không ngừng gõ bàn phím, hàng loạt kí tự di chuyển.

Liệp Ứng nhẹ nhàng bấu môi.

Sao đôi cha mẹ cực phẩm của nó lại cũng chạy tới Milan hưởng tuần trăng mật vậy.

Người nói, trời đất bao la, nơi nào bọn họ không đi, cố tình lại chạy đến Milan!

Cái tên Sâm Lộ Á biến thái kia còn ở Milan, nếu không trùng hợp mẹ cũng không muốn gặp hắn!

"Cộc..." Một tiếng đập cửa, cửa mở ra, sau đó Ngũ Nhật đi đến.

Liệp Ứng thu hồi cảm xúc của bản thân, nhìn Ngũ Nhật, cười cười, "Sao còn chưa đi nghỉ ngơi?"

Ngũ Nhật nhún vai, "Chính cậu cùng còn chưa nghỉ ngơi đấy!"

Liệp Ứng lắc lắc đầu, "Suy nghĩ một chuyện!"

"Tôi đang suy nghĩ một chuyện!" Ngũ Nhật đặt một ly trên bàn của Liệp Ứng, "Còn nóng đấy!"

Liệp Ứng cầm lấy ly sữa, đôi mắt hơi hơi rú xuống, một tia cảm động thoáng qua, uống hai hóp sữa.

Nó nên nói, nó đã thật sự gặp được một đám người hiểu nó sao?

Người này che chở nó đến tận đây, nó thật sự cảm động!

Liệp Ứng uống sữa xong, dieendaanleequuydomn đặt cái ly ở trên bàn, ngẩng đầu, nhìn Ngũ Nhật.

Ngũ Nhật cầm cái ly trong tay, trong ly không ngừng bay ra hương cả phê nồng đậm, tàn khói lượn lờ.

Hơi dựa vào cạnh cửa sổ, Ngũ Nhật để tay trong túi quần, hơi ngẩng đầu, nhìn ánh trăng giữa không trung.

"Cậu nói, chúng ta như vậy thì khi nào sẽ có điểm cuối cùng?" Ngũ Nhật giống như tùy ý hỏi, lời nói mơ hồ từ trong miệng hần truyền ra.

Liệp Ứng nhú mày lại, nhìn Ngũ Nhật.

Không thể không thừa nhận, những người như bọn họ muốn gương mặt có gương mặt, muốn dáng người có dáng người.

Ánh trăng rơi ở trên người Ngũ Nhật. Từ bên mặt sườn nhìn Ngũ Nhật, bộ dáng của hần cực kỳ tuấn tú, thông minh sắc sảo, trầm ổn.

"Phiền chán rồi hả?" Khóe miệng Liệp Ứng hơi giương lên.

Ai không muốn có một cuộc sống yên ổn? Vô ưu vô lo, không cần trải qua những ngày dưới đao thương, da.nlze.qu;yo/rn không cần lo lắng sau này bản thân có còn mạng hay không, không cần lo lắng...

Bình thường, không cần phải lo lắng nhiều!

Nhưng bọn hần khác biệt! Bọn họ này là người của tổ chức đệ nhất, là sống, cũng càng là chết.

Cả đời này bọn họ chỉ có thể nhất định dầm mình trong mưa đạn!

Ngũ Nhật lắc lắc đầu, "Sao có thể, có các cậu đây!"

Có điều khi nói những lời này, trong lòng mình một nơi mềm yếu nào đó hơi hơi có chút đau đớn, đầu cũng có chút nặng nề.

Hần luôn cảm thấy, bản thân tựa hồ đã lãng quên người nào đó, lãng quên chuyện gì đó!

Liệp Ứng lắc lắc đầu, mỉm cười, "Hiện tại dường như đã biết tầm quan trọng của tình thân rồi! Ngũ Nhật, thật cao hứng, bên cạnh tôi có các anh!"

Ngũ Nhật thả ly cả phê trong tay chưa từng uống xuống, "Đúng vậy! Một nhóm người chúng ta này không chỉ là bạn, chúng ta càng là anh em. Chúng ta là người một nhà, là người thân!"

Trong mưa gió nâng đỡ cho nhau, cho tới bây giờ không nghĩ tới muốn buông tay một ai. Đây mới là một phần tình thân tồn tại giữa bọn họ!

"Ứng." Ngũ Nhật cười nhìn Liệp Ứng, "Vốn cho rằng, trong nhóm chúng ta mỗi một người đều là cô nhi, không cha không mẹ! dinendian.loqid]on Thật không ngờ, thậm chí cậu có một người cha tổng giám đốc trâu bò như vậy!"

Liệp Ứng hơi nhấc cằm, nụ cười nở trên môi.

Nó cũng thật không ngờ!

Nó vừa sinh ra đã bị ôm đi rồi khỏi mẹ. Cho đến khi nó gặp được Thước Thước, phát hiện hai gương mặt gần giống nhau như đúc, nó mới có thể tự mình đi điều tra thân phận của nó!

Nếu không phải Thước Thước xuất hiện, có thể cả đời này nó cũng không cần biết thân phận của mình!

"Có điều, cậu còn chưa tính nhận tổ quy tông sao?" Thả ly cả phê xuống lại được Ngũ Nhật bung lên, uống một ngụm. Ngũ Nhật khề cau mày, vẫn là lúc nóng hương vị mới càng thơm nồng!

"Sắp thôi, tôi cũng phải tìm một cơ hội!" Liệp Ứng nhướn mày, "Cha và mẹ tôi đã chạy tới Milan hưởng tuần trăng mật rồi!"

"Là sao?" Trên mặt Ngũ Nhật chỉ có ánh trăng hắt vào nhàn nhạt, Dieenndkdan/leeequhydonnn nhìn không ra cảm xúc khác, "Ứng, tình địch của cha cậu lại ở Milan đấy!"

Liệp Ứng nhú mày. Nó đương nhiên biết tình địch của cha nó là ai! Ngoài cái tên biến thái Sâm Lộ Á còn có ai?

"Ừ." Liệp Ứng trịnh trọng gật gật đầu, "Tình địch này cũng thật không phải là đối thủ của họ. Cho nên, an toàn của đôi cha mẹ cực phẩm này ở Milan sẽ

giao cho anh đi chuẩn bị!"

"Chuyện nhỏ!" Ngũ Nhật gầy nhẹ ngón tay, "Cậu đối với cha mẹ thật tốt. Ưng à, cậu quả nhiên là một cục cưng hiếu thuận!"

Ngũ Nhật vỗ vỗ đầu Liệp Ưng, một mặt vừa lòng.

"Đương nhiên, cha mẹ cục phẩm trong nhà quan trọng nhất!" Liệp Ưng gật gật đầu, "Tôi đương nhiên muốn hiếu thuận."

Hai người nhìn nhau, sau đó cùng cười.

Ngũ Nhật lắc lắc đầu, "Máy bay trực thăng đi Mĩ đã về rồi. Lão Ốc Khắc đã được thả ra, đương nhiên phần tử khủng bố còn khủng bố hơn chúng ta nên thả cũng đã thả!"

"Điều đó vô cùng tốt!" di@en*dyan(lee^qu.donnn) Khỏe miệng Liệp Ưng cong lên một nụ cười, "Máu đủ cho Tiểu Thất dùng không?"

"Đủ!" Ngũ Nhật ha ha cười, "Chúng ta muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, có thể không đủ sao?"

Liệp Ưng gật đầu.

Chỉ cần Tiểu Thất có thể tốt lên! Hiện tại không có chuyện gì quan trọng hơn chuyện này nữa...

"Hiện tại tôi có một nguyện vọng vĩ đại." Ngũ Nhật cười gian, "Nguyện vọng này chính là xem kỳ quan chó cắn chó!"

"Ha ha..." Hai người lại ăn ý cùng cười.

"Con người của tôi thích nhất làm chuyện thừa dịp người ta không chú ý bắn một phát súng ở sau lưng!" Liệp Ưng nhẹ nhàng gõ bàn.

"Chuyện này, chúng ta thật sự phải cảm ơn bảo bối Thược Thược nhà cậu đấy!" Ngũ Nhật gật đầu, "Tiểu nha đầu thực sự rất giống cậu, Ninh Khuynh Thược!"

"Đương nhiên!" Liệp Ưng gật đầu, một chút hàm hồ cũng không có, "Không lợi hại không phải là em gái tôi, dfienddn lieqiudoon càng sẽ không phải là Ninh Khuynh Thược!"

"Ha ha..." Đột nhiên một tiếng cười truyền đến.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 169: Chương 169

"Ha ha..." Đột nhiên một tiếng cười truyền đến.

"Ở sau lưng nói xấu người ta cũng không phải là hành động của quân tử đâu!"

Liệp Ưng và Đệ Ngũ cùng sững sốt, sau đó Liệp Ưng nhanh chóng đeo mặt nạ của mình lên.

Hàn Khuynh Thược đi tới cửa, hai tay ôm ngực, nhìn Liệp Ưng và Đệ Ngũ, "Anh Ưng, anh Đệ Ngũ, các anh đang nói gì em đấy?"

Đệ Ngũ liếc mắt nhìn Liệp Ưng, nhìn lướt qua cậu ấy đã mang mặt nạ xong, gật đầu, "Đương nhiên là đang khen nha đầu Thược Thược rồi, nha đầu Thược Thược giúp bọn anh được một việc rất lớn! Hiện tại là đại công thần của bọn anh, sao bọn anh sẽ nói xấu về em chứ?"

"Hắc hắc....." Ninh Khuynh Thược cũng không khiêm tốn, bé gật đầu, "Cảm ơn. Chỉ là, sao các anh còn chưa nghỉ ngơi? Không còn sớm nữa!"

"Chính nha đầu Thược Thược em cũng chưa nghỉ ngơi đó thôi!" Đệ Ngũ nhìn lướt qua đồng hồ trên vách tường.

Rạng sáng 0 giờ 20 phút.

Hàn Khuynh Thược nhún vai, đi tới ghế sa lon trước mặt Liệp Ưng rồi ngồi xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhó, bộ dạng sắc mặt như sắp điên, "A..... em không quen giường! Không ngủ được....."

Điều đau khổ nhất thế giới này nhất định là muốn ngủ mà không thể ngủ.

Mất ngủ đó.....

Đệ Ngũ hơi bều bệu, nhìn Ninh Khuynh Thục, sâu kín thờ dài một.

"Thục Thục, mẹ em tới Milan rồi!" da.nlze Liệp Ứng nói một câu đã đuổi con sâu ngủ của Ninh Khuynh Thục không biết chạy tới chỗ nào.

Ninh Khuynh Thục lập tức nhảy lên từ trên ghế salon, chạy tới trước bàn của Liệp Ứng, hai tay chống trên bàn, "Anh Ứng, anh lừa em?"

Liệp Ứng giương khoe miệng lên, "Nhìn anh giống như thích nói đùa người vậy sao?"

Liệp Ứng lắc đầu.

Tiểu nha đầu này nhất định đang lo lắng nó sẽ đưa em ấy trở về bên cạnh mẹ.

Dường như quyết tâm của em ấy muốn sống ở tổ chức rất kiên định!

"Không phải." Ninh Khuynh Thục lăm bằm, "Anh Ứng, không phải anh muốn đuổi em trở về bên mẹ chứ?"

Về mặt Ninh Khuynh Thục bất mãn.

Mặc dù bé đã thật nhiều ngày không gặp mẹ, rất nhớ mẹ, nhưng bên cạnh mẹ có cha hồ ly.

Thứ nhất, bé không muốn làm kỳ đà cản mũi; thứ hai, bé thật sự muốn sống ở trong tổ chức. Bé muốn bản thân mạnh mẽ hơn, đây là nguyện vọng đã tồn tại trong lòng bé từ nhỏ. Chỉ có mạnh mẽ, mới có thể bảo vệ tất cả người bé muốn bảo vệ; thứ ba, bé muốn bồi bên cạnh anh Ứng, bé thích anh Ứng, từ lần đầu tiên nhìn thấy anh Ứng. Cho dù anh Ứng mang mặt nạ, không nhìn thấy được gương mặt thật sự của anh ấy!

Liệp Ứng nhẹ nhàng lắc đầu, không nói.

Đệ Ngũ đi tới bên cạnh Ninh Khuynh Thục, đưa tay muốn vỗ vỗ đầu của em ấy. Nhưng bàn tay vừa tới trên đầu em ấy lại ngừng lại.

Hắn lại nhớ tới tiểu nha đầu này dường như rất không thích người khác vỗ đầu nhỏ của em ấy. Em ấy cho rằng đây là động tác đang an ủi con chó con mèo!

Đệ Ngũ cười ha ha, tay rơi vào trên bả vai nhỏ gầy của Ninh Khuynh Thục, "Nha đầu Thục Thục à, sao anh trai nhà em có thể bỏ được đuôi em đi chứ?"

Ai ngờ lần nữa Ninh Khuynh Thục bất mãn lăm bằm, "Anh Đệ Ngũ, không phải là "anh trai", là anh Ứng!"

Đúng, là anh Ứng! Mới không phải anh trai đâu.....

Là anh Ứng, sau này khi bé lớn lên là có thể làm cô dâu của anh. Diennđle,qu,y don Nếu như là anh trai, bé cũng chỉ có thể em gái của anh ấy!

Bé đã từng nói, bé thích anh Ứng!(Mỗ Phàm Thục Thục của chúng ta trưởng thành quá sớm rồi.....)

Chỉ là, hai người trước mắt cũng chỉ lắc đầu một, chỉ coi lời nói của Ninh Khuynh Thục trở thành lời nói của đứa bé.

Bọn họ không biết, bọn họ không một ai để ý, thiếu chút nữa sẽ làm Ninh Khuynh Thục mất mạng, cũng thiếu chút nữa thành bết tắc trong lòng khiến mấy người bọn họ vĩnh viễn cũng không giải được!

"Được rồi, được rồi, là anh Ứng của em!" Đệ Ngũ chế cười.

Đúng là một tiểu nha đầu khó tính!

"Thục Thục!" Liệp Ứng nhìn Ninh Khuynh Thục, "Mẹ và cha em tới Milan hưởng tuần trăng mật!"

"Ừ." Ninh Khuynh Thục gật đầu, "Hừ, cha hồ ly thối đó không muốn noi ước hẹn của ông ấy và mẹ sáng quá. Cho nên lôi kéo mẹ em, sau lưng em hai người tự chạy mất! Chỉ là, không nghĩ tới, bọn họ cũng đến Milan."

Ninh Khuynh Thục nói dối khó tránh khỏi chọc cười, qiudoon nhưng Liệp Ứng lại không bật cười, "Thục Thục, em không được quên, tình địch của cha em, Sâm Lộ Á cũng ở Milan!"

"A!" Ninh Khuynh Thục vỗ đầu của mình, "Ai da, sao em lại quên mất chuyện này vậy?"

Nếu tên biến thái Sâm Lộ Á kia gặp được mẹ và cha hồ ly.....

Nếu tên biến thái Sâm Lộ Á kia biết mẹ cũng ở Milan.....

"Không được." Ninh Khuynh Thục kích động nhìn Liệp Ứng, "Anh Ứng, bây giờ bên nước Mỹ sao rồi?"

Chỉ cần bên nước Mỹ rối loạn, Sâm Lộ Á sẽ trở về nước Mĩ. Như vậy, mẹ và cha hồ ly sẽ tương đối an toàn!

"Lão Ốc Khắc đã ra, nên ra ngoài gần như cũng đều đi ra hết rồi!" Liệp Ứng khẽ mỉm cười.

Nha đầu này gần như cũng nghĩ giống nó rồi!

Bên nước Mỹ rối loạn, Sâm Lộ Á cũng sẽ không tiếp tục ở lại Milan nữa!

Chỉ là, bọn họ phải phòng bị một chút!

"Sâm Lộ Á có động tác gì sao?" d,0dylq,d Ninh Khuynh Thục nhướn mày.

Sâm Lộ Á!

Mẹ nó, quả thật đúng là một tên biến thái, tại sao cứ phải tìm bọn họ gây chuyện chứ!

"Tạm thời không có." Đệ Ngũ nhìn Ninh Khuynh Thục, hài lòng gật đầu.

Nha đầu này có phản ứng nhanh chóng, đầu óc linh hoạt.....

Không tệ, không tệ!

"Chỉ là, hiện tại Sâm Lộ Á hẳn đã nhận được một chút tin tức. Về phần, hẳn quyết định thế nào, là về nước Mỹ, hay là vẫn tiếp tục ở lại Milan. Ngoại trừ chính hắn, không có ai biết!" Đệ Ngũ uống xong một ngụm cà phê cuối cùng.

"Cho nên Thục Thục, chính em nên đi gặp mẹ em một lần đi!" Liệp Ứng nhúu mày.

Mặc dù người cha tổng giám đốc đó hẳn cũng sẽ nhận được tin tức. Nhưng, nơi này dù sao cũng không phải thành phố A!

Lần trước áp chế chuyện của Sâm Lộ Á xuống, cha tổng giám đốc đã hoài nghi.

Liệp Ứng lạnh lùng. Nếu không nghi ngờ, chắc chắn ông ấy sẽ không cho rằng người đó có quan hệ gì với nó. Ý nghĩ ngu ngốc như vậy, có phải là cha nó hay không nó cũng phải hoài nghi đó!

"Ừ....." Ninh Khuynh Thục gật đầu, "Ngày mai em đi gặp mẹ em một lần, hi vọng bọn họ sẽ không bị em dọa....."

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rõ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 170

"Chủ nhân!"

Thụy Kỳ nhìn Sâm Lộ Á đen mặt, đã gần ba tiếng rồi vẫn chưa nói một câu nào, trong lòng thấp thỏm bất an.

Sâm Lộ Á khẽ cúi thấp đầu xuống, hai mắt rũ xuống, ngón tay có tiết tấu gõ lên mặt bàn.

"Cạch, cạch, cạch....." Âm thanh đặc biệt vang lên trong yên tĩnh, làm cho đáy lòng người ta không khỏi dâng lên một luồng khí lạnh lẽo.

Dường như Sâm Lộ Á không nghe được tiếng của Thụy Kỳ, không ngẩng đầu lên, lại càng không lên tiếng.

Thụy Kỳ khẽ cau mày.

Từ khi nhận được tin tức nói lão gia đã thoát khỏi sự khống chế của chủ nhân đến bây giờ, Sâm Lộ Á cứ yên lặng như vậy, cũng không nói một câu nào. Hắn đang nghĩ cái gì?

Lão gia thoát khỏi sự khống chế của Sâm Lộ Á, như vậy dựa theo tính cách của lão già kia, nhất định sẽ liều đến một mất một còn với Sâm Lộ Á!

Chỉ là Sâm Lộ Á thật sự muốn lão Ốc Khắc chết sao?

Nếu như hắn muốn lão Ốc Khắc chết, ban đầu hắn sẽ trực tiếp bắn chết hắn rồi, mà không phải bắt giam cầm hắn lại!

Cho nên, đáy lòng của Sâm Lộ Á vẫn không hạ được nhẫn tâm như vậy, không phải sao? Dù sao vẫn là máu mủ tình thâm!

"Haizz...." Một tiếng thở dài như có như không từ trong miệng Thụy Kỳ phun ra.

"Cậu ở đây than thở cái gì?" Tiếng của Sâm Lộ Á theo sát tiếng than thở của Thụy Kỳ vang lên.

"Tôi, tôi..... Chủ nhân!" Thụy Kỳ cúi đầu, "Không có!"

Sâm Lộ Á ngẩng đầu lên, trong mắt thoáng qua một tia tăm tối.

"Lão già ra ngoài ra sao?"

"Chỗ đó xảy ra vụ nổ mạnh, nổ chết người của chúng ta, tổng cộng bảy mươi tám người." Giọng Thụy Kỳ không chút dao động, "Còn có....."

"Còn có cái gì?" Tiếng Sâm Lộ Á vang lên bên tai Thụy Kỳ.

"Chủ nhân, không chỉ là lão già....." da.nze Thụy Kỳ ngừng một chút, "Còn có mấy nhóm người phản từ khủng bố. Bọn họ cũng đã chạy thoát."

Có thể chạy trốn gần như cũng chạy trốn hết rồi!

Sắc mặt của Sâm Lộ Á tối đen, khó coi đến độ không biết nên dùng từ gì để hình dung.

Nắm chặt quả đấm, trên mu bàn tay của Sâm Lộ Á nổi gân xanh, dùng sức đập, trên bàn nhát thời có mấy vết nứt.

"Đáng chết....." Sâm Lộ Á cắn răng nghiêng lợi, "Là ai?"

"Người dưới tay Liệp Ưng." Thụy Kỳ cúi đầu, trong mắt lóe lên một tia sáng.

"Liệp Ưng, Liệp Ưng, lại là Liệp Ưng!" Sâm Lộ Á trừng lớn mắt.

"Được, Liệp Ưng. Thù mới hận cũ của chúng ta lại thêm một khoản!"

Ánh mắt của Sâm Lộ Á đã hiện lên một tia sắc bén.

"Chủ nhân, chúng ta phải về Mỹ sao?" Thụy Kỳ hỏi.

"Trở về....." Giọng điệu sâu kín từ trong miệng Sâm Lộ Á nhẹ nhàng phát ra.

"Nhưng, trước khi về nước Mỹ, qiudoon tôi còn muốn làm một chuyện!"

Mộ (Hàn Mộ) cũng ở đây Milan!

Đi theo Ninh Doãn Ngân tới hưởng tuần trăng mật!

"Hừ....." Một tiếng lạnh lẽo phát ra từ trong cổ họng của Sâm Lộ Á.

Hưởng tuần trăng mật?

Ban đầu hẳn gấp gấp đến Ý, mục đích đúng là muốn giúp anh trai kết nghĩa La Tư Lộ Dịch báo thù.

Hắn không đi thành phố A, cho nên Mộ và Ninh Doãn Ngân thuận lợi kết hôn. Nhưng hẳn vẫn có phái người đi, muốn phá rối hôn lễ thể kỷ của bọn họ, để cho bọn họ tạm thời kết hôn không thành trước.

Chỉ là hẳn không nghĩ đến, Ninh Doãn Ngân lại xử trí được tốt như vậy.

Hắn chẳng những không quấy rối hôn lễ của bọn họ thành công, còn hao binh tổn tướng!

Bên thành phố A không thành, hẳn vạn lần không ngờ tới bên Milan này lại thất bại.

Vốn đã bắt được nữ sát thủ xếp hạng đệ nhất quốc tế Tiểu Thất, muốn dùng cô ta để uy hiếp nhóm người của tổ chức đệ nhất.

Nhưng, Tiểu Thất lại được cứu đi, vẫn trốn thoát khỏi dưới con mắt của hẳn.

Liệp Ưng, hết lần này tới lần khác cậu khiêu chiến sự kiên nhẫn của tôi, một lần lại một lần!

"Điều tra ra bây giờ tiểu thư đang ở chỗ nào chưa?" Giọng Sâm Lộ Á lạnh lùng.

Mộ, làm sao em có thể tổn thương tôi như vậy?

Trái tim này được em cứu sống, em lại muốn tự mình bóp chết nó sao?

Mộ, em có nhìn thấy nó đang chảy máu không? Em có cảm thấy được tôi đau đớn thế nào không?

Mặc dù to không gặp em trước, nhưng mà Sâm Lộ Á tôi nhất định phải khống chế em ở bên cạnh tôi!

Mộ, bé gái Ninh Khuynh Thuộc đó tôi còn có thể chịu nhịn.

Có điều, em biết không?

Không, chuyện này nhất định em cũng không biết!

Phụ nữ mang thai mười tháng!

Chỉ là thân thể Hàn Mộ suy yếu, ở thời điểm tám tháng đã sinh non, sinh ra một đôi long phượng thai, một nam một nữ.

Bé gái chính là Ninh Khuynh Thuộc hiện tại, d,0dylq,d ở lại bên cạnh Hàn Mộ.

Mà bé trai, sinh ra bỗng nhiên biến mất, tất cả người biết chuyện này gần như cũng đều biến mất.

Cho nên, đứa bé trai này là ai, ở nơi nào, không có ai biết!

Nhưng mà, hắn không nghĩ tới, cũng không dám nghĩ.

Hóa ra, đứa bé trai đó chính là Liệp Ưng!

Nếu không phải cái nhìn ngày đó trên máy bay trực thăng, hắn còn không biết hóa ra Hàn Mộ sinh ra một đôi long phượng thai.

Liệp Ưng à Liệp Ưng!

Hóa ra, cậu là một đứa bé trai! (ý người đứng đầu tổ chức đệ nhất lại chỉ là một đứa bé trai)

"Ồ khách sạn Sakai!" Thụy Kỳ trả lời.

"Được!" Khóe miệng Sâm Lộ Á cong lên nụ cười mỉm, "Nếu phải về Mỹ, tôi đương nhiên phải dẫn Mộ cùng tôi đi. Con mèo nghịch ngợm này tại sao có thể ngang bướng như vậy?"

Mộ ơi là mộ, đời này của em cũng chỉ có thể ở cùng một chỗ với tôi.

Bé gái Ninh Khuynh Thuộc đó hắn có thể bỏ qua!

Nhưng Ninh thiếu Ninh Doãn Ngân, còn có Liệp Ưng, hắn nhất định sẽ không bỏ qua!

Hắn nhất định sẽ diệt bọn hắn, diệt những kẻ muốn tranh cướp người với hắn!

"Chuẩn bị một chút." Sâm Lộ Á hơi nhướn mày lên, "Con mèo hoang nhỏ này, tôi nhất định muốn tự tay bắt cô trở lại, giam cầm ở bên người!"

Lần này, Mộ em cũng không thể thoát khỏi bên cạnh tôi nữa rồi.

Tôi cho phép em rời khỏi tôi lần thứ nhất. Như vậy, tôi sẽ không cho phép em rời khỏi tôi lần thứ hai!

Đời đời kiếp kiếp, Sâm Lộ Á tôi phải giữ em ở bên cạnh tôi...

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 171

Ánh nắng sáng sớm xuyên qua rèm cửa sổ, chiếu xuống trên giường.

Hai cổ thân thể ôm nhau, nhiều điểm mập mờ, xa hoa lãng phí.

"Ừ....." Hàn Mộ hơi xoay người, sau đó khẽ rên một tiếng.

Toàn thân của cô giống như là bị xe tải hung hăng nghiền qua.

Nếu như muốn dùng một chữ để hình dung loại cảm giác này, vậy thì một chữ này chính là đau.

Đau đốn, tê dại giữa hai chân, toàn thân cũng dinh dính sền sệt, rất không thoải mái.

Hàn Mộ vừa hơi xoay người, sau đó toàn thân chấn động, mặt lập tức đỏ lên.

Mở ra ánh mắt mộng lung, Hàn Mộ trừng Ninh Doãn Ngân bên cạnh còn chưa mở mắt.

Tên ngựa đực này!

Bắt đầu ở toilet buổi chiều hôm qua, đến bên trong khách sạn vẫn không chịu buông tha cho mình, rờn rã giằng co chính mình một đêm.

Hàn Mộ tròn mắt trắng.

Cho dù thật sự đã sáu năm không chạm vào phụ nữ cũng không cần có bộ dáng này chứ!

Mà lúc này giờ phút này, bộ vị quan trọng của người đàn ông này còn đặt ở trong cơ thể của mình.

Hàn Mộ vừa thẹn vừa tức!

Một cái tát không khách khí trực tiếp vỗ vào trên đầu Ninh Doãn Ngân, "Anh, anh còn dám giả chết!"

"Ai u....." Ninh Doãn Ngân sợ hãi kêu một hồi, khóe miệng vốn hơi nhếch lên đã thả lỏng xuống.

Mở hai mắt ra, Ninh Doãn Ngân bày ra vẻ nàng dâu nhỏ, "Tiểu Mộ, sao em lại đánh anh....."

"Anh câm miệng!" Hàn Mộ nhìn chăm chăm Ninh Doãn Ngân, "Anh, mau đi ra ngoài cho em!"

"Cái gì đi ra ngoài?" Ninh Doãn Ngân yêu nghiệt cười một tiếng, sau đó chậm rãi nhúc nhích hông của mình.

"Ừ....." Hàn Mộ không nhịn được khẽ rên một hồi, khóe mắt cũng mang theo từng tia màu hồng phấn.

"Còn muốn anh đi ra ngoài sao?" Mộ tay Ninh Doãn Ngân đã trực tiếp bao trùm lên hai luồng cao ngát mềm mại của Hàn Mộ, "Hả?"

"Anh..... anh..... khôn kiếp....." Hàn Mộ cười duyên, "Đi..... Đi, ra cho em..... Đi ra ngoài!"

Ninh Nhị đáng chết này, thế nhưng được voi đòi tiên. Làm cho cô.....

Cô hiện tại nói thế nào?

Đi ra? Nhưng lửa trên người cô đã bị khơi lên rồi!

Không đi ra? Thế nhưng tên đàn ông đáng chết này đã ăn cô cả đêm, cô đã không có hơi sức tiếp tục ứng phó với ngựa đực này nữa rồi!

"Ha ha ha ha....." Ninh Doãn Ngân cười đến giống như là yêu yinh, thân thể vẫn còn giây dụa, "Tiểu Mộ, bà xã thân yêu của anh, rõ ràng em đang ăn ở hai lòng. Em xem, thân thể của em còn thành thật hơn cái miệng nhỏ nhắn của em đấy!"

"Anh là tên khôn kiếp....." Tay Hàn Mộ gắt gao nắm lấy lưng Ninh Doãn Ngân, trên lưng của Ninh Doãn Ngân rõ ràng đã để cho cô cào ra rất nhiều dấu vết rồi.

"Anh không ra, sẽ không ra!" Ninh Doãn Ngân càng nói càng kích động, eo vẫn còn ở không ngừng vận vẹo.

"Ừ..... A....." Trong miệng Hàn Mộ lại tràn ra một tiếng rên khẽ.

Âm thanh thật sự đủ khiến người ta xấu hổ.....

"Ha ha....." Tay Ninh Doãn Ngân không ngừng di chuyển ở trên người Hàn Mộ.

"Tiểu Mộ, em nhìn đi, giờ phút này bộ dạng của em thật sự cực kỳ xinh đẹp!" Ninh Doãn Ngân dùng sức va chạm hai cái.

Trên gương mặt của Hàn Mộ đã nhiễm lên sự đỏ mặt thẹn thùng của tình dục.

"Anh mau..... ngừng lại chút....." Trong miệng Hàn Mộ đã nói không ra được một câu, "Ninh Nhị, anh mau..... ngừng....."

Vào giờ phút này, Ninh Doãn Ngân nghe được, ý của Hàn Mộ cũng không biết là bảo hắn ngừng lại, hay bảo hắn nhanh lên một chút!

"Tiểu Mộ, em bảo anh nhanh lên một chút, hay là bảo anh dừng lại đây?" Ninh Doãn Ngân ngoài miệng nói xong, nhưng thất lưng vẫn vận động không ngừng lại.

Sáu năm không chạm vào phụ nữ kết quả chính là Hàn Mộ phải ba ngày ba đêm không xuống giường được, tinh lực của cô cần đều bị cái tên Ninh Nhị này làm cho hết sạch!

Dưới sự nỗ lực Ninh Nhị, rốt cuộc Hàn Mộ ngậm miệng mình lại, hai chân quăn trên eo Ninh Doãn Ngân, không ngừng vận vẹo bản thân.

Ninh Doãn Ngân tăng nhanh tốc độ của mình, giống như một con ngựa thoát khỏi dây cương, lao vút lên, không muốn ngừng bước chân của mình lại.

"Hừ....." Một tiếng gầm nhẹ, Ninh Doãn Ngân phóng ra ở trong cơ thể của Hàn Mộ, sau đó một mồi nằm ở bên cạnh Hàn Mộ, thờ hồng học.

Cặp mắt Hàn Mộ mê ly, hận không thể dùng một cước đá người này xuống giường, trong miệng không ngừng nguyên rủa, "Ngựa đực, cái đồ ngu ngốc nhà anh!"

"Tiểu Mộ, nghỉ ngơi một chút." Ninh Doãn Ngân nhẹ nhàng nắm eo của Hàn Mộ, "Còn nữa, kiểu như anh ở trên người em, có ngu ngốc anh cũng nhận!"

Lời Ninh Doãn Ngân nói thật sự khiến Hàn Mộ im lặng, "Anh đừng làm loạn nữa! Em mệt mồi, cẩn thận em đá anh xuống giường!" Cô cũng không nghe sót lời Ninh Nhị vừa nói, nghỉ ngơi một chút. Sau đó thì sao?

Đội lát rồi tiếp tục..... mẹ nó! Làm gì còn tinh lực chứ?

"Anh ngu ngốc, cút xuống cho em" Hàn Mộ đưa một cước ra muốn đạp Ninh Doãn Ngân xuống dưới giường.

Tên ngựa đực này không đi xuống, thế nào cô cũng phải chết ở trên giường.

Ai ngờ, Ninh Doãn Ngân lập tức nhìn ra ý của Hàn Mộ, trong nháy mắt Hàn Mộ đạp hấn, hấn bắt được chân của Hàn Mộ.

Sau đó....."Rầm....." một tiếng.

"Ninh Nhị, cái tên ngu ngốc!" Hàn Mộ tức giận.

Đúng là tên ngu ngốc. Tự mình cút là được rồi, làm gì mà phải kéo cô xuống giường theo chứ.

Hiện tại thì hay rồi, quần áo hai người cũng không có mặc, cứ y trần truồng như vậy té lăn quay trên đất.

Ninh Doãn Ngân ở trên, Hàn Mộ ở dưới. Tư thế mập mờ, động tác càng thêm mập mờ!

"Anh....." Hàn Mộ cắn răng nghiêng lợi, "Anh đứng lên cho em....."

"Ha ha....." Ninh Doãn Ngân tà tà cười một tiếng, sau đó lắc đầu, "Tiểu Mộ à, em xem, ngay cả ông trời cũng không nguyện chúng ta ngừng làm vận động! Em xem, chúng ta vẫn nên tiếp tục đi!"

"Tiếp tục em gái anh đấy!" Hàn Mộ hận không thể tát cho hấn một cái, "Anh đứng lên cho em!"

"Không dậy nổi, anh không dậy nổi!" Ninh Doãn Ngân cười đến rất hả hê, "Chúng ta tiếp tục đi, Tiểu Mộ!"

Cũng không trung cầu ý kiến của Hàn Mộ, Ninh Doãn Ngân tiếp tục cúi đầu xuống, hôn lên đôi môi của Hàn Mộ.

Tên đàn ông đáng chết..... ngựa đực đáng chết.....

Anh..... mau chết đi cho lão nương.....

Hàn Mộ thật không chịu nổi, khẽ cắn trên môi Ninh Doãn Ngân, "Mau chết đi cho lão nương!"

"Ai u....." Ninh Doãn Ngân lập tức nhảy ra khỏi thân thể Hàn Mộ.

Như vậy có thể thấy được, một cái cắn này của Hàn Mộ có bao nhiêu hung ác!

"Hừ....." Hàn Mộ hừ lạnh, nhìn Ninh Doãn Ngân, vẻ mặt hài lòng.

"Tiểu Mộ, em....."

"Đình đình....." Lúc này một hồi tiếng chuông cửa đột nhiên vang lên, ngắt lời hai người.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rõ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 172

"Đình đình....." Lúc này một hồi tiếng chuông cửa đột nhiên vang lên, ngắt lời hai người.

Hàn Mộ và Ninh Doãn Ngân cùng nhau dừng lại, liếc mắt nhìn đối phương.

Giờ này ai tới đây? Lại còn sớm như vậy, (mỗ Phàm: sớm gì chứ? Hai người các người có biết, các người đánh một trận trên giường này mất bao lâu không?)

Huống chi, sẽ không có người biết chỗ ở của bọn họ mà!

"Ninh Nhị, anh mau xuống mở cửa cho em!" Hàn Mộ cầm quần áo bên cạnh lên mặc vào.

"Tại sao lại là anh?" Ninh Doãn Ngân đứng lên, uất ức nhìn Hàn Mộ, vừa mặc quần áo trên người mình, vừa di chuyển tới cửa.

"Ai đó?" Ninh Doãn Ngân không hề hòa nhã.

Không tới sớm không tới trễ, cố tình lúc này tới trùng hợp như vậy. Làm hại con vịt đã đến khoe miệng hãnh diện cho bay.....

Nghe giọng điệu của Ninh Doãn Ngân, khoe miệng Hàn Mộ hơi nhếch.

Cô có chút cảm tạ chuông cửa này, quả thật đã giải cứu cô ra khỏi ma chướng!

Ninh Doãn Ngân mở cửa, ánh mắt bất mãn như lưỡi kiếm sắc bén quét về phía người ở cửa.

"Con..... Tại sao lại là con?"

Nghe thấy Ninh Doãn Ngân có chút chán kinh đến nói không ra lời, Hàn Mộ hơi nhướng mày lên, sau đó đứng dậy, tự mình đi tới cửa.

Ngoài cửa Ninh Khuynh Thục đưa hai tay ôm ngực, dựa vào cửa, một đôi mắt mập mờ quét tới quét lui ở trên người Ninh Doãn Ngân và Hàn Mộ, sau đó nhìn chằm chằm cổ của Hàn Mộ rồi cười đến có chút lạnh lạnh!

Bé có thể nói bé đã đứng ở ngoài cửa rất lâu sao?

Ninh Khuynh Thục khinh bỉ liếc mắt nhìn Ninh Doãn Ngân.

Vị cha hồ ly này đúng là quá háo sắc. Nóng nảy, bé thật sự lo lắng thân thể yếu đuối của mẹ bé có thể chịu được con sói lang đó sao?

(mỗ Phàm: Thục Thục, đứa bé không hợp chủ đề, che giấu che giấu!)

"Hồ ly thối, lần sau tìm một khách sạn lớn tốt hơn một chút đi." Dáng vẻ Ninh Khuynh Thục nhìn Ninh Doãn Ngân như đang tận tình khuyên nhủ, "Hiệu quả cách âm của khách sạn này thật quá kém!"

"À?" Ninh Doãn Ngân và Hàn Mộ nghe lời Ninh Khuynh Thục nói lập tức liền đỏ mặt.

Hàn Mộ hung hăng trừng mắt liếc Ninh Doãn Ngân, trong ánh mắt mang theo khi dễ và ghét bỏ.

Ninh Nhị à Ninh Nhị, có tiền như vậy, anh lại tìm khách sạn hạng ba trang bị thiết bị không tốt như vậy, còn để con gái bảo bối của em bêu xấu ở trước mặt!

"Ha ha ha....." Ninh Doãn Ngân gãi gãi đầu, vẻ mặt bất đắc dĩ và vô tội.

Nhưng trong lòng hắn đã hung hăng mắng Mậu Tư Vân mấy vạn lần, hận không thể lột da của hắn, uống máu của hắn!

Mậu Tư Vân, tên khốn kiếp này, cũng không phải do anh bỏ tiền, Ninh Doãn Ngân tôi là gì mà ở khách sạn cao cấp không nổi chứ? Lại cho tìm một khách sạn rách nát như vậy!

Ngoài ngàn dặm Mậu Tư Vân hung hăng hất hơi một cái, lắc đầu, có thể là bị cảm rồi.....

"Thục Thục!" Hàn Mộ ôm Ninh Khuynh Thục vào trong ngực ở cửa ra vào, "Sao con lại tự mình chạy đến Milan vậy?"

"Hừ....." Ninh Khuynh Thục bất mãn lắm bầm cái miệng nhỏ của mình, vẻ mặt u oán nhìn Hàn Mộ, "Mẹ còn nói, da.nlze.quydo/mn mẹ thấy sắc quên

con gái, lại vứt bỏ Thước Thước một mình ở thành phố A. Hừ, Thước Thước tức giận, Thước Thước uất ức, Thước Thước bất mãn!"

"Được rồi, được rồi, Thước Thước ngoan." Hàn Mộ đưa cái liếc mắt nghiêm túc bắn về phía Ninh Doãn Ngân.

Ninh Doãn Ngân không khỏi rùng mình. Ánh mắt này của lão bà đại nhân nhà hắn, quá đáng sợ.....

"Đều là mẹ không tốt, mẹ không nên vứt bỏ để Thước Thước một mình!" Hàn Mộ vỗ vỗ đầu nhỏ của Ninh Khuynh Thước, "Mẹ sai rồi."

"Ừ, biết sai thì sửa, vẫn là mẹ tốt!" Ninh Khuynh Thước vỗ vỗ sau lưng của Hàn Mộ, "Thước Thước tha thứ cho mẹ!"

"Cụt....." Hàn Mộ hôn một cái trên khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của Ninh Khuynh Thước, "Thước Thước ngoan của mẹ."

"Lão bà....." Ninh Doãn Ngân ở một bên nhìn Hàn Mộ, chỉ mặt của mình, "Anh cũng muốn!"

"Đi chết đi!" Hàn Mộ Bạch nhìn Ninh Doãn Ngân mắng một câu, "Nhàm chán!"

Ninh Khuynh Thước nhin xuống nụ cười đến bên khoe miệng, lôi kéo Hàn Mộ đi đến ghế sa lon, khẽ quay đầu, làm mặt quỷ với Ninh Doãn Ngân.

Đáng đời, ai bảo ông len lén bắt cóc mẹ tôi.

Hừ.....

Hàn Mộ và Ninh Khuynh Thước vừa mới ngồi trên ghế sa lon, đã nghe thấy Ninh Doãn Ngân đóng cửa lại rồi níu lấy Ninh Khuynh Thước hỏi, "Này, sao tiểu nha đầu con lại chạy tới nơi này rồi hả? Một mình?"

(nổ Phàn: ta nói Ninh Nhị này, rốt cuộc người không chào đón bảo bảo Thước Thước nhà người đến cỡ nào? Mỗ Ninh Nhị: Ếc..... Thật ra cũng không có gì! Chỉ là nó vẫn muốn làm kỳ đà cản mũi!)

"Đúng vậy, Thước Thước." Hàn Mộ không ngừng nhìn chăm chăm Ninh Khuynh Thước, "Sao con lại một mình chạy tới nơi đây? Một mình chạy xa như thế nguy hiểm cỡ nào!"

Trong giọng điệu của Hàn Mộ mang theo một chút không đồng ý và đau lòng!

"Ha ha, không phải một mình con tới!" Ninh Khuynh Thước cười đến mặt vô tội, "Yên tâm đi! Trên thế giới này, chỉ có Ninh Khuynh Thước con đi lừa bán người khác, người khác muốn lừa bán con, còn phải cần tu luyện."

Hàn Mộ nhếch miệng.

Mặc dù nói vậy, cô lại rất rõ ràng về khả năng của tiểu nha đầu này, nhưng dù sao cũng là một đứa bé, cô làm sao có thể yên tâm? Huống chi, tiểu nha đầu này là miếng thịt rất xuống từ trên người cô!

"Ai nha, yên tâm đi!" Ninh Khuynh Thước vỗ vỗ ngực của mình về mặt đứng đắn bảo đảm, "Mẹ, con sẽ bảo vệ mình thật tốt! Mẹ cứ yên tâm! Lại nói lần này là do anh Thanh Lưu dẫn con tới Italy, không phải là một mình con tới!"

"Thanh Lưu!" Hàn Mộ buồn bã.

Nói đến Thanh Lưu, cô liền nghĩ tới Hàn Phong.

Hai người giống nhau cỡ nào!

Chỉ tiếc, cậu ấy không phải là Hàn Phong, chỉ là tương tự mà thôi!

Hàn Mộ khẽ thở dài, không nói gì.

"Mẹ." Ninh Khuynh Thước nhẹ nhàng lôi kéo tay của Hàn Mộ, sau đó khẽ dao động hai cái, "Mẹ, mẹ còn nhớ rõ anh Liệp Ứng không?"

Hàn Mộ sững sốt, mặc dù không biết tại sao Ninh Khuynh Thước đột nhiên nói đến hắn, nhưng vẫn đang hoang gât gât đầu, "Nhớ!"

Sao cô lại không nhớ rõ cái người làm cho lòng người tồn tại cảm giác khác thường chứ?

"Sao lại đột nhiên nói tới hắn?" Hàn Mộ hơi không hiểu.

Ninh Khuynh Thước vò đầu, giống như hạ quyết tâm thật lớn, "Mẹ, con muốn gia nhập tổ chức đệ nhất của anh Ứng!"

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 173

Ninh Khuynh Thược vò đầu, giống như hạ quyết tâm thật lớn, "Mẹ, con muốn gia nhập tổ chức Đệ Nhất của anh Ung!"

Ninh Doãn Ngân nhướn mày, không chút nghĩ ngợi hỏi Ninh Khuynh Thược một câu, "Không được!"

Liệp Ung!

Chủ nhân tên tuổi vang dội như vậy sao hấn lại không biết?

Hấn không chỉ biết Liệp Ung, còn biết Chu Tiêu, Đệ Ngũ, Y Sâm, dĩ nhiên còn có Thanh Lưu đã cứu hấn một mạng!

Những người này đều là người của tổ chức Đệ Nhất châu Âu, mà tổ chức Đệ Nhất châu Âu chính là một phần của gia tộc La Tư Sài Nhĩ Đức gia tộc không thể ngăn cách.

Những người này đều là nhân vật còn kinh khủng hơn ba phần so với các phần tử khủng bố trên quốc tế!

Sao tiểu nha đầu Thược Thược lại có thể quen biết những nhân vật lớn này chứ?

Hơn nữa, bây giờ bé còn nói muốn gia nhập vào tổ chức Đệ Nhất châu Âu, vậy làm sao có thể?

"Tôi không có hỏi ông!" Ninh Khuynh Thược ngẩng đầu, hung hăng nhìn chăm chăm Ninh Doãn Ngân, "Ông câm miệng cho tôi!"

Ánh mắt đỏ của Ninh Khuynh Thược giống như muốn ăn tươi nuốt sống Ninh Doãn Ngân vậy!

Hồ ly thối này, bây giờ ông muốn thế nào?

"Cha nói không được là không được!" Ninh Doãn Ngân ngồi xuống, vẻ mặt không có thương lượng.

Tại sao hấn có thể để con gái hấn ở chung một chỗ với một đám phần tử nguy hiểm như vậy chứ.

Mặc dù bản thân Ninh thiếu hấn cũng không phải là cái gì tốt. Nhưng, tiểu nha đầu là con gái, hấn đương nhiên hi vọng cô có thể sống vui vẻ cả đời, mà không phải giống như bé trai, muốn đi ra ngoài đánh đấm.

"Ông đấy!" Thiếu chút nữa Ninh Khuynh Thược nhảy lên từ trên ghế salon, "Tại sao ông lại tham dự chuyện của tôi?"

"không phải rất đơn giản sao?" Ninh Doãn Ngân tự nhiên hất mái tóc trước trán, "Ai bảo chúng ta cùng một gia tộc!"

Ý ở ngoài lời, con do Ninh Doãn Ngân ta sinh, là con gái của ta. Không do cha quản, thì ai quản?

(mổ Phàm nếu người có thể sinh thì thử sinh một đứa xem, Ninh Nhị!)

"Tôi không thừa nhận!" Ninh Khuynh Thược thật hận không thể nhét cái người chướng mắt trước mắt này vào trong toilet, "Tôi không thừa nhận! Cho nên, bên cạnh ông thoáng chỗ rồi!"

Ý nói là, ông có thể làm gì tôi? Cẩn thận tôi lừa mẹ tôi gia nhập vào tổ chức Đệ Nhất đó!

"Cha cũng đã chứng minh rồi, có muốn phải để con nhìn hộ khẩu thư, xem xem chúng ta có quan hệ gì?" Ninh Doãn Ngân cười đến hết sức hài lòng.

May mà hấn có dự kiến trước. Không chỉ kết hôn, cấp giấy chứng kiện, hộ khẩu ở nhà hấn còn tặng thêm một tờ.

Trên mặt in ba chữ thật to, Ninh Khuynh Thược!

"Hừ....." Ninh Khuynh Thược hừ lạnh, "Tôi không có hỏi ông, dù sao tổ chức Đệ Nhất này tôi đã định!"

Trong giọng nói hết sức kiên định, không có một chút do dự!

"Lý do gì?" Chân mày Ninh Doãn Ngân cau lại.

"Không có lý do gì." Ninh Khuynh Thược lạnh lạnh nói, "Tôi chính là thích kiểu cuộc sống đánh đánh giết giết, da.nlze.qy:do/mn súng xối mưa đạn trong tổ chức Đệ Nhất, đây có thể làm lý do sao?"

"Có thể." Ninh Doãn Ngân gật đầu, "Vậy tổ chức Hắc Thủ của cha cũng có thể. Con không phải vào tổ chức Đệ Nhất gì đó! Nếu như con muốn cuộc sống kích thích, bên trong Hắc Thủ tùy con đi!"

"Tôi không muốn!" Khóe miệng Ninh Khuynh Thược vểnh lên, "Thứ nhất, tôi không thích đi đường người khác vì tôi mà trái xong; thứ hai, tôi thích tổ chức Đệ Nhất; thứ ba, bên trong tổ chức Đệ Nhất có người hấp dẫn tôi ở lại!"

Bé mới không muốn cái gì mà con thừa nghiệp cha. Bé muốn tự mình đi dốc sức làm ra vinh dự thuộc về mình, đi chiến trường thuộc về mình!

Ninh Doãn Ngân nhú mày.

Sao lần này tiểu nha đầu lại hạ quyết tâm lớn như vậy?

(nở Thược: lần thứ nhất ta hạ quyết tâm là nói chơi? Đi sang một bên, tìm nơi nào thoáng ngồi ngay đi.....)

"Thược Thược, con thật sự nghĩ như vậy?" Hàn Mộ cầm tay nhỏ bé của Ninh Khuynh Thược.

Khi nó vừa sinh ra đôi bàn tay ấy là nhỏ như vậy. Nhỏ đến nỗi cô cũng không dám dùng sức nắm!

Hiện tại, đứa bé đã trưởng thành, nó có bầu trời riêng muốn tự mình đi xông xáo!

Nhưng cái thế giới này tràn đầy sự bất công, bọn họ cũng không có ai có cách dự đoán được chuyện tương lai!

Cô nên buông tay để nó đi sao?

"Mẹ." Đôi mắt to của Ninh Khuynh Thược nhìn vào trong mắt Hàn Mộ.

Bốn mắt nhìn nhau, rất nhiều tâm tình, rất nhiều ý nghĩ trong khoảnh khắc đó đan xen vào với nhau.

Hàn Mộ nhìn đôi mắt linh động, tràn đầy ánh sáng của Ninh Khuynh Thược.

Đây là một đôi mắt như thế nào?

Linh động, trầm tĩnh, quyến rũ, một đôi mắt tựa như Phật có thể hiểu rõ tất cả chuyện trên thế gian!

Trong nháy mắt Hàn Mộ lại không thể mở hai mắt của mình ra!

"Mẹ, tin tưởng con." Tay Ninh Khuynh Thược nắm tay Hàn Mộ, tay nhỏ bé cầm bàn tay ta, truyền lại một loại lực lượng!

Rốt cuộc, Hàn Mộ khẽ mỉm cười, nụ dịu dàng này dường như có thể khiến băng tuyết tháng mười hai lập tức tan chảy.....

"Được, Thược Thược, mẹ tin tưởng con!"

Con gái của Hàn Mộ cô sẽ là người bình thường sao? Cho dù không phải phượng hoàng, nó cũng có thể so sánh với phượng hoàng!

Bảo bối Thược Thược của cô muốn đi ra ngoài xông xáo một phen, vì trong ánh mắt của Thược Thược nó tràn đầy cái loại tâm tình gọi là kiên định!

Cô có thể không đồng ý sao?

"Vẫn là mẹ tốt nhất!" Ninh Khuynh Thược ôm lấy Hàn Mộ, vui vẻ mà cười không ngừng.

"Này, anh còn chưa đồng ý mà!" Giọng điệu Ninh Doãn Ngân không hòa hài truyền vào trong tai Hàn Mộ và Ninh Khuynh Thược.

"Ninh Nhi, anh câm miệng....."

"Hò ly thôi, ông câm miệng....."

Ninh Doãn Ngân phần nộ ngâm miệng lại, vẻ mặt uất ức nhìn hai người con gái quan trọng nhất trong cuộc đời mình!

"Ừ. Như vậy mới ngoan!" Hàn Mộ hài lòng gật đầu.

Ninh Doãn Ngân nhú mày.

Được rồi, nếu lão bà đại nhân đã lên tiếng, dĩ nhiên dĩ nhiên hán có thể không để tiểu nha đầu đi xông xáo sao? Lại nói, hán vẫn còn vô cùng có lòng tin vào tiểu nha đầu này!

"Ha ha....." Khóe miệng Ninh Doãn Ngân lộ ra một nụ cười không rõ ý vị.

Tiểu nha đầu này đi tổ chức Đệ Nhất. Như vậy không phải sẽ không có ai giành lão bà với hán rồi!

Ninh Doãn Ngân càng nghĩ khóe miệng càng cong lên. Tà sao vừa rồi hán không nghĩ ra chứ?

Ninh Khuynh Thuộc trừng mắt liếc nhìn Ninh Doãn Ngân. Bé cũng biết cha hồ ly không có tốt bụng như vậy. Nhìn khóe miệng hần nở nụ cười, bé cũng biết hần lại đang tính toán gì rồi.

Ninh Khuynh Thuộc vừa muốn nói chuyện, lại nhìn Ninh Doãn Ngân nhướn mày, sau đó ý bảo bé và mẹ yên tĩnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 174

Ninh Khuynh Thuộc vừa muốn nói chuyện, lại nhìn Ninh Doãn Ngân nhướn mày, sau đó ý bảo cô và mẹ an tĩnh lại.

Ninh Khuynh Thuộc cũng nhíu mày, rất nhanh sau đó di chuyển đến cạnh cửa, lỗ tai dán sát trên cửa.

Ngoài cửa có người.....

Ninh Khuynh Thuộc nhìn cha mẹ, cặp mắt nhìn bọn họ, không tiếng động hỏi thăm.

Ninh Doãn Ngân lắc đầu, Hàn Mộ cũng lắc đầu.

Lúc này không phải là nhân viên phục vụ, càng không có người biết bọn họ ở Milan!

Như vậy, sẽ là ai?

Lỗ tai Ninh Khuynh Thuộc còn dán trên cửa, nghe tiếng động bên ngoài.

Một giọng nói quen thuộc, mang theo từ tính truyền vào trong lỗ tai của bé.

Ninh Khuynh Thuộc không khỏi chấn động, giọng nói này phải....

Là Lộ Á Sâm.....

Ninh Khuynh Thuộc nhìn Hàn Mộ và Ninh Doãn Ngân, sắc mặt thật không tốt, "Là Lộ Á Sâm!"

Dù nói thế nào, bé cũng từng chung sống một đoạn thời gian với cái tên Lộ Á Sâm thói biến thái đó, giọng của hần sao bé có thể không nhận ra chứ?

Nghe lời Ninh Khuynh Thuộc nói, sắc mặt của Hàn Mộ hơi đổi, trong lòng không khỏi có một chút khẩn trương.

Vì sao hần lại tới?

Trong lòng Hàn Mộ nhiều thêm một phần kích động, cô cảm thấy Lộ Á Sâm xuất hiện sẽ xảy ra một số chuyện không tốt!

Ninh Doãn Ngân tựa hồ cảm thấy Hàn Mộ không thích hợp, nắm bàn tay hơi lạnh lẽo của cô, "Tiểu Mộ, không sao!"

Cái người này đúng là âm hồn bất tán, hần đến làm cái gì?

Tay bị Ninh Doãn Ngân nắm trong tay, lòng của Hàn Mộ mới bình tĩnh lại một chút.

"Thuộc Thuộc, mở cửa!" Giọng Hàn Mộ có mấy phần vô tâm run rẩy, có lẽ là lo lắng, có lẽ là sợ. Dù sao, cô cũng không muốn nhìn thấy Lộ Á Sâm!

Cô cho là, Lộ Á Sâm sẽ không còn có xuất hiện cùng với cô nữa.....

Ninh Khuynh Thuộc gật đầu.

Mặc dù bé không biết Lộ Á Sâm muốn làm gì, Nhưng thay vì chờ người ta phá cửa mà vào, không bằng tự bọn họ mở cửa, nói chuyện rõ ràng!

"Cạch....." Một tiếng, bàn tay nhỏ bé của Ninh Khuynh Thuộc cầm tay cầm, mở cửa.

Một cánh cửa mở ra không chỉ là sợ hãi, áp lực.

Lúc cửa mở ra, bóng dáng của Lộ Á Sâm lập tức đập vào bên trong mắt ba người.

Quả đấm của Hàn Mộ càng nắm càng chặt, hơi thở cũng có chút không thuận.

Cho dù sáu năm qua, cô không ngừng thay đổi mình, để cho mình trở nên mạnh mẽ hơn. Nhưng mà ở trước mặt người như Lộ Á Sâm, cô vẫn cảm thấy áp lực không ngừng từ bốn phương tám hướng truyền đến.

Ninh Doãn Ngân ngẩng đầu, cùng với Lộ Á Sâm bốn mắt nhìn nhau.

Trong không khí nhất thời tỏa ra từng đợt mùi thuốc súng!

Ninh Doãn Ngân ôm Hàn Mộ, cánh tay đỡ ngang hông Hàn Mộ tuyên thệ chủ quyền của hắn.

Lộ Á Sâm, người đàn ông này đến không có ý gì tốt!

Cặp mắt hung ác nham hiểm nhìn tay Ninh Doãn Ngân ngang hông Hàn Mộ, khóe miệng Lộ Á Sâm nhếch lên, da.nlze.qu;ydo/nn giọng nói giống như tảng băng rét lạnh phun ra từ trong miệng của hắn, "Mộ, chúng ta đã lâu không gặp!"

Trong giọng điệu dẫn theo mập mờ nhàn nhạt, ánh mắt rõ ràng là dịu dàng như nước nhìn Hàn Mộ.

Nhưng Hàn Mộ lại thấy được giá rét trong ánh mắt đó.

Một chữ, lạnh!"Lộ tiên sinh, mấy năm nay mẹ con tiểu Mộ nhà tôi ở Mỹ đã làm phiền anh chăm sóc!" Khóe miệng Ninh Doãn Ngân nhẹ cong lên. Hắn thay mặt tiểu Mộ nói chuyện, lời tiểu Mộ nói chính là lời hắn nói, ý của hắn cũng chính là ý của tiểu Mộ.

Đôi mắt nhìn Lộ Á Sâm mang theo từng đợt khiêu khích.

Ý tứ rất rõ, rất đơn giản, tiểu Mộ là hoa có chủ, xin mời anh dời mắt sang chỗ khác!

Ai ngờ Lộ Á Sâm giận quá hóa cười, chỉ là nụ cười kia trước giờ còn chưa đạt tới ánh mắt của hắn, làm cho người ta cảm thấy vô tận âm trầm.

"Mộ, em nên về Mỹ với tôi rồi!" Giống như không có nghe được lời Ninh Doãn Ngân nói, cặp mắt Lộ Á Sâm nhìn Hàn Mộ, không nhúc nhích, không chút nào chịu dời đi hai mắt của mình, giống như là sợ bản thân phân tâm, Hàn Mộ sẽ biến mất.

Toàn thân Hàn Mộ cứng đờ, hai mắt sụp xuống, không nhìn Lộ Á Sâm.

Không phải là không muốn nhìn, thật ra thì, cô không dám nhìn!

Có lẽ, chỉ có cô mới có thể thấy được vẻ đau xót tận đáy mắt của Lộ Á Sâm!

Có lẽ, chỉ có khi nhìn về phía cô Lộ Á Sâm mới có thể bất đắc dĩ như vậy!

Nhưng, cho tới bây giờ cô đều không thương hắn, không phải sao?

Cho tới bây giờ cô cũng không biểu lộ chút tình cảm nào với hắn!

Tại sao hắn phải đối với mình.....

Đây là nói hắn có chấp sao?

"Tôi cảm thấy được lỗi tai của Lộ tiên sinh thật sự cần phải kiểm tra lại thật tốt!" Trong mắt Ninh Doãn Ngân lóe lên sự lo lắng, "Tiểu Mộ là bà xã của tôi, cái gì gọi là với về Mỹ với anh?"

Cái tên biến thái này, quả nhiên không ốt bụng?

Về Mỹ với hắn? Bà xã của Ninh thiếu hắn có thể tùy tiện đi với người ta sao?

"Lộ Á Sâm." Ninh Khuyneh Thược nhìn Lộ Á Sâm, "Mẹ tôi và cha tôi mới vừa kết hôn, tại sao có thể về Mỹ với ông chứ? Nhà của chúng tôi ở thành phố A!"

Hay!

Ninh Doãn Ngân nhìn Ninh Khuyneh Thược trong lòng kêu một tiếng hay.

Tiểu nha đầu này, không hổ là con gái bảo bối của hắn và tiểu Mộ! Biết thời điểm nào nên giúp đỡ hắn nói chuyện!

"Á, tôi đã kết hôn, sẽ không về Mỹ!" dfienddn lieqiudoon Hàn Mộ ngẩng đầu lên.

Có một số việc cần phải đối mặt!

Cô vẫn luôn không dám nhìn thẳng cảm tình của Lộ Á Sâm đối với cô.

Nói cô hậu tri hậu giác (một việc gì đó mọi người đều biết hết, chỉ còn mình mình ko biết, mãi sau mới phát hiện ra) cũng được, nói cô không tim không phổi cũng tốt!

Nhưng, cô biết trong sáu năm ở Mỹ, cho tới bây giờ cô cũng không có tình cảm gì với Lộ Á Sâm!

Mà Lộ Á Sâm đối với cô có thể chỉ là một lúc không nén nổi tình cảm.

Hắn sẽ quên cô!

Khóe miệng Ninh Doãn Ngân giương lên.

Hắn biết tiểu Mộ sẽ làm như thế nào! Làm sao có thể trở về Mỹ với người này được chứ!

Lời nói của Hàn Mộ khiến sắc mặt Lộ Á Sâm trong khoảng thời gian ngắn không còn chút máu, hai tay nắm chặt, ánh mắt nhìn Hàn Mộ có chút bi thương!

Cô muốn vứt bỏ hắn! Ngay cả cô cũng muốn vứt bỏ hắn.....

Sẽ không, sẽ không.....

Sao hắn có thể để Mộ của hắn rời khỏi hắn.

Chết cũng không thể, cho dù hắn chết cũng không thể!

Hai mắt Lộ Á Sâm nhìn Hàn Mộ, đột nhiên bật cười lên, "Mộ, tôi đã từng nói, đời này của Lộ Á Sâm tôi sẽ không thể để em rời khỏi tôi. Dù em có nguyện ý hay không....."

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rõ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 175

"Anh muốn làm gì?" Ninh Doãn Ngân đưa Hàn Mộ ra phía sau mình, che chở cô, nhìn Lộ Á Sâm, cảm xúc trên mặt viết, tôi rất khó chịu!

"Đương nhiên là mang con mèo hoang nhỏ về!" Die nd da nl e q uu ydo n Lộ Á Sâm cười đến không có một chút ảm áp, ánh mắt nhìn Hàn Mộ mang theo tuyên thệ chắc nịch.

Hàn Mộ khẽ thở dài, nhìn Lộ Á Sâm, "Á, tôi sẽ không về Mỹ với anh!"

Thái độ kiên quyết, không có một chút do dự!

"Mộ!" Lộ Á Sâm nở nụ cười, trong giọng thêm chút dịu dàng, "Em lại bướng bỉnh!"

Điểm dịu dàng này lại làm cho Hàn Mộ rung mình, cô quá rõ nụ cười như thế của Lộ Á Sâm rồi.

Kiểu nụ cười tuyên thệ chắc nịch này, kiểu nụ cười không nhìn tất cả, kiểu nụ cười mười phần bá đạo!

Hàn Mộ cau mày nhìn một hàng người áo đen sau lưng Lộ Á Sâm, mọi người đều mang vẻ mặt không chút thay đổi.

Mà bây giờ bọn họ chỉ có Ninh Doãn Ngân, còn có một Ninh Khuynh Thuộc, ba người bọn họ đánh không lại đám người bọn đó!

Huống chi, cô còn sợ hai người kia sẽ bị thương!

Làm thế nào đây?

"Đã nói không về, Lộ Á Sâm, lỗi tai của ông thật sự cần phải đi kiểm tra một chút đi!" Ninh Khuynh Thuộc nhìn Lộ Á Sâm, ánh mắt nhàn nhạt, không có một chút cảm xúc. Nhưng trong lòng của bé cũng đã mắng mười tám lần tổ tông mười tám đời từ trên xuống dưới của Lộ Á Sâm.

Biến thái.....

Khôn kiếp.....

Có bệnh.....

Quả thật chính là không thể nói lý.....

Mẹ lại không thích hấn, làm gì có chấp như vậy, làm gì không buông mẹ bé ra!

Bỗng chốc con mắt Lộ Á Sâm quét về phía Ninh Khuynh Thục.

Lúc nào thì tiểu nha đầu này trở nên miệng lưỡi bén nhọn như vậy rồi hả?

Bên trong đôi mắt mang theo lạnh lẽo, nhìn Ninh Khuynh Thục, một câu cũng không có nói.

Nếu đổi thành đứa trẻ khác cũng sớm đã bị mấy lời lạnh lẽo dọa sợ đến hu hu khóc lớn rồi. diện đan Nhưng cố tình Ninh Khuynh Thục lại là đóa hoa tuyệt thế trong mấy đứa bé đó.

Bé bình tĩnh nhìn cặp mắt màu xanh dương của Lộ Á Sâm, đừng bảo là sợ, quả thật Lộ Á Sâm tìm không ra một chút cảm xúc nào!

Trong lòng Lộ Á Sâm đột nhiên nảy sinh ra một ý nghĩ: sau mười năm cô bé này nhất định sẽ rất có thành tựu.

Ánh mắt của Lộ Á Sâm rời khỏi người Ninh Khuynh Thục, vẫn rơi vào trên người Hàn Mộ, đưa bàn tay vô cùng trắng nõn, mềm mại giống như tay con gái, khỏe mắt hơi nhíu, "Mộ, đi. Chúng ta cần phải trở về!"

Hàn Mộ vẫn lắc đầu!

"Á, đừng có cố chấp nữa. Tôi sẽ không theo anh trở về!"

Hàn Mộ nhẹ nhàng cầm tay Ninh Doãn Ngân, giữ thật chặt trong tay của mình, "Tay người này, đời này tôi sẽ vĩnh viễn nắm lấy, không buông tay!"

Từng câu từng chữ của Hàn Mộ rõ ràng tình tường truyền vào trong tai Ninh Doãn Ngân.

Ninh Doãn Ngân lập tức hớn hờ, rất hài lòng!

Hóa ra, tiểu Mộ của hấn, bà xã thân yêu của hấn cũng sẽ nói lời ân ái, còn nói đến dễ nghe như vậy!

Hấn thích nghe!

"Mộ, em quá không ngoan!" Ngược lại Lộ Á Sâm bình tĩnh, chỉ là trên mặt không có một chút mỉm cười nào, da.nlze.quydo/mn cặp mắt nguy hiểm nhìn chăm chăm vào bàn tay Hàn Mộ nắm tay Ninh Doãn Ngân thật chặt. Hai tay gắt gao nắm chặt, giờ khắc này theo như hấn thấy đều thật sự rất chướng mắt, vô cùng chướng mắt!

Lộ Á Sâm hơi híp mắt, "Tôi đành cứ dẫn em đi trước. Mộ, không nên ép tôi động thù, tôi không muốn nhìn thấy em bị thương!"

"Bà xã thân yêu của tôi đã nói không đi. Lộ tiên sinh, tôi phát hiện không chỉ lỗi tại anh có vấn đề, mà da mặt của anh cũng nhất định rất dày!" Ninh Doãn Ngân liếc mắt nhìn Lộ Á Sâm.

Rốt cuộc người này muốn thế nào? Hoặc là đánh, hoặc là cắt xa xa!

Hấn chần chừ như vậy, ngược lại trong lòng bọn họ không nắm chắc!

Lời Ninh Doãn Ngân nói không thể nghi ngờ khiến sắc mặt của Lộ Á Sâm lại lạnh ba phần!

Bà xã thân yêu! Không đi!

Mấy chữ này giống như một con dao sắc rạch xuống từ tim của hấn, hấn đau! Nhưng, hấn càng hận hơn.....

"Mộ....." Ánh mắt sắc bén, nhìn Hàn Mộ, "Em ép tôi đấy!"

Tay vừa nhấc, bảy tám người đàn ông áo đen đứng ở phía sau Lộ Á Sâm đã muốn tiến lên.

"Đứng lại!" Ninh Khuynh Thục nhượng mảy, một tiếng mềm mại, dinendian.loqidJon "Không cần nói cho tôi, tiên sinh Lộ Á Sâm ngài muốn lấy nhiều đánh ít đó!"

Một chữ ngài mà Lộ Á Sâm nghe được cũng là vô cùng giễu cợt, "Vậy con muốn thế nào?"

"Đương nhiên là một chọi một rồi!" Ninh Khuynh Thục duỗi tay đưa tờ giấy của mình nhẹ lắc hai cái ở trước mặt Lộ Á Sâm.

Lộ Á Sâm nhượng mảy, tựa hồ không hiểu ý của Ninh Khuynh Thục.

Hàn Mộ và Ninh Doãn Ngân Ninh ở bên cạnh Khuynh Thược cũng cau mày lại, một chọi một?

Có ý gì?

"Ha ha....." Ninh Khuynh Thược gật đầu, "Đương nhiên là một chọi một, mỹ nhân mới xứng anh hùng chứ sao!"

Ninh Khuynh Thược nhìn Ninh Doãn Ngân, trong ánh mắt mang theo ý cười nồng đậm, "Cha hồ ly, bây giờ là lúc cha biểu diễn tình yêu của cha đối với mẹ đây, Dieemdkdan/leeequlydonnn cũng là lúc cha biểu diễn trên phương diện một người đàn ông rồi!"

Trên đầu Ninh Doãn Ngân đầy hắc tuyến.

Rốt cuộc hẳn biết ý một chọi một của Ninh Khuynh Thược là có ý gì rồi!

(mở Ninh Nhị: dù thế nào Ninh Khuynh Thược cũng không cần phải chinh cha như vậy chứ?)

Ninh Doãn Ngân bĩu môi, để cho hẳn quyết đấu với Lộ Á Sâm?

Ninh Khuynh Thược đưa hai tay ôm ngực, nâng cằm lên, nhìn Ninh Doãn Ngân, "Thế nào? Cha hồ ly, không phải cha không dám đánh nhau một trận với hẳn sao? Người thắng tất nhiên ôm mẹ con về!"

Những lời này không chỉ khiến Ninh Doãn Ngân tối mặt, cũng làm cho khóe miệng Hàn Mộ hung hăng co giật.

Sớm muộn gì cô cũng sẽ bị bảo bối Thược Thược của cô bán đi lần nữa!

"Tiểu nha đầu, mẹ con đã sớm là người của cha rồi, còn cần đấu sao?" Ninh Doãn Ngân nhìn chằm chằm Ninh Khuynh Thược, "Có điều để chứng minh, là người đàn ông thật sự, biện pháp này vẫn có thể thử một lần!"

Vì để cho người đàn ông trước mắt này chết tâm, hẳn tự mình ra tay thì có gì không thể?

Ninh Doãn Ngân đứng dậy, nhếch cằm lên, trong mắt mang theo nụ cười thản nhiên, "Thế nào, Lộ tiên sinh? Chúng ta đánh nhau một trận chứ?"

Lộ Á Sâm nhếch khóe mi lên, "Dĩ nhiên có thể!"

Mặc dù hẳn mang Hàn Mộ đi một cách dễ dàng, thế nhưng hẳn lại vẫn suy nghĩ muốn khiến Hàn Mộ tâm phục khẩu phục theo hẳn, muốn để Ninh Doãn Ngân hoàn toàn chết tâm!

Đây là chiến tranh thuộc về đàn ông.....

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rõ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 176

Không khí có chút yên tĩnh quá mức, chỉ có không khí vẫn còn bắt đầu khởi động nói rõ vào giờ phút này không khí có chút căng thẳng.

"Mẹ, chúng ta ngồi một chút đi!" Ninh Khuynh Thược đi tới bên giường, vung chân trên giường lên.

Nhất thời, trong không khí lại có thêm một cỗ hương vị dâm mỹ.

Trên mặt Hàn Mộ không khỏi đỏ lên, giống như là ngọn lửa cháy lên từ đáy lòng của mình. Đáy lòng âm thầm khê nguyên rửa Ninh Doãn Ngân như lang như hổ.

Lộ Á Sâm đứng, giống như một vương giả trời sinh, nhìn Ninh Doãn Ngân.

Hồi quay đầu, khi ánh mắt của hẳn quét qua từng tác từng tác trên giường, trong lỗ mũi truyền tới từng đợt mùi hoan ái, tức giận trong lòng lập tức tăng cao.

Đáng chết.....

Đáng chết.....

Thứ mùi trong không khí này, nhất là khi chắn bị nhấc lên kia.

Cho dù hắn là người ngu, hắn cũng biết trong gian phòng này, trên chiếc giường này đã xảy ra chuyện gì.....

Được lắm, được lắm! Người phụ nữ của Lộ Á Sâm tôi mà anh cũng dám chạm vào!

(mồ Nhị: sao tôi lại không dám? Sáu năm trước cũng đã bị tôi ăn sạch sẽ rồi, đúng không?)

Trong đôi mắt Lộ Á Sâm nhìn Ninh Doãn Ngân lại thêm mấy phần ý lạnh.

Khóe miệng Ninh Doãn Ngân nhẹ cong lên, trong ánh mắt nhìn Lộ Á Sâm ở đối diện nhiều thêm mấy phần giễu cợt.

"Bắt đầu đi, con mẹ rồi!" Cả người Ninh Khuynh Thuộc đều dựa vào ở trên mặt giường, cúi đầu, có chút ghét bỏ nhìn thoáng qua cái giường dưới móng của mình.

Khóe miệng Hàn Mộ giật giật. Sao cô lại cảm thấy mỗi một cái động tác của bảo bối Thuộc Thuộc nhà cô đều vô cùng, vô cùng, vô cùng có tâm cơ.

Sắc mặt Hàn Mộ hơi đỏ lên.

Cô thật không thể không cảm thấy, dựa theo cái tuổi này của Ninh Khuynh Thuộc, không hẳn biết nhiều về chuyện cho lắm.....

"Mẹ." Ninh Khuynh Thuộc kéo Hàn Mộ qua, ngồi ở bên cạnh mình.

Hàn Mộ hơi cúi mắt xuống, nhìn giường, sự xấu hổ trong lòng lại tập kích tới từng đợt, cho dù da mặt cô dày, cô cũng cảm thấy mình hổ thẹn gấp bội lần!

Ninh Khuynh Thuộc bắt nhả ngáp một cái. Sau đó rõ ràng cảm thấy trước mắt nó một đạo bóng dáng vọt qua, cặp mắt nghiêm túc vừa nhìn.

Lúc này, Lộ Á Sâm đã ra tay, cả người đã quán lại với Ninh Doãn Ngân.

Hai bóng dáng, chẳng phân biệt được cao thấp, động tác nhanh nhẹn, nhanh chóng.

"Mẹ, mẹ đoán xem ai thắng?" Ninh Khuynh Thuộc cười đến giống như là một hồ ly nhỏ giáo hoạt, bé ghé dựa ở trên bả vai Hàn Mộ, da.nlze.quydo/mn về mặt nhìn hăng say.

"Không biết." Hàn Mộ khẽ cau mày, mắt đuổi theo thân thể đang đưa của Ninh Doãn Ngân.

Cô không thể không lo lắng cho người đàn ông này! Dù sao, bản lĩnh thật sự của Lộ Á Sâm không cho phép bọn họ coi thường.

Lộ Á Sâm, no. 1 ở giới quyền anh nước Mĩ, hắn là một kỳ tích ở giới quyền anh, cũng là một thần thoại.

Huống chi lúc đó Lộ Á Sâm chỉ mới mười lăm tuổi, còn là tay không tác sát, không có bất kỳ phòng bị độ sức với người ta. Sau đó liền mạng về vịnh dự vô địch!

"Cẩn thận....." Hàn Mộ thở nhẹ, nhìn chân của Lộ Á Sâm vung qua trước mặt Ninh Doãn Ngân, tâm bị treo ngược lên cao.

"Mẹ, bình tĩnh bình tĩnh!" Ninh Khuynh Thuộc vẫn mạng về mặt cười nhẹ nhàng. Giống như một chút cũng không quan tâm Lộ Á Sâm và Ninh Doãn Ngân đang đánh nhau trước mắt.

Hàn Mộ liếc mắt nhìn về mặt Ninh Khuynh Thuộc thoải mái, cô không thể không hoài nghi tiểu nha đầu này là có ý.

Hàn Mộ khẽ lắc đầu, tiểu nha đầu này, cô nên bảo nó làm thế nào đây?

Đưa mắt tiếp tục đặt ở trên người Ninh Doãn Ngân và Lộ Á Sâm.

Không thể không nói mỗi một lần Lộ Á Sâm ra tay đều là nhanh chuẩn độ, nhiều chiêu đều trực tiếp đánh tới bộ phận quan trọng của Ninh Doãn Ngân.

Ninh Doãn Ngân cũng không tệ, Lộ Á Sâm công kích nơi nào, hắn liền phòng bị nơi đó, đánh dễ dàng, một chút áp lực cũng không có.

Nhưng Hàn Mộ sốt ruột, hai tay nắm thật chặt.

Cô biết Lộ Á Sâm còn chưa dùng hết toàn lực, cô tất nhiên biết bản lĩnh của Ninh Doãn Ngân cũng là số một số hai.

Nhưng Lộ Á Sâm vĩnh viễn là Lộ Á Sâm, dù là thời điểm gì, chỉ cần người động thủ, không phải kẻ địch bị thương, thì chính là hắn bị thương!

Đây là cách đánh liều mạng!

Chỉ thấy, đầu tiên Lộ Á Sâm phi chân ép Ninh Doãn Ngân lui về phía sau, sau đó đánh một quyền lên trên mặt Ninh Doãn Ngân.

Ninh Doãn Ngân nhướn mày, nguy hiểm tránh được công kích trước mắt.

"Ngân, cẩn thận....." Hàn Mộ nhìn Ninh Doãn Ngân tránh được nguy hiểm, lòng treo giữa không trung, nửa vơi, rất khó chịu.

Một tiếng cẩn thận của Hàn Mộ được Ninh Doãn Ngân nghe thấy giống như ăn được một viên kẹo ngọt ngào. Mà Lộ Á Sâm nghe được lại là vô cùng chói tai.

Ngân, cẩn thận?

Mộ, sao em lại không lo lắng an nguy của tôi chứ? Dfienddn lieqiudoon Lộ Á Sâm tôi trong mắt em đến cuối cùng được coi là cái gì?

Cặp mắt Lộ Á Sâm nhú lại, một tia hung dữ thoáng qua trong mắt, liếc mắt nhìn Hàn Mộ nắm chặt tay ở một bên, oán hận trong lòng càng sâu hơn.

Giết hắn, giết hắn.....

Trong lòng không ngừng kêu gào.....

Không biết từ nơi nào lấy ra một cây súng lục tinh xảo, Lộ Á Sâm lui ra xa Ninh Doãn Ngân, khoe miệng giương lên, không có ý cười, lạnh, rất lạnh.

"Ninh thiếu, đi chết đi..."

Họng súng chỉ về phía Ninh Doãn Ngân, Lộ Á Sâm sẽ bóp cò súng.

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, Ninh Khuynh Thuộc mất tỉnh, lập tức lướt qua động tác của Lộ Á Sâm, trong miệng thấp giọng mắng hai tiếng khốn kiếp, biến thái.

"Ầm....."

Lộ Á Sâm còn chưa bóp cò súng, hắn đã nghe được một tiếng ầm, sau đó trước mắt chính là một mảnh trắng xóa, tất cả trước mắt cũng bị giấu trong màn sương trắng này.

"Đáng chết....." Lộ Á Sâm giờ súng trong tay lên chỉ về phía trần nhà bắn hai phát.

"A....."

Không nghe được gì, Lộ Á Sâm chợt nghe thấy giọng nói kinh hoàng đến từ một đám thuộc hạ kia.

"Hoảng cái gì....." Sắc mặt Lộ Á Sâm xanh mét, găm thét một tiếng.

Lại để cho bọn họ trốn thoát sao?

Bàn tay dùng sức vung hai cái ở trước mắt mình, sương mù từ từ tản ra.

Mắt ung quét mắt bốn phía, ánh mắt nguy hiểm nhú lại.

Thật sự lại để cho bọn họ trốn thoát rồi!

Mộ, em một lần lại một lần chạy khỏi tay tôi. Em bảo Lộ Á Sâm tôi sao mà chịu nổi?

"Đuổi theo....." Trợn mắt nhìn bảy tám thù hạ, mấy người này quả thật đều là phế vật.

Người thấy hương vị gay mũi tràn ngập trong không khí, Lộ Á Sâm cười.

Hắn cũng không tin, bọn họ có thể chạy được bao xa.....

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rõ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 177

Sắc mặt Ninh Doãn Ngân âm u, tay còn bị Ninh Khuynh Thuộc lôi kéo thật chặt.

Hắn cứ chạy như vậy?

Vậy tình hần là thắng, hay là thất bại?

Càng nghĩ trong lòng càng không thoải mái, giữ chặt Ninh Khuynh Thuộc và Hàn Mộ còn đang chạy, "Này, này, dừng lại cho anh!"

"Sao vậy?" Ninh Khuynh Thuộc thờ hồng học, thả tay Ninh Doãn Ngân ra.

May mà phản ứng của bé khá nhanh, nếu không cha hồ ly của bé sẽ thành một con hồ ly chết rồi!

"Không đánh nữa?" Khóe mắt Ninh Doãn Ngân khẽ gợn, nhìn Hàn Mộ.

"Ồ lại đánh nữa ông sẽ biến thành hồ ly nướng đó, ông không thấy người ta đã gợn súng lên, hòng súng chỉ về phía ông à?" Ninh Khuynh Thuộc tròn mắt nhìn thẳng.

Con hồ ly này thật sự là tổng giám đốc của Ninh thị quốc tế, thật sự là người lãnh đạo của tổ chức Hắc Thủ sao?

Không giống, thật sự rất không giống!

Khóe miệng Ninh Doãn Ngân vênh lên.

Sao hần lại không thấy, chỉ là hần cũng chưa có nghĩ tới Lộ Á Sâm sẽ thay đổi tình hình, đưa hòng súng nhắm ngay hần!

"Ngân!" Giọng Hàn Mộ có chút bất đắc dĩ, "Thật xin lỗi."

Đều tại cô, nếu cô sớm nói rõ ràng với Lộ Á Sâm, Lộ Á Sâm sẽ không quẫn cô không thả. Ninh Doãn Ngân cũng sẽ không đối mặt với Lộ Á Sâm!

"Ngốc rồi?" Ninh Doãn Ngân vỗ vỗ đầu Hàn Mộ, "Bà xã, em ra quyết định, không phải chỉ là một Lộ Á Sâm thôi sao? Chẳng lẽ Ninh Doãn Ngân anh lại sợ hần?"

Nói cái gì mà xin lỗi?

Chính người phụ nữ của hần, chẳng lẽ hần không nên bảo vệ sao?

Hàn Mộ khẽ mỉm cười, gật đầu, "Là em ngốc!"

Ninh Doãn Ngân nhẹ nhàng nắm tay Hàn Mộ, bao ở trong lòng bàn tay của hần.

Đôi tay này, hần muốn dắt đi cả đời!

"Được rồi, được rồi!" Ninh Khuynh Thuộc rùng mình, "Con cũng sắp không chịu nổi rồi, trời hôm nay lạnh đó!"

Đến lúc nào rồi, hai người kia còn có thời gian ở chỗ này tình chàng ý thiếp!

Đội lát nữa bên Lộ Á Sâm không đuổi theo kịp mới là lạ!

"Còn không phải do con!" Ninh Doãn Ngân hung hăng nhìn chằm chằm Ninh Khuynh Thuộc, "Không phải con nói muốn đánh nhau một trận với Lộ Á Sâm hay sao?"

"Tôi không tự mình động tay, chúng ta có thể chạy thoát dưới mắt hần sao?" Ninh Khuynh Thuộc bĩu môi.

Có phải lòng tốt của bé mà bị coi thành lòng lừa đảo à?

Nếu không phải bé muốn dùng Ninh Doãn Ngân giữ chặt Lộ Á Sâm, thừa dịp Lộ Á Sâm không chú ý, bọn họ chạy thoát mới từ dưới mắt Lộ Á Sâm!

Chỉ là, bé cũng không nghĩ tới bé còn chưa hành động, bé vẫn còn xem náo nhiệt. Bên kia, Lộ Á Sâm cũng đã xuống tay độc ác với cha hồ ly thôi.

Nhưng mà, đây cũng thật là một cơ hội tốt. Nếu không phải Lộ Á Sâm một lòng chỉ đặt ở trên người cha hồ ly của bé, da.nlze.quydo/mn bé cũng không có cơ hội ném viên đạn khói kia ra, hiện tại bọn họ có thể trốn ra được sao?

Ninh Doãn Ngân nhìn Hàn Mộ, trong lòng đã có chút hiểu rõ, lần nữa trong mắt nhìn Ninh Khuynh Thuộc có nhiều thêm một phần tán thưởng.

Khó trách tiểu nha đầu này lại mạng đáng về xem trò vui! Nếu nó đã nhận định bản thân ở trong lòng, như vậy Lộ Á Sâm cũng sẽ không có cơ hội.

Cho dù, tiểu nha đầu này vẫn không thật tình thật ý gọi mình một tiếng cha! Thật ra thì, cha hồ ly cũng không tồi!

Khóe miệng Ninh Doãn Ngân nhếch lên, hần cũng thật hài lòng với xung hô này! Hàn Mộ vỗ vỗ đầu Ninh Khuynh Thuộc, dịu dàng nói, "Thuộc Thuộc, cảm ơn con!"

"Haiz!" Ninh Khuynh Thược thở dài, khoát tay áo, nói cảm ơn với bé làm gì!

"Mẹ, hay là chúng ta đi mau đi!" Ninh Khuynh Thược nhìn Hàn Mộ, trong ánh mắt mang theo sự lo lắng.

Bé luôn cảm thấy lần này dường như Lộ Á Sâm quyết tâm phải nhất định phải mang mẹ bé về Mỹ.

Nhưng, sao bọn họ có thể để mẹ bị mang đi chứ?

"Nơi này đã không an toàn nữa rồi." Ninh Doãn Ngân quét nhìn bốn phía, "Người của Lộ Á Sâm có thể đã đuổi tới!"

Ninh Doãn Ngân hít thật sâu một hơi thở ra.

Đáng tiếc nơi này không phải thành phố A, nơi này không phải địa bàn của hắn.

Mặc dù toàn bộ hành trình trắng mắt của bọn họ đều có người của tổ chức Hắc Thủ bảo vệ, nhưng ở đây thế lực của Lộ Á Sâm tựa hồ lớn hơn hắn.

"Có điều, chúng ta có thể đi đâu?" Hàn Mộ nhăn mày, "Thế lực ở đây của Lộ Á Sâm chúng ta ai cũng không thể coi thường!"

"Ai nói nơi này là thiên hạ của Lộ Á Sâm hắn? Hừ....." Ninh Khuynh Thược lạnh lùng hừ hai tiếng.

Chẳng lẽ không biết ngạn ngữ nói, 'Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên' (trên trời còn có trời, trên người còn có người) sao?

Nơi này là Milan, là Italy! Nói về thế lực, thế lực ở đây của Lộ Á Sâm có thể lớn hơn anh Ung của bé sao?

Ninh Doãn Ngân cau mày, nhìn chằm chằm Ninh Khuynh Thược tiếp tục nói chuyện.

"Ha ha....." Ninh Khuynh Thược nhún vai, cười ha ha, "Italy, tổ chức Đệ Nhất châu Âu ở đó! Nếu không, sao con có thể ở đây chứ!"

Hai mắt Hàn Mộ sáng lên. Nói như vậy, người của cái người tên Liệp Ung đó cũng ở đây sao?

Không biết vì sao, từ đáy lòng cô dâng lên một cỗ cảm xúc muốn gần gũi với Liệp Ung.

Không giống với những tình cảm khác, chính là từ trong đáy lòng dâng lên sự yêu thích thật sâu!

"Mẹ đi, chúng ta đi tìm anh Ung!" Ninh Khuynh Thược nhìn Hàn Mộ, nở nụ cười rục rờ.

Cùng đi tìm anh Ung! Sau đó, mẹ cũng sẽ thích anh Ung.....

"Được." Hàn Mộ không chút nghĩ ngợi, gật đầu đáp ứng.

Bé cũng lâu rồi chưa nhìn thấy Liệp Ung, có một chút muốn nhìn thấy anh rồi!

"Không được!" Ninh Doãn Ngân lại lên tiếng.

Từ đáy lòng hắn không muốn có một chút quan hệ gì với tổ chức Đệ Nhất, với tên Liệp Ung đó!

"Tại sao?" Ninh Khuynh Thược nổi giận.

Tên hồ ly thối này, tại sao ngày hôm nay đều muốn làm ngược lại với bé? Bé nói gia nhập tổ chức Đệ Nhất, cha hồ ly nói không được! Bé nói trước đi tổ chức Đệ Nhất để tránh nguy, hồ ly thối còn nói không được!

"Không vì cái gì!" Ninh Doãn Ngân cười nhìn Ninh Khuynh Thược, "Nếu không, chúng ta trở về thành phố A đi?"

"Không được! Bây giờ là tình huống ảo, ông cảm thấy chúng ta có thể bình yên ra sân bay, dflenddn lieqiudoon lên máy bay sao?" Ninh Khuynh Thược đưa tay ôm ngực, bĩu môi.

Ba người sáu mắt đối lập, nhất thời không nói gì.

"Pằng....." Một tiếng súng đột nhiên xuất hiện phá vỡ bầu không khí yên tĩnh của ba người.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rõ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 178

Sắc mặt Ninh Doãn Ngân âm u, tay còn bị Ninh Khuynh Thục lôi kéo thật chặt.

Hắn cứ chạy như vậy?

Vậy tình hắn là thắng, hay là thất bại?

Càng nghĩ trong lòng càng không thoải mái, Die nd da nl e q uu ydo n giữ chặt Ninh Khuynh Thục và Hàn Mộ còn đang chạy, "Này, này, dừng lại cho anh!"

"Sao vậy?" Ninh Khuynh Thục thở hồng hộc, thả tay Ninh Doãn Ngân ra.

May mà phản ứng của bé khá nhanh, nếu không cha hồ ly của bé sẽ thành một con hồ ly chết rồi!

"Không đánh nữa?" Khóe mắt Ninh Doãn Ngân khẽ gợn, nhìn Hàn Mộ.

"Ồ lại đánh nữa ông sẽ biến thành hồ ly nướng đó, ông không thấy người ta đã gợn sùng lên, hòng sùng chỉ về phía ông à?" Ninh Khuynh Thục trợn mắt nhìn thẳng.

Con hồ ly này thật sự là tổng giám đốc của Ninh thị quốc tế, thật sự là người lãnh đạo của tổ chức Hắc Thủ sao?

Không giống, thật sự rất không giống!

Khóe miệng Ninh Doãn Ngân vênh lên.

Sao hắn lại không thấy, chỉ là hắn cũng chưa có nghĩ tới Lộ Á Sâm sẽ thay đổi tình hình, đưa hòng sùng nhắm ngay hắn!

"Ngân!" Giọng Hàn Mộ có chút bất đắc dĩ, "Thật xin lỗi."

Đều tại cô, nếu cô sớm nói rõ ràng với Lộ Á Sâm, Lộ Á Sâm sẽ không quán cô không thả. Ninh Doãn Ngân cũng sẽ không đối mặt với Lộ Á Sâm!

"Ngốc rồi?" Ninh Doãn Ngân vỗ vỗ đầu Hàn Mộ, "Bà xã, em ra quyết định, không phải chỉ là một Lộ Á Sâm thôi sao? Chẳng lẽ Ninh Doãn Ngân anh lại sợ hắn?"

Nói cái gì mà xin lỗi?

Chính người phụ nữ của hắn, chẳng lẽ hắn không nên bảo vệ sao?

Hàn Mộ khẽ mỉm cười, gật đầu, dieendaanleequydonn "Là em ngốc!"

Ninh Doãn Ngân nhẹ nhàng nắm tay Hàn Mộ, bao ở trong lòng bàn tay của hắn.

Đôi tay này, hắn muốn nắm đi cả đời!

"Được rồi, được rồi!" Ninh Khuynh Thục rùng mình, "Con cũng sắp không chịu nổi rồi, trời hôm nay lạnh đó!"

Đến lúc nào rồi, hai người kia còn có thời gian ở chỗ này tình chàng ý thiếp!

Đội lát nữa bên Lộ Á Sâm không đuổi theo kịp mới là lạ!

"Còn không phải do con!" Ninh Doãn Ngân hung hăng nhìn chằm chằm Ninh Khuynh Thục, "Không phải con nói muốn đánh nhau một trận với Lộ Á Sâm hay sao?"

"Tôi không tự mình động tay, chúng ta có thể chạy thoát dưới mắt hắn sao?" Ninh Khuynh Thục bĩu môi.

Có phải lòng tốt của bé mà bị coi thành lòng lừa đảo à?

Nếu không phải bé muốn dùng Ninh Doãn Ngân giữ chặt Lộ Á Sâm, thừa dịp Lộ Á Sâm không chú ý, bọn họ chạy thoát mới từ dưới mắt Lộ Á Sâm!

Chỉ là, bé cũng không nghĩ tới bé còn chưa hành động, bé vẫn còn xem náo nhiệt. Bên kia, Lộ Á Sâm cũng đã xuống tay độc ác với cha hồ ly thôi.

Nhưng mà, đây cũng thật là một cơ hội tốt. Nếu không phải Lộ Á Sâm một lòng chỉ đặt ở trên người cha hồ ly của bé, da.nlze.qu.ydo/nn bé cũng không có cơ hội ném viên đạn khói kia ra, hiện tại bọn họ có thể trốn ra được sao?

Ninh Doãn Ngân nhìn Hàn Mộ, trong lòng đã có chút hiểu rõ, lần nữa trong mắt nhìn Ninh Khuynh Thục có nhiều thêm một phần tán thưởng.

Khó trách tiểu nha đầu này lại mang dáng vẻ xem trò vui! Nếu nó đã nhận định bản thân ở trong lòng, như vậy Lộ Á Sâm cũng sẽ không có cơ hội.

Cho dù, tiểu nha đầu này vẫn không thật tình thật ý gọi mình một tiếng cha!

Thật ra thì, cha hồ ly cũng không tồi!

Khỏe miệng Ninh Doãn Ngân nhếch lên, hân cũng thật hài lòng với xưng hô này! Hàn Mộ vỗ vỗ đầu Ninh Khuynh Thuộc, dịu dàng nói, "Thuộc Thuộc, cảm ơn con!"

"Haiz!" Ninh Khuynh Thuộc thở dài, khoát tay áo, nói cảm ơn với bé làm gì!

"Mẹ, hay là chúng ta đi mau đi!" Ninh Khuynh Thuộc nhìn Hàn Mộ, trong ánh mắt mang theo sự lo lắng.

Bé luôn cảm thấy lần này dường như Lộ Á Sâm quyết tâm phải nhất định phải mang mẹ bé về Mỹ.

Nhưng, sao bọn họ có thể để mẹ bị mang đi chứ?

"Nơi này đã không an toàn nữa rồi." Ninh Doãn Ngân quét nhìn bốn phía, "Người của Lộ Á Sâm có thể đã đuổi tới!"

Ninh Doãn Ngân hít thật sâu một hơi thở ra.

Đáng tiếc nơi này không phải thành phố A, nơi này không phải địa bàn của hân.

Mặc dù toàn bộ hành trình trắng mắt của bọn họ đều có người của tổ chức Hắc Thủ bảo vệ, nhưng ở đây thế lực của Lộ Á Sâm tựa hồ lớn hơn hân.

"Có điều, chúng ta có thể đi đâu?" dinendian.loqidJon Hàn Mộ nhăn mày, "Thế lực ở đây của Lộ Á Sâm chúng ta ai cũng không thể coi thường!"

"Ai nói nơi này là thiên hạ của Lộ Á Sâm hân? Hừ....." Ninh Khuynh Thuộc lạnh lùng hừ hai tiếng.

Chẳng lẽ không biết ngạn ngữ nói, 'Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên' (trên trời còn có trời, trên người còn có người) sao?

Nơi này là Milan, là Italy! Nói về thế lực, thế lực ở đây của Lộ Á Sâm có thể lớn hơn anh Ứng của bé sao?

Ninh Doãn Ngân cau mày, nhìn chằm chằm Ninh Khuynh Thuộc tiếp tục nói chuyện.

"Ha ha....." Ninh Khuynh Thuộc nhún vai, cười ha ha, "Italy, tổ chức Đệ Nhất châu Âu ở đó! Nếu không, sao con có thể ở đây chứ!"

Hai mắt Hàn Mộ sáng lên. Nói như vậy, người của cái người tên Liệp Ứng đó cũng ở đây sao?

Không biết vì sao, từ đáy lòng cô dâng lên một cỗ cảm xúc muốn gần gũi với Liệp Ứng.

Không giống với những tình cảm khác, chính là từ trong đáy lòng dâng lên sự yêu thích thật sâu!

"Mẹ đi, chúng ta đi tìm anh Ứng!" Diennndkan/leequhydonnn Ninh Khuynh Thuộc nhìn Hàn Mộ, nở nụ cười rục rờ.

Cùng đi tìm anh Ứng! Sau đó, mẹ cũng sẽ thích anh Ứng.....

"Được." Hàn Mộ không chút nghĩ ngợi, gật đầu đáp ứng.

Bé cũng lâu rồi chưa nhìn thấy Liệp Ứng, có một chút muốn nhìn thấy anh rồi!

"Không được!" Ninh Doãn Ngân lại lên tiếng.

Từ đáy lòng hân không muốn có một chút quan hệ gì với tổ chức Đệ Nhất, với tên Liệp Ứng đó!

"Tại sao?" Ninh Khuynh Thuộc nổi giận.

Tên hồ ly thối này, tại sao ngày hôm nay đều muốn làm ngược lại với bé? Bé nói gia nhập tổ chức Đệ Nhất, cha hồ ly nói không được! Bé nói trước đi tổ chức Đệ Nhất để tránh nguy, hồ ly thối còn nói không được!

"Không vì cái gì!" Ninh Doãn Ngân cười nhìn Ninh Khuynh Thuộc, "Nếu không, chúng ta trở về thành phố A đi?"

"Không được! Bây giờ là tình huống ào, ông cảm thấy chúng ta có thể bình yên ra sân bay, dfienddn lieqiudoon lên máy bay sao?" Ninh Khuynh Thuộc đưa tay ôm ngực, bủn môi.

Ba người sáu mắt đối lập, nhất thời không nói gì.

"Pằng....." Một tiếng súng đột nhiên xuất hiện phá vỡ bầu không khí yên tĩnh của ba người. Tim kiếm với từ khóa:

Cô thật sự muốn gặp Liệp Ưng.

Trong lòng trực giác nói cho cô biết: nếu như không tự mình đi một chuyến đến tổ chức Đệ Nhất, cô sẽ bỏ qua chuyện gì đó, một chuyện rất quan trọng với cô!

"Được rồi!" Ninh Doãn Ngân nhún vai.

Bà xã đại nhân của hần cũng đã lên tiếng, hần còn lời gì để nói.

"Pằng....." Một tiếng súng lại vang lên.

Ninh Doãn Ngân mất gấp nhanh tay mà quay đầu, một viên đạn sượt qua từ cổ của hần.

"Mẹ nó....." Ninh Khuynh Thuộc mắng một tiếng, "Lộ Á Sâm đáng chết, hần đây là không chiếm được nên phải hủy diệt sao?"

Người đáng chết, vậy mà lại nổ súng!

"Đi, mau!" Ninh Doãn Ngân bảo vệ Hàn Mộ và Ninh Khuynh Thuộc ở trong lòng mình, chạy tới bãi đậu xe.

Dựa theo tình huống này, bọn họ thật sự không chạy tới sân bay được, dieendaanleequydonn không lên máy bay được, chớ đừng nói chi là trở về nước Mỹ.

"Lên xe!"

Ninh Doãn Ngân và Hàn Mộ nhìn hành động của Ninh Khuynh Thuộc, không khỏi sùng sốt, ngơ ngác nhìn.

Ninh Khuynh Thuộc chạy đến trước một chiếc xe riêng, hung hăng vỗ một cái về phía đầu người trong xe, sau đó ném người ngất ở trong tay của mình ra khỏi xe, nhìn cũng không muốn nhìn một cái.

"Lên xe đi!" Trùng mắt liếc hai người vẫn còn ngơ ngác đứng ở ngoài xe.

Này là cha mẹ đang choáng sao? Hay là bị hành động của bé sợ choáng váng?

"Haiz...." Khe khẽ thở dài một hơi, Ninh Khuynh Thuộc xuống xe, lôi kéo Ninh Doãn Ngân, nhét hần vào bên trong xe, sau đó lôi kéo Hàn Mộ ngồi ở phía sau.

"Mau lái xe đi!" Ninh Khuynh Thuộc vỗ vỗ lưng ghế, "Tổ chức Đệ Nhất, mau! Máy người đuổi tới rồi!"

Các người muốn chết phải không?

Hàn Mộ cũng sớm đã liếc mắt nhìn Ninh Khuynh Thuộc, "Ngân, mau lái xe đi!"

Thu hồi tâm tư của mình, nhìn Ninh Khuynh Thuộc, trên mặt Hàn Mộ nhiều hơn mấy phần cảm xúc.

Thuộc Thuộc à!

Mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng suy nghĩ còn nhiều hơn bọn họ, tâm tư cũng hơn hần bọn họ!

Đây rốt cuộc là phúc hay họa?

"Ừ!" Ninh Doãn Ngân nhìn lướt qua người nằm trên đất không nhúc nhích ngoài xe, da.nlze.qu;yd0/nm vân vê môi, tựa như cười không cười.

Nha đầu này, nhưng còn lợi hại hơn bọn họ!

Nổ máy xe, Ninh Doãn Ngân chậm rãi lái xe đi ra ngoài.

"Pằng....." Một tiếng, một viên đạn đập vào trên kính thủy tinh.

Ba người bên trong xe vốn kinh ngạc, nhưng nhìn thấy tấm kính thủy tinh trên xe không có chút hư tổn, bọn họ cũng thờ phào nhẹ nhõm.

"Ha ha....." Ninh Doãn Ngân cười ha ha, vừa lái xe, cũng vừa từ gương nhìn Hàn Mộ và Ninh Khuynh Thuộc ở chỗ ngồi phía sau xe.

"Nha đầu, con thật sự rất lợi hại! Tùy tiện bắt lấy cũng có thể tìm được một xe chiếc trang bị, phòng hộ tốt như vậy!"

Xem ra, chủ nhân của chiếc xe này cũng không phải người bình thường!

"Tất nhiên....." Ánh mắt Ninh Khuynh Thuộc chớp cũng không chớp, về mặt hài lòng.

"Pằng, pằng....." Trên xe từng viên từng viên đạn sượt qua, dinendian.loqid]on thậm chí khi từng viên đạn sượt qua còn tạo ra tia lửa.

Nhưng chiếc xe không có chút hư hại nào.

"Àm....."

Ba người chỉ nghe thấy một tiếng nổ lớn cách đó không xa.

Tiếng nổ mạnh chộc cho ba người bên trong xe cùng nhau nhúu mày.

"Mẹ nó!" Ninh Khuynh Thược nắm chặt quả đấm.

Nhìn đạn không ngừng sượt qua, còn có nổ tung nổ tung từng chút từng chút một, tức giận trong lòng Ninh Khuynh Thược nổi lên. Nơi này là Milan, là Italy, người của Lộ Á Sâm lại dám to gan như vậy, đuổi theo bọn họ còn chưa tính, còn giống trống lớn như vậy, đúng là vô pháp vô thiên!

Lấy cây súng lục của mình từ trong giày ra, khước miệng khế giương. Lấp đạn, lên nòng, động tác làm liền một mạch, không hề xa lạ.

Hàn Mộ nhìn động tác của Ninh Khuynh Thược quen thuộc như thế, hơi cau mày. Nói thật, cô rất không thích Thược Thược đụng những thứ đồ này. Nhưng mà, chỉ cần nó vừa vào tổ chức Đệ Nhất, những thứ đồ nó có thể không đụng vào sao?

Đáp án đương nhiên là, không thể nào! Nếu muốn gia nhập tổ chức Đệ Nhất, về sau loại chuyện này còn rất nhiều. Cô đã đồng ý với Thược Thược, Dieerndkdan/leequhydonnn cô nói được là làm được, cho Thược Thược thuộc về một mảnh bầu trời của mình.

"Cha, mẹ, Thược Thược để cho hai người thấy kỹ thuật bắn súng của Thược Thược!" Lời vừa nói ra, cửa sổ xe từ từ chuyển động, để hòng súng đặt trên cửa sổ xe, bóp cò.

Hàn Mộ chỉ nghe thấy một tiếng rất nhỏ: "Pằng....."

Chỉ thấy một đám đuổi theo chiếc xe từ phía sau đã có một người té xuống.

Nhất phát, ngay giữa đầu!

"Ha ha....." Ninh Khuynh Thược cười đến vẻ mặt vô hại cộng thêm rực rỡ, "May mà kỹ thuật cũng không bị sa sút!"

Nếu kỹ thuật bắn súng của bé sa sút, bé còn không bị anh Ưng phê bình đến chết!

Ninh Khuynh Thược liếc mắt nhìn Hàn Mộ, "Mẹ, kỹ thuật của Thược Thược cũng không tệ lắm phải không?"

"Hi hi....." Hàn Mộ bật cười. Thấy vẻ mặt Ninh Khuynh Thược vô hại, cô có thể không cười sao?

Rõ ràng trước mặt khắc còn nổ súng giết người, sau mặt khắc giống như là con mèo nhỏ vô tội vậy!

"Pằng....." Trên kính thủy tinh lại hiện lên một viên đạn.

Ninh Khuynh Thược bĩu môi, "Rõ ràng cũng không muốn theo chân chơi với bọn họ. Nhưng bọn họ lại cứ không sợ chết!"

Trong mắt lóe lên tia cười lạnh, Ninh Khuynh Thược lấy một quả bom nhỏ từ trong túi áo mình ra, "Anh Ưng nói để cho con mang theo bên mình, di@en*dyan(lee^qu.donn) để phòng ngừa việc ngoài ý muốn."

Ninh Khuynh Thược lắc đầu, "Không nghĩ tới thật sự phải dùng rồi!"

Rút chốt ra, Ninh Khuynh Thược ném bom, chính xác rơi xuống, sau đó một tiếng không lồ vang lên "Àm àm....."

Ninh Khuynh Thược nghe tiếng nổ mạnh phía ngoài, gãi gãi lỗ tai của mình, "Vang lớn thật!"

Anh Ưng nói đây là vũ khí mới nhất do anh Chu Tiêu chế tạo ra. Lượng không lớn, nhưng sức mạnh lại tương đối kinh người!

"Được rồi....." Hàn Mộ vỗ vỗ đầu Ninh Khuynh Thược.

Ninh Khuynh Thược nhún vai, trên mặt vô tội, "Là bọn họ tự mình tìm chết!"

"Àm....." Lại một tiếng vang thật lớn, Ninh Doãn Ngân thẳng gập.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rõ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 179

"Àm....." Lại một tiếng vang thật lớn, Ninh Doãn Ngân thẳng gấp.

"Mẹ, không phải là con....." Ninh Khuynh Thục vô tội nhìn Hàn Mộ, vuốt vuốt lỗ mũi thiếu chút nữa bị đụng bẹp của mình.

Trận nổ lần này thật sự không phải do bé tạo ra!

Bé ngoan ngoãn ngồi ở trước mặt mẹ, thật sự không phải là bé.....

Hàn Mộ khẽ mỉm cười, vuốt vuốt lỗ mũi của Ninh Khuynh Thục, an ủi nó, mắt nhìn Ninh Doãn Ngân ngồi phía trước mặt, hỏi một câu, "Ngân, sao vậy?"

Ninh Doãn Ngân đen mặt, nhìn phía trước bị ngăn cản đường đi.

"Không biết là địch hay là bạn, trước không cần xuống xe!"

Sắc mặt Hàn Mộ cũng tối sầm, có chút cảnh giác nhìn bên ngoài xe.

Mà Ninh Khuynh Thục vừa nghe, lại là ngẩng đầu nhỏ lên, nhìn ra bên ngoài xe.

Không nhìn không biết, vừa nhìn Ninh Khuynh Thục đã vui mừng kêu lên một tiếng, "Ah, là anh Thanh Lư!"

"Anh Thanh Lư?!" Hàn Mộ nhìn Ninh Khuynh Thục, "Con xác định?"

"Đĩ nhiên rồi!" Ninh Khuynh Thục kích động gật đầu, "Trên thế giới này còn có ai có thể mặc áo trắng nhìn đẹp như vậy? Trừ anh Thanh Lư ra con cũng không tìm được người thứ hai đâu!"

Anh Ứng mặc quần áo màu đen đẹp mắt nhất, làm cho người ta cảm thấy một cổ lạnh lùng, tàn bạo! Mà anh Thanh Lư cũng thích mặc quần áo màu trắng, anh Thanh Lư mặc quần áo màu trắng vào làm cho người ta cảm thấy ấm áp giống hệt như ánh mặt trời chiếu xuống, thật sự ấm áp.

Nhưng, nếu như bị bề ngoài của anh Thanh Lư lừa, người cũng không biết mình sẽ chết như thế nào đâu.

Thủ đoạn mạnh mẽ của ‘ thần y thiếu niên ’ Thanh Lư không phải người nào cũng có thể thấy được!

Những người nhìn thấy cũng đã sớm đã đi tìm Diêm vương gia báo cáo rồi!

Mở cửa xe, thân thể Ninh Khuynh Thục nho nhỏ bỏ chạy xuống xe, chạy về phía trước, trong miệng còn gọi, "Anh Thanh Lư!"

Bên kia Thanh Lư đã xuống xe, một thân áo trắng đứng ở bên cạnh xe, vẻ mặt mang nụ cười ấm áp.

"Thục Thục!"

Hiện tại, tất cả người trong tổ chức đều bận rộn, bận chuyện của Lộ Á Sâm, bận chuyện của Tiểu Thất.

Bên Lộ Á Sâm đã bị bọn hán quây đến long trời lở đất, mà máu cứu mạng Tiểu Thất cũng đã sắp tới rồi, cho nên, hán mới đi ra ngoài một chút!

Thuận tiện giúp làm một vài chuyện!

Thế mà, mới vừa nghĩ đến tiểu nha đầu này, thì đã gặp được người rồi!

"Anh Thanh Lư, sao anh lại tới đây?" Chạy tới trước mặt Thanh Lư, Ninh Khuynh Thục ngẩng đầu nhỏ lên, nở nụ cười.

Trên mặt Thanh Lư lộ ý cười, ngắt khuôn mặt nhỏ bé của Ninh Khuynh Thục, "Tới đón Thục Thục đó!"

Ấm áp cười một tiếng nhất thời khiến Ninh Khuynh Thục ngây người lần nữa, da.nlze.quydo/nn "Anh Thanh Lư, anh cười lên là thật rất đẹp mắt!"

"Ha ha....." Thanh Lư nhếch miệng cười một tiếng.

Tiểu nha đầu này, nói ngốc gì vậy?

Sao cứ lần nào cũng dùng từ đẹp mắt để miêu tả hán? Đẹp mắt không phải nên dùng để miêu tả nữ sao?

"Sau này anh Thanh Lư đừng cười như vậy với Thục Thục, Thục Thục không chống lại được đâu!" Cái miệng nhỏ nhắn Ninh Khuynh Thục lắm

bấm, về mặt uất ức.

"Được rồi, được rồi!" Thanh Lư hơi cúi người xuống, nhìn Ninh Khuynh Thục.

Tiểu nha đầu này, bản thân thật sự muốn thương bé đến mức muốn khảm vào trong tim đấy!

Không vì cái gì khác, bởi vì một phần dịu dàng này!

"Chúng ta cần phải trở về, anh Ứng của em đang đợi em đấy!" Thanh Lư vỗ vỗ vai Ninh Khuynh Thục, "Phẫu thuật của Tiểu Thất cũng nên chuẩn bị một chút, cô ấy đang đợi anh đó!"

Chỉ có Tiểu Thất thật sự khỏe lại, bọn họ mới có thể chân chính yên lòng, nếu không bọn họ sẽ lo lắng không yên!

"Ừ!" Ninh Khuynh Thục gật đầu, chỉ là trên mặt còn có một chút khó xử, "Anh Thanh Lư, cha mẹ em vẫn còn ở trên xe đó?"

"Hả?" Chân mày Thanh Lư cau lại, nhìn tình huống này, hẳn cũng đoán được mấy phần, "Vậy thì dẫn bọn họ cùng trở về tổ chức đi!"

Thanh Lư cười cười, nụ cười có mấy phần ý lạnh, "Chỉ là, phía sau Thục Thục em có mấy người theo đuôi, em không thấy phiền sao?"

"Ha ha....." Ninh Khuynh Thục trực tiếp gật đầu, "Làm sao lại không phiền? Anh Thanh Lư, Thục Thục em không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ phía sau mình có một đám theo đuôi thôi!"

"Vậy làm sao bây giờ?" Thanh Lư hỏi, "Anh Thanh Lư giúp em giải quyết?"

"Hả?" Ninh Khuynh Thục cong miệng lên, gãi gãi đầu, suy nghĩ một chút, "Vẫn nên để Thục Thục tự mình động thủ thì được hơn?"

Người xưa không phải đã từng nói sao?

Tự mình động thủ, com no áo ấm!

"Được rồi!" Thanh Lư gật đầu, "Trước em đi đón cha mẹ em tới đây. Đám người kia, anh Thanh Lư giữ lại cho em, để em giải quyết!"

"Được!" Ninh Khuynh Thục chạy tới bên cạnh xe chỗ Hàn Mộ ngồi, nói mấy câu, sau đó Ninh Doãn Ngân có chút khó chịu xuống xe.

Thanh Lư gật đầu với Hàn Mộ, âm áp cười một tiếng.

Người phụ nữ này, hẳn sẽ không ghét!

Ninh Doãn Ngân vừa thấy, bá đạo lấy tay mình vòng trên hông của Hàn Mộ, sau đó gật đầu với Thanh Lư.

Thanh Lư cũng gật đầu, trên mặt không có tâm tình khác.

Ninh Khuynh Thục khinh bỉ liếc mắt nhìn Ninh Doãn Ngân, sau đó nhìn Thanh Lư, đưa tay mình ra, "Anh Thanh Lư, em muốn....."

Ninh Khuynh Thục vẫn còn chưa nói hết lời, trên tay của bé có thêm mấy quả bom nhỏ.

"Ha ha ha ha....."

Ninh Khuynh Thục cười ha hả, hận không thể hôn mấy cái lên mặt của Thanh Lư, "Cảm ơn anh Thanh Lư!"

"Đi đi!" Thanh Lư cười một tiếng, "Thục Thục, tốt nhất em hãy nên cho nổ những người này đến không thể nhận ra cha mẹ của bọn họ luôn!"

Thanh Lư ngừng một chút, "Không..... là nổ đến mức cha mẹ không nhận ra bọn họ!"

Đầu tiên Ninh Khuynh Thục hơi sững sờ, sau đó bật cười to lên.

Bé vẫn không biết anh Thanh Lư cũng có té bào hài hước đó!

Lạnh quá.....

"Được!" Ninh Khuynh Thục trịnh trọng gật đầu, "Thục Thục sẽ làm bọn họ nổ đến không còn là người luôn!"

Vừa nói xong, Thục Thục liền tiến lên vài bước, dfienddn lieqiudoon ở phía trước xe cách bọn họ mười mét.

Khỏe mắt Ninh Khuynh Thục giương lên, rút chốt, ném bom, chính xác rơi xuống đất.

"Ầm....."

"Àm....."

Nhìn xe phía trước đã bị nổ hỗn loạn, Ninh Khuynh Thục cười ha hả, hất đầu nhìn Thanh Lư, "Anh Thanh Lư, thoải mái không....."

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 180

"Ha ha ha....."

"Anh Thanh Lư, hôm nay em rút cuộc biết cái gì gọi là không phải người rồi....."

"Thục Thục, hôm nay anh cũng mới phát hiện, thì ra là Thục Thục em có tài như vậy....."

"Tất nhiên....."

Bên trong phòng khách, Liệp Ưng nghe từ bên ngoài truyền tới một hồi trêu chọc, khóe mắt nhẹ nhàng nhếch lên.

Thục Thục trở lại!

"Ừng, Thục Thục trở lại rồi!" Khóe miệng Chu Tiêu nhếch lên, trong con ngươi mang theo nụ cười thần nhiên.

Tại sao hai người kia có thể cười đến vui vẻ như vậy?

Hắn biết Thanh Lư vẫn luôn là một người không nói cười tùy tiện.

Vẫn là nha đầu Thục Thục kia tương đối có sức quyến rũ, phải không?

Hai người kia mới quen biết bao lâu, bọn họ không phải không nhìn ra, Thanh Lư thích nha đầu Thục Thục kia đến cỡ nào!

"Cạch....." Một tiếng, cửa phòng khách bị đẩy ra.

Ninh Khuynh Thục cười chạy vào, người khác ai cũng không nhìn, chạy thẳng tới trước mặt Liệp Ưng.

"Anh Ưng, Thục Thục trở lại!"

Gương mặt cười tươi như hoa, một gương mặt khác cũng bị lây nhiễm nở nụ cười thần nhiên.

"Trở lại là tốt rồi!" Liệp Ưng gạt đầu, đưa tay, nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán trơn bóng của Ninh Khuynh Thục.

Tiểu nha đầu này, sao có thể chạy đến đổ mồ hôi nhiều như vậy.

Thanh Lư khẽ mỉm cười, gạt đầu với Liệp Ưng.

Tất cả tình huống đều rất ok, không có vấn đề gì lớn!

Liệp Ưng thoải mái gạt đầu.

Để Ninh Khuynh Thục tự mình đi xem mẹ bảo bối nó cũng không yên tâm!

Bởi vì tên biến thái Lộ Á Sâm kia vẫn ở Milan, nó còn chưa nhận được một chút xúi tin tức Lộ Á Sâm về Mỹ!

Cho nên, nó vẫn đang lo lắng, không biết đến khi nào Lộ Á Sâm sẽ tìm tới mẹ của nó!

Nó để Thanh Lư đi đón Thục Thục tất nhiên cũng là vì nguyên nhân này!

Chỉ là.....

Chỉ là Thục Thục ở chỗ này rồi, đôi cha mẹ bảo bối cực phẩm đâu?

Chẳng lẽ không có đi theo tới đây?

"Thục Thục, cha mẹ em....."

Liệp Ứng vẫn chưa nói hết lời, chỉ thấy ngoài cửa một người phụ nữ trẻ tuổi đi vào, vóc người duyên dáng, gương mặt tinh xảo, gương mặt này có ít nhất bảy phần tương tự Ninh Khuynh Thục.

Phía sau người phụ nữ xinh đẹp còn có một người đàn ông mang vẻ mặt hết sức khó chịu đi theo.

Trên mặt người đàn ông trừ vẻ mặt khó chịu ra, còn có sự nghiêm nghị và bá đạo.

Ninh Khuynh Thục bất đắc dĩ xoay người xem thường, nhìn Ninh Doãn Ngân giống như nàng dâu nhỏ, hấp ta hấp tấp đi theo phía sau mẹ, phải nói có bao nhiêu ghét bỏ!

"Mẹ!" Ninh Khuynh Thục lập tức chạy về phía Hàn Mộ, to ôm lấy cô, nhỏ giọng, "Cha hồ ly chính là mang dáng vẻ con dâu nuôi từ bé! Da.nlze.qu,ydo/nh Mẹ, mẹ ức hiếp ông ấy?"

Hàn Mộ nhú mày, nhìn lướt qua Ninh Doãn Ngân.

Ngốc vậy, không đề ý tới cũng được!

Lắc đầu với Ninh Khuynh Thục, ý bảo bé không cần quản Ninh Nhị ngốc! Ngược mắt, nhìn Liệp Ứng.

Vóc người còn chưa trưởng thành nhưng lại lộ ra một cỗ phong phạm vương giả trời sinh, mang theo ánh mắt coi rẻ người trong thiên hạ. Trên người khí thế sắc bén cũng làm cho người ta không thể dời hai mắt đi được!

Đó là khí thế, ánh mắt thuộc về vương giả!

Hàn Mộ khẽ mỉm cười, cặp mắt nhìn Liệp Ứng không nhúc nhích, "Chào Liệp Ứng, chúng ta lại gặp mặt!"

Liệp Ứng nhìn Hàn Mộ, khoe miệng vui vẻ giương lên.

Nó có thể nói, thật ra thì nó rất kích động sao?

Kích động đến có chút nói không ra lời.

Kích động có chút không thể phân biệt ra được mình có đang nằm mơ hay không.

Kích động đến rất muốn tiến lên ôm những người thân này trước mắt này. Cha, mẹ, em gái của nó, nó muốn nói cho bọn họ biết, thật ra thì, con nhớ mọi người!

Nhưng mà, bây giờ còn chưa phải cơ hội thích hợp!

Nó sợ, bọn họ không có cách nào tiếp nhận!

"Rất vui khi được gặp cô." Khoe miệng Liệp Ứng giương lên, lộ ra nụ cười mỉm.

"Vị này là?" Nhìn Ninh Doãn Ngân cực kỳ có khả năng bị lãng quên, trong lòng Chu Tiêu mặc dù biết, nhưng vẫn mở miệng nói một câu, "Chẳng lẽ chính là Ninh thiếu của Ninh thị quốc tế Ninh Doãn Ngân!"

Mặc dù là câu nghi vấn, nhưng giọng lại hết sức khẳng định.

Mấy người cùng nhau xoay người nhìn Ninh Doãn Ngân.

Ninh Doãn Ngân nhướng mày.

Từ khi hấn đi vào đến bây giờ, ánh mắt của hấn một khắc cũng không có rời khỏi Liệp Ứng. Hấn đang nhìn chăm chú vào cậu ta, mang theo tìm tòi nghiên cứu, mang theo cái nhìn thật kỹ.

Không thể không nói, Liệp Ứng là thuộc về loại người nhìn một lần sẽ không quên!

Sắc bén, khí phách này một chút từ ngữ cũng không đủ dùng để hình dung cậu ấy!

Còn nữa, tựa hồ trong lòng của hấn cũng không có cảm giác ghét bỏ cậu ấy.

"Xin chào, Ninh Doãn Ngân."

Rất nghiêm túc nói một câu, nhưng Ninh thiếu chính là đứt gân não, phía sau lại tăng thêm một câu làm cho người ta cười sặc sụa, "Ông xã của tiểu Mộ, cha của Thục Thục!"

Khỏe miệng mọi người giật giật, không khỏi cùng nhau tiếp tục nhìn kỹ Ninh Doãn Ngân.

(mọi người cho ra kết luận: Ninh Nhị xác thực có chút ngốc.....)

Dưới mặt nạ ánh mắt Liệp Ứng cong lên.

Cha tổng giám đốc của nó đây là đang tuyên bố ‘ chủ quyền ’ của mình sao?

"Hừ....." Chỉ nghe Ninh Khuynh Thục hừ lạnh một tiếng, sau đó rất bất đắc dĩ liếc Ninh Doãn Ngân một cái.

"Mẹ, trước hết mọi người ở lại chỗ này đi!" Ninh Khuynh Thục lần nữa dòi mắt đến trên người Hàn Mộ, "Hiện tại Lộ Á Sâm có thể đang lật trời để tìm mẹ. Hiện tại cả Milan chỗ an toàn nhất chính là chỗ này!"

Có Liệp Ứng chống đối, dưới sự bảo vệ của anh ấy chính là một đả kích nặng nề với Lộ Á Sâm!

"Làm phiền mọi người rồi." Ninh Doãn Ngân mở miệng. Đây là câu nói thứ ba của hân từ khi đến tổ chức, trên miệng nói là ‘ phiền toái ’, nhưng mấy người bọn hân đều nhìn không ra thành ý của Ninh thiếu!

Hàn Mộ có chút bất đắc dĩ cười một tiếng với Liệp Ứng, đáy lòng đột nhiên dâng lên một loại ý tưởng, cô có chút muốn nhìn thử gương mặt dưới mặt nạ đó rồi.

Trong khoảng thời gian ngắn, mấy người đều không nói chuyện.

Ninh Khuynh Thục nhìn chăm chú vào Liệp Ứng, Chu Tiêu vẫn chờ nhìn Liệp Ứng, Hàn Mộ lại quét mắt Liệp Ứng, Ninh Doãn Ngân càng nhìn Liệp Ứng, trong ánh mắt mang theo đầy sự tìm tòi nghiên cứu.

Liệp Ứng tự nhiên thanh thản, ngồi không nhúc nhích. Mọi người muốn nhìn thì cứ nhìn đi.....

"Cạch....." Một tiếng cửa mở, Liệp Ứng ngẩng đầu nhìn qua.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 181

"Cạch....." Một tiếng cửa mở, Liệp Ứng ngẩng đầu nhìn qua.

Chỉ thấy vẻ mặt Y Sâm vội vã chạy tới, đứng ở trước mặt Thanh Lưu, gắt gao kéo Thanh Lưu, "Dường như tình hình của Tiểu Thất không được tốt lắm, anh nhanh chóng đi xem thử!"

Thấy sắc mặt của Y Sâm, mấy người đều nhất thời cả kinh.

Tình huống không được tốt?

Thanh Lưu nhướng mày.

Theo lý thuyết, hiện tại phải chờ máu tới cứu Tiểu Thất hân cũng đã khống chế được bệnh tình của Tiểu Thất.

Sao tình huống lại không tốt?

Thanh Lưu gật đầu, nhanh chóng bước chân chạy về phía phòng bệnh.

Tất cả mấy người Liệp Ứng đều mang vẻ mặt khản trương muốn đi cùng.

Liệp Ứng mới vừa đi hai bước liền dừng lại, nhìn Ninh Khuynh Thục, vỗ vỗ đầu nhỏ của bé, "Thục, em đi chuẩn bị chỗ nghỉ ngơi cho cha mẹ em trước đi."

Khi Ninh Khuynh Thục muốn ôm oán đầu nhỏ của bé lại bị giầy xéo, trên mặt Liệp Ứng hiện lên vẻ áy náy, nhìn Hàn Mộ và Ninh Doãn Ngân, "Thật xin lỗi, mời các người tùy tiện."

Hàn Mộ khẽ mỉm cười, mà còn lại Ninh Doãn Ngân thì gật đầu một cái.

Bọn họ còn có thể có gì không hài lòng? Dường như chủ nhà lại rất hoan nghênh bọn họ.....

.....

Trong phòng bệnh.

Trên giường, Tiểu Thất nằm, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, không có một chút huyết sắc, yếu ớt giống như chỉ cần chạm nhẹ một cái, Tiểu Thất sẽ giống như bọt biển, biến mất dưới ánh mặt trời, trong không khí.

"Tiểu Thất!" Y Sâm nắm tay Tiểu Thất, đặt ở bên miệng của hắn, hôn, giống như đối xử với một bảo bối quý giá, tràn đầy trân trọng.

Thân thể Tiểu Thất giống như chạm vào điện, không ngừng run rẩy.

"Y Sâm." Thanh Lưu bắt mắt nhìn Y Sâm canh giữ ở bên giường, "Anh để cho tôi kiểm tra đi!"

Thanh Lưu nhú mày lại, nhìn thân thể Tiểu Thất run rẩy, còn có mặt mũi tái nhợt, lại nhìn Y Sâm nửa chết nửa sống da.nlze.qu;yo/nm ngây ngốc canh giữ ở bên giường, trong lòng dâng lên lửa giận.

Kéo Y Sâm, Thanh Lưu không nhịn được hung hăng đánh một đấm về phía Y Sâm, "Anh là tên khốn kiếp, khốn kiếp, bây giờ mới biết đau lòng! Anh đã sớm lấn đến chỗ nào rồi hả?"

Vừa đánh một quyền nặng nề vào trên mặt Y Sâm, "Anh là tên khốn kiếp, tôi thật sự muốn một quyền đánh chết anh!"

Tiểu Thất là người mà đời này Thanh Lưu muốn dụng tâm thương yêu!

Không sai, giống như Tiểu Thất thích Y Sâm không oán không hỏi, Thanh Lưu hắn cũng vô cùng thích Tiểu Thất.

Từ hồi lúc còn rất rất nhỏ, từ khi hắn và Tiểu Thất bắt đầu sinh hoạt chung một chỗ, từ một cái nhăn mày một nụ cười của Tiểu Thất trong cuộc sống ngày thường.

Nhưng, hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình!

Chuyện luôn không thể để cho người ta cảm thấy hài lòng.

Bởi vì Thanh Lưu biết, người trong lòng Tiểu Thất là Y Sâm. Là Y Sâm không tìm không phải.

Thanh Lưu cười khổ. Chuyện đã đến mức này, hắn có thể oán Tiểu Thất sao? Hắn có thể trách Y Sâm sao?

Trong tình yêu tuy chỉ có ích kỷ, nhưng hắn muốn tình bạn giữa ba người từ nhỏ đến lớn, không gì địch nổi!

Lặng lẽ, Thanh Lưu lựa chọn buông tay, thả Tiểu Thất.

Nhưng mà, Tiểu Thất vẫn bị tổn thương. Nhìn Y Sâm thờ ơ, nhìn Y Sâm cười nhạt báng, Tiểu Thất biết, cô có thể không có cách nào làm cảm động một người đàn ông không thương cô!

Tiểu Thất kiên cường lại cũng sẽ có lúc vô dụng rơi lệ, Tiểu Thất bá đạo cũng sẽ ôm hắn khóc giống như một đứa bé.

Nước mắt của Tiểu Thất khiến Thanh Lưu cảm thấy đau lòng đến cỡ nào, đau đến nỗi khiến hắn cũng sắp không thở nổi!

Hắn vẫn luôn đang chờ, chờ Tiểu Thất cười trở thành cô dâu của Y Sâm; hắn vẫn luôn đang chờ, chờ Y Sâm hiểu ra, sau đó nói cho bọn họ biết hắn rất hối hận; hắn vẫn luôn đang đợi, đợi đến cuối cùng cặp đôi này có thể đi tới lối rẽ đường làm hôn lễ!

Hắn cảm thấy vĩnh viễn cũng sẽ không có ai biết, Tiểu Thất hạnh phúc, Thanh Lưu đau khổ!

Khóe miệng Thanh Lưu tràn ra một chút máu, lấy mu bàn tay nhẹ nhàng lướt qua, Y Sâm cười.

"A, tôi biết rõ anh thích Tiểu Thất, tôi nói không sai chứ?"

Sắc mặt Thanh Lưu hơi biến đổi, lửa giận trong ánh mắt nhìn Y Sâm lại thêm một phần, hắn rất thành thật nói, "Đúng, tôi thích Tiểu Thất. Không, tôi yêu cô ấy! Y Sâm, tôi cho anh biết, tình yêu của Thanh Lưu tôi đối với Tiểu Thất vĩnh viễn không ít hơn anh, nhưng anh lại cứ hết lần này đến lần khác làm tổn thương Tiểu Thất, anh bảo tôi nên đối xử thế nào với anh đây?"

"Ha ha ha....." Y Sâm hơi ngẩng đầu, cười đến nước mắt cũng sắp rơi, "Tôi làm tổn thương Tiểu Thất nhiều vô cùng. Yêu cô? Bây giờ tôi có quyền lợi như vậy sao?"

Trong lòng hắn đau khổ biết bao?

Bây giờ mới biết Tiểu Thất trong lòng mình quan trọng thế nào, có phải đã muộn không?

Dựa theo tính cách thà làm ngọc vỡ của Tiểu Thất, Tiểu Thất tính lại sẽ xảy ra chuyện gì, bọn họ không ai có thể đoán được!

Nhưng mà.....

Trong mắt Y Sâm lóe lên tia cổ chấp, nếu thật sự Tiểu Thất xảy ra chuyện gì, Y Sâm hẳn há có thể sống một mình trên thế giới này?

Dĩ nhiên, hẳn vẫn hi vọng Tiểu Thất có thể bình an.

Cho dù, cả đời Tiểu Thất cô cũng không có ý định tha thứ cho mình!

"Ha ha ha....." Tiếng cười của Y Sâm không ngừng vang lên, cũng tràn đầy khô sở.

Đây vốn không phải là tiếng cười có được không?

Cười đến còn khó nghe hơn khóc!

"Anh đi ra ngoài." Giọng điệu Thanh Lưu rất bình tĩnh, nhìn Tiểu Thất trên giường không ngừng co giật, mày nhíu lại thật sâu.

Tại sao lại có thể như vậy?

Thanh Lưu ngẩng đầu, nhìn Y Sâm đứng không nhúc nhích, "Đi ra ngoài, anh nghe chưa?"

Thật giống như một người điên vậy!

"Thôi, Thanh Lưu." Liệp Ứng đã sớm đứng ở cửa, nhìn hai người ở bên trong.

Sao bọn họ có thể không biết tình cảm của ba người chứ.

Nhưng mà, tình cảm cũng chẳng phải một bên tình nguyện, ban đầu Thanh Lưu có thể yên lặng kiềm chế tình cảm của mình đã tổn biết bao nhiêu sức lực?

Chu Tiêu lắc đầu, dĩ nhiên liệp ứng nói "Anh nên kiểm tra cho Tiểu Thất trước đi, cô ấy sao rồi?"

Thanh Lưu hít thở một hơi thật sâu, gật đầu.

Hắn, đã quá mức kích động!

Nhìn Tiểu Thất trên giường thì trong mắt Thanh Lưu lại hiện lên tình cảm, nhân nhậ, ảm áp!

Cẩn thận kiểm tra cho Tiểu Thất làm một phen, thái độ của Thanh Lưu lại thêm một phần nghiêm trọng, "Tôi phải lập tức làm phẫu thuật cho Tiểu Thất....."

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 182

Cẩn thận kiểm tra cho Tiểu Thất làm một phen, dĩ nhiên liệp ứng nói thái độ của Thanh Lưu lại thêm một phần nghiêm trọng, "Tôi phải lập tức làm phẫu thuật cho Tiểu Thất....."

Lời Thanh Lưu nói lập tức khiến mọi người đen mặt.

Lập tức làm phẫu thuật?

Không phải tình hình của Tiểu Thất đã ổn định lại rồi sao? Không phải có thể đợi thêm mấy ngày sao?

Nhưng mà, Thanh Lưu nói, hiện tại phải lập tức làm phẫu thuật cho cô ấy?

"Đã xảy ra chuyện gì?" Liệp Ứng cau mày, "Không phải hôm qua vẫn còn rất tốt sao? Không phải vừa rồi vẫn còn khỏe sao?"

Thanh Lưu cau mày, dùng chân đạp kín người Tiểu Thất.

Sắc mặt Tiểu Thất tái nhợt đến mức trong suốt, gần như thiếu sức sống.

Lắc đầu, "Tình hình trở nên tồi tệ hơn, dinendian.loqidJon virus trên người Tiểu Thất đột nhiên lan tràn rất nhanh, không làm phẫu thuật tôi cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa?"

Mặc dù ‘Tinh Thần Vương Tam Hào’ so ra kém lợi hại hơn ‘Tinh Thần Vương Nhất Hào’. Nhưng chỉ cần một khi bị tiêm vào trong thân thể của con người, theo máu tuần hoàn, não của con người, thần kinh, máu, lá gan cũng sẽ bị virus bên trong lây nhiễm.

Một khi bị lây nhiễm, người sẽ từ từ mất đi tri giác, sau đó lá gan ngừng hoạt động, khiến não chết đi, kế tiếp chính là cả người cũng chết!

Loại quá trình này không chỉ hành hạ bệnh nhân, càng hành hạ người nhà. Làm người nhà bệnh nhân thấy tình huống như thế, trong lòng như chịu phải tra tấn!

"Lộ Á Sâm đáng chết, lại dùng cách biến thái như thế để hành hạ Tiểu Thất!" Chu Tiêu nhíu mày lại, gương mặt âm trầm nói rõ phần nộ trong lòng hắn vào giờ phút này.

"Không, hắn không phải muốn hành hạ Tiểu Thất." Giọng điệu Thanh Lưu lạnh lạnh, hoàn toàn khác hẳn trước kia.

Thanh Lưu chính là tượng trưng cho ánh mặt trời, dfienddn lieqiudoon nơi có hắn đều là một mảnh ấm áp, một mảnh hoà thuận.

Mà bây giờ khắc này trên gương mặt Thanh Lưu chỉ có thể dùng từ âm trầm để hình dung.

Không biết hiện tại phải làm sao đến hình dung tâm tình hiện giờ của Thanh Lưu.....

"Sau cùng Lộ Á Sâm muốn giày vò chúng ta."

Tình tình Tiểu Thất kiên cường như thế, nếu cô thật sự không nhận được khổ sở như thế, cuối cùng của cô ấy chính là một chữ chết!

Nhưng mà, nhóm người bọn họ lại phải nhìn Tiểu Thất khổ sở chết đi sống lại! Lúc thân thể Tiểu Thất chịu giày vò, còn tinh thần bọn họ lại chịu sức ép.

Sao bọn họ có thể nhìn Tiểu Thất khổ sở như thế?

"Ngũ Nhật trở về chưa?" Thanh Lưu hỏi.

Bọn họ phái người đi Mi đã trở lại, vì đề phòng ngừa ngộ ngộ, Ngũ Nhật cũng đã chạy tới.

Ngũ Nhật ở đây, bọn họ mới có thể càng yên tâm, mới có thể càng thêm chắc chắn không chút sơ hở.

"Cũng sắp rồi." Liệp Ung gật đầu.

Bên này vừa nói, bên kia Ngũ Nhật đi vào.

Đến cũng vừa khéo!

"Thanh Lưu, tôi đã trở lại." Ngũ Nhật đi tới trước mặt Thanh Lưu.

Hắn không phải bác sĩ, không biết làm sao để lấy được máu, càng không biết máu nào mới thích hợp với Tiểu Thất. Cho nên, da.nlze.quydo/nh chỉ có thể dùng máy bay trực thăng vận chuyển toàn bộ những người này trở lại.

"Như vậy cũng tốt." Thanh Lưu gật đầu, cố gắng để cho mình tỉnh táo lại.

Hiện tại, hắn không chỉ là một người đàn ông yêu Tiểu Thất, càng là một bác sĩ.

Hắn nhất định không thể mất bình tĩnh, nhất định không thể.....

Nếu không, ai tới cứu Tiểu Thất?

"Tiêu, bây giờ anh giúp tôi một việc." Thanh Lưu lấy một ống thủy tinh ra đưa cho Chu Tiêu, "Lấy một ít máu của mỗi người bọn họ, ta tôi phải phân tích trước mới có thể biết máu của người nào thích hợp với Tiểu Thất."

"Được." Chu Tiêu gật đầu.

Bọn họ không phải bác sĩ, chuyện gì cũng không thể làm cho Tiểu Thất.

Bọn họ không thể giúp Tiểu Thất giảm bớt đau đớn trên người, không thể khiến Tiểu Thất có thể ngồi dậy vào lúc này.

Bây giờ mỗi người bọn họ đều chỉ có thể làm là giúp đỡ Thanh Lưu, chỉ cần là việc bọn họ có thể làm được, coi như muốn bọn họ đi hái trăng trên trời, mỗi một người bọn họ cũng sẽ không hề có ý kiến, nói làm thì làm ngay!

"Thanh Lưu, cần chúng ta làm gì không?" Liệp Ứng nhìn Thanh Lưu, thái độ tràn đầy tin tưởng.

Mỗi một người bọn họ đều tin tưởng hấn, Tiểu Thất cũng sẽ tin hấn!

Thanh Lưu lắc đầu, nhìn Y Sâm, "Y Sâm, Tiểu Thất, tôi liều mạng của mình cũng phải cứu cô. Nhưng khi Tiểu Thất tỉnh lại, bất kể lựa chọn của cô ấy là gì, tôi cũng sẽ ủng hộ cô ấy. Anh...anh tự xem bản thân anh mà làm đi!"

Lời Thanh Lưu nói tựa hồ nhẹ nhàng, nhưng mà Y Sâm nghe được lại khiến hấn không khỏi cười khổ.

Chỉ cần Tiểu Thất có thể tỉnh lại, dieendaaneequuydonn bất luận muốn hấn làm cái gì hấn cũng nguyện ý.

Bất kể Tiểu Thất có tha thứ cho hấn hay không, hấn cũng sẽ lựa chọn bồi ở bên cạnh cô!

Lời Thanh Lưu nói, hấn vẫn nghe rõ.

Lần này, Thanh Lưu sẽ không buông tay Tiểu Thất, phải không?

Hấn yêu Tiểu Thất, chỉ là vẫn không phát hiện được tình yêu đó tận sâu trong đáy lòng.

Thanh Lưu yêu Tiểu Thất, nhưng hấn lại dám kiểm chế tình yêu của bản thân.

Nguyên nhân rất đơn giản, chính là Tiểu Thất thương hấn! Cho nên, Thanh Lưu tình nguyện để tình cảm của bản thân mục nát ở tận đáy lòng.

Y Sâm hấn tính thế nào cũng không bằng Thanh Lưu! Tình yêu của Thanh Lưu có thể vô tư như thế, còn hấn thì sao?

Hấn quá tàn nhẫn, không phải sao?"

Y Sâm chậm rãi mở miệng, chỉ nói một câu, "Tôi thua."

Hấn thua bởi chính mình!

Thanh Lưu lạnh nhạt liếc nhìn Y Sâm, xoay người, nhìn Liệp Ứng, "Không phải toàn bộ máu đều thích hợp với Tiểu Thất. Tôi đã bảo Tiêu đi lấy máu của bọn họ. Chỉ cần tôi kiểm tra sẽ biết một số người không thích hợp. Những người này, sẽ giao cho cậu giải quyết."

Chỉ cần kiểm tra được máu thích hợp, hấn sẽ lập tức tiến hành phẫu thuật cho Tiểu Thất.

Bây giờ kéo dài thêm một phút nào cũng sẽ cực kỳ bất lợi cho Tiểu Thất!

"Được, tôi biết rõ." Liệp Ứng nhìn Thanh Lưu, Die nd da nl e q u u ydo n "Thanh Lưu, anh cực khổ rồi. Những chuyện này tôi sẽ giải quyết, người cứ yên tâm làm phẫu thuật cho Tiểu Thất đi!"

Thật ra thì, trong số bọn họ, tâm tư của Thanh Lưu luôn cẩn thận nhất.

Có thể bản tính trời sinh của một bác sĩ đi! Bọn họ cũng cảm thấy tự thẹn không bằng điểm này!

"Các anh đi ra ngoài đi!" Giọng của Thanh Lưu lạnh nhạt, "Tôi muốn chuẩn bị một chút....."

Nếu cuộc phẫu thuật thuận lợi, hấn cũng phải tiến hành đến năm giờ.

Hi vọng tất cả có thể thuận lợi...

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rõ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 183

Ánh trăng nhẹ nhàng chiếu xuống trên đất, âm áp, nhàn nhạt.

Thanh Lưu ở trong phòng mổ, mấy người Liệp Ứng bọn họ đều coi giữ ở đây, không có ai mở miệng nói một câu.

"Anh Ứng." Ninh Khuynh Thục đưa một ly sữa tươi tới.

Đưa sữa tươi cho Liệp Ứng, Ninh Khuynh Thục nhìn cặp mắt Liệp Ứng dưới mặt nạ hiện đầy tia máu, lòng khê đau.

Anh Ứng có vẻ mệt mỏi, sao không nghỉ ngơi cho tốt chứ?

"Anh Ứng, anh phải tin tưởng anh Thanh Lưu, chị Tiểu Thất nhất định sẽ không sao."

Liệp Ứng ngẩng đầu, thấy sự lo lắng trong mắt Ninh Khuynh Thục, liền gật đầu, "Anh biết rồi, Thục. Anh còn chưa mệt lắm, em yên tâm đi."

Nhận lấy sữa tươi trong tay Ninh Khuynh Thục, Liệp Ứng uống một hơi cạn sạch.

Đưa ly cho Ninh Khuynh Thục, Liệp Ứng lau một ít sữa tươi đọng lại bên khóe miệng, sau đó ngồi xuống.

"Anh nói Thục Thục nha đầu này, em không thể như vậy chứ!" Chu Tiêu khẽ mỉm cười, khóe miệng giương lên, mang theo chế giễu, "Chúng ta nhiều người như vậy, em lại chỉ lấy một ly sữa, cũng chỉ có anh Ứng của em lọt vào mắt của em. Bọn anh hâm mộ muốn chết rồi."

Cổ Ninh Khuynh Thục hơi đỏ lên, gãi gãi đầu nhỏ của mình, có chút xấu hổ, "Anh Chu Tiêu, các anh muốn uống sữa tươi, bây giờ em lập tức đi lấy cho các anh."

Nói rồi thì phải chạy đi.

"Thục." Liệp Ứng gọi Ninh Khuynh Thục lại, bắt đầu đi lắc đầu, "Mấy người này ai cũng đều cầm cốc cà phê mỗi ngày? Sữa tươi lọt vào được mắt của bọn mới là lạ!"

Ý của Liệp Ứng là, không cần lấy cho bọn họ. Bọn họ đang đùa em đấy!

Xoay người, Ninh Khuynh Thục trừng mắt liếc Chu Tiêu vẫn còn đang cười, đi tới bên cạnh Liệp Ứng, ngồi xuống.

Trong khoảng thời gian ngắn, không khí lại có chút yên tĩnh.

Ninh Khuynh Thục hơi nghiêng mắt, da.nlze.qu.ydo/nn nhìn ánh trăng nhẹ nhàng chiếu xuống trên người Liệp Ứng, làm dịu dàng một thân cương nghị của anh ấy.

Trên mặt, trên người nhất thời tràn đầy cảm giác ấm áp.

"Anh Ứng, thật đẹp!" Ninh Khuynh Thục như có như không tự lẩm bầm, giọng điệu nhỏ nhẹ, nhỏ đến mức Liệp Ứng không nghe được.

Liệp Ứng, Ninh Khuynh Thục ngồi xuống ghế, Chu Tiêu hơi dựa vào trên vách tường, hai tay ôm ngực, vẻ mặt lạnh nhạt. Mà trên đất, Y Sâm ngo ngác ngồi chồm hổm, hơi cúi đầu, làm cho người ta không nhìn ra một chút cảm xúc của hắn.

Ninh Khuynh Thục thu hồi ánh mắt mình đặt ở trên người Liệp Ứng, trong lòng giống như nhảy loạn, bùm bùm, không ngừng đập thình thịch.

Chu Tiêu giờ cổ tay lên, liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay, chân mày hơi nhíu.

Thanh Lưu nói giải phẫu thuận lợi thì chỉ cần năm giờ.

Nhưng bây giờ đã là ba giờ sáng, thời gian cũng đã sắp tám giờ rồi!

Đã xảy ra chuyện gì sao?

Sao còn chưa xong?

Chu Tiêu lắc đầu, khóe miệng hơi cong lên.

Sẽ không, với y thuật của Thanh Lưu, Tiểu Thất nhất định sẽ không sao!

Trên ghế Liệp Ứng đã hơi nhắm mắt lại, dĩ nhiên Chu Tiêu dựa vào vách tường cũng vậy.

Từ đầu đến cuối chỉ có Y Sâm ngồi chồm hổm trên đất không có nói nửa câu, người không biết nhất định sẽ cho là hắn bị câm.

Ninh Khuynh Thục suy nghĩ.

Có một câu nói, nhất định phải đợi đến khi mất đi mới cảm thấy đau lòng.

Không phải Y Sâm là một ví dụ rất tốt sao?

Sớm biết hôm nay, ban đầu cần gì phải làm?

Lắc đầu, Ninh Khuynh Thục đưa mắt nhìn về phía Liệp Ứng đang nhắm hai mắt lại.

Có aanh ấy bên cạnh thật tốt!

Si ngốc nhìn Liệp Ứng trước mặt, Ninh Khuynh Thuộc bĩu môi.

Tại sao anh Ứng lại mang theo mặt nạ cả ngày chứ? Bé thật sự rất muốn nhìn gương mặt dưới cái mặt nạ đó.

Bé đã từng nói với Liệp Ứng. Nhưng anh Ứng nói cái mặt nạ này anh ấy sớm muộn gì cũng sẽ lấy xuống, sớm muộn gì bé cũng sẽ nhìn thấy được diện mạo thực sự của anh ấy!

Chỉ là, bây giờ còn chưa có đến lúc đó.

Bé cũng đã từng hoài nghi, có phải mặt của anh Ứng dưới mặt nạ đó quá xấu. Anh Ứng sợ dọa mình, cho nên vẫn không muốn lấy mặt nạ xuống.

Nhưng mà, cho dù mặt anh Ứng không phải rất xấu, bé vẫn rất thích anh ấy!

Ninh Khuynh Thuộc nhìn chăm chăm Liệp Ứng trước mặt, đột nhiên theo từ trong đáy lòng sinh ra một cổ kích động, muốn lấy mặt nạ của Liệp Ứng xuống!

Ninh Khuynh Thuộc hít thật sâu thở ra một hơi. Dieendaanleequuydomn Mới vừa muốn đưa tay chạm vào mặt nạ của Liệp Ứng, lúc này cửa phòng phẫu thuật lại mở ra.

Liệp Ứng lập tức mở mắt ra, nhìn về phía phòng phẫu thuật.

Ninh Khuynh Thuộc lặng lẽ thu hồi tay của mình, trong lòng thở ra một hơi.

May quá.....

May mà bé còn chưa kịp chạm vào. Hóa ra anh Ứng vốn giả vờ ngủ say.

Liệp Ứng đứng dậy, bước nhanh đi về phía phòng phẫu thuật. Chu Tiêu và Y Sâm cũng xúm lại.

"Sao rồi?" Liệp Ứng nhìn Thanh Lư có chút mệt mỏi, vẻ mặt hẩn đường như không được tốt lắm, có chút tái nhợt.

Thanh Lư lắc đầu, đưa tay vuốt vuốt mi gian, "Không sao. Chỉ là thân thể rất yếu, cần phải nghỉ ngơi thật tốt."

"Tôi muốn đi thăm cô ấy." Y Sâm đẩy Chu Tiêu đang ngăn ở trước mặt mình ra, muốn đi vào phòng phẫu thuật.

"Anh....." Chu Tiêu kéo Y Sâm lại nhìn Thanh Lư, trong mắt mang theo ý hỏi thăm.

Tiểu Thất vừa mới được phẫu thuật xong, thân thể rất yếu. Không phải nên để cho cô ấy nghỉ ngơi thật tốt sao?

Tám giờ người này cũng chờ được, chờ thêm một chút nữa thì có sao đâu?

Chỉ là bọn họ không biết, tám giờ vừa trôi qua đó đối với Y Sâm hẩn mà nói giống như đã tám năm vậy.

Hắn đợi tám giờ đến nỗi gấp muốn chết!

Hắn vẫn khẩn cầu Thượng Đế ở trong lòng. Die nd da nl e q uu ydo n nếu Tiểu Thất phẫu thuật thất bại, vậy thì thuận tiện cũng dẫn hắn đi theo luôn!

Cũng may, may mà Tiểu Thất phẫu thuật rất thành công!

"Ừ." Thanh Lư gật đầu, giọng có chút khàn khàn.

Lấy được sự đồng ý, Y Sâm chạy vào trong phòng phẫu thuật.

"Đợi chút....."

Khi đi ngang qua Thanh Lư, Thanh Lư lại kéo cánh tay Y Sâm lại.

"Sao vậy?" Y Sâm ngừng bước chân, hỏi, "Còn có chuyện gì sao?"

"Không có việc gì....." Giọng Thanh Lư sâu kín, buông tay mình ra, "Không nên ở quá lâu."

Cúi mắt xuống, trong ánh mắt Thanh Lư chợt lóe lên một tia áy náy.

"Cám ơn....."

Chương 184

Người nằm trên giường nhỏ khép chặt hai mắt nhẹ nhàng run vài cái, giống như bướm bướm khẽ động cánh của mình.

"Ừ....." Trong miệng bật lên một tiếng rên khẽ, đầu đau như muốn nứt ra.

Tiểu Thất từ từ mở hai mắt của mình ra, đột nhiên xuất hiện ánh sáng khiến mắt có chút đau nhói.

Một tay che đầu, trong ánh mắt Tiểu Thất đã hiện lên một tia mơ màng.

Vuốt vuốt huyệt thái dương của mình, Tiểu Thất từ từ đứng dậy, hơi cúi mắt xuống.

Một người gục trên giường đột nhiên đập vào trong mắt Tiểu Thất.

"A!" Tiểu Thất thét một tiếng kinh hãi, trong ánh mắt lại mang theo khủng hoảng nhẹ nhàng.

Y Sâm bị một tiếng "a" đánh thức. Ngẩng đầu lên, Y Sâm kích động không thôi.

"Tiểu Thất, em đã tỉnh rồi!" Hai tay Y Sâm giữ chặt bả vai gầy yếu của Tiểu Thất, trong tay hơi dùng sức, "Rốt cuộc em cũng tỉnh rồi!"

"Anh là ai?" Tiểu Thất kinh hoảng đẩy Y Sâm ra, cảm chân giờ lên trên đầu che kín lại, "Anh là ai? Cách xa tôi một chút, cách xa tôi một chút! A....."

"Em làm sao vậy? Tiểu Thất, em làm sao vậy?" Y Sâm mở to mắt nhìn phản ứng của Tiểu Thất, có chút không có thể hiểu được.

Tiểu Thất sao vậy?

"Tiểu Thất!" Y Sâm tận lực đè thấp giọng của mình, "Tiểu Thất, là tôi! Tôi là Y Sâm đây!"

"Tôi không biết anh, không biết!" Tiểu Thất mạng lác đầu, "A..... Y Sâm là ai? Tôi không biết..... Không biết....."

"Tiểu Thất, em....." Y Sâm nhìn Tiểu Thất bị mất khống chế, vẻ mặt đau đớn.

Rốt cuộc Tiểu Thất sao vậy? Sao lại biến thành thế này?

Tiểu Thất lại không biết hấn, không biết hấn!

Không được, tại sao Tiểu Thất có thể không biết hấn? Tại sao có thể?

"Tiểu Thất, tôi là Y Sâm, tôi là Y Sâm mà!" Y Sâm dùng sức bắt được bả vai Tiểu Thất, để cô nhìn thẳng vào mắt mình.

Lừa gạt tràn ra từ đáy mắt, loại tình cảnh này theo Tiểu Thất thấy chính là hết sức đáng sợ!

"Em nhớ ra rồi sao? Tôi là Y Sâm, da.nlze.quydo/nn Tiểu Thất..... tôi là Y Sâm!" Tiếng la tê tâm liệt phé khiến Tiểu Thất rùng mình, sau đó cả người liễu mạng thẳng run rẩy.

"Không..... tôi không biết..... Y Sâm là ai? Tôi là ai? Tôi là ai..... sao cái gì tôi cũng không nhớ? Sao....." Tiểu Thất giống như mất hồn, cặp mắt vô hồn.

"Tôi là Y Sâm! Em là Tiểu Thất! Em nhớ rồi sao?" Y Sâm tăng thêm sức lực trong tay mình, "Em có nhớ không?"

"Tôi không biết, không biết!" Tiểu Thất dùng sức lực toàn thân, đẩy Y Sâm ra, "Đi đi, không được tới gần tôi....."

Tiểu Thất kêu hai tiếng, đột nhiên toàn thân cứng đờ, chớp mắt, mềm mại ngã xuống trên giường.

"Tiểu Thất!" Y Sâm cả kinh, đỡ lấy Tiểu Thất đã hôn mê, nhìn khuôn mặt cô nhỏ nhắn tái nhợt, "Tiểu Thất, rốt cuộc em sao vậy? Sao....."

"Tiểu Thất, em tỉnh lại đi....."

L lắng trong lòng Y Sâm đột nhiên giống như sóng lớn, lao về phía hấn.

"Thanh Lư..... Thanh Lư!" Y Sâm đặt Tiểu Thất lên giường, trong miệng không ngừng lầm bầm, "Thanh Lư nhất định biết là chuyện gì đã xảy ra..... nhất định biết!"

Lảo đảo đứng lên, Y Sâm cảm thấy chóng mặt, xoa đầu, "Tìm Thanh Lư, tìm Thanh Lư!"

Run rẩy vịn vách tường, Y Sâm đi tới cửa.

Vừa tới cửa, người đã đụng vào một nhóm người xông tới.

"Y Sâm, anh sao vậy? Sao sắc mặt lại không tốt?" Chu Tiêu đỡ Y Sâm, hỏi.

"Thanh Lư..... Thanh Lư....." Bỏ tay Chu Tiêu ra, Y Sâm kéo tay Thanh Lư lại, "Sao Tiểu Thất lại giống như cái gì cũng không nhớ? Tại sao cô ấy lại kinh hoàng? Cô không biết bản thân, không biết tôi. Tiểu Thất cô ấy sao vậy?"

Lời Y Sâm nói khiến một nhóm người nhú mày.

Không nhớ rõ?

Chẳng lẽ là mất trí nhớ?

"Đề tôi xem." Thanh Lư liếc mắt nhìn kinh hoàng trên mặt Y Sâm, khước miệng mím lại thật chặt, sau đó đi tới giường bệnh.

Nghiêm túc kiểm tra một phen, Thanh Lư hơi cúi mắt xuống, "Có thể Tiểu Thất bị mất trí nhớ. Trong đầu có thể còn có máu bầm chưa tan!"

"Chỉ là máu bầm chưa tan phải không?" Liệp Ưng hơi nhướn mày, "Vậy chờ máu bầm tan, Tiểu Thất mới có thể khôi phục trí nhớ sao?"

"Có thể nói như vậy." Thanh Lư gật đầu, "Thật ra thì, tôi tình nguyện Tiểu Thất vĩnh viễn mất trí nhớ!"

Thanh Lư nói một câu khiến bốn phía yên tĩnh trong chốc lát, vô cùng tĩnh lặng.

Y Sâm mím môi thật chặt, vẻ khổ sở trên mặt có chút rõ ràng.

Mất trí nhớ sao?

Như vậy sẽ không nhớ rõ những chuyện xảy ra ngày đó nữa! Như vậy, Tiểu Thất sẽ không phải đau khổ, không phải sao?

Cho dù quên mất hẳn, đây cũng là kết quả tương đối tốt!

Liệp Ưng thờ dãi một hơi, "Vậy chỉ có thể xem ý trời, đúng không?"

Thật ra thì, bọn họ cũng không muốn Tiểu Thất nhớ lại mấy ngày đó. Bộ dáng như thế sẽ phá hủy Tiểu Thất!

Ý trời?

Bọn họ không tin tưởng số trời như thế cũng hi vọng lúc này thật có ý trời xảy ra!

Tiểu Thất kiên cường như vậy sao có thể cho phép trong cuộc sống của mình xảy ra chuyện không thể chịu được như thế?

Đây là một loại vũ nhục! Một loại vũ nhục chính Tiểu Thất!

Nếu như Tiểu Thất biết rõ rồi, cô sẽ có hành động gì quá khích không?

Cô ấy sẽ phá hủy bản thân mình sao?

"Haiz....." Trong lòng mọi người cũng có chút lo lắng.

Chẳng lẽ, đây là kết quả tốt nhất?

"Tôi có thể ở cùng Tiểu Thất một lát được không?" Y Sâm hơi nhắm mắt, che đi tâm tình ờ trong mắt.

Hắn chỉ muốn yên lặng ở bên cạnh Tiểu Thất! Lúc tỉnh lại, Tiểu Thất lại sợ hắn như thế!

Y Sâm đột nhiên nhớ tới một từ, báo ứng!

Đây nhất định là báo ứng mà Thượng Đế dành cho hắn!

Tiểu Thất quên mất hẳn, dĩ nhiên liequidooon dùng cái này để hành hạ tình cảm của hắn!

Tiểu Thất quên hẳn, Tiểu Thất quên hẳn.....

"Ừ!" Thanh Lưu gật đầu, khép hai mắt của mình lại, một chút cảm xúc biến mất trong mắt.

"Thật cảm ơn, Thanh Lưu!"

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 185

Một tiếng cảm ơn của Y Sâm khiến sắc mặt Thanh Lưu không còn chút máu, trong lòng run lên, áy náy, xin lỗi đều bắt gặp tập kích vào trong lòng của mình.

Chỉ là Thanh Lưu rất nhanh đã che giấu cảm xúc trong lòng mình, da.nlze.qu;ydro/nn cúi mắt xuống, trong mắt lại mang theo suy nghĩ không ai hiểu được.

Sự áy náy là đối với Y Sâm!

Nắm chặt quả đấm, Thanh Lưu hung ác nói, "Có cái gì tình hình lập tức nói cho tôi biết!"

Vừa nói xong, Thanh Lưu mang theo một mội đi ra ngoài dưới ánh mắt nghi ngờ của mấy người.

"Thanh Lưu, anh....."

Chu Tiêu nhìn bóng lưng Thanh Lưu biến mất thì cau mày.

Tên này, đã xảy ra chuyện gì vậy?

Theo đạo lý mà nói, Tiểu Thất tỉnh lại, không phải nên vui mừng sao?

Có điều nhìn Thanh Lưu, dường như cậu ấy không được vui vẻ cho lắm!

"Tiêu!" Liệp Ưng lắc đầu, cũng không biết phải nói những gì, "Haiz.... Chúng ta đi thôi! Để hai người bọn họ yên lặng một lát. Dfienddn lieqiudoon Có thể Y Sâm có rất nhiều lời muốn nói với Tiểu Thất!"

Liệp Ưng vỗ vỗ bả vai Y Sâm thờ không ra được một hơi, lắc đầu, cũng đi ra ngoài.

"Y Sâm, tôi cũng đi trước!" Đi theo Liệp Ưng ra bên ngoài, Chu Tiêu cảm thấy có chút khó hiểu thái độ vừa rồi của Thanh Lưu!

Trong phòng lại yên tĩnh lần nữa, yên tĩnh có chút dọa người, tựa như không khí cũng ngưng đọng lại.

Y Sâm chậm rãi ngồi ở bên giường bệnh, đưa tay, nhẹ nhàng, mang theo dịu dàng xoa nhẹ đôi lông mày của Tiểu Thất.

Tay từ mi gian từ từ xuống phía dưới, đi tới hai mắt đang khép chặt của Tiểu Thất.

Y Sâm khẽ mỉm cười.

Ánh mắt của Tiểu Thất luôn tràn đầy linh khí.

Ai cũng không biết cô gái có một đôi mắt linh khí như vậy lại là nữ sát thủ đệ nhất quốc tế!

"Tiểu Thất, đôi mắt này của em mê hoặc biết bao nhiêu người đây?"

Y Sâm khẽ mỉm cười, "Đồng thời cũng mê hoặc tôi, tôi cam tâm tình nguyện bị em mê hoặc!"

Cam tâm tình nguyện, thật sự cam tâm tình nguyện!

Cả đời này cũng sẽ không hối hận!

Cuối cùng, tay Y Sâm nhẹ nhàng đặt trên bờ môi Tiểu Thất.

Chuyện cũ lại tái hiện từng màn ở trước mắt.

Đôi môi này, đã từng hôn mình.

Nhẹ như vậy, mềm như vậy

Cúi người xuống, môi mỏng Y Sâm lướt qua đôi môi Tiểu Thất.

Từ từ ngồi trên giường bệnh của Tiểu Thất, nắm lấy tay của cô.

"Tiểu Thất, cảm ơn trời đất, rốt cuộc em cũng không sao!" Cầm tay Tiểu Thất, đặt bên môi mình, nhẹ nhàng hôn xuống, nhẹ như chuồn chuồn lướt nước.

"Có phải Thượng Đế nghe được khẩn cầu của tôi, cho nên mới không dẫn em đi?" Y Sâm cười một tiếng, "Có lẽ là Thượng Đế không muốn mang tôi đi cùng, cho nên người cũng không dẫn em đi!"

Tên ma quỷ như hắn, dường như ngay cả Thượng Đế cũng không dám bắt!

"Tiểu Thất, tôi rất vui, vì đôi này có thể gặp được em!" Y Sâm si ngốc nhìn gương mặt tái nhợt không còn chút máu của Tiểu Thất, trên mặt mang theo vẻ không nổi và quý trọng.

Có thể cho hắn thêm một cơ hội được không?

Cho hắn cơ hội, có cơ hội đi tiếp với chủ nhân của đôi tay này, cho đến thiên hoang địa lão, biển cạn đá mòn!" Nhưng Tiểu Thất, đôi này của em chuyện không mong muốn nhất có lẽ là gặp phải tôi đúng không?" Y Sâm chỉ có cảm giác khóe mắt mình ươn ướt, trong khoảng thời gian ngắn nói không thốt nên lời.

"Thật xin lỗi..... thật sự xin lỗi, Tiểu Thất." Y Sâm nhẹ nhàng nói, giống như cúi đầu tổ cáo tình cảm bản thân với người yêu.

"Nhưng mà..... đây tất cả dường như cũng không còn kịp nữa rồi. Tiểu Thất, em đừng việc quên tôi để trừng phạt tôi không kịp thời phát hiện tình cảm với em sao?"

Y Sâm hơi nhắm mắt, khóe mắt lại lặng lẽ chảy một giọt nước mắt.

"Tách....." Nước mắt đã nhỏ giọt trên mu bàn tay của Tiểu Thất.

Cúi đầu, thật sâu vừa hôn trên mu bàn tay của Tiểu Thất, vừa lúc hôn lên giọt nước mắt đó.

Y Sâm mím môi, nước mắt thật đúng là đắng chát!

Thế thì, Tiểu Thất đã từng một mình ngồi trong góc chảy bao nhiêu giọt nước mắt vừa đắng vừa chát như vậy chứ?

"Tiểu Thất, ngoan ngoan! Em ngoan ngoan ngủ một giấc, sau khi tỉnh lại, Tiểu Thất kiên cường đó sẽ lại trở về rồi!" Tay Y Sâm dùng ở trên tay Tiểu Thất.

Làm da tay mất đi cảm giác mềm mại thật không tốt.

Y Sâm lắc đầu, cười khẽ một tiếng, "Chờ sau khi em tỉnh lại chuyện đầu tiên em làm là nhất định ghét bỏ làn da của mình!"

"Không cần vội! Nếu như không ai muốn em, vừa lúc tôi sẽ không ghét bỏ, nhận!"

"Chỉ là....."

Y Sâm cất tay Tiểu Thất lại vào trong chăn, cặp mắt ngay cả một khắc cũng không rời khỏi gương mặt Tiểu Thất.

"Chỉ là, lần này nhất định là đổi thành Tiểu Thất ghét bỏ tôi!"

"Haiz....." Y Sâm nhẹ nhàng thở một tiếng, ngơ ngác nhìn Tiểu Thất.

Thanh Lưu nói Tiểu Thất mất trí nhớ là bởi vì trong đầu có máu bầm chưa tan.

Giống Thanh Lưu, hắn cũng ích kỷ không hi vọng máu bầm trong đầu Tiểu Thất tan đi.

Tiểu Thất phải là Tiểu Thất kiên cường, không có một chút sa ngã.

Tiểu Thất à Tiểu Thất!

Tiểu Thất của tôi!

Tiểu Thất của tôi có nghị lực như thế.

Nếu như Tiểu Thất khôi phục trí nhớ, cô nhất định sẽ hết sức khổ sở!

Đoạn kí ức không chịu nổi đó!

Lộ Á Sâm, đều tại Lộ Á Sâm!

Trong mắt Y Sâm lóe lên vẻ đau đớn, mang theo bảy phần hung dữ.

Thù này của Tiểu Thất, hẳn nhất định sẽ trả lại gấp ba lần cho Lộ Á Sâm!

"Tiểu Thất, bất kể em còn yêu hay không yêu, tôi vẫn yêu em....."

"Tiểu Thất, bất kể em có nhớ hay không, trong lòng của tôi vĩnh viễn chỉ có em....."

"Tiểu Thất, bất kể đời này như thế nào, đời sau chúng ta nhất định phải ở chung một chỗ....."

"Tiểu Thất, bất kể trước kia tôi làm tổn thương em thế nào, dẫu đến kiếp sau tôi sẽ bù lại cho em từng tác từng tác một....."

"Tiểu Thất, tôi yêu em....."

Thâm tình hôn một nụ hôn lên đôi môi khô khan của Tiểu Thất, Y Sâm lưu luyến nhìn Tiểu Thất, xoay người, rời đi.

Chỉ là, Y Sâm cũng không có thấy trên khóe mắt Tiểu Thất đang nằm yên tĩnh lại chảy một giọt nước mắt, nhàn nhạt, đau khổ!

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 186

Ánh mắt của Chu Tiêu nhìn Thanh Lưu, không nhúc nhích, mang theo sự kỉ lưỡng.

Thanh Lưu thật sự khó hiểu, dường như cậu ấy đang che giấu điều gì đó!

Hiện tại trên ghế sa lon, không khí nhất thời có một chút quỷ dị.

"Thanh Lưu, tôi có thể hỏi một chút, anh sao vậy?" da.nze.quydo/mn Rốt cuộc Chu Tiêu không nhịn được, mở miệng hỏi.

Mẹ nó, thật sự không hỏi không được!

Từ giây phút Thanh Lưu đi ra khỏi phòng phẫu thuật, cho dù cậu ấy cúi mặt xuống, hẳn vẫn không bỏ sót chút áy náy lóe lên trong mắt Thanh Lưu.

Áy náy?

Ánh mắt khó hiểu!

Nếu cuộc phẫu thuật cho Tiểu Thất được tiến hành rất thuận lợi, vậy chút áy náy này tới cũng quá mức không giải thích được chứ?

Thanh Lưu mím chặt môi, một tay chống đỡ lấy đầu của mình, cúi thấp.

Chu Tiêu nói, cũng không biết Thanh Lưu có nghe được hay không!

"Anh nói đi!" Chu Tiêu liếc Thanh Lưu một cái.

Không nói lời nào, đây coi là có ý gì?

Trực giác nói cho hắn biết, d,0dylq,d nhất định Thanh Lưu còn có chuyện gì chưa nói ra!

"Cái gì?" Liệp Ứng nhìn hai người, khẽ cau mày.

Chu Tiêu có ý là Thanh Lưu đang che giấu chuyện gì đó. Mà Thanh Lưu từ khi phẫu thuật cho Tiểu Thất xong vẫn im lặng, im lặng đến chút kỳ lạ!

Thanh Lưu không phải là bộ dáng này!

"Tôi....." Thanh Lư thả tay xuống, hai tay ôm ngực, ưu nhã ngồi, "Tôi....."

"Haiz....." Tựa hồ là thở dài không tiếng động.

Hắn phải nói thế nào?

Nói cho bọn họ biết, Tiểu Thất ‘ mất trí nhớ ’ là do một tay mình bày kế?

Nói cho bọn họ biết, hắn chỉ là ích kỷ không muốn Tiểu Thất nhớ Y Sâm!

Nói cho bọn họ biết, lần này hắn sẽ không buông tay Tiểu Thất nữa?

Nói cho bọn họ biết, hắn chuẩn bị tranh Tiểu Thất với Y Sâm?

"Sao rồi hả?" Liệp Ứng nhíu mày thật chặt.

Thanh Lư quả nhiên có chuyện giấu diếm bọn họ!

Tâm tình trên mặt Thanh Lư rất ít khi lộ ra ngoài.

Nếu như Thanh Lư mất không chế, cảm xúc nhất định là có liên quan đến Tiểu Thất!

Chẳng lẽ.....

Chẳng lẽ là vết thương của Tiểu Thất?

"Thanh Lư, chẳng lẽ là bệnh của Tiểu Thất vẫn chưa hoàn toàn tốt phải không?" Trong lòng Liệp Ứng lo lắng một hồi, ánh mắt lộ ra vẻ không yên.

Thanh Lư cũng không ngẩng đầu lên, chỉ là từ từ lắc lắc, tiếp đó lại khó hiểu gật một cái.

"Mẹ nó!" Chu Tiêu lại không nhịn được một câu tục, "Lắc đầu lại gật đầu, quỷ mới hiểu cái ý chó má gì của cậu!"

Thật sự là gấp chết người rồi!

"Thanh Lư, anh nói mau đi!" Giọng Liệp Ứng lạnh nhạt, tựa hồ không dao động. Nhưng nếu như người lắng nghe kỹ, vẫn sẽ nghe ra trong giọng điệu của cậu ẩn chứa lo lắng.

Quả nhiên là có liên quan đến Tiểu Thất!

Nhưng, có phải về vấn đề thân thể của Tiểu Thất hay không?

"Tôi....." Thanh Lư hít thật sâu thở ra, nắm tay thật chặt, "Là về chuyện Tiểu Thất mất trí nhớ!"

"Hô....." Chu Tiêu chỉ vào Thanh Lư, thở ra một hơi, nhất thời vô cùng thoải mái, "Làm tôi sợ muốn chết. Tôi còn tưởng rằng là thân thể Tiểu Thất lại xảy ra tình trạng gì!"

"Chuyện Tiểu Thất mất trí nhớ?" Liệp Ứng hơi nhướn mày lên.

Cậu biết, khẳng định Thanh Lư còn có lời gì chưa nói ra!

Chu Tiêu di chuyển mình, ngồi ở bên cạnh Thanh Lư, vỗ vỗ bờ vai của hắn, "Haiz, không sao! Không phải anh nói Tiểu Thất mất trí nhớ chỉ là trong đầu còn có máu bầm chưa tan sao? Vậy chúng ta chờ máu bầm tiêu tan!"

"Hắc hắc he he....." Chu Tiêu cười hai tiếng, "Thật ra thì chúng tôi cũng giống anh, vẫn hi vọng Tiểu Thất không nhớ rõ chuyện trước kia. Sự kiện kia, nhất định sẽ phá hủy Tiểu Thất!"

Cho dù không phá hủy Tiểu Thất, cũng khẳng định cuộc sống sau này của Tiểu Thất không dễ chịu!

"Nếu tôi nói không phải do máu bầm làm Tiểu Thất mất trí nhớ thì sao?" Giọng điệu Thanh Lư tựa hồ quá mức bình thản, tựa hồ quá mức ổn định.

"Có ý gì?" Chu Tiêu nhếch môi.

Hôm nay Thanh Lư quả không bình thường, dĩ nhiên liệp ứng đoán mấy lời nói liên tục quanh co lòng vòng.

Hoàn toàn khác cậu ấy lúc bình thường!

"Do người!" Thanh Lư thở dài, tựa hồ không có ý định giấu giếm cái gì.

"Do người?" Chu Tiêu hung hăng nhú mày.

"Tiêu, anh để Thanh Lư nói hết lời!" Liệp Ứng lắc đầu.

Cậu cảm thấy chuyện Tiểu Thất mất trí nhớ quả thật không đơn giản như vậy!

Nhưng, hiện tại mất trí nhớ vẫn có lợi mà không hại với Tiểu Thất, đối với nhóm người bọn họ tất nhiên cũng vậy!

"Tôi tự phẫu thuật cho Tiểu Thất, thuận tiện xóa trí nhớ của cô!" Thanh Lư nhắm hai mắt lại.

Hắn cảm thấy mình có phần xin lỗi Y Sâm.

Xóa đi trí nhớ của Tiểu Thất, Tiểu Thất quên mất Y Sâm. Hắn hi vọng cuộc sống của Tiểu Thất có thể được bắt đầu lần nữa.

Có lẽ.....

Có lẽ Tiểu Thất sẽ yêu hắn, sẽ chọn hắn, mà không phải yêu Y Sâm, lựa chọn Y Sâm!

"Tôi là có lòng riêng đây!"

Chu Tiêu và Liệp Ứng nhăn mày, trong ánh mắt nhìn Thanh Lư nhiều hơn một chút cảm xúc.

Lòng riêng?

Lòng riêng?

Chính là muốn để Tiểu Thất quên Y Sâm sao?

"Haiz....." Chu Tiêu thờ dãi.

Đây chính là tình yêu sao?

Mang theo ích kỷ, mang theo không cam lòng!

Lắc đầu, trong lòng không khỏi cảm thấy bất đắc dĩ.

"Thanh Lư, anh phải nói sao với Y Sâm về chuyện này? Anh muốn gạt cậu ấy sao?"

Bọn họ là anh em, là người thân!

Tại sao bọn họ có thể lừa gạt lẫn nhau, phản bội lẫn nhau?

Bọn họ phải giúp Thanh Lư giấu giếm Y Sâm sao?

Nếu Y Sâm biết chuyện này, cậu ấy sẽ làm gì với mấy anh em bọn họ?

"Tôi không tính muốn giấu diếm Y Sâm." Thanh Lư lắc đầu, khóe miệng cong lên một nụ cười khổ, "Chuyện này, tôi sẽ tự mình nói với cậu ấy!"

Tiểu Thất là quý giá đối với hắn, thì không có cách nào rời bỏ!

"Lần này, tôi sẽ không buông tay Tiểu Thất nữa!" Ánh mắt Thanh Lư sâu kín, trong giọng điệu lại mang theo kiên định.

"Vậy anh chuẩn bị lúc nào nói chuyện này với Y Sâm?" Liệp Ứng nhìn Thanh Lư.

Chuyện này, vẫn là ba người trong cuộc đi giải quyết, trong chuyện tình cảm của ba người bọn họ, cậu không có cách nào xen vào.

"Vậy thì bây giờ nói thôi....."

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

"Vậy thì bây giờ nói thôi....."

Giọng Y Sâm đột nhiên vang lên ở phía sau.

Mấy người đang ngồi hơi sững sờ, xoay người, nhìn Y Sâm mang vẻ mặt không thay đổi.

Chu Tiêu nhăn mày, nhìn Y Sâm đi tới trước mặt bọn họ, trong lòng thầm kêu hồng bét.

Giờ thì hay rồi. Không để người ta biết được, bây giờ lại biết hết rồi!

Liệp Ung dựa vào ghế sa lon, lẳng lặng nhìn, một câu cũng không nói.

"Muốn nói cái gì, anh nói đi!" Y Sâm đi tới trước mặt Thanh Lư, đứng ở phía trước hắn, giọng nói vẫn bình thản không dao động.

"Không phải anh đã nghe được rồi sao?" Thanh Lư cười khỏ.

Cậu ấy đã nghe được, mình còn cái gì để nói?

Nếu nghe được cũng tốt, tránh để bản thân không biết làm sao để mở miệng nói mấy lời này. Những lời này, thật sự rất khó mở miệng!

"Tôi muốn nghe anh nói một lần!" Y Sâm nhìn Thanh Lư, nói từng câu từng chữ.

Hóa ra.....

Hóa ra Tiểu Thất mất trí nhớ chính là bởi vì người này?

"Ha ha....." Y Sâm đột nhiên bật cười, "Hóa ra, anh muốn Tiểu Thất quên tôi sao?"

Có phải Tiểu Thất quên đi hắn, Thanh Lư mới có cơ hội ra tay, cậu ta mới có cơ hội đoạt được Tiểu Thất hay không?

Hắn phải nói thế nào?

Cảm tạ cậu ta, là cậu ta để Tiểu Thất quên đi đoạn kí ức không chịu nổi đó?

Hay là hận cậu ta?

Nếu không, sao Tiểu Thất lại quên mình? Làm sao lại quên?

"Anh khôn kiếp!" Y Sâm nắm cổ áo Thanh Lư lên, dẫm mạnh lên trên mặt cậu ta.

Hắn thật sự muốn đánh chết một trong những người anh em của hắn trước mắt này!

Cậu ta thật sự là anh em tốt của Y Sâm hắn sao?

"Y Sâm, anh mau dừng tay." Chu Tiêu lập tức ngăn cản Y Sâm.

Y Sâm đã dẫm hai quyền lên trên mặt Thanh Lư, hai vết thương rõ ràng đã hiện rõ trên gương mặt anh tuấn của cậu ta, nhưng vẫn không ảnh hưởng đến gương mặt điển trai của cậu ta chút nào.

Thanh Lư khẽ mỉm cười, khóe miệng đã tràn ra một vệt máu.

"Ha ha....." Khẽ cười hai tiếng, Thanh Lư lau giọt máu ở khóe miệng, "Anh đánh đi! Nếu có thể cứ đánh chết tôi đi. Chuyện này chính là do tôi làm. Không sai, tôi chính là không muốn Tiểu Thất nhớ anh, tôi muốn xóa đi những khổ sở mà Tiểu Thất đã chịu phải! Tại sao phải đáng để Tiểu Thất đau lòng vì anh như thế? Tại sao Tiểu Thất lại vì anh mà rơi lệ?"

"Ha ha ha ha....." Y Sâm cũng không hề đoán trước được mà cười lên, "Ha ha..... Tại sao? Vậy tại sao anh lại tự quyết định cuộc đời của Tiểu Thất, tại sao anh làm vậy?"

"Các anh đừng cười nữa!"

Chu Tiêu rống lên một tiếng, hắn thật hận không thể tát một người một cái, xem thử có thể đánh tỉnh hai tên khôn kiếp này hay không!

"Y Sâm, anh cũng biết tính tình của Tiểu Thất! Không phải tôi nói giúp Thanh Lư, anh cảm thấy dựa theo tính tình của Tiểu Thất, nếu cô ấy biết chuyện này, cô ấy sẽ làm thế nào?" Chu Tiêu thờ dài, lắc đầu, thân thể vẫn chấn lại quả đấm của Y Sâm.

Y Sâm thả nắm đấm ở giữa không trung xuống, cười khỏ, "Như vậy, không phải tôi nên cảm ơn cậu ta sao?"

Cảm ơn cậu ta để Tiểu Thất quên đi tất cả! Đồng thời cũng quên đi tình cảm của mình?

"Tôi không cần." Vết thương trên mặt Thanh Lư không khiến hắn bị nhếch nhác một chút nào, "Y Sâm, hai quyền này, tôi không đánh trả cũng là bởi vì tôi thật sự cảm thấy Thanh Lư tôi làm chuyện có lỗi với anh! Nhưng mà....." Thanh Lư ngừng một chút, tiếp tục nói, "Nhưng mà, trước khi bắt đầu, là anh không hiểu được quý trọng Tiểu Thất. Tôi cho anh biết, trên thế giới này vĩnh viễn cũng sẽ không có thuốc hối hận, anh mất đi chính là mất đi!"

Lời Thanh Lư nói khiến Y Sâm loạng choạng mấy bước, chưa sót trong lòng nhanh chóng lan ra!

"Tôi không có quyền quyết định cuộc sống của Tiểu Thất. Anh cũng không có quyền." Thanh Lư ngẩng đầu, nhìn trần nhà, "Tiểu Thất vẫn là Tiểu Thất. Xóa đi trí nhớ của cô ấy ngoại trừ tôi có lòng riêng ra, tôi thật sự không muốn cô nhớ lại đoạn kí ức đó. Anh biết mà, nếu để Tiểu Thất biết, cô ấy có thể sẽ chết!"

Chết, chết, chết.....

Chữ này giống như bầu trời nhất thời mất đi màu sắc, một mảnh đen tối nhanh chóng nhào về phía Y Sâm, đè ép khiến hắn cũng sắp không thở nổi.

"Không thể, Tiểu Thất không thể chết được. da.nlze.qur,ydo/mn Tôi sẽ không để Tiểu Thất gặp chuyện không may." Y Sâm hoảng loạn, sợ hãi, khiến hắn gần như mất đi tiếng nói của mình.

Không được, Tiểu Thất không thể chết được.

Nếu Tiểu Thất biết chuyện này, cô nhất định sẽ lựa chọn đồng quy vu tận với Lộ Á Sâm.

Bọn họ không thể mất đi Tiểu Thất, hắn không được, một nhà bọn họ cũng không được!

"Chúng ta không có ai hy vọng mất đi Tiểu Thất!" Liệp Ưng vẫn không nói câu nào đột nhiên đứng lên, đi tới trước mặt hai người đang giằng co, "Tôi cũng không thể mất đi các anh. Các anh phải nhớ, chúng ta là người một nhà, chúng ta là người thân, là anh em!"

Lời nói của Liệp Ưng lập tức trực tiếp đánh vào chỗ sâu nhất trong lòng Thanh Lư và Y Sâm, ầm ập lập tức bùng lên từ đáy lòng của bọn họ.

Y Sâm ngẩng đầu nhìn Thanh Lư, "Mặc dù chuyện Tiểu Thất mất đi trí nhớ là do người, nhưng cũng là hy vọng của chúng ta."

Tiểu Thất quên đi hắn, trong lòng hắn mặc dù khổ sở không chịu nổi.

Nhưng thế này không phải là trời cao cho hắn một cơ hội nữa sao.

Hắn nghĩ thông suốt, đột nhiên cảm thấy tất cả đều tỏa sáng lên.

Hắn không thể mất đi Tiểu Thất, hắn yêu Tiểu Thất!

Nếu bây giờ Tiểu Thất đều không nhớ ai, như vậy hắn cũng bắt đầu lại lần nữa. Hắn cũng không tin hắn không theo đuổi được Tiểu Thất.

Tiểu Thất không biết hắn, tất nhiên cũng không biết Thanh Lư!

Bây giờ Tiểu Thất đơn thuần như tờ giấy trắng.

Đối mặt với ánh mắt của Thanh Lư, giọng điệu Y Sâm kiên định, "Vậy chúng ta công bằng cạnh tranh chứ?"

Như vậy, đối với người nào cũng là tốt nhất.

Chẳng lẽ, không đúng?

Y Sâm mỉm cười. Hắn đã mất đi một lần.

Lần này, hắn nhất định sẽ không buông tay, dĩ nhiên cũng sẽ không khiến Tiểu Thất rời hắn mà đi.

Thanh Lư nhận lấy ánh mắt của Y Sâm, trong lòng hai người dĩ nhiên là ngầm hiểu lẫn nhau.

Như vậy mới là kết cục tốt nhất.

Tôi cho Tiểu Thất, tốt cho bọn họ, tốt cho mỗi người!

"Lần này, Thanh Lư tôi là tình thế bất buộc đấy! Tôi sẽ không bỏ qua." Thanh Lư cười nhìn Y Sâm.

"Tôi cũng thế....."

Đây không thể nghi ngờ là một cuộc độ sức giữa những người đàn ông với nhau.

Chu Tiêu và Liệp Ưng liếc mắt nhìn nhau, lắc đầu.

Có lẽ như vậy, thật rất tốt.....

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 188

Dưới ánh mặt trời, nụ cười của cô gái có thể so sánh với ánh mặt trời chiếu xuống trên người cô, tươi đẹp, ấm áp.

"Ha ha....." Tiểu Thất vui vẻ cười một tiếng, nụ cười trên mặt tinh khiết động lòng người.

Nhưng nụ cười này lại khiến cặp mắt Y Sâm đau nhói đứng phía sau cô cách đó không xa.

Y Sâm nắm chặt quả đấm, trong lòng co rút đau đớn một hồi.

Nụ cười của Tiểu Thất đẹp như vậy!

Nhưng, đôi tượng cũng không phải hân.....

Hơi ngẩng đầu, ánh mặt trời đâm vào hai mắt của hân khiến hân thấy chói, mắt nóng lên, tựa hồ có vật gì đó muốn tràn ra khỏi vành mắt.

Một tay che lại ánh mắt của mình, lỗ tai lại nghe được tiếng cười trong trẻo như tiếng nhạc, Y Sâm muốn nhấc chân bước đi, nhưng tiếng gọi âm ỉ trong lòng lại cố ý để hân lưu lại.

"Thanh Lư, thuốc này của anh thật sự rất khó uống đó!" Tiểu Thất chu môi, dáng vẻ không hài lòng giống như là một đứa bé thích đùa nghịch, cáu kỉnh.

"Tiểu Thất, ngoan! Em uống thuốc này rồi anh lấy bánh trà xanh cho em!" Thanh Lư cười lắc lắc đầu, "Nhưng nếu em không uống, Thanh Lư sẽ không để ý tới em nữa!"

Tiểu Thất mất đi trí nhớ thì giống như đứa bé, mọi chuyện đều phải lệ thuộc vào hân. Chuyện cô sợ nhất chính là chọc giận hân!

Thanh Lư cười cười, tay cầm thuốc duỗi đến trước mặt Tiểu Thất, "Hửm?"

Tiểu Thất nuốt nước miếng, nhìn thuốc trong tay Thanh Lư, về mặt túi thân, "Thanh Lư, em còn phải chờ bao lâu mới có thể không uống thuốc nữa?"

"Chờ Tiểu Thất hết bệnh thôi!"

"Như vậy khi nào thì Tiểu Thất hết bệnh?" Tiểu Thất quệt miệng, về mặt đó giống như mong đợi giây tiếp theo có thể nghe được tin tức tốt mình không cần uống thuốc nữa.

"Nhanh thôi!" Thanh Lư vỗ vỗ đầu của Tiểu Thất.

Cho dù mất đi trí nhớ của mình, Tiểu Thất vẫn giống như trước đây. Chuyện cô sợ nhất là uống thuốc!

"Tiểu Thất, em không phải tin tưởng Thanh Lư sao?"

"Không phải đâu!" Tiểu Thất lắc đầu giống như là trống bỏi.

Cô tin tưởng Thanh Lư nhất!

Cô cảm thấy dường như mình đã ngủ một ngàn năm, sau đó có tám trăm năm là đang nằm mơ!

Cho nên khi cô vừa tỉnh lại, đầu đau như muốn nứt ra, giống như có một số chuyện gì đó quan trọng bị khoét ra từ trong đầu cô!

Cô luôn cảm thấy trong trí nhớ của cô thiếu thứ gì đó!

Nhưng mà, khi lần đầu tiên cô nhìn thấy Thanh Lư, cô lại cảm nhận được sự yên tâm kì lạ.

Bởi vì từ trên gương mặt Thanh Lư khiến cô cảm thấy một cổ ấm áp sâu đậm.

Trong lòng cô nảy sinh ra sự ỷ lại một cách tự nhiên đối với Thanh Lư!

"Cho nên, trước hết Tiểu Thất phải ngoan ngoãn uống hết thuốc đi!" Thanh Lư quơ quơ thuốc trong tay, nhìn Tiểu Thất mặt ủ mày chau.

Mặc dù hần cũng không muốn Tiểu Thất không vui, nhưng Tiểu Thất nhất định phải uống thuốc.

Mặc dù cuộc phẫu thuật vô cùng thành công, nhưng trong thân thể Tiểu Thất còn lưu lại virus vẫn cần thuốc để trị liệu!

"Được rồi!" Tiểu Thất nhăn mày.

Nhận lấy thuốc trong tay Thanh Lư ném trong miệng, lại uống một hớp nước lớn, chân mày Tiểu Thất còn chưa thả lỏng, da.nlze.quydo/mn "Thanh Lư, bánh của em, bánh của em!"

Thanh Lư hơi cong khoe miệng của mình lên, giống như làm ảo thuật biến ra một cái hộp nhỏ tinh xảo đưa cho Tiểu Thất.

Tiểu Thất nhận lấy, mở hộp ra, vui vẻ nhìn chiếc bánh trong hộp, "Đúng là bánh trà xanh mà em thích nhất!"

Dùng cái muỗng múc một miếng, Tiểu Thất chờ không kịp đưa vào trong miệng của mình, "Rất ngọt đó!"

Thanh Lư nhìn Tiểu Thất thỏa mãn, trong lòng cảm thấy ngọt ngào.

Dáng vẻ Tiểu Thất như vậy thật sự khiến hần cảm thấy rất hạnh phúc. Chỉ cần có cô ở bên mình!

"Thanh Lư, anh ngồi xuống đi!" Tiểu Thất lôi kéo tay áo của Thanh Lư, để hần ngồi ở bên cạnh mình.

"Được!" Thanh Lư gật đầu, ngồi xuống bên cạnh Tiểu Thất.

Ánh mặt trời chiếu xuống hai người, một mảnh dịu dàng.

"Thanh Lư, anh ăn!" Tiểu Thất đưa cái muỗng tới trước mặt Thanh Lư, ý bảo hần ăn một miếng.

Thanh Lư cúi đầu, ăn miếng bánh vào trong miệng.

Mặc dù, hần không thích ăn đồ ngọt. Nhưng, Tiểu Thất thích, Tiểu Thất bảo hần ăn, dù hần không thích, hần cũng sẽ ăn hết!

"Ăn ngon không?" Tiểu Thất nở nụ cười tươi như hoa, vẻ mặt mong đợi.

"Ăn ngon!" Thanh Lư gật đầu.

"Đương nhiên được ăn ngon....." Tiểu Thất ngẩng đầu lên, một câu còn chưa nói hết toàn bộ, còn lại giống như một cây gai mắc ở trong cổ họng.

"Choang....." Một tiếng, cái muỗng trong tay lập tức rơi trên mặt đất, Tiểu Thất nhìn phía sau Thanh Lư, cặp mắt hiện lên vẻ khủng hoảng.

"Tiểu Thất, Tiểu Thất....." Thanh Lư vỗ vỗ tay Tiểu Thất, nhướn mày, hần không có bỏ sót vẻ hoảng sợ trong mắt Tiểu Thất.

Sao vậy?

"A....." Tiểu Thất đột nhiên giống như nổi điên, che kín lỗ tai của mình, dốc sức liều mạng lắc đầu, "Tôi không nghe..... Tôi không biết anh là ai! Tôi cũng không biết tôi là ai....."

"Tiểu Thất, em làm sao vậy?" Thanh Lư lập tức đứng lên, "Tiểu Thất, là anh! Anh là Thanh Lư đây!"

"Thanh Lư! Thanh Lư!" Giống như là bắt được cọng rom cứu mạng cuối cùng, Tiểu Thất dùng hết hơi sức toàn thân ôm lấy Thanh Lư, đầu núp ở trong ngực của hần, "Thanh Lư, anh bảo anh ta đi đi, bảo anh ta đi! Em không biết anh, em sợ anh..... em không muốn gặp lại anh ta....."

"Tiểu Thất ngoan, Tiểu Thất ngoan!" Thanh Lư vỗ vỗ lưng Tiểu Thất, an ủi cô, "Không sao, anh bảo cậu ấy rời đi! Tiểu Thất không cần phải sợ, không cần phải sợ....."

Hơi xoay người, cách bọn họ năm thước, cả người Y Sâm cứng lại giống như bị đóng băng.

Nắm tay thật chặt, sắc mặt của Y Sâm dường như không được tốt, có chút tái nhợt, lại thêm một chút trắng bệch.

"Y Sâm!" Thanh Lư hơi sững sờ, trong miệng nhẹ nhàng bật ra tên của Y Sâm.

Người Tiểu Thất hoảng sợ như thế lại là Y Sâm, hần tuyệt đối không nghĩ tới Tiểu Thất lại bác bỏ Y Sâm như thế!

Lòng của Y Sâm khó chịu đến cỡ nào!

Chỉ thấy Y Sâm nhìn Tiểu Thất trong lòng hần, xoay người rời đi, bước chân hơi lảo đảo.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Giám Đốc Quá Càn Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.